Editors: Nhóm Editor DĐLQĐ

Tử Thị Cố Nhân Lai

Dụ Xuân Hoan

www.DiendanLeQuyDon.com
© 2003-2017

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT VÀ ĐĂNG TẠI DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN

Mục lục

Chương 1+1: Giấc Mộng Gió Xuân (1)
Chương 1+2: Giấc Mộng Gió Xuân (Tiếp)
Chương 2: Cốt Nhục Xào Rán Lẫn Nhau
Chương 3: Thân Bất Do Kỷ
Chương 4: Lòng Khó Kìm Nổi
Chương 5: Gặp Biến Cố Ở Đường Núi
Chương 6: Tâm Địa Thuần Khiết Như Ngọc
Chương 7: Cười Trong Bi Thương
Chương 8: Ngươi Lừa Ta Gạt
Chương 9: Cửa Sống Cửa Chết
Chương 10: Ân Oán Khó Giải
Chương 11: Tâm Hồn Thiếu Nữ
Chương 12: Miệng Nam Mô, Bụng Bồ Dao Găm
Chương 13: Đuổi Theo Giấc Mơ
Chương 14: Đêm Rảnh Rỗi
Chương 15: Bờ Hoa Ngăn Cách
Chương 16: Xuân Ý Dạt Dào
Chương 17: Biến Khéo Thành Vụng
Chương 18: Rêu Xanh Bám Đầy Viện
Chương 19: Huyết Quang Lần Đầu Xuất Hiện
Chương 20: Nguyện Vọng Xinh Đẹp
Chương 21: Sóng Nhỏ
Chương 22: Ngàn Sợi Tình Sầu
Chương 23: Mưa Rả Rích Gió Lất Phất
Chương 24: Tất Cả Gửi Gió Xuân
Chương 25: Cành Gãy Hoa Rơi
Chương 26: Bàng Quan
Chương 27
Chương 28: Xuân Quang Mất Hồn
Chương 29: Giấc Mơ Gió Xuân Trở Về
Chương 30: Cầu Thắng Trong Nguy Hiểm
Chương 31: Trăng Sáng Vô Tình
Chương 32: Nhu Tình Khó Cắt
Chương 33: Im Lặng Giữ Xuân
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39: Nhuyễn Hương Mặt Hồng Hào
Chương 40: Sau Giấc Mơ
Chương 41
Chương 42: Hoa Bay Trong Gió

Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48: , Xuân Quang Mất Hồn: Mộng Tình Sầu
Chương 49: Xuân Quang Mất Hồn - Mây Mưa Tình Thú
Chương 50: Xuân Quang Mất Hồn - Khéo Mượn Gió Đông
Chương 51: Hoa Chuyển Mộc Tiếp
Chương 52: Tiếng Nhạn Bay Xa
Chương 53: Nửa Ẩn Nửa Hiện
Chương 54: Hương Mất Mộng Còn
Chương 55: Thay Mận Đổi Đào
Chương 56: Trộm Hương
Chương 57+1: Hi Vọng (1)
Chương 57+2: Hi Vọng (2)
Chương 58: Mây Đen Áp Đỉnh
Chương 59: Phong Lưu
Chương 60+1: Tuyệt Tình (1)
Chương 60+2: Tuyệt Tình (2)
Chương 61: Sai Lầm
Chương 61+2: Sai Lầm (2)
Chương 62: Chán Chường
Chương 63: Nhất Tà Dư Hận
Chương 64: Càng Gặp Càng Sầu
Chương 65: Ân Oán Khó Phân
Chương 66: Bướm Vờn Hoa
Chương 67: Mưa Sa Hồng Kiều
Chương 67+2: Mưa Sa Hồng Kiều 2
Chương 68: Một Tay Che Trời
Chương 69
Chương 70: Tâm Hồn Thiếu Nữ Dễ Vỡ
Chương 71
Chương 72: Đúng Sai
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78: Kiều Hoa Chọc Yêu Thương
Chương 79: Hoa Đẫm Mưa
Chương 80: Nóng Lạnh
Chương 81
Chương 82: Đau Lòng Như Thế...
Chương 83
Chương 84: Đêm Lạnh Tiễn Xuân
Chương 85: Cảnh Xuân Sau Bức Bình Phong
Chương 86

Chương 87: Ráng Mây Rực Rỡ
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91: Thế Sự Khó Đoán
Chương 92: Khanh Khanh Bạc Mệnh
Chương 93: Đường Sống Trong Cõi Chết
Chương 94: Bất Kể Sống Chết Vẫn Nương Tựa Nhau

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Giấc Mộng Gió Xuân (1)

“Ngu Quân Duệ, ngươi buông ta ra, buông ta ra.....” Diệp Tố Huân ở trong mộng khóc rống lên, liều mạng đẩy, chống cự lại người ở phía trên, cũng chống cự lại dục vọng trong cơ thể mình.

”Không buông.” Trong mộng, khuôn mặt của người ở phía trên nàng bởi vì kích tình mà vặn vẹo, nàng nhìn không rõ diện mạo thật sự của người kia, nhưng nàng cảm giác được thống khổ sâu trong nội tâm của chủ nhân khuôn mặt kia, chủ nhân của khuôn mặt đang thì thào nói: “Tố Tố, đừng rời khỏi ta.”

Hắn không ngừng trêu đùa nàng, dùng lực quyến rũ, một đôi tay như mang theo lửa, đôi tay đó đi đến chỗ nào là da thịt chỗ đó dấy lên từng trận nóng bỏng, vừa chua xót lại vừa ngứa, trăm vị tạp trần khó phân biệt.

”Ngươi đừng trêu đùa ta, được không?” Đẩy cánh tay không có lực buông xuống cạnh người, khăn trải giường bị xoắn lại thành một đoàn, giọng nói trong tiếng khóc trừ kháng cự, còn là cầu xin sau khi bất đắc dĩ trầm luân.

”Tố Tố, nàng không thích ta làm vậy với nàng phải không? Như vậy thì sao?.”

Hắn nằm úp xuống phía dưới, đầu lưỡi giống như lưỡi rắn dò xét thâm nhập vào địa phương ngượng ngùng của nàng, sau đó dừng lại ở chỗ hạt châu nhạy cảm.

Các loại cảm giác tê dại, ngứa, đau xót thay phiên nhau đến, Diệp Tố Huân nghẹn ngào khóc rống: “Buông... Ta không cần...”

”Tố Tố, ngươi muốn, Tố Tố, đừng rời khỏi ta, ta sẽ khiến ngươi vui vẻ, vĩnh viễn…. vĩnh viễn.....” Hắn đặt một nụ hôn xuống môi nàng, hôn lên những giọt nước mắt trên gò má nàng, dịu dàng mà triền miên giống như thể hai người đang yêu nhau, điều đó làm cõi lòng Diệp Tố Huân đau như cắt, không khống chế được mà giơ tay lên ôm cổ của hắn, khẽ ngẩng đầu lên, cắn bờ vai của hắn.

Hắn liên tục ra vào, lúc nhanh lúc chậm lúc, khi nhẹ lúc nặng, lúc chợt dịu dàng lúc chợt mãnh liệt.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Giấc Mộng Gió Xuân (Tiếp)

Khoái hoạt mãnh liệt kéo đến, sóng sau cao hơn sóng trước, thủy triều ngày càng cao, từng tiếng rên rỉ bất lực theo miệng Diệp Tố Huân tràn ra...

”Tố Tố, thoải mái sao? Ta làm nàng thoải mái hay không?” Hắn thở gấp, động tác trở nên thô bạo, cuồng dã, cây gậy nóng mạnh mẽ đâm vào, ra sức khiêu khích, tùy ý xâm phạm, hành hạ.

”Không thoải mái! Không thoải mái!” Diệp Tố Huân hô to, phiêu đãng vào lúc dục vọng cao trào nhất thuận theo hắn. Sau từng cái va chạm kịch liệt, thân thể như dây đàn căng cứng đột nhiên đứt đoạn, run rẩy một hồi. Nàng gắt gao cắn bờ vai của hắn: “Ngu Quân Duệ, ta hận ngươi, hận ngươi đến chết. “

**

Diệp Tố Huân tỉnh lại từ trong mộng, bật dậy, nhìn thoáng qua bốn phía xung quanh, nàng co đầu gối, hai tay ôm đầu gối rồi vùi mặt vào, im lặng ngẩn người.

”Thình thịch, thình thịch” tiếng tim đập trong đêm yên tĩnh có thể nghe thấy rõ ràng, trong miệng tựa như còn lưu lại mùi máu tươi trong mộng, mà dưới nơi bí mật kia, cũng giống mỗi một lần tỉnh lại từ trong mộng những ngày khác, không cần sờ, nàng cũng biết là ướt sũng.

Nàng lại nằm mơ rồi, mơ thấy Ngu Quân Duệ, mơ thấy hắn cầu khẩn nàng đừng rời bỏ hắn, mà nàng vẫn giống như những giấc mơ khác, không đồng ý, sau đó, hắn lại dùng ôn nhu, triền miên và cuồng dã, nhiệt liệt chiếm hữu đồng thời tuyên cáo, làm nhục thân thể và trái tim nàng.

Tình cảnh trong mộng cuồng loạn kịch liệt, chỉ là hồi tưởng cũng làm cho người ta đỏ mặt, thân thể bắt đầu nóng lên.

”Vì sao sau khi sống lại liền mơ như thế? “Diệp Tố Huân càng không ngừng hỏi mình. Nàng moi ruột gan, cũng tìm không thấy trong trí nhớ trước khi sống lại xuất hiện cùng một chỗ với Ngu Quân Duệ.

Diệp Tố Huân biết rõ bản thân đã sống lại.

Ba tháng trước, nàng tỉnh lại thì phát hiện mình lại nằm trên giường ở khuê phòng bản thân lúc ở nhà.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, ngoài cửa sổ trúc xanh chập chờn, bóng trúc xuyên qua ô cửa sổ khắc hoa chiếu trên mặt đất, một cành một lá sống động rõ ràng.

Trong trí nhớ, Diệp gia đã bị tịch thu gia sản rồi, cảnh trí như vậy, là trước khi Diệp gia tan nát.

Diệp Tố Huân vắt kiệt sức nghĩ chuyện gì xảy ra, lại phát hiện trí nhớ ngày trước không rõ ràng.

Nàng nhớ rõ hết thảy việc trước mười ba tuổi.

Phụ thân nàng Diệp Bác Chinh có thể tính là phú thương Đại Chiêu quốc. Nương nàng Diệp Dương Thị là chính thất phu nhân,

ngoài nuôi nấng một nữ nhi là nàng thì còn một nam là Diệp Triển Dương. Trong nhà có ba di nương Trần Thị, Ngô Thị, Lý Thị. Ngô Thị, Lý Thị không có tin tức gì, Trần Thị dưỡng dục hai nữ nhi một nam tử là nhị tiểu thư Diệp phủ Diếp Tố Nguyệt, tam tiểu thư Diệp Tố Vân, nhị thiếu gia Diệp Lệnh Dương.

Nhớ rõ hết thảy trước khi chết.

”Tỷ tỷ, an tâm đi thôi, muội sẽ thay tỷ chiếu cố phu quân.” Đôi tay Lưu Uyển Ngọc dùng sức đẩy vai nàng, nàng rơi xuống ao xanh biếc rét lạnh trong hậu hoa viên Ngu gia.

Lúc ấy, nàng chưa từng giãy dụa, Diệp Tố Huân nhớ lại, cảm thấy khi đó mình rất cảm kích Lưu Uyển Ngọc, nàng căn bản không sợ cái chết.

Phu quân, là Ngu Quân Diệp sao? Diệp Tố Huân cảm thấy không phải, Lưu Uyển Ngọc là chất nữ của Lưu Thị - kế thất của cha Ngu Quân Diệp, là biểu muội Ngu Quân Duệ - đứa con thứ hai của Ngu gia do Lưu Thị sở sinh, nghe nói là thê tử Ngu Quân Duệ, sao có liên quan tới Ngu Quân Diệp?

Mà chính nàng, theo trí nhớ là các trưởng bối ước định ngoài miệng là gả cho Ngu Quân Diệp, tại sao trong mộng lại dây dưa không rõ với Ngu Quân Duệ?

Bởi vì trí nhớ sứt mẻ, lại làm cho Diệp Tố Huân càng đau đầu chính là quá nhiều chuyện nàng không rõ ràng lắm.

Sau khi tỉnh dậy, nha hoàn hầu hạ Lục La, Tử Điệp việc nhỏ nhặt đều động đến, coi nàng là hài tử ba tuổi mà đối xử, khi ấy nàng có chút không hiểu hiện trạng, nhất thời không nói gì, sau đó nghe cuộc

trò chuyện của hai nha hoàn, nàng đã hiểu, bản thân đúng là một người ngu ngốc, đã mười lăm tuổi, trải qua lễ cập kê rồi.

”Đại tiểu thư, người lại thêm một đêm không ngủ.” Giọng nói thanh thúy vang lên, Lục La nhấc màn che bước vào. Ánh mắt nhìn Diệp Tố Huân mang theo oán trách và đau lòng.

Diệp Tố Huân ngẩng mặt lên, yên lặng nhìn Lục La.

Trong trí nhớ kiếp trước, sau khi Diệp gia bởi vì tội liên đới (một người phạm tội, cả nhà bị vạ lây, thời xưa) bị thanh tra và tịch thu tài sản, phụ thân của nàng và Triển Dương, Lệnh Dương, còn có nam hạ nhân trong phủ đều bị xử trảm, nương treo cổ tự tử, ngoại trừ một mình nàng, nữ quyến khác đều biến thành quân kỹ, trong đó có cả Lục La và Tử Điệp từ nhỏ đã hầu hạ nàng, thân như tỷ muội.

”Tiểu thư đang tốt lành, sao tự nhiên lại biến thành vậy nhỉ?” Lục La nhắc đi nhắc lại, mắt to trên cái mặt tròn nho nhỏ chảy ra nước mắt.

”Muội lại nhiều lời rồi.” Tử Điệp mang vật phẩm súc miệng rửa mặt đến, thấp giọng nói: “Tiểu thư biến thành ngu ngốc, là phúc hay là họa còn chưa biết đâu!”

”Cũng đúng.” Lục La thu nước mắt, không tự chủ được cười nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Bên Lan Uyển kia thấy tình hình đại tiểu thư cười không thể khép miệng đấy!”

”Trần di nương muốn trèo cao, nào biết Ngu gia đã là thế gia vọng tộc trăm năm, trong phủ nữ tỳ mỹ mạo như hoa, thị thiếp thành đàn, Diệp gia chỉ là gia đình thương nhân, là đại tiểu thư có hôn nghị với Ngu lão gia, cũng là bởi trước kia Thái gia có ân với Ngu gia. Nhị

tiểu thư chỉ là một thứ xuất, dù tiến vào Ngu gia thì sao, chưa hẳn có thể đắc thế, đắc thế cũng chắc gì có thể lâu dài. “

”Tỷ nói rất đúng.” Vui vẻ trong mắt Lục La càng đậm, “Tỷ đây là nhắc lại những câu thường ngày đại tiểu thư nói, người không biết còn tưởng tỷ có nhiều kiến giải.”

Diệp Tố Huân cảm khái nhìn, Lục La và Tử Điệp vừa mới mười bốn tuổi giống như hai đóa hoa xuân kiều diễm, nhưng quãng thời gian rực rỡ như vậy có nhiều lắm sao?

Nàng không muốn gả vào Ngu gia, Ngu Quân Diệp hay Ngu Quân Duệ nàng đều không muốn trêu chọc, trí nhớ kiếp trước mơ mơ hồ hồ nói cho nàng biết, Diệp gia cũng bởi vì Ngu gia mới bị kê biên tài sản. Nàng muốn dùng hết sức bảo trụ Diệp gia, miễn cho nương nàng, đệ đệ, còn có người thân như tỷ muội vì ngồi ở Diệp gia mà gặp bất hạnh.

”Hôm nay muốn tiểu thư mặc thế nào? Là chút ít diễm lệ hay là chút ít mộc mạc?” Tử Điệp hỏi.

”Đều không trúng, thanh lịch tao nhã là được.”Lục La cười nói: “Màu trắng đi, không vô lễ lại xinh đẹp, nhị tiểu thư trong phủ có danh tiếng rồi, hôm nay lại nhường nhị tiểu thư đó khoe mẽ.”

”Ngươi nói rất đúng, theo ý ngươi.”

Hai cái nha hoàn nhất trí ý kiến, giúp Diệp Tố Huân chải đầu, trát tí phấn, mặc y phục

Chuyện nghiêm túc thế này, chẳng lẽ là Ngu Quân Diệp từ Giang Ninh đã đến?

Trong đại sảnh Trọng Hi rất náo nhiệt, Diệp Tố Huân xa xa đã nghe được Trần di nương mềm mại nhu hòa mở miệng, giọng nói nhị muội Diệp Tố Nguyệt mềm mại đáng yêu, phụ thân nàng Diệp Bác Chinh vui tươi hớn hở cười, ở trong đó, xen lẫn với giọng nói thanh thuận ôn hòa.

Quả nhiên là Ngu Quân Diệp đã đến. Diệp Tố Huân được Lục La, Tử Điệp giúp đỡ, chậm rãi bước vào đại sảnh.

”Đại tiểu thư, bái kiến lão gia.”

Lục La dìu Diệp Tố Huân cúi nửa người, chỉ vào Diệp Bác Chinh ngồi trên ghế làm từ gỗ lim có chỗ dựa nói

”Đại tiểu thư, bái kiến lão gia.” Diệp Tố Huân thản nhiên hành lễ với Diệp Bác Chinh trong những ánh mắt khác lạ của mọi người, tư thế rất tiêu chuẩn, giống như đúc động tác, lời nói vừa rồi của Lục La.

Diệp Bác Chinh giật nảy mình, chân mày cau lại, nhìn về phía Diệp Dương Thị ngồi bên phải: “Huân nhi sao càng gặp càng hồ đồ rồi, những ngày này có mời đại phu đến bắt mạch hay không?”

”Có, đại phu nói, tâm trí mất, tựa như đứa trẻ, thân thể không có vấn đề.” Trần Dương thị nhỏ giọng nói.

Diệp Tố Huân gục đầu xuống, cố nén xúc động cắn môi. Diệp Bác Chinh sủng Trần Thị, địa vị Dương Thị trong Diệp gia vốn tràn đầy nguy cơ, dưới mắt khách nhân ở đây, hắn nếu thật quan tâm đứa con gái ngu ngốc này của mình ắt sẽ giữ thể diện cho Dương Thị, không mở miệng hỏi lúc này.

”Lão gia, từ từ sẽ ổn, không cần gấp, sẽ trị tốt thôi.” Trần Thị tự nhiên cười nói, săn sóc đưa ly trà cho Diệp Bác Chinh.

”Nghe nói trời sinh đại tiểu thư Diệp gia đoan trang, quả nhiên danh bất hư truyền.” Thanh âm trầm thấp vang lên, giống như rượu ủ lâu năm ướp lạnh, thanh liệt thấu triệt.

Trong lòng Diệp Tố Huân chấn động, thanh âm này hơi khàn khàn, giống y như người trong mơ.

Ngu Quân Duệ cũng tới! Không phải nghe nói huynh đệ Ngu gia cả ngoài lẫn trong lòng bất hòa sao? Vì sao đi cùng nhau từ Giang Ninh xa xôi ngàn dặm hả?

Diệp Bác Chinh nghe được những lời này của Ngu Quân Duệ, hơi vãn hồi một chút mặt mũi, sắc mặt cái này mới giãn ra, khoát tay áo nói: “Dìu đại tiểu thư xuống dưới.”

Diệp Tố Huân nhẹ nhàng thở ra, đầu cúi xuống được thấp hơn, vịn tay Lục La chậm rãi xoay người.

”Khoan đã.” Một bóng dáng theo giọng nói vọt đến trước mặt Diệp Tố Vân nhanh như gió, giống như sợ chậm một bước nàng sẽ biến mất.

Mọi người chỉ thấy vạt áo tung bay, cẩm bào mới tinh, tà áo dài, đường viền tay áo màu bạc. Tư thái đẹp mắt, khí khái hào hùng.

”Thế bá, lúc trước tiểu chất ngẫu nhiên có được vài món trang sức, hôm nay nhìn Tố Huân muội muội thấy rất xứng, liền tặng Tố Huân muội muội làm lễ gặp mặt.”

Ai muốn lễ vật của ngươi, trong nội tâm Diệp Tố Huân lo lắng, không biết giả ngốc thế nào, không kềm chế được hành động.

”Ôi! Thế chất, cháu có chuỗi dây noãn ngọc Linh Lung này ở đâu?”

Ngu Quân Duệ vừa lấylễ vật ra, Diệp Bác Chinh nghẹn ngào, sợ hãi kêu.

Dây noãn ngọc Linh Lung! Diệp Tố Huân kinh ngạc đến ngây người, kiếp trước nàng từng nghe nói qua vật ấy đeo tại trên cổ, không chỉ đông ấm hè mát, còn có thể trừ bỏ độc chữa bệnh. Chỉ có điều vật ấy nhận chủ, trăm năm khó tìm chủ nhân của nó, người bình thường đeo, không chỉ không có những công hiệu kia, ngược lại còn bị bách bệnh quấn thân.

Kiếp trước trước khi chết, thứ nàng đeo ở cổ hình như là noãn ngọc Linh Lung, Diệp Tố Huân vô ý thức đưa tay sờ vào cổ.

Một bàn tay to nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay nàng, những ngón tay ấy thon dài, sạch sẽ, tinh tế tỉ mỉ lại ẩn chứa lực lượng không thể khinh thường.

Chính là cái tay này ở trong mơ phủ lên mỗi tấc da thịt mình, trêu chọc nơi thần bí.

Vừa nghĩ như thế, Diệp Tố Huân cảm giác thân thể mình vậy mà nóng lên, phát nhiệt, nàng khổ sở nhắm mắt lại.

Cũng không quá một cái nháy mắt, chủ nhân bàn tay kia ôn nhu kéo tay nàng ra, tiếng châu ngọc va đập thanh thúy vang lên, khí tức nam nhân nồng đậm tới gần, hơi thở nóng rực vô ý thổi qua da thịt tinh tế tỉ mỉ trên cổ nàng, Diệp Tố Huân như bị sét đánh, sâu trong

thân thể một hồi rung động, trong khoảnh khắc đỏ mặt, tim đập như sấm.

”Tố Tố...” Một tiếng thở dài như có như không vang lên bên tai, Diệp Tố Huân chấn động, trong lúc nhất thời đã quên giả vờ, mở to mắt nhìn về phía Ngu Quân Duệ.

Nàng thấy một đôi mắt đè nén thống khổ, sau khi tầm mắt nàng và cặp mắt thâm thúy kia giao nhau, lập tức nổi lên ngọn lửa cháy mãnh liệt.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cốt Nhục Xào Rán Lẫn Nhau

Tại sao hắn gọi mình là Tố Tố? Tại sao thống khổ như thế? Tại sao có ánh mắt cuồng nhiệt như vậy? Chẳng lẽ trí nhớ mình thiếu khoảng thời gian từ mười ba đến mười lăm tuổi ngu ngốc từng gặp hắn? Tim Diệp Tố Huân đập mạnh và loạn nhịp, ánh mắt ngốc trệ, ánh mắt dừng trên mặt Ngu Quân Duệ mãi không rời.

”Huân Nhi đeo dây noãn ngọc này nhìn thật đẹp.” Ngu Quân Diệp dùng lời nói vui vẻ phá vỡ tĩnh lặng, lúc con mắt Diệp Tố Huân còn cứng ngắc, hắn đã đi tới, kéo nàng ra rồi.

Cái tay lôi kéo bản thân hơi lạnh, trắng nõn, lại để cho người sợ hãi, nôn mửa. Diệp Tố Huân muốn bỏ ra, rồi lại sợ mình bị nhìn thấu không phải là ngu ngốc, không dám có động tác, chỉ có thể cứng ngắc tùy cái tay như con rắn nhỏ kia nắm lấy.

”Khụ khụ...” Diệp Bác Chinh lấy ho để che giấu, Ngu Quân Duệ thất lễ làm ông kinh sợ, mà hành vi Ngu Quân Diệp thân mật lôi kéo nữ nhi cũng làm ông nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Ngu Quân Diệp kéo Diệp Tố Huân đến trước mặt Diệp Bác Chinh, cười nói: “Bá phụ, Huân Nhi mười lăm tuổi rồi, lần này tiểu chất đến đây theo ước định của hai nhà Ngu Diệp, cầu hôn Huân Nhi.”

Cầu hôn? Cầu hôn một người ngốc! Ngu Quân Diệp có chủ ý gì?

Diệp Tố Huân nghe được tiếng hít thở liên tiếp, còn có nương nàng Diệp Dương Thị khóc vì quá vui mừng.

Hy vọng phụ thân nàng cha đừng đáp ứng, Tố Nguyệt rất muốn gả vào Ngu gia, mau từ chối, sửa đối tượng thành Tố Nguyệt, Diệp Tố Huân nói thầm trong lòng.

Giống như nghe được thỉnh cầu của nàng, Diệp Bác Chinh ho xong, mở miệng nói: “Quân Diệp, hai nhà Ngu Diệp sớm có ước định, lão hủ vốn không nên cự tuyệt, chỉ là hôm nay Huân Nhi như vậy, chỉ sợ không đảm đương nổi trách nhiệm con dâu trưởng Ngu gia, Nguyệt Nhi...”

”Bá phụ, hai nhà thương nghị kết thân, từ lúc Huân Nhi sinh ra đã định ra, Ngu gia há có thể bởi vì Huân Nhi sinh bệnh mà hối ước, mong rằng bá phụ đáp ứng, miễn làm Ngu gia thất tín.”

Ngữ điệu Ngu Quân Diệp ôn hòa, nhưng ngôn từ bén nhọn sắc bén, một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt làm Diệp Bác Chinh khó xử.

”Lão gia, ngực thiếp thân đau quá.” Trần di nương ôm ngực nhăn mày mảnh mai khẽ gọi.

”Ah! Mau, mau mời đại phu. Quân Diệp hiền chất, trước tạm an tâm ở lại, hôn sự chúng ta bàn bạc sau.”

Trần di nương kịp thời đau ngực như vậy, Diệp Bác Chinh biết thời biết thế, nửa ôm nửa nâng Trần di nương đi gấp về phía cửa.

**

”Thật là kỳ quái, hai vị thiếu gia nhà họ Ngu đều ưa thích đại tiểu thư.”

”Đúng vậy! Quá lạ...”

Trở lại Điệp Thúy Uyển, Lục La và Tử Điệp ngồi cùng một chỗ, líu ríu nghị luận.

Diệp Tố Huân cũng cảm thấy kỳ quái, nàng ngồi ở phía trước cửa sổ, hai tay đặt trên bệ cửa, cái cằm chống lên khuỷu tay, yên lặng hồi tưởng cuộc nói chuyện của hai huynh đệ Ngu gia vừa ban nãy.

”Đại ca, trước khi đến đã ước hẹn, ta không tranh đoạt quyền thừa kế Ngu gia với huynh thì huynh sẽ không tranh Tố Tố với ta, vì sao lật lọng?”

”Bởi vì ta phát hiện, Huân Nhi càng hấp dẫn hơn quyền thừa kế Ngu gia.”

Đây là sao vậy? Ngu Quân Duệ vì nàng mà đạt thành hiệp nghị với Ngu Quân Diệp, buông tha vị trí gia chủ Ngu gia?

Mà Ngu Quân diệp vốn đã đáp ứng, sau khi đến đây lại lật lọng.

Hy vọng Trần di nương thêm một mồi lửa ở chỗ phụ thân nàng, chuyển việc hôn nhân của Ngu gia sang đằng ấy. Tố Nguyệt và nàng cùng tuổi, Tố Vân tròn mười bốn, hai tỷ muội vừa vặn gả cho huynh đệ Ngu gia, một người nàng cũng không muốn.

”Lục La tỷ tỷ, Tử Điệp tỷ tỷ, Ngu nhị thiếu gia đã đến, muốn gặp đại tiểu thư.” Tiểu nha hoàn tiến đến bẩm báo.

”Việc này còn cần bẩm báo? Hắn là một đại nam nhân, muốn gặp đại tiểu thư, không phải sẽ hủy danh dự người sao? Không gặp.”

”Không đúng lễ nghi, quay lại, mời hắn đi.”

Diệp Tố Huân âm thầm khen ngợi, xem ra đầu óc hai nhà hoàn bên mình rất sáng suốt.

”Nô tài đã từng nói vậy nhưng ngăn không được, nếu thoái thác không đi bẩm báo, hắn sẽ xông thẳng vào trong.”

”Sao lại như thế chứ?” Lục La vặn mình, hiên ngang khí phách nói: “Tử Điệp, đi, chúng ta đi đuổi vị Ngu nhị thiếu gia hung hăng càn quấy này.”

Không có người có thể ngăn việc Ngu Quân Duệ muốn làm, trong đầu Diệp Tố Huân đột nhiên nghĩ ra phương pháp chấn trụ.

Giọng nói ở cửa sân chỗ Lục La và Tử Điệp càng ngày càng cao, Diệp Tố Huân đứng lên, ra khỏi gian phòng, cực kỳ đi về phía phòng sau rừng trúc.

Nàng ưa thích uống nước Trúc Diệp Tâm mới pha, trong Điệp Thúy Uyển có chuẩn bị thang, sáng sớm mỗi ngày Lục La và Tử Điệp sẽ trèo lên, ngắt lá trúc non rồi ngâm vào nước cho nàng uống, cái thang kia đặt dựa vào tường viện phía sau phòng.

Giẫm lên thang, vén váy, một chân vững vàng vòng qua tường, thò tay nhấc thang đặt bên ngoài, Diệp Tố Huân ra khỏi Điệp Thúy Uyển.

Hành động trốn tránh rất nhát gan, cách làm tốt nhất là trách mắng thẳng mặt, lại kêu sau này Ngu Quân Duệ đừng tới tìm nàng nhưng trong lòng Diệp Tố Huân không có dũng khí, ẩn ẩn cảm thấy, nếu như gặp, Ngu Quân Duệ sẽ giống như trong mơ, dùng cái loại thủ đoạn hèn hạ ép nàng khuất phục.

Những thủ đoạn trong mơ! Cơ thể Diệp Tố Huân rùng mình một cái, nàng cảm thấy sợ hãi, không phải sợ hãi những thủ đoạn kia của Ngu Quân Duệ, mà sợ hãi bản thân muốn hắn sử dụng những thủ đoạn ấy.

Phía sau Điệp Thúy Uyển là hoa viên, Diệp Tố Huân bần thần đi vào.

Trong hoa viên, dòng suối nhỏ uốn lượn, nước chảy róc rách, đang tháng ba đầu xuân, cây cỏ một màu xanh mướt, gió mát nhẹ nhàng thổi qua, hương cỏ cây trong sạch phả vào trong không khí. Dưới ánh mặt trời ấm áp, cỏ cây thêm linh hoạt kì ảo, trong vẻ đẹp và tĩnh mịch lại tỏa ra sức sống bừng bừng.

Diệp Tố Huân kinh ngạc đi tới, cảnh trí như quen thuộc như xa lạ làm nàng hoảng hốt.

”Quân Duệ ca ca, tại sao trong vườn này chỉ có đại thụ? Ta không thích.”

”Tố Tố thích có cái gì nào?”

”Muội muốn trong vườn có con suối cong cong, bên dòng suối nhỏ trồng lấy cây nhỏ, trên mặt đất đều là cọng cỏ non xanh mơn mởn, trong bụi cỏ để lộ những bông hoa hồng, hoa trắng...”

”Được! Tố Tố muốn gì, Quân Duệ ca ca sẽ biến cái vườn thành như thế.”

...

Giọng nói tiểu nữ hài yêu kiều, còn có giọng nam sủng nịch giống như vang lên bên tai Diệp Tố Huân, nghe thật rõ ràng, rành mạch.

Diệp Tố Huân vô lực dựa vào trên hòn non bộ, nàng đã hiểu, giọng nữ nhân thanh thúy đang làm nũng là mình ngốc, chủ nhân giọng nói vô cùng sủng nịch, dung túng, trầm thấp thuần hậu là Ngu Quân Duệ.

Cùng với giọng nói, trong đầu của nàng còn xuất hiện một cảnh tượng, Ngu Quân Duệ ngồi ở trên ghế đá, ôm nàng ngồi trên đùi, từng quả từng quả đút nàng ăn, thỉnh thoảng cầm khăn vải lau nước khóe môi nàng.

”Đại tỷ đã thành ngu ngốc rồi, sao Quân Diệp ca ca còn muốn kết hôn với nàng? Nhị tỷ, ngươi nói xem xử lí thế nào?” Có tiếng bước chân từ xa đến, dừng lại cạnh hòn non bộ khác nghỉ ngơi, giọng nói Diệp Tố Vân cất lên.

Diệp Tố Huân ngẩn người, bên kia không biết mình ở chỗ này sao? Nghe trộm người ta nói chuyện rất thất lễ, có cần lên tiếng để họ biết mình ở đây không?

”Đều do nương, không làm gọn gàng, nói cái gì mà giết chết phụ thân sẽ nghi ngờ.”

Thanh âm kiều mỵ của Diệp Tố Vân thay đổi có thể tưởng tượng nàng ta nhíu lông mày, nghiến răng nghiến lợi nói.

Lời này nói rất đúng? Diệp Tố Huân đặt tay lên ngực, có chút không thở nổi.

”Cái này cũng không trách được nương, lúc đại tỷ còn chưa ngu ngốc, phụ thân coi nàng là trân bảo mà sủng ái” Diệp Tố Vân ôn nhu khuyên giải.

Như có tiếng sấm vang lên trên đầu, Diệp Tố Huân không nghe được gì nữa, chỉ hai câu này, cái gì cũng đã tỏ tường, hóa ra nguyên nhân bản thân tự nhiên ngu ngốc là do Trần di nương hạ độc.

Tâm thật độc ác, không, hai muội muội như hoa như ngọc này còn ác hơn, Tố Nguyệt lại muốn nàng cận kề cái chết, còn Tố Vân biết rõ nội tình lại dửng dưng. Mẫu thân luôn nhường nhịn Trần Thị cầu gia đình hòa thuận, bản thân chưa bao giờ tranh giành, chỉ vì hôn ước với Ngu Quân Diệp, các nàng liền...

”Tố vân, muội nói xem, chẳng lẽ trông ta không bằng đại tỷ?”

Giọng nói càng ngày càng gần, hình như muốn đến hòn non bộ này, Diệp Tố Huân kinh hoàng, nếu bị phát hiện, các nàng có thể chó cùn cắn giậu (khi bị đẩy vào bước đường cùng, không còn cách nào khác, người ta thường làm liều, thiếu cân nhắc) giết nàng diệt khẩu hay không? Hoặc là xé lớp ngụy trang, trở mặt với các nàng nhưng phụ thân nàng sủng ái Trần thị, nương nàng tính tình nhu nhược, danh phận là chính thất phu nhân lại không để ý tới nửa phần quyền quản gia, Diệp phủ bị Trần Thị khống chế, các nàng không có vốn liếng đối phó với Trần Thị.

Hoặc là làm ầm ĩ đến trước mặt phụ thân nàng, để phụ thân làm chủ? Nhưng không có chứng cớ thì không có phần thắng.

”Hai vị Diệp tiểu thư thật hăng hái.” Tiếng nói của Ngu Quân Duệ từ trên trời giáng xuống, tiếng bước chân ngừng lại.

Cơ hội khó có được, Diệp Tố Huân vén váy, nhẹ nhàng đi về hướng khác.

Cái thang ban nãy không thấy nữa, Diệp Tố Huân nhướng mày, xem ra chỉ có thể ra cửa rồi về Điệp Thúy Uyển bằng cửa chính.

Lách qua hòn non bộ, lúc đến cửa thì thấy Thanh Ngạc, Bích Hà - nữ tỳ của Diệp Tố Vân và Diệp Tố Nguyệt - canh giữ ở viên cửa ra vào, Diệp Tố Huân bỏ ý muốn đi ra ngoài.

Hóa ra đã để người giữ ngoài cửa, mà nàng vốn một mực không ra khỏi Điệp Thúy Uyển, Diệp Tố Nguyệt và Diệp Tố Vân cho rằng trong vườn không có người, mới lớn mật như vậy, đàm luận ngay trong vườn.

Lúc này nàng đi ra ngoài, tức là thừa nhận có tật giật mình, nói cho Diệp Tố Nguyệt và Diệp Tố Vân, mình vừa trốn trong hoa viên, nghe hết nội dung trò chuyện của các nàng.

Diệp Tố Huân bẻ một cành hoa tươi, nhổ cánh hoa rồi vò nát, bôi lên mặt, chậm rãi đi tới.

Mang bộ dáng kẻ ngốc này gặp Diệp Tố Nguyệt và Diệp Tố Vân, chắc chắn sẽ không khiến các nàng nghi ngờ.

Nàng bất chấp cả việc cần tránh mặt Ngu Quân Duệ.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thân Bất Do Kỷ

Diệp Tố Huân lượn nửa vòng, không gặp hai muội muội và Ngu Quân Duệ, chắc các nàng ra khỏi hoa viên rồi, lòng bất giác trở lại yên bình.

Sau khi sống lại thì giả trang ngu ngốc, ngày ngày trốn trong Điệp Thúy Uyển không dám ra ngoài, giờ phải chơi cho đã, vui vẻ thoải mái tự nhiên kéo đến. Lại nhớ đã lâu rồi chưa nghịch nước, tâm ngứa ngáy khó nhịn, đi về phía dòng suối nhỏ ở giữa vườn.

Trước khi biến thành ngu ngốc, Diệp Tố Huân có phần được phụ thân yêu thương, thấy nàng thích nước, trong nhà cũng không thiếu bạc, thế là sai người đào một dòng suối nhỏ ngay trong này, chảy quanh vườn một vòng, rồi sau dẫn nước vào một cái hồ trong vắt.

Suối nước không sâu, cao cỡ nửa người, có thể nhìn thấy đáy, dưới đáy có đủ loại đá cuội kiểu dáng, màu sắc khác nhau, Diệp Tố Huân đi vào bên dòng suối nhỏ, không ngăn được ý muốn nghịch nước, giương mắt nhìn xung quanh thấy không có bóng người, liền tháo giày thêu, tất, kéo ống quần cao hơn, vén váy ngồi xuống bên cạnh dòng suối, thả hai chân nhỏ vào nước, đạp đạp quẫy quẫy giả làm những con cá đang bơi lội.

Rất lâu rồi không thích ý như thế, Diệp Tố Huân than nhẹ, hình như có ai đó lên tiếng: “Chân Tố Tố thật đẹp mắt.”

”Quân Duệ ca ca bại hoại.” Diệp Tố Huân không biết tại sao một câu yêu kiều như thế phát ra từ miệng mình, chẳng lẽ lại là nằm mơ?

Nhất định là thế, nàng nghĩ, bởi vì nàng thấy Ngu Quân Duệ nhảy xuống dòng suối nhỏ, nâng một cái chân nhỏ lên, nhẹ nhàng vân vê.

Bàn tay to của hắn ghé qua ngón chân kiều nộn, mượt mà của nàng, hoặc ấn vài cái ở lòng bàn chân, dùng lực giữ chặt chân của nàng...

”A.....” Diệp Tố Huân thoải mái khẽ rên, nói: “Quân Duệ ca ca, đừng có ngừng...”

Thật thoải mái, Diệp Tố Huân nằm xuống, nhắm mắt lại lẳng lặng cảm thụ vui vẻ và buông lỏng khó có được.

Xúc cảm nơi ngón chân hình như thay đổi, trở nên trơn ướt, trở nên cuồng dã, cái gì đó mềm mềm có lực liếm chân nàng, hết hút lại cắn ngón chân nhỏ.

”Quân Duệ ca ca...” Toàn thân Diệp Tố Huân nóng lên, mềm nhũn không có nửa phần khí lực.

”Tố Tố, thích Quân Duệ ca ca làm thế này không?”

”Không biết...” Diệp Tố Huân lúng túng lắc đầu.

”Tố Tố, nào, ngồi xuống, Quân Duệ ca ca sẽ làm muội thoải mái hơn.”

Giọng nói khàn khàn hấp dẫn nàng, Diệp Tố Huân chậm rãi ngồi dậy.

Chim con từ đỉnh đầu bay qua, tiếng chiêm chiếp đánh thức người trong cuộc, hai mắt Diệp Tố Huân vốn phủ đầy sương mù chậm rãi tập trung, khi nhìn rõ tình cảnh trước mắt, nàng như bị sét đánh.

Ngu Quân Duệ thật sự rõ ràng ở trước mặt, hắn nửa quỳ trong suối nước, toàn thân ướt đẫm, hai tay cầm chân của nàng, bờ môi ngậm ngón chân nàng, hắn ngẩng đầu nhìn nàng, một đôi mắt giống như đầm nước sâu không lường được đầy lửa nóng của dục vọng.

Mình là nữ tử chưa xuất giá, sao hắn có thể làm càn như vậy?

”Ngu Quân Duệ, huynh hỗn đản.” Diệp Tố Huân giận không kìm chế được, rút ngón chân ra, dốc hết toàn lực đạp một cước.

Ngu Quân Duệ không tránh không né, lại không ăn đạp, ngược lại, chân Diệp Tố Huân bị một bàn tay to giữ chăt.

”Tố Tố, chúng ta may mắn sống lại rồi, làm lại từ đầu có được không?”

”Không biết huynh nói cái gì, thả ta ra.” Diệp Tố Huân bị giọng nói trầm thấp chứa buồn bã kia tác động, nàng không muốn suy nghĩ, liều mình vặn vẹo, muốn rút chân về.

”Không hiểu huynh nói cái gì? Thật sự không biết sao?” Mắt Ngu Quân Duệ tóe lửa, Diệp Tố Huân bị hắn lôi xuống suối.

”Huynh làm gì thế, thả ta ra.”

”Giờ ta không muốn tha cho muội nữa.” Lại là bi thương và phẫn nộ quen thuộc, Diệp Tố Huân sững sờ, lúc phục hồi tinh thần thì quần áo đã rời khỏi thân thể.

Ở đây tùy lúc có người đến, Diệp Tố Huân luống cuống, nàng sợ làm Ngu Quân Duệ đau lòng, nhưng mà hắn không dừng lại được.

Giữa hai chân nàng giờ và kiếp trước có sự khác biệt, khi đó bọn họ đã hoan ái bảy năm, chỗ đó có màu đỏ đậm, mùi thơm cũng tương đối nồng đậm, hiện tại chưa từng trải qua, nhị hoa mềm mại kiều nộn, màu hồng phấn. Tất cả giống như lần đầu tiên hắn có được nàng.

Khe hở nửa ẩn nửa hiện có chút run rẩy, mê người hơn cả đóa hoa đẹp nhất. Khí huyết toàn thân Ngu Quân Duệ ngược dòng, mạnh mẽ bế Diệp Tố Huân lên bờ, nâng lên hai chân lên vai mình, cúi đầu há miệng ngậm lấy đóa hoa non mềm đến cực điểm kia...

Diệp Tố Huân không biết bản thân về Điệp Thúy Uyển như thế nào, cũng không biết Ngu Quân Duệ thuyết phục hai nha hoàn ra sao, nàng mơ mơ màng màng tùy Ngu Quân Duệ tắm rửa cho nàng, bón nàng ăn cơm, dìu nàng lên giường, đắp kín mền vỗ nhè nhẹ lưng dụ dỗ nàng chìm vào giấc ngủ, hắn hát ca dao mà những mẫu thân ru hài tử đi vào giấc ngủ, kỳ thật không cần hắn hát, bị hắn lật đi lật lại ở suối nước, nàng mệt mỏi lắm, thân thể vừa đặt xuống giường, rất nhanh liền ngủ.

Giấc ngủ ngọt ngào nhất trong ba tháng Diệp Tố Huân sống lại, tỉnh lại thì mặt trời ngoài cửa sổ trên cao đã rực rỡ, đã gần đến buổi trưa.

”Tiểu thư, người tỉnh rồi.” Lục La và Tử Điệp ngồi ở trước giường, hốc mắt hai người đều hồng hồng.

Hầu hạ nàng rửa mặt, súc miệng, mặc quần áo, búi tóc, không giống việc làm hàng ngày của hai người Lục La, xem ra Ngu Quân

Duệ cũng không có nói ra chân tướng bản thân không ngốc, Diệp Tố Huân nghĩ nghĩ, quyết định thẳng thắn với hai người Lục La, nàng không có nói mình sống lại, chỉ nói đột nhiên trở nên tốt hơn.

Sau khi khóc mừng, Lục La và Tử Điệp đồng thời hỏi: “Tiểu thư, người... Người không có ngốc? Thế...Thế... Việc làm của súc sinh Ngu gia kia với người, người cũng biết?”

Nhìn hai nha hoàn phẫn nộ rồi không cam lòng đến bất đắc dĩ, Diệp Tố Huân đã hiểu, Ngu Quân Duệ làm cách nào để thuyết phục hai người Lục La, hắn căn bản không cần nói cái gì, chỉ cần cho hai người biết rõ, bản thân đã cùng hắn...

Diệp Tố Huân khổ sở che mặt, nàng muốn rời xa Ngu Quân Duệ, nhưng mọi chuyện hình như không phải do nàng khống chế.

”Tiểu thư, súc sinh kia nói muốn cầu hôn với lão gia. Nhưng người đã sớm có nghị thân ước hẹn với Ngu đại thiếu gia, nếu Ngu đại thiếu không đồng ý, vẫy xử lí thế nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hình cầu của Lục La nhăn nhó.

”Tiểu thư, người mau nghĩ biện pháp, tống nhị tiểu thư cho Ngu đại thiếu gia.” Tử Điệp nghĩ kế.

Biến Diệp Tố Nguyệt và Ngu Quân Diệp thành một đôi, Diệp Tố Huân âm thầm cắn răng, mẫu tử Trần Thị hại nàng trở thành ngu ngốc, chính mình còn nghĩ cách thành toàn Tố Nguyệt và Ngu Quân Diệp, chẳng phải là...

Hơn nữa, muội muội tâm cơ ác độc như vậy, cùng vào cửa nhà họ Ngu, sau này còn có ngày tháng yên bình sao?

Nàng có nghe nói tình huống Ngu gia, Ngu Quân Duệ tuy có mẫu thân khoẻ mạnh, nhưng Lưu Thị là kế thất, cuối cùng cũng không bằng vợ cả. Nghe nói Ngu phụ đối với vợ cả tình thâm nghĩa trọng, rất yêu thương Ngu Quân Diệp, lấy Lưu Thị chỉ là bởi vì Ngu Quân Diệp vừa sinh đã mất mẫu thân, không có người nuôi dưỡng mới lấy một nữ nhân để chăm sóc hài tử thay mình.

Diệp Tố Huân do dự bất định, Lục La cau mày nói: “Nếu việc hôn sự không nhanh chóng định ra, vạn nhất tiểu thư nôn oẹ thì làm thế nào mới tốt?”

Nôn oẹ? Ai? Diệp Tố Huân ngẩn ngơ, trong chốc lát hoàn hồn, mặt đỏ bừng, định nói Ngu Quân Duệ chưa làm gì mình, sẽ không nôn oẹ, rồi lại nói không nên lời. Bị hắn chọc ghẹo thế kia, cũng không khác bị “ăn” là bao.

”Lục La, lão gia căn dặn mời đại tiểu thư đến hành lang Du Xuân bồi khách nhân ngắm hoa ăn yến tiệc.” Nha hoàn trước phòng tới truyền lời đã cắt đứt việc nghiên cứu thảo luận của ba chủ tớ Diệp Tố Huân.

”Lão gia cũng thật không tránh kiêng kị, không an bài hai vị thiếu gia nhà họ Ngu ở nội viện thì tiểu thư cũng không đến nỗi...” Lục La nhắc đi nhắc lại, nàng không thích việc tiểu như nhà mình chưa động phòng đã bị hái mất.

”Cấm kỵ cái gì!” Tử Điệp bĩu môi, Diệp Tố Huân bất đắc dĩ cười cười, phụ thân nàng đương nhiên sẽ không cấm kỵ, gia thế Ngu gia người bình thường không trèo lên nổi, hai huynh đệ Ngu Quân Diệp nhân tài xuất chúng, phụ thân nàng ước gì ba nữ nhi đều gả vào Ngu gia, không có điều kiện cũng muốn tạo điều kiện, ngày hôm nay huynh đệ Ngu gia đến thăm, phụ thân nàng đương nhiên sẽ không

nghĩ cái gì mà nam nữ khác biệt, tất nhiên là an bài bọn hắn ở nội viện, quy củ gia đình thương nhân vốn không nhiều như thế gia làm quan, vậy cũng không coi là mất mặt.

Lúc Diệp Tố Huân đến đó, tất cả mọi người đã tới trước rồi, đang ngắm hoa ở hành lang.

Ngu Quân Diệp áo trắng, dáng người cao ngất, tay áo đón gió tung bay, mặt mày tuấn nhã.

Ngu Quân Duệ không mặc trang phục tự trói mình, một bộ trường bào, thần sắc lạnh lùng, khoanh tay dựa vào cột trụ hành lang, không biết đang nghĩ cái gì.

”Đại tỷ đã đến rồi, chờ tỷ lâu quá.” Diệp Tố Nguyệt yêu kiều chào hỏi.

Diệp Tố Huân thầm nghĩ nàng ta thật hao tâm tổn trí ăn mặc, trên người Diệp Tố Nguyệt là áo gấm hồng bó sát, miêu tả sinh dộng hai ngọn núi. Diệp Tố Vân váy màu đỏ lựu, váy áo gợn sóng nhộn nhạo. Một đôi lông mi hình lá liễu gọn gàng thật chỉnh tề, thoa chút son hồng lên môi, vừa có e lệ thẹn thùng của hoa hải đường vừa có sắc kiều diễm của lựu.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lòng Khó Kìm Nổi

Diệp Tố Huân lặng yên không trả lời, ánh mắt nhìn thẳng, vịn tay Lục La chậm rãi đi về phía trước.

Diệp Tố Vân ân cần nghênh tiếp, kéo đỡ Diệp Tố Huân, mỉm cười nói: “Nhị tỷ, đã quên à, bây giờ đại tỷ giống như tiểu hài tử, sẽ không trả lời!”

”Đúng rồi! Là tỷ hồ đồ.” Diệp Tố Nguyệt che miệng cười khẽ.

Diệp Tố Huân âm thầm khinh thường trong bụng, định lấy chuyện mình là đồ ngốc ra giễu cợt trước mặt mọi người sao?

Cái gọi là yến tiệc ngắm hoa, ước chừng là Diệp Bác Chinh muốn tìm cơ hội để ba nữ nhi thân cận cùng huynh đệ Ngu gia, ông và Diệp Dương Thị, Trần Thị dĩ nhiên không tới.

Diệp Tố Vân dìu Diệp Tố Huân ngồi xuống, Diệp Tố Huân thầm khen hảo tâm cơ, hóa ra lời nói vừa rồi và những cử động chào đón không chỉ nhấn mạnh nàng ngu ngốc, nhìn hai tỷ muội một trái một phải kẹp lấy nàng, xem ra đây mới là mục đích, muốn ngăn cách nàng và huynh đệ Ngu gia.

Mọi người ngồi quanh bàn tròn, tay trái Diệp Tố Huân là Diệp Tố Vân, bên phải là Diệp Tố Nguyệt, tiếp đến là Ngu Quân Diệp, cạnh Ngu Quân Diệp chính là Ngu Quân Duệ rồi đến Diệp Tố Vân.

”Hoa này nở thật đẹp, nghe nói Quân Diệp ca ca xuất khẩu thành thơ, tài văn chương nổi bật, mời Quân Diệp ca ca ngâm một bài để bọn muội muội mở mang tầm mắt, được không?” Diệp Tố Nguyệt sùng bái nhìn Ngu Quân Diệp, thanh âm nhu hòa như giọt nước rơi xuống mặt hồ.

”Ngâm thơ?” Ngu Quân Diệp mở quạt xếp ra, nhẹ nhàng mà lắc, giống như sắp ngâm thơ, bỗng ngừng lại, nhìn về phía Diệp Tố Huân: “Huân Nhi, muội muốn nghe Quân Diệp ca ca ngâm thơ sao?”

Ngâm thơ lại không thể ăn, ta đói bụng, muốn ăn cơm. Diệp Tố Huân trợn trắng mắt trong tâm, tiếc là đang giả trang ngu ngốc, không thể phun ra một câu như vậy, chỉ có thể trầm mặc, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào mặt bàn trống trơn, ngẩn người.

”Đại ca, hai vị Diệp tiểu thư, trước cứ mang đồ ăn lên đã, ăn cơm mới có khí lực.” Giống như nghe được tiếng lòng của nàng, Ngu Quân Duệ mở miệng nói.

Súp rau tươi hoa sen, đùi gà nướng mật ong, nhũ đậu hủ bát bảo, chân gió ngâm giấm, măng khô. Từng món thức ăn được bưng lên, sắc hương vị đều tuyệt.

Buổi sáng Diệp Tố Huân thức dậy đã muộn, chưa bỏ gì vào bụng, đã sớm đói meo, hôm nay có huynh đệ Ngu gia, nàng cũng không lo lắng Trần di nương hạ độc trong thức ăn, dù sao giả trang ngu ngốc không cần giả vờ giả vịt, nàng bắt đầu từ tốn ăn.

Nàng cũng không nói gì với mọi người, Ngu Quân Diệp có chút trố mắt nhìn, Ngu Quân Duệ lại đứng lên, không coi ai ra gì mà dịch chuyển đồ ăn trên bàn.

Hắn chuyển đến trước mặt Diệp Tố Huân đều là món nàng thích, Diệp Tố Huân có một chút cảm động, lại hơi không vui, hắn không tránh hiềm nghi như vậy, chỉ sợ càng thêm khiến cho Ngu Quân Diệp ôm tâm khiêu chiến.

”Đại tỷ, húp chút nước nhuận họng, đừng chỉ dùng bữa với cơm.” Diệp Tố Vân đứng lên, săn sóc cầm lấy chén của Diệp Tố Huân thay nàng múc canh.

Không chuyện mà ân cần thì không phải phường gian xảo thì là kẻ cắp, Diệp Tố Huân dừng lại, híp nửa mắt giống như mê mang, thật ra là cẩn thận từng li từng tí đề phòng.

”Đại tỷ, đây là sắp xếp đặc biệt cho tỷ, kèm sơn dược, ngọc trúc... Thiệt nhiều dược liệu dùng lửa nhỏ hầm cách thủy, vô cùng bổ dưỡng cho dạ dày, đại tỷ uống một chén.” Diệp Tố Vân múc súp, lại không đặt xuống, bưng chén canh đến trước mặt Diệp Tố Huân, vô cùng cẩn thận giới thiệu súp.

”Tam tiểu thư, Trần di nương sai nô tài hỏi người...” Nha hoàn Diệp Tố Vân, Lâm Ngọc chạy vội từ hành lang bên kia tới, đã đến nơi, bước chân lại không kịp dừng, một mạch lao về phía Diệp Tố Vân.

Diệp Tố Huân thầm kêu không tốt, chén canh nóng kia sắp đổ vào mặt nàng! Trong lúc cấp thiết Diệp Tố Huân tránh Diệp Tố Nguyệt ở bên phải, lại hoảng sợ phát hiện không nhúc nhích được, chẳng biết từ lúc nào hai tay Diệp Tố Nguyệt đã giữ chặt eo không để nàng né tránh.

Lâm Ngọc lao tới Diệp Tố Vân, mắt thấy một chén canh bóng loáng muốn dội lên mặt mình, Diệp Tố Huân hoảng hốt, trong chớp

mắt, một cái tay to duỗi ra, chén canh trên tay Diệp Tố Vân bay về phía Diệp Tố Nguyệt...

”A!” Diệp Tố Huân nghe được Diệp Tố Nguyệt hét thảm một tiếng, chưa hoàn hồn, đã bị kéo vào lồng ngực ấm áp, rộng lớn.

”Tố Tố, Tố Tố, có bị phỏng hay không?”

Bị phỏng thì không, bị dọa mới có, Diệp Tố Huân không nghĩ tới trước mặt Ngu Quân Diệp, thủ đoạn âm hiểm nhường này hai muội muội có thể lấy ra dùng.

Một tay Ngu Quân Duệ lần mò qua lại, sắc mặt có hơi trắng bệch, Diệp Tố Huân muốn đẩy hắn ra, khóe mắt nhìn đến khuôn mặt âm u của Ngu Quân Diệp, lập tức cải biến chủ ý, không nhúc nhích, kệ hắn sờ qua cổ, bả vai, khuôn mặt để kiểm tra.

”Cũng may, không có việc gì!” Ngu Quân Duệ sờ soạng hồi lâu, thấp giọng thở dài.

May mà hắn kịp thời ra tay, Diệp Tố Huân âm thầm may mắn, nhìn trộm Diệp Tố Nguyệt. Diệp Tố Nguyệt bị một chén canh nóng dội vào mặt, lúc này đôi má đỏ lên, ở giữa có chút bọt, không biết có hủy dung nhan hay không.

Bị Ngu Quân Duệ nửa ôm nửa xách ra hành lang, rất xa rồi, Diệp Tố Huân đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Ta quay trở lại, huynh trở về nhìn xem, nếu các nàng nói bậy trước mặt phụ thân ta, huynh phải kể lại tình huống thật sự.”

”Các nàng sẽ không nói bậy trước mặt phụ thân muội.” Ngu Quân Duệ cười nhạt một tiếng: “Các nàng đều sẽ nói thật, nói rõ ràng rành mạch, sẽ không bẻ cong cũng sẽ không tô son trát phấn, thậm chí

còn có thể ôm trách nhiệm về phía mình. Hai nha hoàn cả muội, vừa rồi huynh nháy mắt bảo bọn họ không cần đi theo, các nàng ở lại nơi đó nghe đấy, quay về muội hỏi mà xem."

"Sao huynh hiểu rõ Tố Vân, Tố Nguyệt như thế?" Diệp Tố Huân không vui, liếc mắt nhìn Ngu Quân Duệ.

"Đây là kỹ xảo đấu tranh trong đại gia đình, muội và mẫu thân muội quá non rồi, cho nên mới thất bại."

"Thất bại đó là chúng ta không tranh giành với các nàng." Diệp Tố Huân vểnh môi, bất mãn lầm bầm.

"Muội không tranh, không có nghĩa mẫu thân muội cũng thế." Ngu Quân Duệ sờ sờ mũi Diệp Tố Huân, sủng ái cười nhìn nàng: "Hôn sự lần này mà thành, nếu như mẫu thân không để ý Diệp gia, huynh sẽ mang bà và đệ đệ muội đi chỗ khác, cùng chúng ta lẳng lặng sống."

"Nhà của huynh càng hồ đồ." Diệp Tố Huân thốt, chẳng biết tại sao ngực có chút đau.

"Tố Tố, còn giận huynh?" Thần sắc Ngu Quân Duệ có chút ảm đạm, kéo Diệp Tố Huân vào trong ngực, thấp giọng nói: "Đời trước là lỗi của huynh, đời này huynh sẽ không lại để cho những sai lầm kia xảy ra. Muội yên tâm, ta quyết định sẽ rời khỏi Ngu gia, chúng ta sẽ không bao giờ trở về Giang Ninh nữa, chúng ta lên kinh. Dấn thân vào thi cử huynh làm không được nhưng kinh thương không làm khó được huynh, huynh sẽ nghĩ biện pháp cho muội một cuộc sống không lo không phiền"

Hắn rời khỏi Ngu gia, bỏ qua hết thảy tâm huyết kinh doanh!

Diệp Tố Huân ngây người, tuy không nhớ rõ sự tình đời trước, lại mơ hồ nhớ, sau khi Ngu Quân Duệ đảm đương ghế gia chủ, vẫn duy trì chức vị cũ.

Rời khỏi Ngu gia, tức là buông tha cả tài sản riêng, Ngu gia thế mà có được ngàn mẫu ruộng tốt, vô số trang viện, đồ cổ trân vật tổ tông truyền lại cũng không đếm xuể.

Sau khi Ngu Quân Diệp thua thảm, mọi việc đều do Ngu Quân Duệ làm chủ nhưng nàng cũng không có khoảng thời gian thanh tĩnh.

Yếu tố thứ nhất là mẫu thân Ngu Quân Duệ - Lưu thị - một mực muốn Ngu Quân Duệ lấy chất nữ của bà Lưu Uyển Ngọc, đối với nàng không chỉ có sắc mặt kém mà còn một mực bày kế hãm hại. Diệp Tố Huân mơ mơ màng màng bỗng nhiên nhớ lại, bản thân kiếp trước sống cùng Ngu Quân Duệ ở Ngu gia bao nhiêu năm, thế mà Lưu Thị cả trong sáng lẫn tối hãm hại mình không biết mấy lần.

”Tố Tố, tất cả huynh sẽ xử lí, muội an tâm làm thê tử huynh, huynh sẽ thương muội sủng muội, đền bù gấp bội những gì ta nợ muội.”

”Huynh nợ ta cái gì?” Diệp Tố Huân hốt hoảng hỏi.

”Rất nhiều.” Một tiếng thở dài, giọng nói Ngu Quân Duệ trầm thấp: “Tố Tố, xem ra muội chỉ nhớ những kỉ niệm đẹp của chúng ta lại không nhớ rõ những thứ khác, rất tốt.”

Nàng cái gì đều không nhớ rõ, chỉ là có khi trong đầu hiện ra một số cảnh. Tại sao mình lại quên? Diệp Tố Huân mím môi khổ não nghĩ, khi hoàn hồn, hai người đã vào Điệp Thúy Uyển.

Ngu Quân Duệ giống như chủ nhân, sai nha hoàn đi nấu cơm.

”Không làm cũng được, vừa rồi cũng ăn không ít, không đói bụng.” Diệp Tố Huân thầm nói.

”Lại ăn điểm tâm, huynh đói bụng, vừa rồi cảm thấy các nàng sẽ sử dụng kế, đều không dám ăn cái gì.” Ngu Quân Duệ cười kéo Diệp Tố Huân ngồi trên giường, đỡ nàng nằm xuống, chính mình ngồi cuối giường, nâng chân Diệp Tố Huân đặt ở trên gối, vươn tay cởi giày thêu, bít tất, cầm đôi chân nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve...

Động tác hắn quen thuộc như thế, Diệp Tố Huân mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng không thôi, rồi lại cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu, kìm lòng không được khe rên như tiếng muỗi kêu “Quân Duệ ca ca...”

”Ừ.” Ngu Quân Duệ cúi người xuống, bờ môi lướt qua hàng mi cong cong mỏng manh: “Tố Tố nghe lời, buổi tối lại muốn, hả?”

Cái gì mà buổi tối lại muốn? Diệp Tố Huân nóng nảy làm hốc mắt đỏ lên, nàng cũng không biết tại sao vừa rồi bản thân rên tựa lúc cầu hoan như vậy.

Ngu Quân Duệ thấy nàng xấu hổ đến muốn khóc, mãnh liệt tỉnh lại, tức giận muốn gõ vào trán mình, hắn nói câu nói kia là vô tình, chỉ là thói quen, kiếp trước Diệp Tố Huân không muốn xa rời hắn, lại thích ăn dấm chua, dính người liền không thả, hắn đều ôn nhu dụ dỗ thế này, bằng không thì, bọn họ có khả năng cả ngày đều ở trên giường.

”Tiểu thư, chúng ta trở về rồi.” Lục La lôi Tử Điệp, nhấc màn lụa đi vào trong, thấy tình cảnh bên trong thì xấu hổ chạy ra ngoài.

”Vào đi, nói cho tiểu thư nhà các ngươi nghe chuyện vừa xảy ra.” Ngu Quân Duệ lại không để họ rời khỏi.

”Tiểu thư, tụi nô tỳ vào nhé?” Tử Điệp hỏi.

Hắn kêu người vào, tay lại không buông, Diệp Tố Huân nóng nảy, dùng sức giãy dụa.

”Các nàng dù sao cũng phải quen thôi.” Ngu Quân Duệ không muốn buông ra, hắn thực sự cần định ra quan hệ thân mật của hắn và Diệp Tố Huân.

Diệp Tố Huân không rút chân nhỏ được, chỉ có thể thêm sốt ruột, Lục La và Tử Điệp nóng nảy một hồi, trái lại rất nhanh bình tĩnh, làm như không thấy báo cáo chuyện xảy ra sau khi bọn hắn rời đi.

”Tiểu thư, đại phu nói, nhị tiểu thư bị phỏng phải điều dưỡng mấy ngày, cẩn thận thoa thuốc, ăn kiêng một số món nhưng vẫn sẽ lưu lại sẹp.”

” Ồ!” Diệp Tố Huân thấp giọng hô, hỏi: “Nói như thế tức là bị hủy mặt?”

”Dạ, đại phu nói nếu bị phỏng là do nước nóng còn có thể trị, đây lại tổn thương vì dầu mỡ, mà trong súp còn có dầu vừng, tổn thương da thịt càng lớn, không trị được.”

Mình thiếu chút thì hủy dung, lòng Diệp Tố Huân còn sợ hãi, tim đập mạnh và loạn nhịp, hồi lâu hỏi: “Phụ thân có giận chó đánh mèo mẫu thân không?”

”Không ạ, rất kỳ quái, từ đầu đến cuối lúc nhị tiểu thư và tam tiểu thư kể chuyện đã xảy ra, Trần di nương ở bên cạnh không nhìn Nhị

tiểu thư bị thương, chỉ sốt ruột không ngừng hỏi đại tiểu thư người có bị dọa không.”

Ngu Quân Duệ thật đoán trúng, Diệp Tố Huân nhìn hắn, Ngu Quân Duệ cười nhẹ, cúi xuống bên tai Diệp Tố Huân, nói khẽ: “Phụ thân muội sẽ ném trách nhiệm lên người nha hoàn của tam muội.”

”Lão gia cũng không trách nhị tiểu thư và tam tiểu thư, có điều...” Lục La đè thấp giọng nói: “Lão gia lệnh lôi Lâm Ngọc xuống dùng trượng đánh chết.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Gặp Biến Cố Ở Đường Núi

Dùng trượng đánh chết, Diệp Tố Huân sợ hãi không nhẹ, lại rất là khó hiểu. Trừng phạt này đặt trên người hạ nhân khác, có lẽ bình thường nhưng Lâm Ngọc kia là người của Diệp Tố Vân, đánh chó còn xem mặt chủ, vì sao phụ thân phải trừng phạt nặng người của Trần di nương?

”Các ngươi đi nhà bếp xem đồ ăn đã làm xong chưa?”

Ngu Quân Duệ phất tay để Lục La và Tử Điệp lui, nhìn về phía Diệp Tố Huân, cười nói: “Có phải là tò mò lí do phụ thân muội trừng phạt nặng nha hoàn tam muội?”

”Ừ, việc này làm cho Trần di nương quá mất mặt rồi, phụ thân ta rất sủng ái bà ta nha.”

”Nếu như không sủng ái bà ta thì cũng không chỉ đơn giản đánh chết bằng trượng như thế.” Ngu Quân Duệ cười lạnh, nói: “Phụ thân muội làm vậy ắt đầu óc không hồ đồ, phòng ăn nhỏ ở Điệp Thúy Uyển, có phải là sau khi muội biens thành ngu ngốc, ông mới cho làm riêng?”

Hình như thế, nàng nhớ trước khi ngu ngốc, khi đó Điệp Thúy Uyển không có phòng bếp nhỏ.

”Huynh đoán, chuyện muội biến thành ngu ngốc, phụ thân muội đã nghi Trần di nương gây nên, nhưng ân ái ngày xưa vẫn còn, ông

bề bộn sinh ý bên ngoài, nương muội nhu nhược không quản lý gia đình được, huống hồ muội trở thành ngu ngốc đã thành sự thật, sau này muốn trèo cao, cần nhờ hai muội muội kia nên chỉ có thể đè xuống không truy cứu, đến cùng lại sợ Trần di nương không chịu bỏ qua, lại hạ độc, thế là xây phòng ăn riêng cho muội."

"Nói như thế, phụ thân vẫn thương muội sao?" Diệp Tố Huân thấp giọng lẩm bẩm, có chút cảm động.

Đương nhiên ông ấy thương muội! Trong lòng Ngu Quân Duệ nói, kiếp trước, hắn dự tính kết thúc, diệt nhạc phụ Diệp Bác Chinh - trợ thủ mạnh nhất của Ngu Quân Diệp. Lúc nhà họ Diệp bị tội liên đới kê biên tài sản, Diệp Bác Chinh sai người tìm hắn, dâng chỗ bí mất ông giấu tài sản kếch xù, chỉ xin hắn buông tha nữ nhi ngu ngốc của mình.

Ngu Quân Duệ có khi nghĩ, khi đó nếu như bản thân không đáp ứng, thì sẽ không có nhưng mưa gió về sau nhưng hắn lại đồng ý. Vì thế sau này mới có chuyện Ngu nhị thiếu gia tính tình lạnh nhạt điên đảo thần hồn vì một cô ngốc làm đề tài hài hước cho mọi người say sưa bàn luận.

Hai người đang nói chuyện thì nhà bếp làm xong, Lục La và Tử Điệp bưng thức ăn lên, Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân đến bên cạnh bàn cũng không buông, ôm nàng ngồi vào trên đùi, cầm đũa bón nàng ăn.

Diệp Tố Huân cũng quen với hành động của hắn, há miệng dùng bữa, mới nhai hai cái, đột nhiên thấy mắt trợn tròn xoe của hai nhà hoàn, mãnh liệt tỉnh ngộ, xấu hổ đẩy Ngu Quân Duệ ra nhảy xuống, chỉ hận không có một cái động để nàng chui vào.

Ngu Quân Duệ phiền muộn vô hạn, nhớ tới Tố Tố ngu ngốc kiếp trước, khi đó Tố Tố đều mặc kệ ý nghĩ của người khác, chỉ để ý mình hắn, cả ngày dính người, một khắc cũng không muốn rời khỏi lồng ngực của hắn.

”Huynh đi nhanh đi, đừng để người khác biết huynh ăn ở đây.” Ăn cơm xong, Diệp Tố Huân đuổi Ngu Quân Duệ.

Khuôn mặt ôn nhu tươi cười của Ngu Quân Duệ lập tức ảm đạm, hắn không chỉ không sợ người biết rõ, còn muốn chiêu cáo với tất cả mọi người Diệp Tố Huân là người của hắn, hắn thậm chí nghĩ, chiếm thân thể Diệp Tố Huân, bức Diệp Bác Chinh đồng ý việc hôn sự, Ngu Quân Diệp chỉ có thể khuất phục.

Nhưng, hắn nhớ kiếp trước, sau khi Diệp Tố Huân khỏi bệnh, hận nhất là hắn nhân lúc nàng vô tri mà chiếm đoạt thân thể nàng.

Mà ở kiếp này, tuy bây giờ Diệp Tố Huân không ngốc, nhưng nàng mất ký ức, nàng đã quên hận thù giữa họ, nếu lỗ mãng đoạt người, hắn sợ lại giống kiếp trước, bế tắc không thể hóa giải.

Sau khi Ngu Quân Duệ đi, Lục La hỏi: “Tiểu thư, sao người không khách khí với nhị thiếu gia như thế?”

”Đúng nha! Tiểu thư, nô tài thấy hắn rất tốt với người, gả cho hắn, coi như nhân duyên cũng không tệ.” Tử Điệp tiếp lời nói.

Nhân duyên không tệ? Diệp Tố Huân cười khổ, những oán hận bi thương trong mơ kia đau tận xương cốt, nàng tin, Ngu Quân Duệ yêu mình, đồng thời khẳng định hắn đã tổn thương mình thật sâu.

**

Diệp Bác Chinh buồn bực, hai huynh đệ Ngu gia cầu kiến mình, đồng thời cầu hôn nữ nhi ngốc nghếch của mình.

Một nữ gả hai phu không được, Diệp Bác Chinh muốn gả cả hai nữ nhi cho Ngu gia. Nhị nữ nhi bị hủy khuôn mặt, nhưng ông còn có tam nữ nhi, chỉ nhỏ hơn một tuổi, cũng khá xinh đẹp.

Cho dù Ngu Quân Diệp từ bỏ, Diệp Bác Chinh cũng không nói ra được, tam nữ nhi mỹ mạo như hoa nhưng xuất thân còn đó, Ngu gia kết thân với Diệp gia, vốn đã thấp hơn, lại để một trưởng tử là Ngu Quân Diệp lấy một nữ nhi thứ xuất nhà thương nhân, thật là không thể nào nói nổi.

Gả tam nữ nhi cho Ngu Quân Duệ? Người ta nói rất rõ ràng, chỉ cần lấy đại nữ nhi.

”Lão gia, nếm thử tổ yến cách thủy thiếp tự tay hầm này.” Cùng với lời nói ôn nhu, trong không khí nổi lên hương thơm nhàn nhạt, Trần di nương chậm rãi đi đến, tiếng ngọc bội nhẹ nhàng vang lên, váy phượng màu tím có chút lay động, dáng người uyển chuyển ưu mỹ.

Ngón tay trắng nõn được bảo dưỡng tinh tế tỉ mỉ bưng bát sứ tím nhạt đưa tới trước mặt Diệp Bác Chinh, Diệp Bác Chinh thầm than, cầm lấy thìa yên lặng quấy.

Việc ái thiếp làm, trong lòng ông hiểu rõ, mạo hiểm dụng kế trên yến tiệc, đó là bởi vì sau khi Diệp Tố Huân biến thành ngu ngốc, cơ bản không rời Điệp Thúy Uyển,thức ăn cách ly rồi, nếu không hạ thủ, hôn sự của Diệp Tố Huân và Ngu Quân Diệp sẽ định xuống, khi đó dù làm cái gì đều đã muộn.

Diệp Bác Chinh trầm mặc không nói, Trần di nương cũng không gấp gáp, đi đến phía sau Diệp Bác Chinh, nhu hòa xoa bóp bả vai. Một đôi tay trắng nõn mềm dẻo của bà xoa bóp với độ mạnh yếu vừa phải, Diệp Bác Chinh hết sức thoải mái, không có cách nào lại mặt lạnh.

”Nguyệt Nhi còn tốt đó chứ?”

”Cũng may, lão gia không cần lo lắng.”

”Haizzz, đợi thương thế tốt lên, ta sẽ đi cầu bột sò trắng, có thể trị tốt vết sẹo, không cần lo lắng nhiều.”

”Thiếp tạ ơn lão gia.” Trần di nương rất cảm động, nghẹn ngào nói, ngón tay mát xa chuyển hướng khác, nhẹ nhàng mà đẩy cổ áo Diệp Bác Chinh ra...

Một phen mây mưa, Diệp Bác Chinh vô cùng thích ý hưởng thụ tư vị của ái thiếp, sau khi mọi việc thành công, Trần di nương lại góp lời —— để Diệp Tố Huân và Diệp Tố Vân đi theo huynh đệ Ngu gia đến Ngu phủ ở Giang Ninh

”Lão gia, tuy Ngu đại thiếu gia cố ý cầu hôn đại tiểu thư nhưng Ngu lão gia vẫn còn sống, cũng không biết đây là ý Ngu lão gia hay là Ngu đại thiếu gia tự chủ trương, nếu lão gia đồng ý, chỉ sợ Ngu lão gia ghét bỏ đại tiểu thư, không bằng lại để Tố Vân đi cùng đại tiểu thư, Ngu lão gia tận mắt gặp đại tiểu thư, còn không thay đổi đối tượng, lão gia có thể yên tâm.”

Trần di nương muốn cho Diệp Tố Vân vào Ngu gia, cùng hội với con trưởng, Diệp Bác Chinh hiểu rõ, song có điểm bà nói có lí, ông nào biết ý của Ngu lão gia Ngu Diệu Sùng, không tra rõ ràng, qua

loa định hôn sự, kết quả là Ngu Diệu Sùng không đồng ý, nữ nhi Diệp Tố Huân ngu ngốc bị từ hôn, tam nữ nhi cũng gả không thành, ông liền mất cơ hội kết thân với Ngu gia.

Nếu là Diệp Tố Vân có thể đánh động Ngu Diệu Sùng, kết hôn với Ngu Quân Diệp, đại nữ nhi với Ngu Quân Duệ, vấn đề viên mãn liền giải quyết nhưng...

”Nói với Vân Nhi, nó phải chăm sóc cẩn thận Huân Nhi, nếu có cái gì sai lầm, nó cũng đừng về nhận người cha này.” Diệp Bác Chinh ôm Trần di nương hôn một cái, lại nhàn nhạt nói.

”Đây là dĩ nhiên, lão gia yên tâm, thiếp sẽ dặn nó thật chăm sóc đại tiểu thư.” Miệng Trần di nương mềm mại vô cùng nói nhưng trong bụng chửi rủa Diệp Bác Chinh trăm lần, đây là đang cảnh cáo bà, nếu Diệp Tố Huân có chuyện gì, ông sẽ không bỏ qua cho mẫu tử họ.

”Lão gia! Thế này là mang nữ nhi đến cửa cho người ta chọn.” Dương Thị nghe xong ý định của Diệp Bác Chinh, nghẹn ngào, sợ hãi kêu lên.

”Đưa tới cửa cho người chọn cũng phải đúng quy cách đưa tới cửa, sau khi Quân Diệp trưởng thành, nữ hài đưa tới cửa cho nhà cậu ta chọn, còn ít sao?” Diệp Bác Chinh không cho là đúng nói.

”Vậy, lão gia, ngày thường Huân Nhi đều có người chăm sóc, đi Ngu gia sẽ ra sao?”

”Nếu là không thể làm khách mời, cửa hôn sự này đành chịu thôi.” Diệp Bác Chinh thở dài.

Diệp Tố Huân nghe nói phụ thân muốn đưa nữ nhi tới cửa, vừa vội lại không biết làm thế nào nhưng nàng không làm chủ được, đừng nói bây giờ là ngu ngốc, mặc dù không phải ngu ngốc, lời phụ thân đã nói cũng chỉ có thể nghe theo.

Huynh đệ Ngu gia đưa tỷ muội Diệp gia đến Giang Ninh làm khách, việc xuất hành rất nhanh được định xuống.

Diệp Bác Chinh gửi một xe đặc sản quý giá cho Ngu Diệu Sùng, Diệp Tố Huân và Lục La,Tử Điệp một chiếc xe ngựa, Diệp Tố Vân mang theo nha hoàn Thanh Ngạc, Bạch Chỉ một chiếc xe ngựa, huynh đệ Ngu gia cưỡi ngựa. Ba tháng mười ngày, một đoàn người đã đến Giang Ninh.

Xe ngựa xa hoa, thoải mái dễ chịu, một đường trôi chảy yên ổn nhưng lặn lội đường xa, vẫn rất dễ dàng mệt nhọc.

Lúc đi ngang qua một ngọn núi, đường núi gập ghềnh, xe ngựa đi có phần xóc nảy, Diệp Tố Huân hơi có cảm giác buồn nôn, đang khó chịu, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Có chuyện gì vậy? Lục La đưa tay định nhấc màn xe lên.

”Không nên cử động, đừng lộ diện.” Giọng nói Ngu Quân Duệ trầm thấp truyền đến từ ngoài cửa, Diệp Tố Huân sững sờ, chẳng lẽ có cướp?

Ninh triều trị an không tệ, lại có hai đại nam nhân đi theo, bọn họ ngay cả gia đinh cũng không đem theo.

”Các vị đại ca, xin bỏ qua cho, xin hãy nhường đường...” Giọng nói Ngu Quân Diệp truyền đến, thật sự gặp cướp đường, Diệp Tố Huân run lên, lặng lẽ nhấc một góc rèm nhìn ra ngoài.

Đúng lúc Ngu Quân Duệ nhìn qua, sắc mặt của hắn có chút ngưng trọng, Diệp Tố Huân biết rõ hắn có võ công, thấy mặt hắn trầm như nước, không luống cuống, thấp giọng hỏi:“Võ công kẻ cướp rất cao cường?”

Ngu Quân Duệ không có trả lời, liếc qua Lục La và Tử Điệp, không biết thấp giọng nói một câu gì, Diệp Tố Huân chưa nghe rõ, đang muốn hỏi hắn, rèm xe bị luồng gió cuốn lên, Ngu Quân Duệ vươn tay, thân thể của nàng đã ra khỏi xe ngựa.

Hắn muốn làm cái gì? Diệp Tố Huân không hỏi, vì Ngu Quân Duệ muốn làm cái gì trong nháy mắt nàng đã biết. Hắn ôm nàng, nhảy xuống đường núi ở bên phải vách núi

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tâm Địa Thuần Khiết Như Ngọc

Diệp Tố Huân mê mê mang mang, chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết sôi trào, hơi hít vào, lục phủ ngũ tạng không chỗ nào không đau, giống như là bị dây nhỏ trói chặt, đau đến người hận không thể khoét da thịt trùng tu lại từ đầu.

Ý thức dần dần rõ ràng, nhớ tới một khắc kia, Diệp Tố Huân mở to mắt.

Hiện tại nàng đang ở một gian nhà gỗ nhỏ trong rừng, có vẻ như đã lâu không ai ở, hai tấm ván cửa đã đổ một cái.

Ngu Quân Duệ đâu? Diệp Tố Huân cố gắng vặn vẹo cổ tìm người.

Trong phòng nhỏ không có người, đi ra ngoài, thoáng chốc đã thấy Ngu Quân Duệ, hắn dựa vào một cây đại thụ, khoanh tay, ngửa đầu lên nhìn trời.

Đôi mắt hắn như đầm nước lạnh ngàn năm, vừa băng lãnh vừa sâu, không tìm được nửa phần ôn nhu và cuồng nhiệt trước mặt nàng. Diệp Tố Huân liền giật mình, Ngu Quân Duệ như vậy nàng cảm thấy lạ lẫm.

Thất thần hồi lâu, Diệp Tố Huân ho nhẹ một cái.

Ngu Quân Duệ vốn giống như lão tăng nhập định, nghe được tiếng ho khù khụ của ai kia lông mày nhíu lại, lao thật nhanh về phía nhà gỗ, Diệp Tố Huân tinh tường cảm giác được, khí tức Ngu Quân Duệ thay đổi.

”Tố Tố, rất khó chịu sao?” Kéo thân thể nhẹ tênh, mềm mại vào ngực, thấy mặt Diệp Tố Huân trắng như tờ giấy, ánh mắt bị sương mù bao phủ, Ngu Quân Duệ vô cùng lo lắng mà hỏi thăm.

”Khó chịu.” Diệp Tố Huân chua chát nói, hít sâu một hơi, hỏi: “Làm cái gì mà nhảy núi?”

Lục La và Tử Điệp tuy là nô tỳ nhưng tình tỷ muội giữa mình và các nàng đâu ít, bỏ họ một mình chạy trốn, tư vị này thật không dễ chịu.

”Các nàng không có nguy hiểm.” Ngu Quân Duệ đáp, Diệp Tố Huân lại thở dài một hơi, giãy dụa muốn rời vòng ôm của Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ thấy thế hai tay càng xiết hơn, càng ôm nàng chặt hơn.

Cằm của hắn đặt đỉnh đầu nàng, Diệp Tố Huân không thấy nét mặt hắn, nhưng trong lòng tự dưng cảm nhận được hắn bi thương.

Trong phòng nhỏ trăm vị tràn ngập, ánh nắng trên cao ở nơi rừng sâu thế này chỉ còn một đốm vàng, tiếng chim hót đâu đây, càng nổi bật một bầu không khí trầm lặng.

”Tố Tố, khi huynh mở mắt phát hiện mình sống lại, huynh đã tự nhủ, hết thảy Ngu gia huynh đều không muốn, huynh chỉ cần muội.” Ngu Quân Duệ bỗng nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp, bình tĩnh an hòa, lại lộ ra vô tận khổ sở.

Huynh thả ta, chúng ta ai đi đường nấy, thanh tĩnh an nhàn chẳng phải là rất tốt? Diệp Tố Huân thầm nói, nàng cảm thấy, trong mơ đã hận hắn như vậy, ắt hẳn kiếp trước không khá hơn, giờ nên buông tay, làm tội lỗi mất đi chút ít, mỗi người một ngả cũng là tự nhiên.

Hai tay Ngu Quân Duệ đau nhức, nhưng không bỏ người ra, dịch Diếp Tố Vân lên trên, ôm càng vững vàng một ít, lại nói tiếp: “Lần này vì coi trọng muội, huynh nói rõ cho Ngu Quân Diệp, huynh muốn kết hôn với muội, sẽ rời đi Giang Ninh rời khỏi Ngu gia, từ nay về sau tất cả mọi việc trong nhà, không liên quan tới huynh, hắn đáp ứng huynh, sẽ không tranh muội.”

”Vậy vì sao hắn lật lọng?” Diệp Tố Huân không cách nào tỉnh táo rồi, nàng không cho rằng, bản thân hấp dẫn Ngu Quân Diệp hơn tài phú và gia chủ vị Ngu gia.

”Là huynh quá vội vàng rồi, đưa tử huyệt cho kẻ khác, sao hắn không nắm chặt cơ hội này chứ?”

Tử huyệt của hắn? Là mình? Diệp Tố Huân chấn động, ngẩng đầu nhìn Ngu Quân Duệ.

”Tố Tố, huynh nghĩ, né tránh không phải biện pháp.” Trong mắt Ngu Quân Duệ hiện lên vẻ ngoan lệ, nói khẽ: “Hôm nay những tặc tử kia khí tức trầm ổn, người kiểu này sẽ không chỉ đơn giản làm cướp đường.”

Hắn nói những người kia là do Ngu Quân Diệp an bài hay sao? Diệp Tố Huân cảm thấy đầu óc một hồi hỗn loạn, trầm mặc một lát, hỏi: “Hắn muốn làm cái gì?”

Ngu Quân Duệ cúi đầu, hôn khóe môi Diệp Tố Huân, khiêu mi lạnh lùng cười cười, nói: “Để huynh nằm trong tay kẻ cướp, đợi lúc đi ra, danh phận muội và hắn đã định xong.”

”Hắn đây là muốn? Nếu đã đồng ý huynh rời Giang Ninh và Ngu gia rồi, chẳng phải càng tiện cho cả hai?” Diệp Tố Huân thở dài, tuy nàng không muốn gả cho Ngu Quân Duệ, nhưng, nàng càng không muốn gả cho Ngu Quân Diệp.

”Điều đó làm sao sánh bằng giữ muội trong lòng bàn tay để dắt mũi huynh đi?”

Diệp Tố Huân chấn động, cũng không phải, Ngu Quân Duệ rời Giang Ninh rời Ngu gia, còn có thể lại trở về, nhưng nếu hắn thú mình...

Ngu Quân Diệp một bước cũng không nhường, ỷ vào tình thâm Ngu Quân Duệ với mình, nhưng phần tình cảm này, nàng không có phúc nhận lấy, Diệp Tố Huân nhất thời trầm mặc không nói gì.

Ngu Quân Duệ không lại nói tiếp, Diệp Tố Huân cũng không hỏi hai người bọn họ hiện tại ở vào hoàn cảnh thế nào, có hắn bên người, tựa hồ, không có cái gì cần lo lắng.

Hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau, bàn tay Ngu Quân Duệ lớn tinh tế chạm vào tóc nàng, lưu luyến đi tới đi lui, không nhanh không chậm.

Giống như nước ấm thấm vào tứ chi bách hài, như có như không lơ lửng, mềm mại khiến lòng người say lại làm tâm đau đớn, như chim ở trong lồng, trông mong tự do, lại sợ hãi núi cao.

”Tố Tố, đời trước, lần đầu chúng ta cùng một chỗ cũng là mùa xuân...” Ngu Quân Duệ nói.

Đời trước lần đầu họ cùng một chỗ cũng là mùa xuân! Phỏng đoán ý tứ của hắn, tim Diệp Tố Huân không tự chủ đập nhanh hơn.

”Huynh nhớ, ngày đó muội khóc rất lợi hại...” Giọng của hắn mang theo men say, Diệp Tố Huân bị chìm trong đó đến thất thần, theo hắn trầm thấp miêu tả, trong thoáng chốc một tràng cảnh hiện lên trong đầu Diệp Tố Huân.

Ngày đó hắn với nàng chơi trốn tìm trong vườn, sau đó nàng mệt, hắn cũng ôm nàng như thế này, họ đã ngủ trong bụi hoa, khi nàng tỉnh lại thì nhìn chằm chằm môi hắn, không biết sao vụng trộm liếm thử, liếm hồi lâu, xúc cảm ấm áp, mềm mại làm cho nàng không muốn buông tha, nàng đưa đầu lưỡi tham lam tiến vào làn môi khẽ nhếch...

Cảm thụ được tiếng tim đập có lực của hắn, cảm thụ được hắn thở hổn hển, nghe thanh âm ám muội phát ra từ cổ họng hắn, Diệp Tố Huân không phân rõ trong mơ hay hiện thực, mơ màng, nhịn không được ngẩng đầu dán môi đỏ mọng lên môi ai kia, đầu lưỡi vươn ra, đánh giá tinh tế tỉ mỉ...

”Tố Tố...” Trong đầu Ngu Quân Duệ ầm một phát, nổ tung, toàn thân khô nóng.

Vật kia trướng đến khó chịu, hầu kết bị đùa giỡn làm khoái ý dâng trào, vật kia nhảy dựng trong đũng quần, chất lỏng ở đầu thấm qua vải, có chút ướt.

Ngu Quân Duệ nắm chặt tay thành nắm đấm, hít sâu một hơi, cưỡng chế không đảo khách thành chủ, đè Diệp Tố Huân xuống

Giờ nàng không chịu được bão tố tàn phá.

Nhiệt tình hóa thành ôn nhu vuốt ve, Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng mà men đến vai Diệp Tố Huân, có độ nặng nhẹ vuốt ve.

Cảm giác thật thoải mái lại thích ý, Diệp Tố Huân ưm một tiếng, buông hầu kết Ngu Quân Duệ, dúi đầu vào trong lòng ngực của hắn, tùy ý tay Ngu Quân Duệ chạy trên cơ thể.

Ngu Quân Duệ xoa xoa bóp bóp, xuống dưới bả vai, xuống lưng, xuống eo nhỏ...

Khí tức trên đỉnh đầu vô cùng ấm áp, thổi có phần ngứa ngáy, ngoài thích ý, lại mang theo trận trận lạ lẫm lại quen thuộc, Diệp Tố Huân tâm hoảng khí đoản, nhắm chặt mắt, một cử động nhỏ cũng không dám.

”Thoải mái sao? Tố Tố.” Ngu Quân Duệ ôn nhu hỏi.

Diệp Tố Huân nóng nảy được sủng ái đỏ bừng, muốn nói không thoải mái, thực là lời trái lương tâm, Ngu Quân Duệ bắt đầu vuốt ve hết sức thoải mái, mỗi lần ngón tay kia nhấn một cái, sự thoải mái tràn ra từ tận xương...

”Trước kia huynh cũng hay làm như vậy với ta?” Diệp Tố Huân nhớ tới kiếp trước mơ hồ, trong bụng trào ghen tuông.

”Ừ, muội thích huynh đấm bóp nhất...” Ngu Quân Duệ đắm chìm trong hồi ức. Lúc vừa mang Diệp Tố Huân về, hắn thật không có ý với nàng, chỉ là Diệp Tố Huân cái gì cũng không hiểu rất dính hắn,

thấy hắn liền nghĩ tất cả biện pháp muốn lưu hắn tại bên người. Trong đầu nàng trống rỗng, không có thủ đoạn cao, lại rất mẫn cảm, có lần hắn ôm nàng mát xa lại có phản ứng, nàng ý thức được, sau đó thường xuyên quấn quít lấy hắn muốn hắn mát xa, hữu ý vô ý dùng thân thể quyến rũ hắn.

Ngu Quân Duệ đắm chìm trong hồi ức, tâm tư không ở chỗ này, một tay cũng không dừng lại, len vào trong vạt áo, khiêu khích hoa anh đào trở nên cứng rắn. Diệp Tố Huân cứng đờ, muốn đẩy hắn ra nhưng cái kia tay chợt tăng thêm một phần khí lực, móng tay lướt qua vật nho nhỏ màu hồng.

Giống như mũi đao nhẹ nhàng lướt qua, ngoài hơi đau, còn có thập phần vui thích.

Sơn cốc đột nhiên nổi gió, thổi khắp chốn, mang đến tí ti cảm giác mát mẻ, mãnh liệt khoái ý đột nhiên biến thành đau nhức nơi quả tim, bởi vì hắn mà động tình làm cho mình đau khổ?

Diệp Tố Huân đột nhiên cười khẽ một tiếng, đẩy Ngu Quân Duệ ngồi dậy, trầm thấp, rõ ràng mà hỏi thăm: “Ngu Quân Duệ, mọi chuyện đời trước, ta đã quên, ta thường xuyên nằm mơ, mơ rất hận huynh, huynh có thể nói cho ta biết lí do không?”

”Tố Tố.” Nhu tình trên mặt Ngu Quân Duệ lập tức thu lại, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Diệp Tố Huân hồi lâu, bộ dạng phục tùng, nghiêm túc và trang trọng nói: “Tố Tố, đời trước đã qua, chúng ta đều trọng sinh, làm lại từ đầu có được không?”

Hắn đang lảng tránh, hắn không dám trả lời, là dạng tổn thương thế nào mà mình không thể nhớ ra nhưng cũng không thể quên được sự thù hận?

Diệp Tố Huân đứng lên, nhìn dãy núi cao phía xa, thản nhiên nói: “Làm lại từ đầu? Được! Xin Ngu nhị công tử đừng quên, bây giờ chúng ta chỉ là người xa lại mới gặp vài lần, sau này kính xin Ngu nhị công tử tự trọng.”

Là mình nói làm lại từ đầu nhưng khi nghe được ba chữ Ngu nhị công tử, cổ họng bỗng nghẹn lại, Ngu Quân Duệ cười khổ, thấp giọng nói: “Được.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cười Trong Bi Thương

Giọng nói ấy bị đè nén thật thấp, làm cho bất cứ ai cũng cảm thấy mình tàn nhẫn, Diệp Tố Huân không muốn nghĩ, nhìn núi non trùng điệp nhấp nhô, kéo dài, hỏi: “Huynh đã xem xét xung quanh chưa? Có thể ra ngoài không?”

”Có thể ra ngoài, nhưng, Tố Tố, chúng ta đợi mấy ngày rồi ra ngoài.”

Qua mấy ngày mới ra? Diệp Tố Huân động não, rất nhanh đã hiểu, ra quá nhanh, Ngu Quân Diệp vẫn còn trong tay bọn cướp, Ngu Quân Duệ phải cứu hắn, tuy có thể tìm người giúp nhưng dễ gặp nguy hiểm. Nếu kéo dài vài ngày, Ngu Quân Diệp không nhịn được chỉ có thể tự thoát khỏi bọn cướp, lại còn phải vào núi sâu để cứu họ.

Mưu tính như vậy, đều không để ý an nguy huynh đệ, Diệp Tố Huân thầm than, thật ra không chỉ Ngu gia, mà cả nhà nàng, tỷ muội cũng tính toán từng bước, ngay cả chuyện hạ độc cũng làm được.

”Tố Tố, cách vài chục bước chân có khe nước, muội đi tắm, huynh bắt mấy con cá, chúng ta nướng cá ăn.”

Thân thể dính nhơn nhớt không thoải mái nhưng tắm xong không có xiêm y đổi càng không thoải mái, Diệp Tố Huân nhíu mày.

Giống như là biết rõ ý nghĩ trong lòng nàng, Ngu Quân Duệ nói tiếp: “Muội tắm xong thì mặc ngoại bào của huynh, lúc muội hôn mê bất tỉnh, huynh đã giặt qua ngoại bào, hong khô.”

Chìm trong nước, nhìn Ngu Quân Duệ đem cá đi rồi, Diệp Tố Huân chậm rãi thoát xiêm y, nước hơi lạnh, Diệp Tố Huân rùng mình một cái sau mới dần dần buông lỏng, nhẹ nhàng kì cọ, lau thân thể, lúc kì chân, đột nhiên liền nhớ lại cảm giác lần trước Ngu Quân Duệ trong suối nước thè lưỡi liếm, giống như nước ấm quét qua da thịt trên thân, không tự chủ được nàng ưm một tiếng, than nhẹ bật ra trong miệng Diệp Tố Huân: “Quân Duệ ca ca, nóng quá... Ngưa ngứa...”

Lúc tỉnh lại sau khi đạt khoái hoạt, Diệp Tố Huân phát hiện một ngón tay ở phía dưới, hai chân thẳng băng kẹp chặt ngón tay...

Ý thức được chính mình không biết xấu hổ như thế, má Diệp Tố Huân đỏ bừng, xấu hổ muốn khóc lớn.

Không tắm nổi nữa, Diệp Tố Huân bò lên bờ.

Ngoại bào Ngu Quân Duệ rộng thùng thình, sau khi bó đai lưng, còn phải xắn cao hai ống tay, căn bản không có tay nào để giặt.

”Ngu Quân Duệ, huynh mau xắn lên để ta giặt quần áo.” Diệp Tố Huân đi đến cạnh đống lửa, vặn vẹo uốn éo thân thể ý bảo Ngu Quân Duệ cuốn ống tay áo.

Ngu Quân Duệ ngẩng đầu nhìn Diệp Tố Huân, hô hấp dồn dập. Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, ướt át, có chút hồng, từng giọt nước nhỏ xuống từ mái tóc đen dài, đôi môi đỏ au hé mở, hấp dẫn người khác.

”Cá đã nướng chín rồi, ăn cá trước, ăn rồi huynh giúp.” Ngu Quân Duệ đứng dậy không nổi, cái kia của hắn cứng ngắc.

Không có muối ăn và gia vị nhưng Ngu Quân Duệ tìm quả dại bôi lên cá, thật là thơm ngon ngon miệng.

Diệp Tố Huân ăn được đồ ngon, ăn no rồi nằm xuống, dang hai tay, thoải mái híp mặt.

Trong mắt Ngu Quân Duệ nhuốm màu buồn bã, đây là thói quen của Tố Tố kiếp trước, sau khi ăn xong, sẽ vươn tay chờ hắn lau tay lau miệng đợi lát nữa hắn ôm nàng vào lòng, mát xa cho nàng, rồi chìm vào giấc ngủ.

Thực hiện động tác quen thuộc, chỉ lát sau Diệp Tố Huân ngả vào ngực hắn, ngủ thật say.

Ôm thân thể mềm mại, Ngu Quân Duệ lâm vào trong trầm tư.

Trước mắt hắn có hai đường có thể đi.

Mang theo Diệp Tố Huân xa chạy cao bay, rời Ngu gia bỏ Diệp gia, trải qua cuộc sống gia đình yên ổn. Nhưng mà, Diệp Tố Huân không phải có một mình, nàng có mẫu thân, đệ đệ không thể vứt bỏ, mà nàng có khúc mắc với hắn, sau khi mang người đi, nàng có đồng ý sống cùng hắn hay không, thật khó nói.

Nếu không đi con đường này, chỉ có thể đi con đường thứ hai, quay trở lại Ngu gia, tranh quyền với Ngu Quân Diệp, giống như kiếp trước, khống chế tất cả trong tay mình, rồi mới chậm rãi cảm hóa Diệp Tố Huân, lấy nàng, yêu nàng, sủng nàng.

Muốn đoạt được quyền lực gia chủ nhà họ Ngu, còn phải chậm rãi bố trí, chờ thêm hai ba năm, Ngu Quân Duệ ôm chặt Diệp Tố Huân, trầm thấp than thở:“Tố Tố, một khắc huynh cũng không muốn đợi, lúc này liền muốn muội thành thê tử huynh.”

Nghĩ đến cảnh tượng thân mật kiếp trước, Ngu Quân Duệ không nhịn được, bé mèo Kitty trong ngực dụ dỗ hắn, ôm Diệp Tố Huân như cầm củ khoai lang nóng phỏng tay vậy, vội vàng đặt nàng lên giường, Ngu Quân Duệ rời khỏi nhà gỗ, đến cạnh khe nước.

Lúc muốn nhảy xuống khe nước, Ngu Quân Duệ thấy xiêm y bên bờ suối.

”Tiểu đông tây (*).” Không nói gì lắc đầu cười cười, Ngu Quân Duệ cầm lấy xiêm y, bắt đầu ngô nghê giặt đồ

**

Nghe được tiếng kêu sợ hãi truyền đến phía sau, quay đầu đã thấy Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân nhảy xuống vách núi, khuôn mặt nho nhã của Ngu Quân Diệp biến sắc.

”Ngu công tử, vậy?” Bọn cướp cũng ngây người, kịch này diễn tiếp hay dừng lại?

”Bắt nhóm người bọn ta trước, chờ đợi vài ngày.” Ngu Quân Diệp sững sờ, hạ giọng nói.

Bọn cướp khó xử nhìn hắn một cái, nói: “Chúng ta chỉ tìm một sơn động để chuẩn bị trói người kia...”

Họ cũng không phải bọn cướp thật, chỉ được ủy thác giam Ngu Quân Duệ mấy ngày, đâu làm những việc của đám tặc tử.

”Bắt nữ nhân trước, tìm nhà trọ giam chúng ta lại.” Ngu Quân Diệp nghiến răng nghiến lợi nói.

Thân mẫu Ngu Quân Diệp mất sớm, phụ thân khó quên tình cảm với mẫu thân nên cực kì yêu thương hắn, với tư cách trưởng tử được sủng ái, hắn ở Ngu phủ hô phong hoán vũ, thoạt nhìn mọi thứ trôi chảy, chỉ có mình hắn biết, hắn trưởng thành trong rừng gai lớn.

Rừng gai không lối thoát, toàn một đám bẫy rập lớn hoặc nhỏ, đều do mẹ kế của hắn đồng thời là thân mẫu của Ngu Quân Duệ - Lưu Thị- một tay an bài.

Lúc còn nhỏ, Ngu Quân Diệp và Lưu Thị là có phần thân cận, hắn sinh ra mất mẹ, không có ấn tượng gì về thân mẫu, Lưu Thị lại nuôi dưỡng hắn, rất yêu thương hắn, cái gì cũng nuông chiều theo hắn, hắn cảm thấy Lưu Thị là thân mẫu của mình.

Khiến hắn thay đổi chính là sự việc năm tám tuổi.

Lần đó phu tử giao bài tập cho hắn và tiểu đệ Ngu Quân Duệ, nhưng hai người lên núi chơi đã quên làm, lúc dùng bữa tối, họ mới nhớ còn bài tập chưa làm xong, Lưu Thị cười nói không làm cũng không sao, bà tìm phu tử nói hôm nay bà có chuyện cho hai huynh đệ làm nên chưa xong bài tập.

Chuyện như vậy thường xuyên xảy ra, hôm sau phu tử cũng không trách cứ, Ngu Quân Diệp cao hứng đến làm nũng trong ngực Lưu Thị, nói mẹ là tốt nhất.

Buổi tối hắn trở lại viện tiếp tục chơi, Quyên Nhi - nha hoàn phục thị của hắn - mở miệng khuyên can, hắn không cho là đúng nói: “Mẹ sẽ giúp ta biện hộ như trước thôi, không làm cũng không sao.”

”Đại thiếu gia.” Quyên Nhi cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Đại thiếu gia, người lén lút đến Lan Thương Quán của nhị thiếu gia, leo tường vào, đừng để người khác thấy, nghe một chút bên kia làm cái gì.”

Sau đó Ngu Quân Diệp có chút hận Quyên Nhi, nàng ta đánh nát mộng đẹp của hắn, hắn vốn cho rằng mình có mẫu thân yêu thương, đệ đệ thân thiết, cuộc sống của hắn rất vui vẻ.

Khi ấy ở Lan Thương Quán, Lưu Thị đang tại quở trách Ngu Quân Duệ: “Kêu con giả không tranh, giả vờ suốt ngày chơi bời, vi nương hao hết tâm tư, con lại chỉ biết chơi...”

Hóa ra chiều theo ý mình chỉ vì để mình không có lòng cầu tiến, ôn hòa yêu thương mình chỉ vì mình không phải con trai ruột của bà.

Từ đó về sau, Ngu Quân Diệp không kêu Lưu Thị một tiếng mẹ nữa, mà sau khi Lưu Thị xé lớp vỏ ôn nhu, liền bắt đầu bố trí từng bước từng bước chờ hắn sập bẫy, ly kỳ nhất là năm trước, trong phủ có một nô tỳ nhảy giếng chết, Lưu Thị giận dữ, muốn chấn chỉnh gia phong, trải qua điều tra, ở một góc hẻo lánh trong phòng nô tỳ kia tìm được một tờ giấy, trên đó viết “Canh ba gặp mặt sau vườn”, là bút tích của hắn.

Hắn rất muốn cười phá lên, với thân phận đại thiếu gia trong phủ, hắn muốn mang ai lên giường sủng ái, có cần che che giấu giấu rồi bức người ta chết à? Nhưng mà, hắn thật không thể hiểu cha hắn rồi, chỉ cần một thủ đoạn như thế, lại làm cho cha hắn đánh cho hắn mười gậy.

Nếu như không phải cha rất yêu mẹ, thương hắn sinh ra đã mồ côi mẹ, thì hắn sớm đã đánh mất sự yêu thích của cha.

Dù là như thế, hắn cũng cảm giác được, trong việc ai sẽ kế thừa vị trí gia chủ, cha hắn lại mơ hồ có chút do dự, bởi vì, hắn trong mắt cha, luôn có hành vi không thoả đáng, Ngu Quân Duệ lại chưa từng chỗ không ổn, càng có tiền đồ hơn hắn.

Bình tĩnh xem xét, Ngu Quân Duệ không có lỗi với hắn, cũng không có bố trí bẫy hại hắn nhưng ai bảo Ngu Quân Duệ có người mẹ tâm độc như rắn, ai bảo Ngu Quân Duệ là đối thủ tranh giành quyền lực với hắn!

Lúc Ngu Quân Duệ trao đổi điều kiện muốn kết hôn với Diệp Tố Huân, hắn rất sảng khoái đồng ý, cũng không chỉ vì điều kiện sẽ rời Ngu gia của Ngu Quân Duệ, mà còn vì hắn biết Lưu Thị muốn chất nữ nhà mẹ đẻ của bà Lưu Uyển Ngọc gả cho Ngu Quân Duệ, hắn rất thích ý xem mẫu tử Lưu Thị và Ngu Quân Duệ đấu đá lẫn nhau.

Nhưng mà lúc Ngu Quân Duệ lấy dây noãn ngọc Linh Lung đeo lên cổ Diệp Tố Huân, hắn lập tức đổi ý.

Tuy là công tử thế gia, tuy vậy cũng có những thứ bọn họ không dùng tiền đổi được, vả lại Ngu Quân Duệ và hắn tiêu tốn trăm ngàn lượng bạc, không có có bao nhiêu tiền để dành, dây noãn ngọc này là hai tháng trước Ngu Quân Duệ thay Du Trung ở Bạch gia tiến vào núi Tuyết một chuyến, hái tuyết liên hoa có một không hai đổi lấy.

Núi Tuyết có tuyết đọng quanh năm, trắng xoá một mảnh, bao nhiêu người lên núi tìm tuyết liên hoa, không có người nào còn sống trở về, Ngu Quân Duệ yêu cầu dây noãn ngọc Bạch gia chế tác, Bạch gia ra điều kiện như vậy, căn bản là làm khó dễ hắn, nào có thể đoán được hắn vậy mà mạo hiểm mất đi sinh mệnh, thật sự tiến vào núi Tuyết.

Hắn hi sinh quên mình đổi dây noãn ngọc, không chút do dự đeo lên cổ Diệp Tố Huân làm Ngu Quân Diệp chấn động.

Diệp Tố Huân, cô có bí mật gì để Ngu Quân Duệ vì cô mà hi sinh?

Ngu Quân Diệp không tin Ngu Quân Duệ yêu Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân là thê tử nghị định cho hắn, hàng năm hắn đều đến Diệp gia nhưng Ngu Quân Duệ lại chưa từng tới, yêu sâu đậm một người ngốc chưa từng gặp, dù là ai đều không tin tưởng.

Trên người Diệp Tố Huân nhất định có bí mật làm Ngu Quân Duệ chú ý. Dù cho không có bí mật, chỉ là Ngu Quân Duệ thật sự yêu mến thì hắn cũng không thể tặng Diệp Tố Huân cho Ngu Quân Duệ, hắn muốn kết hôn Diệp Tố Huân, khống chế Diệp Tố Huân trong tay mình, đã khống chế Diệp Tố Huân, sẽ nắm giữ được Ngu Quân Duệ.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ngươi Lừa Ta Gạt

Vách núi kia cũng không sâu, Ngu Quân Diệp tin tưởng, dựa vào võ công Ngu Quân Duệ, ôm Diệp Tố Huân nhảy xuống không có việc gì.

Cô nam quả nữ một chỗ, thanh danh Diệp Tố Huân bị hủy, rất có thể trong sạch cũng không giữ được rồi. Nếu mình muốn kết hôn với Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ có thể dùng lí do này để tranh đoạt hay không?

Nếu là như thế, Ngu Quân Duệ chiếm vợ của đại ca, liền không có khả năng tranh đoạt vị trí gia chủ rồi, chỉ là, Ngu Quân Diệp có vài phần bực bội, việc đơn giản thế này mà thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ngu Quân Diệp trong nhà trọ ngây người một ngày, không kìm nén được nôn nóng trong người, tìm người hỗ trợ xuống núi đi tìm.

Lúc thấy xiêm y của nữ tử thậm chí là cả tiết khố, áo yếm treo trên nhánh cây, lửa giận trong lòng Ngu Quân Diệp bốc cháy hừng hực, tuy đoán Ngu Quân Duệ sẽ không buông tha cho cơ hội này, nhưng khi xác nhận, vẫn cảm giác khó chịu, bất luận ra sao, hiện tại Diệp Tố Huân là vị hôn thê trên danh nghĩa của hắn.

Lúc bên ngoài có tiếng động, Ngu Quân Duệ liền tỉnh, lại không làm gì, chỉ ôm người trong lòng thêm chặt.

Ngu Quân Diệp đạp một cước, cửa gỗ nhỏ yếu ớt ầm một cái, đổ xuống đất.

Diệp Tố Huân đang ngủ thì tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Ngu Quân Diệp đứng trước giường, đầu óc nhất thời ngừng hoạt động, ngơ ngác nhìn hắn.

Mị nhãn như tơ, mày liễu, thanh khiết rung động lòng người, da thịt trắng như ngọc... Khoảnh khắc ấy, Ngu Quân Diệp mới biết, cho tới bây giờ mình đều chưa nhìn Diệp Tố Huân, giờ thấy rất đẹp.

”Đại ca, huynh đã đến rồi.” Giống như vừa chú ý tới hắn, Ngu Quân Duệ lười biếng, quay đầu chào hỏi.

Giọng hắn che giấu khó chịu, biểu lộ càng giống nói mê, Ngu Quân Diệp khống chế xúc động, thản nhiên nói: “Đệ không có việc gì sao không sớm rời sơn cốc, hại huynh nghĩ mà bất an.”

”Nhọc đại ca nhớ đến, đại ca thoát khỏi bọn cướp thế nào?”

”Đưa bạc thì thoát rồi.” Ngu Quân Diệp qua quýt trả lời.

”Phiền đại ca tránh một lát, Tố Tố muốn mặc xiêm áo.”

Ngu Quân Diệp nhìn sang, bộ đồ trên người Diệp Tố Huân chính là ngoại bào của Ngu Quân Duệ, chỉ liếc qua, cũng có thể đoán ra bên trong cái gì cũng không mặc. Ngu Quân Diệp cực lực nhẫn nại, nhưng khống chế nổi thân thể run rẩy.

Ngu Quân Diệp đi ra ngoài, Ngu Quân Duệ hôn lên má Diệp Tố Huân, ôn nhu nói: “Huynh ra ngoài lấy xiêm y cho muội.”

Cởi ngoại bào Ngu Quân Duệ đổi xiêm y của mình, sau đó Diệp Tố Huân mới nhận ra, trí nhớ thân mật kiếp trước ảnh hưởng tới bản thân khá sâu, nếu không, sao có khả năng mặc ngoại bào Ngu Quân Duệ mà không kháng cự?

”Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Nhưng tiểu muội gấp muốn chết rồi.” Diệp Tố Vân đối với chuyện Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ cũng ngã xuống hưng phấn không thôi, tỷ muội tình thâm hỏi han ân cần, vô cùng quan tâm, Diệp Tố Huân thầm buồn nôn, vờ ngu ngốc, mắt nhìn chằm chằm vào một góc, ai nói gì cũng không đáp.

Lục La và Tử Điệp lại thật sự quan tâm nàng, lôi kéo người kiểm tra hồi lâu, xác nhận không có bị thương thì cười đến chảy nước mắt. Diệp Tố Huân thấy Lục La và Tử Điệp thật sự không xảy ra việc gì, cũng yên lòng.

Một đoàn người một lần nữa ra đi, trên mặt Diệp Tố Huân mơ hồ, âm thầm lại cẩn thận từng li từng tí bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Một đường kế tiếp rất thuận lợi, hẳn là Ngu Quân Diệp một chiêu không thành, không muốn động thủ lần nữa. Mà Diệp Tố Vân không có động thủ, cũng làm cho nàng có chút hồ đồ. Vẫn là Ngu Quân Duệ nhìn ra, sợ nàng lo nghĩ quá độ, lặng lẽ nói bên tai nàng: “Yên tâm, trước khi chưa gặp cha huynh, muội muội của muội còn cần nhờ tỷ tỷ dòng chính thất bước vào cửa nhà họ Ngu, mà hiện tại muội ngu ngốc, nàng sẽ không hạ dược, coi chừng đừng để nàng nhìn ra muội không ngu ngốc là được.”

Một đường mệt nhọc, sau nửa tháng tiến vào Giang Ninh, nghĩ đến lập tức gặp Lưu Thị, Diệp Tố Huân một lòng căng thẳng, lưng bất tri bất giác thẳng tắp.

Ngu phủ giống như đúc trong trí nhớ hoảng hốt, mơ hồ, cửa lớn sơn son nguy nga cao lớn, hai bên là sư tử đá uy phong lẫm liệt cực lớn. Dưới ánh hoàng hôn, hai cánh cửa lóe ra hàn quang u lãnh, như con hổ mở mồm lớn đầy máu.

Diệp Tố Huân nhắm mắt lại, kiệt lực muốn làm tang thương và bi thương đáy lòng biến mất. Không nói ân oán kiếp trước, chỉ trong giây phút này, hai tỷ muội các nàng với tư cách nữ tử chưa chồng, cũng không có trưởng bối dẫn đến mà làm khách nơi này rõ ràng là đưa tới cửa cho Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị chọn lựa, Diệp Tố Huân cảm thấy khuất nhục, bất bình khó giải quyết.

Diệp Tố Vân cũng đang nhìn cửa lớn Ngu phủ, trong mắt nàng ta thấy chính là vinh hoa phú quý. Chỉ nhìn cửa lớn, Ngu gia và Diệp gia đã phân rõ cao thấp, Diệp Tố Vân trong lòng thề, đã đến đây thì nàng ta nhất định phải dốc hết toàn lực làm Ngu Diệu Sùng vui, bắt lấy vị hôn phu Ngu Quân Diệp.

Hành lang quanh co khúc khuỷu được lát bởi đá cẩm thạch, tiến vào Đông sảnh, trong sảnh chính là dày đặc gấm thảm, giao long cứ thế hiện ra trên màn lụa. Đốt hàng ngàn đèn chùm tám bóng, Diệp Tố Vân âm thầm hâm mộ, Diệp gia tuy là cự phú, nhưng khí phái và tràng diện này đã áp đảo toàn diện.

”Đại thiếu gia, nhị thiếu gia trở về rồi, Quyên Nhi, Tinh Nhi bái kiến đại thiếu gia, nhị thiếu gia.” Hai cái mỹ tỳ bước nhanh đến, vẻ mặt mừng rỡ cúi người thi lễ.

Quyên Nhi, Tinh nhi đồng đều mặc váy dài bằng gấm, một người đeo trâm phượng ngọc bích, một người cài trâm mã não, hai người đều mắt ngọc mày ngài, dung mạo như thiên tiên. Quần áo và trang sức kia, mỹ mạo ấy, đúng là hơn xa tỷ muội nhà họ Diệp.

Diệp Tố Vân tự phụ về mỹ mạo của mình, gặp có vẻn vẹn tỳ nữ Ngu gia liền tự động nhận thua, trong lòng chua chua một hồi.

Diệp Tố Huân lại không có cảm giác gì, tuy nói đã vượt rào với Ngu Quân Duệ, nhưng trong tâm nàng vẫn kháng cự Ngu gia.

”Bái kiến khách nhân đi, vị này chính là Diệp gia đại tiểu thư, vị này chính là Diệp gia nhị tiểu thư.” Ngu Quân Diệp nhàn nhạt gật gật đầu, chỉ hướng tỷ muội Diệp Tố Huân để Quyên Nhi, Tinh Nhi hành lễ.

Diệp Tố Huân ngơ ngác, giả trang ngốc, sau khi khóe mắt Quyên Nhi kia phát hiện mình ngu ngốc, trong mắt hiện lên một vòng ánh sáng mừng rỡ.

”Quân Diệp ca ca, hai vị này là?” Diệp Tố Vân rất thân thiện địa sửa Ngu đại công tử thành Quân Diệp ca ca.

”Quyên Nhi hầu hạ ta, Tinh nhi hầu hạ nhị đệ.”

”Chào Quyên Nhi, Tinh nhi...” Diệp Tố Vân thân mật nâng Quyên Nhi, Tinh Nhi, đưa tay về phía Thanh Ngạc, lúc đưa ra đã cầm một chuỗi dây hạt châu và một trâm phượng làm từ vàng ròng.

Thấy Diệp Tố Vân đưa đồ cho Quyên Nhi, Tinh Nhi làm phần thưởng lễ gặp mặt, Lục La và Tử Điệp có chút sốt ruột, các nàng không có chuẩn bị, hai người không tự chủ được nhìn về phía Diệp Tố Huân.

Diệp Tố Huân trừng mắt tranh sơn thủy trên tường, không để ý tới ánh mắt đang hỏi của bọn Lục La.

”Lão gia, phu nhân tới.” Bên ngoài phòng có nha hoàn truyền báo, một nam một nữ cùng đi về phía này.

Ngu Diệu Sùng bốn mươi tuổi, bảo dưỡng vô cùng tốt, dáng người kiện tráng hữu lực, ngũ quan tuấn soái. Mặc cẩm bào xanh ngọc, đai lưng ngọc thắt eo, quanh thân lộ ra khí độ ung dung khiến người khác không dám đến gần.

Lưu Thị xiêm áo hồng cánh sen, vén váy dài, mặt tròn trắng nõn, mặt mày thật là hiền lành, nghe nói năm đó Ngu Diệu Sùng trong phần đông nữ tử chọn bà tái giá, là vì thấy mặt tròn đáng yêu, từ thiện này.

”Ai là Huân Nhi?” Ngu Diệu Sùng đã nhận được thư, biết rõ tỷ muội Diệp gia muốn tới làm khách, ông nghe nói con dâu trưởng đột nhiên trở nên si ngốc, chưa kịp chào nhi tử đã mở miệng hỏi.

”Cha, đây là Huân Nhi.” Ngu Quân Diệp kéo Diệp Tố Huân, mang nàng tiến lên hành lễ.

Diệp Tố Huân thấy Ngu Quân Duệ vẫn không nhúc nhích, mặt không biểu tình đứng ở một bên, trái tim đột nhiên băng giá —— mình cùng Ngu Quân Duệ quan hệ thân mật thì sao, ở chỗ này, Ngu Quân Duệ nào dám biểu lộ quan hệ giữa hai người, tùy ý Ngu Quân Diệp giới thiệu mình với danh nghĩa vị hôn thê.

”Huân Nhi, nào, gọi theo Quân Diệp ca ca.” Ngu Quân Diệp lặp lại việc Diệp Tố Huân nói như vẹt, đặc biệt ngừng một chút, mới nói: “Ngu bá bá.”

”Ngu bá bá.” Diệp Tố Huân đờ đẫn gọi theo, lại không cúi người chào, con mắt vẫn ngơ ngác nhìn thẳng phía trước.

Mặt tuấn soái của Ngu Diệu Sùng nháy mắt chuyển thành bầu trời trước cơn giông.

”Cô nương nhìn khá xinh đẹp, sao lại ra nông nỗi này?” Lưu Thị lấy khăn chấm nước mắt.

”Diệp Nhi, lần này, hôn sự lần này hay là bỏ đi?”

Đây là muốn hối hôn rồi, Diệp Tố Huân trong lòng mừng thầm.

Ngu Quân Diệp cũng nghe ra phụ thân có ý hối hôn, trong lòng âm thầm cao hứng, tàn hoa bại liễu hắn không muốn cưới, nhưng cũng không muốn để cho Ngu Quân Duệ đạt được như ý.

”Không có, hài nhi vốn muốn theo ước định tổ tiên, tiến hành hôn sự, nhưng nhị đệ có vẻ thích Huân Nhi, muốn kết hôn với Huân Nhi, hài nhi khó xử, không biết làm sao, xin Diệp bá bá đồng ý, dẫn Huân Nhi trở về, xin phụ thân định đoạt.”

Bốp~ một tiếng vang lên, Ngu Diệu Sùng tát Ngu Quân Duệ một cái: “Thật hoang đường, thật hoang đường...”

”Duệ Nhi, con thật hồ đồ, nhanh, nhanh nhận lỗi với cha.” Lưu Thị có chút choáng váng, nhưng bà phản ứng cực nhanh, mặc dù không biết chân tướng như thế nào, nhưng thấy thái độ của Ngu Diệu Sùng, vội vàng bảo nhi tử nhận sai dập lửa giận của Ngu Diệu Sùng.

”Hài nhi sai chỗ nào?” Ngu Quân Duệ thẳng tắp quỳ xuống, lạnh lùng nói: “Xin cha viết thư hỏi Diệp bá bá, hài nhi đâu có đề cập muốn kết hôn với Huân Nhi.”

”Ngươi? Rõ ràng...”

Rõ ràng ngươi nói sẽ rời Ngu gia, để ta không tranh giành Diệp Tố Huân với ngươi. Ngu Quân Diệp thiếu chút nữa nói sạch, may mà kịp dừng, phụ thân không thích huynh đệ bọn họ không hòa thuận, nói ẩn tình ra, có thể chứng minh Ngu Quân Duệ xác thực đã từng nói muốn kết hôn Diệp Tố Huân..., Nhưng cũng lộ mình lật lọng ra ngoài.

Nếu phụ thân viết thư hỏi Diệp Bác Chinh, Diệp Bác Chinh đích thị là lập lờ nước đôi sẽ không nói rõ ràng, dù sao hai huynh đệ đồng thời cầu hôn một nữ nhi của ông ta, với hai nhà Diệp - Ngu đều là chuyện mất mặt.

Chẳng lẽ làm bản thân xấu mặt với phụ thân hôm nay, mới là mục đích của Ngu Quân Duệ? Ngu Quân Diệp đổ mồ hôi trán, nói không nên lời.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cửa Sống Cửa Chết

Tình thế nghịch chuyển, Ngu Diệu Sùng thấy Ngu Quân Diệp thốt ra những lời như vậy giống như đổ tội cho Ngu Quân Duệ, suy nghĩ kĩ lại, Ngu Quân Duệ chưa bao giờ đến Diệp gia, không quen Diệp Tố Huân, đâu thể tranh giành hôn ước được? Gia môn lại xảy ra chuyện hai huynh đệ cãi cọ nhau, khí huyết bất ngờ dâng lên, một ngón tay chỉ vào Ngu Quân Diệp, run rẩy một câu cũng nói không nên lời.

”Lão gia, xin bớt giận.” Lưu Thị cấp thiết thay Ngu Diệu Sùng vỗ ngực thuận lưng, đỡ Ngu Diệu Sùng ngồi xuống, lại nháy mắt để nha hoàn bưng trà đi lên, tự mình cầm ly trà cho Ngu Diệu Sùng uống, một mặt quát mắng: “Duệ nhi, đừng hồ đồ nữa, mau xin lỗi cha và đại ca.”

Ngu Quân Duệ không nói một lời, sa sầm mặt quỳ. Ngu Quân Diệp nhìn Lưu Thị làm bộ làm tịch, nghĩ đến mẹ ruột mình mất sớm, nếu lúc này mẹ ruột ở đây, cũng không tới phiên mẫu tử Lưu Thị hãm hại hắn rồi, lại thấy phụ thân tức đến sắc mặt xanh tím, đau buồn chợt ùa đến, bịch một tiếng cũng quỳ xuống.

”Ngươi... Nghịch tử...” Ngón tay Ngu Diệu Sùng run rẩy chậm rãi ngừng phát run, thở dài, thu tay trở về, trầm giọng nói: “Quỳ thế đủ rồi, đứng lên đi… Duệ Nhi cũng đứng lên đi.”

Sáu người chủ tớ Diệp gia một bên nhìn, Lục La và Tử Điệp nghe được Ngu Quân Duệ thề thốt phủ nhận cầu hôn Diệp Tố Huân, lúc ấy liền thay đổi vẻ mặt, muốn lý luận với Ngu Quân Duệ, may mà hai người tuy là tức giận, lại vẫn không quên trước nhìn về phía Diệp Tố Huân xin chỉ thị, lúc Ngu Quân Duệ câu nói ra lời kia, Diệp Tố Huân liền nhìn về phía hai nhà hoàn, chủ tớ ba người mắt đối mắt, Diệp Tố Huân khẽ lắc đầu, ý bảo không nên vọng động.

Xem xét tình huống, Ngu Quân Diệp là người sai, nhưng lúc Ngu Diệu Sùng mở miệng, lại để cho Ngu Quân Diệp đứng dậy, cho đứng lên trước là Ngu Quân Diệp, hơn nữa hàm ý trong lời nói, đúng là không muốn truy cứu Ngu Quân Diệp vu khống Ngu Quân Duệ rồi.

Diệp Tố Huân trong lòng máy động, lặng lẽ nhìn về phía Ngu Quân Duệ, thấy sắc mặt hắn không thay đổi, lại có một màn độc nhất vô nhị vừa rồi, đột nhiên hiểu loại chuyện này, chỉ sợ đã không ít lần xảy ra, địa vị Ngu Quân Duệ trong lòng Ngu Diệu Sùng, là tuyệt đối không bằng Ngu Quân Diệp đấy.

Hắn vừa rồi thề thốt phủ nhận phía sau che dấu động cơ, là cái gì? Ngu Diệu Sùng nếu viết thư hỏi chứng nhận, cha nàng sẽ không nói, nhưng, trước mắt đã có một nhân chứng Diệp Tố Vân có thể chứng minh đúng là Ngu Quân Diệp không có vu khống Ngu Quân Duệ, hắn không sợ sao?

Lúc tâm tư Diệp Tố Huân chuyển động, Diệp Tố Vân đã ở yên lặng phán đoán tình thế, sau khi hai huynh đệ Ngu Quân Diệp đứng lên, nàng ta thướt tha tiến lên, ôn nhu bái hạ: “Chất nữ Diệp Tố Vân, khấu kiến Ngu bá bá, Ngu bá mẫu.”

”Miễn lễ.” Lưu Thị mỉm cười tiến lên đỡ Diệp Tố Vân, Ngu Diệu Sùng vừa rồi nhìn đã biết được còn có một nữ hài, hắn biết rõ Diệp gia chỉ có một đích nữ Diệp Tố Huân, không để ý lắm, giờ nghe được giọng nói ngọt ngào chào hỏi, nhìn chăm chú, Diệp Tố Vân có ngũ quan tinh xảo, mắt to, cái mũi ngạo nghễ ướn lên, cái miệng nho nhỏ, trong tươi cười ẩn lấy vài phần dễ thương vài phần đáng yêu, cũng là một nữ hài tử không tệ.

Nếu muốn hối hôn, làm trái hứa hẹn, không bằng nhi tử lấy nữ nhi Diệp gia khác, liền không tính thất tín, chỉ là nghĩ đến trưởng tử của mình lấy một thứ xuất, mà lại dòng dõi hai bên lại chênh lệch rất nhiều, đến cùng không thoải mái, Ngu Diệu Sùng nhất thời không biết làm thế nào, từ Diệp Tố Vân chuyển sang nhìn Diệp Tố Huân.

Hắn vừa rồi chỉ chán nản con dâu tương lai là người ngu, không để ý kĩ Diệp Tố Huân, lúc này tập trung nhìn, bất giác thầm khen. Diệp Tố Huân ngày thường vô cùng tốt, mặt hình bầu dục, da thịt tinh tế nõn nà, đôi mi thanh tú như vẽ, một đôi mắt to hắc bạch phân minh.

Mỹ mạo nữ tử hòa nhã, khó có được chính là nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt yên tĩnh yên ổn, quanh thân lộ ra khí tực lạnh nhạt như nước, toàn thân lịch sự tao nhã, thoát tục, tươi mát, không giống khí tức người thường.

Nghĩ kĩ, Ngu Diệu Sùng không muốn cho Ngu Quân Diệp lấy Diệp Tố Vân, Diệp Tố Vân thật là mỹ,nhưng cái kia mỹ lại lộ ra không phóng khoáng.

Không biết bệnh Diệp Tố Huân có thể trị không, Ngu Diệu Sùng mở miệng nói với Lưu Thị: “Bà an bài chỗ ở cho Huân Nhi và Tố Vân, Huân Nhi ở Lê Viên, chỗ ở của Tố Vân bà xem xét rồi xử lí,

ngày mai phái người mời tất cả đại phu trong Giang Ninh đến, chẩn đoán bệnh cho Huân Nhi.”

Ngu Diệu Sùng một câu hạ xuống, một danh xưng Huân Nhi, tự mình chỉ định chỗ ở, một người xưng Tố Vân, do thê tử an bài chỗ nghỉ chân, yêu ghét lập tức rõ ràng.

Diệp Tố Huân âm thầm kêu khổ.

Diệp Tố Vân lại hận đến nghiến răng trèo trẹo, trên mặt lại giữ một vẻ dịu dàng, khóe mắt ngân ngấn nước, nghẹn ngào nói: “Tố Vân đa tạ bá bá mời đại phu khám cho tỷ tỷ, nếu có thể khỏi hẳn, là may mắn của Diệp gia.”

”Ồ....” Ngu Diệu Sùng thấy Diệp Tố Vân hiểu lễ như thế, cũng có chút ít yêu thích, nhẹ gật đầu, trong mắt hơi có ý tán thưởng.

Diệp Tố Vân ngừng lời, thấy Ngu Diệu Sùng có ý rời đi, thầm cắm răng, lại nói:“Bá bá thứ lỗi, chất nữ có chuyện khó xử, không nói một tiếng, thật là khó có thể an tâm.”

”Chuyện gì?”

”Lúc chất nữ và tỷ tỷ, Quân Diệp ca ca, Quân Duệ ca ca đến, từng gặp sơn tặc, Quân Duệ ca ca ôm tỷ tỷ nhảy xuống núi, ở đáy vực hai ngày một đêm...”

”Cái gì? Các ngươi trên đường từng gặp sơn tặc?” Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị đồng thời biến sắc, “Diệp nhi, Duệ nhi, các ngươi không có sao chứ?”

Hai người kéo nhi tử kiểm tra, nghe được không có việc gì, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, sau khi xả hơi, Lưu Thị nghĩ đến đang thời

thái bình sơn tặc nào đến? Là Ngu Quân Diệp tìm người ám hại nhi tử. Ngu Diệu Sùng nghĩ ngược lại, con trai trưởng không có võ công, con thứ hai ở trong nguy nan, lại bỏ huynh trưởng một mình chạy trốn, thật vô tình vô nghĩa! Ôm Diệp Tố Huân nhảy núi, chẳng lẽ hắn thật sự thích Diệp Tố Huân, đã từng nói muốn kết hôn với Diệp Tố Huân?

Hai sắc mặt vợ chồng biến hóa thất thương, tâm tư chuyển động, trong lòng Diệp Tố Huân thầm rủa Diệp Tố Vân, muội muội tốt ghê, nhìn như thay tỷ tỷ ngốc này đòi công đạo, kì thực bất động thanh sắc giúp đỡ Ngu Quân Diệp bác bỏ tội trạng của Ngu Quân Diệp.

Nhìn Diệp Tố Huân, Ngu Diệu Sùng cảm thấy đau đầu, một cái ngốc nữ làm chính thất nhi tử, vô luận là đứa con trai nào đều không ổn, nếu là nữ tử tầm thường, làm thiếp là được, chỉ là đặt ở trên người Diệp Tố Huân, ngay cả ám chỉ cũng không tiện, khoan nói Diệp Tố Huân là con gái vợ cả, chỉ nói phụ thân Diệp Bác Chinh có ân với phụ thân ông, đã không thể để Diệp Tố Huân làm thiếp của nhi tử.

Trong đại sảnh nhất thời im ắng, chỉ nghe tiếng tim đập cao thấp khác nhau của mấy người, tim Diệp Tố Huân đập mạnh và loạn nhịp, trong nội tâm cũng không biết là tâm tình thế nào, rốt cuộc là hy vọng Ngu Quân Duệ nhờ vào cái cớ này, nói hắn lấy mình, hay là hy vọng Ngu Quân Duệ cái gì cũng không nói, sau đó, làm Ngu Diệu Sùng ghét mình vì dây dưa không rõ với hai đứa con trai, lại là người ngu, bèn hối hôn.

”Cha, nhị đệ còn đưa dây noãn ngọc cho Huân Nhi rồi.” Trong yên tĩnh, Ngu Quân Diệp mở miệng nói.

Con ngươi Ngu Diệu Sùng co rút, nắm chặt tay ghế dựa, tiếng cọt kẹt lặp lại đều đều vang lên. Mặt tròn của Lưu Thị trở nên trắng bệch, liếc nhìn nhi tử, bờ môi run rẩy, sau hồi lâu nói: “Duệ nhi, nếu không thì để Huân Nhi ủy khuất chút, làm thiếp cho con.”

Làm thiếp? Sắc mặt Lục La, Tử Điệp thay đổi, khóe môi Diệp Tố Vân nhếch lên, Diệp Tố Huân im im lặng lặng, trong lòng không dậy nổi một tia gợn sóng.

”Hài nhi nghe lời cha.”Ngu Quân Duệ mặt không biểu tình nhìn về phía Ngu Diệu Sùng, thản nhiên nói: “Có điều hài nhi muốn nói, đưa dây noãn ngọc cho Huân Nhi, là vì trị bệnh, võ công bọn cướp kia rất cao, hài tử hành động mà không kịp suy nghĩ. Lúc ấy ôm Huân Nhi nhảy xuống vách núi, đó là hài nhi tin tưởng không có Huân Nhi là con tin, đại ca sẽ không bị uy hiếp, nhất định có thể hóa giải nguy cơ, dưới vách núi hài nhi dùng lễ đối đãi Huân Nhi, đây là sự thực...”

Ngu Quân Duệ không nói đến chỗ mấu chốt, nhưng ai cũng nghe rõ, ý của hắn là hắn không có chạm vào Diệp Tố Huân, hắn đưa dây noãn ngọc cho Diệp Tố Huân là vì chị dâu chữa bệnh, không có ý khác.

Nàng trần trụi mặc ngoại bào của ngươi, nằm trong ngực ngươi, cái này là dùng lễ đối đãi? Ngu Quân Diệp nắm chặt nắm đấm, khắc chế xúc động muốn mắng người, hắn hiểu được, Ngu Quân Duệ dụ hắn vào bẫy, dụ hắn lộ ra bọn cướp là hắn tìm đến, cái gì hắn cũng không thể nói, nói nhiều một câu là tiết lộ một ít tin tức.

”Các ngươi trước ở lại, việc này cho sau lại nghị.” Ngu Diệu Sùng trầm ngâm một lát, áp dụng kéo chữ bí quyết. Việc cấp bách, là chữa cho tốt Diệp Tố Huân ngu ngốc bệnh, những thứ khác, tại bệnh tình chẩn đoán chính xác sau lại đến ý định.

Hai tầng lầu nhỏ thấp thoáng trong bầu trời đầy hoa, là Lê Viên, Lê Viên tinh xảo trang nhã, thường có người vẩy nước quét nhà, dọn dẹp, rất sạch sẽ.

Tử Điệp và Lục La mang theo bốn nha hoàn Lưu Thị phân công cho Lê Viên, Diệp Tố Huân lẳng lặng yên ra lầu nhỏ.

Đúng mùa hoa lê đang nở, cả vườn hoa nở bừng bừng, tầng tầng lớp lớp, như tuyết trắng chồng chất, nhiều đóa xen kẽ vào nhau, vui cười chơi đùa nhảy múa, hương thơm thanh nhã tràn đầy cõi lòng.

Diệp Tố Huân si ngốc vuốt ve mỗi một thân cây, đồng thời sợ hãi, thán phục, ca ngợi, trong lòng chợt nổi lên cay đắng khó tả.

Tại sao lại an bài nàng ở Lê Viên?

”Không được, Quân Duệ ca ca, muội vừa trốn huynh đã tìm được rồi, thật mất hứng.”

”Là Quân Duệ ca ca không tốt, thời gian Quân Duệ ca ca đi tìm sẽ lâu hơn, được không?”

”Ồ, cái này còn tạm được.”

Ở giữa hành lòng, tiếng vui cười văng vẳng bên tai, sau tiếng cười đó, lại là tiếng kêu đau và thút thít nỉ non.

”Quân Duệ ca ca, Tố Tố đau quá, không muốn, huynh đi ra...”

Đứng dưới gốc cây lê, Diệp Tố Huân vô lực ngã xuống trên mặt đất.

Chỉnh lý vật phẩm Lưu Thị sai người đưa tới, cho bốn thô sử Lưu Thị phân phó ra ngoài, chủ tớ ba người có thể nói chuyện riêng rồi.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ân Oán Khó Giải

Bữa tối là đến thiện sảnh dùng, Diệp Tố Huân để Lục La, Tử Điệp gắp thức ăn, múc canh cho mình, cứ thế ăn luôn, cũng không xã giao hay khách sáo với vợ chồng Ngu Diệu Sùng.

Yến hội trở thành sân khấu của Diệp Tố Vân, nàng thi triển tất cả vốn liếng, thỉnh thoảng lại khoa trương bình luận thức ăn, liệt kê món ăn ngon trên bàn, mời vợ chồng Ngu Diệu Sùng đánh giá.

Lưu Thị yêu thương mà cười cười, diễn đạt nhân vật đương gia chủ mẫu, thần sắc Ngu Diệu Sùng có chút lạnh lẽo, ánh mắt lợi hại thỉnh thoảng đảo qua trên mặt tỷ muội Diệp gia, lại lặp lại câu nói với Lưu Thị, mời đại phu khám thử cho Diệp Tố Huân.

”Tiểu thư, ngày mai mời đại phu bắt mạch, có thể bị lộ hay không?” Sau khi trở về Lê Viên, Lục La và Tử Điệp mặt đầy vẻ lo lắng.

”Không sợ.” Diệp Tố Huân cười lắc đầu, nàng tuyệt không lo lắng, Ngu Quân Duệ không có khả năng ngay cả việc nhỏ thế này cũng khong lo nổi.

”Mấy ngày liền mệt nhọc, các ngươi nghỉ ngơi đi thôi.” Diệp Tố Huân đuổi hai người Lục La đi. Trước kia nàng ngu ngốc, hai người Lục La thay phiên trực trước giường nàng, đến khi nàng trở lại bình thường, cũng không hề ngừng trực đêm, huống hồ, đêm nay, nàng đoán Lê Viên chắc chắn có khách không mời mà đến.

Một tiếng sấm rền nổ vang, mưa to như trút nước. Diệp Tố Huân không hề buồn ngủ, ngồi phía trước cửa sổ, tay đưa ra ngoài, lòng bàn tay nhận được những hạt nước man mát.

”Muội lại nghịch mưa rồi.” Một tiếng trầm thấp, sủng ái, kèm theo cười nhẹ vang lên từ đằng sau, Ngu Quân Duệ xuất hiện, cũng không biết sao hắn có thể đi trong mưa mà xiêm y lại không có nửa điểm ẩm ướt.

Diệp Tố Huân quét mắt nhìn hắn một cái, không đáp lại, xòe tay để nước mưa trôi xuống.

”Giận huynh rồi hả?” Ngu Quân Duệ ôm lấy nàng từ phía sau, tựa cằm lên bả vai nàng, nhẹ nhàng liếm.”Tố Tố, hôm nay thực là bất đắc dĩ, nếu huynh nói muốn kết hôn với muội, không chỉ không được cha đồng ý, nhân duyên chúng ta cũng theo đó mà đứt.”

Giọng hắn nhẹ nhàng, huyễn hoặc như nói mơ trong mộng, trầm thấp triền miên, Diệp Tố Huân không phải không biết hắn nói đúng, nàng phiền chính là mình, đã muốn trốn tránh Ngu Quân Duệ, rồi lại kìm lòng không được cùng hắn dây dưa không rõ, thế là thế nào?

”Tố Tố...” Thấy nàng không trả lời, Ngu Quân Duệ ôm hai cánh tay của nàng không an phận giật giật, hơi thở nhẹ nhàng ấm áp phun lên cổ Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân thầm than, quay đầu yên lặng nhìn về phía Ngu Quân Duệ, thấp giọng nói: “Cái dạng này là bộ dạng bắt đầu lại của ngươi sao?”

Thân thể Ngu Quân Duệ cứng đờ, hai tay ôm chợt buông thõng xuống.

Hắn lặng yên đứng thẳng, không biết làm thế nào, Diệp Tố Huân cũng không đẩy hắn ra, chỉ là có chút bi thương nhìn bầu trời đêm tối đen, yên lặng nâng đón hạt mưa liên tục rơi không ngừng.

Yên tĩnh hồi lâu, Ngu Quân Duệ đột nhiên trầm thấp cười cười, vén vạt áo Diệp Tố Huân, cách một tầng áo ngực, như có như không thổi vật đỏ hồng.

Bị vải tơ mềm mại ma sát, khơi mào mấy phần tư vị khó nói. Thân thể Diệp Tố Huân run lên, nuốt nước miếng, hô hấp dồn dập. Ngu Quân Duệ chậm rãi nghiêng thân, dán lên bờ môi hơi lạnh.

Ngón tay đi vào trong áo ngực, mang theo vui sướng như gãi không đúng chỗ ngứa, trêu chọc lòng người khó nhịn.

”Ngu Quân Duệ, ngươi đừng như vậy.” Diệp Tố Huân chống cự không nổi trêu chọc như vậy, tim đập thình thịch, trên mặt lại cố trấn định, giọng điệu bình tĩnh, không kinh ngạc không giận dỗi.

”Tố Tố, khi chúng ta cùng một chỗ rất vui vẻ!” Ngu Quân Duệ cũng không có tiến thêm một bước trêu chọc, chỉ là dán ở bờ môi Diệp Tố Huân, thấp giọng nói xong, cánh môi nhẹ nhàng rời đi, tư vị thân mật tươi đẹp thông qua cánh môi thấm đến sâu trong đáy lòng Diệp Tố Huân.

Khi cùng một chỗ với hắn, thật sự rất vui vẻ, khắp Lê Viên từng lưu lại dấu vết bọn họ hoan ái.

Vui sướng trước kia mơ màng tái hiện, tình dục trong cơ thể bất ngờ nổi trống, thân thể trở nên nóng bỏng, tươi sống mà cấp bách, tràn ra như cơn sóng lớn, Diệp Tố Huân với vô tri vô giác thay đổi, ôm lấy cổ Ngu Quân Duệ, trầm thấp gọi một tiếng Quân Duệ ca ca,

thân thể uốn éo dán chặt hắn, tự nhiên như ngày trước phát ra tín hiệu cầu hoan...

Diệp Tố Huân bị chim chóc hót ngoài cửa sổ làm tỉnh giấc. Mưa to đã ngừng, mặt trời chói chang, Diệp Tố Huân đưa tay ra đấm lưng mỏi, cảm giác quanh thân rất sảng khoái, nháy mắt mấy cái, chậm rãi nhớ tới tất cả trước khi ngủ, có chút thất thần, tối hôm qua Ngu Quân Duệ xoa bóp cho nàng hồi lâu, lại không có xâm phạm nàng.

”Tiểu thư, sao khí sắc người tốt như thế, thật không lo lắng?” Lúc búi tóc cho nàng, Lục La nhìn Diệp Tố Huân vẻ mặt tươi tỉnh, nhịn không được hỏi, tối hôm qua nàng và Tử Điệp thế mà lo cả đêm không ngủ được.

Diệp Tố Huân bật cười, vỗ vỗ mu bàn tay Lục La, thấp giọng nói: “Không cần lo, để ý chút ít là được.”

Nàng hiện tại không sợ Ngu Quân Duệ không cho nàng danh phận, mà sợ thân phận định ra quá nhanh.

Chuyện của kiếp trước, nàng cần biết rõ ràng. Nàng phát hiện, sau khi tiến vào Ngu phủ, trong đầu ngày càng nhớ lại nhiều hơn.

Ví dụ như vào Lê Viên, nàng rất tự nhiên nhớ tới, kiếp trước chính mình ở trong Lê Viên.

Động tác Lưu Thị rất nhanh, buổi trưa các đại phu đều tới rồi.

Đại phu chẩn đoán bệnh lập lờ nước đôi, ý trong lời không khác lắm trong suy nghĩ của nàng.

Tình huống thân thể Diệp Tố Huân rất tốt, bệnh ngốc, xem ra là vì kinh hãi quá độ, có thể trị nhưng không nói rõ là ngày nào thì trở về bình thường.

Ngu Diệu Sùng phi thường không hài lòng với kết quả chẩn đoán, ông muốn kết luận có thể trị sạch hoặc không thể chữa hết, nhưng đại phu thành Giang Ninh đều đã tới, trăm miệng một lời, ông cũng không thể tránh được.

Bệnh tình bất định, muốn từ hôn hay là muốn kết thân, Ngu Diệu Sùng trong lúc nhất thời cũng không có chủ ý, ông bèn Lưu Thị lưu lại tỷ muội Diệp gia làm khách, việc hôn nhân tạm thời đặt xuống dưới.

Quy củ Ngu gia rất nhiều, Ngu Diệu Sùng một mực Cúc Viên của vợ trước, đó là cấm địa Ngu phủ, ngoại trừ nha hoàn phục thị của ông và Ngu Quân Diệp, những người khác kể cả Lưu Thị, Ngu Quân Duệ đều không được đi vào.

Lan Viên của Ngu Quân Diệp ngay cạnh Cúc Viên, chính hắn dựng lên quy củ, ngoại trừ phụ thân và người phục thị, người khác không được vào

Mà Lưu Thị ở Văn Hương Lâu, Ngu Quân Duệ ở Thính Đào Các, mặc dù không có tuyên bố quy củ gì nhưng đã có hai ví dụ trước, hạ nhân cũng tự giác không đi vào. Ngu Diệu Sùng tuy nói chỉ có kế thất là Lưu Thị, nhưng Văn Hương Lâu cực kì nhỏ bé, chỗ người một nhà tụ họp nói chuyện, đều ở Khánh Hi Đường.

Sau một ngày qua cửa Ngu phủ, nghe xong những quy định quái quỷ của Ngu gia, Tử Điệp cười nói: “Nào có quy củ như vậy? Ngu

phủ thế này, chẳng khác gì mọi người sống ở đây không liên quan đến nhau.”

Cũng không phải, trong gia đình lớn khó có được sự hòa thuận, Ngu Diệu Sùng dẫn đầu dựng quy củ, bài trừ kế thất và nhi tử thứ hai ở bên ngoài, đồng thời không nạp thiếp, bằng không thì Lưu Thị trong Ngu phủ, chỉ sợ là nửa bước khó đi. Hiện tại, trong phủ việc vặt Lưu Thị xử lý, muốn chi từ một ngàn lượng trở lên, còn phải trải qua Ngu Diệu Sùng đồng ý mới có thể dùng.

Đây là sợ Lưu Thị nắm quyền, bạc đãi Ngu Quân Diệp, có thể thấy rõ Ngu Diệu Sùng bất công, đời trước Ngu Quân Duệ lấy quyền làm chủ từ tay Ngu Diệu Sùng thế nào? Diệp Tố Huân thật không hiểu.

Ba ngày sau, Lưu Thị thân thiết triệu kiến tỷ muội Diệp gia, nói cho các nàng biết muốn vì hai người mở tiệc tẩy trần, mời khuê tú, sĩ tử trong thành Giang Ninh đến làm quen với hai người.

Mời khuê tú còn được, nhưng còn sĩ tử? Tỷ muội Diệp gia ở đây làm khách, một người nhất định là con dâu, còn người kia thì một lòng hướng về Ngu đại thiếu gia. Sau khi Diệp Tố Vân nghe xong lời nói của Lưu Thị, tay áo hơi run, Diệp Tố Huân nghiêng mắt nhìn, âm thầm buồn cười, cười Diệp Tố Vân nóng vội, đắc tội bà bà Lưu Thị này rồi.

Nàng ta cho rằng chỉ cần đạt được Ngu Diệu Sùng, Ngu Quân Diệp đồng ý, liền có thể leo lên cái ghế Ngu đại thiếu nãi nãi, lại không biết Lưu Thị tuy là không có quyền quyết định, nhưng ngáng chân, hạ dược, đủ loại trò bà ta có thể làm.

”Tiểu thư, người muốn mặc cái gì?” Sáng sớm, Lục La và Tử Điệp đã kéo Diệp Tố Huân rời giường.

Diệp Tố Huân ngáp một cái, có chút nhàm chán nói: “Thanh lịch là được.”

Hôm nay có hội ngắm hoa, Lưu Uyển Ngọc tất nhiên sẽ xuất hiện, vẻ đẹp xinh xắn động lòng người, toàn bộ khuê tú Giang Ninh cũng không bì kịp, mình lại có quan hệ với hắn, Diệp Tố Huân không muốn phân cao thấp với ả ta.

Lưu Uyển Ngọc quả nhiên là đến, còn tới rất sớm, giống như chủ nhân tự nhiên, hào phóng tiếp khách.

Diệp Tố Huân được Lục La dìu gặp qua các vị khuê tú, sau đó véo tay Lục La, ý bảo nàng đỡ mình đến đình nghỉ ngơi.

”Vị biểu tiểu thư này thật xinh đẹp.” Lục La khen.

Lưu Uyển Ngọc rất đẹp, lông mày đen như mực vẽ, mắt phượng ẩn tình, hôm nay nàng sơ búi tóc Vân Kế xõa xuống đúng mốt,mặc váy dài đỏ thẫm mạ vàng tơ thêu bươm bướm đậu trên hoa, thân thể đẫy đà, diễm quang bức người.

Nàng ta và nhóm khuê tú nói cười an nhàn, trâm phượng màu hồng trên tóc lóe sáng dưới ánh mặt trời, đôi hoa tai bóng loáng theo nụ cười thỉnh thoảng nhẹ nhàng lay động, hay cho một đóa hoa thược dược yểu điệu, nồng đậm men say.

Diệp Tố Huân nhẹ nhàng, yên lặng nhìn người giết mình kiếp trước, trong lòng cảm khái vô hạn.

”Tiểu thư, tam tiểu thư bị cô lập.” Lục La hạ giọng nói.

Diệp Tố Huân lúc này mới chú ý tới Diệp Tố Vân lẻ loi trơ trọi đứng ngoài vòng tròn đám khuê tú nói chuyện, có chút lo lắng xoắn khăn tay.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tình, Lưu Thị mời khuê tú, tất cả đều là con vợ cả. Lưu Uyển Ngọc xinh đẹp vô song, lại là cháu gái Lưu Thị, rất nhiều người đều biết nàng ta là chính thất dự định của Ngu Quân Duệ, lại thêm Ngu Quân Duệ có một gương mặt lạnh nhạt, chúng thiếu nữ hoài xuân cũng không thích hắn, các nàng thích Ngu Quân Diệp ôn nhuận nhanh nhẹn, Diệp Tố Vân dòm ngó ghế Ngu đại thiếu nãi nãi, là tình địch của các nàng, cũng không phải con vợ cả, những người kia tất nhiên là cố ý trưng mặt lạnh với nàng ta.

Phu nhân tiểu thư của thế gia đại tộc, thủ đoạn thiết yếu đơn giản nhất là thủ đoạn giao tiếp, không đánh vào vòng khuê tú Giang Ninh, làm sao có thể chứng minh năng lực của mình cho phụ tử Ngu gia nhìn? Diệp Tố Vân có chút sốt ruột, tròng mắt đảo lòng vòng, đánh chủ ý lên đầu Diệp Tố Huân.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tâm Hồn Thiếu Nữ

Nhóm khuê tú lấy Lưu Uyển Ngọc làm trung tâm thảo luận son phấn, ăn mặc, sĩ tử một bên thì vây quanh Ngu Quân Diệp nghiên cứu thảo luận thi từ ca phú, Ngu Quân Duệ vẫn quen có hờ hững, khoanh tay dựa vào đại thụ, im lặng.

Khác với ngày thường chính là Ngu Quân Duệ nhìn như không thú vị nhìn lên trời, thật ra một mực chú ý tình huống bên Diệp Tố Huân, lúc ánh mắt Diệp Tố Vân quét tới trong đình, Ngu Quân Duệ nâng chân lên, lập tức muốn đi về phía đình, lại mãnh mẽ hạ chân xuống.

Ngày ấy Ngu Quân Duệ không nói ra lời cầu hôn Diệp Tố Vân là có nguyên do, ngoại trừ Diệp Tố Huân là người đã có hôn ước với Ngu Quân Diệp, cũng bởi vì hắn biết rõ mẹ ruột của mình muốn hắn lấy Lưu Uyển Ngọc, trước khi hắn muốn trực tiếp mang Diệp Tố Huân ra ngoài mưu sinh, hiện tại kế hoạch thay đổi, hết thảy tạm thời im hơi, lúc này, rõ ràng hắn không thể quan tâm Diệp Tố Huân.

Diệp Tố Vân cách đình càng ngày càng gần, Lục La không biết đi đâu, chỉ có mình Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ nhướng mày, thò tay bẻ một nhánh cây, nhánh cây từ trên rơi xuống, giống như giọt mưa nhỏ xuống mặt hồ, đột nhiên bay thẳng về phía trước, bay múa trên không trung, kì ảo gần như không thể nhìn thấy.

Nhánh cây bay vèo vèo, bọn người Ngu Quân Diệp không tự chủ được nhìn Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ đạt được mục đích, ngừng múa Trường Hà uốn lượn, giương giọng nói với Ngu Quân Diệp: “Đại ca, hoa cỏ mọi người đã ngâm thơ hết rồi, vài chiêu vừa rồi của đệ thì sao? Lấy nó làm đề nhé?”

Ngu Quân Diệp nghe rõ giọng điệu mỉa mai của Ngu Quân Duệ, lại không để ý, ngược lại giả vờ mình chỉ ngâm được hoa cỏ không làm được cái khác, muốn hắn vịnh tư thế oai hùng của Ngu Quân Duệ, đương nhiên là không thể nào, nhìn xung quanh một chút, cười nhạt nói: “Đề nghị nhị đệ rất tốt, chỉ là đổi chủ đề thành mỹ nhân, mọi người lấy cảnh đình Lưu Ly làm một bài mỹ nhân, thế nào?”

Ngu Quân Diệp đề nghị, mọi người phụ họa sao cũng được, đồng loạt đưa ánh mắt nhìn về phía đình Lưu Ly.

Đình Lưu Ly trống trải thả màn tơ giao châu xuống trang trí, màn tơ trong suốt bao phủ như sương khói tiên cảnh. Trong đình một người con gái có chút lười biếng nghiêng người dựa vào cột trụ, nữ tử mặc một bộ váy dài thêu mây trắng, tay áo thật dài nhẹ nhàng lay động theo gió, trong bình sứ trắng cắm đầy hoa tươi nở rộ bên cạnh nữ tử, hào quang tỏa ra tứ phía, cùng với yên tĩnh, hương hoa phác họa sức sống sống động.

Nhìn cảnh này, mọi người đều khen Ngu Quân Diệp biết chọn, Ngu Quân Diệp hàm súc cười nhạt một tiếng, trong nội tâm cũng có vài phần thất thần, nhớ tới Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ dây dưa không rõ, lại hận không thể đánh Ngu Quân Diệp hơn ngàn cái.

”Tỷ tỷ, sao không đi ra bên ngoài ngắm hoa?” Diệp Tố Vân cười nhẹ đi vào đình Lưu Ly, giòn giã, ân cần vô hạn hỏi.

Diệp Tố Huân một hồi ác hàn, mắt quay ra ngoài nhìn nước ao sóng sánh, không để ý tới nàng.

Diệp Tố Vân cũng không phải muốn tìm Diệp Tố Huân nói chuyện, nàng có chủ ý đẩy Diệp Tố Huân xuống ao, rồi lớn tiếng hô cứu mạng, đánh gãy cuộc trò chuyện của Lưu Uyển Ngọc và đám khuê tú, lại dựa lúc nam nhân chạy tới cứu người thân cận Ngu Quân Diệp, sau khi Diệp Tố Huân bị đưa đi, lại lấy tỷ tỷ ngu ngốc của mình làm chủ đề, tiến vào trong hội khuê tú.

Nàng ta tính toán thật tốt, cũng mặc kệ Diệp Tố Huân ngơ ngác không lộ vẻ mặt gì, thân mật ngồi xuống bên cạnh Diệp Tố Huân.

”Tỷ tỷ, nhìn này, bèo trong ao này thật tốt, còn có thiệt nhiều cá...”

Bèo có cái gì đẹp? Ta nhìn ao từ nãy sao chẳng thấy cá, Diệp Tố Huân oán thầm, trong nội tâm âm thầm đo lường mục đích Diệp Tố Vân, lúc tay Diệp Tố Vân vòng ra sau lưng nàng, Diệp Tố Huân chấn động, lập tức rõ tâm tư Diệp Tố Vân.

Nhắm mắt vờ không rõ, Diệp Tố Huân nghĩ cách để thoát mà không gây tiếng động làm Diệp Tố Vân hoài nghi, đang lúc sắp hành động, đột nhiên thấy Ngu Quân Diệp mang theo một đám công tử đi về phía đình.

Nhiều người như thế, rơi xuống cũng rất nhanh sẽ được vớt lên?

Kiếp trước bản thân chết trong cái ao này, nếu như lại bị đẩy vào trong nước lần nữa, có thể tìm thấy kí ức bị mất không?

Diệp Tố Huân nghiêng nghiêng về phía trước, làm động tác Diệp Tố Vân trở nên dễ hơn.

Diệp Tố Vân dùng sức, đang chuẩn bị đẩy về phía trước, lúc quan sát để tránh tai mắt người khác, cũng thấy chúng công tử rồi đi về phía đình.

Vạn chúng nhìn chằm chằm, Diệp Tố Vân chần chờ.

Tay trên lưng thoáng dùng sức, Diệp Tố Huân nhắm mắt lại, chợt nghe tiếng gió xé bên tai, còn chưa lấy lại tinh thần, đã cảm giác cả người mình bay lên trời.

Khí tức quen thuộc, không cần mở mắt, không cần hỏi, cũng biết là Ngu Quân Duệ ôm nàng vào trong ngực.

Không phải là không muốn cho người biết rõ quan hệ của bọn họ sao? Diệp Tố Huân lặng lẽ mở mắt ra nhìn, đã thấy sắc mặt Ngu Quân Duệ xanh trắng, một đôi mắt đen nhánh tràn ngập sợ hãi.

”Tố Tố, làm huynh sợ muốn chết.” Kề sát khuôn mặt ấm áp nhỏ nhắn của Diệp Tố Huân, một giọt nước mắt chảy ra, chậm rãi, dần càng nhiều giọt tràn ly.

Lúc thấy tay Diệp Tố Vân đặt trên lưng Diệp Tố Huân, can đảm của Ngu Quân Duệ đều vỡ! Hình ảnh thi thể Diệp Tố Huân lạnh băng được vớt lên dưới ao hiện lên trong đầu của hắn, kí ức tràn lên não, hắn hành động không kịp cân nhắc lợi và hại.

Kỳ thật, Ngu Quân Diệp đã trúng kế đi tới đình Lưu Ly, Diệp Tố Vân không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là, hắn không đánh cược nổi.

Tim đập của hắn thình thịch như gõ trống, cuồng loạn kịch liệt, nước mắt của hắn chảy đến miệng, mặn mặn chan chát, Diệp Tố Huân có chút ngây dại.

”Quân Diệp, chuyện này là sao?” Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân không buông tay, chúng công tử có chút tò mò, có người nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

”Diệp đại tiểu thư vừa rồi sắp rơi xuống nước, Quân Duệ xông về phía trước trước cứu nàng.” Ngu Quân Diệp mỉm cười nói. Lúc nói chuyện đã tiến vào đình Lưu Ly, Ngu Quân Diệp vươn tay kéo Diệp Tố Huân, trong miệng cười nói: “Quân Duệ, buông Huân Nhi ra, Huân Nhi, muội không sao chứ?”

Ngu Quân Duệ không buông Diệp Tố Huân, trong nháy mắt, Ngu Quân Duệ ôm ngang Diệp Tố Huân (là ôm kiểu công chúa đó, hía hía ^_^), mũi chân điểm vài cái, hai người đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

“...” Công tử, tiểu thư trợn trắng mắt, ánh mắt nam nhân nhìn về phía Lưu Uyển Ngọc, ánh mắt nữ nhân liếc Ngu Quân Diệp, không hẹn mà cùng nhau đồng tình, an ủi

Ngu Quân Diệp hung ác xé từng miếng thịt Ngu Quân Duệ trong lòng, hắn xác định, Ngu Quân Duệ không thích Diệp Tố Huân, chỉ muốn nhục nhã hắn. Nếu thích, không có khả năng không cố kỵ trước đám đông, không chút nào cân nhắc đến thanh danh Diệp Tố Huân.

Ngu Quân Duệ tất nhiên là không ngờ được mình không kìm được xúc động, trái lại đánh bậy đánh bạ che dấu tình yêu say đắm với Diệp Tố Huân, ôm Diệp Tố Huân ra sau vườn, đầu óc hắn vẫn là

một mảnh hỗn loạn, sau khi vào Lê Viên, nghĩ đến trong lầu có người hầu hạ, không được thanh tĩnh, một chân vừa bước nhanh về cửa lớn, bất thìn lình quay ngược lại, lao về vườn hoa lê nở rộ.

Diệp Tố Huân thấy, dùng hết sức đập Ngu Quân Duệ: “Ngu Quân Duệ, thả ta xuống.”

Ngu Quân Duệ ôm chặt hơn nữa, lên xuống mấy cái, bước chân đột nhiên dừng lại.

”Tố Tố, muội nhớ rõ chỗ này không?”

Diệp Tố Huân đương nhiên nhớ rõ, lần đầu của nàng và Ngu Quân Duệ là ở đây, ngày tiến vào Lê Viên nàng liền nhớ ra.

”Tố Tố, từ lúc huynh gặp muội, đã không phải huynh rồi.”

Tay đánh không có sức của Diệp Tố Huân buông xuống.

”Tố Tố, huynh có muôn vàn không phải, Nhưng đối với muội, đều là thật lòng.”

Một tay bị kéo đến gần hắn, dưới lòng bàn tay là da thịt nóng như lửa đốt, trái tim kích động đập mãnh liệt, Diệp Tố Huân yên lặng nhắm mắt lại.

”Muội biết rất rõ, Diệp Tố Vân muốn đẩy muội vào ao, vì sao không tránh?”

” Đời trước muội tự tử dằn vặt ta, đời này còn muốn cho ta nếm thử cảm giác tan nát cõi lòng lần nữa?”

Đời trước không phải nàng tự tử, là bị Lưu Uyển Ngọc hại chết. Diệp Tố Huân động môi, một chữ cũng không nói, khi đó, nàng xác

thực một lòng muốn chết, nếu không, không có khả năng bị Lưu Uyển Ngọc đẩy xuống ao.

Vừa rồi, nàng không thật sự phải chết, hắn đã hiểu lầm, nhưng mà, Diệp Tố Huân không muốn giải thích, trong lòng có một loại khoái ý trả thù.

”Lúc hai chúng ta bắt đầu, là muội quyến rũ ta...” Vẻ mặt Ngu Quân Duệ bỗng nhiên nghiêm nghị, rồi đau khổ, sau đó là bi phẫn phản bác.

”Ta không có.” Diệp Tố Huân muốn hét to, trong đầu đột nhiên hiện lên một tràng cảnh, miệng há hình chữ O, không nói được một câu.

Nàng thấy mình chăm chú giữ tay áo Ngu Quân Duệ, dù Ngu Quân Duệ sao vậy làm dịu cũng không buông tay.

Nàng nghe được hắn nói nghe lời, buông tay, chúng ta không thể cùng ngủ một chỗ, nhưng nàng vẫn không buông tay. Khi đó nàng rất sợ hãi, từ tiểu thư sống trong nhung lụa biến thành tù nhân, sống vài ngày trong tù, cho dù là kẻ đần, theo bản năng nàng cũng không muốn xa rời Ngu Quân Duệ mang nàng thoát khỏi nhà tù âm trầm, khủng bố.

”Khi đó ta chỉ là sợ hãi, không muốn quyến rũ huynh.” Diệp Tố Huân nhịn không được bật khóc, nàng đột nhiên cảm giác được, kiếp trước trước khi chết, nàng hận bản thân đã ỷ lại Ngu Quân Duệ.

Nước mắt lấp lánh giội tắt lửa giận trong lòng Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ một hồi hối hận, quả thật kiếp trước là Diệp Tố Huân

hấp dẫn hắn trước, nhưng nếu không phải hắn động tâm, tại sao lại sủng nàng như thế?

”Huynh sai rồi, Tố Tố, đừng giận Quân Duệ ca ca, được không?”

Môi mỏng hơi lạnh in trên mặt Diệp Tố Huân, chậm rãi thè lưỡi liếm nước mắt trên mặt nàng, giọng nói trầm thấp, thuần hậu lẩm bẩm xin lỗi.

Diệp Tố Huân quay mặt, cảm thấy rất ủy khuất. Ngu Quân Duệ truy đuổi một hồi, khẽ xoa má, ngăn không được tình nhiệt, một tay nâng đầu Diệp Tố ngăn nàng lộn xộn, một tay duỗi ra, ngón tay nhẹ nhàng xoa vành tai nàng, đầu lưỡi khẽ liếm bên tai khác, tinh tế quấn quýt, một lần nữa gặm cắn vành tai, trằn trọc trêu đùa.

Thân thể Diệp Tố Huân mềm nhũn, tuy có muôn vàn ủy khuất muốn nói, nhưng không nói ra được. Nhắm mắt, chỉ cảm thấy thân thể chậm rãi nghiêng, ánh sáng bàng bạc nhẹ nhàng quấn quanh hai người, trong ánh trăng mờ nổi bật một mảnh ánh đỏ, hương hoa lên thanh thiển u nhã quanh quẩn chóp mũi, lưỡi nóng tiến vào môi nàng, cuồng nhiệt như rượu ủ lâu năm, làm say lòng người.

Từng cơn tê dại thấm vào cơ thể như nước sôi giội vào, làm họng khô, đói khát. Chẳng biết lúc nào, hai tay Diệp Tố Huân đã ôm lấy cổ Ngu Quân Duệ, tiếng than nhẹ mềm dẻo, yếu ớt liên tiếp phát ra từ miệng nàng.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Miệng Nam Mô, Bụng Bồ Dao Găm

Ngu Quân Duệ đột nhiên trở nên thô bạo, đè lên người Diệp Tố Huân, bàn tay lớn tháo nút thắt nơi cạp váy, bán tay mang lửa tiến vào, không biết nặng nhẹ hết sức vuốt ve... Vật phía dưới ngẩng đầu, căng cung chờ phân phó, bất thình lình tiến vào khe đùi Diệp Tố Huân.

Vải vóc mỏng manh không cản được hơi nóng, vật cứng rắn lần lượt cọ xát trước cửa, giống như cầu hoan, lại giống như trêu chọc. Toàn thân Diệp Tố Huân đều rung động, bên hông tê liệt, tứ chi bủn rủn, đừng nói đẩy Ngu Quân Duệ ra, ngay cả hừ nhẹ một tiếng cũng không thể.

Ôm Diệp Tố Huân vào trong ngực, Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy có một ngọn lửa cháy hừng hực trong cơ thể, khát vọng khó tả men theo máu tiến vào tim, làm lòng hắn khó chịu như có con mèo gãi nhè nhẹ.

”Tố Tố...” Trong đầu biết rõ chưa thể động nhưng lại không thể dập tắt lửa kia.

Diệp Tố Huân cũng không khá hơn chỗ nào, tuy giờ nàng trong sạch nhưng kiếp trước từng hưởng qua tư vị tình dục, tâm sao có thể thanh tĩnh, lại bị Ngu Quân Duê trêu chọc như vậy, trong mờ mịt theo bản năng nhẹ nhàng cọ cọ, thân thể hai người càng gần hơn,

trong đầu Diệp Tố Huân không còn chút lí trí, bàn tay nhỏ bé vòng lên lưng Ngu Quân Duệ, miệng bất giác rên rỉ.

Không biết việc tiếp theo thế nào, trong đầu Diệp Tố Huân là một mảnh mê mang, lúc thần trí trở lại đã nằm trên giường trong phòng ngủ lầu hai, mặt trời đỏ rực đang có xu hướng trôi về phía tây. Lục La và Tử Điệp đứng trước giường, vẻ mặt lo lắng, thấy nàng tỉnh, mở miệng muốn nói lại giống như không biết phải nói cái gì, bờ môi mấp máy, rồi đồng thanh nói: “Tiểu thư, rửa mặt thôi, sắp đến bữa cơm rồi.”

Thay Diệp Tố Huân sơ một búi tóc, Lục La không nhịn được, hỏi: “Tiểu thư, người có tính toán gì không?”

Buổi sáng, nàng cầm quạt lụa về để quạt cho Diệp Tố Huân mát, nào ngờ lúc quay trở lại đã không thấy Diệp tố Huân, một canh giờ sau, nàng và Tử Điệp mới tìm thấy Diệp Tố Huân ngủ say trong phòng, khi đó trên người Diệp Tố Huân chỉ mặc quần áo trong, bên giường còn có quần áo dính đầy bùn, cánh hoa.

Cảnh tình như thế, nghĩ cũng biết Diệp Tố Huân lại bị Ngu Quân Duệ... Sao không làm người khác lo lắng?

”Buổi chiều có chuyện gì xảy ra sao?” Diệp Tố Huân không đáp, trực tiếp hỏi tình huống Ngu phủ.

”Nghe nói...” Lục La hạ giọng: “Nghe nói Ngu lão gia rất tức giận việc nhị thiếu gia không để ý lễ tiết ôm người rời khỏi hoa viên, gọi Ngu nhị thiếu gia chỉ trích nặng nề, về sau không biết thế nào lại không trách phạt nữa, nghe nói lúc triệu người đến thư phòng, tiếng la mắng rất lớn, lúc ra vẻ mặt thâm trầm nhưng trong mắt rõ ràng là vẻ thoải mái”

”Ngu đại thiếu gia giận điên lên không?” Tâm tư Diệp Tố Huân xoay chuyển, biết rõ hai cha con Ngu Quân Duệ nói về mình, song có thể lừa Ngu Diệu Sùng nhưng không gạt được Ngu Quân Diệp.

”Buổi chiều không thấy Ngu đại thiếu gia, nghe nói ra thành chơi”

Ngu Quân Diệp rất tức giận, tuy hôn sự giữa hắn và Diệp Tố Huân không rõ, tuy bây giờ Diệp Tố Huân ngu ngốc, Ngu gia tùy lúc có thể hối hôn nhưng thái độ Ngu Quân Duệ ngày hôm nay, chính là tát vào mặt hắn trước mặt mọi người. Hắn càng không thể tưởng được phụ thân vốn muốn răn dạy Ngu Quân Duệ, lại bị dăm ba câu nói thay đổi lối nghĩ, trái lại mắng hắn không có đầu óc.

Nhìn thấy Diệp Tố Huân vào bữa tối, lửa giận trong lòng Ngu Quân Diệp càng lớn, phẫn nộ đan xen chút chua xót khó tả. Diệp Tố Huân mặc một bộ áo gấm dài điểm xuyết vài bông hoa vàng nhạt ở ống tay áo và mép váy, trên đầu chải búi tóc Phi Yến, trâm hoa lê ngọc bích cắm hờ hững, trên mặt bôi lớp phấn mỏng, ăn mặc vô cùng đơn giản, lại có khác một loại sạch sẽ thanh tao, hấp dẫn ánh nhìn người khác.

Nữ tử này vốn là vợ của hắn, bản thân đã gặp rất nhiều lần, vì sao không phát hiện vẻ đẹp của nàng? Nếu sớm biết, cũng không để hoàn cảnh thế này xảy ra.

Không được, mình không chiếm được, Ngu Quân Duệ cũng không thể có, Ngu Quân Diệp nắm chặt nắm đấm.

Cả đám người đều có tâm sự, nhưng trên mặt đều là vui vẻ. Cơm xong mọi người đến phòng khách, Diệp Tố Huân vịn tay Lục La, đang muốn quay trở lại Lê Viên thì Lưu Uyển Ngọc nhẹ nhàng giữ

tay nàng, cười nói: “Huân tỷ tỷ, đừng về vội, tụ tập nói chuyện với nhau đi.”

Người ta dẫn đầu lấy lòng tỷ tỷ nàng trước, Diệp Tố Vân không cam lòng lạc hậu, đi tới rất nhanh, khoác tay còn lại của Diệp Tố Huân, nói với Lục La:“Ta chiếu cố tỷ tỷ, ngươi tự đi dùng cơm tối.”

Nha hoàn phục thị không có người nào theo vào phòng khách, Lục La do dự không đi.

”Váy Huân tỷ tỷ mặc kiểu dáng đơn giản, nhưng cái này trâm hoa phối hợp vừa vặn, rất khác biệt tinh nhã, thật sự là càng xem càng đẹp mắt, còn có trâm ngọc bích này, càng nhìn càng không rời được mắt,nhưng khá tinh tế, không tầm thường, đúng là ngọc thượng phẩm điêu khắc mà thành, giá trị xa xỉ, chắc hẳn Diệp bá bá rất thương tỷ tỷ.” Lưu Uyển Ngọc khen.

Diệp Tố Huân im im lặng lặng giống như không nghe thấy, không đáp một tiếng. Diệp Tố Vân đáp lại, chê cười nói: “Ánh mắt Uyển tỷ tỷ thật tốt.”

”Vân muội muội mặc cũng rất đẹp, trâm phượng gắn ngọc này sáng đến chói mắt, cũng đủ một gia đình ăn hết một năm rồi.”

Lời này giống như khen lại giống như chê, mặt Diệp Tố Vân càng đỏ hơn, nhất thời không đáp được, Diệp Tố Huân thầm kêu một tiếng hay, Lưu Uyển Ngọc chỉ dùng dăm ba câu, đã khống chế chủ động, nâng vị trí mình lên cao.

Ngồi xuống ghế trong phòng khách, vãn bối đều lặng yên nghe Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị nói chuyện, Lưu Thị trước tiên là nói về một ít việc vặt trong phủ, Ngu Diệu Sùng rất chăm chú nghe, thỉnh

thoảng gật đầu, xem ra có phần tán thưởng năng lực làm việc của Lưu Thị.

”Sắp tới sinh nhật Diêu phu nhân, lão gia, người nói xem năm nay tặng gì?”

”Cái này... Có chút khó làm.” Ngu Diệu Sùng bưng trà chén tay thì đặt trà về chỗ cũ, thở dài.

”Cha, có cái gì khó làm hay sao? Hai phủ cũng hay lui tới, không phải đều có thành lệ sao?” Ngu Quân Diệp hỏi, vẻ mặt không hiểu. Mày Ngu Diệu Sùng nhăn lại, nhìn Ngu Quân Diệp, rồi đưa ánh mắt về phía Ngu Quân Duệ.

”Năm nay nếu vẫn theo như thành lệ, chỉ sợ không thành.” Ngu Quân Duệ trầm giọng nói: “Trong cung Diêu Phi thất sủng, Chân Phi được sủng ái, hai nhà đang như nước lửa, nếu chúng ta tặng lễ như trước, hẳn là đắc tội Chân Gia. Nếu không đưa hoặc lễ nhẹ, ngày nào đó Diêu Phi phục sủng, nhà chúng ta....”

”Tổ phụ là hâu gia tiên đế đích thân phong, con cháu thừa kế, đường đường Hầu phủ nhất phẩm, bọn họ phải đến thân cận nhà chúng ta mới đúng. Những nghi thức xã giao thế này, nếu có thể miễn đi, thì tránh khỏi việc ninh nhà này mà đắc tội nhà khác.” Ngu Quân Diệp lắc đầu nói.

Mày Ngu Diệu Sùng nhíu lại càng chặt hơn, cách nghĩ tiêu cực của Ngu Quân Diệp, đặt trên người bình thường cũng không sao, nhưng với thân phận của hắn, lại có ý nghĩ như vậy, làm sao ông không lo cho được?

”Lão gia, ta có một cách, cách sinh nhật Diêu phu nhân còn hai mươi ngày, ngày mai ta bắt đầu giả bệnh nằm trên giường, chuyện trong phủ để cho Uyển Ngọc giúp đỡ chuẩn bị, xử lý, lễ vật cũng do Uyển Ngọc sắp xếp, dù đưa vật nhẹ hay nặng, đều có thể thoái thác, lão gia thấy thế nào?”

Đây là một phương pháp xử lý khá tốt, có điều, quân cờ Lưu Thị hạ rất ổn, lúc này mà để Lưu Uyển Ngọc dùng chức danh nữ chủ nhân Ngu phủ, rõ ràng ám chỉ hôn sự giữa Ngu Quân Duệ và nàng ta, hơn nữa, lúc này Lưu Uyển Ngọc đang ở trong nhà, vậy là chiếm lấy trụ cột Ngu gia rồi, sau này thê tử Ngu Quân Diệp vào cửa, muốn ngăn chặn cũng không dễ, nếu tính tình thê tử Ngu Quân Diệp hơi yếu đuối, nói không chừng Lưu Uyển Ngọc chiếm luôn quyền quản gia.

”Cớ này làm sao khiến người khác tin phục?” Ngu Quân Diệp cười lạnh nói:“Cũng không phải là bệnh hiểm nghèo, mặc dù không để ý tới mọi việc, thì vẫn phải quản lí việc nhà, huống chi là với việc lớn nhường này.”

Ngu Quân Diệp vừa nói xong, sắc mặt Lưu Thị không thay đổi, chỉ ngồi mỉm cười, Diệp Tố Huân âm thầm lắc đầu, cảm thán Ngu Quân Diệp không thể thấy rõ thế sự, lí do này chỉ là một cái thang để hai bên bước xuống, chăm chú so đo làm gì?

Ngu Diệu Sùng hiển nhiên cũng tinh tường mọi việc, nhưng ông không muốn để Lưu Uyển Ngọc quản lý gia sự, giương mắt nhìn tỷ muội Diệp gia, một người thì ngốc, người lại là thứ xuất, đều không thể ủy thác trách nhiệm quản gia.

”Duệ nhi, ý của con thì sao?”

”Con cho rằng, một mực bảo trì trung lập, ai cũng không thể tội là không thể nào, kết quả là nhà ai đều đắc tội, không bằng nhìn thật kĩ, kết giao một nhà.” Ngu Quân Duệ thản nhiên nói.

Thân thể Ngu Diệu Sùng nghiêng nghiêng đột nhiên trở nên thẳng tắp: “Duệ nhi, ý con là?”

”Đặt cá cược cho Diêu gia, cha, chi tiết trong nội cung, chúng ta không biết, sự tình bên ngoài, đã đầy đủ để phán đoán, Diêu Phi tiến cung mười năm, chưa từng nghe tới thịnh sủng, nhưng mà, người thấy trong nội cung hiện có bốn hoàng tử ba công chúa, thì có hai hoàng tử, hai công chúa dưới gối Diêu Phi, năm nay truyền nàng thất sủng, nhưng cha nàng Diêu Nghiệp ngồi vững vàng chức vị Thượng thư. Chân phi thịnh sủng, nhưng tiến cung mới một năm, mọi việc sau này, khó nói.”

”Lúc Diêu gia bị cho là thất sủng, đưa lễ vật trân quý, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, kết giao với Diêu Nghiệp?” Ngu Diệu Sùng do dự chỉ chốc lát, chần chờ rồi hỏi ngược lại.

”Đúng vậy.” Ngu Quân Duệ gật đầu, ánh mắt yên tĩnh, tựa hồ đang nói hôm nay thời tiết thật tốt, không phải nói về đại sự vận mệnh Ngu gia.

”Cha, ta phản đối.” Ngu Quân Diệp lắc đầu, nói: “Như thế quá mạo hiểm rồi, nếu là bảo trì trung lập, hai bên không nịnh nọt, với Ngu gia không sẽ đưa tới tai hoạ gì, nếu về một phe, một khi thất thế, Ngu gia cũng suy tàn theo.”

Ngu Quân Duệ cũng không phản bác, dù bận vẫn ung dung thanh thản ngồi, Ngu Diệu Sùng trầm ngâm hồi lâu, nói: “Làm theo

lời Duệ nhi, phu nhân cũng không cần mượn cớ ốm rồi, chuẩn bị lễ vật cho tốt, đưa dưới danh Duệ Nhi.”

”Cha, người tặng cần có thân phận, hài nhi cho rằng, đưa dưới danh đại ca càng trang trọng.”

”Ồ..., rất tốt, Diệp nhi, con mang lễ vật đến Diêu gia.”

Đã định ra sẽ giao hảo với Diêu gia, ắt phải thường đến nhà bái phỏng, ngày sau tất nhiên là thân thiết hơn chút ít, Ngu Diệu Sùng rất hài lòng mọi chuyện Ngu Quân Duệ nhường cho huynh trưởng, Lưu Thị rất không hài lòng khi bỏ lỡ cơ hội kết giao, nụ cười trên mặt có chút cứng.

”Tặng lễ cho Diêu gia không phải chuyện tốt? Đúng không? Đại ca huynh đâu có xấu, vì sao huynh phải đặt bẫy huynh ấy?” Buổi tối, Ngu Quân Duệ lặng yên không một tiếng động lại tiến vào Lê Viên, Diệp Tố Huân có chút khó hiểu hỏi.

”Hắn không xấu?” Ngu Quân Duệ cắn răng, lạnh lùng nói: “Tố Tố, nếu hắn không lật lọng, chúng ta lúc này đã ân ân ái ái rồi.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đuổi Theo Giấc Mơ

Ân ân ái ái! Hắn nghĩ thật hay, Diệp Tố Huân đẩy Ngu Quân Duệ ra, nghiêng mặt không để ý tới hắn.

”Sao vậy? Giận huynh à?” Ngu Quân Duệ nắm chặt bả vai Diệp Tố Huân, kề sát mặt vào má nàng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tự nhiên không để ý tới vẻ mặt lạnh lẽo của Diệp Tố Huân.

”Ta không thích tính kế tới lui như vậy” Diệp Tố Huân có chút căm tức nói.

”Nào có ai thích tính kế? Nhưng nếu không tính, sao chúng ta có thể ở cùng nhau?” Ngu Quân Duệ thở dài, ôn nhu nói: “Tố Tố, muội đừng lo những việc này, cứ để huynh làm”

Hôn nhẹ trấn an nhẹ nhàng rơi xuống, bắt đầu từ má rồi đến cái cổ, vật liệu may mặc làm từ tơ tằm mềm mỏng tuột xuống cánh tay, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nụ hôn dày đặc rơi trên da thịt.

Ngọn đèn vàng chập chờn, màn đêm dần nhấn chìm tất cả, tinh tế hôn, gặm triền miên, trong đau đớn loáng thoáng tư vị tiêu hồn. Tay Diệp Tố Huân vô thức nâng lên, vuốt nhè nhẹ cánh tay Ngu Quân Duệ.

Đây là động tác cầu hoan nàng thường làm nhất ở kiếp trước, tâm Ngu Quân Duệ ngứa ngáy khó nhịn, hé miệng cắn bờ môi Diệp

Tố Huân, đầu lưỡi khẽ liếm, trong lộn xộn mơ hồ lẩm bẩm: “Tố Tố, huynh muốn muội”

Quanh thân Diệp Tố Huân nóng lên nhanh chóng, trong đầu loạn thành một mảnh, nghe được câu này, bàn tay nhỏ bé cởi quần áo Ngu Quân Duệ, ngoại bào, trung y, từng kiện từng kiện rơi xuống đất, lộ ra lồng ngực cường tráng.

”Tố Tố, bảo bối của huynh” Ngu Quân Duệ than thở, ngăn tay Diệp Tố Huân dừng lại.

”Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân than nhẹ, không cởi được quần, tay của nàng tìm đũng quần, sau khi bắt được côn bổng nóng rực, cầm nó lên.

”Tố Tố, nghe lời, chớ có sờ mó, muội mau để xuống, Quân Duệ ca ca không khống chế nổi rồi” Ngu Quân Duệ hít vào một hơi, gian nan lôi kéo tay Diệp Tố Huân.

”Muội muốn, muội khó chịu” Diệp Tố Huân cảm thấy cả người đều không thoải mái, vội vàng thổ lộ.

”Ừ, vậy huynh làm muội thoải mái”

Giật toàn bộ áo Diệp Tố Huân ra, thậm chí cả áo yếm, cũng ngay lập tức bị ném trên đất, hơi thở ấm áp dịu dàng phun lên ngọn núi, Ngu Quân Duệ cúi đầu ngậm lấy đỏ hồng bên trái, một tay phủ lên phần còn lại.

Đầu lưỡi trơn ướt đảo quanh hạt đỏ, đột nhiên đầu lưỡi quét nhẹ, lặp lại lần nữa, nhẹ cắn, mút mạnh. Tay cầm bên kia cũng bắt đầu vuốt ve, trêu đùa không ngừng nghỉ...

”Tố Tố...” Đột nhiên Ngu Quân Duệ ngừng chọc ghẹp, chống nửa người, hai tay nắm chặt bả vai Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân ưm một tiếng, đang muốn hắn tiếp tục, trong giây lát hít thật sâu, đỉnh vây gậy nóng nặng nề đang đặt tại nơi nàng mẫn cảm, cách hai tầng vải mỏng.

”Quân Duệ ca ca, muội muốn...” Diệp Tố Huân không phân biệt được đây là cảnh ở kiếp trước hay kiếp này, chỉ biệt vật kia va chạm mãnh liệt tạo ra khoái hoạt, đốt cháy ngọn lửa trong cơ thể, từ trong ra ngoài đều khát khao.

”Tố Tố...” Ngu Quân Duệ không kìm lòng được đụng chạm đã ngây người, nhưng cũng chỉ ngẩn ngơ trong tích tắc, nhìn Diệp Tố Huân hoàn toàn sa vào trong tình dục, trong đầu còn hồ đồ, vật ở giữa rất nhanh lại ngẩng đầu.

”Muốn huynh...” Diệp Tố Huân vặn vẹo cơ thể, cách tiết khố, vật kia đương nhiên không vào được, cong người, cả người khó chịu, lửa cứ cháy hừng hực, càng ngày càng mạnh. “Quân Duệ ca ca...ưm...đi vào...”

Nơi bị va chạm ướt đẫm, Diệp Tố Huân mềm yếu không xương, trong thân thể như có ngàn vạn con kiến bò, ngứa ngáy chảy xuôi theo xương tủy, không phân biệt rõ cái gì, miệng kêu lung tung, chỉ trông ngóng Ngu Quân Duệ giống kiếp trước hung hăng công kích.

Ngu Quân Duệ đã không khống chế được, vật cứng rắn trướng đến đau nhức, cách quần không thể đi vào, muốn hành động nhưng lại không thể.

Tình cảnh tra tấn như vậy kéo dài một tuần trà, trên mặt Diệp Tố Huân đỏ bừng, đôi mi thanh tú nhíu chặt, muôn vàn vui thích rồi lại

khổ sở, không nhịn được khóc: “Quân Duệ ca ca... Khó chịu... Muội muốn...”

”Tố Tố, nếu làm, nếu phụ mẫu huynh không đồng ý hôn sự của chúng ta sẽ hại muội, không thì chúng ta bỏ trốn, được không? Huynh sẽ không để muội chịu khổ”

Thành thân? Bỏ trốn? Đầu óc mơ hồ chậm rãi thanh tỉnh, hung hăng cắn môi, lấy lại tinh thần trong chốc lát, mở mắt mờ mịt nhìn con ngươi lộ dục hỏa của Ngu Quân Duệ, bàn tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm ra sức đánh tới, khóc mắng: “Ngu Quân Duệ, ngươi không phải người, ngươi... Sao ngươi có thể chọc ghẹo ta như vậy?”

Vẻ mặt vui vẻ biến đổi, Ngu Quân Duệ cười khổ, chậm rãi đứng lên.

Nhảy xuống từ cửa sổ lầu hai, lúc quay đầu nhìn, gian phòng vừa rồi còn sáng đèn đã tối om, đêm yên tĩnh, gió thổi lạnh buốt, mùi hoa lê trong không khí càng đậm, nghĩ đến hành động thân mật tùy ý kiếp trước, Ngu Quân Duệ một lòng xao động khó định, con đường đi cùng Diệp Tố Huân vẫn trải dài vô tận, hai chân giống như nặng ngàn cân, nhấc lên không nổi.

Màu đen nhuốm cả bầu trời, Ngu Quân Duệ vẫn đứng không nhúc nhích, cho đến khi sương đêm làm ướt tóc, chân trời phía đông lộ ra màu trắng bạc mới phi người qua tường viện, rời khỏi.

**

Khuôn mặt tuấn tú của Ngu Quân Diệp nặng nề sau khi đưa lễ tới Diêu phủ, hầm hầm chạy đến Thính Đào các, một cước đá văng cửa phòng Ngu Quân Duệ.

”Ngu Quân Duệ, có phải ngươi đã sớm đoán được, nên mới để ta đi Diêu phủ tặng lễ?”

”Đại ca, huynh nói cái gì Quân Duệ không hiểu” Ngu Quân Duệ đứng trước cửa sổ, nghe vậy chậm rãi quay người, nhàn nhạt hỏi thăm.

”Hôn phu thứ nữ Diêu Nghiệp chết rồi, chuyện này ngươi biết rõ?”

”Chuyện này người Giang Ninh đều biết, sao vậy?”

”Ngươi! Diêu Nghiệp muốn gả nữ nhi cho ta” Hai tay Ngu Quân Diệp nắm thành nắm đấm, hai gò má co rút vì phẫn nộ.

”Đâu có sao, huynh cứ nói mình đã có hôn sự là được”

”Nếu ta nói có hôn sự, sau lại không tổ chức, không phải càng đắc tội Diêu Nghiệp?“.

Ngu Quân Duệ lắc đầu, lại hỏi: “Vậy huynh nói thế nào?”

”Ta...ta nói muốn trở về hỏi cha” Ngu Quân Duệ bực mình, đáp qua loa.

Nói thế là muốn đẩy lên người Ngu Diệu Sùng rồi, nếu ông không đồng ý, đó là không để mặt mũi cho Diêu Nghiệp, nếu hôn sự không thành, không chỉ không kết giao được với Diêu gia mà còn thêm một oan gia.

Nữ nhi này của Diêu Nghiệp bộ dáng không tệ, khác biệt là tính tính nổi danh bưu hãn đanh đá, vị hôn kia của nàng, nghe tin đồn thổi là bị làm cho tức chết.

Ngu Diệu Sùng nghe Ngu Quân Diệp đổ trách nhiệm lên đầu mình, không do dự cự tuyệt mà tức giận quát ầm lên: “Con rõ ràng có vị hôn thê rồi, nói thẳng là được, sao lại đổ lên đầu cha?”

Trong lòng Ngu Quân Diệp không coi Diệp Tố Huân là vị hôn thê, lúc Diêu Nghiệp nhắc tới hôn sự, hắn liền quên lấy Diệp Tố Huân làm lá chắn, bị Ngu Diệu Sùng mắng một trận, ủy khuất không thôi, không nhịn được nói: “Huân Nhi và Quân Duệ thân mật như vậy, hài nhi không phải là hôn phu của nàng”

Nói xong câu này, Ngu Diệu Sùng càng tức giận, hầm hừ nói:“Ai cần con thừa nhận? Chỉ là lấy ra dùng một ít. Con đừng lôi chuyện đệ đệ ra nói nữa, nó là nghĩ cho con, lần này là do con không biết tính trước, lại còn không để đệ đệ giúp?”

Ngu Quân Duệ tìm dây noãn ngọc là muốn chữa cho Diệp Tố Huân thay Ngu Quân Diệp, ôm Diệp Tố Huân nhảy xuống núi là vì võ công bọn cướp cao cường khiến Ngu Quân Diệp dốc sức đối phó cướp, ngày ấy ôm Diệp Tố Huân rời đình Lưu Ly là tạo cảnh thân mật cho người ngoài nhìn, để nếu sau này Ngu gia nếu từ hôn cũng không bị bàn luận là bội bạc.

Mỗi câu hắn nói đều có lí do chính đáng, đầu tiên, khi hắn lấy dây noãn ngọc chưa từng gặp Diệp Tố Huân, muốn nói thích một người chưa từng gặp là điều không tin được. Ngu Quân Diệp xác thực thoát thân cực kì dễ dàng, điểm thứ ba lại càng đáng tin cậy, Ngu gia muốn lui hôn sự với Diệp gia, hoàn toàn cần bày kế chậm rãi, tốt nhất là không mang danh thất tín.

”Cha, việc này không trách được đại ca, huynh ấy là người thành thật, nhất thời không biết tìm cớ gì, đưa đẩy là chuyện dĩ nhiên. Nếu

cha và đại ca không muốn hôn sự này, con sẽ thay cha đi đến Diêu gia một chuyến, thoái thác hôn sự này”

”Con có biện pháp?” Ngu Diệu Sùng mừng rỡ, ông cũng không muốn nữ nhân bưu hãn như Diêu nhị tiểu thư làm con dâu trưởng.

”Hài nhi sẵn lòng thử một lần”

”Từ hôn có thể đắc tội Diêu Nghiệp không?” Ngu Diệu Sùng do dự hỏi.

”Sẽ không, xin cha yên tâm”

Ngu Quân Duệ đi một chuyến tới Diêu phủ, sáng sớm hôm sau, Diêu gia liền phái người đến, thông báo Ngu Diệu Sùng, sau khi thầy bói xem bát tự nữ nhi không hợp với ngày sinh tháng đẻ Ngu Quân Diệp, không nên hôn phối hay nghị thân.

”Quân Duệ, con từ hôn thế nào? Chúng ta đâu có đưa ngày sinh tháng đẻ cho Diêu gia hợp hôn, vì sao Diêu gia lại nói như vậy?” Ngu Diệu Sùng khó hiểu.

”Cha, hài nhi không đi tìm Diêu đại nhân mà tìm Diêu nhị tiểu thư, nàng ấy là người có tính nam nhi, hài nhi vừa nói gả vào Ngu gia rồi phải tuân thủ phẩm hạnh người có chồng, khoan dung tiểu thiếp, Diêu nhị tiểu thư liền tức giận, chắc là nàng tìm Diêu đại nhân nói hủy bỏ hôn sự, bát tự không hợp là cái cớ Diêu gia lấy”

Diêu gia chủ động từ bỏ, tự nhiên sẽ không trách Ngu gia, Ngu Diệu Sùng rất hài lòng, quay đầu trừng con trai trưởng, muốn răn dạy vài câu, thấy bộ dáng con trai ỉu xìu, lời nói trách cứ tràn đến miệng lại bị nuốt vào, chỉ dặn: “Diệp Nhi, nếu không hợp ý Huân Nhi thì con xem mình thích khuê tú nhà ai, cha thay con cầu hôn”

Ai nói con không thích Huân Nhi, con thích nàng nhưng nàng đã... Ngu Quân Diệp gào thét trong lòng, biết lúc này phụ thân thích Ngu Quân Duệ, nói cũng vô dùng, cắn răng đồng ý.

Ngu Diệu Sùng thấy mọi việc đã ổn thỏa thì rời đi, Ngu Quân Diệp cũng phải đi, Ngu Quân Duệ lại gọi hắn, miễn cưỡng nói: “Đại ca, đệ dùng tên của huynh, che mặt gặp Diêu nhị tiểu thư, nếu ngày khác Diêu nhị tiểu thư vô tình hỏi, mong rằng huynh không nói sai”

”Ngươi!" Ngu Quân Diệp bực mình, “Sao ngươi không dùng diện mạo chân thật gặp nàng, mà lấy tên ta?”

”Nếu đệ dùng diện mạo thật gặp chẳng lẽ lại nói huynh là người nhu nhược, không dám từ thân cho nên để đệ đệ xuất mã dọn dẹp?” Khóe môi Ngu Quân Duệ mấp máy, giọng điệu mỉa mai nói.

Hình như có đạo lý... Nhưng... Ngu Quân Diệp cảm thấy lòng bàn chân có hàn khí bốc lên, trong nội tâm ẩn ẩn cảm thấy tuy đã tạm thời từ hôn, song, việc này chưa kết thúc.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đêm Rảnh Rỗi

Lưu Thị cảm thấy nhi tử hình như đã thay đổi, từ năm tháng trước vô duyên vô cớ ngã xuống ao, sau khi cứu lên, thì nhi tử thay đổi, trước kia tuy không phải tri kỉ nhưng mỗi ngày hai mẹ con vẫn sẽ nói vài câu, hiện tại thật tốt, nhi tử có ý định gì cũng không nói với bà, bà thậm chí phát hiện, đôi lúc lơ đãng nhi tử nhìn mình giống như kẻ thù.

Chẳng lẽ nhi tử ngã xuống ao là do người bày kế? Chẳng lẽ nó cho rằng mình sai người đẩy nó? Vậy? Sao nó lại có ý nghĩ như vậy chứ?

Tìm nhi tử nói chuyện, Lưu Thị cứ ôm tâm tư này trằn trọc, hơn nữa chuyện tặng lễ Diêu gia, bà ngồi không yên, ngày hôm đó sai nha hoàn gọi Ngu Quân Duệ đến nói chuyện, Ngu Quân Duệ đồng ý, lại không đến, Lưu Thị không có cách nào chỉ phải tự mình đến Thính Đào các.

”Duệ nhi, đã muốn giao hảo với Diêu gia, sao con nhường cơ hội kết giao tốt như vậy cho đại ca?” Đối mắt với con ruốt, Lưu Thị không che dấu dã tâm của mình, thẳng thắn nói.

”Chắc hẳn mẫu thân chỉ nghe việc đại ca đưa lễ, mà chưa nghe việc Diêu đại nhân muốn gả Diêu nhị tiểu thư cho đại ca” Ngu Quân Duệ hạ bút viết tiền đề trong giấy, không quay đầu lại nói.

”Hả?” Lưu Thị ngẩn ngơ, thanh danh Diêu nhị tiểu thư ở bên ngoài Lưu Thị cũng đã nghe, lại càng hoảng sợ, thấp giọng hỏi: “Vậy Ngu Quân Diệp chẳng phải sẽ?”

”Con thoái thác thay đại ca rồi” Ngu Quân Duệ đổi bút lông cừu nhỏ, nhẹ nhàng quét màu đỏ lên trang giấy.

Lưu Thị nhẹ nhàng thở ra, cũng không phải vì Ngu Quân Diệp mà là vì chính mình. Diêu nhị tiểu thư là muội muội hoàng phi, bưu hãn, đanh đá như cọp cái, thân phận và tính tình như thế nếu gả cho Ngu Quân Diệp, quyền hành của bà trong cái nhà này liền mất.

Xem ra kế hoạch của nhi tử còn tốt hơn mình, Lưu Thị không dây dưa việc tặng lễ kết giao nữa, chuyển sang mục đích chủ yếu lần này.

”Duệ Nhi, nương muốn định ra hôn sự của con và Uyển Ngọc”

”Cha đang phiền não hôn sự đại ca, hơn nữa, con trai trưởng chưa định hôn sự, sao lại định thứ tử trước? Nương muốn cha thêm phiền muộn sao?” Ngu Quân Duệ thản nhiên nói.

Không phải Lưu Thị không biết đây không phải thời điểm tốt, có điều...”Duệ Nhi, chuyện con và Diệp Tố Huân là thế nào?”

Tay đang cầm bút dừng lại, ngòi bút đã hạ xuống một điểm đỏ giống như máu tươi. Trong chốc lát, Ngu Quân Duệ rất muốn nói: Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm. Nhưng hắn biết rõ mẫu thân ngoan độc, im lặng hít một hơi, Ngu Quân Duệ xoay mặt nhìn Lưu Thị, từng chữ từng chữ nói: “Nương, nếu muốn con lên làm chủ Ngu gia thì hãy yên lặng nhìn tất cả, không nên có hành động gì. Những trò vặt của nương trong những năm qua, cha thấy rất rõ

ràng, nếu không, hai mươi năm phu thê, người sẽ không chỉ có quyền lực nhỏ nhặt như bây giờ. Vị kia chết đi, chỉ là cha lấy cớ, hiểu không?"

Lưu Thị lui lại mấy bước, một tay ôm ngực, có chút luống cuống nhìn nhi tử, lời Ngu Quân Duệ như thanh kiếm sắc, đâm nát lớp giấy lừa mình dối người trong lòng bà.

Ngu Quân Duệ nói không sai, hai mươi năm phu thê, bà trong Ngu gia thật ra chỉ là một nô tài có thể diện. Chỉ cần một câu của Ngu Diệu Sùng là có thể hủy diệt hết thảy khổ tâm kinh doanh của bà.

Lưu Thị lảo đảo đi ra, môi Ngu Quân Duệ khẽ nhếch, tay cầm bút thay đổi động tác, càng cầm chặt thêm, rắc một tiếng, bút lông vỡ thành hai đoạn, cán bút bị gãy đâm vào lòng bàn tay, máu nhỏ giọt, xen lẫn trong đống màu vẽ đỏ, tươi đẹp và yêu mị.

"Tố Tố... Huynh phải làm thế nào mới có thể làm muội không gặp vận mệnh kiếp trước?" Ngu Quân Duệ thống khổ, tự hỏi trong lòng.

Kiếp trước, hắn thật xin lỗi Diệp Tố Huân, hắn đã thiết lập ván cờ diệt cả nhà Diệp gia nhưng đó là việc trước khi hắn quen Diệp Tố Huân, cũng không thể hoàn toàn trách hắn. Chuyện hắn không cách nào từ biện giải là hắn mang Diệp Tố Huân về Ngu gia, tròn nửa năm đã lấy được thân thể Diệp Tố Huân, thời gian sau, Diệp Tố Huân khờ khạo ngây ngốc yêu hắn nhưng hắn vẫn không cho Diệp Tố Huân một danh phận, bọn họ quan hệ không rõ ở cùng nhau năm năm, cho đến khi thần trí Diệp Tố Huân thanh tỉnh rồi cuối cùng tự tử, nàng vẫn không phải thê tử danh chính ngôn thuận của hắn.

Tất cả đều vì mẹ ruột hắn nhất mực phản đối, lại không ngừng quang minh chính đại cũng như ngầm dội nước bẩn lên đầu Diệp Tố Huân. Quãng thời gian họ ở cùng một chỗ, ngoài ngọt ngào như mật đường, cũng có không ít đắng cay...

Nếu không phải kiếp trước xảy ra bi kịch, ngoại trừ đối phó đại ca, giải quyết cái gọi là hôn ước giữa Ngu Quân Diệp và Diệp Tố Huân, thì cần làm chính là bóp chết ý nghĩ gả Lưu Uyển Ngọc cho hắn của Lưu Thị, phương pháp duy nhất là ---- làm cho Lưu Uyển Ngọc xuất giá.

**

Ngu Quân Diệp sống tỏng những ngày run sợ khá lâu, rất sợ Diêu nhị tiểu thư không buông tha hắn, quả đúng là vậy, hai ngày sau, thiệp mời của Diêu nhị tiểu thư liền tới. Làm đầy đủ phương diện mặt mũi, mời tất cả người trẻ tuổi trong Ngu phủ.

”Cha, con không muốn đi” Nhớ tới cái việc kia, có khi phải lấy cọp cái, Ngu Quân Diệp nghiêm mặt bác bỏ.

Ngu Diệu Sùng có chút bất đắc dĩ lại có chút tự hào, bộ dáng con cả ngọc thụ lâm phong, tính tình ôn hòa, cử chỉ nhanh nhẹn, con cháu thế gia trong thành Giang Ninh đều không bì kịp nhi tử.

Hai nhà chính thức kết giao, đâu thể không tới, Ngu Diệu Sùng nhìn thiệp mời, trấn an nhi tử: “Mang theo Huân Nhi, nhớ phải thân mật với nó, lấy Huân Nhi làm lá chắn”

”Cha, hay là người đi cầu cưới Diêu nhị tiểu thư thay Quân Duệ” Ngu Quân Diệp nghiêm mặt nói, ghen đỏ mắt với Ngu Quân Duệ,

mình chỉ có một đóa hoa đào tơi tả, Ngu Quân Duệ lại có một mỹ nhân Lưu Uyển Ngọc kề cận.

”Nói bậy” Ngu Diệu Sùng khẽ quát, nhìn cửa thư phòng, nhỏ giọng nói: “Đệ đệ của con có dũng có mưu, nếu lấy nữ nhi Diêu Nghiệp, chủ vị và tước vị Ngu gia con đừng nghĩ tới nữa”

”Cha...” Hốc mắt Ngu Quân Diệp đỏ lên, thả lỏng tinh thần, phụ thân rõ ràng ám chỉ thích hắn đấy.

”Nghe lời cha, à mà nghe nói mấy ngày nay con không để ý tới Huân Nhi, theo ý phụ thân, nếu Huân Nhi không ngốc thì cũng không tệ, đại phụ cũng không nói ngốc cả đời, không chừng một ngày nào đó không xa khỏe lại, con cũng đừng vấn vẻ người ta” Ngu Diệu Sùng vỗ bả vai nhi tử, khuyên nhủ.

Ngu Quân Diệp muốn nói Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ đã có thân thiết da thịt, cuối cùng lại sợ kéo ra việc mình mướn người giả mạo bọn cướp, môi nhúc nhích rồi mím lại.

Diệp Tố Huân ngày ngày giả ngu ngốc, lúc nào mặt cũng như tê liệt, hai mắt ngơ ngác cũng khá mệt. Lục La bước vào, nói:

”Ngu lão gia cho người đưa thiệp mời tới, đặc biệt nhấn mạnh mời tiểu thư tới dự”

Chuyện hai nhà Diêu - Ngu nghị thân không thành, Diệp Tố Huân có nghe qua, có chút tức giận, nghĩ thầm, đây là có ý gì? Muốn nhìn hôn thê đần độn của Ngu Quân Diệp? Coi mình là con khỉ diễn xiếc?

Diệp Tố Huân không muốn giả ngốc ở một nơi lạ lẫm, vả lại lần này khai yến chỉ là cái cớ để Diêu nhị tiểu thư gặp Ngu Quân Duệ.

Hai ngày trước còn giận hắn, đóng chặt lại cài then tất cả cửa sổ, đêm nay, cửa sổ đều mở toang.

Mặt trăng tròn tròn nằm giữa trời, ánh sáng yếu ớt chẳng đủ lấn áp đen tối, Ngu Quân Duệ lại chưa tới, Diệp Tố Huân rầu rĩ cởi ngoại bào.

Trằn trọc hồi lâu, đang mơ mơ màng màng ngủ thì giường lớn lún xuống, đôi tay cứng cáp duỗi ra, thân thể lọt vào cái ôm lành lạnh.

Diệp Tố Huân thức đến nửa đêm đợi người, lúc này người đến, trong lòng có chút vui mừng ngoài ý muốn, không đẩy Ngu Quân Duệ giống ngày thường, đôi tay mềm mại, yếu ớt vô lực vòng qua eo Ngu Quân Duệ, dán vào ngực hắn thấp giọng nói: “Sao tới chậm vậy?”

”Huynh tới sớm, lúc ấy dưới lầu có hai nha hoàn, không biết tại sao nói chuyện mãi không ngủ, ta sợ bị các nàng phát hiện”

Tới sớm? Chẳng lẽ đứng mãi ở ngoài? Diệp Tố Huân có chút buồn phiền, lòng rối như tơ vò, chỉ là nắm tay thật chặt. Trong lòng bàn tay là bắp thịt rắn chắc, cách quần áo vẫn có thể cảm nhận ấm áp không thua kém lửa đốt, chóp mũi gần kề nhau như có như không mùi hương quen thuộc, làm người tự nhiên sinh ra vài phần say mê, quyến luyến.

”Ngày mai không muốn đi Diêu phủ hả?”

Ngu Quân Duệ thấp giọng hỏi, ôm sát Diệp Tố Huân, ấn nàng vào trong ngực, vừa nói vừa đưa tay xoa thái dương cho Diệp Tố Huân.

”Ừm, không muốn đi, mau nghĩ biện pháp thoái thác cho muội đi” Diệp Tố Huân cọ xát lồng ngực Ngu Quân Duệ, làm nũng nói: “Cả ngày giả ngốc, quá nhàm chán”

”Ngày mai bắt buộc phải đi đấy” Ngu Quân Duệ cúi đầu hôn trán Diệp Tố Huân, nói: “Diêu nhị tiểu thư mời khách chủ yếu là muốn gặp muội mà”

”Không thích mọi người nhìn muội giống như con khỉ” Diệp Tố Huân thở hồng hộc nói.

”Sao huynh có thể cam lòng để mọi người coi muội là khỉ mà nhìn chứ.” Ngu Quân Duệ áp vào tai Diệp Tố Huân, cười nhẹ nói: “Chỉ lộ mặt, sau đó muội giả không khỏe, không tham gia yến tiệc, Diêu nhị tiểu thư sẽ sai người đưa muội đến viện dành cho khách nghỉ ngơi, lúc đó, huynh sẽ lén lút đưa muội ra ngoài chơi”

”Có thể được sao?” Có thể đi ra ngoài chơi, đương nhiên là Diệp Tố Huân đồng ý.

”Có thể, vẻ ngoài đại ca có phong cách, nữ nhân không thích huynh ấy khó tìm, ngày mai nàng (Diêu nhị tiểu thư) chắc chắn mê muội đại ca, khi đó, muội muội (Diệp Tố Vân) nhất định sẽ cố gắng cản trở họ, ai cũng bận lo cho mục đích của mình”

”Biểu muội kia của huynh?” Diệp Tố huân ê ẩm nói.

”Nàng ta?” Ngu Quân Duệ lạnh lùng cười, tay làm động tác cắt cổ, nói: “ Khi Diêu nhị tiểu thư sai người đưa nàng đi nghỉ, chắc chắn nàng ta sẽ lấy lí do đi theo để chăm sóc, đến lúc đó thưởng nàng ta một gậy, làm nàng bất tỉnh đến tối”

”Vậy còn huynh? Thoát thân thế nào? Cũng giả không khỏe?” Diệp Tố Huân thấy hắn không có một ý tình cảm với Lưu Uyển Ngọc, tâm tình vô cùng tốt, trêu ghẹo hỏi.

”Huynh đã tính cả rồi.” Ngu Quân Duệ cười to.

Giải quyết nỗi băn khoăn xong, nghĩ đến mai còn có thể du ngoạn nội thành, Diệp Tố Huân thật cao hứng, dùng khuỷu tay huých Ngu Quân Duệ, nhỏ giọng nói: “Muội muốn ngủ, huynh trở về đi, không tí lại ngủ quên”

”Muội ngủ đi, huynh không ngủ, ôm thêm ít nữa, đợi muội ngủ rồi đi sau” Ngu Quân Duệ son sắt thề.

Trong lòng hắn, Diệp Tố Huân mở mắt ra, nhàn nhạt liếc một cái: “Huynh ở đây ta không ngủ được”

”Ồ?” Ngu Quân Duệ bày vẻ mặt ủy khuất, tỏ vẻ không hiểu.

”Của ngươi nhô lên...” Diệp Tố Huân không để hắn tiếp tục giả vô tội, một tay cầm chặt đồ vật không an phận kia, hỏi: “Thế này ai mà ngủ được?”

”Nó cứng kệ nó, muội cứ ngủ đi” Ngu Quân Duệ không biết xấu hổ biện bạch,“Tố Tố, muội yên tâm, muội không đồng ý, nó sẽ không làm ẩu”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bờ Hoa Ngăn Cách

Nó sẽ không làm ẩu nhưng sẽ làm lòng người ngứa ngáy khó nhịn, Diệp Tố Huân vừa thẹn vừa giận, lật người nhắm mắt lại ngủ, không để ý tới Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ cười nhẹ, tia sáng trong mắt tối đi. Chuyện tốt, mặc dù Diệp Tố Huân chưa đồng ý hắn, nhưng cũng không kháng cự hắn.

Diệp Tố Huân có kí ức hoan ái, lòng không yên tĩnh được, chỉ cần làm vài bước khiêu khích, nàng sẽ mê mang trở thành Tố Tố của hắn, song, Ngu Quân Duệ mấp máy môi, không kìm lòng được vươn tay vuốt vẻ bả vai, không mang theo một phần khiêu khích. Hắn muốn là lưỡng tình tương duyệt, tuyệt không muốn sau khi chiếm được người mới xoắn xuýt thương thế Diệp Tố Huân.

Hắn không thể lại để kiếp này buộc phải một hồi mơ mộng.

Sai cả một đời, ở kiếp này, hắn quyết không để Diệp Tố Huân hận hắn, sẽ không nhìn sinh mệnh người thương đang tươi sáng đột nhiên thành một thi thể lạnh như băng.

Ngu Quân Duệ nhìn lưng Diệp Tố Huân, ánh mắt chuyên chú mà ôn nhu, hắn tự nhủ: “Tố Tố, huynh thích muội”

Bả vai được xoa bóp vừa phải, hết sức thoải mái, Diệp Tố Huân rên rỉ, thích ý tiến vào mộng đẹp.

Màn đêm buông xuống, khắp nơi đều không tiếng động, Ngu Quân Duệ chăm chú ôm Diệp Tố Huân, ở trong mộng liều chết triền miên.

Lúc tờ mờ sáng, Ngu Quân Duệ tỉnh lại, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má Diệp Tố Huân, chậm rãi xuống giường, rón rén đi ra cửa sau, nhìn xung quanh dò xét, nhảy xuống từ cửa sổ, tiếp tục nhảy qua tường, ra khỏi Lê Viên.

Đến đúng giờ, hai huynh đệ Ngu gia cưỡi ngựa, một trái một phải kẹp một xe ngựa ở giữa, trong xe là tỷ muội Diệp gia và Lưu Uyển Ngọc.

Đoàn người rời đi không lâu, một bóng dáng nhỏ nhắn tiến vào Văn Hương Lâu của Lưu Thị.

”Các ngươi lui xuống đi” Lưu Thị thấy người tới, phất tay để người hầu lui ra.

”Tình Nhi bái kiến phi nhân” Người tới cúi người hành lễ, không ai khác, chính là đại nha hoàn Tình Nhi bên cạnh Ngu Quân Duệ.

”Đứng lên đi” Lưu Thị duỗi tay nâng dậy, thấp giọng hỏi: “Phát hiện ra cái gì không?”

”Giờ tuất tối qua nhị thiếu gia đã tắt đèn, đóng cửa, cài then, có điều...” Tình Nhi dừng một chút, nói: “Nô tì cũng không phát hiện khi nào nhị thiếu gia biến mất, chỉ là nô tì theo lời phu nhân ngài, gõ cửa rất lâu cũng không có tiếng đáp lại. Sau đó nô tì thức trắng đêm, đến giờ dần thì thấy nhị thiếu gia trở về từ bên ngoài”

Mặt tròn Lưu Thị trở nên trắng bệch, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, tự nhủ: “Quả nhiên là vậy”

”Phu nhân” Tình Nhi cắn môi, nhỏ giọng nói: “Sau khi nhị thiếu gia được cứu từ dưới nước lên, cả người thay đổi rất nhiều, giống như là người khác”

Việc này Lưu Thị cũng có hoài nghi nhưng dù soi mói kĩ hơn cũng không nhìn ra đây không phải là nhi tử mình. Thong thả bước đi hai vòng, Lưu Thị hỏi: “Dựa theo bề ngoài không nhìn ra có kẻ giả mạo Duệ Nhi, ngươi là thiếp thân phục thị, có thấy phương diện khác thay đổi không?”

Đây là hỏi vấn đề trên giường, Tình Nho đỏ mặt, ấp a ấp úng hồi lâu, cắn môi nói: “Gần đây nhị thiếu gia lạnh lùng, cả nô tỳ và Thúy Nhi, đều không thị tẩm”

”Cái gì?” Lưu Thị có chút ngẩn ngơ, nhi tử đã mười chín tuổi rồi, bình thường cũng không nghe nó ở thanh lâu hay kĩ viện, bên cạnh có hai nha hoàn như hoa như ngọc cũng không chạm vào, quả thực ngoài dự đoán.

Hay là thân thể có vấn đề? Lưu Thị vừa lo vừa sợ, nghĩ nghĩ, hỏi: “Nhị thiếu gia biểu hiện không?”

Sau khi đại nha hoàn trưởng thành sẽ là di nương, hoặc thông phòng cho thiếu gia, việc chăn gối đều có ma ma dạy bảo, Lưu Thị không lo Tình Nhi không hiểu ý của mình.

”Từng có, mấy ngày này, lúc nô tì dọn gường, mỗi sáng đều phải đổi chăn, mền...”

Đồ vật kia dính nhơn nhớt, ma ma đã từng dạy, Tình Nhi đương nhiên hiểu, cũng bởi vì thế, nàng ta và nha hoàn Thúy Nhi - một nha hoàn phục thị Ngu Quân Duệ - mới đặc biệt thương tâm.

Ngu Quân Duệ có nhu cầu, lại không để các nàng hầu hạ, bảo sao các nàng không thương tâm?

Những ngày gần đây! Lưu Thị ngã ngồi xuống ghế, ngơ ngác nhìn Tình Nhi, hồi lâu sau hỏi: “Có phải là sau khi tỷ muội Diệp gia tới?”

Tình Nhi gật đầu nhẹ, ghé sát vào Lưu Thị, nói nhỏ: “Có mấy lần, thậm chí ra cả quần, nhị thiếu gia sợ tụi no tì biết, tự mình giặt sạch quần”

”Ngươi xác định?” Mặt mày Lưu Thị có chút vặn vẹo, thầm nghĩ, nói vậy, tức là nhi tử và Diệp Tố Huân ngu ngốc kia đã... Ngu Quân Diệp không đổ oan cho hắn rồi.

”Nô tì chắc chắn” Tình Nhi rất chắc chắn, còn vì sao nàng biết chuyện này, hôm đó, sau khi phơi, nàng từng đi lấy quần để lên mũi ngửi, loáng thoáng thấy mùi... (ẹc ~_~ bà này tởm quá)

Phất tay cho Tình Nhi lui xuống, Lưu Thị ngồi không nhúc nhích, trong đầu yên lặng nghĩ cách để nhi tử lấy chất nữ.

Việc khác, bà có thể nghe nhi tử nhưng con dâu nhất định phải là Lưu Uyển Ngọc.

Nhi tử không thân thiết, chất nữ lại thân thiết với bà, giống như thân khuê nữ, nếu hỏi Lưu Thị nhi tử và chất nữ ai quan trọng hơn, không hề nghi ngờ, câu trả lời là chất nữ.

**

Diêu nhị tiểu thư tên là Diêu Ý Chân, mặt phượng môi đỏ, dáng người ưu mỹ, lúc ra đón khách, ôm quyền cúi người, lời nói, cử chỉ

quang minh hào phóng, có phong thái một kẻ mạnh, Diệp Tố Huân thầm khen, Diêu Ý Chân giống như cảm giác được, thu hồi ánh mắt đặt trên người Ngu Quân Diệp, xoay mặt nhìn Diệp Tố Huân, cười một tiếng, phong lưu vũ mị, không thua gì Lưu Uyển Ngọc.

Trong tâm Diệp Tố Huân khen mãi không ngớt, thầm nghĩ giai nhân như thế, không biết Ngu Quân Diệp có động tâm không, nếu động tâm thì sẽ sớm hối hôn, thật quá tốt.

”Huân Nhi, cẩn thận chút” Ngu Quân Diệp đi đến nâng Diệp Tố Huân dậy, chăm sóc từng li từng tí.

”Tỷ Tỷ, đi từ từ” Diệp Tố Vân đỡ lấy cánh tay còn lại, cùng một chỗ với Ngu Quân Diệp, một trái một phải như kéo trẻ sơ sinh tập đi.

”Đây là?” Diêu Ý Chân khó hiểu nhìn về phía lưu Uyển Ngọc.

”Huân Nhi tỷ tỷ.. Ừm.... Có chút...” Lưu Uyển Ngọc chỉ chỉ đầu mình.

”Không ngờ.” Lông mày Diêu Ý Chân nhíu lại, nói một câu như thế, cũng không hỏi tiếp, vươn tay tỏ ý mời, một đoàn người tiến vào Diêu phủ.

Sau hoa viên Diêu gia toàn là đào, mận, vừa phồn hoa lại không mất phần sáng sủa, Diêu Ý Chân mời mọi người ngồi xuống ghế đá.

”Hôm nay mời mọi người tới, nếu chỉ ngắm cảnh uống trà cũng không quá thú vị, nên ta đã giấu vài bảo vật, mọi người chia nhau tìm kiếm, tìm được gì thì là của người tìm ra, thế nào?”

”Hay, vừa dọa vườn vừa được tặng thưởng, chủ ý này của nhị tiểu thư khá mới lạ” Ngu Quân Duệ vỗ tay tán thưởng đầu tiên. Lúc

nói, ánh mắt nhàn nhạt liếc Diệp Tố Huân, môi nơ rnuj cười nhẹ nhàng.

Đây là có ý bảo nàng giả không thoải mái, Diệp Tố Huân nhìn về phía khác, giả vờ như không thấy, nàng rất tò mò về phần thưởng, không muốn đi.

Lưu Uyển Ngọc, Diệp Tố Vân cũng khen mới lạ, biểu hiện rất ngạc nhiên, mình Ngu Quân Diệp mang vẻ mất hứng.

Diêu Ý Chân nhìn hắn một cái, giống như vô tình nói: “Để mọi người dễ tìm hơn, ta nhắc nhở này, nơi cất bảo vật có quan hệ với đồ vật. Trong đó có nghiên mực vân thạch ngũ sắc”

Diêu Ý Chân dừng lại một chút, thân thể Ngu Quân Diệp lập tức thẳng tắp, nghiên mực vân thạch ngũ sắc là đồ vật hắn vẫn luôn muốn sở hữu.

”Còn có cái gì?” Diệp Tố Vân không nhịn được hỏi.

”Có cầm phượng vĩ tiêu đồng, kiếm thất tinh lưu vân, áo khoác gấm thiên tàm ti ngân hồ, bản đơn lẻ Kim Thạch lục của cư sĩ Thiên Sơn, còn có...” Diêu Ý Chân cười cười, sóng mắt đảo quanh bóng dáng moi người, cao giọng nói: “Còn có một ngân phiếu một ngàn lượng”

Đồ vật thưởng không phải nhỏ nhặt, đều đồng giá trị hơn ngàn lượng bạc, Diệp Tố Huân cũng có chút kích động.

”Mọi người tự tìm hay tạo thành một nhóm đều được, cũng không hạn chế tìm mấy cái, tìm được là nhân được, một người lấy năm cái cũng có thể, hạn định là nửa canh giờ”

”Hả? Nửa canh giờ?” Ngoại trừ Diệp Tố Huân trừng to mắt không nói, những người khác đều kêu lên: “Thời gian nửa canh giờ quá ít, sao đi hết được cái vườn này?”

”Cho nên dựa vào tài trí mới tìm được, mọi người mau hành động đi” Diêu Ý Chân cười to, bạch ngọc ở trâm cài trên búi tóc rủ xuống, nhẹ nhàng lắc lư, nổi bật trên ngọc nhan sáng trong là phong tình vạn chủng.

”Quân Diệp ca ca, muội và huynh một đội”

”Duệ biểu ca, chúng ta một đội?”

Diệp Tố Vân và Lưu Uyển Ngọc đồng thời nói.

”Mọi người chia nhau tìm, rồi mang bảo vật về, không cô phụ ý tốt của Diêu nhị tiểu thư” Ngu Quân Duệ cười nói, cũng không để ý tới Lưu Uyển Ngọc, ra ngoài trước.

Ngu Quân Diệp nhìn Diệp Tố Huân do dự, hắn không muốn mang theo người ngu ngốc làm ảnh hưởng tới mình, lại nghĩ đến bộ dáng giả thâm tình ban nãy, giờ nếu vứt Diệp Tố Huân một mình thì không ổn, lời Ngu Quân Duệ vừa dứt gãi đúng chỗ ngứa, sờ lên tóc Diệp Tố Huân, cười nói: “Huân Nhi, muội chơi ở đây, chờ Quân Diệp ca ca nhé”

Nếu may mắn tìm được bảo vật thì tốt, Diệp Tố Vân và Lưu Uyển Ngọc không đợi được rời đi ngay lập tức, nơi náo nhiệt ban nãy trong chốc lát chỉ còn Diêu Ý Chân và Diệp Tố Huân.

”Xem ra nam nhân trong thiên hạ đều không khác nhau lắm, thấy cái mình thích là thèm” Diệp Tố Huân nghe thấy Diêu Ý Chân thấp

giọng thở dài, lặng lẽ giương mắt nhìn, chỉ thấy trên khuôn mặt như hoa lộ ra vẻ thanh sầu, mi tâm chau lại, mắt phượng nặng nề.

”Có điều hai huynh đệ Ngu gia này có chỗ không giống người khác” Diêu Ý Chân lại lẩm bẩm, đôi phượng nhãn lập tức sáng quắc, vui vẻ giống như thấy con mồi.

Huynh đệ Ngu gia? Nhìn bóng lưng Diêu Ý Chân sải bước đi, Diệp Tố Huân có chút thất thần, chẳng lẽ nàng ấy cũng nhìn trúng Ngu Quân Duệ? Không thể nào? Bộ dáng Ngu Quân Duệ hôm nay là hình ảnh hoa hoa công tử, một thân đỏ tươi, đai lưng còn khảm mã não, bảo thạch, dù nhìn ở góc độ nào cũng thấy là một tên phá gia chi tử.

”Nghĩ gì vậy?” Một bàn tay đung đưa trước mắt Diệp Tố Huân, nàng còn chưa hoàn hồn, đã lọt vào vòng ôm kiên cố, ấm áp.

”Giữa ban ngày lại ở bên ngoài, huynh cứ như vậy, cũng không sợ người khác thấy?” Diệp Tố Huân thấp giọng nói, sợ người khác nghe thấy, giọng nói không khác tiếng muỗi vo ve là bao.

Âm thanh như rên rỉ tựa lông vũ mơn trớn, làm lòng người phát run, Ngu Quân Duệ im lặng nghe nóng, gần đây không có tiếng hít thở, có thể làm càn... Một tay giữ chặt eo Diệp Tố Huân xoa nắn, một tay chậm rãi xoa nhẹ, vân vê vành tai, rời xuống cổ trêu chọc.

Diệp Tố Huân nhũn cả người, vô lực dựa vào Ngu Quân Duệ, miệng không dám rên rỉ, nghẹn lại trong cổ, truyền ra ủy khuất trầm thấp, tinh tế cực kì chọc lòng người.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Xuân Ý Dạt Dào

“Tố Tố, mau dừng lại, huynh không nhịn được” Ngu Quân Duệ thật sự không nhịn nổi, Diệp Tố Huân giống như dây leo mềm quấn trên người hắn, tiếng kêu như tố cáo như khóc than trêu chọc đỉnh đồ vật kia ứa ra nước, thậm chí, hắn còn cảm thấy ướt quần.

Diệp Tố Huân xấu hổ, tai và cổ đỏ ửng, một mảnh hồng hồng, muốn đẩy Ngu Quân Duệ đứng lên nhưng chân không có lực, nóng nảy đến đỏ mắt.

Tuy Ngu Quân Duệ bảo Diệp Tố Huân ngừng kêu nhưng nhìn trước mặt một mảnh xuân tình hồng phấn, tay vẫn tiếp tục trêu đùa vành tai không dừng, một tay đang ôm chặt nhẹ nhàng hướng lên, vuốt nhẹ ngọn núi hơi nghiêng.

Ngứa, tê tê, mềm mềm, đủ loại cảm giác hội tụ, Diệp Tố Huân bị chọc ghẹo càng không thể tự chủ, thân mềm nghiêng ngả, tay giữ bả vai Ngu Quân Duệ, nức nở nghẹn ngào càng mãnh liệt, đứt quãng như vũ đả ba tiêu (chỗ này QT nó dịch là mưa đánh chuối tây và ta chả hiểu nó là cái gì nên giữ nguyên Hán việt), từng sợi tơ quấn vào, càng thêm chọc lòng người.

Nhiệt huyết xông vào não, Ngu Quân Duệ lập tức thần hôn trí loạn (thần trí mơ màng, lộn xộn), ôm ngang Diệp Tố Huân, đặt nàng trên bàn đá, duỗi tay kéo tiết khố của nàng.

Bàn đá lạnh buốt xuyên qua da thịt, Diệp Tố Huân có chút tỉnh táo, vội vàng đè tay đang làm xằng bậy của Ngu Quân Duệ lại, ảo não nói: “Huynh làm cái gì vậy?”

”Tố Tố, cho huynh, đau quá... Không chịu được...” Ngu Quân Duệ thử hổn hển, gương mặt sung huyết hồng hồng.

Muốn giữa ban ngày ban mặt! Diệp Tố Huân tức giận không thôi, vén ngoại bào Ngu Quân Duệ, tay chạm vào nơi căng phồng, nhẹ nhàng vuốt phẳng vài cái, lúc tiếng thở dốc của Ngu Quân Duệ gấp gáp, tay dừng lức nhấn mạnh một cái.

”A...” Ngu Quân Duệ kêu lên, trong đau đớn có khoái ý trước đây chưa từng xuất hiện tập kích hạ thân, vật kia nhảy dựng, dòng nước tuôn ra, lại gặp phải vật cản.

Lòng bàn tay ướt át, Diệp Tố Huân ngây người, sau hồi lâu, nhìn mặt Ngu Quân Duệ thoải mái, ngây ngốc hỏi: “Sao nhanh như vậy?”

Nàng vừa nói, tay nhỏ vô thức tiếp tục di động.

Bàn tay nhỏ bé cách lớp vải thỉnh thoảng quét qua đỉnh tiểu khổng, đồ vật vừa bắn ra của Ngu Quân Duệ run rẩy để nàng đùa bỡn, không những không yếu đi mà còn dựng thẳng đứng.

”Tố Tố, dừng lại” Ngu Quân Duệ hít một hơi thật sâu, ép khoái ý xông lên đầu xuống, nói: “Huynh phải tranh thủ thời gian về trước đổi quần”

Giờ đã qua một ly trà rồi, hồi phủ đổi quần sẽ không có thời gian tìm bảo vật, Diệp Tố Huân cong môi, làm nũng nói: “Muội muốn có bảo vật”

Ngu Quân Duệ cười khổ, thấp giọng đáp: “Ngoan, Tố Tố, tuy hiện tại huynh buông ngoại bào xuống có thể che dấu nhưng qua một thời gian, ngoại bào cũng thấm ướt, dù muốn về đổi quần cũng không được”

Tròng mắt Diệp Tố Huân xoay một vòng, cười hì hì, nghiêng người, nhỏ giọng nói: “Cởi quần, ném”

Vậy sao có thể, hôm nay trời nóng, hắn chỉ mặc một cái quần. Không thuận theo Diệp Tố Huân, đang muốn thoát thân, tay của nàng đặt ở đâu đó, nhẹ nhàng vuốt ve, lại dùng sức đè xuống, đau nhức xen lẫn khoái hoạt cùng lúc xuất hiện, hết sức khó nhịn.

Ngu Quân Duệ vừa đau vừa thoải mái, rất nhanh đã đến cực hạn, cúi đầu thở gấp, nhận mệnh cởi dây lưng.

Diệp Tố Huân ngừng khiêu khích, vươn tay cởi tiết khố Ngu Quân Duệ, nhìn tiểu điểu (chim nhỏ) hung hăng càn quấy đã lâu ngày chưa gặp, bàn tay nhỏ bé lại dán vào, tràn đầy yêu thích vuốt. (Lảm nhảm: thực sự là khi edit đến đoạn này, ta rất là ngượng tay @)

Ngu Quân Duệ một hồi sợ run, thở gấp nói: “Tố Tố, nếu đã không muốn thì đừng trêu chọc nó”

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cành hoa, chiếu tia sáng nhỏ xuống mặt đất, ngoại bào Ngu Quân Duệ mở rộng, quần tuột đến bắp chân, bắp đùi bởi vì từ nhỏ đã luyện võ mà rắn chắc, dưới ánh nắng tràn ngập bừng bừng cảm giác phấn chấn.

Diệp Tố Huân nghe vậy, mắt to chăm chú nhìn, thần sắc say mê.

Tố Tố của hắn trở lại rồi, tình cảm trong mắt nàng không phải là giả, tim Ngu Quân Duệ đập liên hồi. Lí trị lại trở về.

Chậm rãi vươn tay đẩy bàn tay nhỏ bé của Diệp Tố Huân, rất nhanh đã tháo giày, cởi quần, xoa xoa tiểu điểu, đi lại giày, nhìn xung quanh một chút, cuộn quần lại, ôm ngang Diệp Tố Huân, chạy gấp chục bước, tung người, ôm Diệp Tố Huân lên một đại thụ.

”Muội sợ” Diệp Tố Huân giữ chặt nhánh cây, sợ hãi nhìn Ngu Quân Duệ, làm chuyện này trên đại thụ?

”Ngoan, đừng sợ, cây này rất lớn, không quá lộn xộn là được” Ngu Quân Duệ hôn má Diệp Tố Huân, thấy mặt nàng càng trắng hơn, trong giây lát mới tỉnh ngộ, hẳn là Diệp Tố Huân đã hiểu lầm.

Tìm một cành cây tươi tốt cột quần thật chắc, ôm Diệp Tố Huân chuyển tới vị trí dễ chịu nửa nằm xuống, Ngu Quân Duệ nhéo nhéo má Diệp Tố Huân, cười nói: “Đừng sợ, không làm, không phải muội muốn bảo vật hả? Huynh đi tìm bảo vật, trở về mới ôm muội xuống”

”Ta đến phía trước chờ huynh” Diệp Tố Huân liều mình lắc đầu, cách xa mặt đất như vậy, nàng thấy có chút sợ hãi.

”Muội đợi dưới gốc cây? Vạn nhất có người trở về thấy muội chưa rời đi, làm sao nói bảo vật này là muội tìm được?” Ngu Quân Duệ bật cười.

Diệp Tố Huân chu miệng, nói: “Thì huynh cầm về! Không thể đưa cho ta à? Đưa cho ta ngân phiếu là được, không cần những cái khác”

”Bảo bối, Diêu nhị tiểu thư treo bảo vật thưởng là giả, khảo tài trí mới là thật, muội muốn để nàng nhìn thấy cơ trí của ta, để nàng nhìn

trúng?”

”Hả?” Diệp Tố Huân nhìn Ngu Quân Duệ với ánh mắt hỏi chấm: “Rất khó tìm? Vậy huynh tìm được không?”

”Đương nhiên tìm được, Tố Tố đã thích, Quân Duệ ca ca có lên núi đao xuống biển lửa cũng phải tìm cho ra nó”

Nói ngọt xớt, Diệp Tố Huân hung hăng trừng mắt: “Còn không mau đi tìm, chỉ còn một phần tư thời gian”

”Thời gian một ly trà là quá đủ, vừa nãy huynh đã xem qua, Diêu nhị tiểu thư chỉ giấu đồ, không bày bát quái trận gì, nàng lại đã nhắc nhở, đơn giản”

”Ồ, nói nghe một chút” Diệp Tố Huân rất ngạc nhiên.

”Củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm chua mỗi thứ đều không thể thiếu tiền, ngân phiếu nhất định là giấu ở cửa vào vườn. Nghiên mực tuy là vật giám định và thưởng thức nhưng nó còn mài ra màu mực hùng hậu bóng loáng, hương mực xông vào mũi. Không có nước không thể mài mực, nghiên mực tất nhiên là giấu ở chỗ gần nước trong vườn...” Ngu Quân Duệ rủ rỉ nói, Diệp Tố Huân ê ẩm đáp: “Nếu giống như huynh sở liệu thì huynh đúng là tri âm Diêu nhị tiểu thư rồi, mau đi tìm đi”

Dù đã sống một đời nhưng vẫn thích ăn dấm chua như vậy, tâm tình Ngu Quân Duệ vô cùng tốt, ôm Diệp Tố Huân, đặt môi lên mi mắt nàng, ngoan ngoãn nhảy xuống tìm bảo vật thay Diệp Tố Huân.

Gió nhẹ thổi bay ngoại bào mỏng, hai bắp chân màu mật ong lóe lên, nghĩ tới dưới ngoại bào trống rỗng, chim nhỏ vung vẩy (>_

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Biến Khéo Thành Vụng

Hai cha con lại nói thêm một lúc, Ngu Diệu Sùng phất tay để Ngu Quân Diệp trở về nghỉ ngơi, Ngu Quân Diệp đã gần ra đến cửa thì quay người, thấp giọng nói: “Cha, con nói sợ Duệ Nhi tức giận, cha nhớ khuyên nó đừng nghĩ nhiều”

”Có chuyện gì?” Ngu Diệu Sùng nhíu mày, trong suy nghĩ của ông, con trai thứ hai làm việc gì cũng ổn thỏa.

”Hôm nay Quân Duệ làm khách Diêu gia nhưng không mặc quần”

”Cái gì?” Ngu Diệu Sùng cho rằng mình nghe lầm rồi.

”Hôm nay Quân Duệ làm khách Diêu gia nhưng không mặc quần” Ngu Quân Diệp lặp lại.

”Cái này... Cái này, Quân Duệ....” Ngu Diệu Sùng tức đến đỏ bừng mặt, sau khi vòng vo hai vòng chợt dừng lại, kì quái hỏi: “Dù không mặc quần nhưng giày đã che khuất nửa bắp chân, trường bào chặn đương nhiên không thể thấy, sao con lại biết? Người khác có biết không?”

Ngu Quân Diệp đỏ mặt, mấp máy môi, ấp a ấp úng hồi lâu, nói: “Sau khi tìm bảo vật, Diêu nhị tiểu thư mời chúng ta ở lại dùng ngọ thiện, hai phủ có giao hảo, nếu từ chối thì bất kính, con định đồng ý nhưng Quân Duệ tỏ vẻ muốn trở về, Diêu nhị tiểu thư chân thành giữ lại, mọi người đang nói chuyện thì nha hoàn Diêu gia bưng hoa

quả tới, va vào Quân Duệ, khay đựng trái cây rơi xuống đất, Quân Duệ lui về sau mấy bước thì giẫm phải hoa quả trên đất, ngã ngửa”

”Lúc áo choàng tung lên thì lộ chân nó?” Ngu Diệu Sùng tức càng thêm tức, gương mặt từ đỏ bừng biến thành tím sẫm, mắng: “Thật là mất mặt! Nếu truyền ra ngoài chẳng phải mặt mũi Ngu gia mất hết tại nó sao!”

”Nếu chỉ thấy mỗi chân còn đỡ” Ngu Quân Diệp có chút hả hê, lại cảm thấy đệ đệ mình mất mặt làm mình cũng xuống cấp theo.

Ngu Quân Duệ ngã xuống đất, lộ ra hai đoạn bắp chân trơn bóng, lúc hắn nhìn xuống, lại thấy bộ vị ở giữa của Ngu Quân Duệ nhô lên.

Ngu Quân Diệp chỉ chỉ đũng quần mình, nhỏ giọng thuật lại tình cảnh lúc ấy, lại nói: “Không biết nhóm tiểu thư có thấy hay không nhưng hài nhi thật hận trên đất không có cái động nào để hài nhi chui vào”

Ngu Diệu Sùng nghe đến đây, mặt tím sẫm dần hòa hoãn, im lặng không nói thêm gì nữa, Ngu Quân Diệp thấy phụ thân có vẻ mặt âm tình bất định, thức thời nói:“Cha, hài nhi cáo lui”

”Khoan đã, con nói tiếp cho cha nghe một chút” Ngu Diệu Sùng giống như là vừa hoàn hồn, bảo Ngu Quân Diệp nói tiếp.

”Diêu nhị tiểu thư trách mắng nha hoàn kia còn chúng con vội vàng cáo từ”

Ngu Diệu Sùng ừm một tiếng, hỏi: “Vẻ mặt Diêu nhị tiểu thư thế nào? Vừa rồi ta thấy sắc mặt Tố Vân và Uyển Ngọc hình như không khác thường”

”Các nàng...” Ngu Quân Diệp nhớ lại, nói: “Diêu nhị tiểu thư hình như không tức giận mà chỉ xấu hổ. Vẻ mặt Tố Vân và Uyển Ngọc như thế nào thì hài nhi không để ý”

Phất tay để nhi tử lui ra, Ngu Diệu Sùng ngồi xuống ghế, bưng ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đặt chén xuống, ngón tay gõ gõ như có điều suy nghĩ.

Nhiều người ở chỗ đó như vậy, sao có thể cứng lên? Làm con thứ hai động tình, rốt cuộc là ai?

”Quân Duệ, con muốn làm cái gì? Câu dẫn Diêu Ý Chân?”

(truyện chỉ được đăng tại , những trang web khác đều là copy, hàng giả, hàng kém chất lượng!)

Lúc này Lưu Thị cũng đang nghe Lưu Uyển Ngọc thuật lại chuyện này, có điều, miêu tả khác Ngu Quân Diệp, hơn nữa Lưu Uyển Ngọc chỉ thấy buồn cười, nàng bắt đầu mô phỏng lại, kể rõ cả những chi tiết nhỏ nhặt.

Lưu Thị trầm mặt nghe, nụ cười miễn cưỡng cũng khó nở, Ngu Quân Duệ đi trước, không có khả năng không mặc quần. Lưu Thị liên tưởng đến lời nói của Tình Nhi, đoán rằng hôm nay chắc là hắn bị ướt nên tạm thời cởi quần.

Nghĩ đến gần đây nhi tử lạnh nhạt chuyện nam nữ nhưng lại si mê Diệp Tố Huân như vậy, Lưu Thị đầu váng mắt hoa.

”Con ngốc Diệp Tố Huân kia, hôm nay có mất mặt không?”

”Dạ không” Lưu Uyển Ngọc lắc đầu, thấp giọng nói: “Cô mụ (bác gái), cháu thấy, biểu ca hình như có gì đấy với con ngốc kia”

”Biểu ca cháu làm cái gì?” Lòng Lưu Thị trầm xuống.

”Không có làm gì nhưng...” Lưu Uyển Ngọc dừng lại, suy tư chốc lát mới nói:“Cô mụ, biểu ca vụng trộm liếc Diệp Tố Huân, mỗi lần hình như rất khốn khổ dời ánh mắt”

Lưu Thị thở dài trong lòng, có chút thương cảm nhìn chất nữ, cười lớn nói: “Nghe cháu nói như thế, biểu ca cháu hình như rất thích Diệp Tố Huân, vậy cháu còn muốn gả cho biểu ca không?”

”Cô mụ, người phải giúp cháu, cháu rất thích biểu ca” Lưu Uyển Ngọc cắn môi, đáng thương nhìn Lưu Thị.

”Cô mụ chắc chắn sẽ giúp cháu rồi” Lưu Thị yên lòng nở nụ cười. Bà muốn chất nữ làm con dâu, tuy một phần nguyên nhân là vì thương chất nữ nhưng cũng bởi vì nhi tử không thân thiết, bà muốn có một con dâu là tri kỉ, có một trợ lực kiên cố.

Vì sao nhi tử không thích chất nữ nhỉ? Lưu Thị không nghĩ ra, tướng mạo chất nữ vô song, lại cùng nhau lớn lên từ nhỏ, vì sao lại kém Diệp Tố Huân vừa mới gặp?

Có điều, mặc kệ nhi tử có thích hay không, hôn sự không phải hắn có thể quyết định, hôm nay bà đã sai hai nha hoàn tới Lê Viên ẩn núp dưới danh thô sử, nếu buổi tối nhi tử lại cẩu thả với Diệp Tố Huân, bà sẽ đi bắt kẻ thông dâm, bà nghĩ nhi tử vì bảo vệ địa vị trong lòng Ngu Diệu Sùng sẽ chạy trốn, đến lúc đó chỉ còn Diệp Tố Huân ngu ngốc, cái gì cũng không biết, bà sẽ giội vũng bùn này cho Ngu Quân Diệp, không thì đưa Diệp Tố Huân về nhà, đường xa ngàn dặm, không ở cùng một chỗ, nhi tử chỉ có thể từ bỏ, mọi chuyện kết thúc.

Đương nhiên, bà sẽ ẩn nấp ở chỗ kín, xác nhận nhi tử đã rời đi mới làm lớn chuyện.

Diệp Tố Huân vừa trở lại Lê Viên thì nghe Lục La nói Lưu Thị đã tới đây, sợ hai thô sử không làm việc tốt nên điều đến nơi khác, sai hai người khác đến.

Diệp Tố Huân có cảm giác không ổn, cúi đầu nghĩ một lát, nói với Lục La: “Buổi chiều muội tìm cơ hội, lặng lẽ nói việc này cho Ngu Quân Duệ”

Lục La đồng ý, lại không đi ngay, lắp bắp nói: “Tiểu thư, tỷ và Ngu nhị thiếu gia cứ như vậy không ổn, không bằng đừng giả ngốc nữa, dù sao dây noãn ngọc trị bách bệnh, nếu giờ tỷ tốt lên cũng sẽ không làm người khác nghi ngờ”

Nha đầu này nghĩ nếu nàng không ngốc thì có thể thuận lợi gả cho Ngu Quân Duệ, Diệp Tố Huân cười lắc đầu nói: “Tỷ đều có chủ ý, không cần lo lắng”

Lục La rất lanh lợi, vừa qua buổi trưa liền truyền lời cho Ngu Quân Duệ rồi, có điều khi trở về thì phát cáu.

”Tiểu thư, Ngu nhị thiếu gia bảo tỷ giờ mùi đến hòn non bộ sau viên, hắn đứng đó chờ tỷ”

Lén lén lút lút giống như kẻ trộm, khó trách Lục La tức giận, Diệp Tố Huân tức đến cắn răng.

Tuy trong lòng hờn dỗi nhưng Diệp Tố Huân biết rõ không đi không được, Ngu Quân Duệ hẹn vào ban ngày, chắc có gì cần nói.

Hòn non bộ sau viên chiếm diện tích thật lớn, ở góc đông bắc sau viên, quanh co uốn lượn, trên núi trồng các cây phong lan hoặc tử đằng, nước từ trên đổ xuống, hòa vào đầm nước dưới chân núi, gần đó xây dựng đình Nhất Lương, vào mùa hè nghỉ ngơi trong định, hẳn là mát mẻ.

Ngu Quân Duệ chờ trong đình, đã thay đổi xiêm y, một bộ màu tím nhạt viền hoa văn mây, tư thế oai hùng bừng bừng, nhìn qua rất thông minh.

”Mặc như vậy là muốn đi đâu rêu rao? Buổi sáng mấy mỹ nhân bị huynh khuynh đảo còn chưa đủ?” Diệp tố Huân nghẹn một hơi, thấy Ngu Quân Duệ liền không nhịn được mở miệng nói móc.

Không đề cập tới thì thôi, nhắc tới buổi sáng, Ngu Quân Duệ cũng đỏ mặt.

”Buổi sáng nhiều người như vậy, sao muội dùng ánh mặt trêu chọc huynh làm chi?”

”Ai trêu huynh cơ? Là bản thân huynh hiểu sai, trách ai được?” Diệp Tố Huân bĩu môi, khẽ nói: “Lúc nha hoàn Diêu gia kia va phải, đừng bảo với muội huynh không thể tránh?” Diệp Tố Huân một bụng oán khí.

”Có tránh được cũng không thể tránh, muội đang quyến rũ huynh trước nhiều người như vậy, chẳng phải vì để huynh xấu mặt hả?” Ngu Quân Duệ ôm người, cười trầm thấp nói: “Huynh bị bêu xấu, có cao hứng hay không?”

”Cao hứng cái gì?” Diệp Tố Huân căm tức nói: “Lúc chúng ta gần đi, không thấy Diêu nhị tiểu thư vẫn nhìn huynh à? Ta thấy, nàng

đang thích huynh rồi”

”Thật sao?” Ngu Quân Duệ giấu nụ cười trên mặt.

Diệp Tố Huân gật đầu, trong lòng có chút chán nản.

”Chẳng lẽ biến khéo thành vụng rồi hả?” Ngu Quân Duệ nhíu lông mày trầm tư, tự hỏi.

”Chẳng lẽ huynh cố ý té ngã?” Diệp Tố Huân nghe xong lời Ngu Quân Duệ, nếu thật sự cố ý ngã, tuy nằm trong dự liệu của nàng nhưng nàng vẫn thấy khó hiểu.

”Huynh muốn Diêu Ý Chân và Lưu Uyển Ngọc chán ghét nên... Nếu theo ý muội, xem ra không chỉ vô dụng mà còn...” Ngu Quân Duệ không ngờ, mình dựng hình tượng phóng đãng, vậy mà không ném được Lưu Uyển Ngọc, thậm chí còn khơi dậy lòng hiếu kì của Diêu Ý Chân, lập tức có chút sốt ruột, mồ hôi đổ ra trên trán.

”Cũng không phải đại sự, gấp cái gì?” Diệp Tố Huân thấy Ngu Quân Duệ sốt ruột, bực tức cũng tiêu tan, lấy khăn lau mồ hôi cho hắn, cười chuyển chủ đề: “Hẹn ta ra, có việc sao?”

”Có thể mẹ huynh biết chuyện của chúng ta rồi” Sắc mặt Ngu Quân Duệ ngưng trọng, ôm Diệp Tố Huân thêm sát, bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng, thấp giọng nói: “Tố Tố, mặc kệ Ngu gia cũng không để ý tới Diệp gia, muội đi theo huynh, có được không?”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Rêu Xanh Bám Đầy Viện

Ý của hắn là -- bảo nàng bỏ xuống tất cả, chạy trốn cùng hắn!

Nhẹ nhàng đẩy Ngu Quân Duệ ra, Diệp Tố Huân cười yếu ớt, chậm rãi nói: “Đi theo huynh? Nương ta còn ngẩng đầu nhìn người được sao? Người khác hỏi đệ đệ ta về tỷ tỷ của nó, nó biết trả lời thế nào?”

Hơn nữa, không danh không phận, sau vài năm, hắn chán ghét rồi vứt bỏ nàng, nàng còn mặt mũi nào mà sống?

Từng giọt nước rơi xuống như những hạt ngọc vỡ vụn, tiếng gió xen lẫn tiếng tim đập thình thịch, lên xuống hấp dẫn, nhưng không có lời giải thích mà Diệp Tố Huân muốn nghe từ Ngu Quân Duệ.

Diệp Tố Huân cảm thấy thất vọng, trong lòng nàng tuy không bỏ được cừu hận kiếp trước nhưng vẫn cho rằng Ngu Quân Duệ là người có trách nhiệm, không ngờ hắn đưa ra một đề nghị làm cho nàng không bằng một kĩ nữ.

”Tố Tố, huynh...” Ngu Quân Duệ không nói gì, hắn không biết nên nói sao, bỏ trốn là hạ sách, nhưng hắn biết mẹ ruột của hắn tâm ngoan thủ lạt, ngay cả Ngu Quân Diệp cũng thỉnh thoảng lập kế với nàng, giờ lại không thuyết phục được Diệp Tố Huân. Lúc trước hắn chưa chuẩn bị, trong phủ không có tâm phúc nào, tự biết không còn cách nào giữ Diệp Tố Huân chu toàn.

Cũng có thể để Diệp Tố Huân về nhà, thế nhưng hắn lại không muốn chia lìa, hơn nữa đây không phải việc hắn và Diệp Tố Huân có thể định đoạt, trước khi Ngu Diệu Sùng chưa ra quyết định hối hôn, sẽ không để Diệp Tố Huân về nhà.

Hai tay Diệp Tố Huân trong tay áo nắm thành nắm đấm, miễn cưỡng kìm nén không tát Ngu Quân Duệ một cái, bình tĩnh nói: “Để người khác thấy ta và huynh ở đây không tốt, ta đi về trước”

Lời này nàng nói không có gì bất thường, giọng nói thanh đạm lại thật quyết tuyệt, Ngu Quân Duệ nhất thời ngây người, vươn tay muốn kéo nàng lại, giữa chừng lại dừng lại, cứng nhắc như con rối bằng gỗ.

Diệp Tố Huân đưa mắt nhìn hắn, nhàn nhạt xoay người, váy áo phiêu động, bóng dáng xa dần, Ngu Quân Duệ si ngốc nhìn, tâm tư chuyển trăm lần lại không nói được dù chỉ một chữ.

Trở lại Lê Viên, Diệp Tố Huân ngồi trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn hoa lê rụng trước lầu, yên lặng suy nghĩ.

Có thể Lưu Thị đã hoài nghi mình và Ngu Quân Duệ có mờ ám nên an bài hai thô sử tới giám thị, vì sao Ngu Quân Duệ khẩn trương muốn bỏ trốn?

Có cái gì xẹt qua, khiến cho tim đau nhức kịch liệt một hồi, Diệp Tố Huân muốn nắm bắt, lại không chạm được bất cứ cái gì.

Lục La thấy ánh mắt Diệp Tố Huân đóng băng, sắc mặt nặng nề, âm u, bất an hỏi thăm: “Tiểu thư, sao vậy? Có phải người mới đổi vào Lê Viên có gì không thỏa đáng?”

Cực kì không thỏa đáng

Diệp Tố Huân không muốn Lục La lo lắng, cười nói: “Không có gì, muội đi chơi đi. Nói với Tử Điệp, lúc không có ta đừng cho ai lên lầu hai”

”Cái này nô tỳ biết, muội và Tử Điệp sẽ thay nhau đứng dưới lầu canh cho tiểu thư”

Tuy các nàng là nô tì, nhưng tốt hơn trăm lần hai muội muội đợi nàng, Diệp Tố Huân cảm động, mở miệng muốn nói lại không biết nên nói gì mới tốt, chỉ kéo tay Lục La vỗ nhè nhẹ.

Bữa tối Ngu Quân Duệ không xuất hiện, Ngu Quân Diệp tò mò ân cần hỏi phụ thân tình hình Ngu Quân Duệ, Lưu Thị mỉm cười đáp: “Buổi chiều đã ra ngoài rồi, có nhắn tối không về, đi làm cái gì đấy với công tử nhà Anh Quốc Công.”

Ngu Quân Diệp không tiếp lời Lưu Thị, ngay cả mặt mũi cũng không chừa cho mẹ kế, Ngu Diệu Sùng làm như không thấy, Lưu Thị và Lưu Uyển Ngọc có chút xấu hổ, Diệp Tố Vân tuy là mạnh vì gạo bạo vì tiền cũng không biểu lộ gì, nhất thời mọi người lặng ngắt như tờ, chuyên chú ăn cơm.

Diệp Tố Huân giả ngốc như thường ngày, cơm xong cũng không theo mọi người đến phòng khách nói chuyện phiếm, một mạch về thẳng Lê Viên.

Lúc thấy hai thô sử điều đến đứng dưới lầu, lòng Diệp Tố Huân khẽ động, có chút hiểu Lưu Thị muốn làm cái gì, tại sao Ngu Quân Duệ lại e sợ.

Binh tới tướng đỡ quá bị động, tâm tư Diệp Tố Huân xoay chuyển, nghĩ tới một kế hoạch làm Lưu Thị xấu mặt.

Buổi tối Ngu Quân Duệ hoàn toàn không có trong phủ, chắc hẳn Lưu Thị sẽ gây khó dễ, là cơ hội tốt.

Diệp Tố Huân phân phó Lục La và Tử Điệp, trước khi nàng tắt đèn phải liên tục bắt chuyện hai thô sử kia.

”Tiểu thư, tỷ muốn làm cái gì?” Tử Điệp khó hiểu hỏi.

”Hai muội cứ làm theo lời tỷ là được” Diệp Tố Huân mỉm cười, nếu Lưu Thị thật bày độc kế giống như trong sở liệu của mình, vậy mình sẽ làm bà ta mang tai mang tiếng.

Giờ hợi, toàn bộ Lê Viên chìm trong bóng tối, lầu hai vang lên tiếng than nhẹ như có như không, loáng thoáng xen lẫn hơi thở gấp yếu ớt.

Cửa sân "két" một tiếng, Diệp Tố Huân ngừng diễn trò, mở to mắt, lúc thấy một bóng người thật nhỏ chạy ra ngoài như sở liệu, lập tức cảm thấy lạnh cả người.

Xoa xoa tay, nhẹ nhàng đặt lên ngực, Diệp Tố Huân cố gắng để con tim đập loạn trấn định chút ít.

Quay đầu nhìn, trên mặt đất dưới giường là xiêm y hỗn độn, lý y, tiết khố,... đều có. Trên giường dùng một cái chăn làm hình nộm giả người.

Không biết Lưu Thị có thể mắc lừa hay không? Dĩ nhiên bà ta sẽ không định bắt Ngu Quân Duệ, vậy chỉ có thể vu oan cho Ngu Quân Diệp, không biết bà ta làm thế nào để dính đến Ngu Quân Diệp?

Sau khi kiểm chứng biết bà ta vô cớ mưu hại, Ngu Diệu Sùng sẽ xử lí bà ta ra sao?

Lặng yên nghĩ tới những chuyện sắp xảy ra, đột nhiên, Diệp Tố Huân hung hăng túm song cửa sổ, hiện giờ, người nàng đối phó chính là mẹ ruột Ngu Quân Duệ.

Xa xa có điểm sáng yếu ớt, càng ngày càng rõ ràng, nhiều tiếng bước chân tới, Diệp Tố Huân vội vàng ép suy nghĩ xuống, trốn sau bình phong vẽ trăm hoa đã chọn từ trước, nhẹ nhàng nằm trên mặt đất, cuộn người giả vờ ngủ.

Thời gian một ly trà trôi qua, dưới lầu im ắng, Diệp Tố Huân âm thầm kì quái, mọi người đã vào cửa viện rồi, sao lúc này không còn tiếng động? Chẳng lẽ mình đoán sai?

Diệp Tố Huân đoán không sai, chỉ là tới phút chót, Lưu Thị lại do dự khó định, đương nhiên không phải bà lo thanh danh Diệp Tố Huân bị hao tổn, cũng không lo giá họa không thành, bà lo Ngu Quân Duệ vì bảo vệ Diệp Tố Huân mà gánh tất cả trách nhiệm.

Bà phân phó hai tâm phúc kia nhớ chú ý, lầu hai có động tĩnh lập tức bẩm báo, lúc nghe được trong phòng Diệp Tố Huân có thanh âm mập mờ không rõ, bà vừa giận vừa mừng, giận nhi tử say tình, lấy cớ không về phủ để gặp riêng Diệp Tố Huân, mừng thầm vì bản thân sớm có chuẩn bị, nếu làm tốt có thể bắt Ngu Quân Diệp lấy con ngốc kia, quyền hành trong Ngu phủ liền không sợ Ngu Diệu Sùng giao cho con dâu trưởng rồi.

Lúc dẫn người kích động tới Lê Viên, nhìn lầu nhỏ đen kịt, Lưu Thị đột nhiên rùng mình, nếu có sơ xuất, nhi tử không nỡ Diệp Tố Huân, thừa nhận người trộm gặp là hắn, như vậy, nhi tử có hành vi không thỏa đáng, liền vô duyên với vị trí gia chủ. Mà mình không biết cách dạy con, nếu Ngu Diệu Sùng trong cơn giận dữ tuốt quyền của mình, hai mẹ con khó có thể trở mình.

”Phu nhân, bà đứng đây làm gì?”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói, thân thể Lưu Thị run lên.

”Lão gia... sao ông đến đây?”

Ánh mắt bén nhọn như chim ưng của Ngu Diệu Sùng đặt trên mặt tròn hòa ái, dễ gần của Lưu Thị, thật lâu sau mới chậm rãi thu hồi, thản nhiên nói:“Buổi tối ngủ không được, tùy ý đi lại, bất tri bất giác đến đây, phu nhân, bà thì sao?”

”Tôi... tôi nghe được bẩm báo, Lê Viên có thanh âm khác thường nên tới xem” Lưu Thị lấy lại bình tĩnh, cố gắng trấn định nói

(Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn , những trang web khác đều là hàng giả, hàng kém chất lượng, đáng đả đảo!)

Ngu Diệu Sùng khẽ gật đầu, xoay mặt, nhìn về phía Lê Viên im ắng trong đêm tối, không nhanh không chậm nói: “Đã có động tĩnh, nên tra xét một phen, đi đi”

Thấy Ngu Diệu Sùng đã vươn tay đẩy cửa sân, nội tâm Lưu Thị không ngừng kêu khổ, chẳng lẽ việc nhi tử trộm gặp Diệp Tố Huân bị Ngu Quân Diệp phát hiện, báo cho Ngu Diệu Sùng rồi hả? Không biết giờ nhi tử đã đi chưa?

Chân Lưu Thị nặng trình trịch, vạn quân không nâng nổi, ngay tại lúc này, ngọn lửa trong đèn lồng một nha hoàn cầm trên tay đột nhiên mạnh mẽ tăng vọt, sau đó yếu ớt tàn.

Ánh sáng yếu ớt biến mất, bốn phim chìm trong bóng tối, đầu óc Lưu Thị xoay lòng vòng, ôn nhu nói: “Lão gia, bây giờ tới lại im ắng

không có gì, chắc là nha đầu trực đêm nghe lầm, đêm đã khuya, thiếp thân hầu hạ lão gia trở về ngủ được chứ?”

Đêm vắng gió lạnh, mùi hoa lê trong không khí hết sức rõ ràng, trời chỉ có một màu đen, khó có thể nhìn rõ cái gì, ở nơi Lưu Thị không nhìn thấy, đôi mắt Ngu Diệu Sùng hiện lên vẻ hung ác, tay vươn ra không thu hồi, không chút do dự đẩy cửa sân Lê Viên.

”Bà đi lên tra một chút” Nói một câu như thế, chân Ngu Diệu Sùng cũng không dừng lại, đi nhanh về phía trước, quẹo vào hướng đông bắc.

Đứng ở đây, nếu có ai nhảy xuống từ cửa sổ sau thì mọi người thấy rõ ràng, Lưu Thị khẳng định, Ngu Diệu Sùng tới bắt Ngu Quân Duệ.

Lưu Thị đâm lao phải theo lai, chỉ có thể hi vọng nhi tử đã đi rồi.

Đánh thức người hầu, thắp nến, Lưu Thị từng bước lên lầu hai.

Lúc thấy trên giường chỉ lộ ra một người, Lưu Thị nhẹ nhàng thở ra, nhưng, để bảo vệ không chút sơ hở, khuê phòng không thể để người khác tra xét.

”Ngu phu nhân, nửa đêm đến đây có chuyện gì?” Lục La và Tử Điệp không biết trước tối Ngu Quân Duệ đã tới, hai người cũng không lo lắng, nghĩ đến Lưu Thị không tôn trọng Diệp Tố Huân như thế này, nửa đêm mạnh mẽ xông tới khuê phòng, trên mặt mang theo vẻ tức giận.

”Người tuần tra ban đêm nghe thấy Lê Viên có dị động” Lưu Thị cười hòa ái, vung tay lên, nói với thủ hạ: “Diệp tiểu thư đang nghỉ ngơi, không nên quấy rầy, cẩn thận điều tra trong sân dưới lầu”

”Lão gia, Huân Nhi đang ngủ, thiếp thân không đánh thức nàng, để xác nhận vô sự nên đã bảo các nô tài tìm trong sân dưới lầu, lão gia thấy được không?” Lưu Thị đưa đèn lồng cho Ngu Diệu Sùng, miệng dịu ngoan xin chỉ thị.

Nhìn tình thế ắt con thứ hai không có ở Lê Viên, Ngu Diệu Sùng có phần cảm thấy bất ngờ, đêm nay ông đến Lê Viên, cùng mục đích với Lưu Thị, tới bắt gian.

Sau bữa tối, nhớ đến cử chỉ ngày hôm đó của Ngu Quân Duệ ở Diêu gia càng nghĩ càng thấy có khi hành vi tưởng như mất thể diện của Ngu Quân Duệ làm Diêu Ý Chân thẳng thắn, đanh đá, không câu nệ tiểu tiết thích. Nếu Ngu Quân Duệ cưới Diêu Ý Chân, tuy mình là nhất phẩm Hầu gia nhưng chỉ là hư chức dựa vào tổ tiên ngày trước, tuyệt không bì nổi thực chức Thượng thư và Quốc trượng của Diêu Nghiệp, dựa vào Diêu gia, tước vị và vị trí gia chủ chỉ có thể truyền cho con thứ hai rồi.

Như vậy, sau khi mình trăm tuổi, con trai cả sẽ không được sống yên trong cái nhà này, đây là cục diện ông không muốn thấy.

Ông gọi Diệp Tố Vân đến hỏi, muốn hiểu rõ cảm nhận của Diêu Ý Chân, không ngờ Diệp Tố Vân đỏ mặt không nhắc tới chuyện này, ngược lại nói rất nhiều việc khác, theo lời nói nửa ẩn nửa lộ của nàng ta, Ngu Diệu Sùng cho ra kết luận —— con thứ hai say mê Diệp Tố Huân, hơn nữa, hai người đã có chuyện cẩu thả.

”Lão gia, phu nhân, đã tìm trong vườn dưới lầu rồi, không có gì khác thường” Bà tử Lưu Thị mang tới bẩm báo.

”Đã điều tra xong rồi?” Ánh mắt Ngu Diệu Sùng đảo qua đám người hầu ở Lê Viên, hai đại nha hoàn, bốn thô sử và hai bà tử.

Trong đó có hai tâm phúc của ông.

”Đã điều tra xong, không có” Một trong hai tâm phúc của Ngu Diệu Sùng tiến lên bẩm báo.

”Khuê phòng Diệp đại tiểu thư tụi nô tỳ không dám tra, không có tìm” Một tâm phúc khác nói tiếp.

Vì sao cách nói hai người không giống nhau? Ngu Diệu Sùng không muốn cứ bỏ qua như vậy, đang muốn ra lệnh ngay cả khuê phòng Diệp Tố Huân cũng tra, đã thấy ngón tay tâm phúc nói không điều tra được ra dấu tay, có ý không cần tra thêm.

”Lão gia, ông xem, đã không có việc gì, sương đêm dày, lão gia trở về nghỉ ngơi thôi” Lưu thị giơ cao đèn lồng.

Đành vậy. Ngu Diệu Sùng nhấc chân, chạm phải cái gì, ông thuận thế đá một cái, mọi người liền nhìn rõ vật kia.ư

”Ồ, đó là một cái giày?” Một người kêu lên.

”Còn là giày nam nhân?” Một người khác tiếp lời.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Huyết Quang Lần Đầu Xuất Hiện

Như ném hòn đá nhỏ vào giếng cổ, dù không đủ để gợn sóng gió động trời nhưng cũng đủ xé nát bình tĩnh, sau khi làn sóng qua đi, Lưu Thị mở miệng trách mắng: “Ngạc nhiên cái gì? Hai vị thiếu gia tới thăm khách, lúc về để sót giày cũng là bình thường, Trương tẩu, nhớ kĩ mặt hai nha đầu này rồi khấu trừ một tháng tiền công”

Nào có chuyện quên một cái giày, thật không bình thường, Ngu Diệu Sùng lạnh lùng nói: “Cầm giày đến cho ta xem, là ai...”

Ngu Diệu Sùng không nói tiếp, bởi vì ông nhận ra cái giày kia là của Ngu Quân Diệp.

Ngu Quân Diệp rất chú ý đến ăn mặc, tất cả quần áo đều do Quyên Nhi và Tâm Nhi - nha hoàn hầu hạ bên cạnh Ngu Quân Diệp làm, hai người này có công phu may vá tốt nhất Ngu phủ. Hơn nữa, quần áo của Ngu Quân Diệp đều thêu phong lan ở chỗ khó thấy, Ngu Diệu Sùng vừa thấy đường may tỉ mỉ kia, lại xoay một vòng, thấy được một cây phong lan, nhất thời kết luận cái giày này là của Ngu Quân Diệp.

Lưu Thị vươn tay muốn nhìn thử, Ngu Diệu Sùng giật lại, xoay qua một bên.

”Lão gia, cái giày này...”

Ngu Diệu Sùng không đáp, ánh mắt đảo qua đám người, bốn phía đều là một mảnh tĩnh lặng, hạ nhân vốn ở Lê Viên và người Lưu Thị mang đến đều cúi đầu phục tùng, thở thật khẽ.

”Ngu lão gia, xin trả lại giày tiểu thư cho nô tì” Giọng nói thanh thúy phá vỡ yên tĩnh, Lục La luôn đứng ở cửa ra vào lầu một ở xa nhẹ nhàng đi tới, chìa tay về phía Ngu Diệu Sùng.

”Các ngươi chăm sóc Huân Nhi kiểu gì vậy, sao lại làm rơi giày ở ngoài? Đừng tưởng Huân Nhi không hiểu rõ thế sự thì lạnh nhạt nàng, nếu lặp lại chuyện này, sẽ không tha các ngươi” Ngu Diệu Sùng nhíu mày, khẩu khí cực kì không tốt.

”Nô tì đáng chết, đã sơ sót. Buổi chiều tiểu thư đến vườn nghịch nước, làm ướt giày, nô tài để ở ngoài phơi nắng, đến lúc mặt trời lặn quên thu hồi” Lục La cúi đầu, nhỏ giọng biện bạch.

”Thôi, cầm lấy đi, sau này không thể không để bụng với việc của chủ tử”

”Vâng” Lục La tiếp nhận giày, Ngu Diệu Sùng nhấc chân đi về phía cửa, Lưu Thị cắn răng, không muốn cứ như vậy buông tha, nháy mắt với bà tử quản sự Trương tẩu, Trương tẩu cười một tiếng, nhìn Lục La hỏi: “Đây là giày tiểu thư nhà cô? Cô không nhận lầm chứ? Các tiểu thư không phải đều mang giày thêu à?”

Hàm ý trong câu hỏi này ai cũng rõ, Lục La thay đổi sắc mặt, Tử Điệp trong lầu đột nhiên vọt ra, tát vào mặt Trương tẩu, quát: “Tiểu thư ta thích đi giày nào, bà có thể hỏi sao? Bà chỉ là nô dịch, có thể quản chủ tử quản khách nhân?”

”Ngươi!” Trưởng tẩu là lão nhân quản sự được sủng ái trong Ngu phủ, bị tát có chút thất thần, có chút ngây ngốc, có điều trong nháy mắt đã bổ nhào về phía Tử Điệp.

Tử Điệp không kịp né, lại không dính đòn, khi ấy, Ngu Diệu Sùng xoay người rất nhanh, bàn tay lớn quét qua, Trương tẩu ngã xuống đất.

”Làm càn” Ngu Diệu Sùng quát chói tai, ánh mắt lạnh lùng, đường cong nơi khóe môi nguội lạnh, quay sang nhìn chằm chằm Lưu Thị:“Huân Nhi là khách cũng là chủ tử tiểu thư, nô tài này lại ném mặt mũi Ngu gia ngay trước mặt khách, dĩ hạ phạm thượng, không coi chủ tử ra gì, bà nói nên xử lí thế nào?”

Lưu Thị tức đến muốn thổ huyết, Diệp Tố Huân là chủ tử là khách nhưng Tử Điệp và Trương tẩu giống nhau, đều là nô dịch nhưng lúc này Ngu Diệu Sùng đang nhìn bà chằm chằm, xét tình hình, không còn chỗ trống nào để bao biện, nếu đối đầu với ông trước mặt nô tài thì quá làm mất mặt mũi đương gia, Lưu Thị cắn răng, nói với Trương tẩu: “Mau bồi tội với Tử Điệp cô nương”

”Người không để chủ tử vào mắt như thế, loại người này Ngu phủ ta không giữ lại được”

”Lão gia, Trương tẩu ngày thường làm việc nghiêm cẩn, nhất thời hồ đồ thôi” Lưu Thị thấy Ngu Diệu Sùng có ý đuổi Trương tẩu thì nóng nảy. Nếu đuổi đi, sau này còn ai dám làm việc giúp bà.

”Nô tài nhất thời hồ đồ, xin lão gia khai ân” Trương tẩu sợ hãi, không cần Lưu Thị nhắc, bịch một tiếng quỳ xuống dập đầu xin tha.

Điều Ngu Diệu Sùng muốn đúng là không có ai làm việc giúp Lưu Thị, Lưu Thị xin không đuổi khỏi phủ, ông cũng không bác bỏ, nhấc chân đá vào Trương tẩu, vừa ác vừa chuẩn.

”A!” Trương tẩu kêu thảm một tiếng, trên mặt máu chảy không ngừng, ngã nhào về phía trước không dậy được, sau đó lập tức không có tiếng động.

”Mang xuống, chôn” Lạnh lùng ra lệnh, Ngu Diệu Sùng rời khỏi Lê Viên.

Một người đang sống trong chốc lát thành người chết, Lục La và Tử Điệp cứng ngắc, Lưu Thị ngơ ngác đứng đấy, giống như bị rút hồn phách, mắt chỉ nhìn người nằm dưới đất không thể nhúc nhích, máu vẫn chảy đầm đìa.

”Tiểu thư, Ngu lão gia thật độc ác” Mọi người tản đi, Lục La và Tử Điệp lên lầu hai, đóng chặt cửa phòng, đứng cạnh Diệp Tố Huân không ngừng phát run.

”Tiểu thư...Muội... Có chút sợ hãi” Răng Tử Điệp va vào nhau lập cập, “Tiểu thư, Trương tẩu kia sẽ không đến tìm muội đòi mạng chứ?”

Ánh đèn lay động, lúc sáng lúc tối, gió đêm thổi tóc bay bay, có sợi thổi qua mặt, gợi u buồn không nói thành lời. Lúc sợi tóc rơi xuống, Diệp Tố Huân đã ép sợ hãi trong lòng xuống, một đôi mắt to như nước sâu dưới đầm, hờ hững, đẹp và tĩnh mịch, không mang theo cảm xúc nào.

”Tử Điệp” Kéo tay Tử Điệp, Diệp Tố Huân bình tĩnh nói: “Tỷ không biết quỷ hồn có tới tìm chúng ta đòi mạng hay không nhưng

mà nếu Trương tẩu không chết, chắc chắn sẽ không bỏ qua chúng ta, cho nên, không cần suy nghĩ nhiều”

”Đừng nghĩ nữa, nào, mau trải chăn hầu hạ tiểu thư ngủ” Lục La kéo Tử Điệp.

”Tiểu thư...” Lúc tới cạnh giường, vẻ mặt hai người sợ hãi dừng bước.

”Không có người, là hình nộm làm từ chăn” Diệp Tố Huân khoát tay nói. Nàng bố trí như vậy là vì dẫn Lưu Thị vào tròng, để Lưu Thị vào rồi mời Ngu Diệu Sùng đến nên không đến nỗi trâm cài tán loạn, xiêm y không chỉnh tề, không ngờ hai phu thê Ngu gia đồng thời đến nhưng không lên lầu hai đã diễn một màn kinh tâm động phách.

”Tiểu thư, tỷ để bọn muội ra nhận giày lại đánh người, là vì sao?”

”Tiểu thư, giày này là của Ngu đại thiếu gia? Sao lại ở trọng nội viện chúng ta? Ngu lão gia thật bất công”

Trong lòng hai người Lục La đầy nghi vấn.

”Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều” Diệp Tố Huân nhàn nhạt lắc đầu, khúc cong quẹo nhất thời không nói rõ, lòng nàng có chút không yên, không muốn nói chuyện.

Sau khi Lưu Thị dẫn người xuống lầu, nàng có ẩn sau song cửa lặng lẽ quan sát, tuy không phải thấy rất rõ nhưng vẫn biết Ngu Diệu Sùng nhận ra giày đó là của Ngu Quân Diệp. Nàng lặng lẽ xuống lầu, để Lục La ra ngoài nhận giày, sau đó để Tử Điệp ra ngoài đánh người vì nhìn ra Lưu Thị không muốn bỏ qua, muốn vu cáo Ngu Quân Diệp. Nếu thế, thanh danh nàng cực kì xấu, nàng phải tìm cớ

cho Ngu Diệu Sùng ra tay, trấn trụ Lưu Thị, ngăn chặn mồm miệng người lắm chuyện trong Ngu phủ.

Ngu Diệu Sùng vậy mà một cước đá chết người, hẳn là tức giận không nhẹ.

Đêm nay Lưu Thị bày kế đổ tội, bề ngoài nhìn có vẻ thua nhưng... Diệp Tố Huân âm thầm lắc đầu, Ngu Quân Diệp mất đi sự yêu thích của Ngu Diệu Sùng rồi.

Ván này Lưu Thị thắng ở chỗ nàng không để ý tới, hơn nữa còn thắng một cách triệt để.

Ngu Diệu Sùng dù có nửa tin nửa ngờ Ngu Quân Diệp cũng không phải muốn giữ kín chuyện này mà là tra rõ, mượn cớ trừng trị Lưu Thị. Hành động của ông đêm nay, chỉ là do thói quen chiều chuộng Ngu Quân Diệp.

Ông đá chết người của Lưu Thị, thoạt nhìn là quét mặt mũi Lưu Thị, nhưng lại không động tới lợi ích căn bản của Lưu Thị.

Người hồ đồ nhường ấy, thảo nào, kiếp trước cuối cùng Ngu Quân Duệ vẫn lên làm gia chủ Ngu gia.

Kiếp trước, kết cục của Ngu Quân Diệp là gì? Đột nhiên Diệp Tố Huân rất muốn biết nhưng cứ nghĩ tới đầu lại đau, không có nửa điểm ấn tượng.

Ngu Diệu Sùng thực sự tin Ngu Quân Diệp tới Lê Viên gặp trộm Diệp Tố Huân, vì sao? Vì Ngu Quân Diệp ở Lan Viên, nơi cấm ngoại nhân ra vào mà người hầu bên trong đều được ông tuyển chọn kĩ lưỡng, tuyệt đối trung tâm với Ngu Quân Diệp và người gia chủ là ông đây.Ông cho rằng, Lưu Thị dù làm cách nào cũng không lấy

được giày Ngu Quân Diệp, cái giày đó rơi ra trong lúc Ngu Quân Diệp vội vàng đào tẩu, không để ý tới giày dép.

Ông cũng không nghĩ Lưu Thị là người vô tội, mà cho rằng Lưu Thị sớm biết chuyện con trai cả trộm gặp Diệp Tố Huân, lúc trước cả kinh trước cửa Lê Viên chỉ là giả vờ đề dẫn ông mắc câu.

Ông giận sôi lên, Trương tẩu kia bị ông lôi ra làm bao trút giận, cho không một mạng.

Rạng đông, tâm phúc nói không điều tra được gì mang đến cho ông một đai lưng, nói là nhặt được ở một chỗ hẻo lánh dưới lầu.

Người trong Ngu phủ đều biết, Ngu Quân Diệp hay mặc áo bào trắng, quấn đai lưng màu bạc. Ngu Diệu Sùng nhìn thử, ở giữa đai có thêu một cây phong lan, xác nhận không thể nghi ngờ là Ngu Quân Diệp, lửa giận trong lòng ông cuối cùng đạt đến đỉnh điểm.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nguyện Vọng Xinh Đẹp

”Cha, con chưa từng đến Lê Viên, giày này đai lưng này không phải của con, cha có thể đến nội viện con xem xét, mỗi đôi giày đều không có cái đơn lẻ” Ngu Quân Diệp nhìn tặc chứng trong tay Ngu Diệu Sùng biện bạch.

Chuyện bị phát hiện, cái giày kia tất nhiên bị hủy, Ngu Diệu Sùng nghĩ vậy càng thêm phẫn nộ. Không để Ngu Quân Diệp nói thêm đã kéo hắn tới biệt viện đánh một trận.

Hạ nhân không vào được Lan Viên nhưng Ngu Quân Duệ có võ công, muốn ra vào cực kì đơn giản, Ngu Quân Diệp nằm trên giường xoa vết thương, trong lòng lăng trì Ngu Quân Duệ trăm ngàn lần, thề sẽ báo thù.

Ngu Quân Diệp và Ngu Diệu Sùng đều quên, cái gọi là tặc chứng, không cần lấy đồ của Ngu Quân Diệp, chỉ cần may na ná là được.

Hai thứ đồ kia, căn bản không phải của Ngu Quân Diệp, dĩ nhiên càng không phải do Ngu Quân Duệ lẻn vào Lan Viên lấy, mà do Lưu Thị sai người may tương tự.

Diêu Ý Chân lại mời người trẻ tuổi Ngu gia tụ hội, lần này không có người đến. Ngu Quân Diệp vụng trộm dưỡng thương ở biệt viện không hồi phủ, Ngu Quân Duệ có chuyện phải làm cùng công tử Anh Quốc công, tuy có hồi phủ nhưng đi sớm về muộn, căn bản

không có thời gian đến chỗ hẹn, còn lại ba nữ nhân, biết Diêu Ý Chân có dụng ý khác, các nam nhân đã không đến được, nữ nhân cũng lười tới.

Tâm tình Diệp Tố Vân rất không tốt, Ngu Quân Diệp không nói một tiếng đã ra ngoài, vốn định thừa cơ lấy lòng Ngu Diệu Sùng cũng không tệ, nhưng hình như Ngu Diệu Sùng cố ý xa cách, mấy ngày liên tiếp gặp cũng vờ không thấy nàng ta, nàng ta đích thân xuống bếp làm canh hầm cách thủy đều phải tự mình uống.

Lưu Uyển Ngọc cũng là mặt ủ mày chau, từ chỗ Lưu Thị, nàng ta khẳng định Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân mập mờ không rõ. Mà Lưu Thị lại thất thế, cũng là nàng ta thất thế, nàng ta đều lo lắng hơn những người khác.

”Cô mụ, thế này là dượng thiên vị, không phải chuyện nhỏ”

Không phải Lưu Thị không biết đây không phải chuyện nhỏ nhưng Ngu Diệu Sùng giữ chặt quyền hành Ngu phủ, bà còn có biện pháp nào?

”Cô mụ, dượng luôn nhớ mãi không quên Hoa phu nhân đã qua đời, người dù cố hết sức cũng không sánh bằng, không bằng để dượng nạp người mới, làm ông quên người cũ” Lưu Uyển Ngọc có ý này không phải ngày một ngày hai, chỉ là không tiện nói, hôm nay thừa cơ hội nói.

”Không có thiếp thất những năm nay cô mụ đã khó cất bước, nếu giờ thêm thiếp thất, cô mụ...” Lưu Thị lắc đầu liên tục.

”Cô mụ, hai mươi năm không thiếp thất, tâm của dượng vẫn không đặt người trong đó, người sống không thể tranh sủng với

người chết nhưng người sống với người sống thì sao? Cô mụ, người đã có nhi tử trưởng thành, tuy là tái giá nhưng cũng là chính thất, tiểu thiếp mới vào cửa, chẳng lẽ còn có thể dẫm đạp người? Nếu dượng nạp người mới, ông sẽ bị thu hút bởi cái mới, hơn nữa vị đại thiếu gia kia...”

Được người chỉ điểm, Lưu Thị giác ngộ: “Uyển Ngọc, vẫn là cháu nghĩ thấu triệt”

”Cô mụ, việc này không nên chậm trễ”

”Ừ, có điều, dượng cháu đã hai mươi năm không nạp thiếp, nếu đột nhiên nhắc tới với ổng...”

”Dĩ nhiên cô mụ không thể nhắc đến, phải để dượng tự nói ra, như vậy, hai người đã là lão phu thê mà dượng còn nạp thêm, sẽ có phần áy náy với cô mụ”

”Ý cháu là?” Lưu Thị nhìn chất nữ.

”Cô mụ, muốn dượng chủ động yêu cầu nạp người mới, chỉ cần...” Lưu Uyển Ngọc tiến sát tai Lưu Thị, trầm thấp nói.

Mấy ngày liền Ngu Quân Duệ không đến, Diệp Tố Huân an nhàn đến nhàm chán, rảnh rỗi nhặt tàn hoa với Lục La, Tử Điệp, may đủ loại túi thơm để nghịch.

”Hình dáng nào nghĩ ra được chúng ta đều may hết rồi, nếu bán những cái này, muốn gì chúng ta cũng có” Lục La cầm một xâu túi thơm, nhìn nhìn, cười nói: “Vừa đẹp, mùi thơm lại dễ ngửi, nhất định bán chạy.”

”Tiểu tham tiền” Tử Điệp lắc đầu bật cười, nói: “Một túi thơm tốt nhất cũng chỉ bán được năm mươi văn, ở đây có khoảng năm mươi cái túi thơm, thì có bao nhiêu? Không mua được một kiện áo choàng mỏng của tiểu thư”

”Một cái năm văn tiền, thế thì không chắc, có tin tỷ bán một cái một lượng bạc, thậm chí nhiều hơn. Hơn nữa, năm mươi cái túi thơm này, bán hết trong một ngày” Diệp Tố Huân khẽ mỉm cười nói.

”Không tin” Lục La và Tử Điệp lắc đầu, trăm miệng một lời nói: “Một lượng bạc có thể hai mươi túi thơm tốt nhất rồi, ai mà đồng ý mua một cái?”

Diệp Tố Huân cười không đáp, muốn bán cũng dễ nhưng không được xuất đầu lộ diện, nàng sợ vì thế mà rước phiền toái, vả lại nàng đang giả ngốc, rất bất tiện.

”Tiểu thư, bán thế nào? Đi, mang bọn muội ra ngoài bán” Lục La và Tử Điệp nổi lên lòng hiếu hiếu kì, hai người đang trong tuổi ngây thơ rực rỡ, đồng loạt cuốn lấy Diệp Tố Huân đòi ra phủ.

Diệp Tố Huân bị đeo bám, ngẫm lại thì chỉ cần mình không lộ diện chắc không sao, thích thú cười gật đầu đồng ý, lại nói: “Tỷ chỉ hiến kế chứ không lộ diện, hai người các muội phụ trách đi bán, đứng ở quầy trước mặt mọi người sẽ không thẹn thùng chứ?”

”Đứng quầy?”

”Đương nhiên, bọn muội sẽ không nghĩ là bán năm mươi túi thơm còn đi thuê mặt tiền cửa hiệu chứ?”

”Được, muội không sợ” Tử Điệp vỗ ngực, một túi thơm bán một lượng bạc, nàng rất muốn biết có người mắc lừa hay không.

**

Ngày ấy Ngu Quân Duệ đề ra ý kiến bỏ trốn bị Diệp Tố Huân lạnh lùng cự tuyệt, mặt đỏ lên vì lo âu, nội tâm hổ thẹn, mấy ngày nay không dám đi tìm Diệp Tố Huân, bắt đầu bước trên con đường tự kiếm bạc.

Lấy được gia chủ vị vừa có thể làm chủ chuyện của mình vừa để Diệp Tố Huân không ủy khuất gả cho hắn nhưng chuyện này không gấp được, Ngu Diệu Sùng đang tuổi hưng thịnh, cần chậm rãi bày kế, Ngu Quân Duệ không đợi được rồi, hắn nghĩ, nêu mình có đủ tài lực, con đường đến sẽ gần hơn chút.

Bắt đầu từ khoa cử Ngu Quân Duệ cảm thấy quá chậm, hơn nữa hắn không nắm chắc mình có thể tới cao trung không, nhanh nhất và tiện nhất vẫn là kinh doanh buôn bán, có điều nếu thế tử hầu phủ gia nhập thương nhân sẽ bị người chỉ trích, để Ngu Diệu Sùng biết lại không được, Ngu Quân Duệ bèn hẹn Trình Hạo đang buôn bán tốt hợp tác.

Trình Hạo là nhi tử thứ xuất nhà Anh Quốc công, làm người không câu nệ tiểu tiết, tay chân khắp nơi, tiền bạc không làm hắn hoa mắt, từ nhỏ đã bắt đầu làm ít vụ mua bán có lợi nhuận.

Ngu Quân Duệ và Trình Hạo đều tuấn tú, trong ví không có đồng nào, hai cậu ấm sống trong nhung lụa sẽ không bày quầy hàng từ từ tích bạc, họ lợi dụng ưu thế bản thân để mua bán.

Các phu nhân, tiểu thư đại phú đại quý nhất đẳng may xiêm y, trang sức theo yêu cầu không ít, đòi hỏi đặc biệt mới lạ áp hoa thơn cỏ lạ, xiêm y mới tinh mặc qua ba lần thì vứt xó. Người nhị đẳng may xiêm y, trang sức theo yêu cầu lại ít, thời gian mặc cũng nhiều

hơn, lúc đào thải không mặc thì tính chất vải có hơi kém đi nhưng xiêm y vẫn có bảy tám phần mới. Với các phu nhân, tiểu thư phú quý người ta, xiêm y và đồ trang sức là thứ để so cấp bậc, đeo đồ kém thì thân phận ắt bị hạ thấp.

Cái Ngu Quân Duệ và Trình Hạo làm, là đi đi lại lại tất cả các phủ, thu mua xiêm y, đồ trang sức các tiểu thư phu nhân không mặc với giá thấp, bán nhất đẳng cho nhị đẳng, bán nhị đẳng cho những người gia thế kém hơn.

Ai quen sơ hoặc nghe tiếng cũng nói Ngu Quân Duệ và Trình Hạo ngọc thụ lâm phong, anh tuấn bất phàm, xuất thân lại tốt, các tiểu thư và phu nhân đều cam tâm tình nguyện bán lại, mà mua từ trong tay bọn họ tiết kiệm khá nhiều bạc so với mua bên ngoài. Hai người mua bán thật tiện tay, chỉ trong nửa tháng, liền bán lời một ngàn lượng bạc, thuê một mặt tiền cửa hiệu khá lớn, trang trí một phen, mướn người làm, chính thức kinh doanh.

”Ta cho rằng chúng ta bán đã rất lợi hại không ngờ có người còn lợi hại hơn, nửa tháng chúng ta kiếm được hơn hai nghìn lượng, đầu tắt mặt tối, người ta chỉ cần một ngày đã lời hai trăm lượng bạc”

Ngày hôm đó, Ngu Quân Duệ đang kiểm kê hàng tồn kho chiêu đãi khách, Trình Hạo đi các phủ kéo nguồn cung cấp, sau khi trở về tiến vào cách gian, ngồi xuống ghế, hối hận than thở không thôi.

”Đó là người ta lấy bạc lớn đầu tư kinh doanh, đương nhiên lợi nhuận nhiều hơn rồi” Ngu Quân Duệ cười an ủi hắn.

”Cái gì mà bạc lớn! Những túi thơm đó, dù tính cả nhân công, ta cho đầu tư tất cả năm trăm văn, cho dù gấp đôi cũng không quá một lượng” Trình Hạo một bộ dáng mất mặt, lại biểu lộ tiếc hận không

thôi: “Hai nữ tử kia, nếu có thể gia nhập thương hào(hiệu buôn) chúng ta...”

”Nữ tử? Túi thơm? Huynh nói hai nữ tử một ngày bán túi thơm lão hơn hai trăm lượng bạc?” Ngu Quân Duệ cũng cảm thấy kì lạ.

”Đúng vậy, ngày trước nếu có người nói với ta, một túi thơm hoa lê bán năm lượng, đánh chết ta cũng không tin, thực ra ngay lúc tận mắt chứng kiện, ta vẫn cảm thấy khó tin”

Túi hoa lê? Tâm Ngu Quân Duệ trầm xuống, bóp cổ tay Trình Hạo.

”Hai nữ tử kia bán ở chỗ nào? Dẫn ta đi qua”

”Ơ kìa! Buông tay, huynh bóp vậy đau lắm” Trình Hạo kêu to, Ngu Quân Duệ hơi nới lỏng, lại không buông ra, kéo Trình Hạo ra ngoài cửa: “Đi, mau dẫn ta đi”

”Người sớm đã đi, không đi sao ta trở về?” Trình Hạo vung tay, nhìn cổ tay lắc đầu thở dài: “Ta đã sớm nghĩ tới việc kéo nàng nhập bọn rồi, các nàng không đồng ý”

Ngu Quân Duệ không có ý đó, hắn nghe tới hoa lê, e rằng người bán túi hương hoa lê chính là Diệp Tố Huân và Lục La hoặc Tử Điệp, tuy nói thiên hạ thái bình nhưng khó bảo toàn không có phường háo sắc, hắn sợ Diệp Tố Huân xảy ra chuyện gì.

”Các nàng sớm đi rồi, huynh gấp cũng vô dụng” Trình Hạo kéo tay áo Ngu Quân Duệ, không cho hắn ra ngoài.

”Không phải ta muốn kéo bọn họ nhập bọn, cô nương gia xuất đầu lộ diện ra ngoài, không cẩn thận có người bắt nạt” Ngu Quân

Duệ hất tay Trình Hạo ra, hắn vội hồi phủ xác nhận Diệp Tố Huân không bị làm sao.

”Bị người bắt nạt?” Trình Hạo mãnh liệt lắc đầu, hậm hực nói: “Hai quỷ nha đầu hung ác, không bắt nạt người đã tốt, nói cho huynh biết, ta còn bị sập bẫy các nàng”

Quỷ nha đầu hung ác? Đây không phải là ấn tượng Diệp Tố Huân sẽ để lại cho người khác, Ngu Quân Duệ dừng chân, hỏi:“Hai cô nương kia bộ dáng thế nào? Huynh bị rập bẫy ra sao?”

”Bộ dáng xinh đẹp, lanh lợi lại thật đáng yêu” Nét mặt Trình Hạo có chút oán hận nói: “Ta đứng nhìn quầy các nàng mấy canh giờ, đợi khách đến mua đều đi hết mời các nàng đến quán trà nói chuyện, hai nhau đầu kia cũng không cự tuyệt, cười mỉm đồng ý, bảo ta đến quán trà đối diện đợi các nàng đi tới ngân hàng tư nhân đổi bạc thành ngân phiếu xong sẽ quay lại”

”Kết quả huynh đợi trái đợi phải mà người căn bản không tới” Ngu Quân Duệ vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nhìn khuôn mặt méo mó của Trình Hạo, miễn cưỡng không ôm bụng cười to nhưng bắp thịt đôi má run run, nhịn được thật vất vả.

”Ngươi muốn cười thì cười đi” Trình Hạo nghiêm mặt, bình tĩnh nói: “Hai nha đầu kia, không biết cười nhạo sau lưng ta thế nào đấy! Thêm huynh cũng không sao”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sóng Nhỏ

”Không phải huynh đần mà là hai nha đầu kia quá thông minh. Song thật kì quái, hai cô nương kia sao không bị nhan sắc Trình nhị công tử chúng ta khuynh đảo?” Ngu Quân Duệ vỗ vai an ủi hắn, nghe lời Trình Hạo, trong hai người bán túi thơm không có Diệp Tố Huân, hắn yên lòng, nổi lên tâm tư trêu đùa.

”Ừ” Trình Hạo gật đầu, cầm gương soi, vô cùng bi thống hỏi: “Quân Duệ, có phải sức quyến rũ của ta giảm xuống không? Chỉ là hai tiểu nha đầu cũng không mê muội ta?”

Ngu Quân Duệ phá lên cười lần nữa, tuy mỗi ngay Trình Hạo đều tiên y hoa phục, ăn mặc vô cùng rêu rao nhưng thật ra cũng không thích trêu hoa ghẹo cỏ, hai huynh đệ hắn đều không nằm trong đám cậu ấm bị bình luận trong thành Giang Ninh.

”Quân Duệ, hai nha đầu kia nhắc nhở ta khắp đất này đều là bạc, chúng ta phải tính toán kiếm bạc nhiều thêm chút” Trình Hạo lập tức thu lại vẻ đùa cợt.

Ngu Quân Duệ gật đầu, bắt đầu mua đi bán lại quần áo khá dễ vì bao năm qua các phủ tích trữ ở dưới không ít, giờ nên mua nhiều, đợi đến khi tất cả đều bán đi, không còn nguồn cấp thì không thể bán, sẽ không có lợi nhuận rồi.

Hắn còn muốn kiếm khoản bạc lớn hơn Trình Hạo để khai phủ tự lập. Chuyện phát sinh ở Lê Viên đêm đó, tuy Ngu Diệu Sùng đã đè

xuống, Lưu Thị cũng không nói với hắn nhưng hắn vẫn rõ ràng, nội tâm càng thêm lo lắng, sợ Diệp Tố Huân xảy ra chuyện.

Hai người (NQD + TH) có thể lợi dụng xuất thân con nhà quan đi đường phát tài dễ dàng nhất --- --- bán muối lậu.

Song, nếu đi con đường này, một khi bại lộ, sẽ liên lụy người nhà, Ngu Quân Duệ không muốn đi.

Buôn bán bình thường, vừa ổn thỏa vừa không có nguy hiểm, nhưng lợi nhuận ít, lòng hắn đã có tính toán, hắn tính buông tay đi vật lộn.

”Cha huynh không phản đối huynh buôn bán à?”

”Không phản đối nữa, đại ca ta nói giúp không ít lời hữu ích, ta có thể buông tay buông chân làm. Huynh thì sao?” Trình Hạo chớp chớp mắt, hỏi: “Liên tục giấu diếm? Mỗi ngày đều nói với phụ mẫu huynh là đi cùng đại ca ta?”

”Ừ, nếu nói đi cùng huynh, sợ là một ngày cũng không để ta xuất phủ” Ngu Quân Duệ có chút bất đắc dĩ nói.

Huynh đệ Trình gia ở trong mắt các gia trưởng cách nhau một trời một vực, Trình Sâm cẩn thận trầm ổn, hăng hái vươn lên, đang nhậm chức Quốc tử giám, tiền đồ vô lượng. Trình Hạo từ nhỏ phóng đãng, ngang ngạnh, văn không được võ không xong, si mê buôn bán - thứ trong mắt mọi người ghét nhất.

”Vẫn là ta thoải mái, tự do tự tại, không có người quản thúc” Trình Hào có phần tự đắc nói. Tuy hắn là con vợ kế nhưng mẹ ruốt mất sớm, lớn lên dưới gối đích mẫu, có tình cảm không tệ với đích mẫu và huynh trưởng đích mẫu sở sinh, Anh Quốc công muốn mắng hắn

hay quản thúc hắn thì đích mẫu và Trình Sâm đều chống đỡ thay hắn.

”Đúng rồi, huynh còn chưa nói hai cô nương kia bán túi thơm thế nào, sao có thể lãi nhiều bạc như vậy?” Ngu Quân Duệ không muốn nói chuyện gia đình, cười đổi chủ đề.

”Ôi! Hai cô nương ấy thật lợi hại, một túi thơm năm lượng bạc...”

Người bán chính là Lục La và Tử Điệp, hai người nghe theo lời Diệp Tố Huân, tới phố bán son phấn, bột nước (Hóa trang) phồn hoa nhất, nơi các nữ tử khuê các thường lui tới, bày quầy hàng. Hơn năm mươi túi thơm, bày thưa thớt vừa đủ một mặt bàn, nhưng các nàng lại dùng vải tơ hồng nhạt trải rộng ra hai trượng, làm ra tràng diện rất lớn, dày công xếp hoa lê với đủ loại tạo hình, ở trên từng loại đặt một túi thơm.

Sân bãi rộng như vậy, bố trí như thế, không chỉ không vắng vẻ, còn phi thường khác biệt, tăng thêm hương hoa xông vào mũi, lúc ấy không ít người vây quanh hỏi thăm, Trình Hạo cũng bị hấp dẫn, hắn quan sát toàn bộ quá trình bán túi thơm.

”Hai cô nương kia thật biết buôn bán” Trình Hạo khen không dứt miệng: “Có người hỏi giá, các nàng không nói giá cả, chỉ nói túi thơm này các nàng lấy được trong mộng, Bồ Tát dặn dò làm ra cho người có duyên. Người đã có nhân duyên, không bán, ai không có người trong lòng, không bán. Chỉ bán cho những ai có người trong lòng, nhưng chưa thành, nói Bồ Tát giao cho người được túi thơm, sẽ gả cho người trong lòng.”

”Đây là hành vi lừa đảo rồi” Ngu Quân Duệ không tán thành nói.

”Không” Trình Hạo lắc đầu, cười nói: “Cô nương mua túi thơm, theo ta thấy, chắc chắn nhân duyên sẽ thành. Huynh đoán hai cô nương kia bán thế nào? Ta để ý nghe, cái gọi là túi thơm ban nhân duyên thật ra là hai cô nương này giúp các cô nương theo đuổi người trong mộng”

”Một chiêu này thật hiếm lạ, mượn danh tiếng Bồ Tát, làm chuyện của Hồng Nương (bà mai)” Ngu Quân Duệ tổng kết. Lại nói: “Hai cô nương kia, hẳn cũng là người chưa chồng, chưa chắc đã chỉ đúng đường”

”Sai, họ chỉ rất đúng. Phàm là người thầm mến, không làm rõ được mọi chuyện, luôn hồ đồ. Cái này gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Hai cô nương kia cũng hiểu điều này, để các tiểu thơm mua túi thơm sau đó tặng cho nam tử trộm nhớ, nói thêm câu đây là nhân duyên Bồ Tát ban. Huynh nghĩ, cái này khác gì với thổ lộ? Nữ hài tử người ta đã mở miệng trước rồi, nam nhân kia ba phần thích cũng biến thành bảy, tám phần. Cửa sổ bị phá, nhân duyên không phải đã thành hay sao?”

Có đạo lí, Ngu Quân Duệ gật đầu, hùa theo vài câu. Trình Hạo nói thêm: “Không biết hai cô nương kia là khuê nữ nhà ai, ngày mai ta muốn tìm khắp thành một lần”

”Bộ dáng họ thế nào?”

”Một người mặt trái xoan, người kia mặt nhỏ nhắn...” Trình Hạo nói rất kĩ càng, Ngu Quân Duệ nghe xong một nửa, nghĩ nhất định là hai người Lục La và Tử Điệp, nhưng nghe tới ăn mặc cực kì tinh xảo, không khác tiểu thư thì có chút khó hiểu. Suy nghĩ một chút, âm thầm trầm trồ khen ngợi, nhất định là Diệp Tố Huân để hai người

mặc xiêm y nàng, hai người giả làm tiểu thư nhà phú quý, việc Bồ Tát báo mộng càng thêm chân thật.

Đã nhiều ngày không nói chuyện thân mật với Diệp Tố Huân, lòng Ngu Quân Duệ như trường cỏ dại, lộn xộn chỉ hận không thể bỏ lí trí lập tức về phủ gặp người.

”Quân Duệ, Quân Duệ” Trihf hạo bỗng nhiên khẩn trương đứng lên, dùng sức kéo tay áo Ngu Quân Duệ: “Quân Duệ, bên ngoài có tiếng người ngoài”

Khách hàng cửa tiệm họ không ít, có gì đâu mà vội? ngu Quân Duệ vừa định cười Trình hạo, đột nhiên dừng lại, tay vô thức nắm chặt tay Trình Hạo, trong đầu tích tắc đình chỉ hoạt động.

Nhắm mắt trì hoãn hồi lâu, Ngu Quân Duệ lấy lại tinh thần, bỏ tay Trình Hạo ra, sải bước đi ra ngoài.

”Tố Tố...” Ngu Quân Duệ chỉ kêu được hai chữ thì không biết nói gì thêm, nhìn dung nhan ngày nhớ đêm mong, miệng khô họng khát, nhịn không được liếm liếm đôi môi khô khốc.

Bên trong là cách gian, bày biện giống như cách gian để chiêu đãi khách quý, Diệp Tố Huân nhìn lướt qua đồ vật bán trong tiệm, xác định đều là đồ nữ, trong lòng nhất thời do dự bất định.

Hôm nay nàng đi cùng Lục La và Tử Điệp, giả làm khách hàng để dụ mọi người, Trình Hạo mời Lục La và Tử Điệp hợp tác làm Diệp Tố Huân động tâm, nhưng mà không quen biết, sợ bị lừa, các nàng liền bỏ mặc Trình Hạo, âm thầm lặng lẽ theo dõi, muốn nhìn thân phận Trình Hạo một chút.

”Hoan nghênh hai vị cô nương quang lâm tệ điếm.” Trình Hạo sửng sốt một lát rồi đi ra, cười hì hì chào hỏi Lục La, Tử Điệp.

Hắn và Ngu Quân Duệ một trước một sau ra ngoài, Lục La nhìn hắn một cái, hỏi Ngu Quân Duệ: “Ngu nhị thiếu gia, người quen hắn?”

”Quen” Ngu Quân Duệ qua loa gật đầu, giữ chặt Diệp Tố Huân, thấp giọng nói:“Đây là cửa hàng cửa hàng ta và Trình Hạo cùng hợp tác mở”

Làm cái này, Ngu Diệu Sùng có đồng ý không? Diệp Tố Huân nhìn Ngu Quân Duệ, mắt to vụt sáng, im lặng hỏi.

”Gạt cha huynh đấy, muội đi ra thế nào? Mệt không?”

Xác thực mệt mỏi, đi ra từ sáng, đứng mấy canh giờ rồi, Diệp Tố Huân gật đầu nhẹ, có người quan tâm càng thấy mệt mỏi.

”Vào phòng nghỉ một lát, huynh mát xa cho”

Nhìn Ngu Quân Duệ kéo Diệp Tố Huân vào cách gian, tròng mắt Trình Hạo như muốn rơi xuống đến nơi.

”Này, người nọ thực sự là Ngu Quân Duệ?” Dùng khuỷu tay chọc chọc Lục La, Trình Hạo nhỏ giọng hỏi.

”Đi ra cùng ngươi, có phải Ngu nhị thiếu gia hay không, ngươi còn hỏi ta?” Lục La xem thường nhìn Trình Hạo, cảm thấy vấn đề của hắn rất thừa thãi.

”Ta biết nhưng bình thường Ngu Quân Duệ rất lạnh lùng, vừa rồi sao lại?”

Trong lời nói run rẩy, cẩn thận từng li từng tí, ôn nhu săn sóc như trượng phu sợ thê tử tức giận. Lời này hắn không dám nói, cái này nói ra, có thể làm Ngu nhị thiếu gia quá mất mặt không?

”Lạnh lùng? Ngươi nói Ngu nhị thiếu gia lạnh lùng?” Lục La kì quái hỏi lại.

”Ngu nhị thiếu gia lạnh lùng?” Tử Điệp lặp lại, bĩu môi, mỗi lần Ngu Quân Duệ thấy tiểu thư nhà nàng, đều mang lửa thiêu, nếu là người lạnh lùng thì trên đời chắc chả có ai là người nhiệt tình.

Trình Hạo rất ngạc nhiên, nhìn thoáng qua rồi đóng chặt cửa cách gian, xem tình hình vừa rồi, hai người tạm thời không ra được, con ngươi đảo một vòng, cười nói: “Có thể cho ta đây có vinh hạnh mời hai vị cô nương đến quán trà phẩm trà không?”

Tiếng nói chuyện ôn nhu triền miên loáng thoáng truyền đến, hơn mười ngày Ngu Quân Duệ không lộ diện, nội tâm hai người Lục La và Tử Điệp sớm sốt ruột, sợ hắn chán tiểu thư nhà nàng, Trình Hạo không mời, hai người cũng phải nghĩ biện phá để hai ngươi ở riêng lâu một chút, lời Trình Hạo gãi đúng chỗ ngứa, chỉ là tiệm còn mở cửa, không thể không ở lại.

”Chúng ta đi, cửa tiệm để bọn họ lo?” Lục La nói.

”Quỷ hẹp hòi” Tử Điệp hiểu ý nàng, lập tức tiếp lời, khinh thường liếc xéo Trình Hạo.

Tâm tư nữ hài tử Trình Hạo không hiểu nhưng bị coi là quỷ hẹp hòi là không được, lập tức cười nói: “Cùng đi thôi”

Đóng cửa tiệm lại, bốn phía thoáng cái yên tĩnh. Diệp Tố Huân có chút bất an, giật giật, muốn rút chân đang ở trên tay Ngu Quân Duệ

ra.

”Lại xoa xoa” Ngu Quân Duệ không buông tay, một tay đè chặt, một tay nhẹ nhàng vân vê.

Sau chuyện xảy ra đêm đó, Diệp Tố huân có chút hiểu lý do Ngu Quân Duệ muốn bỏ trốn, ngẫm lại nếu bỏ đi ngoài mình có tiếng xấu, hắn cũng không phải hoàn toàn không bị làm sao, oán khí trong lòng dấn biến mất. Nhiều ngày không thấy, Ngu Quân Duệ gầy một vòng, con mắt càng sâu, lại càng thêm vài phần khí khái hào hùng. Đáy lòng Diệp Tố Huân bất tri bất giác tràn đầy nhu tình, thấy hắn không buông tay cũng không kiên trì.

Ánh mặt trời xuyên qua vải thưa (che cửa sổ), mông lung, tuy là ban ngày nhưng cách mấy bức tường, tiếng vang trên đường lớn cỡ nào cũng khó nghe thấy, yên tĩnh đến lạ, chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

Lực xoa dưới chân càng ngày càng nhẹ, hô hấp Ngu Quân Duệ có chút gấp gáp, một giọt mồ hôi lăn xuống, mang theo nhiệt độ ấm nóng, giống như nhỏ trên đầu quả tim, Diệp Tố Huân xấu hổ, hô hấp cũng dồn dập theo.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ngàn Sợi Tình Sầu

“Tố Tố...” Ngu Quân Duệ có chút không nhịn được, bàn tay lớn chậm rãi hướng lên, đầu ngón tay khơi mào tiết khố, lòng bàn tay nhẹ nhàng dán lên đùi Diệp Tố Huân vuốt ve.

”Ngu Quân Duệ, huynh đừng mãi như vậy” Diệp Tố Huân bị ma sát có chút động tình, thân thể ngứa làm nội tâm không tài nào bình tĩnh, đẩy tay Ngu Quân Duệ ra, nhăn mày nói: “Đừng như vậy, ta không thích”

Ngu Quân Duệ sợ mình không khống chế nổi định buông tay, nghe được nửa câu sau, lại không ngừng tay, ngoảnh lại mỉm cười nhìn Diệp Tố Huân, ôn nhu hỏi: “Không thích?”

”Ừm, không thích” Diệp Tố Huân trầm mặt nói.

”Thử xem, muội sẽ không muốn huynh dừng tay.” Ngu Quân Duệ nghiêng người, ghé sát bên tai Diệp Tố Huân, nhẹ nhàng phả hơi. Ta cũng không rảnh rỗi, một vòng một vòng đánh xoáy, ngón cái xoa bóp, hết đè lại nặn nhào, rất nhanh dán trong bẹn đùi Diệp Tố Huân.

Diệp Tố Huân nào tiếp nhận được hắn khiêu khích như vậy, nhất thời trong đầu vẩn đục, mặt đỏ ửng, môi đỏ mọng khẽ nhếch, không ngừng thở dốc.

Ngu Quân Duệ hơi hít khí, đầu ngón tay phát lực, khố đang (đũng quần) tiết khố Diệp Tố Huân mở một cái động lớn, bàn tay lớn thuận

tiện dán lên nhụy hoa, trì hoãn ma sát xung quanh, trả thù bằng cách trêu chọc nơi mẫn cảm.

Diệp Tố Huân bị chơi đùa không khống chế được phản ứng, dưới ánh mắt soi mói của Ngu Quân Duệ, nước óng ánh tràn ra.

”Tố Tố, muội rất thích mà, muội xem.”

Ngón tay lóng lánh nước đập vào mắt, môi Diệp Tố Huân khẽ nhúc nhích, sự thật đã là thế, không cách nào phản bác, muốn thò tay đánh người, tay chân lại vô lực, dứt khoát nhắm mắt hờ hững.

”Tố Tố, thích không? Hài lòng chứ?”

Ngu Quân Duệ dụng tâm trêu chọc, ngón tay lần nữa tấn công giày vò, dường như giao long bốc lên, thân thể Diệp Tố Huân bị hắn dấy lên sóng lớn, cả người chìm nổi trong bể dục vọng, khoái ý chồng chất, lên men bành trướng...

Đáng tiếc ở ngoài chọc ghẹo lại khoái hoạt như thế nhưng vẫn thiếu một phần đâm kích cực hạn, Diệp Tố Huân chìm trong sương mù, tay vươn ra tìm kiếm, vật cứng rắn như sắt lọt vào tay của nàng...

Những lúc Ngu Quân Duệ chọc ghẹo Diệp Tố Huân thế này, vật cao kiều đã trướng đến đau nhức, bị Diệp Tố Huân bắt được, lập tức như rơi xuống đống lửa, một dòng nước xiết xông đến lối ra, lúc này tay Diệp Tố Huân lại buông lỏng, dòng nước xiết muốn tuôn cũng không thể, tư vị khó chịu vì không tiếp tục khó có thể hình dung.

Đâu đớn lần nữa, Ngu Quân Duệ mạnh mẽ giật quần mình xuống, kéo bàn tay nhỏ bé của Diệp Tố Huân đến bên trên, nói với

giọng khàn khàn: “Tố Tố, cho huynh được không nào...”

...

Diệp Tố Huân không biết mình bị đè ngã xuống đất lúc nào, sau khi cực độ khoái hoạt, cả người giống như bị rút sạch, nhu nhược tê liệt nằm trên đất không nhúc nhích.

Vừa mới trải qua một hồi giống như chuyện phóng đãng giữa thú với thú, khiến nàng sức cùng lực kiệt.

Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng vê đỏ hồng, kề tai Diệp Tố Huân thấp giọng hỏi.

”Tố Tố, thoải mái không?”

“...” Diệp Tố Huân nói không ra lời.

”Đừng khóc, thoải mái là tốt rồi.”

Thoải mái cái gì! Nghĩ đến vừa rồi chính mình không biết xấu hổ như vậy, nước mắt Diệp Tố Huân chảy càng dữ tợn.

”Không phải đã không vào theo ý muội sao? Sao còn khóc vậy?” Ngu Quân Duệ hôn lên mí mắt Diệp Tố Huân, mút nước mắt óng ánh, lại quấn triền miên đôi má.

Diệp Tố Huân vẫn trầm mặc không nói, một tay lại xoa mặt Ngu Quân Duệ, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sau khi sống lại, Ngu Quân Duệ còn chưa được nàng nhu tình đối đãi như thế, mừng rỡ vui vẻ ra mặt, ôm sát Diệp Tố Huân, cùng nàng vành tai và tóc mai chạm vào nhau nói, “Tố Tố, muội yên tâm,

huynh sẽ mau chóng quét dọn chướng ngại giữa chúng ta, thành thân với muội.”

Diệp Tố Huân khẽ lắc đầu, chướng ngại lớn nhất, là bóng mờ nàng không nhớ nổi kiếp trước, nhẹ cắn cắn môi, nàng mở miệng hỏi: “Ngu Quân Duệ, trong mộng ta rất hận huynh, huynh nói cho ta biết lý do?”

Bởi vì! Toàn thân Ngu Quân Duệ thẳng băng,, hắn không dám nói, thù diệt môn, mặc dù xảy ra trước khi quen biết, nhưng mà...!

”Tố Tố, đời trước đã qua, đời này, vô luận như thế nào huynh sẽ không phụ muội, thực xin lỗi muội, muội đừng hỏi nữa, được không?”

Diệp Tố Huân đẩy Ngu Quân Duệ ra, yên lặng ngồi dậy.

”Tố Tố, huynh...” Ngu Quân Duệ muốn giải thích, lại phát hiện không biết giải vây thế nào, trước khi quen hắn diệt Diệp gia, sau khi hắn cũng phụ một mối tình si của Diệp Tố Huân, chậm chạp không cho nàng danh phận, cho dù sau khi Diệp Tố Huân tỉnh táo hắn đã mặc kệ Lưu Thị kiên quyết phản đối định thành thân với nàng, nhưng khi đó Diệp Tố Huân lại không cần.

Vừa rồi hai người giày vò một phen, Diệp Tố Huân búi tóc sớm đã tán loạn, quần áo nhăn thành một nắm, còn loang lổ việc làm xấu xa, Ngu Quân Duệ tìm một bộ xiêm y trong tiệm, thay Diệp Tố Huân mặc vào, lại thay Diệp Tố Huân búi tóc rồi cài trâm.

Hắn chọn kích thước quần áo vừa vặn, động tác làm cho nàng rất quen thuộc, búi tóc được sơ xinh đẹp rắn chắc, nội tâm Diệp Tố

Huân cảm giác được, chuyện như này đời trước Ngu Quân Duệ mỗi ngày đều làm.

Nghĩ đến Ngu Quân Duệ mở cửa tiệm cũng là vì kiếm bạc trắng tự lập, nội tâm Diệp Tố Huân từ trên xuống dưới trằn trọc xoắn xuýt, không yên như ròng rọc kéo nước. Thầm thở dài một hơi, đè xuống oán hận trong lòng, thấp giọng nói: “Cha huynh biết huynh làm cái này, sẽ tức giận.”

Diệp Tố Huân còn một câu nhưng không nói ra miệng, nếu để Ngu Diệu Sùng nghe được ai đó nói, sẽ bỏ mất dịp tốt với vị trí gia chủ.

Diệp Tố Huân còn quan tâm hắn, Ngu Quân Duệ thật cao hứng, cười nói: “Không có ý định cho cha biết. Đúng rồi, Tố Tố, những ngày này huynh lãi một chút bạc, đánh điểm một cái trong phủ, có việc gấp muội có thể cho mấy người này truyền tin tức cho huynh, hoặc là tìm các nàng hỗ trợ làm cái gì cũng được...”

”Làm cái này để làm gì.” Diệp Tố Huân lắc đầu, thản nhiên nói: “Việc đêm đó huynh nghe rồi chứ?? Đoán chừng qua vài ngày, cha huynh liền hạ chủ ý, đại ca huynh sẽ không muốn lấy một kẻ ngốc, quyết định rồi ta sẽ về nhà.”

Về nhà! Ngu Quân Duệ có chút ngây dại, lẩm bẩm nói: “Tố Tố, không trở về nhà được không? Sau khi trở về, cha muội có khả năng sẽ tìm hôn sự cho muội, cho huynh thêm chút thời gian lần nữa đi?”

Diệp Tố Huân im lặng, ánh mắt dừng trên dung nhan xuất sắc của Ngu Quân Duệ, thật lâu sau chậm rãi rủ mắt xuống. Ngu Quân Duệ thâm trầm chuyên chú giống trong mơ, hắn đối với mình, tựa hồ

không có gì đáng ngờ, tại sao không chịu nói ân oán kiếp trước để nàng cởi bỏ khúc mắc chứ?

”Tiểu thư, Ngu nhị thiếu gia coi như không tệ, xem ra không phụ tỷ đấy.”

”Tiểu thư, tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp thoái thác hôn sự với đại thiếu gia thôi.”

Trở lại Lê Viên, Lục La và Tử Điệp líu ríu nói không ngừng, hai người đã thăm dò không ít tình huống Ngu Quân Duệ ở chỗ Trình Hạo, rất yên tâm với Ngu Quân Duệ, lại thấy Diệp Tố Huân đổi xiêm y, xiêm y cũ cũng không mang về, lòng bảo dạ nghe, càng ngóng trông Diệp Tố Huân có thể sớm ngày gả cho Ngu Quân Duệ.

Lấy hay không lấy Ngu Quân Duệ, cũng không thể gả cho Ngu Quân Diệp, đến Giang Ninh gần hai tháng, Diệp Tố Huân có chút bận tâm mẫu thân cùng đệ đệ ở nhà có thể bị Trần di nương ám toán hay không, nàng nghĩ nhanh cắt đứt quan hệ với Ngu Quân Diệp rồi về nhà.

”Ngày mai các muội tìm Tam tiểu thư, nói ta làm ầm ĩ muốn về nhà.”

”Như vậy có tác dụng không?”

Đương nhiên là có tác dụng, đây là bức Diệp Tố Vân nắm chặt hành động, quýnh lên rồi, sẽ dùng đủ loại chiêu thức khó coi, có thể làm Ngu Diệu Sùng mau chóng chán ghét tỷ muội các nàng.

Trần di nương một mực ở nhà, tích lũy tiền riêng không ít, lần này Diệp Tố Vân mang theo không ít ngân lượng mua lòng người, gặp người Ngu phủ đều khen thưởng, khá nổi tiếng trong lời đám hạ

nhân, càng thân thiện giống bạn cũ nhiều năm với hai thiếp thân tùy tùng Quyên Nhi, Tâm Nhi của Ngu Quân Diệp.

Ngu Quân Diệp nói cái gì mà ra ngoài du ngoạn không gặp người, Ngu Diệu Sùng cố ý tránh mặt, Diệp Tố Vân vốn gấp, lại nghe Lục La nói Diệp Tố Huân khóc đòi về nhà, càng nóng nảy.

Diệp Tố Vân nghĩ nếu lần này mình không nắm lấy cơ hội, sau này sẽ khó mà tìm được vị hôn phu vừa tài vừa có xuất thân tốt như Ngu Quân Diệp, rốt cuộc ngồi không yên, thu thập ăn mặc một phen, đến Lan Viên tìm Quyên Nhi thám thính tình huống.

Lan Viên không cho ngoại nhân đi vào, nhưng cũng không thể không cho người khác đến, thế là cạnh cửa viên có xây một phòng tiếp khách khá lớn.

Quyên Nhi đang may vá ở đó, thấy Diệp Tố Vân đã đến, hạ thấp người chào rồi mời ngồi. Diệp Tố Vân xông về phía trước đỡ nàng ấy, thân mật nói: “Suốt ngày thấy cô vội vàng, sao không nghỉ ngơi một chút?”

Quyên Nhi cười cười, nói: “Vị thiếu gia này của chúng tôi chướng mắt người thêu thùa may vá trong phủ, tôi và Tâm Nhi đành chịu mệt gắng sức làm.”

Nàng nói gần nói xa có ẩn ẩn đắc ý và ám chỉ, Diệp Tố Vân biết nàng và Ngu Quân Diệp quan hệ thân mật, cũng lơ đễnh, tùy tùng giờ có đắc ý nhưng cũng chỉ giỏi lắm là di nương, hùa vào lời nói khoa trương của Quyên Nhi, Diệp Tố Vân nói bóng nói gió hỏi Ngu Quân Diệp đi đâu.

”Mấy ngày nay sao không thấy Tâm Nhi vậy?”

Tâm Nhi đến biệt viện chiếu cố Ngu Quân Diệp rồi, Quyên Nhi sẽ không nói, cười nói: “Đại thiếu gia ra ngoài, công việc ít đi, cô ấy về thăm gia đình rồi.”

Hỏi không ra, tâm tư Diệp Tố Vân xoay đi lòng vòng, cười nói: “Quân Diệp ca ca đi ra ngoài chơi, vì trốn tránh Diêu nhị tiểu thư?”

Nói đến Diêu Ý Chân, Quyên Nhi có chút thiếu kiên nhẫn rồi, Ngu Quân Diệp bởi vì trói buộc cổ quái của Ngu Diệu Sùng, còn chưa gọi nàng và Tâm Nhi hầu hạ, lúc này ngay cả thông phòng nàng cũng chưa đạt được.

Tính tình Ngu Quân Diệp, cộng thêm được cha nuông chiều, chỉ sợ cưới một người lợi hại... Tỷ muội Diệp gia một người ngu ngốc dĩ nhiên không được, một người là thân phận thứ xuất thấp kém, dù ai gả cho Ngu Quân Diệp làm chính thất, cũng sẽ không quá khó xử các nàng.

Nghĩ đến chỗ này, Quyên Nhi dừng công việc, liếc mắt nhìn xung quanh, không giấu diếm nữa, hạ giọng kể chuyện Ngu Quân Diệp bị đánh.

Lời nói Quyên Nhi nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ lại Như sấm vang đỉnh đầu Diệp Tố Vân, một đầu Diệp Tố Vân mồ hôi nóng, cứng đơ người, Quyên Nhi thấy nàng như vậy, chỉ cho là nàng Ngu Quân Diệp bị đánh, cảm thấy có vài phần cảm động, đứng lên rót trà mang tới, cười an ủi: “Lão gia tuy là đánh hung ác, nhưng đều là tổn thương da thịt, cũng không có gì đáng ngại.”

Diệp Tố Vân đã rõ ràng, Ngu Diệu Sùng vì sao không chào đón chính mình rồi, hóa ra là nghe xong lời của mình tiến đến bắt kẻ thông dâm bắt kẻ thông dâm, lại bắt được Ngu Quân Diệp, cho là

mình cho là mình hồ ngôn loạn ngữ vu hãm trong sạch của tỷ tỷ, loại trừ tình địch.

Ngu Quân Diệp ôn hòa không có dấu hiệu động tâm, nếu lại không làm Ngu Diệu Sùng vui, hôn sự này khó mà thành, Diệp Tố Vân không có tâm tư nói chuyện phiếm, lại nói thêm một lúc với Quyên Nhi rồi cáo từ.

Ngu Quân Diệp có trộm gặp Diệp Tố Huân không? Mình phải làm Ngu Diệu Sùng vui thế nào? Sau khi Diệp Tố Vân rời khỏi Lan Viên, một đường kinh ngạc lo lắng, hồn phách thất thủ, bất ngờ va phải người khác.

”Ơ kìa, Tố Vân muội, có chuyện gì vậy?”

Người Diệp Tố Vân va phải chính là Lưu Uyển Ngọc.

”Chào Uyển Ngọc tỷ tỷ.” Diệp Tố Vân thu hồi thất lạc, nổi lên tâm tư đánh xã giao, chạm vào xiêm y Lưu Uyển Ngọc đang ôm, cười nói: “Uyển Ngọc tỷ tỷ vừa làm xiêm y theo yêu cầu?”

”Đây là ta dựa theo lời cô mụ, bộ không hợp, ta nhận may sửa chữa lại cho bà.”

Diệp Tố Vân qua loa cười cười, nhìn váy trong tay Lưu Uyển Ngọc, ngăn không được hiếu kỳ hỏi: “Cái này màu sắc vô cùng kiều diễm, phu nhân sẽ mặc xiêm y như thế?”

Uyển Ngọc gật đầu, thần bí nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Ta nói riêng cho muội biết, không thể nói với người khác, Hoa phu nhân thích nhất màu này, hôm trước cô mụ ta thăm dò được tin tức này từ lão nhân trong phủ, dựa vào đó mấy ngày mặc xiêm y kiểu dáng

Hoa phu nhân thích, dượng ta liền ôn hòa đối xử. Ta đang nghĩ, cũng xuyên thẳng mặc vào vài món, hy vọng dượng ta...”

Lưu Uyển Ngọc nói đến chỗ này, nhăn nhăn nhó nhó không nói. Diệp Tố Vân ngầm hiểu, mỉm cười nói: “Ngọc tỷ tỷ Ngọc tỷ tỷ sắc nước hương trời, hiếm người bì kịp, vị trí nhị thiếu nãi nãi, ngoại trừ tỷ tỷ, còn có thể là ai, tỷ tỷ không cần lo lắng.”

Mặt Lưu Uyển Ngọc ửng hồng, tựa như mắc cỡ không biết nói cái gì, khẽ gật đầu một cái, liền muốn rời đi.

” Uyển Ngọc tỷ tỷ chậm đã, cái này thêu thùa cần nhiều người, để muội muội giúp tỷ tỷ.”

Mặc xiêm y Hoa phu nhân thích có thể làm Ngu Diệu Sùng vui, sao Diệp Tố Vân sẽ bỏ qua cơ hội này, nàng muốn mượn cơ hội giúp đỡ sửa xiêm y, thấy rõ kiểu dáng xiêm y, cũng làm cho mình vài món xuyên thẳng mặc để Ngu Diệu Sùng đối đãi với con mắt khác.

Lưu Uyển Ngọc cầm trang phục đi vòng vo trong phủ hồi lâu rồi, thấy Diệp Tố Vân cắn câu, trong nội tâm vui vô cùng, cũng không giả ý thoái thác giữ bí mật, cười nói: “Như thế rất tốt, làm phiền muội muội rồi.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mưa Rả Rích Gió Lất Phất

Uy nghiêm của chử tử dựa vào địa vị trong nhà để xác lập, không phải đương gia xử lí công việc, cũng không phải đối tượng kế vị, mà chỉ là con kế thất không quyền thế, trong Ngu phủ trước kia, Ngu Quân Duệ không thể khống chế tất cả, ngay cả tâm phúc cũng không có mấy, nhưng từ khi quyết định muốn bảo vệ Diệp Tố Huân bình an, hắn liền bắt đầu âm thầm quan sát, lôi kéo người.

Song, muốn cho người khác hoàn toàn thần phục trung thành không dễ dàng. Ngu Quân Duệ âm thầm tra xét hạ nhân trong phủ, có lấy khuyết điểm uy hiếp, nếu gia cảnh trong nhà khó khăn thì viện thủ để lấy nhân tình, nếu tham của thì dùng bạc thu mua, không đến một tháng, khắp Ngu phủ đều có tai mắt của hắn.

Ban ngày không ở nhà, buổi tối hồi phủ, Ngu Quân Duệ đều rút ra thời gian, lặng lẽ gặp cơ sở ngầm, hỏi thoáng qua chuyện trong phủ.

Ngu Quân Diệp không có ở đây, sau đêm Lưu Thị bị Ngu Diệu Sùng làm mất thể diện trước mặt mọi người, bề ngoài xem ra khá an phận, cũng không nhìn ra bà muốn sửa trị Diệp Tố Huân.

Dù mỗi ngày đều lấy được đáp án không có chuyện gì nhưng Ngu Quân Duệ vẫn không dám khinh thường, lúc trời tối đều hỏi một lần.

Đêm nay, mọi chỗ đều không có chuyền hồi báo, Ngu Quân Duệ lại tới Thúy Nghi cư của Diệp Tố Vân.

Thúy Nghi cư có hai nha hoàn thô sử vẩy nước quét nhà, một người tên Tiểu Vân là tai mắt của Ngu Quân Duệ.

Hai nha hoàn thô sử ở chung một phòng, theo luật bình thường, lúc này là thời gian Tiểu Vân nghỉ ngơi, người kia đứng giữa nhà nhưng đêm nay một người khác cũng ở trong phòng, Ngu Quân Duệ dừng lại một chút rồi rời đi.

Ngu Quân Duệ đã phân phó những người này, bình thường lúc lặng lẽ báo cáo, nếu có tình huống đặc biết, kiếm cớ nói với người giữ cửa Thạch Đầu trong phủ.

Thạch Đầu vốn là gã sai vặt thân cận của hắn, là tâm phúc Ngu Quân Duệ, ba năm trước đây Ngu Quân Duệ để Thạch Đầu làm hỏng một chuyện hắn giao cho, đánh cho Thạch Đầu một gậy, giả bẩm Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị muốn đuổi Thạch Đầu, khi ấy Ngu Quân Diệp khắp nơi đối nghịch với hắn, bèn thay Thạch Đầu cầu tình, không chỉ giữ lại mà còn phân công Thạch Đầu làm thủ vệ, nhìn như đơn giản không dùng được, thật ra lại rõ ràng nhất hướng đi, đối tượng xuất nhập phủ.

Hôm sau lúc ra đại môn, Thạch Đầu chạy ra đón, nói nhỏ: “Nhị thiếu gia, không có người đến nói cái gì cả.”

Xác nhận không có tình huống đột ngột phát sinh, Ngu Quân Duệ thả tâm, bước ra phủ.

Ngày hôm đó cửa hàng có nhiều khách, lúc hai người làm giới thiệu nhiều trung y, thường phục và phục sức có chút tùy tiện, Ngu

Quân Duệ đứng bên cạnh nhìn, thấy lộn xộn thì bất động thanh sắc tiến lên sửa chữa.

”Quân Duệ, có bí quyết sao? Sao ta cảm thấy ngươi mới nói một hai câu, những tiểu thư, phu nhân trả bạc lại thoải mái rất nhiều?” Trình Hạo tùy tiện đã quen, không biết chi tiết, tỉ mỉ, lúc giờ ngọ khách đã về, không nhịn được tò mò hỏi.

”Các ngươi nhìn xem.” Ngu Quân Duệ cũng muốn dạy bảo hai người làm, thích thú cầm xiêm y kéo trước ngực mình khoa tay múa chân: “Các ngươi xem, lụa sáng màu đen này, vải lăng màu anh thảo này, gấm Tứ Xuyên màu chàm, còn có gấm màu tím nhạt này, vài loại màu khác nhau này khác chất vải, ta mặc cái nào cũng như nhau à?”

”Dĩ nhiên là không.” Trình Hạo lắc đầu, hai người làm nhìn nói: “Lụa sáng màu đen mặc vào rất khóc coi, tiếp theo là gấm Tứ Xuyên màu chàm, màu anh thảo quá không làm tôn lên tướng mạo, gấm màu tím nhạt dùng trên người nhị công tử là tốt nhất.”

Ngu Quân Duệ gật đầu, nói: “Cùng một người, màu sắc khác nhau và chất vải khác nhau tạo nên cảm giác không giống nhau, lúc giới thiệu còn tùy người, nếu khách nhân nhìn trúng, tất nhiên là để các nàng thử trước, đi theo nhất định phải nắm được khí chất khách nhận lộ ra, dựa vào màu, phong thái khách yêu thích để phán đoán, càng là chỗ nhỏ nhặt càng không thể sơ sót.”

Hai người làm thụ giáo liên tục gật đầu, Trình Hạo khen: “Quân Duệ huynh thật thạo nghề, không thể tưởng được việc nhỏ cũng nghiêm túc, ngay cả cái này cũng chú ý tới.”

Ngu Quân Duệ lắc đầu, khóe môi ôn nhu cười yếu ớt, hắn nào biết được, đây là lời Diệp Tố Huân ngày đó nói.

Hôm ấy, sau khi nói tính toán của mình với nàng, nói sau khi buôn bán một thời gian ngắn, nguồn cung cấp xiêm y cũ ít đi, bạc trắng cũng ít dần thì hắn đã tích lũy được chút bạc, phải đi làm ăn từ nam tới bắc, đành để Diệp Tố Huân chờ hắn, dù không làm được gia chủ Ngu gia, hắn cũng có thể kiếm bạc trắng xông xáo một phương, thân phận phong quang tới thú nàng.

Diệp Tố Huân lúc ấy cười lạnh nói: “Cái gì gọi là buôn bán lớn? Cái gì gọi là buôn bán nhỏ? Bây giờ huynh thuận tiện dùng thân phận, đã bắt đầu có khách hàng cố định rồi, lúc không còn nguồn cung, chẳng lẽ không thể bán đồ hoàn toàn mới à? Những tiểu thư phu nhân chẳng lẽ quanh năm suốt tháng chỉ mua đồ cũ? Tuy nói đại gia đình đều là để sư phó vào phủ đo rồi làm theo yêu cầu hoặc hạ nhân may vá trong phủ làm nhưng huynh cũng có thể căn cứ dáng vóc mập, cao, gầy, thấp và sở thích của khách hàng làm xiêm y, trang sức theo yêu cầu. Chi tiết, tỉ mỉ, thêm nhiều công phu chút ít, tự nhiên dễ bán, có được khách, lo gì buôn bán không được lớn...”

Chi tiết, tỉ mỉ quyết định thắng thua, Ngu Quân Duệ mỉm cười nghĩ đến Diệp Tố Huân, đột nhiên nghĩ tới lời Tiểu Vân tối qua, tuy nàng ta không có đi tìm Thạch Đầu nhưng nói không chừng có chuyện nhỏ nhặt nàng ta không để ý tới.

Chuyện đêm nọ, lòng hắn biết nương hắn giá họa Ngu Quân Diệp, nếu Diệp Tố Vân không xem xét chân tướng, cho rằng Ngu Quân Diệp thích Diệp Tố Huân, nói không chừng sẽ bất lợi với Diệp Tố Huân.

”Ta có việc ra ngoài một chuyến.” Nói xong, Ngu Quân Duệ vội vã rời đi.

”Chuyện gì mà gấp vậy?” Hai gã người làm không hiểu.

Còn phải hỏi chuyện gì xảy ra sao? Nhất định có quan hệ với Diệp gia đại tiểu thư, Trình Hạo lắc đầu không thôi, thầm nghĩ Ngu Quân Duệ thế là bại triệt để, một người lạnh lùng, bạc tình, bình tĩnh như thế, chỉ cần chuyện có liên quan tới Diệp Tố Huân, hắn liền rối loạn thành một đoàn.

Giữa ban ngày muốn tránh tai mắt người khác không dễ, Ngu Quân Duệ cũng không thèm tránh, nghênh ngang tiến vào Thúy Nghi Cư.

”Chào nhị thiếu gia.”

Nha hoàn Thanh Ngạc và Bạch Chỉ của Diệp Tố Vân mang theo nha hoàn trong Thúy Nghi Cư ra chào, ngay ngắn thỉnh an với Ngu Quân Duệ.

”Tiểu thư các ngươi đâu?” Tiểu Vân đã nằm trong đám đông, Ngu Quân Duệ liếc nàng ta một cái, nhìn về phía Thanh Ngạc, Bạch Chỉ.

”Tiểu thư nhà ta đi thỉnh an Ngu lão gia.”

Ngu Quân Duệ cũng không phải muốn tìm Diệp Tố Vân, khẽ gật đầu, quay người rời đi.

Ra Thúy Nghi Cư, sau khi đi vài chục bước Ngu Quân Duệ dừng lại, Tiểu Vân kia cũng khá lanh lợi, trong chốc lát đã đi ra.

”Nhị thiếu gia, không có chuyện gì, nếu có nô tài sẽ đi tìm Thạch Đầu.”

Tốt nhất không có việc gì, xem ra bản thân đa tâm, Ngu Quân Duệ nhẹ gật đầu, khoa trương nói: “Ngươi rất lanh lợi, để ý kĩ, có chỗ khác thời lập tức báo cho ta hoặc Thạch Đầu.”

Tiểu Vân được khích lệ, mặt có chút hồng, bề bộn nghĩ kĩ chuyện trong Thúy Nghi Cư, nàng ta lại nghĩ đến một chuyển không hợp lí.

”Nhị thiếu gia, hôm nay sau bữa ăn trưa Diệp tam tiểu thư đi thỉnh an lão gia, đặc biệt thay đổi xiêm y nhưng xiêm y đó kiểu dáng rất khó coi, trên áo là thân đối cài móc...”

Diệp gia rất giàu có, Diệp Trần Thị nắm quyền, tuy Diệp Tố Vân là thứ xuất, nhưng xiêm y, phục sức đều cực kì tinh xảo không khác đích nữ, Ngu Quân Duệ kì quái hỏi: “Khó coi thế nào?”

”Không biết, thật khó nói, chất vải cái váy kia vô cùng tốt, nhưng kiểu dáng rất khó coi, vô cùng...” Tiểu Vân nhăn mày, nói: “Kiểu dáng thoạt nhìn không khác nương nô tì mặc khi nô tì còn bé. Kì quái là đồ kia hình như làm theo yêu cầu.

Yêu cầu làm xiêm y kiểu dáng cũ kĩ, nhưng cái này không cản trở Diệp Tố Huân cái gì, Ngu Quân Duệ cũng không thèm để ý, lại khen Tiểu Vân vài câu thì rời đi.

Không ai biết hắn trở về, Ngu Quân Duệ cũng không đi thỉnh an phụ mẫu, một đường xuất phủ.

”Nhị thiếu gia vừa về đã muốn đi?” Thạch Đầu đi ra nghênh đón.

Ngu Quân Duệ nhẹ gật đầu, hơi dừng chân một chút, nói: “Nếu tam tiểu thư Diệp gia xuất phủ thì nói với ta một tiếng.”

Bệnh ngu ngốc của Diệp Tố Huân là bị Trần di nương hạ độc, Ngu Quân Duệ sợ Diệp Tố Vân làm lại trò cũ, mua thuốc đầu độc Diệp Tố Huân.

”Dạ.” Thạch Đầu đồng ý, lại nói: “Diệp tam tiểu thư cũng rất ít khi ra ngoài, sau lần đi cùng mọi người đến Diêu phủ, cũng không có ra ngoài.”

Diệp Tố Vân chỉ đi ra ngoài lần đi cùng bọn hắn? Ngu Quân Duệ cảm thấy quái dị, nhất thời không biết không đúng chỗ nào, không khỏi ngưng lông mày suy tư.

”Thiếu gia, không đúng chỗ nào sao?” Thạch Đầu thấy hắn như có điều suy nghĩ, khó hiểu hỏi.

”Ngươi vừa mới nói Diệp tam tiểu thư không ra ngoài? Nhưng ta nghe nói nàng vừa làm quần áo mới mà.”

”Có thể là biểu tiểu thư cho rồi, lúc trước biểu tiểu thư mua không ít vải về.”

Lưu Uyển Ngọc mua vải rồi đưa cho Diệp Tố Vân, Diệp Tố Vân dùng vải kia làm quần áo kiểu dáng cực kì lạc hậu!

Một chuyện cũ như một tia sáng hiện lên trong đầu Ngu Quân Duệ, hắn giữ tay Thạch Đầu: “Vải biểu tiểu thư mang về màu gì?”

”Rất tươi đẹp, như lá liễu tươi mới vừa hái.”

Màu vải như vàng nhạt như xanh nhạt, thân đối cũ kỹ cài móc, xâu chuỗi tất cả sự việc, Ngu Quân Duệ lập tức ngộ ra.

Mười năm trước, có một ngày Lưu Thị cũng mặc một xiêm y kiểu dáng màu sắc như thế, kết quả ngày đó Ngu Diệu Sùng giận dữ, mặt căm khổ tàn khốc, trách cứ làm Lưu Thị khóc mãi.

Tuy đã lâu nhưng Ngu Quân Duệ vẫn tinh tường nhớ kĩ, hơn nữa lén lút thăm dò được, hóa ra ngày đó Lưu Thị mặc xiêm y giống y như đúc xiêm y Hoa phu nhân đã qua đời thích nhất.

Lưu Uyển Ngọc cấp vải, lại tiết lộ kiểu dáng xiêm y cho Diệp Tố Vân làm, đây là muốn làm Ngu Diệu Sùng giận Diệp Tố Vân, tiến tới giận chó đánh mèo Diệp Tố Huân, cự tuyệt hôn nhân với Diệp gia?

Hành vi của Lưu Uyển Ngọc dĩ nhiên do nương hắn Lưu Thị bày kế, Ngu Quân Duệ âm thầm lắc đầu, cảm thấy nương mình thần trí không tỉnh táo ra chiêu, Diệp Tố Vân một người làm khách, lại mặc xiêm y Hoa phu nhân thích nhất, Ngu Diệu Sùng nhất định biết Lưu Thị lộ ra, chỉ sợ Diệp Tố Vân làm khách không đến nỗi bị mắng, ngược lại nương hắn không thiếu được bị mắng.

Mạo hiểm chọc giận Ngu Diệu Sùng, chỉ để Ngu Diệu Sùng chán ghét Diệp Tố Vân, dẫn đến chán ghét Diệp gia? Tỷ muội Diệp gia một người là thứ nữ, người kia thì ngu ngốc, bất cứ ai nếu gả cho Ngu Quân Diệp, đều có lợi với nương hắn, vì sao phải hạ nước cờ không có lợi này? Vì sao hồ đồ như thế?

Gió mát thổi làm hắn thoải mái, đột nhiên, toàn thân Ngu Quân Duệ phát lạnh, cắn chặt răng không động đậy.

Hắn nghĩ đến một khả năng -- nếu Ngu Diệu Sùng nhất thời hồ đồ, coi Diệp Tố Vân là phu nhân đã chết mà sủng ái!

Diệp Tố Vân đã đến đây khá lâu, Ngu Diệu Sùng cũng không đối xử đặc biệt với nàng ta, xem ra tướng mạo nàng và Hoa phu nhân không giống nhau. Nhưng mà nếu muốn ông lầm Diệp Tố Vân là Hoa phu nhân, cũng không phải chuyện bất khả thi.

Ít nhất, Ngu Quân Duệ biết rõ, chính Ngu Diệu Sùng đã từng coi Lưu Thị là Hoa phu nhân.

Có một loại hương liệu có thể gây thôi tình ảo, người hít phải sẽ coi người bên cạnh là người thầm ái mộ hoặc tưởng niệm, sau đó thỏa tình cầu hoan... Loại hương này còn có một chỗ đáng sợ, đó là người kia sẽ nhớ chi tiết quá trình, mỗi lần nhớ tới, thì lại nhớ người đó không phải ý trung nhân của mình.

Lưu Thị dùng độc kế này để kết phu thê với Ngu Diệu Sùng, sau khi hắn làm tất cả cũng không chiếm được sủng ái của Ngu Diệu Sùng, nhưng ông lại cực kì yêu thương nhi tử. Lúc thì yêu thương, khi thì coi như kẻ thù. Nhưng yêu ít mà hận nhiều, thường đánh mắng hơn, có lần Ngu Quân Duệ không khuất phục, chống đối Lưu Thị, phẫn nộ nói đáng nhẽ hắn không nên sinh ra, Lưu Thị hận mắng không dứt, kể lại chuyện cũ, bà cho rằng Ngu Quân Duệ còn nhỏ nên không hiểu, nào ngờ Ngu Quân Duệ lại nhớ kĩ. Lúc ấy không hiểu thật nhưng sau khi lớn lên thì hắn kiểm chứng khắp nơi, biết chuyện cũ khiến hắn càng không kính trọng bà nữa.

Ngu Quân Duệ nắm chặt nắm đấm, nếu Diệp Tố Vân thành tiểu thiếp của Ngu Diệu Sùng, dựa theo bối phận, nhân duyên của mình và Diệp Tố Huân bất luận cố gắng thế nào cũng không có khả năng nữa.

Đây mới là mục đích của nương hắn và Lưu Uyển Ngọc!

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tất Cả Gửi Gió Xuân

Thông suốt, toàn thân Ngu Quân Duệ đều là mồ hôi lạnh.

Không biết Diệp Tố Vân đi Cúc Viên đã bao lâu? Chuyện hỏng bét kia đã xảy ra chưa?

Hít một hơi thật sâu, sau khi lấy lại bình tĩnh, Ngu Quân Duệ chạy gấp về phía Cúc Viên.

Ngày ấy Diệp Tố Vân giúp Lưu Uyển Ngọc sửa xiêm y, nhìn kĩ kiểu dáng, lòng tràn đầy vui mừng khi trở về, tưởng tượng lúc nàng ta mặc xiêm y đến nịnh Ngu Diệu Sùng, khiến ông vui mừng, không nói hai lời định ra hôn sự của nàng ta với Ngu Quân Diệp.

Sau khi bình tĩnh Diệp Tố Vân lại phát sầu, nàng ta chỉ tạm trú ở Ngu phủ, xuất phủ có khá nhiều bất tiện, chưa quen thuộc thành Giang Ninh, không dễ mua được chất vải và màu sắc giống.

Đầu óc Diệp Tố Vân xoay lòng vòng, hôm sâu cầm một trâm cài ngọc châu tìm Lưu Uyển Ngọc.

”Uyển Ngọc tỷ tỷ, hôm nay ngẫu nhiên muội phát hiện trâm cài ngọc châu này đặc biệt mang tới, tặng tỷ.”

”Đa tạ Tố Vân muội muội.” Lưu Uyển Ngọc dường như yêu thích không buông tay, hẳn sẽ cài lên đầu, với tư cách đáp lễ, nàng ta đưa một thớt vải cho Diệp Tố Vân, đúng là loại vải Diệp Tố Vân cần làm

xiêm y Hoa phu nhân thích, hơn nữa đã huân hương, có mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn chóp mũi.

Diệp Tố Vân đè xuống hoan hỉ trong lòng, cười nói: “Mùi này thật thơm.”

”Đây là mùi thơn Hoa phu nhân ưa thích, ta cố ý huân đấy, nếu muội muội thích ta sẽ tặng một túi thơm cho muội.” Lưu Uyển Ngọc soi gương, cài trâm lên tóc, tiện tay tháo xuống túi thơm bên hông cho Diệp Tố Vân.

Cẩn thận cắt từng đường, trong mười ngày, Diệp Tố Vân đã may xong một bộ quần áo.

Xiêm y này có chất vải và màu sắc không tệ, nhưng kiểu dáng lại ở hai mươi năm trước, kém hơn nhiều vạt áo giao lĩnh trăm điệp bây giờ nhiều, Diệp Tố Vân vốn định mặc hàng ngày lại sợ người khác chế nhạo nên đành thay lúc đi gặp Ngu Diệu Sùng.

Diệp Tố Vân lại sợ Ngu Diệu Sùng giống mấy ngày trước, tránh mặt nàng ta, buổi sáng bèn cầm năm mươi lượng bạc, lại sai một quản sự ma ma trong phủ mua giúp mấy giỏ dưa leo tươi, giao cho đồ cho Lưu Thị, lấy cớ quấy rầy Ngu gia đã lâu, nên xin gửi những vật này tới hạ nhân để bày tỏ lòng biết ơn.

Cái cớ này thật vụng về, muốn cảm ơn cũng phải tạ chủ tử, nào có cảm ơn hạ nhân trong phủ nhưng Lưu Thị đang hao hết tâm tư giúp Diệp Tố Vân quét dọn chướng ngại, tự nhiên sẽ không chăm chú so đo, còn theo ý của nàng ta, bảo ma ma quản sự truyền lời xuống, ăn trưa xong hạ nhân trong phủ tập hợp ở sảnh hai.

Dù là vậy nhưng người trong Cúc Viên sẽ không rời đi hết, Lưu Thị lại bảo Lưu Uyển Ngọc chọn thời gian tốt, dụ người hầu trong Cúc Viên đi chỗ khác để Diệp Tố Vân thuận lợi gặp Ngu Diệu Sùng.

Kế Lưu Uyển Ngọc hiến là để Ngu Diệu Sùng và một nữ tử khác có chuyện tốt, sau đó ông sẽ phải đưa ra ý nạp thiếp, lại nói Ngu Diệu Sùng không gần nữ sắc, tìm bên ngoài không dễ được việc, không bằng dụng kế để Diệp Tố Huân bị Ngu Diệu Sùng làm nhục, nạp thiếp. Một người ngu ngốc không có ảnh hưởng tới địa vị của Lưu Thị, còn có thể ly gián Ngu Quân Diệp và Ngu Diệu Sùng.

Lưu Thị lắc đầu phản đối: “Hai nha hoàn bên cạnh Diệp Tố Huân rất thông minh, lại một tấc cũng không rời, không dễ làm, nếu đánh rắn động cỏ khiến dượng cháu chú ý, sau này liền khó làm, ta thấy tốt hơn là làm Diệp Tố Vân cắn câu.”

Nếu Diệp Tố Vân thành tiểu thiếp của Ngu Diệu Sùng, dựa theo bối phận, Ngu Quân Duệ không thể lấy Diệp Tố Huân rồi, Lưu Uyển Ngọc đồng ý lời Lưu Thị. Những ngày sau bất động thanh sắc dụ dỗ, quả nhiên câu được con cá Diệp Tố Vân.

Làm thế nào để Ngu Diệu Sùng mất thần trí, phát sinh chuyện cẩu thả với Diệp Tố Vân thì Lưu Uyển Ngọc không nghĩ ra nhưng Lưu Thị đã chát chát nói: “Không cần nghĩ nữa, trở về nói phụ thân cháu giao cho một ít bao ảo ảnh.”

”Cô mụ, lỡ chúng ta cũng ngửi thấy thì sao? Hơn nữa, sao tính được thời điểm tốt để huân hương?”

”Cái này cháu không cần lo lắng...”

Bôi bạc hà vào sau tai sẽ thay đổi dược tính ảo ảnh, càng đặc thù hơn, lúc ngửi được khí tức người khác phái sẽ không phát tác.

Lưu Thị bảo nàng ta đến Cúc viên giúp điều hạ nhân đi, Lưu Uyển Ngọc đồng ý.

Đường đến Cúc Viên có đi qua Lê Viên, Lưu Uyển Ngọc nhìn cửa sân Lê Viên, tròng mắt chuyển động, nghĩ đến Diệp Tố Huân ngu ngốc, dù chọc ghẹo thế nào nàng cũng không biết, thích thú tiến vào Lê Viên.

Mùa hè nóng bức, ở bên ngoài mát mẻ hơn trong phòng, Diệp Tố Huân lẳng lặng ngồi dưới mái hiên, Lục La và Tử Điệp ở bên cạnh dựa vào cột trụ hành lang ngủ, hạ nhân khác hoặc là tìm tỷ muội chơi, hoặc là ngủ trưa, trong Lê Viên vô cùng im ắng.

Lưu Uyển Ngọc nhẹ nhàng đi kéo tay Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân muốn bỏ qua thì Lưu Uyển Ngọc đặt ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng, chớp mắt thân mật nhìn Diệp Tố Huân.

Giả ngu ngốc, Diệp Tố Huân không tiện có phản ứng, chỉ ngơ ngác nhìn Lưu Uyển Ngọc không nói câu nào.

Lưu Uyển Ngọc kéo túi thơm trên đai lưng xuống, lắc trước mặt Diệp Tố Huân, ngón tay chỉ chỉ cửa sân, dùng ánh mắt cổ vũ Diệp Tố Huân đi cùng nàng ta sẽ có túi thơm.

Nàng ta thần thần bí bí muốn làm cái gì vậy, Diệp Tố Huân suy nghĩ một chút, quyết định đi theo Lưu Uyển Ngọc, xem nàng ta muốn làm cái gì.

”Diệp tam tiểu thư, xin ngài đừng làm khó dễ nô tì, khay đựng trái câu này nô tì có thể cầm vào cho lão gia thay Diệp tam tiểu thư.”

Cửa ra vào Cúc Viên, Diệp Tố Vân dùng tất cả vốn liếng, lại nói là lễ vật khá tốt nhưng Xán Nhi hầu hạ Ngu Diệu Sùng không cho nàng ta đi vào.

”Tố Vân muội muội, Xán Nhi...” Lưu Uyển Ngọc cười nói tự nhiên, kín đáo đưa túi thơm trong tay cho Diệp Tố Huân, dò xét tình hình.

Đây là kéo mình tới xem chuyện cười của Diệp Tố Vân hả? Diệp Tố Huân nhìn bóng lưng của Lưu Uyển Ngọc hơi khó hiểu, ở chỗ nàng không nhìn thấy, Lưu Uyển Ngọc vội bảo Diệp Tố Vân dừng nói, ngón tay chỉ về phía sau mình.

Diệp Tố Vân thấy Diệp Tố Huân, âm thầm cảm kích Lưu Uyển Ngọc cẩn thận, Lưu Uyển Ngọc xen vào giữa nàng ta và Xán Nhi, cuốn lấy Xán Nhi, sau đó nàng ta vội vàng kéo Diệp Tố Huân đi vào Cúc Viên.

Ngu Diệu Sùng đã thấy nàng ta mặc y phục ưa thích nhất, nếu giận nàng ta mạnh mẽ xông tới Cúc Viên, thêm một người ngu ngốc chia sẻ với nàng ta cũng rất tốt.

Bên trong Cúc Viên tràn đầy hoa cúc đập vào mắt (~!~), nhưng giờ chưa tới lúc hoa nở, chỉ thấy lá xanh, lá cây xen vào nhau, chất đống một cụm, dưới ánh nắng mặt trời lộ ra độc một màu xanh, mặc dù không có hoa tươi đẹp nhưng lại có một phen tươi mát, lịch sự, tao nhã khác.

Đá xếp thành đường, tiến vào cửa Thùy Hoa Lâu, xuyên qua hành lang, chủ phòng xuất hiện. Gỗ chạm rỗng, điêu khắc hình đại bàng, rất trang nhã và tinh xảo.

Lúc thấy cửa gỗ lim khắc hoa, Diệp Tố Huân hoàn hồn, nhớ tới Ngu Diệu Sùng cổ quái, mãnh liệt dựt tay Diệp Tố Vân chạy ra ngoài.

”Tỷ tỷ.” Diệp Tố Vân vội đuổi theo, bắt cổ tay Diệp Tố Huân không để nàng đi, một bên hét lớn: “Ngu bá bá, cháu và tỷ tỷ tới thăm bá.”

”Ngươi không biết quy củ nơi này à? Bá mẫu chưa nói với ngươi...” Ngu Diệu Sùng đúng lúc sắp ra ngoài, sau khi Diệp Tố Vân mở miệng, ông đã xuất hiện ở cửa phòng.

Giương mắt nhìn tỷ muội Diệp Tố Vân, lời nói của Ngu Diệu Sùng bị bỏ dở, ngừng nghỉ, ông hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Tố Vân, âm hiểm lạnh lùng nói: “Ai bảo ngươi mặc thành thế này?”

Không phải nói Ngu Diệu Sùng thấy sẽ rất thích sao? Tại sao thần sắc ông giống như muốn giết nàng ta? Diệp Tố Vân sợ tới mức hai chân phát run.

”Ngu bá bá, cháu...”

”Cởi xiêm y ra, sau này ngươi không được mặc y phục như thế.” Ngu Diệu Sùng đi nhanh vài bước, đặt tay ở cổ áo Diệp Tố Vân, dùng sức xé rách.

Mặt mày ông vặn vẹo, giọng nói giống như truyền tới từ địa ngục, âm trầm dọa người.

Sao Ngu Diệu Sùng mất khống chế, giống như điên? Diệp Tố Huân nghiêng người liếc quần áo quái dị của Diệp Tố Huân, thừa dịp Diệp Tố Vân ngây người, lặng lẽ gạt tay của nàng ta ra, lui về sau hai bước, chuẩn bị rời khỏi chốn thị phi này.

”Ẩn Dật, nàng đừng đi.” Một trận gió quét tới, Ngu Diệu Sùng nắm lấy bả vai Diệp Tố Huân.

Chuyện gì thế này? Diệp Tố Huân không quan tâm tới việc giả ngốc nữa, hai chân hơi cong, hai vai co rụt lại, thoát khỏi tay Ngu Diệu Sùng, quay người chạy về phía cửa.

”Ẩn Dật, tha thứ cho ta đi, đừng rời bỏ ta...”

Giọng nói phía sau vừa buồn rầu vừa tuyệt vọng, Diệp Tố Huân dừng bước quay đầu lại, đúng lúc dược lực Diệp Tố Vân phát tác, chăm chú vòng quanh eo Ngu Diệu Sùng không để ông rời khỏi, Diệp Tố Huân lại nhìn thấy là Lưu Uyển Ngọc vòng quanh eo Ngu Quân Duệ, còn Ngu Quân Duệ thì si ngốc nhìn nàng, trên mặt là thần sắc thống khổ và ôn nhu. Diệp Tố Huân một hồi hoảng hốt, cơ hồ muốn lập tực chạy qua nhào vào cái ôm của Ngu Quân Duệ.

Đúng lúc này, một tiếng hô lớn truyền đến.

Hình như là giọng Ngu Quân Duệ, tinh thần Diệp Tố Huân hoảng hốt, một bóng dáng rất nhanh chạy đến.

Người tiến vào dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn tú, con mắt thường ngày lãnh ngạo, hờ hững giờ chỉ có hỏa diễm hừng hực thiêu đốt.

”Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân bổ nhào vào người tới.

”Tố Tố...”

Nhìn thấy Diệp Tố Huân ở đây hơn nữa hai con ngươi đầy sương mù che phủ, ý thức mơ hồ, Ngu Quân Duệ vừa sợ vừa tức, gần như muốn ra ngoài một chưởng đập chết Lưu Uyển Ngọc.

Khí tức dương cương ôn hòa đập vào mặt, Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy huyết dịch trở nên nóng hổi, khao khát khó nói lập tức tràn ngập đầy cả người.

”Quân Duệ ca ca, ôm muội... Muốn muội...” Diệp Tố Huân ôm chặt Ngu Quân Duệ, rên rỉ cầu hoan.

Cũng chỉ trong chốc lát, ngửi thấy mùi túi thơm ảo ảnh trong tay Diệp Tố Huân, nội tâm Ngu Quân Duệ rung động, bàn chân trở nên vô lực, vật giữa khố trong chớp mắt đã có phản ứng.

Níu lại lí trí, Ngu Quân Duệ ý thức được tình huống nguy cấp.

”Ẩn Dật, trở về, về bên cạnh ta.” Tiếng kêu vô cùng lo lắng và thống khổ vang lên, Ngu Quân Duệ nhìn thấy đôi mắt đỏ au của cha hắn mở to, nhìn chằm chằm Diệp Tố Huân khẩn cầu, ánh mắt của ông cho thấy ông muốn xông đến nhưng phần eo bị Diệp Tố Vân ôm chặt, giãy dụa mãi mà không thoát.

Ẩn Dật là nhã xưng của Hoa phu nhân, tại sao cha hắn coi Diệp Tố Huân là Hoa phu nhân? Vì sao không động đến Diệp Tố Vân đang ôm ông? Trong đầu Ngu Quân Duệ có chút hỗn loạn, không đợi hắn làm rõ, không cho hắn thời gian đợi, Ngu Diệu Sùng đã đẩy Diệp Tố Vân ra, mở hai tay chạy về phía Diệp Tố Huân.

Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân, thân thể lắc lư, nghiêng người né Ngu Diệu Sùng, mũi chân điểm một cái đã vọt đến trước mặt Diệp Tố Vân, lấy tay đập vào gáy nàng ta, Diệp Tố Vân liền mềm nhũn trượt chân trên đất.

Ngưng thở, ném Tố Vân ra sau lưng. Đi hai bước về phía cửa sân, Ngu Quân Duệ dừng lại, lớn tiếng kêu: “Uyển Ngọc, đến đây.”

Sau khi Diệp Tố Vân lôi Diệp Tố Vân vào Cúc Viên thì Lưu Uyển Ngọc vẫn ở ngoài cửa quấn quít Xán Nhi, thấy Ngu Quân Duệ đến nhất thời không biết làm sao cho tốt, nghe thấy Ngu Quân Duệ gọi, không đi thì không thỏa đáng, bèn vội chạy vào Cúc Viên.

Ngu Quân Duệ thấy Lưu Uyển Ngọc vào, lạnh lùng cười cười, lùi lại, Lưu Uyển Ngọc bị hắn dùng lực đánh về phía Ngu Diệu Sùng.

Khóe mắt thấy Ngu Diệu Sùng đã ôm Lưu Uyển Ngọc, Ngu Quân Duệ không hề dừng lại, một tay ôm Diệp Tố Huân, một tay nhấc Diệp Tố Vân lên, chạy gấp ra ngoài cửa trước.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Cành Gãy Hoa Rơi

“Nhị thiếu gia, đây?”

Ngu Quân Duệ gặp được Xán Nhi ở cửa, nhìn vẻ mặt nghi vấn của Xán Nhi, lại nghe một ít tiếng nỉ non thút thít trong nội viện mơ hồ truyền đến, Ngu Quân Duệ cắn răng hung ác, nhẫn tâm lạnh lùng nói: “Mau đi mời phu nhân tới.”

”Mời phu nhân tới?” Xán Nhi nhìn lướt qua sân, nàng ta cũng nghe thấy tiếng Lưu Uyển Ngọc kêu đau, đây là Ngu Diệu Sùng đang quở trách Lưu Uyển Ngọc vì tự tiện xông vào Cúc Viên sao? Đi mời Lưu Thị, có thể khiến Ngu Diệu Sùng tức giận hay không?

”Đi nhanh, chuyện này không thể chậm trễ.” Ngu Quân Duệ vắt ngang chân đá, mấy bồn hoa cúc bên cạnh lập tức vỡ tan tành.

Sức lực này thật kinh người! Thân thể Xán Nhi run lên, nhanh chóng nói: “Nô tì đi.”

Xán Nhi chạy trối chết, Ngu Quân Duệ nhìn xung quanh, đi nơi nào mới tốt? Lê Viên của Diệp Tố Huân? Thính Đào Các của mình? Ngu Quân Duệ lắc đầu, tai mắt trong phủ rất đông. Xuất phủ? Cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ suy nghĩ một chút, đi ra sau Viên.

Ném Diệp Tố Vân đang hôn mê tới hòn non bộ, Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân nhảy vào đầm nước dưới chân hòn non bộ.

Vách đầm toàn rêu non, sắc xanh trải rộng mát mắt, đầm nước vô cùng mát lạnh, chìm trong nước, thân thể kho nóng có hơi lạnh, không cần ép, ý thức cũng hơi tỉnh táo lại.

Ôm người, trong cơ thể là ngọn lửa tà ác không giảm xuống, đầm nước không sâu, Ngu Quân Duệ thả Diệp Tố Huân xuống, kéo khăn tay ướt đẫm lau mặt Diệp Tố Huân, thấp giọng hỏi: “Tố Tố, sao rồi? Nhịn được không?”

Diệp Tố Huân chậm rãi mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, mặt vốn lạnh nhạt lúc này chỉ độc một màu đỏ, lông mi như cánh bướm rũ xuống, càng thêm vài phần kiều diễm thanh tao, Ngu Quân Duệ nhìn càng thêm nóng, không nhịn được ôm người, cúi người khẽ hôn lên lông mi mềm mại, thấp giọng hỏi: “Tố Tố, muốn sao?”

Chữ muốn Ngu Quân Duệ nói khinh mạn, răng môi gắn bó, đầu lưỡi dây dưa, giống như sóng vi-ba mềm mại đánh lên đầu quả tim Diệp Tố Huân, không đúng, sóng vi-ba cũng bị hắn biến thành sóng nhiệt.

Diệp Tố Huân một hồi hoảng hốt, bởi trong đầu nàng phát ra một ý niệm hoang đường —— mình và Ngu Quân Duệ đã như vậy không coi là trong sạch nữa, sao không cùng hắn hợp thành một thể, trải nghiệm muôn vàn thỏa mãn trong kiếp trước, tư vị vạn chủng khoái hoạt.

” Tố Tố...” Vuốt ve cằm mượt mà của Diệp Tố Huân, một chân Ngu Quân Duệ tách hai chân Diệp Tố Huân ra, nhẹ nhàng mà cọ động.

Xiêm y mùa hè đơn bạc, nước ướt lại dính trên người, hắn cọ như vậy không khác cọ đến da thịt, Diệp Tố Huân trúng ảo ảnh vốn

đã động tình, hắn làm vậy khiến đầu óc nàng hồ đồ, lấy tay xoa mặt Ngu Quân Duệ, muốn nói gì đó nhưng hàm răng đụng phải đầu lưỡi, cà lăm hồi lâu, nhỏ giọng nói:“Sao gầy như vậy rồi hả?”

”Mỗi đêm đều nghĩ lấy muội, sao có thể không gầy?” Ngu Quân Duệ nói với giọng khàn khàn, kéo tay Diệp Tố Huân qua, ngậm lấy ngón tay tinh xảo, trắng muốt như ngọc, tinh tế mút - hút, triền miên thương tiếc.

Chọc tới chọc lui làm thân thể Diệp Tố Huân mềm nhũn, Ngu Quân Duệ buông tay nàng ra, lại cởi bỏ đai lưng, nới lỏng cẩm bào, giật quần xuống, kéo tay nàng đến vật đang run rẩy nhúc nhích: “Tố Tố, muội sờ xem, nhìn nó thật gầy, đúng là nhỏ hơn đúng không?”

Tay chạm vào vật cứng rắn, vừa thô vừa to, Diệp Tố Huân một hồi mê loạn, tay buông lỏng bám bả vai Ngu Quân Duệ không thể nhúc nhích.

”Tố Tố, nó muốn muội, muốn đến lợi hại, muội có muốn nó không?”

Sao lại không muốn?

” Tố Tố, khi chúng ta cùng một chỗ, mỗi lần nó đi vào muội đều rất sung sướng, muội nhớ rõ cái tư vị kia sao?”

Cái tư vị kia ám ảnh nàng lúc sống lại, ba tháng không gặp Ngu Quân Duệ, mỗi lúc đêm khuya lại dây dưa với nàng trong mơ, để cho người ta muốn cũng không quên được.

Chỉ là nghĩ đến thời khắc đó, tư vị sảng khoái đến tận xương tủy lại ào đến, tứ chi bách hài lại ngứa ngáy, Diệp Tố Huân vong tình,

đưa tay ôm cổ Ngu Quân Duệ, dán vào thân thể hắn vặn vẹo, trầm thấp rên rỉ nói: “Quân Duệ ca ca, muội muốn.”

Ngu Quân Duệ cũng muốn, không muốn nhịn.

Đầm nước thanh tịnh nhộn nhạo, sóng lăn tăn, hai người động tình mất thần trí dây dưa càng chặt hơn, Ngu Quân Duệ nhớ tới lần đầu ở kiếp trước, bản thân ngây ngốc làm Diệp Tố Huân khóc hồi lâu, phía dưới sưng đỏ ngày mới biến mất, đành miễn cưỡng khắc chế giới hạn dục vọng sôi trào, xé mở khố đang tiết khố Diệp Tố Huân, chạm vào cỏ thơm che dấu cửa vào địa phương thần bí, dùng ngón tay nghiền áp vuốt phẳng.

” Quân Duệ ca ca, để nó tiến vào, muội khó chịu.”

Khoái ý mơ hồ bắt đầu, Diệp Tố Huân từ từ nhắm hai mắt thấp giọng rên rỉ, chẳng thèm quan tâm tới hậu quả, bắt đồ vật tới chỗ mình.

” Tố Tố nghe lời.” Ngu Quân Duệ gỡ tay Diệp Tố Huân ra. Hôn môi một chút, ôn nhu nói, “Tố Tố nghe lời, đừng nóng vội, giờ mà đi vào, muội sẽ rất đau nhức.”

Diệp Tố Huân nghe lời nói ôn nhu săn sóc của hắn, nhất thời thân thể tê dại, phía dưới càng thêm ngứa, thân thể càng dán chặt Ngu Quân Duệ, mè nheo nói: “Quân Duệ ca ca, đau cũng muốn, muội không nhịn được.”

Mềm giọng dịu dàng cầu hoan như thế, Ngu Quân Duệ không nín được, do dự một chút, tay mò vào trong tìm kiếm, Diệp Tố Huân đã động tình, đang ở trong nước không rõ ràng nhưng giờ lại dính trơn ướt.

Đảo lộng nơi mình muốn đã lâu, chỗ kia nhanh chóng nóng ướt, cả người Ngu Quân Duệ mê muội...

Một ngón tay hữu lực quấy rối, mang theo lửa cháy bừng bừng thiêu đốt Diệp Tố Huân, cảm nhận được dục vọng càng chân thật hơn trong mộng, Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy phía dưới chảy ra nước ngày càng nhiều...

”Tố Tố, huynh tiến vào, nhé?” Áp lực dục vọng sắp bộc phát, Ngu Quân Duệ đặt Diệp Tố Huân lên vách đá, tách hai chân nàng ra, nắm đồ vật vừa thô vừa to tới gần.

***

Xán Nhi tới Văn Hương Lâu, nhưng nghe nói Lưu Thị có chuyện cần xử lí, nha hoàn đi bẩm lại chậm rì rì.

Lưu Thị ngồi ở ghế xem sổ sách, thấy Xán Nhi đến, mỉm cười nói: “Có chuyện gì?”

” Phu nhân, biểu tiểu thư tự tiện xông vào Cúc Viên, lúc nô tì đến, nghe thấy biểu tiểu thư thút thít nỉ non, giống như đang bị lão gia quở trách...” Trong sảnh nhiều người như vậy, Xán Nhi tiến đến trước mặt Lưu Thị, giảm giọng thấp xuống lặng lẽ bẩm báo.

Lưu Uyển Ngọc bị Ngu Diệu Sùng quở trách? Mày Lưu Thị nhăn lại, hỏi: “Lão gia mắng cái gì?”

”Việc này nô tì không nghe rõ, nhị thiếu gia bảo nô tì đến chỗ phu nhân bẩm báo.”

Sao nhi tử lại ở Cúc Viên? Diệp Tố Vân đâu? Lòng Lưu Thị trầm xuống.

” Ngoại trừ Nhị thiếu gia, còn có người khác tới Cúc Viên hay không?

” Còn có hai vị tiểu thư Diệp gia, lúc nô tì đến, thấy nhị thiếu gia muốn mang hai vị tiểu thư Diệp gia rời đi.”

Không rảnh suy nghĩ tại sao Diệp Tố Huân xuất hiện ở Cúc Viên, Lưu Thị đã chạy như điên về phía đó.

Đập vào mắt là một đống bừa bộn, trâm (cài tóc) tinh mỹ và đồ trang sức lả tả, xiêm y làm từ gấm Tô Châu thêu hoa ngọc lan xanh nhạt trở thành từng mảnh vải, yếm đỏ rơi trên đất, có dấu chân đen chà đạp lên.

Máu tươi có ở khắp nơi trên đất, khơi gợi một loại thê lương diêm dúa. Lưu Uyển Ngọc nằm trên đất trong sân, như hoa và cây cảnh bị cuồng phong bẻ gãy, ưu nhã và tinh xảo đều bị tổn hại, chỉ còn cành lá héo úa.

Đảo mắt liếc qua, máu trên người Lưu Thị như bị rút sạch, cả khuôn mặt trắng như tờ giấy, hồi lâu, Lưu Thị lấy tay che miệng, áp lực thống khổ làm tiếng Uyển Ngọc quanh quẩn trong cổ.

Lưu Uyển Ngọc đang nhắm mắt như người chết bỗng nhiên mở ra nhìn Lưu Thị, trong con người đỏ hồng là cừu hận thấu xương, Lưu Thị sợ hãi lui về sau mấy bước mới dừng lại.

”Cô mụ, người đã đến rồi.” Lưu Uyển Ngọc khẽ gọi, vô lực xê dịch một tay. Hận ý khiến Lưu Thị sợ hãi sâu lập tức biến mất, Lưu Thị sợ run một hồi, đến gần, ngồi xổm xuống, cầm chặt tay Lưu Uyển Ngọc, buồn rầu mà hỏi thăm: “Sao lại thành như vậy?”

”Cô mụ tìm xiêm y giúp cháu mặc đi, hai tay cháu không nhúc nhích được, bị gãy rồi.” Lưu Uyển Ngọc không có trả lời vấn đề của Lưu Thị.

”Dướng cháu đâu rồi? Sao không thấy đâu?” Lưu Thị nhìn nhìn phòng chính, muốn đi vào tìm xiêm y, lại có chút sợ hãi nộ khí Ngu Diệu Sùng.

” Ra sân nhỏ bên ngoài đi.” Khóe miệng Lưu Uyển Ngọc khẽ nhúc nhích, nhìn Lưu Thị, nói: “Cô mụ, phiền bác giúp cháu mặc xiêm y.”

Vết thương đầy người Lưu Uyển Ngọc, máu đỏ và dịch trắng giao nhau giữa hai chân, dơ bẩn chật vật, nhìn thấy mà giật mình. Lưu Thị cắn răng lau lau vài cái, tìm quần áo ngắn lung tung thay Lưu Uyển Ngọc mặc vào.

Nhìn nhìn sân nhỏ, rồi nhìn chất nữ, Lưu Thị nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, hồi lâu mở mắt ra, hỏi: “Dấu vết này phải xử lí thế nào?”

Xử lý sạch, tỏ vẻ chuyện phát sinh hôm nay không xảy ra.

Không xử lý, chính là muốn Ngu Diệu Sùng nhận trách nhiệm.

Lưu Uyển Ngọc như bị kim châm, thân thể hung hăng run một phát, lập tức lại xoẹt một tiếng nở nụ cười: “Cô mụ, người cứ nói đi?”

Xử lý thế nào, Lưu Thị cũng không có chủ ý, thân nữ nhi của chất nữ bị trượng phu làm nhục rồi, tuy bà không muốn cùng chất nữ tranh thủ tình cảm, nhưng...

” Không cần xử lý.” Lưu Uyển Ngọc đạm mà nói.

Đây là muốn gả cho trượng phu, bác cháu cùng chung một phu! Trong lòng Lưu Thị dâng lên tuyệt vọng khó có thể chịu được, rên rỉ một tiêng, đột nhiên xuất hiện phong bạo (gió mãnh liệt mà đột ngột) úp về phía bà, tất cả tâm kế đều khó đánh lại một lực này.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bàng Quan

Sau khi phát tiết, Ngu Diệu Sùng tỉnh táo lại.

Lúc thấy người nằm nghiêng trên mặt đất, thân thể dơ bẩn, Ngu Diệu Sùng đi đứng nhũn ra, lảo đảo thiếu chút nữa ngã trên đất.

Đó là Ẩn Dật sao? Hai mươi năm trước, khi chết Ẩn Dật cũng là bị giày xéo thương tích đầy mình như thế này, trên người toàn vết thương.

Không! Ẩn Dật chết rồi, không có khả năng lại xuất hiện, Ngu Diệu Sùng nhắm mắt lại, giãy dụa khuyên bảo chính mình, đây chỉ là một giấc mơ.

”Dượng, sau này cháu phải gọi người là gì?” Nữ nhân trên đất mở mắt ra, sâu kín hỏi.

Một câu khiến tia mê mang cuối cùng trong mắt Ngu Diệu Sùng biến mất.

Người này không phải Ẩn Dật, đúng rồi, nàng là chất nữ Lưu Thị, vết thương trên người nàng là mình làm sao? Ánh mắt dao động, lúc thấy vết bẩn giữa hai chân Lưu Uyển Ngọc, Ngu Diệu Sùng bi rống một tiếng, hai nắm đấm hung hăng đánh vào đầu mình.

Đều nói Ngu Diệu Sùng có tình cảm thắm thiết với Hoa phu nhân đã qua đời, công bố ra ngoài nguyên nhân cái chết của Hoa phu

nhân là do sinh bệnh sau khi sinh Ngu Quân Diệp.

Kỳ thật, Hoa phu nhân cũng không phải sinh bệnh mà chết, bà là sau khi bị cường bạo, tự tuyệt bỏ mình.

Ngu Diệu Sùng không dám nhớ lại, ông sợ không đối mặt được, đó là vết dơ cả đời ông không rửa sạch hết, cả đời đều không thể vãn hồi hối hận.

Khi đó, Hoa Ẩn Dật là nữ tử mọi nam nhân đến tuổi lập gia đình trong thành Giang Ninh đều muốn lấy, bà nhẹ nhàng phiêu dật, bộ dáng thanh nhã, có một tay đàn rất hay, làm thơ cũng tốt, dung nhan không ai sánh bằng, trong đám người cầu thân lúc ấy, hình như có hai người theo đuổi phát cuồng, Nghiêm Long nhà Ngự sử và Ngu Diệu Sùng thừa kế bổng lộc Hầu gia không có thực chức.

Hoa Ẩn Dật chọn Ngu Diệu Sùng, Ngu Diệu Sùng mừng rỡ như điên, ông thề với Hoa Ẩn Dật, cả đời đối tốt với bà, chỉ có một nữ nhân là bà, thông phòng hay thiếp thất đều không nạp.

Cuộc sống sau tân hôn thật ngọt ngào, Ngu Diệu Sùng sủng ái thê tử, yêu thương đều xuất phát từ nội tâm.

Nếu Ngu Diệu Sùng không đạp phải con đường chết ấy, có lẽ bây giờ ông và Hoa phu nhân sẽ thật hạnh phúc.

Khi đó, để làm Hoa phu nhân cực yêu cây hoa cúc (~!~) vui vẻ, Ngu Diệu Sùng sai người khắp nơi mua đủ loại giống hoa cúc, vung tiền như rác là chuyện thường xảy ra. Hoa phu nhân xuất thân phú quý, không để ý việc tầm thường, thế nào cũng không ngờ được trượng phu vì để bà vui, ba tháng ngắn ngủi đã lấy hết Ngu phủ.

Nếu ngừng mua sắm hoa cúc quý, khá tiết kiệm sống qua ngày, đợi qua mấy tháng điền trang cống đồ, nguy cơ bạc của Ngu phủ cũng liền đi qua.

Nhưng mà Ngu Diệu Sùng không muốn ủy khuất Hoa phu nhân, ông thích nhìn con mắt sáng ngời như sao khi thấy một cây hoa cúc mới, thích nghe bà khen phu quân chàng thật lợi hại, chàng lại tìm được cây hoa cúc đẹp nhường này.

Ngu Diệu Sùng đặt chân lên thuyền buôn bán muối lậu, một năm ngắn ngủi, đến lúc Ngu Quân Diệp sinh ra, ông đã bán lời gần một triệu lượng bạc.

Trong một lần tra, là lần cuối cung mua đi bán lại muối lậu của ông, vì Hoa phu nhân, vì nhi tử, ông quyết tâm thoát khỏi vũng lầy này, không làm buôn bán mạo hiểm nữa.

Đáng tiếc là lần cuối cùng này, thủ hạ của ông bị quan phủ bắt, tang vật cũng lấy được.

Thủ hạ bị ông nắm thóp, tạm thời không khai ông là người đứng sau nhưng Ngu Diệu Sùng biết rõ, mặc dù thủ hạ không thú nhận ông thì cũng khó có thể đào thoát, bởi vì, thẩm chính là tuần diêm Ngự Sử, tình địch của ông: Nghiêm Long

Buôn bán muối lậu là tội chết, Ngu Diệu Sùng không muốn chết, ông không nỡ nhi tử sắp sinh ra, không nỡ thê tử thiên kiều bá mị.

Ngu Diệu Sùng buông xuống thể diện, đi tìm Nghiêm Long cầu tình, Nghiêm Long nói, y có thể kết án, không miệt mài theo đuổi, điều kiện là để Hoa phu nhân và y ân ái một lần.

-- lấy thanh bạch của thê tử đổi tự do và tính mạng.

Lúc Nghiêm Long ô nhục Hoa phu nhân, đề nghị Hoa phu nhân rời khỏi Ngu Diệu Sùng gả cho y, y không quan tâm bà đã gả cho Ngu Diệu Sùng cũng đã sinh hài tử, Hoa phu nhân cự tuyệt, thế là, lọt vào hành hạ của người khác.

Bản án kết thúc, ông được bình an, Hoa phu nhân cũng đã chết, bà dùng trong sạch và sinh cứu được Ngu Diệu Sùng, sau khi bà mất, lúc sửa sang lại di vật Ngu Diệu Sùng thấy được di thư Hoa phu nhân lưu lại, đó là bà viết trước khi tới gặp Nghiêm Long, khi đó, bà đã ôm quyết tâm tìm chết, bà không chút nào trách cứ, bà chỉ xin ông sau khi bà đi rồi, yêu thương nhi tử, nuôi dưỡng nhi tử trưởng thành.

Là tự ông hại người thương của mình, đây là tội lỗi ông gây nên, bất luận thời gian trôi qua bao lâu, đều không rửa sạch được tội nghiệt, ông không thể tha thứ chính mình, ông muốn chết nhưng ông còn phải tuân theo nguyện vọng thê tử, nhi tử đang trong tã còn cần ông.

Thảm trạng giống như thế hiện ra trước mắt, Ngu Diệu Sùng hỏng mất.

” Ẩn Dật, bà trách ta hại chết bà, lại vi phạm lời thề cả đời chỉ có một nữ nhân là bà sao?” Ngu Diệu Sùng ra khỏi Cúc Viên, hai chân như giẫm đám mây, mờ mịt vô tri tiến vào đình, ôm cột trụ lên tiếng khóc lớn, như một hài tử bất lực.

” Ẩn Dật, ta lấy Lưu Thị là vì báo thù, ta lợi dụng cha bà ta vặn ngã Nghiêm Long trước mặt hoàng thượng.”

” Ta không muốn có da thịt thân thiết với Lưu Thị đâu, đêm đó, đêm đó là sai lầm, Nghiêm Long chết rồi, ta thật là vui, nên mới

uống say.”

” Ẩn Dật, bà nói chuyện ngày hôm nay sao? Ẩn Dật, ta quá nhớ bà, vậy mà ta nghĩ bà trở về rồi, mà bà không muốn ân ái với ta, ta ta chỉ có thể sử dụng cưỡng ép.

Bi thiết khóc thét thê lương tuyệt vọng, như muốn xé rách tâm can tỳ phổi người. Dưới đình, trong đầm nước Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân đã nghe được, Diệp Tố Vân ở núi giả trên đình cũng bị tiếng khóc chấn tỉnh.

Xiêm y huân liễu đã bị Ngu Diệu Sùng xé, túi thơm ảo ảnh mê hương mang theo bên hông cũng rơi xuống lúc kéo xiêm y rồi, thời gian trôi qua, dược tính dần dần lui, thần trí thanh tỉnh, Diệp Tố Vân nghe xong Ngu Diệu Sùng khóc thét, sợ tới mức thân thể run rẩy.

Tuy nghe được không nhiều lắm, nhưng miễn cưỡng có thể biết chân tướng -- Hoa phu nhân bị Ngu Diệu Sùng hại chết.

Diệp Tố Vân run run thân thể, liều mình muốn che dấu tung tích của mình.

” Ẩn Dật, có phải bà tức giận vì để Lưu Thị chiếm danh phận chủ mẫu Ngu gia? Sau khi báo thù ta cũng định hưu thê nhưng sau khi phụ thân Lưu Thị chết, huynh trưởng tiến vào Thái y viện, không ngờ đạt được lòng tin của tân hoàng, nếu là hưu thê, chỉ sợ Lưu gia sẽ không từ bỏ ý đồ. Nếu ta có gì bất trắc, Diệp Nhi liền mất chỗ dựa. Không hưu thê, giữ Lưu Thị trong phủ, ta còn có thể tiết chế bà ta.”

”Diệp nhi quá không tranh giành rồi, nếu lấy một người ngu ngốc, lại càng không phải đối thủ mẫu tử Lưu Thị, nhưng nó thích Diệp Tố

Huân đến không để ý lễ tiết nửa đêm trộm gặp, ta có nên thành toàn một lòng say mê của nó?”

Ngu Diệu Sùng lầm bầm lầu bầu, Diệp Tố Vân nghe, thân thể không run nữa.

Đã cố gắng nhưng vẫn không làm Ngu Diệu Sùng vui được, không bằng dùng bí sự nghe lén uy hiếp ông!

” Ngu bá bá yêu thương Quân Diệp ca ca như thế, phu nhân trên trời có linh thiêng, sẽ cảm thấy an lòng.” Diệp Tố Vân chậm rãi xuống núi giả đi vào đình nghỉ mát.

” Ngươi... Ngươi ở đây từ đầu?” Ngu Diệu Sùng đột nhiên biến sắc, hai tay nắm chặt.

” Chất nữ ở đã lâu.” Diệp Tố Vân tự nhiên cười nói, ngân nga nói: “Ngu bá bá yên tâm, cái gì chất nữ cũng sẽ không nói.”

Nàng ôm tâm tư gì, Ngu Diệu Sùng tự nhiên biết rõ, nhìn chằm chằm vào chằm chằm vào Diệp Tố Vân hồi lâu, Ngu Diệu Sùng lạnh lùng nói lạnh lùng nói: “Diệp Nhi không thích ngươi, nó thích là tỷ tỷ của ngươi.”

” Chất nữ biết.” Diệp Tố Vân cuốn cuốn tóc, cười ngọt như đường, nói: “Ngu bá bá, tỷ tỷ cháu ngu ngốc, đấu không lại Lưu phu nhân, cái này chắc hẳn Ngu bá bá tinh tường, Tố Vân nguyện cùng tỷ tỷ chung một phu, giúp đỡ Quân Diệp ca ca, Ngu bá bá nghĩ như thế nào?”

” Ngươi nguyện làm thiếp?” Nắm đấm của Ngu Diệu Sùng hơi buông ra.

” Không, cháu làm chính thất, tỷ tỷ làm thiếp.”

”Điều này sao có khả năng? Tỷ tỷ ngươi là con vợ cả, lại lớn tuổi.” Ngu Diệu Sùng quả quyết cự tuyệt.

” Ngu bá bá không đáp ứng, cháu ta chỉ tìm Quân Diệp ca ca, nói huynh ấy biết những gì tai nghe được.” Diệp Tố Vân vô hạn tiếc hận cười cười, trong lúc sắc mặt Ngu Diệu Sùng âm tình bất định, lại hì hì một tiếng kéo cổ áo của mình, khóe môi nhếch lên, dùng giọng mỉa mai nói: “Hoặc là, cháu lớn tiếng hô cứu mạng.”

Váy của nàng ta đã bị rách ở ngoài Cúc Viên rồi, chỉ mặc trung y và tiết khố, mà vừa rồi Ngu Diệu Sùng thần trí mê muội chạy đến đây, tóc áo bào càng thêm rối loạn. Nhìn nhìn bộ dáng của mình, nhìn nhìn Diệp Tố Vân, cuối cùng Ngu Diệu Sùng thở dài một tiếng, gật đầu đáp ứng.

”Có phải Ngu bá bá đã thân mật với người không nên thân mật?” Diệp Tố Vân hô lúc Ngu Diệu Sùng muốn rời đi.

Cử chỉ, ngôn ngữ luống cuống vừa rồi đã bị nàng ta nghe thấy hết rồi, mặt mo của Ngu Diệu Sùng đỏ thẫm, lạnh lùng liếc Diệp Tố Vân, thản nhiên nói: “Tốt nhất nên quên sự tình không có quan hệ.”

” Sao không có quan hệ tới cháu?” Diệp Tố Vân hỏi lại, khẽ cười nói: “Ngu bá bá, cháu là con dâu trưởng của bác, người Lưu gia đều là kẻ địch của chúng ta, chất nữ cả gan xin Ngu bá bá nạp Lưu Uyển Ngọc, tiến hành sủng ái...”

Ông sẽ không sẽ không Lưu Uyển Ngọc làm thiếp, cái cớ bối phận rối loạn vô cùng tốt, Ngu Diệu Sùng lắc đầu ở trong lòng, Diệp

Tố Vân làm thủ hiệu, đó là? Trong nội tâm Ngu Diệu Sùng khẽ động -- ngồi núi nhìn hổ đấu!

Nạp Lưu Uyển Ngọc, tiến hành sủng ái, sao Lưu Thị há có thể từ bỏ ý đồ?

Hai người cô chất đấu ngươi chết ta sống, ông làm ngư ông đắc lợi, có thể trừ bỏ chướng ngại giúp con trai rồi. Ngu Diệu Sùng có chút động tâm.

Diệp Tố Vân nhìn mặt mà nói chuyện, biết Ngu Diệu Sùng động tâm, cười nói:“Giờ Ngu bá bá cân nhắc kĩ, không phải muốn hay không nạp Lưu Uyển Ngọc làm thiếp mà là làm thế nào thuyết phục Lưu Uyển Ngọc gả cho bá bá.”

Hình như vậy, Lưu Uyển Ngọc tuyệt sắc vô song, tuy là thất thân, nhưng cha nàng ta là thái y, còn có nhiều đơn thuốc làm cho nàng ta trong đêm tân hôn có lạc hồng, Ngu Diệu Sùng ngừng ngồi xuống trong đình, nhìn về phía Diệp Tố Vân, hỏi: “Cháu có biện pháp gì?”

”Làm chuyện trở nên ầm ĩ, huyên náo mọi người đều biết rõ, lại để cho Lưu Uyển Ngọc không muốn gả cũng không có biện pháp.”

Ngu Diệu Sùng và Diệp Tố Vân phí công rồi, Lưu Uyển Ngọc đã nói với phụ mẫu muốn gả cho Ngu Diệu Sùng làm thiếp.

”Cái gì? Con? Con muốn gả cho dượng con?” Lưu phụ Lưu mẫu Lưu mẫu nhìn nữ nhi, thật lâu, vợ chồng trăm miệng một lời hỏi.

”Vâng.” Lưu Uyển Ngọc vuốt nhè nhẹ lược trong tay, nhàn nhạt gật đầu.

”Uyển Nhi, cha cũng nghe nói rồi, tuy nói... nhưng chờ lúc con muốn xuất giá, phụ thân có thể phối dược cho con uống, đêm tân hôn không có sai lầm.” Lưu phụ nhịn nộ khí, hết lời khích lệ. Ngay cả tìm Ngu Diệu Sùng khiển trách bọn họ cũng không dám, sai lầm sở dĩ có là do ảo ảnh, ông sợ kéo tới nhiều việc hơn, Ngu Diệu Sùng vốn đa nghi, nếu tìm người nghe ngóng có khi sẽ tra ra tình hình thực tế.

” Đêm tân hôn?” Lưu Uyển Ngọc cười thảm: “Cha cho rằng con còn có thể gả cho gả ai?”

” Ngoại trừ huynh đệ Ngu gia, người khác ai cũng có thể.” Con gái và Ngu Diệu Sùng đã..., vô vọng với Ngu Quân Duệ rồi.

” Không thể gả cho biểu ca, gả cho ai có gì khác?” Lưu Uyển Ngọc đưa lược gỗ đào trong tay hung hăng chải vuốt.

Bác gái, biểu ca, hai người xếp đặt thiết kế hại ta, ta tuyệt không tuyệt không để các người sống tốt.

Lưu Uyển Ngọc cho rằng chính mình bị Ngu Diệu Sùng ô nhục là Lưu Thị và Ngu Quân hợp mưu xếp đặt thiết kế, Lưu Thị vì muốn nhi tử vui, hy sinh nàng ta.

Căn cứ của Lưu Uyển Ngọc là lần này thiết lập ván cục, chỉ nàng và Lưu Thị hai người biết rõ, ngay cả Diệp Tố Vân đều không hiểu được mà trúng kế, Ngu Quân Duệ có thể biết được, tất nhiên là Lưu Thị lộ ra.

Nếu Ngu Quân Duệ không gọi nàng ta vào Cúc Viên, nàng ta sẽ không bị tai họa đáng chết này. Nàng ta hận! Hận bản thân như hoa như ngọc lại bị Ngu Diệu Sùng chà đạp.

Kỳ thật, nếu không phải nàng ta ngoan độc trước, dẫn Diệp Tố Huân đến Cúc Viên, Ngu Quân Duệ cũng không đến nỗi đẩy nàng ta về phía Ngu Diệu Sùng dưới cơn giận dữ.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Ngu Quân Duệ tình mê ý loạn, nắm đồ vật thô to của mình, tới gần khe hở giữa chân Diệp Tố Huân, lúc đang sắp đi vào trong, thì tiếng khóc thét bi thảm của Ngu Diệu Sùng ngăn trở động tác của hắn, Diệp Tố Huân cũng tỉnh táo tại trong sương mù.

Tính toán xong, Ngu Diệu Sùng và Diệp Tố Vân dừng lời, tiếng bước chân rất nhẹ vang lên, chậm rãi xa dần, bốn phía chìm trong yên lặng, Diệp Tố Huân cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng, cánh tay sắt có lực đang giữ mình chợt buông xuống.

Rõ ràng đã biết rõ, cũng không còn khao khát gia đình hòa thuận, nhưng khi chính tai nghe thấy cha mẹ tính toán nhau, lòng Ngu Quân Duệ giống như bị tảng đá to nghiền mấy lần, máu chảy đầm đìa đau đớn nhưng không thấy nơi tốt để chữa thương.

” Đừng khóc.” Ngực Diệp Tố Huân có chút đau, nhẹ nhàng vươn tay nắm chặt tay Ngu Quân Duệ.

”Huynh khóc?” Ngu Quân Duệ nhếch miệng cười cười, đưa tay lau, thấp giọng nói: “Đâu có khóc, vừa rồi bị nước bắn lên mặt thôi.”

Cha, nương là cái dạng người gì, không phải sớm thấy rõ sao? Ngu Quân Duệ tự nhủ, bọn họ lạnh lùng vô tình nhưng như vậy thật đúng dịp, mình có thể không mang gánh nặng trên người dẫn Diệp Tố Huân rời đi.

”Tố Vân uy hiếp cha huynh như vậy, cha huynh sẽ làm theo ước nguyện của nó?” Diệp Tố Huân tò mò hỏi.

”Nàng ta đáng đánh cược, lợi dụng đại ca để gây áp lực cho cha ta, trước thành thân, sẽ công khai bí mật này ra, khiến đại ca phản bội cha, như vậy sẽ không còn sợ cha ta ghi hận, lạnh nhạt với nàng ta rồi.” Ngu Quân Duệ cười lắc đầu, thấp giọng nói: “Cô muội muội này vẫn còn non chút, nóng lòng muốn thắng.”

”Cha huynh sẽ thoái thác thế nào?”

”Không cần phải thoái thác, phái người đưa tỷ muội hai người về nhà, khiến nàng ta không gặp được đại ca là được, việc này không cần thoái thác đã bị ép xuống.

”Bọn họ nói chuyện Lưu Uyển Ngọc và cha huynh, là chuyện gì vậy?” Diệp Tố Huân mất thần trí ở Cúc Viên, có chút không hiểu.

”Chuyện là thế này...” Ngu Quân Duệ kể đại khái, lòng còn có chút sợ hãi, kéo Diệp Tố Huân vào trong ngực, thấp giọng hỏi: “Sao muội lại ở Cúc Viên. Nhỡ may huynh đến muộn không phải đã...” Ngu Quân Duệ không nói hết được, nếu muộn một ít, hai người liền rơi vào vạn kiếp bất phục.

Hắn tức thay nàng, ném Lưu Uyển Ngọc cho Ngu Diệu Sùng, tim Diệp Tố Huân mềm ra, trong cổ chua xót, vùi mặt vào lồng ngực Ngu Quân Duệ, lông mày cau lại nhỏ giọng nói: “Mẹ huynh sẽ trách huynh sao?”

Ngu Quân Duệ thở dài, ôm chặt Diệp Tố Huân không đáp. Lúc ném Lưu Uyển Ngọc về phía Ngu Diệu Sùng, hắn cũng không đành lòng. Tuy hắn không thích Lưu Uyển Ngọc nhưng dù sao đó cũng là

một nữ hài trẻ trung, như hoa như ngọc, bị cha hắn chà đạp, cả đời coi như hết.

Nhưng, nghĩ đến hậu quả nếu mình tới không kịp, tức giận đã lấn hết tất cả.

Xa xa truyền đến tiếng tiếng chim tước, hoàng hôn phủ xuống, gió nhẹ mát lạnh cũng trở nền dồn dập, đầm nước dần lộ ra thâm trầm, sóng ngầm mãnh liệt, từng cơn biến hóa kì lạ.

Ngu phủ chưa từng có bình yên càng thêm không yên bình rồi.

Chuyện Ngu Diệu Sùng nạp thiếp nhấc lên một con sóng lớn trong thành Giang Ninh. Không nói về tuổi tác, chuyện lão phu lấy tiểu thiếp không ít, song ở đây lại là cô chất chung phu, đủ để người ta nghị luận khôn ngớt.

Nếu Ngu Diệu Sùng có thực chức, chỉ sợ ít đã bị Ngự Sử vạch tội rồi.

Nạp thiếp thất, bình thường chỉ cần mấy bàn tiệc rượu đã xong việc, nhưng thân phận Lưu Uyển Ngọc không giống, Ngu Diệu Sùng muốn làm lớn, Lưu Thị đành cắn răng đồng ý.

Gả vào là chất nữ mình, Lưu Thị không chỉ không được bày sắc mắt mà còn phải cười ôn hòa đi thu xếp, tư vị trong đó, quả thực khó có thể nói.

Ngu Diệu Sùng đãi ngộ Lưu Uyển Ngọc cao hơn thiếp thất nhiều, để hạ nhân trong phủ gọi Nhị phu nhân, hơn nữa còn ở trong phòng Lưu Uyển Ngọc mấy ngày. Lời đồn Lưu Uyển Ngọc được gia chủ sủng ái rầm rĩ trong Ngu phủ hung hăng truyền ra.

Lúc Ngu Quân Diệp dưỡng thương tốt trở về, nghe được tin cha mình nạp thiếp, hơn nữa còn là Lưu Uyển Ngọc, rất sủng ái, cứ đến khi mặt trời lặn đều ở trong sân Lưu Uyển Ngọc.

Ngu Quân Diệp như con tò te (nặn bằng đất sét), cả ngày cũng không thể nhúc nhích.

Thời gian trôi qua đã lâu, nhiều năm qua đi, hắn dĩ nhiên cho rằng, Ngu Diệu Sùng thuộc về mẫu thân đã mất của hắn.

Quá mức mãnh liệt nhận định, chợt nghe Ngu Diệu Sùng nạp thiếp, thật lâu Ngu Quân Diệp cũng chưa hồi thần.

Bộ dạng cuồng loạn, Ngu Quân Diệp chạy như điên tới Cúc Viên, một lòng muốn đến trước mặt Ngu Diệu Sùng hỏi cho rõ.

”Cha, đây là tại sao? Cha không thích nương con nữa?”

”Không, cha chỉ thích nương con,“ Nhìn nhi tử gần như nổi điên, Ngu Diệu Sùng khổ tâm nói, ông không thể nói với nhi tử, nạp Lưu Uyển Ngọc làm thiếp là xuất phát từ bất đắc dĩ, làm bộ sủng ái Lưu Uyển Ngọc là để nàng ta có vốn liếng đấu với Lưu Thị.

”Cha, vậy mau bỏ Lưu Uyển Ngọc...” Ngu Quân Diệp đã từng rất nhiều lần muốn nói Ngu Diệu Sùng bỏ Lưu Thị, bây giờ không còn đòi ông hưu thê, chỉ cố chấp muốn Ngu Diệu Sùng bỏ thiếp.

”Diệp Nhi, cha làm như thế cũng là vì con.” Ngu Diệu Sùng cực kỳ đau đầu, sờ đầu nhi tử, trong nội tâm âm thầm thất vọng, nếu con trai cả có một nửa thông minh của con thứ hai, sẽ không nói lời như vậy rồi.

”Cha, người không chịu bỏ Lưu Uyển Ngọc? Cha thật sự thích nàng ta?” Trước mắt Ngu Quân Diệp mơ hồ, thân thể lung lay sắp ngã, cha không phải của một mình hắn rồi.

Làm sao có thể bỏ? Mục đích còn chưa đạt được, Ngu Diệu Sùng lắc đầu.

Ngu Quân Diệp thất hồn lạc phách đi ra ngoài. “Diệp Nhi” Ngu Diệu Sùng gọi hắn: “Cha đang có chuyện muốn tìm con, Huân Nhi bệnh thật lâu không thấy khá, con vẫn muốn thành thân với nàng sao?”

Ai muốn lấy nữ nhân Ngu Quân Duệ đã chạm vào, Ngu Quân Diệp lắc đầu.

”Vậy, cha sẽ đưa hai tỷ muội nàng về, được chứ?” Giữ lại mối họa Diệp Tố Vân, ngày nào đó hồ ngôn loạn ngữ với nhi tử thật không tốt.

Trước mắt Ngu Quân Diệp hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú thuần mỹ của Diệp Tố Huân, do dự chốc lát nói: “Hài nhi nghe phụ thân an bài.”

Ngu Quân Diệp mất hồn mất vía ra Cúc Viên, trở lại Lan Viên nằm lên giường êm, thật lâu không nói tiếng nào.

”Đại thiếu gia, sao vậy?” Đã rất nhiều ngày Quyên Nhi không thấy Ngu Quân Diệp, ân cần rót nước, tỉ mỉ lau mặt, rửa tay cho Ngu Quân Diệp.

”Cha muốn đưa tỷ muội Diệp gia về nhà.” Ngu Quân Diệp miễn cưỡng nói, trong nội tâm đã oán hận Ngu Diệu Sùng, lại hơi muốn giữ lấy Diệp Tố Huân.

”Cái gì? Muốn đưa về?” Quyên Nhi ngây người, hai tỷ muội Diệp gia đều về, hôn sự lại chưa định ra, Ngu Quân Diệp muốn thành thân với Diêu Ý Chân sao?

”Đại thiếu gia, cổ Diệp đại tiểu thư không phải đeo noãn ngọc linh lung sao? Nói không chừng qua ít ngày là khỏi.” Quyên Nhi không dám nhắc đến Diệp Tố Vân, bèn lấy Diệp Tố Huân làm chủ đề.

Mặc dù không phải ngu ngốc, mình cũng không thể lấy nàng, Ngu Quân Diệp lắc đầu, trầm mặc thật lâu, hỏi: “Tại sao ta mới rời đi mấy ngày, cha đã cưới Lưu Uyển Ngọc, ngươi có nghe nói gì không?”

Hạ nhân Lan Viên và Cúc Viên từ xưa vốn thân nhau, Quyên Nhi và Xán Nhi thường xuyên lui tới, ngày đó Xán Nhi trở về thấy trong sân hỗn loạn, nghĩ đến Ngu Quân Duệ tóm tỷ muội Diệp gia rời đi, ẩn ẩn có chút hiểu lí do, nàng ta đã từng nói qua với Quyên Nhi.

Quyên Nhi nhỏ giọng thuật lại lời nói của Xán Nhi, thấp giọng nói: “Xem ra biểu tiểu thư muốn bày kế hai vị Diệp tiểu thư, không ngờ lại rước họa vào thân.”

”Còn có chuyện như thế?” Ngu Quân Diệp thì thào im bặt, xem ra không phải cha hắn đã quên nương, mà là...

Đột nhiên, thân thể Ngu Quân Diệp thẳng tắp, nắm chặt lấy bả vai Quyên Nhi, nhanh chóng nói: “Lặp lại câu nói vừa rồi một lần nữa.”

Có gì không ổn? Quyên Nhi không hiểu, thấy thần sắc Ngu Quân Diệp không đúng, cũng không dám hỏi, tỉ mỉ nhắc lại câu vừa nói.

Có hai nữ nhân, ôm một người, vác người kia sau lưng. Ngu Quân Diệp nghĩ, chẳng lẽ Ngu Quân Duệ dưới tình thế cấp bách đã

quên che dấu, lộ yêu thích với Diệp Tố Huân ra ngoài? Hay là hắn lại cố ý đào hố chờ mình nhảy?

”Đại thiếu gia, nhị phu nhân phái người đến mời đại thiếu gia.” Tâm Nhi đứng ngoài bẩm.

”Không đi.” Ngu Quân Diệp xoay người, lưu lại phần lưng đối ngoại, hắn không có hảo cảm với người Lưu gia, càng phản cảm với di nương cha mới nạp này.

”Đại thiếu gia thật kiêu ngạo.” Tiếng cười như chuông bạc vang lên từ bên ngoài, thanh thúy động lòng người. Lưu Uyển Ngọc đã tới ngoài cửa Lan Viên.

”Có chuyện gì? Đừng quên ngươi là người của cha ta, nam nữ thụ thụ bất thân.” Tuy đã ra gặp khách nhưng căn bản Ngu Quân Diệp bày ra vẻ mặt thối, hơi trừng lên mắt nhìn về phía Lưu Uyển Ngọc, lạnh lùng nói: “Có lời gì thì nói nhanh đi!”

”Ta muốn cùng ngươi liên thủ đối phó cô mụ ta và Ngu Quân Duệ.” Lưu Uyển Ngọc đi thẳng vào vấn đề.

”Đó là cô mụ và biểu ca ngươi đấy...” Ngu Quân Diệp kéo dài thanh âm, ánh mắt trào phúng nhìn Lưu Uyển Ngọc.

”Bọn họ bày kế hại ta bị cha ngươi... Ta không cam lòng.” Lưu Uyển Ngọc cắn răng nói.

Ngu Quân Diệp xì mũi coi thường, cười lạnh nói: “Buồn cười, mẫu tử họ bày kế hãm hại ngươi cho cha ta, được chỗ tốt gì?”

”Chỗ tốt đương nhiên là có, Ngu Quân Duệ sẽ cũng không có trở ngại để lấy Diệp Tố Huân rồi.”

”Một người ngu ngốc, sao vượt được Lưu đại tiểu thư?” Ngu Quân Diệp ôm bụng cười đến toàn thân run rẩy. Nếu nói Ngu Quân Duệ sắp đặt Lưu Uyển Ngọc hắn còn tin tưởng, nhưng Lưu Thị cũng có phần, làm gì có khả năng này chứ?

Lưu Uyển Ngọc cũng nghĩ không thông, một người ngu ngốc, có chỗ nào áp đảo nàng ta? Sao ngay cả cô mụ cũng nghiêng về phía Diệp Tố Huân, bởi vì không nghĩ ra, hận ý trong lòng nàng ta mới càng sâu thêm.

”Ngươi muốn liên thủ cùng ta hay không?” Gương mặt Lưu Uyển Ngọc đỏ thẫm vì tức giận.

”Ngươi có biện pháp gì, nói nghe một chút.” Ngu Quân Diệp thu lại nụ cười, đứng thẳng người, vui sướng nhìn Lưu Uyển Ngọc.

”Ngươi nói với cha ngươi, định ra hôn sự của ngươi và Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ chó cùng rứt giậu, tất lộ chân tướng.”

Ngu Quân Diệp lắc đầu, cười “Xùy ~” một tiếng, nói: “Đây không phải hợp tác, đây là lấy chung thân đại sự của ta làm trò đùa.”

Đính hôn khác trước khi có hôn sự, sau khi định hôn sự, khó mà lui lại, nếu vì thế hắn lấy một người ngu ngốc, thế mới là rơi xuống bẫy Ngu Quân Duệ đào!

”Không phải chỉ để mình ngươi ra chiêu, ta cũng sẽ không bỏ qua hắn.” Lưu Uyển Ngọc nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta sẽ khiến cha ngươi hiểu lầm Ngu Quân Duệ không tuân thủ hiếu đạo đùa giỡn ta.”

Cha ta vốn không thích ngươi, cho dù ngươi bị đùa giỡn ông cũng sẽ không để ý, Ngu Quân Diệp thầm xì mũi coi thường, song,

nếu quả thực Lưu Uyển Ngọc hành động thật, nhìn người Lưu gia đấu đến ngươi chết ta sống, cũng là chuyện không tệ.

Ngu Quân Diệp thu lại khinh thường trong tâm, cười nói: “Việc hôn nhân là đại sự, định ra đơn giản nhưng khó sửa, trước tiên ngươi phải làm một hai chuyện, để ta tin tưởng ngươi đã.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Xuân Quang Mất Hồn

Ngày ấy Lục La và Tử Điệp chớp mắt trong chốc lát, sau khi tỉnh lại không thấy Diệp Tố Huân, lo sợ không yên không biết làm thế nào cho phải, lại không dám đi bẩm Lưu Thị và Ngu Diệu Sùng tìm người, chỉ lén lút tìm trong Ngu phủ.

Hồi lâu không thấy Diệp Tố Huân trở về, lúc nàng quay lại hai người xem xét, thay xiêm y ướt đẫm ra, tiết khố lại bị xé, thì gấp đến độ giơ chân.

" Tiểu thư, tỷ và Ngu nhị thiếu gia luôn như vậy, hôn sự lại chưa định xuống." Tử Điệp nổi giận đùng đùng nói.

"Đúng đấy, tiểu thư, vạn nhất đã có hài tử, mà chưa thành thân, khi đó... Khi đó xử lí thế nào?" Lục La cũng hùa vào trách cứ.

Nàng chưa cho Duệ thân thể, sẽ không mang thai. Diệp Tố Huân mỉm cười lắc đầu, nhớ tới buổi chiều thiếu chút nữa không khống chế được, âm thầm may mắn tiếng Ngu Diệu Sùng kêu khóc vang kịp thời. Đột nhiên, nụ cười trên mặt Diệp Tố Huân cứng đờ, nàng nhớ tới kiếp trước, khi đó, nàng và Ngu Quân ngày đêm tận tình, vì sao trong trí nhớ, mình lại không có hài tử chứ?

Mang theo nghi vấn như vậy, mấy ngày tinh thần Diệp Tố Huân có chút hoảng hốt, cũng không có dự yến Ngu Diệu Sùng nạp thiếp. Bề ngoài nàng là người ngu ngốc, không dự cũng không có người quở trách nàng thất lễ.

Ngày hôm đó Lưu Thị tự mình đến Lê Viên, nói với hai người Lục La, Tử Điệp, chọn ngày xuất hành tốt, Ngu gia muốn đưa Diệp Tố Huân và Diệp Tố Vân về nhà, để cho các nàng thu thập quần áo, chuẩn bị tốt.

”Tiểu thư, xử lý cái này thế nào?”

Hôn sự chưa định ra đã phải trở về, hai người Lục La gấp đến độ cầm tay áo không ngừng vò.

Diệp Tố Huân ngóng trông về nhà, vắng nhà ba tháng, không biết cha nương có tốt không, Trần Thị có hại nương và đệ đệ nàng hay không.

”Đi dọn dẹp đồ vật, chuẩn bị cho tốt.” Diệp Tố Huân cười nói, vẻ mặt đầy vui mừng.

”Tiểu thư, vậy... trở về phải làm sao? Hôn sự của tỷ và Ngu nhị thiếu gia đã có đâu?”

Diệp Tố Huân mỉm cười, trong nội tâm kỳ thật cũng hơi phiền muộn, trải qua ba tháng gần gũi, lòng hình như càng xoắn xuýt hơn nhiều.

Ngu Diệu Sùng muốn đưa tỷ muội Diệp gia về nhà, ngoại trừ Lưu Thị, những người khác đều mất hứng.

Ngu Quân Duệ tự nhiên không cần phải nói, trong tâm Ngu Quân Diệp loáng thoáng ưa thích Diệp Tố Huân, nghĩ đến sắp xa, lòng có chút phân loạn.

Diệp Tố Vân cũng rất lo lắng, Ngu Diệu Sùng nói với nàng sau khi đưa hai tỷ muội về nhà, sẽ phái người đi cầu hôn. Diệp Tố Vân

nghĩ, cha nàng đã để nữ nhi đến thăm, nếu Ngu gia có tâm, đơn phương công bố hôn sự trước cũng không có gì không ổn, tâm thần bất định bán tín bán nghi, bất định bất an.

Lưu Uyển Ngọc là người sốt ruột nhất, Diệp Tố Huân về nhà, nàng ta muốn bày độc kế làm Ngu Quân Duệ tự loạn trận cước liền không thể được. Nàng ta muốn ngăn cản, nhưng trong mắt người ngoài tuy nàng ta rất được sủng ái thật ra sau khi gả cho Ngu Diệu Sùng làm thiếp, ngay cả tay áo Ngu Diệu Sùng đều chưa đụng chạm. Bề ngoài mỗi đêm Ngu Diệu Sùng đều nghỉ ngơi trong sân nàng ta nhưng hai người một người ngủ giường êm, người ngủ giường lớn, nước giếng không phạm nước sông, thân mật cũng không có, càng không nói đến sủng ái, căn bản không có cơ hội thổi gió bên gối Ngu Diệu Sùng.

Ngày tỷ muội Diệp gia về nhà rất nhanh đã định ra, ba ngày sau.

Những ngày này, buổi chiều Ngu Quân Duệ đều không tới Lê Viên, trong lòng Diệp Tố Huân biết Lưu Thị cố tình điều hai người tới, ngày về nhà định xong, nàng sợ Ngu Quân Duệ khắc chế không được vào Lê Viên, bị miệng lưỡi người đời sinh thêm sự cố, quyết định ban ngày xuất phủ tìm Ngu Quân Duệ tạm biệt, đồng thời khuyên hắn buổi chiều không tới Lê Viên.

Từ ngày nghe được Diệp Tố Vân và Ngu Diệu Sùng nói chuyện, Ngu Quân Duệ liền đoán được Ngu Diệu Sùng muốn đưa hai tỷ muội Diệp Tố Huân về nhà, hắn không muốn tách ra, những ngày này một mực nghĩ cách, làm thế nào mới có thể khiến Ngu Diệu Sùng lưu lại một mình Diệp Tố Huân, đưa Diệp Tố Vân về.

Trình Hạo nhìn Ngu Quân Duệ tựa vào ghế ngưng lông mày trầm tư, cả mắt cũng không nhúc nhích lắc đầu không thôi, nửa canh giờ

trôi qua, Trình Hạo không nhịn được xua tay trước mắt Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ căn bản không thấy được, tròng mắt vẫn bất động.

”Quân Duệ, thích một người sẽ lo lắng như này sao?” Trình Hạo hung ác lay bả vai Ngu Quân Duệ, hắn sợ người này sẽ điên lên vì nghĩ mất.

”Đợi huynh thích rồi sẽ biết.” Ngu Quân Duệ có chút nôn nóng hất tay Trình Hạo, mân môi tiếp tục khổ tư.

”Có gì khó nghĩ hay sao?” Trình Hạo vỗ ngực một cái nói: “Huynh đệ, ta giúp huynh, ta sẽ giả trang thành cướp đường, sau khi Diệp đại tiểu thư ra khỏi thành cướp nàng đi, mấy ngày nay chúng ta có chút bạc lời, huynh mua phòng cho Diệp đại tiểu thư ở, chờ mấy ngày nữa, đại ca huynh thành thân rồi thì tới Diệp gia cầu hôn, cho Diệp đại tiểu thư một hôn lễ phong quang thể diện, chẳng phải được sao?”

Ngu Quân Duệ cười khổ, điều này hắn đã nghĩ tới, thậm chí đã bố trí tốt phòng rồi, ngay tại phố Son Phấn cách cửa hàng không xa. Nhưng điều kiện tiên quyết là không để ý thanh danh Diệp Tố Huân. Diệp Tố Huân sẽ không đồng ý đâu, lần trước đề nghị bỏ trốn, nàng đã giận hắn rất lâu rồi, hiện giờ tuy hắn có ý nghĩ đấy nhưng ngay cả nhắc cũng không dám nhắc trước mặt Diệp Tố Huân.

Nếu Tố Tố vẫn là người không muốn xa rời, quấn quýt si mê hắn như trước, một Tố Tố cái gì cũng theo hắn thì tốt rồi.

Ngu Quân Duệ ngơ ngác nghĩ đến Diệp Tố Huân đời trước, khi đó trên giường nàng nhiệt tình như lửa, kiều mị đáng yêu, Ngu Quân

Duệ càng nghĩ càng mê mẩn, giữa hai chân bắt đầu giơ lên cũng không biết.

Lúc Diệp Tố Huân đến, nhìn thấy một trụ giơ cao giữa khố, mang trên mặt tươi cười ôn nhu, ánh mắt cuồng dã nhiệt liệt mê loạn Ngu Quân Duệ.

Chỉ hay nghĩ đến chuyện đấy, Diệp Tố Huân vừa bực mình vừa buồn cười, nổi lên tâm tư chọc ghẹo, ngồi xổm xuống chụp tay lên cái kia, nhẹ nhàng mà chuyển động lên.

Vật kia cường tráng lại thô, phập phồng dưới vật liệu may mặc hơi mỏng, dẫn ra luồng khí nóng trong cơ thể Diệp Tố Huân, nóng rát như muốn tràn khắp máu trên cơ thể, giống như sóng biển, dù muốn cũng không ngăn được, Diệp Tố Huân Diệp Tố Huân động tình, đã quên ý niệm trêu cợt ban đầu, chỉ toàn tâm toàn ý xoa nắn cây gậy kia.

Ngu Quân Duệ mơ mơ màng màng còn tưởng rằng trở lại kiếp trước, đứng lên cởi ngoại bào ra, cởi cả tiết khố, lộ ra thứ đồ vật nóng, thô, kéo bàn tay nhỏ bé của Diệp Tố Huân di chuyển lên, thở gấp nói: “Tố Tố, sờ nó, nó cứng ngắc, muốn muội sờ...”

Lục La và Tử Điệp bị Trình Hạo cười hì hì ngăn cản, hôm nay hai nàng không có ý định tránh đi, các nàng muốn tìm Ngu Quân Duệ lấy tin tức chính xác, nếu không đừng hòng lung tung với tiểu thư nhà nàng. Ngu Quân Duệ vong tình gầm nhẹ, hai người loáng thoáng nghe được, mặt biến sắc.

Lúc này mới trong chớp mắt, tiểu thư nhà nàng vừa vào, hai người đã làm vậy rồi.

Trình Hạo cũng đã nghe được, chưa phát hiện mình đỏ mặt, đang muốn ho khan một tiếng nhắc nhở Ngu Quân Duệ chú ý, Lục La tiến lên gõ cửa: “Tiểu thư, nô tì vào nhé.”

Hai người thần trí không tỉnh táo tỉnh lại trong mê tình, Diệp Tố Huân nóng nảy làm bên tai và cổ đều đỏ, đứng lên đi về phía cửa.

”Chờ một chút.” Ngu Quân Duệ gian nan tiêu khát, đi nhanh hai bước ôm Diệp Tố Huân từ phía sau, thấp giọng hỏi: “Tố Tố, huynh mua phòng ở, dẫn muội đi xem một lát, có được không?”

Đôi môi của hắn dán chặt lỗ tai Diệp Tố Huân, hơi thở ấm áp thổi vào trong tai Diệp Tố Huân, ẩn ẩn tê dại chui vào thân thể, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần khẩn cầu vài phần hấp dẫn, thân thể Diệp Tố Huân run lên, bờ môi khẽ nhếch, định cự tuyệt mà nói không nên lời.

Ngu Quân Duệ nhìn ánh mắt sương mù của Diệp Tố Huân, mặt nàng đỏ ửng như trái táo, tay ôm nhanh, ép Diệp Tố Huân vào trong ngực, một tay theo bả vai đu xuống, chậm rãi vuốt eo Diệp Tố Huân, lại từ eo chuyển đến trược bụng, thuận tiện trượt xuống cách vật liệu may mặc trằn trọc vuốt ve, dục niệm rõ ràng thông qua ngón tay nóng rực xâm nhập khe hở mẫn cảm giữa hai chân.

”Quân Duệ ca ca...” Đầu óc Diệp Tố Huân hỗn loạn, hoàn toàn không rõ đầu mối.

”Tố Tố, tuy phòng huynh mua nhỏ, nhưng đó là nhà thật sự của hai chúng ta, muội đi theo huynh xem, nhé?” Tay Ngu Quân Duệ ngừng động tác trêu đùa, miệng ôn nhu nói.

Trong mơ hồ, Diệp Tố Huân biết đến đó không chỉ xem phòng, nếu tới, hắn sẽ càng thêm chọc mình, trong lòng có chút giãy dụa, muốn cự tuyệt, lại nghe Ngu Quân Duệ thở dài: “Tố Tố, đó là nhà của chúng ta do huynh tỉ mỉ bố trí, muội không muốn đi xem sao?”

“...”

Hắn dán bên tai nàng nói khẽ, lời nói thập phần động tình, biết rõ hắn dụ dỗ nhưng Diệp Tố Huân nghe được ý loạn tình mê, không dám nghe tiếp, thấp giọng trả lời, “Thôi đi, huynh chớ lộn xộn...”

”Đâu có lộn xộn?” Tay Ngu Quân Duệ đột nhiên tiến vào giữa hai chân Diệp Tố Huân, cách vải vóc nhẹ vuốt ve trêu chọc, “Tố Tố, thế này đâu có lộn xộn? Hình như nó rất thích, ướt đây này!”

Chỗ kia đã rất ướt, bị ấn một cái, nước tràn ra càng nhiều, Diệp Tố Huân ngăn không được than nhẹ.

”Tố Tố, phía dưới không cho lộn xộn, ở đây thì sao?” Ngu Quân Duệ buông tha phía dưới, tay chuyển đến trước ngực Diệp Tố Huân, xiêm y nàng vốn cố định bởi một cái dây đan chéo, Ngu Quân Duệ tháo dễ dàng, bàn tay lớn cứ thế luồn vào trong.

Bao trùm một đoàn thịt mềm, dùng sức xoa nhẹ vài cái, đầu ngón tay Ngu Quân Duệ chạm vào đỉnh núi đỏ hồng, liên tiếp chà xát, “Tố Tố, như vậy là lộn xộn sao? Muội không thích hả?”

Diệp Tố Huân như nhũn ra, nói không ra lời, chỉ cảm thấy trước ngực ẩn ẩn đau ngứa không thôi, phía dưới từng đợt khoái ý đánh đến, chỉ muốn cây gậy kia hung hăng xông vào.

”Tố Tố, muội có nhớ không? Khi chúng ta cùng một chỗ, muội thích nhất huynh kéo viên thịt nhỏ này.” Ngu Quân Duệ chịu không

được rồi, bất kể là hoài niệm khinh mật xa xôi hay là ôm nhuyễn ngọc trước mắt đầy cõi lòng, hắn đều khó tự chủ. Dùng ngón trỏ ngón giữa kẹp lấy hạt hồng anh, ngón cái ở phía trên xoa nắn, cái kia vốn tinh tế, trơn tru bị hắn trêu chọc trở nên cứng rắn, hắn rất muốn xé xiêm y cắn một ngụm.

Diệp Tố Huân vừa bị lời nói và hành động hắn trêu chọc, kích thích làm đầu óc hỗn độn một mảnh, muốn bảo hắn dừng tay lại mê luyến tư vị tiêu hồn kia, muốn hét to lại sợ phát ra động tĩnh không chịu nổi, bên ngoài rất có thể có người!

”Thoải mái không? Tố Tố, thích lộn xộn thế này chứ?” Đột nhiên Ngu Quân Duệ rút tay, xoay Diệp Tố Huân áp vào ngực, bắt lấy cái mông của nàng vuốt ve, đồ vật nóng nóng cách quần áo trùng trùng điệp điệp cọ xát, “Tố Tố, thoải mái không? Có muốn thoải mái hơn không? Muốn Quân Duệ ca ca đi vào chứ? Đi vào làm muội thoải mái giống kiếp trước?”

Lý trí trôi về nơi rất xa, Diệp Tố Huân đưa tay đặt trên vai Ngu Quân Duệ, mắt mê ly mở to nhìn hắn —— khát khao lửa nóng, mặc dù không gật đầu, cũng đã là đồng ý.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Giấc Mơ Gió Xuân Trở Về

Tiếng của Lục La, Tử Điệp xa dần, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống, Diệp Tố Huân có chút tỉnh táo lại tỉnh táo lại, nghẹn một hơi liếc Ngu Quân Duệ, thấp giọng nói: “Ngu Quân Duệ, chúng ta trở về đi.”

”Nhìn qua một cái rồi chúng ta về.” Ngu Quân Duệ mỉm cười, thò tay ôm cổ Diệp Tố Huân, lại ý thức được đây là đường cái, cực kì nhanh thả tay xuống, lúc buông tay không biết cố ý hay là vô tình, chạm qua cổ Diệp Tố Huân.

Thân thể Diệp Tố Huân run lên, ngọn lửa bị ánh nắng mặt trời dập tắt lại đốt cháy rừng rực rồi, nhìn nụ cười và ánh mắt mập mờ của Ngu Quân Duệ, nàng càng muốn.

Tay áo Ngu Quân Duệ rộng thùng thình một mực rủ xuống phía trước, hai người đi trong trầm mặc khá lâu, âm thanh người bán hàng rong người bán hàng rong trên đường phố và tiếng người nói chuyện tựa như biến mất, tai Diệp Tố Huân chỉ nghe thấy tiếng Ngu Quân Duệ và tiếng tim đập của mình, như trống trận nơi sa trường, đập tùng tùng kịch liệt.

”Tố Tố.” Đột nhiên Ngu Quân Duệ đứng lại, tiến đến bên tai Diệp Tố Huân thấp giọng rên rỉ: “Tố Tố, huynh nhịn không nổi, giờ liền muốn...”

Hắn mở vật che chắn ở phía trước tay áo ra, dưới áo choàng đã nhô cao, có phần vải ướt đang lan rộng, giống như muốn nói vật che

ở dưới đang vạn phần thống khổ.

Diệp Tố Huân đỏ mặt, ngượng ngùng trừng Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ mạnh mẽ túm tay của nàng, bắt đầu chạy cấp tốc.

Phòng ở mới có bộ dáng gì Diệp Tố Huân cũng không thấy rõ, đại môn đỏ sẫm khóa lại rồi, Ngu Quân Duệ rút chìa khóa bên hông, bỗng ngại mở khóa quá chậm, ôm ngang người Diệp Tố Huân nhảy quả tường viện, tiến vào phòng, liền quăng nàng lên giường, nhào tới cắn như dã thú.

”Tố Tố, huynh chịu không được, mỗi tối huynh đều muốn muội.” Ngu Quân Duệ thở hổn hển, xé rách áo Diệp Tố Huân, mắt đỏ cắn một điểm đỏ hồng.

”Huynh đã nói là chỉ xem phòng.” Diệp Tố Huân khẽ nói, túm tóc Ngu Quân Duệ, nức nở nghẹn ngào cong người lên: “Đã nói sẽ không lộn xộn...”

Nửa câu sau Diệp Tố Huân không nói ra được, Ngu Quân Duệ trượt xuống dưới, hắn giật quần nàng xuống, ngậm nhụy hoa rung rung ướt át, khẽ cắn, đầu lưỡi mềm liếm, thoáng phát lại cọ xát, tê tê ngứa từ lõi hoa mẫn cảm nhất đốt cháy các giác quan toàn thân, rụt rè sụp đổ, phá hủy lí trí, Diệp Tố Huân rên rỉ, khẽ gọi, co giật, run rẩy dưới đầu lưỡi Ngu Quân Duệ...

”Tố Tố, rất thoải mái chứ?” Ngu Quân Duệ bò lên, kéo tay nàng chạm vào phía dưới.

Chỗ đó tất cả đều là nước, một mảnh đại dương mênh mông, Diệp Tố Huân thấp thở gấp, rút tay về, có chút xấu hổ nóng nảy, lại

có chút mông lung mê hoặc, vừa rồi hình như nàng hưởng thụ mùi vị cực lạc kiếp trước.

”Tố Tố, vừa rồi muội không thích.” Ngu Quân Duệ cười, con ngươi tĩnh mịch chiếu sáng rạng rỡ, mang theo mừng rỡ nồng đậm và nặng nề, một tay hữu lực không thành thật xoa nắn. “Tố Tố, lại để Quân Duệ ca ca đi vào, chúng ta cùng một chỗ khoái hoạt, được không?”

Khí lực toàn thân bị hắn rút đi, được hay không được Diệp Tố Huân đều nói không nên lời, một tay cầm ga giường run run, thân thể run rẩy dưới sự xoa nắn của hắn, giữa cổ họng bật ra thanh âm nức nở nghẹn ngào cực lực ẩn nhẫn, đứt quãng, như dây cung ca đàn hát, càng dẫn lửa của Ngu Quân Duệ tăng vọt.

Ngu Quân Duệ nhịn không nổi, đứng dậy cởi y bào, khố tử, kéo luôn áo Diệp Tố Huân ra, áo yếm cũng bị hắn tiện tay kéo xuống, lúc nâng chân Diệp Tố Huân thoát quần, nàng có chút hoàn hồn, duỗi tay ngăn cản.

”Tố Tố.”

Ngu Quân Duệ không kéo mạng, đè xuống, ngăn chặn Diệp Tố Huân trần trụi không mảnh vải che thân, liếm, chen lợi khí sinh cơ bừng bừng sôi sục chen vào giữa chân Diệp Tố Huân, chui vào nơi ướt sũng thần bí.

”Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân vô lực thấp giọng hô, thân thể xê dịch, hai tay khoác trên vai hắn, muốn đẩy ra, rồi lại muốn ôm nhanh.

”Tố Tố, muội muốn hay không muốn?” Ngu Quân Duệ xuất tất cả vốn liếng trêu chọc, đầu lưỡi đảo qua cái cổ, xương quai xanh, đỏ hồng, vuốt ve, hôn những nơi nàng mẫn cảm nhất, ngậm lấy vành tai Diệp Tố Huân, khàn giọng chọc người: “Tố Tố, có muốn không? Muốn tư vị khoái hoạt của chúng ta kiếp trước không?”

Diệp Tố Huân bị hắn chọc ghẹo trong nội tâm càng nôn nóng hơn, ồn ào trong tâm không có chỗ trút, chưa phát giác Ngu Quân Duệ đã ăn hết mình cả da lẫn xương, hoàn toàn cùng hắn hòa thành một người.

Ôm cổ Ngu Quân Duệ, Diệp Tố Huân ưm một tiếng, nói "có"

Một tiếng “có” vừa nói ra, chân Ngu Quân Duệ đạp một cái, quần Diệp Tố Huân bị hắn đạp bay lên đáp xuống đất, quả hồng hai người áp vào một chỗ.

Vịn điểu (chim) nhi tới gần, vừa đi vào một ít, Diệp Tố Huân ngắn ngủi a một tiếng, thân thể lui về sau, tay vịn bả vai Ngu Quân Duệ đẩy ra,“Quân Duệ ca ca, đau quá, muội không muốn, huynh khiến nó đi ra ngoài.”

Thật chặt, của nàng nhanh chóng kẹp chặt hắn. Thân thể Ngu Quân Duệ run rẩy từng đợt, hắn muốn xông vào, muốn đi vào mỹ diệu ấy, tiêu hồn... Hắn muốn khoái hoạt giống cảnh trong mơ.

Chỗ đó đã rất nhiều nước rồi,, sao còn có thể đau? Ngu Quân Duệ không biết làm thế nào để Diệp Tố Huân không đau, nhìn lông mày nàng nhíu chặt, nhìn nàng vì đau đớn mà chảy ra hàng nước mắt óng ánh, hắn không còn muốn nữa.

”Tố Tố, nghe lời, đừng khóc, muội không muốn thì huynh sẽ thôi.” Hôn nhẹ mắt Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ chậm rãi ra bên ngoài.

Nằm nghiêng trên giường, kéo Diệp Tố Huân vào trong ngực, Ngu Quân Duệ áp tay vào má nàng, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

”Đau.” Diệp Tố Huân hít hít cái mũi, ôm eo Ngu Quân Duệ, nghẹn ngào hỏi: “Quân Duệ ca ca, đời trước lúc chúng ta cùng một chỗ, cũng đau như thế à?”

Đây là cái gì, vừa rồi mình căn bản chưa tiến vào, chỉ hơi nhích vào từng tí. Lần đầu kiếp trước, cái gì hắn cũng không hiểu, cùng Diệp Tố Huân kéo xiêm y lung tung, chưa mở đầu đã cấp tốc xông vào rồi. Khi đó Diệp Tố Huân đau đến nghẹn ngào khóc, hắn chống thân thể muốn rời khỏi nhưng nhìn nơi non nớt phấn hồng bao vây đồ kia, nhìn khe hở thật nhỏ chảy máu xinh đẹp, đột nhiên hắn ý thức được, Tố Tố là người của hắn, khi đó lòng hắn bắt đầu kiêu ngạo, thỏa mãn, thống khoái khi trở thành nam nhân. Lúc đó, hắn còn chưa chạm qua nữ nhân nào, Tố Tố trở thành nữ nhân của hắn. Đồng thời, hắn cũng là nam nhân chân chính.

Cuối cùng hắn không khống chế nổi, thói quen che chở Diệp Tố Huân bị máu tươi và tiêu chí trở thành nam nhân che mất, đã không có đau lòng, hắn nhanh chân nhanh chóng rút ra chọc vào, như báo săn trên thảo nguyên, nhanh chóng cuồng dã chiếm lãnh địa của mình.

Ngày đó Diệp Tố Huân một mực khóc, buồn bã khóc thảm, lại không nói muốn hắn đi ra, nàng giữ chặt lấy hắn, sau khi hắn bắn ra còn muốn lần thứ hai lần thứ ba, ngốc nghếch nghênh hợp với hắn, vui vẻ chịu đựng kịch liệt đau nhức hắn gây ra.

Nhớ lại ngày đó, Ngu Quân Duệ rất muốn đập mình một cái, hắn quá khốn kiếp, ngày đó căn bản không khống chế, không có cân nhắc cảm thụ Diệp Tố Huân, chỉ muốn yêu cầu.

”Sao vậy?” Khí tức của hắn thay đổi, Diệp Tố Huân đã quên đau đớn, ngẩng đầu nhìn Ngu Quân Duệ.

”Huynh đang hối hận, ngày đó huynh quá khốn kiếp, làm muội rất đau, làm muội khóc mãi.”

”Sao muội lại không chán ghét huynh?”

Chán ghét ngẩn ngơ, cho tới bây giờ hắn chưa nghĩ đến vấn đề này, trong tiềm thức của hắn, Tố Tố là không thể nào chán ghét hắn.

Đúng thế! Hắn làm Diệp Tố Huân đau nhức như vậy, tại sao nàng không chán ghét hắn nhỉ?

Hơn nữa, nàng tuyệt không kháng cự ân ái với hắn. Sau ngày đầu tiên, lúc ban đầu ân ái, bởi vì hắn ngốc và vội vàng, Diệp Tố Huân không có hiểu rõ đến khoái hoạt, nàng chỉ ngây ngốc phối hợp với hắn, thậm chí nhận ra hắn rất thích thân mật, còn thường xuyên chủ động quấn quít hắn yêu cầu.

Hắn vẫn cho rằng bản thân yêu thật chân thành, hóa ra, ở chỗ hắn không nhìn thấy, Diệp Tố Huân si ngốc cũng yêu không kém hắn là bao.

Cho nên, sau khi thanh tỉnh, nàng mới có thể cảm thấy ủy khuất, cảm thấy phẫn nộ, nàng quyết tuyệt!

Không thân mật nữa, Diệp Tố Huân có chút không được tự nhiên, thoáng xê dịch thân thể, thấp giọng nói: “Đi lấy xiêm y để

muội mặc vào.”

”Được.” Ngu Quân Duệ ngồi dậy, vừa rồi ném hết xiêm y đi rồi, Ngu Quân Duệ cầm mà run rẩy, lại ném đi. Mặt đất mặc dù không bẩn, nhưng cũng phải không có hạt bụi, hắn xuống giường, đến trước tủ quần áo lấy xiêm y khác.

Quay người trở lại trên giường, nhìn Diệp Tố Huân, nhìn hai chân thon dài xinh đẹp tuyệt trần, hai ngọn núi trắng muốt phấn nộn, hai hạt đỏ hồng ngượng ngùng, còn có cỏ thơm mềm mại che giấu nụ hoa hồng nhạt, hô hấp Ngu Quân Duệ xiết chặt, phía dưới kìm lòng không được kìm lòng không được lại ngẩng đầu lên.

Nghe được hô hấp dồn dập, trợn mắt nhìn cự mãng dưới bụng Ngu Quân Duệ ngang nhiên đứng thẳng, Diệp Tố Huân sợ tới mức ngồi dậy trong nháy mắt, vươn tay cầm xiêm y trong tay Ngu Quân Duệ, vội vàng mặc lên người.

”Mặc vào cũng có thể cởi.” Ngu Quân Duệ bật cười, ôm Diệp Tố Huân, thấp giọng nói: “Yên tâm, muội không muốn, huynh sẽ không cưỡng bức, nào, huynh mặc cho muội.”

Áo đơn giản màu ngọc bích điểm ít hoa trắng, váy dàn bằng gấm giống như từng lớp sóng nối tiếp nhau, tóc dài đen nhánh tinh tế vén lên, cố định bởi trâm hoa lê ngọc bích, vành tay non mềm trắng nõn đeo hoa tai ngọc lục bảo, Ngu Quân Duệ kéo Diệp Tố Huân đến trước bàn trang điểm, cầm cọ màu vẽ đóa hoa lê tinh xảo ở mi tâm.

Ngu Quân Duệ thất thần nhìn, khuôn mặt trong gương như núi trong sáng, rực rỡ sau cơn mưa, đóa hoa lê nơi mi tâm càng làm tăng thêm vẻ thanh lịch và nữ tính.

”Tố Tố, huynh sơ búi tóc đẹp mắt không? Đợi chúng ta kết hôn rồi, mỗi ngày huynh đều trang điểm cho muội.” Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân từ phía sau, đặt cằm trên vai nàng, ngón tay nhúng vào son phấn miêu tả mặt mày Diệp Tố Huân. “Tố Tố, đời trước, mỗi sáng, sau khi huynh trang điểm cho muội, muội đều không để huynh đi, lôi kéo huynh, muốn huynh vẽ bức họa của hai chúng ta.”

Diệp Tố Huân đỏ mặt, trong trí nhớ mơ hồ của nàng, khi đó nàng vì không cho Ngu Quân Duệ rời khỏi mình, mỗi ngày làm đủ loại bịp bợm cuốn lấy Ngu Quân Duệ, giả bệnh, làm bộ thương tâm khóc nỉ non... Hình như có một lần, còn không muốn mặc xiêm áo, cũng không cho Ngu Quân Duệ mặc quần áo, ngày đó hai người trần truồng ở trong phòng, sau đó lại lăn lên giường.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cầu Thắng Trong Nguy Hiểm

Kiếp trước Ngu Quân Duệ đối với mình rất tốt, một đại nam nhân lại cái gì cũng làm, từ mặc quần áo cho nàng, đến rửa mặt, bón cơm... Nghĩ đến, trong lòng Diệp Tố Huân dâng lên nhu tình, rung động, nhộn nhạo.

Lúc rung động ấy tràn lan nhanh thành thủy triều, trong đầu Diệp Tố Huân hiện lên một ý niệm, không khỏi giật mình.

—— hắn tốt với mình như thế mà mình vẫn còn hận hắn, cừu hận kia, chắc hẳn là không đội trời chung đấy.

Diệp Tố Huân nhắm mắt lại, vội vàng hấp tấp đè ý nghĩ này xuống, biết chuyện không vui liền áp sâu trong óc, dụng tâm lảng tránh.

Hai người tựa vào nhau hồi lâu, Ngu Quân Duệ đứng lên trước, cười nói: “Tố Tố, huynh mang muội đi xem phòng chúng ta một chút.”

Nụ cười của hắn có chút miễn cưỡng, Diệp Tố Huân nhìn lướt qua, giữa khố gian, một bao lớn căng phồng, dục niệm vẫn chưa biến mất! Nhớ tới đau nhức vừa rồi, Diệp Tố Huân sợ tới mức vội vàng đứng lên.

Ngu Quân Duệ mới mua bán mấy tháng, ỷ vào thân phận, lợi nhuận tính ra không ít, dù thế cũng chỉ mua được đình viện nho nhỏ.

Vào cửa là một bức tường chiếu bóng kì lân, tiếp đó là tiền sảnh, trong nội viện gốc hoa lê lớn và ba tiêu (chuối tây), mặc dù không có hương hoa lê, nhưng lá chuối xanh ngắt, um tùm sáng sủa, theo gió mang đến cảm giác mát lạnh, nhìn mà mát mắt, cái nóng bức của mùa hè không ảnh hưởng tới. Bên cạnh ba tiêu có bàn đá cẩm thạch, băng ghế đá tròn.

Bốn mặt hành lang kết hợp, mấy gian phòng nho nhỏ, ba rõ bốn kín.

Ngu Quân Duệ lôi kéo Diệp Tố Huân, giới thiệu từng gian, đồ vật hai bên phòng, Đông phòng làm nhà bếp, Tây phòng để đồ linh tinh, Nam phòng là thính đường, Bắc phòng là chính phòng, Đông sương Tây sương cho Lục La và Tử Điệp ở, phòng sau làm nhà xí...

Chính phòng là một thế giới riêng tư, thư phòng sơ lãng khoáng đạt, giá sách bên trái, bên phải, gần cửa sổ là bàn đá cẩm thạch, trên bàn đặt nghiên mực và ống đựng bút. Phòng ngủ phía đông bày giường êm, giường lớn treo màn lụa song tú hoa cỏ, chăn gấm tú bị, màn che buông xuống, mành câu treo túi thơm, mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn, ấm áp thanh nhã.

Ngu Quân Duệ bố trí an bài, hiển nhiên là phòng chính hai người cùng ở, Diệp Tố Huân có chút xấu hổ nóng nảy, lườm Ngu Quân Duệ muốn nổi giận, bỗng nhiên ngây người, nhà này không có phòng của Lưu Thị.

”Tố Tố, mặc dù nhỏ nhưng đây là tạm thời, huynh sẽ không để muội chịu ủy khuất.” Ngu Quân Duệ cầm tay Diệp Tố Huân vuốt nhẹ, hai con ngươi tĩnh mịch nhìn Diệp Tố Huân bất động, đáy mắt có loáng thoáng sợ hãi.

Hắn lo lắng mình ngại phòng ở nhỏ, không bằng chỗ ở của hạ nhân Lê Viên, càng không thể so với hoa viên Diệp gia. Nhưng, tuy nhỏ, cũng là hắn - một cậu ấm cẩm y ngọc thực bỏ tổ ẩm làm ra vì mình.

Cảm động dâng lên từ sâu trong đáy lòng, mang ra từng đợt rồi lại từng đợt khoái hoạt, ngũ tạng lục phủ bị khoái hoạt kia từng điểm từng điểm xâm nhập, bao trùm.

”Ta phải về nhà rồi.” Thật lâu sau, Diệp Tố Huân hít một hơi thật sâu nói.

”Tố Tố, không quay về, được không?”

”Trần di nương tâm cơ ác độc, ta sợ bà ta ám toàn mẹ và đệ đệ.” Diệp Tố Huân lắc đầu, mình cũng cảm thấy có chút tàn nhẫn khi rời khỏi Ngu Quân Duệ, không nhịn được lại nói: “Đây là ý của cha huynh, chủ nhân đã đuổi khách rồi, khách nhân không có lý do để lưu lại.”

”Nếu muội sẵn lòng lưu lại, huynh có biện pháp để cha đổi ý.”

”Tố Vân uy hiếp cha huynh, ông sẽ không để ta ở lại.”

”Tam muội không thể lưu lại, vừa thiếu tâm nhãn, lại vô cùng ác độc, phải để cha huynh đưa nàng ta trở về, nhưng giữ lại muội thì cái cớ tốt nhất là chữa bệnh.”

Ngu Quân Duệ mong ngóng nhìn nàng, trong lòng Diệp Tố Huân chua xót, nghiêng mặt, nhìn về phía tường viện, thản nhiên nói:“Ngu Quân Duệ, huynh đừng giam cầm ta, ta có quyết định của chính mình.”

”Huynh...” Hắn không muốn giam cầm nàng, hắn chỉ là không nỡ chia lìa, muốn sống chung với nàng. Nhìn Diệp Tố Huân nghiêm nghị, không thể xâm phạm, trong trẻo mà lạnh lùng, bờ môi Ngu Quân Duệ nhúc nhích, một câu nói không nên lời.

Đi ra ngoài mấy canh giờ rồi trở về, lại thay đổi xiêm y, sơ búi tóc một lần nữa vẫn không xử lí tốt hôn sự, Lục La và Tử Điệp vừa thương xót lại bi phẫn, trên đường hồi phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn nặng nề, một chữ cũng không nói.

Lúc vào đại môn Ngu gia, hai người vội thay đổi sắc mặt, nhưng bên ngoài vẫn tức giận. Song, sắc mặt mọi người trong phủ, còn thối hơn sắc mặt các nàng, đi đường cũng là tay nhẹ chân khẽ, giống như tùy thời sẽ bị mắng.

”Đây là sao? Có chuyện gì rồi hả?” Lục La giữ chặt một nha hoàn đi qua hỏi thăm.

”Không biết.” Người nọ liên tục khoát tay, sốt ruột nói: “Tỷ tỷ mau bỏ muội ra, muộn sẽ bị mắng mất.”

Trên đường về Lê Viên, Lục La lại bắt mấy người hỏi, trâm hoa trên đầu cũng tháo xuống, lại cũng chỉ thăm dò được hình như có chuyện gì xảy ra, sắc mặt Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị rất khó nhìn, phu thê phụ tử mấy người đều trong Trọng Hi Đường, phái mấy người đi ra ngoài, đang khắp nơi tìm Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ mở cửa hàng không cho ai biết, Diệp Tố Huân sợ hạ nhân phủ hỏi được mặt tiền cửa hàng kia, bèn bộn sai Lục La:“Lặng lẽ xuất phủ, thông tri Ngu nhị thiếu gia trở về.”

Ngu Diệu Sùng bị Ngự Sử vạch tội vì không đúng đạo đức, căn cứ vào việc ông nạp chất nữ của thê là thiếp.

”Luật lệ là luật lệ, chưa từng chăm chú việc tư. Thôi đại nhân vừa nạp di nương, còn là xuất thân từ hoan tràng (đại khái giống thanh lâu)! Người mới của Tạ đại nhân lại là chất nữ của phu nhân ông ta, sao không vạch tội bọn hắn mà chỉ nhằm vào phụ thân người?” Ngu Quân Diệp không trách Ngu Diệu Sùng đã quên nương hắn mà nạp người mới, trái lại đều cho là hợp lí, đi tới đi lui mắng, chửi Ngự Sử Hà Kỳ.

Hà Kỳ xin chỉ tước hầu vị của Ngu Diệu Sùng, mặc dù hầu vị không có thực chức nhưng bổng lộc, ruộng đồng lại thật tới tay, chi tiêu của Ngu phủ đều dựa vào những thứ này, nếu mất hầu vị, Ngu Diệu Sùng không dám nghĩ tới, xoa thái dương, đã ghét cay ghét đắng Diệp Tố Vân lại gia tăng lên một phần, ông vốn không có ý nạp Lưu Uyển Ngọc, đều là chủ ý chết tiệt của Diệp Tố Vân.

Hôm nay ông tìm Diêu Nghiệp nhờ giúp đỡ, Diêu Nghiệp lại tránh như gặp quỷ.

”Cha, Hà Kỳ này có phải người Chân gia không? Vì lần trước chúng ta đưa lễ nặng cho Diêu gia, có biểu hiện thân cận với Diêu gia, cho nên... Cha, không bằng chúng ta đưa lễ gia Chân gia, để Chân phi biện hộ chỗ hoàng thượng.” Ngu Quân Diệp nói.

”Tuyệt đối không được.” Ngu Quân Duệ đến cửa Trọng Hi Đường, nghe thấy Ngu Quân Diệp muốn tặng lễ Chân gia, âm thầm thở dài, ngay lập tức ngăn lại.

”Duệ Nhi, đã đi đâu, sao bây giờ mới trở về?” Lưu Thị nhăn mày trách.

Ngu Quân Duệ không đáp, hành lễ bái kiến phụ mẫu, hỏi: “Cha, đại ca vừa nói gì mà tặng lễ cho Chân gia, có chuyện gì?”

“...(dấu 3 chấm ở đây có nghĩa là NDS kể cho NQD nghe chuyện) Chuyện quan trọng như thế, sau sinh nhật Diêu phu nhân, rõ ràng Ngu gia đã giao hảo với Diêu phủ nhưng vi phụ đi Diêu gia, vậy mà người Diêu gia nói Diêu Nghiệp không ở nhà.”

”Có thể thật sự không có ở nhà hay không?” Lưu Thị nói.

”Không có khả năng.” Ngu Quân Duệ quả quyết nói: “Cha không phải vào triều, tin tức nhận được đã muộn, mỗi ngày Diêu Nghiệp vào triều sớm, Hà đại nhân vạch tội phụ thân, lúc ấy ông ta đa biết, cũng biết cha sẽ tìm ông ta, nếu có tâm muốn giúp, nhưng tự cao tự đại không tới nhà chúng ta thì chắc chắn sẽ ở trong phủ không ra ngoài.”

”Đều tại ngươi, nói cái gì mà muốn tìm một nhà giao hảo, nếu bảo trì trung lập, thì hôm nay đã không có tai họa.” Ngu Quân Diệp tức giận không thôi, ngón tay chỉ thẳng mặt Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ lẳng lặng nhìn hắn, không giận không cáu, Lưu Thị thấp giọng nói: “Lão gia, nếu không thiếp thân tìm huynh trưởng để giúp đỡ.”

”Cha, hài nhi cảm thấy, đưa lễ cho Chân gia là được.” Ngu Quân Diệp vẫn kiên trì.

”Cha, nương, hài nhi có một ý, nương, người đi mới Uyển di nương tới, việc này, cần bà tương trợ.” Ngu Quân Duệ trấn định nói.

Lưu Thị nhìn Ngu Diệu Sùng, thấy Ngu Diệu Sùng gật đầu, muốn bà nghe theo lời Ngu Quân Duệ, vội đứng dậy rời khỏi Trọng Hi

Đường.

Ngu Quân Duệ đợi Lưu Thị đã đi ra, trầm giọng nói: “Cha không thể để nương đi xin cữu phụ biện hộ giúp, cũng không thể tặng lễ Chân gia.”

Vì sao không thể để Lưu Thị đi cầu tình, trong nội tâm Ngu Diệu Sùng hiểu rõ, đó là không thể lĩnh ân tình người Lưu gia, nếu không, sau này trong phủ, ông liền không thể bảo trì quyền uy tuyệt đối rồi, nhìn nhìn Ngu Quân Duệ, Ngu Diệu Sùng hơi có chút ngoài ý muốn, lại cảm giác thâm sâu vui mừng.

Vế trước câu nói của Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Diệp không có ý kiến, vế sau là bác bỏ ý kiến của hắn, hắn không nghĩ ra, tức giận nói: “Diêu Nghiệp thấy chết mà không cứu, ngươi còn muốn ôm chặt Diêu gia không thả à?”

”Cha.” Ngu Quân Duệ bình tĩnh nói: “Cha nạp Uyển di nương, tuy nói bối phận rối loạn nhưng chuyện như vậy trong nhà các vị đại thần có không ít, vì sao chỉ mình cha bị vạch tội?”

”Bây giờ nói cái này cũng vô dụng.” Ngu Quân Diệp giẫm chân.

”Không, đây là nguyên nhân gây ra, là nguyên nhân hài nhi không muốn để nương đi tìm cữu phụ...”

Huynh trưởng Lưu Thị tức phụ thân Lưu Uyển Ngọc có được lòng tin của hoàng đế, theo tình lí, Ngu Diệu Sùng nạp Lưu Uyển Ngọc, Ngự Sử thượng thư vạch tội, hơn phân nửa hoàng đế sẽ đè xuống, hôm nay lại xé ra to, chỉ sợ là cố ý muốn cho Ngu Diệu Sùng biết điều, tranh sĩ diện vì cô chất Lưu Uyển Ngọc.

”Đúng là như vậy.” Ngu Diệu Sùng bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Nếu như nóng nảy, để nương con đi cầu cữu phụ, sau này, Ngu phủ chính là thiên hạ của cô chất bọn họ.”

”Theo lời ngươi nói, Hà Kỳ đã xem xét rồi cố ý à? Mặt mũi cữu phụ ngươi ghê gớm thật.” Ngu Quân Diệp khinh thường, giọng mỉa mai nói.

”Diệp Nhi, nghe Duệ Nhi nói tiếp.” Ngu Diệu Sùng trách cứ con trai cả, con thứ hai sẵn lòng tránh đi Lưu Thị, một lòng nghị sự cùng ông, trong lòng ông không còn bài xích nữa.

”Một chuyện nhỏ nhặt như thế, hoàng thượng cũng cũng không phải cố ý tước hầu, muốn bắt cha khai đao, nếu không, Diêu Nghiệp mở miệng nói một câu sẽ giải quyết xong, cũng không khó xử lý, vì sao ông ta tránh mà không gặp?” Ngu Quân Duệ trầm ngâm suy ngẫm.

”Chân Phi được sủng ái, có lẽ không thể nói đỡ trước mặt hoàng thượng đâu, vẫn là theo ta, tặng lễ cho Chân gia.”

”Cha, mọi việc đều thuận lợi là tối kị nơi quan trường, tuyệt đối không được.”

Ngu Diệu Sùng không có chủ ý, xoa xoa tay hỏi: “Duệ Nhi, theo ý con, việc này giải quyết thế nào?”

”Cha, trong triều gần đây có chuyện gì không?” Gần đây Ngu Quân Duệ bận lo buôn bán, không chú ý chuyện trong triều.

”Không nghe nói có chuyện gì lớn xảy ra, có cũng là chuyện thu thuế ruộng thuế gạo.” Ngu Diệu Sùng cau mày trả lời, nghĩ nghĩ lại

nói: “Còn có một chuyện làm không được chuẩn, nghe nói hoàng thượng có ý mở ân khoa.”

”Mở ân khoa?” Ngu Quân Duệ lầm bầm lầu bầu, thì thầm mấy lần, mạnh mẽ ngẩng đầu, hai con ngươi sáng ngời, nói: “Cha, cơ hội của người đã đến.”

”Con nói là?” Ngu Diệu Sùng rung động, mạnh mẽ đứng lên, lại ngã ngồi trên mặt ghế, lắc đầu nói: “Không có khả năng, từ trước giờ chủ khảo là ân sư, là người ai cũng kính trọng, tài văn chương của cha bình thường, lại không đảm nhiệm thực chức trong triều.”

”Cha, hài nhi không phải có ý đấy, cha đừng buồn, tài văn chương cha bình thường, làm tọa sư cho những người trẻ tuổi, chưa đủ uy vọng, tuy có công ơn dạy nhưng không nhiều người ủng hộ. Không đảm nhiệm thực chức trong triều, sẽ không lôi kéo môn sinh sau ân khoa, tình định thầy trò không bằng quân ân thần nghĩa, đây chính là điều hoàng đế muốn.”

”Thật à? Duệ Nhi, con cảm thấy có khả năng sao?” Ngu Diệu Sùng hưng phấn đứng lên, lôi kéo tay Ngu Quân Duệ.

”Hài nhi cảm thấy rất có khả năng, bởi vì, có Diêu đại nhân giới thiệu.”

”Diêu Nghiệp giới thiệu? Làm sao có khả năng?” Ngu Quân Diệp cười nhạo.

”Hiện tại Diêu đại nhân chưa, nhưng mà nếu lần này cha trong chuyện bị vạch tội, dưới tình huống ông ta bỏ mặc, không xin Chân gia giúp đỡ. Hơn nữa, có thể thong dong hóa giải nguy cơ lần này,

Diêu đại nhân sẽ gặp Hoàng thượng giới thiệu.” Ngu Quân Duệ bình tĩnh nói.

Ngu gia bày ra tư thái giao hảo với Diêu gia, bất kể để bảo đảm thực lực của mình hay là bảo trụ minh hữu, Diêu Nghiệp đều nhất định phải tay, hôm nay lại không ra tay, chỉ có thể nói, ông đang thăm dò, thăm dò thành ý kết giao của Ngu gia với Diêu gia, thăm dò năng lực mấy nam nhân Ngu gia.

Ngu Diệu Sùng lập tức thấu, sắc mặt buồn rầu mất triệt để, nhìn tiểu nhi tử dường như đã lường được trước, cười nói: “Duệ Nhi, có phải con đã có phương pháp hóa giải hay không?”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Trăng Sáng Vô Tình

Ngu Quân Duệ há miệng muốn nói tiếp, Lưu Thị mang theo Lưu Uyển Ngọc tiến vào.

Đây là lần thứ nhất Ngu Quân Duệ gặp mặt Lưu Uyển Ngọc sau ngày ấy ở Cúc Viên, trong lòng Ngu Quân Duệ không tự chủ được bối rối. Không đến một tháng, sắc mặt Lưu Uyển Ngọc tái nhợt, xanh xao. Hai gò má vốn mượt mà xinh đẹp giờ gầy gò lợi hại, một thân váy tối màu càng làm nổi bật cả người tiều tụy, một đóa hoa tươi đẹp, đầy sức sống đã héo rũ rồi.

”Bái kiến lão gia, tỷ tỷ, bái kiến hai vị thiếu gia.” Lưu Uyển Ngọc cúi người, hành lễ.

Đệ nhất mỹ nhân thành Giang Ninh ngày xư, hèn mọn hành lễ của thị thiếp, gọi dượng mình là lão gia, cô mụ là tỷ tỷ, hành lễ cho biểu ca ngang hàng mình.

Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị có chút không được tự nhiên, Ngu Diệu Sùng xấu hổ ho một cái, Lưu Thị duỗi tay vịn Lưu Uyển Ngọc, Ngu Quân Duệ lấy lại bình tĩnh nỗ lực đè áy náy trong lòng xuống, xa cách mà có lễ độ đáp lễ: “Không dám nhận, Uyển di nương miễn lễ.”

Lưu Uyển Ngọc thích Ngu Quân Duệ, Ngu Diệu Sùng biết, dưới sự choáng váng đã quên mất việc này, lúc này không khỏi có chút kinh hãi, lúc định thần nhìn, còn thứ hai không có nửa phần mập mờ

với Lưu Uyển Ngọc, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, kính cẩn hữu lễ, đối đãi với Lưu Uyển Ngọc như trưởng bối, tâm Ngu Diệu Sùng lại thêm một phần tán thưởng con thứ hai.

Ngu Quân Diệp nhớ tới tai họa bất ngờ của phụ thân bởi vì Lưu Uyển Ngọc mà đến, ngẩng đầu lên, trong lỗ mũi hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Ngu Diệu Sùng không đặt tâm trên người Lưu Uyển Ngọc nhưng ông đã làm ô nhục nữ tử trẻ tuổi người ta, đã cao tuổi lại nạp nữ hài nhi mười lăm tuổi làm tiếp, trong nội tâm có bao nhiêu áy náy, thấy Ngu Quân Diệp không giữ thể diện cho Lưu Uyển Ngọc trước mặt mọi người, lửa giận bất giác cháy, nhíu nhíu mày, muốn quát mắng, lại không đành lòng làm mất mặt con cả trước nhiều người, thở hổn hển một hồi, tự đè nộ khí xuống.

”Duệ Nhi, con có biện pháp gì hóa giải nguy cơ lần này?” Ngoắc tay để Lưu Uyển Ngọc ngồi bên cạnh, Ngu Diệu Sùng nhìn về phía Ngu Quân Duệ.

”Hài nhi không nhất định sẽ đúng, xin cha nương và Uyển di nương tham tường châm chước...”

Ngu Quân Duệ nói kế sách ra, sắc mặt mọi người không giống nhau, Ngu Diệu Sùng thầm khen, Ngu Quân Diệp không phản bác, mắt lóng lánh nhìn cha hắn, Lưu Thị nửa lo nửa mừng, chỉ có trên mặt Lưu Uyển Ngọc trầm tĩnh nhưng tay trong áo không ngừng run rẩy.

Ngu Quân Duệ đưa ra là để Ngu Diệu Sùng dâng sổ gấp thỉnh tội, nói mình và Lưu Uyển Ngọc lưỡng tình tương duyệt nhưng tuổi chênh lệch quá lớn, dù đã cưới vào cửa nhưng vẫn lấy lễ đối xử,

nguyện do hoàng đế xử lí. Sau đó, Lưu Uyển Ngọc ra mặt gặp thánh giá cầu tình, tỏ vẻ tình thâm ý sắt không phải Ngu Diệu Sùng không lấy chồng, nguyện cùng lĩnh trách phạt của hoàng đế với Ngu Diệu Sùng.

Một chiêu này lấy lui làm tiến, nếu hoàng đế thật muốn vì Lưu gia hả giận, trái lại không tiện xử trí Ngu Diệu Sùng, hơn nữa, trải qua chuyện này, nếu sau này Lưu Uyển Ngọc làm ra phong bà gì thì khó có thể dùng tư thế kẻ bị khi dễ chiếm đồng tình.

Một chiêu này, sẽ dọn sạch bất cứ hậu quả nào từ việc ông nạp thiếp gây nên.

”Ý của Duệ Nhi không tệ.” Ngu Diệu Sùng vui mừng đầy mặt, nhìn về phía Lưu Uyển Ngọc, cười nói: “Uyển Ngọc cảm thấy thế nào?”

Lưu Uyển Ngọc cắn răng ngà, Ngu Quân Duệ đã mưu tính nàng ta làm là chắn chết rồi, nhưng cá trong lưới người khó có thể phản đối, miễn cưỡng gật đầu đồng ý, nghẹn một ngụm oán khí, tâm niệm đi lòng vòng, nói: “Lão gia, giao hảo với Diêu gia rất trọng yếu, có điều nhi nữ thân gia, Diêu Ý Chân hung hãn mãnh liệt, lời đồn đãi rất chân thực, đại thiếu gia hoặc nhị thiếu gia ai lấy Diêu Ý Chân đều giúp Ngu gia có liên quan tới hoàng thân...”

Trong mọi người không có ai sẵn lòng kết thân với Diêu gia, nghe vậy đều trầm mặc không nói. Tĩnh lặng một lát. Ngu Quân Duệ nói: “Nói đến việc hôn nhân, hài nhi cảm thấy Diêu nhị tiểu thư thích đại ca, để tiểu thư là Diệp gia lưu lại không phải tốt hơn?”

Hắn ngừng lại một chút, Ngu Diệu Sùng tất nhiên là biết rõ, không có Diệp Tố Huân ở lại làm lá chắn thì nói Ngu Quân Diệp và

Diệp Tố Huân đã đính hôn, nếu Diêu gia lại đề hôn sự, Ngu gia thiếu đi lí do thoái thác.

”Cha, để Huân Nhi các nàng lưu lại thôi.” Ngu Quân Diệp nói, hắn còn có vài phần vui mừng như chim sẻ khi thấy Diệp Tố Huân.

”Cha còn muốn nghĩ.” Ngu Diệu Sùng cảm thấy đau đầu, khoát tay áo, nói: “Các ngươi đều lui xuống đi.”

Nhớ tới sắc mặt vui mừng của con trai cả, nhớ tới sự kiện giày nọ, nhớ tới ngày đó nói muốn đưa Diệp Tố Huân về nhà, con trai cả nói nghe ông an bài, trong nội tâm Ngu Diệu Sùng đã buồn lại đau lòng.

Tình thế lúc này không thể đưa Diệp Tố Huân về nhà, Ngu Diệu Sùng có chút do dự. Nhưng không đưa Diệp Tố Huân đi, chỉ sợ có đuổi Diệp Tố Vân cũng không quay về.

Ngu Quân Duệ biết trong nội tâm Ngu Diệu Sùng cố kỵ Diệp Tố Vân, hắn cũng không muốn lưu lại Diệp Tố Vân. Diệp Tố Huân không muốn lưu lại, hắn đành phải vậy. Đường xa ngàn dặm, từ biệt biết bao giờ mới gặp lại, đành làm trái ý Diệp Tố Huân vậy. (Và nếu chị ấy biết thì anh lại đứng ngoài cửa sổ ngắm trăng bị che nhá, hí hí)

Sau khi ra Trọng Hi Đường, Ngu Quân Duệ cố ý ngừng lại cung kính Lưu Thị và Lưu Uyển Ngọc, Ngu Quân Diệp khinh thường liếc hắn, đi trước. Ngu Quân Duệ đợi tất cả mọi người đi xa, trở lại đi vào đại sảnh.

”Phụ thân, thân phận Diệp đại tiểu thư khác, ở lại Ngu gia là đương nhiên, Diệp tam tiểu thư ở lại Ngu gia có phần không ổn,

không bằng đưa nàng về trước.”

”Chỉ sợ nàng ta không chịu về.” Ngu Diệu Sùng nghiêm mặt lắc đầu nói.

”Cha, để đại ca tạm thời tránh đi, không xuất hiện trong phủ, sau đó để hạ nhân trong phủ lặng lẽ tung tin, đại ca phụng mệnh cha đến Diệp gia cầu hôn, cha xem như vậy đã được chưa?”

Lời Ngu Quân Duệ nhìn như không quan hệ tới việc đưa Diệp Tố Vân đi nhưng hàm ý trong đó, Ngu Diệu Sùng trầm tư một chút liền hiểu được, để hạ nhân rải tin tức Ngu Quân Diệp đi Diệp gia cầu hôn, lại không nói cầu hôn vị tiểu thư nào, Diệp Tố Vân nhất định đứng ngồi không yên, không cần Ngu Diệu Sùng đuổi, cũng sẽ cấp thiết bề bộn muốn chạy về thăm nhà một chút, hơn nữa vì để tránh cho Diệp Tố Huân xuất hiện trước mặt cha nàng ta làm ông thương tiếc, chỉ sợ còn sẽ chủ động yêu cầu để tỷ tỷ tạm thời lưu lại, chính mình về trước.

Tiến trình sau đó, Ngu Quân Diệp đi Diệp gia cầu hôn. Người nhà họ Diệp thấy Diệp Tố Vân mắc mưu, chắc chắn nghi ngờ ông không thực hiện ước định, cho nên để Ngu Quân Diệp đi định ra hôn sự với Diệp Tố Huân.

Lừa gạt người về nhà, đường đi xa như thế, đến ắt không dễ dàng.

Suy nghĩ cẩn thận, Ngu Diệu Sùng đại hỉ, một khắc cũng không đợi, nói với Ngu Quân Duệ: “Duệ Nhi, đi gọi nương con và đại ca tới.”

Để làm cho giống, ông bảo Lưu Thị mở nhà kho điểm đồ giống như sính lễ để con trai cả đi.

”Vâng, cha.” Ngu Quân Duệ hành lễ, lui ra, bước nhanh ra cửa phòng.

Ngu Diệu Sùng giải quyết tâm bệnh mấy ngày liên tiếp, trong nội tâm vô cùng thoải mái, nhìn bóng lưng cao ngất của tiểu nhi tử, hết sức thuận mắt.

Ngu Quân Duệ chỉ là sơ lược nói ra, chi tiết không hề nhúng tay, cha hắn không hồ đồ, chắc chắn làm được Diệp Tố Vân tin là thật. Đêm nay Ngu Diệu Sùng lại để cho Lưu Thị điểm, nhặt rất nhiều vật phẩm quý trọng, bao bọc ổn thỏa cả, xem xét chính là muốn mang đi xa, hạ nhân trong phủ đều truyền đây là muốn cầu hôn Diệp gia. Trong khoảng thời gian này, Diệp Tố Vân vung bạc ra không ít, rất nhanh nghe nói, nghĩ chắc mẩm Ngu Diệu Sùng làm theo ước định, bất giác vui mừng nhướng mày.

Hôm sau Ngu Diệu Sùng muốn âm thầm, để Lưu Thị mang theo tỷ muội Diệp gia và Lưu Uyển Ngọc đi biệt trang ngoại thành du ngoạn, Diệp Tố Vân vui vẻ đáp ứng, Lục La và Tử Điệp muốn thay Diệp Tố Huân thoái thác, song Lưu Thị quá nhiệt tình, đành phải cho một người cùng đi với Diệp Tố Huân.

Biệt trang của gia nằm ngoài thành Giang Ninh, ngay dưới chân núi, tường đỏ ngói xanh, ngoài trang đại thụ sum suê, cao ngất xanh ngắt. Trong trang sắc màu rực rỡ, một đầm thanh tuyền dựa vào núi dẫn vào trong trang, hợp thành một đầm nước, trong đầm có núi giả dắt mây dẫn mạn, cùng sen tím trong đầm tôn lên khung cảnh đặc biệt.

Mấy người chậm bước ngắm cảnh, trước sau như một Diệp Tố Huân không nói không rằng, Lưu Uyển Ngọc trầm mặt cũng không nói chuyện, Lưu Thị yêu thương mỉm cười, chỉ là dáng tươi cười có chút cứng ngắc. Tâm tình Diệp Tố Vân tốt, líu ríu không ngừng giống chim con, cũng không sợ không có người phản ứng.

Lưu Thị dẫn mấy người trong sân dạo qua một vòng, trong lòng hậm hực, nhìn Diệp Tố Vân hào hứng, nhất thời không tiện nói trở về thành, thích thú đề nghị ra sân nhỏ, đi ra bên ngoài nhìn một chút.

Hôm nay Diệp Tố Vân mặc váy gấm màu vàng nhạt, the mỏng màu phỉ thúy, đầu búi Vân kế, cắm đầy châu ngọc rực rỡ, khi nói làm trầm cái lắc lư leng keng, kiều nhan có một phen nghiên mị khác.

Diệp Tố Huân tà áo trắng như trăng, thanh tao lịch sự, tĩnh mịch, Lưu Thị lớn tuổi mặc sắc xanh trầm ổn, Lưu Uyển Ngọc sau khi tự gả cho Ngu Diệu Sùng, mỗi ngày đều là trang phục tối màu, hôm nay càng là một thân đỏ tím, trên mặt cũng không thêm soi hay phấn, tóc tùy ý buộc lên, chỉ cài một cây trâm ngọc trai.

Mấy người đồng hành, du khách liên tiếp nhìn chăm chú Diệp Tố Vân, Diệp Tố Vân thêm đắc ý, trong chốc lát nhặt một đóa hoa tươi cài lên đầu, chốc thì đuổi theo bươm bướm chơi đùa.

Diệp Tố Huân âm thầm lắc đầu, Lưu Uyển Ngọc và Lưu Thị tâm sự đầy bụng lộ trên mặt, cô muội muội này của mình không thu liễm đắc ý, quả thực khiến người dễ ghét.

”Cháu là ai? Mẹ cháu là Hoa Ẩn Dật?” Bỗng một trận gió đánh úp lại, tay phải Diệp Tố Huân bị người cầm lấy.

Bà ấy nói cái gì? Diệp Tố Huân kỳ quái nhìn về phía người giữ tay mình, đó là một mỹ phụ trung niên tư thái phong độ, trong mắt của bà có nước mắt, giữa lông mày là kinh hỉ và không dám tin.

”Trình phu nhân.” Vài bước, Lưu Thị đã đi tới, mỉm cười chào hỏi mỹ phụ trung niên kia.

”Ngu phu nhân.” Mỹ phụ gọi là Trình phu nhân thấy Lưu Thị tới có chút gật đầu, thần sắc nhàn nhạt, quay người lại nhìn Diệp Tố Huân, dò xét từ trên xuống dưới hồi lâu, nước mắt chảy xuống, nghẹn ngào nói: “Vừa thấy, cháu giống hệt Ẩn Dật, giờ nhìn kĩ, lại không giống nữa.”

Bởi vì Hoa phu nhân đam mê hoa cúc, nhã xưng Ẩn Dật, Diệp Tố Huân biết, nghe xong lời Trình phu nhân hơi có chút ngẩn ngơ. Lưu Thị ở một bên nên nàng không tiện nói gì, hai mắt như ngơ ngác nhìn về phía đỉnh núi dưới bầu trời, tròng mắt cũng không nhúc nhích.

”Trình phu nhân nhận lầm rồi! Đây là thân thích nhà ta...” Lưu Thị cười, giới thiệu.

”Thân thích nhà ba? Trùng hợp vậy? Tỷ phu Ngu gia đối với nàng tốt không?” Thần sắc Trình phu nhân có chút hoảng hốt.

”Lão gia nhà ta một mực yêu thương vãn bối.” Lưu Thị cười cười rụt rè, lại uyển chuyển nói: “Huân Nhi sinh bệnh rồi, chúng ta làm trưởng bối quan tâm một chút là điều nên làm.”

”Sinh bệnh hả? Bệnh gì? Đã tìm đại phu xem chưa? Không đúng, nữ oa này...” Trình phu nhân nhìn Diệp Tố Huân nhíu mày, âm điệu

bỗng nhiên cao lên, hỏi: “Muội nói nhiều như thế, tiểu nữ oa này cũng hành lễ, không nói chuyện, ánh mắt thẳng tắp, chẳng lẽ?”

”Đúng là điều Trình phu nhân nghĩ tới.”

Trình phu nhân lùi lại vài bước, châu lệ trong mắt cuồn cuộn, hồi lâu sau nghẹn ngào nói: “Sao có thể như vậy?”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nhu Tình Khó Cắt

Trình phu nhân là phu nhân của Anh quốc công, cũng tức là mẹ cả Trình Hạo. Lúc Lưu Uyển Ngọc và Diệp Tố Vân tới hành lễ, Trình phu nhân chỉ đạm mạc gật gật đầu nhưng ngừng lôi kéo tay Diệp Tố Huân nói chuyện, trước khi chia tay còn tháo khối ngọc bội bên hông mình xuống đưa cho Diệp Tố Huân làm lễ gặp mặt.

Trên đường trở về thành bằng xe ngựa, Diệp Tố Vân thò tay cầm lấy ngọc bội Trình phu nhân cho Diệp Tố Huân nhìn kỹ, hâm mộ mà nói: “Ngọc bội này lạnh buốt trơn bóng, trong vắt sáng long lanh, màu sắc đều đều, là phẩm cấp tốt nhất.”

Lưu Thị híp nửa mắt dựa vách xe không nói, Lưu Uyển Ngọc trào phúng: “Trình gia há lại mang đồ vật bnhf thường, Trình phu nhân tùy thân mang theo nào có vật tầm thường?”

Diệp Tố Vân cũng không thèm để ý sự cười nhạo trong lời Lưu Uyển Ngọc, chỉ lật đi lật lại khối ngọc bội kia, yêu thích không buông tay.

Diệp Tố Huân hơi cảm thấy khó hiểu, nhà mình là cự phú, Trần di nương quản gia, làm sao ít có trân phẩm, dù cho là ngọc bội, Diệp Tố Vân đều đã thấy, sao mắt nhìn nông cạn vậy?

”Tỷ tỷ, đưa cho muội muội khối ngọc bội này, được không?” Diệp Tố Vân sờ soạng hồi lâu, đột ngột mở miệng.

Giữa lông mày Lưu Thị nhíu lại, mở to mắt nhìn, miệng Lưu Uyển Ngọc mở lớn, có chút khó tin nhìn Diệp Tố Vân.

Ngọc bội kia là một mảnh yêu thương sâu nặng của Trình phu nhân tặng, yêu cầu này của Diệp Tố Vân quá không hợp lý rồi,, không biết nàng ta đánh chủ ý gì, vô luận như thế nào cũng không thể đưa cho nàng ta.

Ít người ngồi trên xe ngựa, Lục La và nha hoàn khác lên một xe ngựa riêng, không có người giúp nàng đùn đẩy, Diệp Tố Huân âm thầm sốt ruột.

Diệp Tố Vân đã sửa nút thắt rồi, tâm tư Diệp Tố Huân đi lòng vòng, hai tay nắm thành nắm đấm, mạnh mẽ đập tới Diệp Tố Vân, trong miệng lên tiếng kêu to: “Lục La, Lục La, có người đoạt đồ của muội.”

” Đây là sao vậy? Phát bệnh rồi hả?” Lưu Thị gấp hô xa phu: “Dừng xe, bảo xe ngựa phía sau cũng dừng lại, đưa Lục La tới.”

Diệp Tố Huân giống như điên, dùng hết khí lực bú sữa mẹ, đánh loạn lên mặt Diệp Tố Vân, Diệp Tố Vân thủ thế chuẩn bị đánh lại nhưng trước đó Diệp Tố Huân đã đứng lên, từ cao nhìn xuống, khí lực dĩ nhiên hơn nàng ta nhiều lắm, nhất thời chỉ có thể che đỡ bị đánh, không kịp chạm vào ngọc bội.

Lục La lên đây thì Diệp Tố Huân vẫn đang đánh, kéo tay Lục La, chỉ vào Diệp Tố Vân, chẹp miệng ủy khuất kể lể: “Bại hoại đoạt đồ của muội, Lục La, đánh nàng, đánh nàng.”

”Được, đánh nàng, đánh nàng!” Lục La đấm cho Diệp Tố Vân mấy cú, lách vào giữa, tách Diệp Tố Huân và Diệp Tố Vân ra. Diệp

Tố Huân đưa mắt liếc ra ý qua một cái với Lục La, ngón tay di dộng trong tay Lục La.

Lục La hiểu ý, trong nội tâm mặc dù không muốn, nhưng vẫn giả dụ dỗ Diệp Tố Huân làm ầm ĩ:“Tiểu thư đừng nóng giận, đợi vào thành, nô tì mang người ra đường chơi.”

Lưu Thị bị bộ dạng điên cuồng của Diệp Tố Huân dọa, tiểu thư bình thường nào có thể như vậy? Sau khi vào thành, Lục La đưa ra ý muốn dẫn Diệp Tố Huân ra ngoài một lát, Lưu Thị thấy Diệp Tố Huân náo ồn ào, sợ bộ dáng đột nhiên phát bệnh của Diệp Tố Huân bị Ngu Diệu Sùng nhìn thấy, Ngu Diệu Sùng sẽ mắng bà chăm sóc không chu toàn, đành gật đầu đồng ý, dặn dò sớm hồi phủ.

Xuống xe ngựa, Lục La lôi kéo tay Diệp Tố Huân, không tình nguyện nói: “Tiểu thư, tỷ lại muốn đi tìm Ngu nhị thiếu gia?”

Diệp Tố Huân ừ một tiếng, thần sắc nghiêm túc và trang trọng, nàng tìm Ngu Quân Duệ thương lượng một chút.

Mặc dù Trình phu nhân nói nhìn kỹ nàng không giống Hoa phu nhân nhưng trong nội tâm nàng vẫn ẩn ẩn cảm thấy bất an. Ngày đó trúng ảo ảnh, tuy lúc ấy hồ đồ nhưng sau khi nhớ lại thì thực sự nhớ rõ tình cảnh lúc ấy, Diệp Tố Vân ôm chặt Ngu Diệu Sùng, Ngu Diệu Sùng lại gọi mình là Ẩn Dật, muốn nhào qua về phía mình.

Hơn nữa yêu cầu lễ vật của người khác là hành vi vô cùng thất lễ, vì sao Diệp Tố Vân ở trước mặt Lưu Thị và Lưu Uyển Ngọc đã liền không nhịn được muốn cướp đoạt ngọc bội Trình phu nhân đưa?

Trong tiệm người đến người đi không tiện trao đổi, Diệp Tố Huân lại để cho Lục La đi thông tri Ngu Quân Duệ, mình đợi ở nhà Ngu Quân Duệ mua, ngày ấy Ngu Quân Duệ cho nàng chìa khóa rồi, nàng không cần đợi ở bên ngoài.

Chạm vào lá chuối, trước mắt Diệp Tố Huân hiện lên tầng tầng lớp lớp Cúc Viên, hoa cúc không giống nhau túm tụm vào một chỗ.

Hoa phu nhân thần bí qua đời hai mươi năm trước khiến người nhớ mãi không quên, là loại người thế nào?

" Nghĩ cái gì nhập thần rồi hả?" Một đôi cánh tay hữu lực vòng quanh nàng, có lồng ngực kiên cố làm chỗ dựa sau lưng, Ngu Quân Duệ đã tới.

" Sao không lên tiếng?" Diệp Tố Huân bị hoảng sợ, chu môi oán giận nói.

"Làm muội sợ hả?" Ngu Quân Duệ cười nhẹ, hỏi. Hơi thở nóng lướt qua cần cổ Diệp Tố Huân, mang theo như có như không trêu chọc.

"Đừng trêu chọc muội." Diệp Tố Huân sẵng giọng, thân thể uốn éo, giãy giụa khỏi cái ôm của Ngu Quân Duệ, hai mắt tròn xoe trừng Ngu Quân Duệ, nói:"Ta có việc tìm huynh."

"Được, không trêu muội nữa." Ngu Quân Duệ cũng không buồn không kiên trì, cầm khăn tay lau ghế đá, kéo Diệp Tố Huân ngồi xuống, cười nói: "Không phải nói hôm nay đi biệt viện chơi à? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Hắn mở miệng nói chuyện, hai tay cũng không nhàn rỗi, nâng hai chân Diệp Tố Huân để trên đầu gối mình, cởi giày thêu, bít tất Diệp

Tố Huân, nhẹ nhàng mà thay nàng xoa bóp lòng bàn chân.

Nặng nhẹ, vừa phải xoa bóp thật là thoải mái, Diệp Tố Huân thấy trên mặt Ngu Quân Duệ cũng không một tia dục niệm, bất giác trầm tĩnh lại, cũng không rút chân về, thích ý hừ hừ, kể lại việc buổi sáng gặp được Trình phu nhân, nhíu mày nói: “Đây là sao? Tại sao Trình phu nhân tưởng muội là nữ nhi Hoa phu nhân?”

Ngu Quân Duệ nghe vậy lại không ngoài ý muốn, hành vi Ngu Diệu Sùng ngày trúng ảo ảnh khiến hắn âm thầm kinh hãi, hắn hoài nghi Diệp Tố Huân có vóc người giống Hoa phu nhân, cho nên phụ thân hắn mới có khinh niệm với Diệp Tố Huân, chuyện này hắn đã điều tra nhiều mặt.

”Huynh điều tra rồi.” Ngu Quân Duệ cười nói: “Mặt mày muội và Hoa phu nhân chỉ có ít phần tương tự, yên tâm đi.”

”Chênh lệch nhiều như thế? Vì sao Trình phu nhân kia...” Diệp Tố Huân vẫn mặt ủ mày chau.

Ngu Quân Duệ nghĩ nghĩ, hỏi: “Khi Trình phu nhân thấy muội, có phải muội không giả ngốc?”

”Ừ.” Lúc ấy Lưu Thị ở phía trước, nàng cũng chẳng chú ý nhiều, cả ngày giả ngốc, nhìn thẳng về chân trời cũng rất mệt mà.

” Tố Tố, sau này trước mặt cha huynh, muội chú ý đừng quên giả trang ngu ngốc.” Sắc mặt Ngu Quân Duệ ngưng trọng, hắn nhớ tới, khả năng khí chất Diệp Tố Huân say mê hấp dẫn tương tự Hoa phu nhân, không khiến cho cha hắn chú ý đó là bởi vì đó là bởi vì cha hắn không thấy được hai con ngươi linh động của Diệp Tố Huân.

Một tượng gỗ và một người sống không cho người ta cảm giác giống nhau.

Đùi Ngu Quân Duệ dưới bàn chân cứng ngắc, Diệp Tố Huân bật cười: “Không có việc gì, dù sao cũng hai ngày thời gian nữa, ngày mốt muội liền đi về, không cần lo lắng như vậy.”

Tay Ngu Quân Duệ lập tức định trụ, nhìn Diệp Tố Huân, sau hồi lâu thấp giọng nói: “Tố Tố, cha huynh sẽ không để muội về, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lúc này tam muội kia đã ngồi xe ngựa rời thành Giang Ninh rồi.”

Diệp Tố Vân đã về? Chỉ mình nàng bị Ngu Diệu Sùng giữ lại? Không cần hỏi tại sao, chắc chắn Ngu Quân Duệ động thủ đoạn. Diệp Tố Huân rút hai chân ra, đi giày thêu, đứng lên, cúi thân sát vào Ngu Quân Duệ, khóe môi chau lên, cười yếu ớt nói: “Huynh nói giỡn à?”

”Tố Tố, chỉ là huynh không nỡ...” Ngu Quân Duệ không biết giải thích thế nào, sợ hãi ôm Diệp Tố Huân vào trong ngực, gắt gao ôm lấy.

” Ngu Quân Duệ.” Mặt Diệp Tố Huân vẫn giữ nguyên nụ cười, ngữ điệu không thấy tức giận, thân thể có chút lùi về sau, một đôi mắt thanh tịnh lẳng lặng nhìn Ngu Quân Duệ, hòa nhã nói: “Muội đã nói với huynh, muội phải về nhà rồi nhỉ?”

” Tố Tố, muội...” Nàng đã từng nói qua, muốn hắn không động thủ giam cầm nàng, nhưng mà, quãng thời gian nhìn không thấy, sờ không được khiến hắn phát điên, hắn không thể chịu đựng được.

”Huynh xếp đặt thiết kế để Tố Vân trở về, có nghĩ tới hay không, nàng ta trở về mà ta ở lại, Trần di nương sẽ lấy nương và đệ đệ ta hả giận thế nào?”

”Cha muội không hồ đồ, ông sẽ che chở nương muội.”

” Cha ta bề bộn buôn bán tại bên ngoài, ít ở trong phủ.”

” Dù sao nương và đệ đệ muội cũng phải học tự bảo vệ mình, sớm muộn gì muội cũng sẽ gả đi, chú ý được nhất thời, không để mắt được cả đời.”

”Không quản bọn họ ra sao, ở đây khoái hoạt với ngươi hả?” Diệp Tố Huân nói nhỏ. Một tay cách áo bào khẽ vuốt thắt lưng Ngu Quân Duệ, chậm rãi hướng lên, dao động trên lồng ngực Ngu Quân Duệ, từng phần từng phần miêu tả da thịt, lướt qua điểm lồi có chút đứng thẳng, lại đưa tay xuống dưới nơi vật còn uể oải, chậm rãi nặn, nhào...

Lúc đầu Ngu Quân Duệ lo lắng Diệp Tố Huân tức giận, tuy được chạm vào hết sức thoải mái, còn đè nén không dám động tình, đến khi Diệp Tố Huân vén cẩm bào hắn lên, tay thăm dò đi vào tiết khố, lúc lòng bàn tay mềm nhẵn dán lên đồ vật mềm, ngưa ngứa như có như không lập tức biến thành dòng nước xiết tụ ở bụng dưới, nàng lại trêu chọc, khiến hắn có phản ứng, không biết sao Diệp Tố Huân lại làm vậy, Ngu Quân Duệ kinh hãi, đè lại tay Diệp Tố Huân, khàn giọng nói: “Tố Tố, muội đừng đùa huynh, ta thật không muốn thân mật với muội.”

”Huynh không muốn thân mật với ta?” Một tay Diệp Tố Huân ôm cổ Ngu Quân Duệ, kiễng chân, ngậm lấy vành tai hắn, nói khẽ, “Ngu Quân Duệ, huynh không muốn thân mật với ta hả?”

“...” Biết rất rõ ràng lúc này động dục niệm sẽ chọc Diệp Tố Huân thêm càng tức giận, nhưng mặt Ngu Quân Duệ vẫn đỏ lên, hô hấp dồn dập bắt đầu hô hấp dồn dập, vật mềm mại phía dưới vô cùng phấn chấn tinh thần đứng lên.

Diệp Tố Huân buông lỏng tay, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng búng, trêu tức cười cười, mềm mại nói: “Ngu Quân Duệ, thứ này thành thật hơn huynh nhiều lắm.”

”Tố Tố, muội...” Vật cứng rắn cứ thế bị búng, Ngu Quân Duệ bị đau, nghe được Diệp Tố Huân trêu chọc hắn, dở khóc dở cười, sờ vật nhỏ kia như thế, nó không đứng dậy mới là lạ.

Diệp Tố Huân liếc Ngu Quân Duệ, thấy hắn tuy đã động tình, lại mãi nhẫn nhịn, động tác càng thêm suồng sã chọc ghẹo tứ phía, sau ngại áo bào vướng bận, rõ ràng giật đai lưng Ngu Quân Duệ, ném sạch ngoại bào, trung y rồi tiết khố của Ngu Quân Duệ, lột sạch sành sanh.

Lúc trước có quần che chắn còn không thấy rõ, trói buộc vừa rời, cây gậy của Ngu Quân Duệ bị Diệp Tố Huân sờ sức sống mười phần dùng lực nhảy phịch lên, ánh mặt trời sáng loáng chiếu xuống, đỉnh mũ hồng trướng mang theo bọt nước trong suốt cho thấy hắn đã đến mức không dễ chịu rồi.

Khó chịu sao?” Diệp Tố Huân đột nhiên ngồi xổm xuống, tiến đến trước mặt vật kia nhẹ nhàng thổi hơi, một tay cầm nhẹ xoa chậm.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Im Lặng Giữ Xuân

“Tố Tố...” Ngu Quân Duệ bị trêu chọc, khó có thể tự động kiềm chế, thân thể vô cùng khoái hoạt, trong đầu lại ứa mồ hôi lạnh, không chịu nổi Diệp Tố Huân tới tới lui lui thổi hơi, nhẹ nhàng linh hoạt trêu chọc, dục vọng xông lên đầu, cái gì cũng quên hết, cầm tóc đẩy đầu Diệp Tố Huân đến giữa khố, tuy là không nói chuyện nhưng độc tác đã biểu đạt dục niệm rõ ràng.

Diệp Tố Huân mềm mại mặc hắn kéo mình tới điểu nhi đang vui vẻ kia, điểu nhi kia dường như có mắt, đỉnh đỏ bừng tiến đến môi Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân há miệng ngậm, đầu lưỡi khẽ liếm, dạo qua một vòng.

”Tố Tố... Ah!” Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy quanh thân nóng như lửa thiêu, vốn đã thập phần động tình, giờ phút này càng chìm trong biển lửa.

Diệp Tố Huân liếm như thế, càng làm vật kia nhô ra, bàn tay nhỏ bé bóng loáng mềm nhẫn sờ soạng điều nhi hưng phấn kia một lần, năm ngón tay ôm toàn bộ điểu nhi, chậm rãi trượt động, trong chốc lát, điểu nhi liền thành lão điểu thô to, không an phận nhúc nhích, cố gắng tìm nơi bắt đầu khiến nó cực lạc, đỉnh nhỏ nước giống như khóc cầu xin.

”Ngu Quân Duệ, đây là bộ dáng không muốn thân mật sao?” Đang ngồi xổm, Diệp Tố Huân đứng lên, từ đuôi đến đầu, đầu lưỡi

từ bụng dưới Ngu Quân Duệ hướng lên, giống như con rắn nhỏ trơn ướt trượt qua, đi vào trước hầu kết, nhẹ, một bên đè tay lên vật cứng rắn, mập mờ nói: “Ngu Quân Duệ, tự mình sờ thủ, thế này là không muốn thân mật, vậy lúc muốn là dạng nào?”

Ngu Quân Duệ cười khổ không thôi, bộ dáng như thế, muốn nói không muốn thân mật, đó là trợn mắt nói dối, nhưng mình muốn lưu lại Diệp Tố Huân thực không phải chỉ là nghĩ đến thân mật cùng nàng.

”Tố Tố, huynh chỉ không muốn chúng ta tách nhau ra...” Biết rõ nói gì Diệp Tố Huân cũng sẽ không tha thứ nhưng hắn vẫn giải thích.

Lời còn chưa dứt, Diệp Tố Huân cười một tiếng, chậm rì rì nói: “Ngu Quân Duệ, đừng nói với ta huynh không muốn?”

Nào có không muốn? Ngu Quân Duệ bị Diệp Tố Huân sờ đến hồ đồ rồi, không hợp thời phát lên ý niệm Diệp Tố Huân muốn. Không được, nếu lúc này biểu hiện như hổ đói, lập tức Tố Tố sẽ trở mặt, Ngu Quân Duệ hít sâu, muốn nhịn dục triều phập phồng mãnh liệt giữa ngực và bụng.

Diệp Tố Huân lại không buông tha hắn, một tay kề sát côn bổng, một tay sờ bên trong bẹn đùi, ngón tay nhẹ nhàng khơi lửa.

Ngu Quân Duệ bị nàng làm cho vừa thoải mái vừa khổ, thân thể nhịn không được phát run, trong đầu nói mình đừng xúc động đừng xúc động, không chỉ không thể xúc động, còn muốn giả bộ dáng ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nhưng nhẫn nhịn thế nào, giả vờ thế nào đều khó địch lại động tác Diệp Tố Huân vô cùng hiểu hắn.

Ngón tay Diệp Tố Huân dài nhọn, mềm mại trượt qua rãnh sâu, trượt đến trong bụi cỏ, quyến rũ ra từng sợi lông vòng quanh vòng, đầu ngón tay vô ý hữu ý xẹt qua lão điểu đã hưng phấn không thôi, giống như hài đồng hiếu kỳ, nghịch ngợm đáng yêu, khiến lão điểu cười không được, khóc chẳng xong.

Ngu Quân Duệ chịu không được, kể cả Diệp Tố Huân không làm thế với hắn, dù không sờ, chỉ nhìn Diệp Tố Huân tóc mai xoã tung, vài sợi rơi lả tả, mặt đầy vẻ lười biếng, đôi mắt sáng híp lại, con ngươi linh động đảo quanh, má hồng tựa hoa đào, thực vô hạn câu người mơ màng.

”Đừng...” Ngu Quân Duệ khó chịu, giãy dụa nói: “Tố Tố, đừng làm, nếu không, muội cho huynh, được không?”

”Không phải huynh nói không muốn thân mật à?” Diệp Tố Huân nhéo điểu nhi, cười nhạo nhìn về phía Ngu Quân Duệ, “Tự mình giải quyết nó đi.”

”Cái gì?” Ngu Quân Duệ sửng sốt.

Buổi tối nghĩ đến Diệp Tố Huân, dư vị vui sướng hoan ái kiếp trước tràn về khó nhịn, chuyện tự mình động thủ giải quyết không ít, nhưng, ở trước mặt nàng thẩm du?

”Không muốn?” Khóe miệng Diệp Tố Huân mỉm cười, buông lỏng tay ngồi xuống ghế đá, chậm rãi mang giày thêu.

Ngu Quân Duệ hoảng loạn, hai tay ôm lấy Diệp Tố Huân, giữ thứ ở giữa bụng mình, yên tĩnh vài giây, nói giọng khàn khàn, “Tố Tố, chớ đi, được không?”

”Sao không đi?” Diệp Tố Huân lạnh lùng cười cười, đứng dậy đi đến cửa trước, nhanh như gió, trong khoảnh khắc, tay đã kéo then cửa.

Muốn giữ chặt nàng cũng không phải là không có khả năng, nhưng, hôm nay không để Diệp Tố Huân hả ngụm ác khí này, về sau chỉ có thể nhìn nàng mặt lạnh.

”Tố Tố, muội đừng đi, ta.... tự mình sờ cho muội xem.”

Diệp Tố Huân nghĩ nghe nhầm, tay cứ chạm vào then cửa không động đậy.

Đột nhiên nghe Ngu Quân Duệ không để ý lời của mình cưỡng ép giữ lại, trong nội tâm nàng vừa thương xót vừa phẫn nộ, trêu đùa hắn đích thật là vì trong lòng có lửa cần cháy nhưng lại hiểu, hắn chỉ không bỏ được, không muốn chia xa mình, muốn mắng hắn, đánh hắn thạt hung, muốn hắn thẩm du trước mặt mình, chỉ là cố tình gây sự để hắn khó chịu, không ngờ cao ngạo như hắn, lại sẵn lòng...

”Tố Tố, đừng đi, huynh tự sờ cho muội xem.”

Một bàn tay to giữ vai Diệp Tố Huân, nàng nhắm mắt lại, lúc mở ra, chỉ thấy ánh mắt sủng nịch bất đắc dĩ của hắn, ánh mắt như vậy khiến Diệp Tố Huân tự dưng nhụt chí.

Tính khí trẻ con nhìn Ngu Quân Duệ trượt quả hồng, Diệp Tố Huân đỏ mặt, ánh mắt trốn tránh, cũng không biết nên nhìn về chốn nào.

Ngu Quân Duệ chỉ sợ Diệp Tố Huân bỏ đi, tức giận hắn, từ nay về sau không quan tâm hắn nữa, cũng không đợi Diệp Tố Huân lên

tiếng, một tay giữ bờ vai không cho nàng đi, một tay vuốt ve lồng ngực của mình.

Diệp Tố Huân không Ngu Quân Duệ có da mặt dày hay là muốn đảo khách thành chủ dụ dỗ mình, tay sạch sẽ có lực của hắn cạo sát điểm lồi đỏ nhạt trên lồng ngực, lại bao trùm điểu nhi đang kêu gào, không nhanh không chậm trượt động, một lát, bàn tay to kia lại mò xuống hai quả trứng, nhẹ nhàng xoay tròn, vân vê một hồi, Ngu Quân Duệ lại thay đổi tư thế, ngón cái và ngón trỏ làm thành vòng, đúng là mô phỏng giống làm thật, vừa vặn kích thước.

Diệp Tố Huân thấy, sắc mặt ửng hồng, khí tức dồn dập, Ngu Quân Duệ vốn chỉ muốn dụ dỗ Diệp Tố Huân nguôi giận, sau đó lại thấy Diệp Tố Huân xấu hổ, lông mày nhẹ chau lại, mắt nửa mở nửa khép, muốn nhìn không dám nhìn, bất giác nảy ra ý niệm đen tối, bắt đầu cố ý quyến rũ... Sau khi mô phỏng, bàn tay lớn quay trở lại vân vê điểm lồi, ngón cái và ngón trỏ hoạt động không ngừng, coi hạt nho nhỏ kia là Diệp Tố Huân mà trêu chọc.

Hình ảnh Khinh tình sắc đập ào ào vào não Diệp Tố Huân, đỏ ửng tràn khắp lỗ tai, cổ, nhìn Diệp Tố Huân một màu hoa đào tươi đẹp, Ngu Quân Duệ hưng phấn khó nhịn, nhưng không thể áp người xuống, bàn tay lớn cầm lão điểu đành tiếp tục vuốt, dòng nước xiết mênh mông bị bành trướng, mất khống chế, phá vỡ giam cầm, một phát oanh oanh liệt liệt không thể vãn hồi...

**

Diệp Tố Vân bị Diệp Tố Huân loạn đánh một trận, trên mặt hơi sưng đỏ, búi tóc nghiêng lệch, lúc Lục La đi lên, nàng ta định nổi giận quát cho nhưng thấy Lưu Thị và Lưu Uyển Ngọc ở một bên chờ xem kịch vui, nghĩ đến sắp nghị hôn rồi, không nên phức tạp thêm,

đành cố nén, giả một bộ dáng mây trôi nước chảy. Bộ dạng cường giả vờ thong dong này khi thấy Thanh Ngạc đứng trước cổng chính Ngu phủ chờ nàng ta thì dường như biến mất ngay tức thì.

Thanh Ngạc nói cho nàng ta biết, buổi sáng Ngu Quân Diệp ngồi xe ngựa xuất phủ rồi, đồ nhìn như để đi cầu hôn Diệp gia cũng đi theo hắn. Nàng ta hỏi thăm một chút, hạ nhân trong phủ đều nói Ngu Quân Diệp đi Diệp gia cầu hôn.

”Ngu lão gia đâu rồi?” Diệp Tố Vân dài dòng hồi lâu, mới hỏi.

”Ngu lão gia trong phủ, không có ra ngoài.”

Diệp Tố Vân hầm hầm đi về phía Cúc Viên, muốn đi nhà nàng ta cầu hôn lại không để hai tỷ muội nàng ta đồng hành, nghĩ cũng biết, đây là muốn né mình cầu hôn Diệp Tố Huân. Diệp Tố Vân nắm chặt tay áo, quyết định tí nữa mặc kệ Ngu Diệu Sùng là trưởng bối, nhất định phải hung ác phun một ngụm.

Đi qua hành lang dài là Cúc Viên, đột nhiên Diệp Tố Vân dừng bước, nàng ta nghĩ, nếu là Ngu Diệu Sùng thề thốt phủ nhận thì sao? Ông lật lọng không giữ chữ tín lại không ra ngoài, cố ý ở trong phủ, bản thân tìm ông có thể bị ngăn trở không? Không, không cần đi hỏi, tranh thủ thời gian về nhà mới là thượng sách, về chậm, hôn sự của Ngu Quân Diệp và tỷ tỷ ngốc của mình đã định xong thì khó mà vòng qua vòng lại.

Diệp Tố Vân không biết Ngu gia có thể lấy một kẻ bạch si làm dâu trưởng hay không, chuyện giày đêm nọ khiến nàng ta cho rằng Ngu Quân Diệp thích Diệp Tố Huân, cũng tin tưởng không nghi ngờ. Trong đầu nhủ, chắc chắn là Ngu Diệu Sùng đau nhi tử, thuận theo ý Ngu Quân Diệp.

Lúc đến, ngồi xe ngựa nhà mình, xa phu cũng là người Diệp gia, vốn chuẩn bị trở về nhà rồi, đồ vật đã chuẩn bị không sai biệt lắm, không cần chờ Ngu gia đáp lễ, Diệp Tố Vân lưu lại lời nhắn, cũng không từ biệt, ngồi xe ngựa nhà mình, vội vã đuổi trên đường về nhà.

”Lão gia, Tố Vân sao vậy? Ngay cả diện biệt cũng không?” Lưu Thị nghe hạ nhân bẩm báo, có chút bất an tìm Ngu Diệu Sùng.

”Về nhà!” Ngu Diệu Sùng mừng đến cơ hồ khống chế không nổi muốn cười to, khóe miệng co quắp, hỏi: “Huân Nhi đâu?”

”Hôm nay Huân Nhi thấy bên ngoài mới lạ, hấp dẫn nên để Lục La dẫn đi dạo rồi.”

”Ồ, được, cũng không cần gò bó nó.” Tất cả đã như sở liệu, Ngu Diệu Sùng thật cao hứng, buổi sáng dâng sổ gấp xin tội rồi, hiện tại chỉ chờ thánh chỉ, nếu là thật sự như con thứ hai sở liệu, Ngu gia hẳn phải hãnh diện.

Hai ngày sau, hoàng đế bác bỏ Lưu Uyển Ngọc diện thánh thỉnh cầu, hời hợt trách cứ Ngu Diệu Sùng vài câu, không có phạt bổng lộc, cũng không có chuyện tước hầu vị.

Lưu Uyển Ngọc không cần diện thánh, Ngu Quân Duệ biết, đây là do Lưu phụ âm thầm thổi lời trước mặt hoàng đế, Lưu gia thu tay rồi.

Nhìn Lưu Uyển Ngọc mỗi ngày ăn mặc chìm tối như góa phụ, Ngu Quân Duệ âm thầm kinh hãi, hận ý Lưu Uyển Ngọc rõ ràng như thế, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng biết lúc nào muốn xuất độc chiêu.

Ngu Quân Duệ nghĩ nhắc nhở Diệp Tố Huân phòng bị nhưng Diệp Tố Huân tức giận hắn, cũng không ra ngoài tìm hắn nữa, tai mắt trong phủ đông, hai người không thể nói gì, Ngu Quân Duệ không thể làm gì chỉ có thể để người mình chú ý tất cả động tĩnh trong phủ, hơi có gió thổi cỏ lay phải bẩm báo hắn ngay.

Không cần về nhà tức là hôn sự còn có thể từ từ tính, hai người Lục La và Tử Điệp thoáng an tâm, Diệp Tố Huân trái lại không vui, mấy ngày liên tiếp ngồi trước cửa sổ nhăn mày tĩnh tư, trên mặt không có vẻ tươi cười, khiến hai người Lục La buồn không làm thế nào cho phải. Hai người vốn là không tán thành Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ dây dưa không rõ, những ngày này lại trông ngóng Diệp Tố Huân xuất phủ, gặp mặt Ngu Quân Duệ, có thể hớn hở hơn.

”Tiểu thư, nô tì đi cùng tỷ ra ngoài nhé?”

Diệp Tố Huân vô lực lắc đầu, nàng không muốn gặp Ngu Quân Duệ, lòng nàng vẫn đang rất giận, ai ngờ bề ngoài Ngu Quân Duệ thủ dâm tình mê ý loạn thực chất bên trong lại có mưu đồ đen tối. Hắn làm xằng làm bậy trong đình viện, khiêu khích nàng dục tiên dục tử, nói năng lộn xộn Quân Duệ ca ca Quân Duệ ca ca mãnh liệt, khi trở về cả cổ họng đều khàn hết. (Nữ chính đáng yêu ghê ^_^)

”Lục La tỷ tỷ, người Trình phủ lại đến, muốn Diệp đại tiểu thư qua phủ chơi.” Nha hoàn Lưu Thị sai tới truyền lời.

”Đã biết, nói với phu nhân, tiểu thư nhà ta không muốn đi.” Không cần giả ý hỏi ý kiến Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân đã âm thầm dặn dò không nên có quan hệ với Trình gia, Lục La nói vậy rồi trực tiếp đi vào.

”Tiểu thư, Trình phu nhân tốt với tỷ như vậy, đi đi lại lại cũng tốt, sao không đi?” Tử Điệp khó hiểu, nói: “Sau này tiểu thư ở đây, nhà mẹ đẻ lại cách xa, Trình phu nhân tốt với tiểu thư như thế, thường xuyên thân mật đúng lúc có một chỗ dựa.”

Dựa vào một người ngoài để giữ địa vị của mình? Diệp Tố Huân lắc đầu, trầm mặc không muốn nói chuyện. Con đường phía trước như thế nào nàng không lo, nàng lo lắng chính là lần này Diệp Tố Vân trở về như vậy, Trần di nương biết vô vọng có quan hệ thông gia với Ngu gia, không biết có giở trò gì với nương và đệ đệ không. Nương nàng nhát gan nhu nhược, đệ đệ còn trẻ, căn bản không phải đối thủ của Trần di nương độc kế đa đoan.

Nàng lại để cho Lục La đi bẩm Ngu Diệu Sùng phải về nhà, Ngu Diệu Sùng bác bỏ, cự tuyệt chưa để nàng về.

Trước mắt nàng là kẻ đần không thể tỏ rõ lập trường của mình, hai người Lục La là hầu gái, Ngu Diệu Sùng phản đối, hai nàng không cách nào kiên trì, muốn đi cũng đi không được.

Diêu Ý Chân đưa thiệp mấy lần, mời gia huynh đệ Ngu gia huynh và Diệp Tố Huân qua phủ chơi, đều bị cự tuyệt. Ngu Quân Diệp lấy cớ muốn tham gia khoa cử, tuy hắn bởi vì muốn thừa kế tước vị nên chưa từng cân nhắc tham gia khoa cử nhưng cớ này mới không có sơ hở để Diêu Ý Chân moi được, hắn không đi, những người khác cũng ở nhà.

Lại qua mấy ngày, thánh chỉ ban bố, mở ân khoa chín tháng.

Mở ân khoa đã định nhưng lại chưa có quan chủ khảo, Ngu Diệu Sùng có chút gấp không thể nhẫn.

Mấy lần dựa vào chủ ý Ngu Quân Duệ biến nguy thành an, Ngu Diệu Sùng dần dần ỷ lại con thứ hai, lại gọi tới Ngu Quân Duệ mà tính toán.

Ngu Quân Duệ cũng biết có chút kì quái, theo lẽ thường, lần trước cha hắn gặp nạn Diêu Nghiệp đã không ra tay, hẳn là có thâm ý.

”Duệ Nhi, hay là Diêu gia vẫn muốn kết thân?” Ngu Diệu Sùng hỏi xong lại lầm bầm lầu bầu: “Trong thành Giang Ninh đệ tử ưu tú cũng không chỉ mỗi đại ca con, xa không nói, Trình Sâm là một ứng cử viên sáng giá để làm hôn phu, Diêu Ý Chân sẽ không chỉ vừa mắt đại ca con đâu?”

Ngu Quân Duệ thầm nghĩ trong lòng: Diêu Ý Chân người nọ, đặc lập độc hành, Trình Sâm quy củ đầy người, chỉ sợ nàng chướng mắt.

”Cha, việc này không nóng nảy, chức chủ khảo mọi người đều muốn, trước cứ đợi người ta đoạt đến đỏ mắt, lúc định ra lại là phụ thân không phải rất tốt sao?”

Có thể không vội sao? Ngu Diệu Sùng thiếu kiên nhẫn, xoa xoa tay.

”Cha, nếu không, hài nhi đi một chuyến tới Diêu gia, nói bóng nói gió nghe ngóng một chút.”

Ngu Diệu Sùng xác thực nghĩ tới Diêu gia nghe ngóng chỉ là lại sợ Ngu Quân Duệ đi Diêu phủ bị Diêu Ý Chân nhìn trúng. Nếu thật Nếu thật rước con dâu giống cọp cái vào cửa, chi bằng để con trai cả lấy, có thể đối kháng tiểu nhi tử khôn khéo và vợ nó.

”Uyển Ngọc nói Diêu Ý Chân cũng không hung hãn mãnh liệt, con thấy thế nào?”

”Cha, việc này nên hỏi đại ca, hài nhi không có để ý.”

Hỏi con trai cả nhất định là ngàn cái không tốt, Ngu Diệu Sùng âm thầm thở dài trong lòng, nếu Diệp Tố Huân không ngốc thì làm tức phụ cũng không tệ, đáng tiếc.

Nhi tử một lòng say mê, chỉ sợ hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

” Diêu nhị tiểu thư một mực mời các con qua phủ, các con đều không đi, mai dùng danh nghĩa Huân Nhi mời nàng đến biệt viện nhà chúng ta chơi, nói sơ qua để nương con chuẩn bị một ít, lần trước người ta cho các con bảo vật, con an bài thật kĩ, để mai nàng thỏa mãn mà về.”

Ngu Quân Duệ lĩnh mệnh rời Trọng Hi Đường, quay đầu an bài công việc đãi khách thưởng ngoạn, mượn danh tiếng Ngu Diệu Sùng giao cho Ngu Quân Diệp. Vô luận phương diện nào, hắn đều không muốn làm Diêu Ý Chân chú ý.

Dùng danh nghĩa Diệp Tố Huân mời, tất nhiên là nàng sẽ đến, đêm nay Ngu Quân Duệ xao động ngủ không được, trong biệt viện chỉ có mấy thô sử, muốn tránh đi tai mắt nói chuyện thân mật đều cực kỳ thuận tiện.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Ngu Quân Diệp tổ chức tiệc mời khách, phương diện đối nhân xử thế không hổ là trưởng tử Hầu phủ, làm việc đại khí, sắp xếp cũng chu đáo, làm người ta kính nể từ đáy lòng.

Chỉ có một ngày, không biết hắn làm thế nào, cả biệt viện rực rỡ hẳn lên, bài trí trong phòng đều thay đổi, phong phú tinh mỹ lại sắc sảo, trong phú quý bức người lộ ra thanh nhã, sau viên mỗi cây đều treo đèn hoa, bốn phía dùng lụa vòng hoa quấn, dưới ánh nắng tươi sáng ban ngày, phủ bóng râm mát.

Bên cạnh thanh tuyền bày vài cái ghế dựa, đặt mấy hộp thủy tinh, trong hộp là trà quả ướp lạnh, trên ghế ngồi phủ sa tanh, để mấy tấm đệm cùng màu làm chỗ dựa lưng, từng điểm bố trí khiến ai cũng thấy cảnh đẹp ý vui, thoải mái dễ chịu, thích ý.

Lần trước Diêu Ý Chân đặt ra trò chơi tìm bảo vật, thật mới lạ, lần này Ngu phủ làm chủ, tất không thể rập khuôn.

Ngu Quân Diệp chuẩn bị lễ vật là bức mặc ngọc chạm trổ, đại khái có 100 khối mặc ngọc linh lung tinh xảo với các kích thước lớn nhỏ tài tình dựa vào đường vân trên ngọc, để vào trong một vách gỗ, nếu trình tự sắp xếp đúng, có thể xuất hiện bức 'Linh xuyên yên vũ' của họa thánh Vương Đôn nước Đại Chiêu.

”Đây là tranh, mọi người xem kĩ, lát nữa ta sẽ xáo trộn ngọc thạch, một phút đồng hồ là hạn định, nếu Diêu tiểu thư làm đúng có

thể cầm tranh mặc ngọc này về.”

Lúc Ngu Quân Diệp công bố lễ vật, mắt mọi người đều tập trung vào nó, ngay cả Diệp Tố Huân cũng không tự chủ được trừng lớn mắt nhìn về phía ngọc họa tinh xảo kia.

”Huân Nhi muội thích?” Ngu Quân Diệp ôn nhu nhìn về phía Diệp Tố Huân, đẩy kỷ trà tới trước mặt Diệp Tố Huân.

Bức mặc ngọc có ngọc thạch gần như không thấy, màu hoặc đậm hoặc nhạt phân bố miêu tả, đường nối ngọc với ngọc hoàn toàn không thấy, xem thế nào cũng là một bức tranh tự nhiên, nguyên vẹn.

Diệp Tố Huân vươn tay sờ, có chút tiếc hận, đây là chuẩn bị cho Diêu Ý Chân, ngay cả cơ hội mình cũng chẳng có, không còn cách nào lấy được.

”Diêu nhị tiểu thư, ta có một đề nghị, ngươi xe, hôm nay người không nhiều lắm, chỉ có mấy người chúng ta, một mình Diêu tiểu thư liều cũng không thú vị, chi bằng để ngươi liều đầu tiên, nếu ghép thành, ngọc đồ này sẽ thuộc về Diêu tiểu thư, nếu không thành, thì cho đệ đệ ta và Huân Nhi một cơ hội, hạn định là một phút đồng hồ, ai ghép đúng sẽ được bức tranh ngọc này, như thế nào?”

”Tranh này thật là tinh xảo, Ngu đại công tử chuẩn bị lễ vật quả nhiên không giống người thường.” Diêu Ý Chân cao giọng cười to, nói: “Ta tự biết chỉ với một canh giờ sẽ không hoàn thành xong, tâm ý Ngu Đại công tử ta nhận, ngọc đồ này vẫn nên để Ngu Nhị công tử và Tố Huân muội muội thử.”

Ngu Quân Diệp mỉm cười, cũng không khách sáo, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ ngọc họa, cầm một tấm ván gỗ chụp lên, rất nhanh xoay ngược lại, tất cả đều rối loạn.

”Huân Nhi, nào, thử xem.” Hắn mới vừa nói cho Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân thử liều nhưng khi đổ ngọc, Ngu Quân Duệ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, luôn đổ trước mặt Diệp Tố Huân.

Ngọc thạch được đánh bóng nhỏ đều đều, tinh xảo cẩn thận, Diệp Tố Huân sờ qua, thật là yêu thích, một bộ dáng kẻ đần thích cái mới, cầm ngọc thạch tới khuôn.

Một cái tay lớn đột nhiên giật phắt đi, đoạt lấy tất cả ngọc thạch, không cần ngẩng đầu, Diệp Tố Huân cũng biết đó là tay Ngu Quân Duệ, hắn muốn làm cái gì?

”Tranh ngọc này thật tinh xảo, chắc hẳn muội thử cũng không ra, Tố Huân muội muội, cho ta trước đi, ta thử không được thì muội cũng đừng hi vọng rồi.” Ngu Quân Duệ cười nói, lời này, nghe như là nói với Diệp Tố Huân, nhưng trong lòng Lưu Uyển Ngọc và Ngu Quân Diệp đều biết, hắn đang nói với Ngu Quân Diệp.

”Huân Nhi thích cái tranh ngọc này.” Nụ cười trên môi Ngu Quân Diệp cứng đờ, khóe miệng có chút co rúm.

”Hóa ra khi đại ca chuẩn bị lễ vật, cân nhắc đầu tiên là Huân Nhi có thích hay không!”

Cái gì gọi là cân nhắc nàng có thích không, trong hồ lô Ngu Quân Duệ bán cái gì? Diệp Tố Huân khó hiểu.

Mặt Ngu Quân Diệp trướng đến đỏ bừng, muộn biện bạch nhưng vừa rồi hắn thấy Diệp Tố Huân thích tranh ngọc này thì đúng là

không muốn cho Diêu Ý Chân thử, thầm nghĩ nếu Diệp Tố Huân không làm được, hắn sẽ trực tiếp đưa tranh ngọc cho nàng.

”Mọi người nhớ để ý kĩ, ta sắp bắt đầu.” Ngón tay Ngu Quân Duệ tung bay, động tác rất nhanh, trong chốc lát, tranh ngọc đã ghép xong, một điểm cũng không sai.

Diêu Ý Chân và Ngu Quân Diệp trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu sau, Ngu Quân Diệp hỏi: “Trước kia đệ đã từng ghép?”

”Đại ca, huynh chưa nói trước kia ghép rồi thì không thể ráp, đệ không tính là trái với quy tắc chứ?” Ngu Quân Duệ cười nói, nhướng mày nhìn Ngu Quân Diệp, ý khiêu khích rõ ràng.

Hôm nay hắn bị sao vậy? Trước kia đều là Ngu Quân Diệp làm hắn không thoải mái, hắn đều nhượng bộ, vì sao hôm nay có khách ở đây lại làm Ngu Quân Diệp mất mặt mũi? Diệp Tố Huân rất không rõ.

” Đại ca, Diêu tiểu thư, mọi người cứ chơi đi, ta mang tranh ngọc này về trước đã.” Ngu Quân Duệ chắp tay, xoay người rời đi.

Nha hoàn Thúy Bình Diêu gia thầm nói: “Nhị thiếu gia này, thật chẳng ra gì, ngay cả đồ một người ngốc thích cũng cướp mất.”

Nàng ta đây là mượn Diệp Tố Huân bất bình Ngu Quân Diệp, chẳng biết tại sao, Ngu Quân Diệp nghe được hai chữ ngu ngốc, lại hết sức chói tai, nhìn Diệp Tố Huân sững sờ ngơ ngác nhìn xuất thần, không có đồ mình thích không làm ồn không tranh cãi, bất giác đau lòng, đưa thay sờ sờ Diệp Tố Huân, ôn nhu an ủi: “Nếu Huân Nhi thích, Quân Diệp ca ca lại mài một bộ tranh ngọc cho muội, thế nào?”

Diệp Tố Huân âm thầm kinh ngạc, ngốc cúi thấp đầu bất động, Ngu Quân Diệp cũng không tức giận, vuốt nhè vài cái, nói với Diêu Ý Chân: “Huân Nhi chỉ là giống đứa bé, không phải ngu ngốc.”

Bộ dáng sự ngu dại nhường ấy mà không phải ngu ngốc, đây là trợn mắt nói lời bịa đặt, Diêu Ý Chân lại không phản bác, cười nói: “Tố Huân muội muội ngây thơ không tỳ vết, rất đáng yêu.”

”Đúng...” Ngu Quân Diệp nghe Diêu Ý Chân khen Diệp Tố Huân thật đáng yêu, trong nội tâm hưởng thụ, hai người ta một câu ngươi một lời, lấy Diệp Tố Huân là chủ đề, sau nói đến cái khác, nhất thời hợp ý, hào khí rất sôi động.

Vấn đề về sau hai người nhắc tới không phải là Diệp Tố Huân nữa, Diệp Tố Huân vô tình nghe, đột nhiên nhớ tới, kiếp trước mình chân chính ngu ngốc, vì sao Ngu Quân Duệ không có ghét, ngược lại thích mình chứ, người bình thường sống với người ngu ngốc, không thấy phiền toái sao?

Nghĩ đến đó, trước mắt Diệp Tố Huân hiện lên một cảnh khác...

Hai người tới dưới gốc lê, Ngu Quân Duệ vọt đến phía sau cây, trong miệng kêu lên: “Tố Tố, Quân Duệ ca ca nấp rồi, mau đi tìm huynh.” Bản thân chạy tới, bắt được tay áo Ngu Quân Duệ, cười khanh khách, lớn tiếng kêu lên: “Muội tìm được huynh rồi Quân Duệ ca ca.”

”Tố Tố thật thông minh thật lợi hại.” Ngu Quân Duệ cười, cọ cọ mũi của nàng khích lệ, giống như nàng thật sự rất thông minh, nàng cười thêm vui vẻ, reo lên:“Quân Duệ ca ca, vậy huynh lại làm Tố Tố bay lên đi.”

”Được, Quân Duệ ca ca lại làm Tố Tố bay lên.”

Ngu Quân Duệ ngồi xổm xuống, mình leo lên ngồi vào bả vai hắn, hai tay Ngu Quân Duệ giữ chặt phần eo của nàng, bản thân dang hai tay làm hình dáng cánh chim, Ngu Quân Duệ sẽ chạy cực kỳ nhanh, gió thổi vù vù qua tai, thật sự có cảm giác bay lượn.

Còn có cảnh nàng quấn lấy Ngu Quân Duệ đòi đi ra ngoài cùng hắn.

Nàng ôm lấy cổ Ngu Quân Duệ, hai chân vòng trên lưng hắn, quấn quít giống một dây leo, chảy nước mắt đáng thương nói: “Quân Duệ ca ca, Tố Tố không muốn rời khỏi huynh.”

”Được, Quân Duệ ca ca mang muội theo cùng, muội xuống đã nào.”

”Muội không muốn.” Diệp Tố Huân thấy mình chu mỏ, từ chối trèo xuống, kết quả Ngu Quân Duệ giống như chuột túi mẹ đặt chuột túi con ở trước, cứ thế ra ngoài gặp khách xử lí công việc.

...

Diệp Tố Huân si ngốc nghĩ đến, kiệt lực nhớ lại kí ức kiếp trước chợt lóe lên trong đầu, không nhìn không nghe thấy người bên cạnh nói gì.

Nàng không thấy được hai bà tử tiến đến hành lễ với Ngu Quân Diệp, miệng nói là nô tài trong phủ Anh quốc công, phu nhân nhà họ ở biệt trang Trình gia cách Ngu gia không xa, nghe nói Diệp đại tiểu thư ở chỗ này, thì sai họ đến đốn Diệp đại tiểu thư qua đó chơi.

Ngu Quân Diệp và Diêu Ý Chân nói hợp ý nhau, lo Diệp Tố Huân không có người chia sẻ, gật đầu nói:“Được, để Huân Nhi đi qua bên đó chơi, lúc ăn trưa các ngươi nhớ đưa nàng về.”

Lục La vốn muốn Diệp Tố Huân đi đi lại lại thân cận với Trình phu nhân, tất nhiên là sẽ không phản đối, song vẫn hỏi: “Tiểu thư, đi chơi chỗ Trình phu nhân, nhé?”

Diệp Tố Huân dồn sức nghĩ đến chuyện cũ, nào nghe được câu hỏi của Lục La. Lục La thấy đáy mắt nàng cười, thần sắc sung sướng, coi là nàng đã đồng ý, thi lễ với Ngu Quân Diệp, Diêu Ý Chân, dìu Diệp Tố Huân đi theo bà tử ra ngoài.

Dừng lại ngoài cửa viện, hai người giơ lên kiệu nhỏ, Lục La thấy kì lạ bèn hỏi: “Không phải nói Trình phu nhân ở trong biệt trang Trình gia cách đây không xa sao?”

”Đúng là cách nơi này không xa.” Một bà chỉ phía trước, chỗ đó có rường cột chạm trổ, thật là một tòa trang viên khí phái.

”Gần như thế ngồi kiệu làm gì?” Lục La cười nói, dìu Diệp Tố Huân đi bộ qua.

”Cô nương có điều không biết, phu nhân nhà ta rất để ý những chi tiết nhỏ, vài bước đường cũng không muốn tiểu thư đi, hay là cô nương dìu tiểu thư lên kiệu đi.” Một bà tử khác cười nói, trên mặt biểu lộ tâm nóng.

Thoạt nhìn, Trình phu nhân rất yêu thương Diệp Tố Huân, mặc dù Lục La cảm thấy buồn cười vì ở gần như thế còn ngồi kiệu nhưng vẫn dìu Diệp Tố Huân ngồi vào trong kiệu.

”Tiểu thư ngồi xuống.” Đỡ Diệp Tố Huân ngồi xuống rồi, Lục La lui vài bước, kiệu phu nâng kiệu lên, Lục La và bà tử đi bộ hai bên kiệu.

Phải về thành rồi hả?

Nhưng về thành thì phải ngồi xe ngựa chứ không phải ngồi kiệu chứ, Diệp Tố Huân nhấc màn che lên, vừa định hỏi Lục La, đột nhiên, cỗ kiệu lắc lư, hai kiệu phu chạy trốn.

”Chạy cái gì? Hai vị đại nương, xảy ra chuyện gì?” Lục La sợ hãi kêu, Diệp Tố Huân thăm dò tình hình bên ngoài qua cửa sổ thì thấy Lục La muốn đuổi theo lại bị hai phu nhân đè lại, không thể động đậy.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Nhìn Ngu Quân Diệp ôn nhu nói chuyện với Diệp Tố Huân, đổ ngọc họa trước mặt nàng, trong lòng Ngu Quân Duệ nổi lên một hồi thất lạc khó tả và chua xót, ở chỗ công khai, Ngu Quân Diệp có thể nhu tình chân thành với Diệp Tố Huân, mà chính mình lại chỉ có thể che dấu tâm sự.

Ngu Quân Diệp thích làm một ít đồ chơi ngọc thạch tinh xảo, Ngu Quân Duệ biết, cũng đoán ngọc thạch kia là Ngu Quân Diệp tự mình đánh bóng, hắn không muốn Diệp Tố Huân tiếp nhận lễ vật Ngu Quân Diệp, bất kể là lấy được như thế nào, đều không được.

Đồng thời cũng vì cho Diêu Ý Chân lưu lại ấn tượng mình phóng túng ngỗ ngược, lòng dạ nhỏ mọn, hắn biểu hiện rất vô lễ, tranh đoạt lễ vật với Diệp Tố Huân - một người ngu ngốc, khiến Ngu Quân Diệp khó chịu.

Cầm tranh ngọc ra biệt trang, đồ vật tinh xảo như vậy, Ngu Quân Duệ tiện tay đưa cho một người qua đường du ngoạn dưới núi.

Đi lòng vòng dưới chân núi, Ngu Quân Duệ lại trở về biệt viện, hắn có ý định nhân lúc Ngu Quân Diệp và Diêu Ý Chân không ở cạnh, mang Diệp Tố Huân đi chơi.

Né qua nơi hạ nhân chú ý, dạo qua một vòng gian phòng trong sân ở biệt trang, Ngu Quân Duệ không tìm được Diệp Tố Huân, cũng không thấy Lục La.

Chủ tớ đều không thấy, chẳng lẽ là trở về thành rồi hả? Ngu Quân Duệ nhìn nhìn, xe ngựa lúc đến vẫn còn.

Được phép đi ra bên ngoài du ngoạn, Ngu Quân Duệ lặng lẽ rời khỏi sân nhỏ.

Du khách dưới chân núi không nhiều lắm, Ngu Quân Duệ là người tập võ, bây giờ hắn và Diệp Tố Huân gặp nhau không dễ, sống chung một chỗ nhiều một lát cũng là tốt, phải mau chóng tìm được Diệp Tố Huân, nên cố đi rất nhanh, đi mấy lần, lại không tìm được người.

Có lẽ bỏ lỡ nơi nào đó, Diệp Tố Huân và Lục La đã về rồi.

Ngu Quân Duệ lại quay lại biệt viện, hắn không lộ diện công khai, nghĩ vừa lộ diện không thiếu được đối mặt Diêu Ý Chân, muốn đi lại phải kiếm cớ.

Trong biệt viện tìm mấy lần không tìm được người, lại đi ra ngoài tìm một lần, Ngu Quân Duệ có chút hoảng hốt, Diệp Tố Huân không phải người ham chơi, chắc chắn sẽ không lên núi.

Lại một lần nữa trở về biệt viện, lúc này hắn nghênh ngang đi vào đại môn.

”Huân Nhi được Trình phu nhân mời đi.” Đối với câu hỏi của Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Diệp có chút không muốn phản ứng, e ngại khách nhân ở đây, vẫn đáp.

” Sao Trình phu nhân biết chúng ta tới biệt viện?” Ngu Quân Duệ nhướng mày, bọn hắn chỉ mời một người Diêu Ý Chân tới du ngoạn, lại không nói cho người khác biết hôm nay muốn tới biệt viện chơi, sao Trình phu nhân biết được? Hắn nhìn về phía Diêu Ý Chân.

”Ta cũng không biết.” Diêu Ý Chân nhún vai, có chút không hiểu thấu câu hỏi của Ngu Quân Duệ.

”Đã đi một canh giờ rồi cũng nên trở về.” Ngu Quân Diệp ngoắc hô một hạ nhân: “Ngươi đi biệt viện Trình gia đưa Diệp tiểu thư trở về.”

Diêu Ý Chân nhìn bóng lưng hạ nhân lĩnh mệnh mà đi, bỗng nhiên cười nói:“Hai huynh đệ các huynh thoạt nhìn đều rất quan tâm Tố Huân muội muội.”

Nàng thấp hơn gia huynh đệ Ngu gia, lúc nói chuyện có chút ngẩng mặt lên, cái cổ trắng noãn mượt mà hợp thành đường vòng cung ưu mỹ, đôi mặt mang theo vui vẻ và khó hiểu đảo quanh trên mặt huynh đệ Ngu gia, mơ hồ trêu chọc, vài phần dụ hoặc.

Ngu Quân Diệp cười cười, nhẹ nhõm ôn hòa. Ngu Quân Duệ đạm mạc gật gật đầu, hai người đều có tâm bệnh, đều không mở miệng nói chuyện.

Hạ nhân được phái đi còn chưa trở lại, tâm huynh đệ Ngu gia có chút ỉu xìu, Diêu Ý Chân rất tùy ý ngồi xuống ghế, không coi ai ra gì đánh giá Ngu Quân Diệp và Ngu Quân Duệ.

Dung mạo Ngu Quân Diệp tinh xảo, thanh nhã cao hoa, cử chỉ nhanh nhẹn. Ngu Quân Duệ ngũ quan rõ ràng, khí khái hào hùng bức người, khí độ thong dong. Trong nội tâm Diêu Ý Chân khen không dứt, tâm niệm một chuyến nhớ tới Diệp Tố Huân, ánh mắt trở nên do dự bất định.

”Đại thiếu gia Nhị thiếu gia...” Hạ nhân đi đón Diệp Tố Huân chạy về. Người trong biệt viện Trình gia nói hôm nay Trình phu nhân căn

bản chưa từng tới biệt viện càng không phái người tới đón Diệp Tố Huân.

”Cái gì?” Sắc mặt Ngu Quân Diệp chuyển thành màu trắng, ngay cả Diêu Ý Chân cũng thay đổi sắc mặt.

Chuyện sợ nhất đã xảy ra, Ngu Quân Duệ ngược lại trấn định. Lừa Diệp Tố Huân đi không phải nương hắn, chắc là Lưu Uyển Ngọc mà nương hắn định gả Lưu Uyển Ngọc cho hắn không thành, khả năng nương hắn giở trò quỷ lại nhỏ chút ít.

Vội vàng chạy về phủ, nghe thủ vệ Thạch Đầu nói Lưu Uyển Ngọc ở trong phủ, không ra khỏi cửa, nha hoàn bên người nàng ta cũng không đi ra lâu lắm, trong lòng Ngu Quân Duệ trầm xuống.

Lưu Uyển Ngọc không ra ngoài, tỏ rõ không quan hệ tới nàng ta, chắc định liều chết không nhận tội rồi, Diệp Tố Huân nguy hiểm!

Ngu Quân Duệ đưa tay sờ ngực mình, liên tục hít sâu, khuyên bảo chính mình đừng xúc động.

Diệp Tố Huân đang gặp nguy, nếu không che giấu chuyện này phụ thân sẽ trách phạt, hắn nghĩ chạy đi tìm Lưu Uyển Ngọc, nếu Lưu Uyển Ngọc liều chết không thừa nhận, đưa tới phụ thân, nàng chưa xuất phủ, không có chứng cớ có thể vạch tội nàng có liên can tới việc Diệp Tố Huân mất tích, chỉ nghi ngờ thì không đủ, đến lúc đó không chỉ ép bức không thành chỉ sợ còn có thể bị phụ thân quở trách, lãng phí một cách vô ích thời gian tìm kiếm Diệp Tố Huân.

Xử lý thế nào? Dùng biện pháp gì mới có thể làm cho Lưu Uyển Ngọc nói thật? Ngu Quân Duệ đi tìm Trình Hạo.

Ngu Quân Duệ muốn Trình Hạo ẩn vào gian phòng Lưu Uyển Ngọc, giả ý thông gian, hắn sẽ bắt gian ở hiện trường, dùng điều kiện không la lên cho người ngoài biết để ép Lưu Uyển Ngọc nói ra chỗ Diệp Tố Huân.

”Không được, chuyện như vậy ta chịu, huynh tìm người khác đi.” Trình Hạo nhìn Ngu Quân Duệ lắc đầu, liên tục khoát tay.

”Chỉ có nửa khắc, đi đâu tìm người?” Lông mi anh tuấn của Ngu Quân Duệ xoắn xuýt, đôi mắt thường ngày phảng phất giống như hồ sâu, giống như hờ hững không có sóng vô cùng lo lắng.

”Dù sao cũng là nữ tử khuê các, có thể nghĩ ra độc kế gì chứ? Huynh yên tâm đi, có lẽ chỉ là lừa để huynh sốt ruột, qua mấy canh giờ hoặc một hai ngày sẽ thả người thôi.” Trình Hạo vỗ vỗ bả vai Ngu Quân Duệ an ủi.

Ngu Quân Duệ nào đợi được, một phút đồng hồ cũng đợi không được, hơn nữa, Trình Hạo không biết, Lưu Uyển Ngọc âm độc, những nữ tử khuê các khác nào có thể sánh bằng.

Ngoại trừ lấy độc trị độc, hắn nghĩ không ra có cách gì có thể làm Lưu Uyển Ngọc nói ra.

”Quân Duệ, ta nói, đối với nữ tử trẻ tuổi, kế nào cũng thua mỹ nam kế, biểu muội huynh không phải một mực thích huynh à? Làm bộ đối tốt với nàng, dụ nàng nói ra, có phải càng nhẹ hơn dùng cưỡng ép?”

Nào có dễ dụ như vậy? Chính mình ngày ấy giao nàng cho phụ thân, rõ ràng không có tình ý với nàng. Sau đó, giả ý xu nịnh làm bộ thích người ta, hắn thật không làm được.

Ngu Quân Duệ khoát tay áo, đi nhanh ra cửa, Trình Hạo không chịu giúp, hắn có thể dùng bạc thuê người khác.

”Quân Duệ, không phải ta nói đùa, tìm một người không liên quan chi bằng tự huynh ra tay, thân mật với nàng, nếu nàng trúng kế nói ra, thì đúng là không còn gì hơn, nếu không chịu, huynh liền trả đũa nói nàng dụ dỗ huynh, phụ thân huynh sẽ càng tin tưởng, cũng lại làm nàng rối loạn.” Trình Hạo kéo lại tay áo Ngu Quân Duệ, rất nghiêm túc mà nói.

Thần sắc Ngu Quân Duệ không thay đổi, trong lòng lại có chút ý động. Trước mắt quan trọng nhất là cứu Diệp Tố Huân về, tìm người xa lạ bên ngoài xác thực bản thân ra mặt dụ dỗ càng có phần thắng.

**

Thân ảnh Lục La xa dần, Diệp Tố Huân buông, lặng yên nghĩ một lát, quyết định vẫn giả ngốc.

”Buông ta xuống, Lục La, ta muốn Lục La...” Nàng dậm chân nện thành kiệu, kêu to la hét, cả người càng không ngừng lắc lư.

Hai kiệu phu mang cỗ kiệu chạy hồi lâu, vốn là mệt mỏi, Diệp Tố Huân làm ầm ĩ như vậy, cỗ kiệu không ngừng lay động, sức nặng mặc dù không có gia tăng nhưng người đỡ kiệu vẫn hết sức trầm trọng.

Mặc dù cỗ kiệu không dừng lại nhưng tốc độ chậm rất nhiều. Diệp Tố Huân mừng thầm, càng dùng sức dậm chân, trong miệng hô lớn tiếng hơn. Nàng định rối loạn tâm tư hai kiệu phu, Ngu Quân Duệ phát hiện chạy đến cứu giúp hoặc có người qua đường nghe được bản thân kêu to, ngăn lại cỗ kiệu.

”Lão Tứ... Đây là người ngốc... hô như vậy, lát nữa khiến người chú ý thì phải xử lí thế nào?” Người khiêng kiệu đằng trước thở hổn hển lớn tiếng hỏi.

”Mệt chết... Lão tử rồi...” Người phía sau không có hơi sức nói, “Đi được... vài dặm, một kẻ ngu... cũng không sợ nàng ta chạy, phải đặt xuống chặn miệng nàng ta lại, hai anh em chúng ta cũng nghỉ một chút.”

Bọn hắn muốn ngừng? Diệp Tố Huân nhìn thoáng qua váy dài mình mặc, kéo váy áo lên, cực nhanh tìm chỗ dễ rách, hàm răng hung ác cắn, hai tay mãnh liệt dùng lực, làn váy bị xé một vòng lớn rơi xuống.

Đúng lúc này, cỗ kiệu ngừng lại, Diệp Tố Huân kéo làn váy xuống bện giống dây thừng, siết chặt, thành công.

Màn xe xốc lên, vẻ mặt Tai Lạc Hồ dò xét tiến vào, Diệp Tố Huân liếc bên ngoài, xem ra chỉ có một người xem xét.

Tận dụng thời cơ, Diệp Tố Huân đứng lên, dây thừng trong tay chụp qua cổ Tai Lạc Hồ, quấn quanh cổ hắn rồi kéo, Tai Lạc Hồ “Ah” một tiếng, hai tay vươn ra kéo dây thừng.

Lực lượng chênh lệch xa, Diệp Tố Huân cũng không có trông cậy vào việc siết chết hắn, chỉ muốn hai tay hắn tạm thời không rảnh để bắt nàng. Tai Lạc Hồ giữ dây thừng, đúng lúc hợp ý nàng, Diệp Tố Huân linh hoạt như con mèo, nhảy xuống cỗ kiệu, căng chân chạy như điên.

Trên đường lại không có người đi đường, không chỗ cầu viện, Diệp Tố Huân cắn răng chạy gấp, tiếng bước chân đuổi theo vang

lên ở sau lưng, đã có cánh tay vươn ra giữ nàng rồi.

Không thể bị bắt! Diệp Tố Huân nhổ lung tung trâm cài trên đầu ném đi.

Bước chân đuổi theo ngừng, Tai Lạc Hồ kêu to: “ Lão Tứ, đuổi theo đi, đừng nhặt.”

”Một cô nương chạy không thoát, giá trị trâm cài này ta thấy ít nhất năm lượng bạc, không nhặt thì để người khác hưởng à.”

Ngọc trâm, vòng tai, chiếc nhẫn, vòng tay... Tất cả đồ trang sức đều bị bỏ xuống, hai người đuổi theo phía sau dừng lại nhặt thì có thể trì hoãn một chút, lại thủy chung ném không hết, thứ ở trên thân chỉ còn dây noãn ngọc trên cổ và ngọc bội Trình phu nhân đưa.

Diệp Tố Huân đã chạy trốn đến hai chân bủn rủn, trước mắt từng đợt trời đất quay cuồng.

Không thể chạy tiếp, Diệp Tố Huân cực kỳ nhanh nhìn lướt qua hoàn cảnh bốn phía, chạy xa như thế, hình như vòng quanh núi, bên trái là núi, bên phải là cánh đồng bát ngát.

Diệp Tố Huân quay người chạy lên núi.

Dưới chân đầy lá rụng ẩm ướt, bụi gai trải rộng, vô tình chọc thủng váy xẹt qua da thịt, Diệp Tố Huân đành chui vảo một bụi cây sum suê nhất.

”Ở đâu rồi...”

”Rẽ sang bên kia rồi...”

Tiếng quát tháo cách khá xa nhưng vẫn nghe thấy.

Lúc nàng chạy trốn nhìn qua núi. Nếu tiếp tục chạy nữa, thể lực mình không bằng, sớm muộn gì cũng bị bắt.

Diệp Tố Huân dùng hết khí lực chạy thêm mấy trăm bước, mãnh liệt ngã xuống trên mặt đất, bò về bên phải, thêm vài chục trượng thì dừng lại.

”Ơ, nha đầu ngốc đâu rồi?”

”Vừa rồi hình như là ở chỗ này.”

”Có phải sập bẫy thợ săn rồi không?”

”Tìm chậm một chút, tìm xem, chắc là chạy không xa.”

Diệp Tố Huân nín hơi ngưng khí cũng không nhúc nhích nằm sấp xuống.

”Ở đâu vậy, nha đầu ngốc, thấy ngươi rồi, ra đi.”

”Tự đi ra các ca ca sẽ không đánh, chờ chúng ta bắt được ngươi thì sẽ bị đòn đau đó.”

Bọn hắn phát hiện nàng? Không, tiếng nói chuyện bây giờ càng mơ hồ hơn lúc nãy. Diệp Tố Huân vẫn lẳng lặng nằm sấp bất động.

”Hình như nha đầu này không ngốc.” Giọng lão tứ vang lên.

”Tranh thủ thời gian tìm, nếu không lúc về Thu cô sẽ không buông tha hai ta.” Giọng Tai Lạc Hồ.

” Không sao chứ? Người ta chỉ là cung cấp tin tức cũng không định bán người.”

” Người truyền tin nói là một kẻ ngu không biết gì nhưng ta cảm thấy phản ứng này không giống kẻ ngốc lắm.” Tai Lạc Hồ tiếp lời.

”Ừ, không giống kẻ ngu lắm, vậy mà trước khi chạy trốn xé toang váy, nếu không xé, làn váy kia rất dài, đừng nói chạy, ngay cả đi cũng khó.” Lão Tứ đi theo nói thầm.

” Trang viện kia thoạt nhìn thật là khí phái, cô nương này mặc cũng rất tinh xảo, nhìn không giống ái thiếp như lời người truyền tin, nói không chừng là tiểu thư, căn bản không phải tiểu thiếp phu nhân muốn đưa đi, ngươi nói nếu là chúng ta thả cô nương ngốc kia, có phải sẽ được trả thù lao nhiều hơn nữa?”

”Có đạo lý, thả cô nương kia, cầm bạc, chúng ta cũng không cần quay về, tìm chỗ mua đất xây nhà cưới thê tử nuôi con, có phải sẽ tốt hơn làm nô tài trong lầu?”

Lời nói hai người kia có thể tin sao? Thật sự nghĩ thả người, hay là muốn lừa nàng hiện thân?

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Không thể dễ dàng tin tưởng, Diệp Tố Huân cắn môi nín hơi chờ.

Đất dưới chân trên núi ẩm ướt, có mùi nấm mốc khiến người ta buồn nôn, gió trên núi lung lay cỏ dại, rung động sột sột soạt soạt.

Trong bụi cỏ này có thể có rắn hay không? Có thể có côn trùng mình không biết hay không? Diệp Tố Huân kiệt lực đè sợ hãi trong lòng xuống, buộc bản thân không phát run vì sợ.

Tiếng bước chân, tiếng nói chuyện của Tai Lạc Hồ và lão Tứ hết xa rồi gần, gần rồi lại xa, trước sau đều ở gần đây, không đi một bước.

”Có lẽ nha đầu ngốc kia thật sự không ở bên này rồi, làm thế nào đây?”

”Tìm không thấy người, chỉ có thể trở về thôi.”

Tiếng bước chân đi xa, không biết là hai người kia đi thật hay là dụ nàng xuất hiện, Diệp Tố Huân im lặng nắm sấp, không dám cử động. Chạy trốn khiến cơ thể đổ mồ hôi, lúc này dừng lại, xiêm y ướt đẫm mồ hôi dính trên người, trở nên lạnh buốt, Diệp Tố Huân cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, thời gian qua đi, đầu chóng mặt, mắt nặng, ý thức càng ngày càng bay lơ lửng.

Mơ mơ hồ hồ cũng không biết qua bao lâu, chợt nghe vài tiếng mắng to, nhánh cỏ nghiêng ngả, một lát sau, xung quanh trở nên tĩnh lặng, Diệp Tố Huân nhẹ nhàng thở ra, lần này, hai người kia hẳn là đi thật.

Lúc trốn để khỏi chết đã chạy bừa, lúc này lại muốn lại muốn đi xuống, lộ trình giống như không có cuối cùng, Diệp Tố Huân động bước đi xuống chân núi.

Trong rừng càng ngày càng tối, mặt trời nghiêng về phía tây, nếu trời tối mà vẫn chưa kịp xuống núi, dã thú qua lại... Diệp Tố Huân sợ tới mức phát run, căng ra mí mắt nặng nề, tưởng tượng phía sau có một con hổ to đuổi, chậm một bước sẽ thịt nát xương tan. Tưởng tượng như thế, hai chân đang đau lại có sức lực.

Cuối cùng rừng cũng ở phía sau, sau một hồi thoát hiểm Diệp Tố Huân cũng không nhịn được nữa, lung la lung lay khó có thể đứng thẳng. Dưới ánh sáng lờ mờ có thể thấy phía trước có hai người, Diệp Tố Huân cả kinh, sau đó thì hơi yên tâm, bóng dáng cao gầy kia một thân trường bào cẩm y, theo sau là một người mập lùn, thoạt nhìn là chủ tớ, không phải hai người đuổi theo mình.

Hai chủ tớ kia lúc này cũng đã thấy Diệp Tố Huân. Người có vẻ là hạ nhân câu mày nói: “Đại thiếu gia, sao nữ tử này chật vật như vậy?”

”Nói ít thôi.” Người được gọi là đại thiếu gia trừng mắt liếc hắn một cái, liếc Diệp Tố Huân, xoay người bước đi, hiển nhiên không có ý định hỏi thăm cũng không có ý định giúp đỡ.

Người nọ đã đi được vài chục bước, Diệp Tố Huân cảm thấy đại thiếu gia nọ cực kỳ quen mặt.

Hẳn người này là huynh trưởng Trình Hạo, con ruột Trình phu nhân - Trình Sâm, nếu thật là hắn, thì có thể nhờ hắn giúp đỡ.

Diệp Tố Huân thử thăm dò kêu lên: “Trình Sâm? Trình đại công tử?”

Hai người đi phía trước dừng bước chân xoay người lại, người hầu kia nói: “Đại thiếu gia, nàng ta gọi người kìa.”

Quả nhiên là Trình Sâm, Diệp Tố Huân nhẹ nhàng thở ra, lờ mờ thấy Trình Sâm đứng nguyên tại chỗ, môi mỏng trên mặt tuấn lãng thanh tú nhếch lên, vẻ mặt đề phòng nhìn mình, Diệp Tố Huân kiệt lực muốn giải nghĩa duyên phận của mình và Trình phu nhân nhưng trước mắt một hồi choáng váng, không cách nào nói tỉ mỉ, Diệp Tố Huân liều mạng giật xuống ngọc bội Trình phu nhân đưa, dùng tất cả sức lực còn lại, nói: “Đây là ngọc bội nương huynh tặng cho ta...”

”Cô là Diệp Tố Huân?” Trình Sâm chạy vội tới.

Hắn biết tên của mình, được cứu rồi, gánh nặng trong lòng Diệp Tố Huân đã được giải khai, ngã xuống trên đất.

”Cô sao vậy?”

”Ngu Quân Duệ...” Chỉ nói được ba chữ kia, Diệp Tố Huân đã lâm vào mê mang.

**

Đề nghị của Trình Hạo, mặc dù Ngu Quân Duệ hơi động tâm lại không có ý định làm theo, hắn sợ một vô ý khiến Lưu Uyển Ngọc cuốn lấy, không thoát thân được.

Thế nhưng dụ nàng ta nói ra bằng cách gì đây?

Đi ra cửa tiệm, trong lòng Ngu Quân Duệ nóng như lửa đốt, nghĩ nghĩ, đi về phía Lưu phủ.

Hôm nay Lưu Uyển Ngọc không xuất phủ, như vậy, nếu Diệp Tố Huân xảy ra chuyện gì, đích thị là nàng ta không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, Ngu Quân Duệ quyết định sử lừa gạt bức nàng ta hiện hình.

Bởi vì không thân mật với nương là Lưu Thị, Ngu Quân Duệ cũng không gần gũi với nhà cữu phụ nhưng ngày lễ ngày tết vẫn gặp, tinh tường bố trí trong Lưu gia.

Ngu Quân Duệ không đi cửa chính, nhảy tường vào, trực tiếp vào dược phòng. Với tư cách Với tư cách thái y, Lưu phụ không cần luôn ở trong Thái y viện mà cũng có thể luyện dược trong dược phòng nhà mình.

Ngày hôm đó Lưu phụ đúng lúc không ở trong cung, đang ở dược phòng thì Ngu Quân Duệ lặng lẽ đi vào, chém vào trên cổ Lưu phụ, khiến ông ta hôn mê bất tỉnh.

Xé ngoại bào trói Lưu phụ thật chặt, chặn miệng, giấu vào trong góc tường dưới một đống thảo dược, thấy không có sơ hở, Ngu Quân Duệ lại đi chỗ khác.

Người hầu trong Lưu gia chỉ có mấy người, Ngu Quân Duệ làm như cũ, đánh Lưu mẫu và những người khác bất tỉnh rồi trói lại giấu đi, tìm trong Lưu gia một lần, không không có tìm được Diệp Tố Huân. Vốn cũng không trông mong Lưu Uyển Ngọc sai người trói Diệp Tố Huân giấu trong nhà mình, nhưng Ngu Quân Duệ vẫn thất thần một lát, tường đã rời Lưu gia.

Hiện tại chỉ có thể đánh cược Lưu Uyển Ngọc có quan tâm phụ mẫu mình và Lưu gia thôi.

Lúc Ngu Quân Duệ trở lại Ngu phủ, Ngu Quân Diệp đã đưa Diêu Ý Chân về nhà, bẩm qua chuyện xảy ra ngoài ý muốn cho Ngu Diệu Sùng, cả nhà đều ở trong Trọng Hi Đường đợi tin tức.

”Huân Nhi đâu? Còn chưa tìm được?” Ngu Quân Diệp bắt lấy đích cổ tay Ngu Quân Duệ, nóng lòng hỏi.

”Tìm được rồi.” Ngu Quân Duệ trầm mặt nói.

Một câu, sắc mặt bốn người trong sảnh khác nhau, Ngu Quân Diệp và Ngu Diệu Sùng rõ ràng nhẹ nhàng thở ra mặt hiện lên vẻ vui mừng, Lưu Thị hơi tiếc, chỉ vẻ mặt Lưu Uyển Ngọc bình tĩnh hình như cái gì cũng không nghe thấy.

”Huân Nhi quay trở lại Lê Viên rồi hả?” Ngu Quân Diệp nhìn phía sau Ngu Quân Duệ, không thấy người, hỏi, Ngu Quân Duệ chưa kịp trả lời đã nói với Ngu Diệu Sùng: “Cha, con đi gặp Huân Nhi.”

”Đại ca, đệ chỉ nói tìm được rồi, chưa nói Huân Nhi đã về, Huân Nhi chưa về.” Ngu Quân Duệ ngăn Ngu Quân Diệp lại.

”Có ý gì? Có phải Huân Nhi xảy ra việc gì không, đúng là nó đi gặp Trình phu nhân?” Ngu Diệu Sùng hỏi.

”Không phải nàng ấy đi gặp Trình phu nhân.” Ánh mắt Ngu Quân Duệ liếc Lưu Uyển Ngọc, thần sắc cười như không cười, thản nhiên nói: “Huân Nhi gặp người xấu nhưng cũng gặp quý nhân, chẳng biết tại sao, con vừa mới nghe được, nhà cữu phụ đã đã xảy ra chuyện, cả nhà đi cứu Huân Nhi bị người mang đi.”

”Con nói cái gì? Huân Nhi gặp chuyện không may được cứu vớt có quan hệ gì với cữu phụ con?” Lưu Thị thay đổi sắc mặt, giọng nói cao lên rất nhiều.

”Con cũng không biết.” Ngu Quân Duệ buông tay.

”Duệ Nhi, chuyện là thế nào?” Ngu Diệu Sùng nhíu mày, miệng hỏi Ngu Quân Duệ, nhưng ánh mắt lại bắn về phía Lưu Thị.

”Lão gia, chuyện này ta cũng không biết.” Lưu Thị giải thích, bờ môi khẽ nhếch đột nhiên khép lại, ánh mắt do dự nhìn về phía Lưu Uyển Ngọc.

Gió nhẹ thổi qua đại sảnh, màn tơ nhu hòa đung đưa, khơi gợi tiếng vang gần như tuyệt vọng giãy dụa. Lưu Uyển Ngọc cảm thấy cả người hô hấp không trôi chảy. Ngu Quân Duệ nói thật hay giả? Có thể mang cha mình đi, sẽ là ai? Không, đây là hắn nói bậy, Diệp Tố Huân chưa thoát hiểm, hắn đây là đang tánh mạng người nhà mình uy hiếp mình, cha mình là cữu phụ hắn, hắn thật sẽ làm điều bất lợi với cha nương mình sao?

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 37

“Tìm Ngu Quân Duệ...” Chỉ nói được bốn chữ này, Diệp Tố Huân liền chìm vào hôn mê.

Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy xung quanh toàn là bóng tối, bên người khi thì là sài lang hổ báo, khi thì là hai người đuổi theo nàng nhe răng cười, trong mông lung, lại thấy mặt Ngu Quân Duệ vô cùng lo lắng, bất an. Vô tri vô giác, một cái ôm ấm áp như cái ôm của mẹ bao quanh nàng, ngay sau đó nước thuốc đắng tràn vào miệng, giọng nói ôn nhu, đầy yêu thương nói với nàng, thoáng như lời ru ngày xưa nương hay nhẹ giọng ngâm nga.

”Nương...” Diệp Tố Huân vô ý thức lẩm bẩm.

”Huân Nhi, tỉnh?”

Là giọng của nương, Diệp Tố Huân chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong tầm mắt, ngọc châu óng ánh khẽ động phát ra tiếng va đập thanh thúy, ánh sáng của nó làm một đôi mắt đầy yêu thương, nhàn nhạt sáng bóng làm người nhìn hết sức thoải mái.

Không phải nương nàng, đó là — Trình phu nhân, điểm sáng chập chờn ban nãy là trâm cài tóc trên đầu Trình phu nhân.

Chậm rãi nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, chuyện mình giả ngu, xem ra không thể gạt được Trình phu nhân rồi.

”Phu nhân.” Diệp Tố Huân thấp giọng kêu lên, giãy dụa muốn đứng lên hành lễ.

”Không cần làm vậy, hãy nghỉ ngơi đi.” Trình phu nhân đè lại Diệp Tố Huân, vuốt má nàng, khóc không ra tiếng: “Ẩn Dật tặng ngọc bội cho ta, ta đưa cháu, không ngờ lại có thể cứu cháu, duyên sâu như thế, thật không thể tin được cháu và Ẩn Dật không có quan hệ.”

”Phu nhân là bạn cũ của Hoa phu nhân?” Diệp Tố Huân có chút tò mò, nhìn thần sắc Trình phu nhân, có vẻ như cảm tình hai người rất tốt.

”Há chỉ là bạn cũ...” Trình phu nhân nước mắt rơi như mưa, kể lại.

Cha Trình phu nhân và cha Hoa Ẩn Dật là hảo hữu, lúc cha Trình phu nhân bị hãm hại, thân thích tránh sợ không kịp, chỉ Hoa phụ nhận bà vào Hoa gia, cũng bôn tẩu khắp nơi lật lại bản án phụ thân Trình phu nhân.

”Ẩn Dật giống như Hoa bá phụ, cũng không coi ta là nữ nhi tội thần, vô cùng độ lượng với ta, khi đó Hoa bá phụ vì cứu cha ta, bán của cải, thứ đáng giá trong nhà lấy tiền mặt, sinh hoạt rất túng quẫn. Cái gì Ẩn Dật cũng dành trước, tình nguyện chính mình chịu khổ cũng không để ta chịu một phần...”

Hoa phụ bôn tẩu khắp nơi vì phụ thân Trình phu nhân, cuối cùng ông cũng được giải oan, sau khi ra tù được phục chức quan, Hoa phụ lại bởi vì quá độ mệt nhọc nên nhiễm bệnh, từ khi phụ thân Trình phu nhân ra tù không lâu thì bỏ mình.

”Quan hệ phu nhân và Hoa phu nhận sâu xa như vậy, vì sao ta chưa từng nghe nói phu nhân, cũng chưa từng gặp phu nhân ở Ngu gia?” Diệp Tố Huân tò mò hỏi.

”Ẩn Dật giống như thân tỷ muội của ta, xuất giá cũng từ nhà ta, Ngu Diệu Sùng có Ẩn Dật lại không quý trọng mà hại Ẩn Dật sau một năm kết hôn bệnh chết, xương cốt chưa lạnh đã nạp người mới, sao nhà ta có thể lui tới với ông ta? Thường ngày ta để Sâm Nhi tìm Diệp Nhi, còn ta sẽ không bao giờ đặt chân tới đó.”

Sinh lão bệnh tử không phải con người có thể khống chế. Trình phu nhân tính hết lỗi trên đầu Ngu Diệu Sùng cũng có chút oan khuất ông ta rồi, nghĩ đến Ngu Diệu Sùng lạnh lùng bạc tình với Lưu Thị, Diệp Tố Huân biện bạch thay ông, lại nghĩ tới ủy khuất của Ngu Quân Duệ. Bởi vì tai nạn của Hoa phu nhân, Ngu Diệu Sùng cũng đối xử khác biệt với hai đứa con trai, Ngu Quân Duệ có hay không có cha cũng không khác nhau lắm, trong nội tâm lại hơi bất bình.

”Huân Nhi, cháu không ngốc, vì sao phải giả ngu?” Trình phu nhân cũng có vấn đề muốn hỏi Diệp Tố Huân.

Không nói rõ ràng không được, còn phải xin Trình phu nhân giúp nàng giữ bí mật! Diệp Tố Huân nói: “Nhà của cháu và Ngu gia có hứa hôn từ trước, nếu hai nhà có con cái cùng tuổi thì phải thành thân, cháu không muốn gả cho Ngu Quân Diệp...”

”Diệp Nhi có cái gì không tốt? Dung mạo, khí độ, sáng suốt, không phải mọi nữ tử đều ước mơ hay sao?” Trình phu nhân bất mãn hỏi.

Dù vậy, nàng cũng không thích Ngu Quân Diệp. Diệp Tố Huân lắc đầu, thấp giọng nói: “Cháu đã có người trong lòng.”

”Sâm Nhi nói trước khi cháu hôn mê gọi tên Ngu Quân Duệ, người trong lòng của cháu là Ngu Quân Duệ sao?” Sắc mặt phu nhân thay đổi, có chút u ám nhìn Diệp Tố Huân.

Thừa nhận hay phủ nhận? Diệp Tố Huân có chút đau đầu, Trình phu nhân đã cao giọng mắng: “Lưu Thị thật ác độc, chiếm sủng ái của Ẩn Dật, hôm nay lại dạy nhi tử đoạt hôn thê của nhi tử Ẩn Dật, ta quyết sẽ không cho phép bà ta toại nguyện...”

Lưu Thị nào có đoạt người yêu của Hoa Ẩn Dật? Sau khi Hoa Ẩn Dật chết, bà ta mới gả cho Ngu Diệu Sùng, hơn nữa, đây căn bản là hai chuyện khác nhau! Diệp Tố Huân càng đau đầu rồi, xem ra muốn Trình phu nhân giúp nàng giấu diếm không dễ dàng.

Trình phu nhân vẫn mắng chửi, Diệp Tố Huân cười khổ, khích lệ cũng không được mà hùa theo lại càng không, xấu hổ để ý tới màn sa nửa rủ xuống.

Xuyên qua màn lụa hoa màu xanh, trong phòng tràn ngập các loại màu sắc, cách đó không xa nến khắc hoa đã được châm lên, ánh nến lay động, trong nội tâm Diệp Tố Huân một hồi bực bội bất an, Trình phu nhân coi mình là nữ nhi Hoa phu nhân đúng là muốn chuyện chung thân của mình, phải làm thế nào cho phải?

Đột nhiên, Diệp Tố Huân thấy bức họa treo trên tường, cả người cứng lại.

Nàng thấy gì? Bức họa vẽ nương nàng, vì sao lại ở chỗ này?

Màn che thấp thoáng, một bức họa trên tường như nện thẳng vào tim, trên đó vẽ nữ tử một thân váy dài phức tạp, búi tóc đen nhánh cắm trâm cài tóc ngọc trai sáng bóng, ánh mắt đầy ý cười

chiếu sáng lòng người, tựa như ánh bình minh xán lạn khiến thi nhân ngây ngất.

Diệp Tố Huân muốn mở miệng hỏi thăm nhưng cổ họng không phát ra được thanh âm, liên tưởng nào đó trùng kích khiến đầu choáng váng từng đợt.

”Sao vậy? Không thoải mái?” Trình phu nhân đang mắng thấy thế thì đứng dậy rót một cốc nước đưa đến bên miệng Diệp Tố Huân: “Nào, uống miếng nước nhuận họng.”

Nuốt nước xuống, trong miệng vẫn còn vị đắng của thuốc, mấp máy môi, Diệp Tố Huân giống như lơ đãng nhìn chung quanh một lần, khen: “Gian phòng nsug thật là tinh xảo, là phòng trọ?”

”Không phải, đây là chỗ ở của Ẩn Dật.” Mắt ứa lệ, Trình phu nhân nói: “Nơi này vẫn luôn phái người quét dọn, Sâm Nhi cứu được cháu về, chẳng biết tại sao, muốn cho cháu ở gian phòng của Ẩn Dật, tuy hai người không giống nhau lắm nhưng ta có cảm giác cháu là nữ nhi Ẩn Dật.”

Đây là gian phòng Hoa Ẩn Dật! Như vậy bức họa trên tường kia, không cần nói cũng biết là bức họa Hoa Ẩn Dật.

Trình phu nhân nói tiếp, xác nhận suy đoán của Diệp Tố Huân, bà chỉ vào bức họa trên tường nói: “Đó là bức họa Ẩn Dật, đẹp không?”

Ngón tay trong tay áo Diệp Tố Huân không thể khống chế phát run, Trình phu nhân hỏi tiếp bộ dạng nương ngươi giống Ẩn Dật không? Một chữ nàng cũng không nghe thấy, chỉ là liên tục lắc đầu.

”Không giống!” Trình phu nhân thất thần lẩm bẩm. Xem ra cảm giác sai rồi, Ẩn Dật thật sự chết rồi. Như vậy, bà không thể lại lại để cho nhi tử Lưu Thị đoạt hôn thê nhi tử Ẩn Dật.

”Phu nhân, nha hoàn của ta lúc ấy bị người xấu bắt, không có thoát hiểm hay không, phiền phu nhân phái người đi gia hỏi, nếu chưa quay trở lại còn phiền phu nhân mời Ngu Quân Duệ đến.”

Diệp Tố Huân không muốn quay trở lại Ngu gia, nếu Lục La không có việc gì nàng muốn lập tức về nhà, nàng phải hỏi, nương nàng có quan hệ gì với Hoa Ẩn Dật. Trở về Ngu gia chỉ sợ Ngu Diệu Sùng không để nàng đi, nàng muốn trực tiếp đi từ Trình gia.

”Được, ta sẽ phái người hỏi. Cháu bắt đầu rửa mặt dùng bữa, nghỉ ngơi cho tốt, không cần buồn.” Trình phu nhân trấn an vỗ vỗ Diệp Tố Huân, đứng dậy đi ra ngoài, không lâu sau có nha hoàn bưng chậu đồng rửa mặt và khăn vải tới, có nha hoàn bưng nước ấm, lại có người cầm xiêm y, đồ trang sức. Bảy tám người nối đuôi nhau mà đi, Diệp Tố Huân vừa rửa mặt súc miệng xong đã có nha hoàn bê cơm vào...

Đồ ăn rất cực phong phú, Diệp Tố Huân đang đói, hơn nữa lúc này không cần đề phòng ai, liền cầm bát đũa ăn, thức ăn đều là đồ thanh đạm nàng thích, trong nội tâm cảm khái Trình phu nhân nghĩ chu đáo.

Thế nào Diệp Tố Huân cũng không nghĩ ra Trình phu nhân sẽ hạ dược mình, ăn cơm xong, nàng giống kiếp trước, trở thành người không có kí ức. Chỉ có điều, lúc này đây, nàng không biến thành ngu ngốc chỉ là mất ký ức.

Trình phu nhân hận Lưu Thị hận Ngu Diệu Sùng, có một chuyện bà chưa nói cho Diệp Tố Huân, đó chính là, bà hoài nghi không phải Hoa Ẩn Dật bệnh chết mà là bị Lưu Thị và Ngu Diệu Sùng hạ độc chết.

Năm đó trước khi Hoa Ẩn Dật đi gặp Nghiêm Long đã có tâm tự sát, trước khi đi từng gặp Trình phu nhân cũng là muốn bái biệt tỷ muội của mình.

Thời điểm gặp nhau, thân thể Hoa Ẩn Dật tự nhiên là khoẻ mạnh, trước khi bà đi gặp Trình phu nhân cũng không ngờ được mình sẽ bị Nghiêm Long giày vò đến người không ra người, bà có lưu có lưu di thư cho Trình phu nhân, qua quýt là sau khi sinh hài tử, cảm thấy rất mệt rất mệt mỏi, không muốn sống, đây là ý thoát tội cho Ngu Diệu Sùng.

Sau khi bị Nghiêm Long tra tấn nhục nhã như vậy, phu nhân tự nhiên sẽ không muốn sống, về nhà lập tức treo cổ tự tử.

Nếu để cho Trình phu nhân chứng kiến Hoa Ẩn Dật mình đầy thương tích, Trình phu nhân không liều mình mới là lạ. Sợ khi an táng Trình phu nhân còn muốn đào mộ gặp người, Ngu Diệu Sùng làm bè tre phủ kín hoa cúc, đặt Hoa Ẩn Dật lên đó, cũng không báo tang cho Trình phu nhân, màn đêm buông xuống thì mang Hoa Ẩn Dật ra sông ngoài thành Giang Ninh, thả bè tre trôi đi...

Ba ngày sau Trình phu nhân mới biết được Hoa Ẩn Dật qua đời, ngay cả gặp mặt lần cuối cũng chưa từng, sau đó, chưa đầy một tháng, Ngu Diệu Sùng cưới Lưu Thị cũng khó trách Trình phu nhân hoài nghi Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị hại chết Hoa Ẩn Dật. Mà Ngu Diệu Sùng chột dạ, di thư của Hoa Ẩn Dật căn bản ông không đưa cho Trình phu nhân xem, bởi vậy hai nhà kết thù.

Trình Hạo qua lại với Ngu Quân Duệ, Trình phu nhân tinh tường, sau khi Diệp Tố Huân hôn mê vì ăn cơm, Trình phu nhân đã thu thập xong đồ vật. Trình Hạo lo lắng cho Diệp Tố Huân, Lục La. Sau khi mặt trời lặn thì đóng cửa tiệm, đi Ngu gia nghe ngóng tình huống, chờ buổi chiều hắn hồi phủ, chỉ nghe được tin tức huynh trưởng và mẹ cả ra ngoài du ngoạn, không nghe thấy tin gì nữa.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ngày hè nhiều mưa, cứ mãi tí tách tí tách không ngừng, chỗ lõm trên mặt đường đầy nước, trên người Ngu Quân Duệ đều ướt, hạt mưa trượt xuống tóc, dừng chút trên lông mi, lăn xuống mắt, từ mắt chảy xuống miệng, mặn, rất mặn. Mưa gió yên lặng che lấp nước mắt thống khổ của hắn.

Mười ngày, kể từ hôm đó Lưu Uyển Ngọc chạy ra Ngu phủ thì không xuất hiện nữa, Diệp Tố Huân mịt mù không tin tức, Ngu Quân Duệ đau lòng rời Tần lâu, màn mưa tối và không khí ẩm ướt càng làm bước chân thêm trầm trọng. Ngu Quân Duệ cảm thấy toàn thân đau nhức, hai chân dường như nhấc không nổi, đầu chóng mặt nặng nề, ngực từng đợt bị đè nén bị đè nén sắp ói. Hắn không nhớ mấy ngày nay chưa ngủ, chưa đặt người xuống giường, chỉ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng gió xẹt qua, nhìn một vài tia sáng ngẫu nhiên lóe lên trên bầu trời hắc ám.

Lửa trong ngực ngày một tăng thêm, đến lúc bị lóc thịt chẳng còn lại gì, mình còn có thể sống sao?

Ngu Quân Duệ nghĩ đến cảm giác ôm thi thể lạnh buốt của Diệp Tố Huân kiếp trước, lúc ấy không tuyệt vọng như bây giờ, chỉ cảm thấy rất đau, rất không cam lòng.

”Tố Tố, thực xin lỗi...” Ngày đó đáng ra không nên rời đi mới phải, nếu Diệp Tố Huân bị ô nhục đúng như Lưu Uyển Ngọc nói, Ngu

Quân Duệ không biết mình chết đi có đủ tạ tội hay không.

Trước mắt Ngu Quân Duệ hiện lên ánh mắt tuyệt vọng, tràn ngập sợ hãi của Diệp Tố Huân. Ánh mắt ấy bi thảm như phiến băng đâm vào trái tim đầm đìa máu của hắn.

Không được nghĩ đến, đừng để tâm thần rối loạn, không thể ngã xuống, cần làm nhất chính là tìm Tố Tố về, Ngu Quân Duệ tự nhỉ. Nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, vứt bỏ tưởng tượng bất hạnh kia, bước về phía trước...

”Ngu Quân Duệ, hôm qua ta đã sai người nghe ngóng, bên kia ngõ nhỏ Cát Tường còn một kĩ viện, chúng ta qua bên kia tìm xem.” Diêu Ý Chân giơ ô, nàng che cho mình rất tốt, không nghiêng qua che mưa cho Ngu Quân Duệ.

”Được, làm phiền Diêu nhị tiểu thư dẫn đường.” Ngu Quân Duệ cho Diêu Ý Chân một nụ cười cảm kích.

Chuyện Diệp Tố Huân bị bán vào thanh lâu, Ngu Quân Duệ tự nhiên không muốn cho Diêu Ý Chân biết, chỉ là lúc Diệp Tố Huân mất tích, hắn đi vào thanh lâu, khác thường như thế, Diêu Ý Chân tự nhiên đoán được, nàng đi theo Ngu Quân Duệ muốn giúp đỡ. Ngay từ đầu Ngu Quân Duệ muốn vứt bỏ nàng, nhưng sau khi vào một thanh lâu thì bắt đầu hy vọng nàng có thể một mực cùng đi theo tới khi tìm được Diệp Tố Huân mới thôi.

Muốn tìm người, tự nhiên không thể để cho tú bàn gọi người lên cho hắn ngắm, sơ xuất dễ dàng như vậy. Mỗi lần Ngu Quân Duệ vào một thanh lâu, đều là điều tra cưỡng ép, tỉ mỉ không buông tha một tấc, kể từ đó không ít phiền toái. Nữ tử thanh lâu đều là ban đêm tiếp khách, ngủ ngày, Ngu Quân Duệ chỉ có thể tìm người ban

ngày. Mà ban ngày nhưng nữ tử kia để ngực trần, cực kỳ không tiện, có Diêu Ý Chân giúp đỡ, tra nhanh không ít, vô cùng thuận tiện.

Hơn nữa, tính tình Diêu Ý Chân cởi mở rất có khí khái nữ trung đại trượng phu, làm người không câu nệ chi tiết, tỉ mỉ, không an ủi hay nói điều thừa thãi, chỉ là tận tâm tận lực giúp, Ngu Quân Duệ rất cảm kích. Nhiều người nhiều một phần lực, thì liền có thể nhanh chóng tìm được Diệp Tố Huân. Nhớ tới phụ thân và đại ca mình, tâm lực Ngu Quân Duệ vừa thương xót vừa phẫn nộ.

Bản thân mỗi ngày chui vào thanh lâu, phụ tử Ngu Quân Diệp và Ngu Diệu Sùng lại không ra ngoài tìm kiếm, chỉ ngồi yên ở trong Trọng Hi Đường đợi tin tức.

Ngu Quân Diệp muốn giúp, Ngu Diệu Sùng ngăn không cho.

”Cha, nếu không, người để con và Quân Duệ cùng một chỗ tìm kiếm, nhiều người, có lẽ nhanh tìm được.” Ngày hôm đó Ngu Quân Diệp có chút thiếu kiên nhẫn, sau hồi lâu tới tới lui lui bước đi thong thả, bịch một tiếng quỳ trước Ngu Diệu Sùng thấp giọng cầu khẩn.

”Diệp Nhi.” Ngu Diệu Sùng nặng nề than một tiếng, thấp giọng nói: “Diệp Nhi, dù tìm được Huân Nhi trở về, cũng không trong sạch nữa.”

”Cũng không thể vì vậy sẽ bỏ mặc chứ?” Ngu Quân Diệp vùi đầu đến đầu gối Ngu Diệu Sùng, bả vai run rẩy, im ắng khóc.

”Cha chưa nói mặc kệ, không thấy cha không phản đối đệ đệ của con ra ngoài tìm sao?”

”Con cũng muốn đi ra ngoài tìm, nhiều người tìm, sớm chút tìm được, Huân Nhi có thể đỡ một phần khổ.”

”Đứa nhỏ ngốc.” Ngu Diệu Sùng định xoa đầu nhi tử, khẩu khí bỗng nhiên thay đổi, lạnh lùng mà nói: “Diệp Nhi, con là trưởng tử Ngu gia, sẽ thừa kế tước vị, từ hôm nay đừng nghĩ đến Huân Nhi nữa.”

Ngu Quân Duệ điên rồ khắp nơi tìm kiếm Diệp Tố Huân, Ngu Diệu Sùng tự nhiên hiểu rõ tất cả, nếu lúc trước phát hiện, tất không thiếu được một trận đánh hung ác, nhưng dưới tình huống này, ông lại không còn tâm tư quở trách.

Diệp Tố Huân hãm thân thanh lâu nhưng nhìn bộ dáng con thứ hai, xem ra sau khi tìm người về, sẽ không vứt bỏ, Ngu Diệu Sùng tức giận rồi lại không tự giác tim sẽ tim đập mạnh và loạn nhịp, thất thần — năm đó, nếu Ẩn Dật không tự sát, mình sẽ ghét bỏ nàng sao? Hay vẫn yêu nàng như trước?

Trong đầu Ngu Diệu Sùng chỉ nghĩ đến thân thể chồng chất tổn thương của Hoa Ẩn Dật trước khi chết, mấy ngày liền tinh thần hoảng hốt, lúc thánh chỉ tuyên bố ông là chủ khảo ân khoa, hồn ông mới trở về.

Ghế chủ khảo này, quả thật là Diêu Nghiệp giới thiệu.

Trên triều đình không có bí mật gì, không cần Diêu Nghiệp cố ý lộ ra thì Ngu Diệu Sùng đã nghe thấy, không thể thiếu đến nhà nói lời cảm tạ.

Nếu bàn về phẩm cấp, tuy Ngu Diệu Sùng là nhất phẩm nhưng Diêu Nghiệp có quang vinh của quốc trượng, lại có thực chức, tự nhiên Ngu Diệu Sùng - một người thừa kế không thể so sánh. Ngu Diệu Sùng nói cảm ơn, Diêu Nghiệp cũng không thoái thác, vuốt râu cười ha ha, lại dặn dò một ít hạng mục công việc khoa khảo phải

chú ý, hoàng đế mở khoa cần người tài, phải nghiêm ngặt kiểm định, thay hoàng đế chọn một vài người tài có thể sử dụng. Ngu Diệu Sùng gật đầu đồng ý, thụ giáo, không nói lời cảm tạ.

Phen này nói chuyện xong, đúng là đã qua gần một canh giờ, gần buổi trưa, Diêu Nghiệp ân cần giữ khách, Ngu Diệu Sùng thầm kêu không tốt, định thoái thác nhưng rồi không được, trong nội tâm tâm thần bất định, nếu Diêu Nghiệp cầu hôn, nên ứng đối như thế nào?

Yến hội thật là tinh xảo, Ngu Diệu Sùng thực không rõ lắm, Diêu Nghiệp giới thiệu gì ông liền phụ họa khen vài câu, lời nói ra ngay cả chính ông cũng không hài lòng lắm. Diêu Nghiệp lại giống như không chú ý chút nào, vẻ mặt tươi cười, khiêm tốn hữu lễ, nhiệt tình chu đáo.

Ăn xong đến phòng khách, phòng khách Diêu gia giản khiết mà thanh nhã, trong sảnh mấy khung cửa sổ đều làm từ cây đàn hương hiếm thấy, trên không trung như có như không tràn ngập hương khí, trong hư vô có thể cảm giác được một mùi thơm ngát nhưng tinh tế ngửi thì lại không có cái gì.

Bài trí trong sảnh cũng khác người bình thường, chính giữa đặt trường kỷ cao một xích (0,33m), trên mặt đất hai bên đặt đệm dày. Diêu Nghiệp dẫn đầu khoanh chân ngồi xuống một chỗ, Ngu Diệu Sùng khách theo chủ cũng ngồi xuống theo.

Hầu gái dâng rượu lên, Ngu Diệu Sùng có chút ngạc nhiên, cơm xong uống rượu, đúng là lần đầu tiên thấy.

Diêu Nghiệp cười nói: “Đây là ly rượu Tây Cường tiến cống, ngày hôm trước cho ta một nửa, hoàng thượng nói dùng trà cần chén

bạch ngọc này mới có thể thưởng thức hương vị ngọt ngào ôn nhuận đồng thời thưởng bộ chén bạch ngọc này.”

Chén bạch ngọc trắng noãn trong suốt, tinh xảo linh lung, Diêu Nghiệp chậm rãi nghiêng ly rượu, Ngu Diệu Sùng nhưng cảm giác sóng xanh trong chén bạch ngọc sinh hương, đẹp không màng danh lợi và đẹp và tĩnh mịch, ý cảnh phi phàm. Nhìn, ngửi, cho vào miệng thì men say tỏa ra, miên thuần thâm hậu.

Vật hoàng gia dùng để uống quả không giống bình thường. Ngay cả uống rượu hoàng đế cũng có thể nghĩ tới Diêu Nghiệp, xem ra con thứ hai phân tích mặt ngoài Diêu phi không sủng nhưng thật ra có được thánh tâm là đúng.

Nói đến hoàng đế, Ngu Diệu Sùng không thiếu được ân cần thăm hỏi đại nữ nhi hoàng phi của Diêu Nghiệp.

”Cẩn Nhi từ nhỏ đoan chính kính cẩn, tiến thối có bước, trái lại ta không lo cho nó, chỉ là Chân Nhi, nó có từ bé đã được nương nuông chiều...” Diêu Nghiệp thở dài.

Đến rồi! Ngu Diệu Sùng rụt lưng, rất nhanh, lưng lại thẳng tắp, cười nói: “Nhị tiểu thư ngay thẳng đáng yêu, Diêu Thượng thư không cần lo lắng.”

”Sao có thể không lo lắng?” Diêu Nghiệp cười khổ lắc đầu: “Trước kia chỉ không tuân thủ quy củ, những ngày này càng là theo chân Nhị công tử nhà ông tới thanh lâu, vậy thanh danh...”

Diêu Ý Chân bôn ba thanh lâu theo Ngu Quân Duệ tìm kiếm Diệp Tố Huân, Ngu Diệu Sùng tự nhiên biết đến, đầu óc đi lòng vòng, nghĩ chuyện của Diệp Tố Huân chỉ sợ Diêu Nghiệp cũng biết, trốn

tránh không phải biện pháp, không bằng hóa bị động thành chủ động.

”Mấy ngày này tại hạ cũng phát sầu, chắc hẳn Diêu Nghiệp huynh cũng nghe nói, chất nữ Diệp gia làm khách ở phủ đã xảy ra chuyện, chất nữ Diệp gia vốn là đối tượng nghị thân của Diệp Nhi nhưng bây giờ Duệ Nhi lại... Haiz...” Ngu Diệu Sùng thở dài.

”Nói như thế, tức là nhị công thửu thích tiểu thư Diệp gia?” Thân thể Diêu Nghiệp nghiêng về phía trước, có vẻ quan tâm/

”Đúng vậy, xem ra, cũng chỉ có thể hủy hôn sự Diệp Nhi và chất nữ Diệp gia rồi.” Ngu Diệu Sùng cau mày nói. Những ngày này Diêu Ý Chân đi theo Ngu Quân Duệ không rời, Ngu Diệu Sùng nghĩ, nếu Diêu Ý Chân đã thích con thứ hai, không ưa con trai cả, thì lúc này nên nói ra tình hình thực tế, tuy mất mặt nhưng có thể giải quyết nan đề con thứ hai cầu thân Diêu gia, cũng không tệ.

”Chân Nhi là người có nhiệt tâm...” Lời nói xoay chuyển, Diêu Nghiệp thao thao bất tuyệt khoa trương kể về nữ nhi nhà mình, Ngu Diệu Sùng nghe được đổ mồ hôi, chẳng lẽ Diêu gia biết con thứ hai si cuồng Diệp Tố Huân nhưng vẫn đồng ý gả nữ nhi cho con thứ hai?

”Hai đứa con trai của ông cũng là ngọc thụ cỏ chi và cỏ lan (thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức, tình bạn tốt.), khó phân cao thấp, nữ nhi của ta không phải khoe khoang, trong thành Giang Ninh nó cũng gặp qua rất nhiều, lại không thích... Hầu gia, ta và ông kết thành thân gia thì sao?”

”Kết thành thân gia?” Ngu Diệu Sùng cười khô mấy tiếng, song vì mặt mũi Diêu Nghiệp, âm thầm cắn răng, cười nói: “Được Diêu

Thượng thư ưu ái, rất tốt!”

”Tốt! Tốt!” Mặt mày hồng hào, Diêu Nghiệp giơ chén lên mời rượu, cười nói: “Tuy chúng ta đã lập thành hôn sự nhưng vẫn nên mời một bà mối thì tốt hơn.”

”Diêu Thượng thư có người chọn lựa không?”

”Ta và ông trở thành thân gia, Thượng thư Hầu gia quá lạnh nhạt không bằng dùng tên tương xứng. Người làm mai mối, ta nghĩ không gì tốt hơn ban ân hôn.”

Hoàng đế tứ hôn? Ngu Diệu Sùng cứng lại rồi, Ngu Quân Duệ cưới em vợ hoàng đế, lại được hoàng đế tứ hôn sau này chuyện thừa kế tước vị chỉ sợ là ván đã đóng thuyền.

”Quân Diệp tài văn chương xuất chúng, ta đã nghe thấy, tuy nói con trai trường thừa kế tước vị nhưng nếu có thể lấy được công danh ở khoa cử, con đường làm quan liền không cần dựa vào tổ tông che lấp, nếu là có trong danh sách năm người đứng đầu, lại có hoàng thượng tứ hôn, vậy tiền đồ vô lượng...”

Quân Diệp? Ngu Diệu Sùng ngây người, “Nghiệp huynh nói là Quân Diệp? Không phải Quân Duệ, chỉ sợ Nhị tiểu thư không thích Quân Diệp?”

”Thích.” Diêu Nghiệp cười nói: “Không dối gạt hiền đệ, tiểu nữ được nuông chiều, trước đã cho nó một mối hôn sự không thoải mái, lần này kết hôn, không phải người nó thích, ta cũng không dám đính cho nó.”

Thần sắc hoảng hốt ra Diêu phủ, Ngu Diệu Sùng có chút không thể tin tưởng nhìn lên trời. Ngày hôm đó là ngày không mưa khó có

được, trời xanh và rộng, mây trắng lơ lửng, không phải đang nằm mơ.

”Con không!” Ngu Quân Diệp vạn không ngờ được, cha hắn đi ra ngoài một ngày, trở về mang cho hắn tin tức kết hôn. “Cha, con quyết không lấy Diêu Ý Chân, ta tình nguyện lấy Huân Nhi.”

Giống như sấm nổ đoàng đoàng bên tai, Ngu Quân Diệp đã quên phong độ cũng đã quên thu liễm trước mặt phụ thân, phá nát đồ vật trong phòng.

”Huân Nhi đã không sạch sẽ, Diêu Ý Chân có thể mang cho con tiền đồ tốt.” Ngu Diệu Sùng nhìn con trai cả điên cuồng, tận tình khuyên bảo.

”Cho dù thân thể Huân Nhi không sạch sẽ nhưng tâm tinh khiết, Diêu Ý Chân nào vượt được nàng, dù là chết, con cũng không cưới Diêu Ý Chân.” Trách nhiệm gia tộc và tiền đồ gì đó, cho tới bây giờ Ngu Quân Diệp cũng không muốn, hắn được Ngu Diệu Sùng sủng ái đã quen.

”Chính miệng cha đã đồng ý hôn sự, không thể đổi ý, con có đồng ý hay không, đều phải lấy cho ta.”

Ngu Diệu Sùng nhìn con trai cả, thất vọng vô hạn. Tại sao nó không thể có mưu lược của con thứ hai? Nếu nó có chút tâm cơ khiến Diêu Ý Chân ghét, cũng nào có hôn sự - tai họa bất ngờ này chứ?

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nhuyễn Hương Mặt Hồng Hào

Trong đầu Diệp Tố Huân trống rỗng, nàng kiệt lực muốn bắt được một thứ gì đó, nhưng chỉ không công.

”Huân Nhi, không cần nghĩ nhiều, dì giúp cháu sơ búi tóc.” Trình phu nhân bó tóc Diệp Tố Huân, chải nhẹ nhàng.

”Dì, sao cháu có cảm giác có người cũng từng sơ như vậy giống dì?” Lông mày Diệp Tố Huân nhíu lại, nhìn tay Trình phu nhân trong gương lẩm bẩm.

”Đương nhiên có người giúp cháu làm rồi, nha đầu phục thị cháu không sơ được cho cháu hả?” Trình phu nhân cười nói.

Diệp Tố Huân bị mất trí nhớ nhu thuận trầm tĩnh, tuy không giống Hoa Ẩn Dật trong trí nhớ, nhưng bà càng nhìn càng yêu thương, vốn nghĩ sau mấy ngày thì để nhi tử trở về gọi Ngu Quân Diệp tới bồi dưỡng cảm tình với Diệp Tố Huân nhưng bây giờ lại có chút không nỡ. Nghĩ ở vài ngày rồi sẽ đi, khi đó mới gọi Ngu Quân Diệp tới.

Chỗ họ ở cách thành Giang Ninh cũng không xa, ngay trên ngọn núi lơ lửng giữa trời, đây là nơi ở tổ tiên của Hoa phu nhân, có một cặp vú già canh chừng, sau khi Hoa Ẩn Dật mất, Trình phu nhân vẫn theo ngày tới, phòng xá được dọn sạch sẽ, ngày ấy Trình phu nhân dẫn theo Diệp Tố Huân, nhi tử ra thành Giang Ninh liền thẳng tiến tới nơi này.

”Dì, sao cháu cảm giác là nam nhân giúp mình chứ không phải nha hoàn phục thị?” Trình phu nhân định trụ búi tóc, cầm ngọc trâm cố định, Diệp Tố Huân vuốt ngọc trâm, thật lâu, nhẹ nhàng mà cắn cắn môi nói.

Nam nhân sơ cho nàng? Không phải nha hoàn? Trình phu nhân ngẩn ngơ, chẳng lẽ quan hệ Ngu Quân Duệ và Huân Nhi đã... Không! Không có khả năng! Trình phu nhân lắc đầu, cười cười qua loa, nói: “Có phải Sâm biểu ca giúp cháu sơ qua?”

Sơ búi tóc không phải chỉ có người rất thân mật mới làm sao? Trình Sâm giúp mình sơ? Chẳng lẽ mình và hắn? Diệp Tố Huân ngây người, cúi đầu xuống không hề đặt câu hỏi.

”Đi ra ngoài một chút.” Trình phu nhân không muốn Diệp Tố Huân nhớ lại chuyện cũ, kéo tay nàng ra ngoài.

Trong viên hoà thuận vui vẻ, cây ngô đồng cao lớn che đi mặt trời chói chang, Trình Sâm đã đến từ lâu.

Một chồng sách dày đặc đặt trên bệ đá, bên cạnh còn có nghiên mực bút lông, Trình Sâm dựa lưng vào cây ngô đồng, chuyên chú xem sách, thỉnh thoảng đề bút, viết xuống mấy chữ ở trong sách.

Có gió nhẹ thổi tới, trong không khí tràn đầy mùi mực nhàn nhạt và hương vị lá xanh nhẹ nhàng khoan khoái, Diệp Tố Huân kìm lòng không được nhắm mắt lại, dang tay, hít thật sâu, lẳng lặng cảm nhận cảm giác yên tĩnh an nhàn này.

Trình Sâm chuyên chú đọc sách bỗng nhiên ngẩng đầu yên lặng nhìn Diệp Tố Huân, cắp mắt đen nhánh vẫn không nhúc nhích, nhìn kỹ, sẽ thấy cảm xúc lộn xộn khí hiểu tuôn ra.

”Đừng đọc sách cả ngày, đi ra ngoài một chút.” Trình phu nhân đau lòng đoạt lấy sách của nhi tử đặt trên bệ đá.

”Lúc người nói chuyện cùng Tố Huân muội muội, con đã nghỉ rồi.” Trình Sâm đối với mẫu thân thanh thiển cười cười, vươn tay muốn cầm lại quyển sách kia, đột nhiên nói: “Mẹ, Hoa thẩm đến tìm người, hình như muốn mời người đi xem mẫu thêu hoa?”

Trước kia Trình phu nhân thường xuyên tới ở cùng Hoa Ẩn Dật, cũng coi như có tình cảm với hàng xóm, nghe vậy nhẹ gật đầu, nhìn Diệp Tố Huân từ từ nhắm hai mắt vẻ mặt say mê, thích thú nói khẽ với nhi tử: “Nương qua đó xem, con trông coi Tố Huân muội muội, đừng chỉ đọc sách, dụ dỗ nó chơi một chút.”

Diệp Tố Huân nào cần người chơi, sau khi Trình phu nhân đi, Trình Sâm để sách xuống, ánh mắt đặt trên người Diệp Tố Huân, xuất thần nhìn nàng, hương thơm tươi mát trong không khí, thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng xuất trần, ánh mắt của nàng thanh thoát như gió mát trong rừng, giữa lông mày có ý ngạo nghễ.

Ánh mắt Trình Sâm dần dần mê ly, mơ mơ hồ hồ, bóng dáng Diệp Tố Huân biến thành một khuôn mặt khác rực rỡ khắc sâu trong lòng hắn. Xoa ngực, Trình Sâm chán nản đến chỗ cây ngô đồng, bóng dáng Diệp Tố Huân đi về phía cửa, cho đến khi biến mất, hắn vẫn chưa thức tỉnh.

Yên tĩnh ban nãy, Diệp Tố Huân bị người nhìn chằm chằm không được tự nhiên, mở mắt ra thấy ánh mắt si mê của Trình Sâm, Diệp Tố Huân nhịn không được nhíu mày.

Ra sau viên, không tìm được Trình phu nhân, Diệp Tố Huân rảnh rỗi tự nhiên ra đây, Trình phu nhân thường xuyên ra ngoài gặp hàng

xóm, lại còn không mang Diệp Tố Huân đi ra ngoài, Diệp Tố Huân có chút tò mò với thế giới bên ngoài, do dự ở cửa sân một lát, nàng ra cửa lớn.

Đây là một thôn nhỏ có mười hộ, Diệp Tố Huân đi một hồi, không muốn tùy tiện tới nhà người khác phiếm chuyện, lại không muốn trở về nhìn ánh mắt cổ quái của Trình Sâm, nhìn xung quanh một chút, sau phòng là một ngọn núi cao, đường núi uốn lượn, hai bên đường hoa dại xán lạn, quả ngọt trên cây mệt mỏi rũ xuống, rất đáng yêu, bất giác ra đi về phía núi dạo chơi.

Sơn trang này dựa vào núi lơ lửng giữa trời, đường núi mặc dù dốc đứng, lại gọn gàng bằng phẳng. Người sống trên đây đã phòng ngừa quả hỏng, thường xuyên ngắt nấm về ăn, nhặt củi về đốn củi, lá rụng bị giẫm dần phân giải thành đất, trước mắt chỉ thấy xanh ngắt, nửa phần cũng không cảm thấy nguy hiểm, Diệp Tố Huân càng chạy càng cao, bất tri bất giác lại đi đến giữa sườn núi.

Đúng dịp liễu tinh tế nở hoa, hương thơm thấm vào ruột gan, lá xanh xanh um ở bên trong, nắng vàng rực rỡ ôm hương hoa vào lòng, nhị hoa thật nhỏ nhẹ rung động, làm cho người ta trìu mến. Diệp Tố Huân kiễng chân, kéo một cành đến gần mũi ngửi.

Bên tai đột nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, có người đến, Diệp Tố Huân vừa định tránh sau cây thì một cánh tay sắt bóp chặt nàng từ phía sau, giọng nói khàn khàn gọi: “Tố Tố...”

Người nào vô lễ vậy?

”Thả ta ra.” Diệp Tố Huân liều mình giãy dụa.

Người nọ buông lỏng tay, lại không buông Diệp Tố Huân, hắn cấp thiết đỡ Diệp Tố Huân xoay qua chỗ khác, hai tay nâng mặt của nàng, thanh giọng nói:“Tố Tố, muội còn tốt đó chứ? Đừng giận huynh, được không? Huynh tìm muội đến phát điên rồi.”

Mặt đối mặt, Diệp Tố Huân thấy rõ người tới, cẩm bào trên người vì chui tới chui qua trong rừng mà nhuộm đầy chất lỏng của lá, trầm trọng lộng lẫy, lại nhìn lên trên, sắc mặt u ám thất bại, hốc mắt biến thành màu đen, bờ môi vỡ ra từng vết rách còn hiện rõ máu, râu ria xồm xoàm, làm cho không ai có thể bỏ qua đôi mắt thâm thúy của hắn, cặp kia hiện đầy tia đỏ nhìn nàng, sáng chói chói mắt, tràn đầy cuồng hỉ vì mất song lại có.

Ta không biết ngươi, ngươi nhận lầm người. Diệp Tố Huân muốn nói như vậy, Nhưng tâm đau nhức đến lợi hại, yết hầu bị cái gì đó ngăn chặn, hốc mắt chua xót, nước mắt vô tri vô giác trượt xuống dưới.

”Tố Tố... Tố Tố...” Thì thào kêu, quấn quít triền miên, tràn đầy cuồng hỉ khiến cho Ngu Quân Duệ không biết nên nói gì, nửa tháng trôi qua, ngay lúc hắn sắp nổi điên thì thấy hai người Lục La đã miêu tả, tra tấn ép hỏi một phen, đạt được tin Diệp Tố Huân chạy vào núi, cũng không có tin tức hãm thân thanh lâu, hắn lúc ấy vừa vui vừa vội, sao đã trôi qua nhiều ngày, Tố Tố chưa về nhà, có phải đã xảy ra chuyện trong rừng?

”Ngươi thả ta ra.” Diệp Tố Huân bị ánh mắt cuồng nhiệt của Ngu Quân Duệ nhìn chỉ thấy người như bị bỏng, trong nội tâm bất giác vừa kinh vừa sợ, rút tay ra chạy đi.

”Tố Tố...” Ngu Quân Duệ kinh hoàng vội vàng xao động, tay kéo chân giữ, thân thể Diệp Tố Huân nghiêng về sau, hai người ôm chặt,

té ngã trên đường núi.

”Ngươi...” Bị ôm vào trong ngực mập mờ như thế, Diệp Tố Huân bất an nghĩ tránh ra, vừa mở miệng nói được một chữ ngôi, thì cảm thấy cổ nóng ướt, ba chữ ‘thả ta ra’ còn chưa kịp nói xong.

Dịch nóng ngày càng nhiều, trôi xuống từ cổ áo, không có tiếng khóc vang lên, nhưng đau khổ trong đó, càng làm người ta đau khổ hơn khi thét, Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy ngực rất đau, thấm vào xương tủy, đau đến nàng cũng muốn khóc.

Không tự chủ được, tay Diệp Tố Huân muốn đẩy lại ôm lấy, nàng ôm eo của hắn, chăm chú ôm hắn, kiệt lực muốn truyền lại lực lượng khiến hắn an lòng.

Thân thể Ngu Quân Duệ càng không ngừng phát run, hồi lâu mới khống chế được nước mắt, mặt cọ xát cần cổ Diệp Tố Huân, thấp giọng nói: “Tố Tố, những ngày qua muội sống thế nào? Không có sao chứ?”

Nàng luôn rất tốt, nào có chuyện gì? Diệp Tố Huân định nói như thế, nhưng lúc nói ra lại là lời an ủi: “Không có việc gì.”

”Tố Tố, huynh lo lắng gần chết...” Ngu Quân Duệ ngẩng đầu, trên mặt mặc dù không có nước mắt, nhưng vành mắt đỏ bừng, Diệp Tố Huân ngơ ngác nhìn, người trước mặt khôi ngô anh tuấn, trên mặt kiên cường lộ ra yếu ớt khiến người ta đau lòng.

”Tố Tố, đại ca huynh kết hôn với Diêu Ý Chân rồi, chúng ta không còn chướng ngại nữa, huynh xin muội, đừng so đo chuyện của kiếp trước, gả cho huynh, được không?”

Hắn xin nàng? Diệp Tố Huân nghe vậy thoáng chốc ngây ngẩn cả người, cho dù nàng không có ấn tượng với người này, nhưng nàng lại cảm thấy, hắn cao ngạo, chữ xin này, sẽ không nói ra từ miệng hắn được.

Nhìn vẻ mặt Diệp Tố Huân mờ mịt không hiểu gì, Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy ngực giống như bị khoét, làm trái tim hắn máu chảy đầm đìa, đau đến không còn tri giác.

Thế nhưng, hắn thật sự không bỏ nổi Diệp Tố Huân.

”Tố Tố, xin muội gả cho huynh...”

Hắn sẽ thương nàng sủng nàng, đền bù tất cả thiệt thòi nàng đã chịu

”Ta...”

Diệp Tố Huân dường như lập tức sẽ nói được, nhưng lời nói ra tới miệng thì dừng lại —— nàng không biết hắn.

”Ngươi thả ta ra, ta phải đi.”

”Muội phải đi? Không cùng huynh trở về?” Ngu Quân Duệ đơ ra, ngây ngốc nhìn Diệp Tố Huân.

Ánh mắt của hắn tuyệt vọng tổn thương, Diệp Tố Huân thật muốn mình có thể có hai thân thể, một đi, một ở lại với hắn.

Mình suy nghĩ nhiều quá rồi, Diệp Tố Huân cười khổ. Giãy dụa muốn Ngu Quân Duệ ra. Sau đó trên thân mát lạnh trong nháy mắt, nhất thời sợ ngây người.

”Tố Tố, tại sao?” Bi thương trên mặt Ngu Quân Duệ biến mất, cuồng nộ lập lòe trong mắt, bàn tay lớn kéo, không lưu tình chút nào, váy nàng bị tháo ra.

”Ngươi làm cái gì vậy?” Hắn điên rồi, sợ hãi khiến Diệp Tố Huân càng dùng sức dãy giụa, nhưng sức lực nàng kém hơn Ngu Quân Duệ rất nhiều, hai người như muốn lăn một vòng trên đường, nhanh như chớp tiến vào trong rừng. Một khắc trước thân thể còn đang bay, thì sau đã bị đè xuống trên mặt đất.

Trong đầu Diệp Tố Huân biến thành màu đen, rồi lại bị kịch liệt đau nhức trước ngực khiến cho tỉnh lại, Ngu Quân Duệ thế nhưng ngậm lấy đỉnh nhũ hoa của nàng, mãnh liệt dùng sức khẽ cắn.

”Đau quá...” Diệp Tố Huân hít vào một hơi, kéo tóc Ngu Quân Duệ, khóc mắng: “Súc sinh... Thả ta ra...”

”Súc sinh?” Ngu Quân Duệ ngẩng đầu, tơ máu chảy xuôi theo khóe miệng của hắn, trên mặt u tối, màu đỏ tươi ấy hết sức diêm dúa.”Chuyện hôn thân mật chúng ta cũng làm rồi, lần nào không phải muội đều chết trong sảng khoái?”

Hắn đang nói cái gì? Chẳng lẽ trong trí nhớ bị mất của mình có hắn?

”Ta không biết ngươi, ta không nhớ rõ chuyện trước kia rồi.” Nàng thấp lẩm bẩm, thừa dịp người phía trên bị những lời này chấn trụ,, mãnh liệt đẩy hắn ra, chống tay định đứng lên.

Khí sắc Diệp Tố Huân rất tốt, lời nói cũng bình thường, Ngu Quân Duệ lại không ngờ được Diệp Tố Huân đúng là mất ký ức, hơn nửa tháng này hắn nhận hết tra tấn, chợt nghe một câu bạc tình

bạc nghĩa như thế, bi phẫn nảy ra. Bắt được Diệp Tố Huân đã nửa đứng lên mạnh mẽ đè xuống.

”Không biết huynh? Không nhớ rõ chuyện trước kia? Huynh giúp muội nhớ lại.” Lúc này, nếu hắn không để đường lui, có lẽ những cái mút, hôn, sờ, vuốt ve kia sẽ là gì trong lòng Diệp Tố Huân, có phải nàng cảm thấy thân thể vẫn chưa cho hắn thì vẫn trong sạch hay sao?

Nàng vẫn muốn rời Giang Ninh rời hắn, lần trước sai Lục La, Tử Điệp nói chuyện về nhà với cha hắn không được như ý, cho nên lần này muốn nhờ vào sự cố ngoài ý muốn này rời Ngu gia, vụng trộm về nhà?

Tại sao nàng không nghĩ tới tâm tình của mình dù chỉ một chút?

Nếu như thâm tình không thể lưu lại nàng, hắn chỉ có thể cưỡng ép.

Ngu Quân Duệ đứng lên, chậm rãi cởi quần ra, lộ ra đồ vật đã có phản ứng lúc ôm, bành trướng cực lớn, nom như cái chùy bự.

Diệp Tố Huân sợ tới mức căn bản không biết phản ứng như thế nào, muốn chạy, tứ chi phát run không đứng dậy được, muốn mắng, bi ai trong mắt Ngu Quân Duệ làm cho nàng mắng không nổi.

”Tố Tố, nếu là chỉ có như vậy muội mới ở lại, huynh sẽ làm, sẽ cho muội khoái hoạt dục tiên dục tử.” Ngữ khí hắn ôn nhu trầm thấp, hoàn toàn không hợp đôi mắt lửa giận thiêu đốt, mà động tác của hắn rồi lại giống như hai người, một cuồng dã thô bạo, một lại cẩn thận đối đãi giống như đối với bảo vật nhỏ bé, tinh xảo.

Không thể như vậy! Diệp Tố Huân thống khổ kêu to trong lòng, thân thể lại không thể khống chế bắt đầu hùa theo.

Ngu Quân Duệ ngập lửa giận, muốn hung hăng gặm cắn, khiến Diệp Tố Huân đau, khiến cho nàng cảm nhận được sự thống khổ như hắn, nhưng bắt đầu chân chính làm... nhìn da thịt Diệp Tố Huân bóng loáng tinh tế tỉ mỉ như bạch ngọc, vuốt eo nhỏ, hàm răng mở ra lại không cắn được, hắn không cam lòng, hắn lấy râu ria đâm nàng, đâm ra vài giọt máu tinh tế, nhìn nàng đau đến run rẩy, lại ngăn không được đau lòng, vội nhẹ nhàng mà hút, mút sạch máu, sau đó, hắn lại muốn lại để cho óng ánh da thịt trắng vì mình biến sắc.

Hắn kéo đóa hoa bên cạnh, cắn cánh hoa, dùng môi làm bút, cánh hoa làm mực, coi da thịt trơn bóng trắng nõn là giấy, viết xiêu vẹo, bôi bôi nhuộm nhuộm, lưu lại bức tranh thuộc về mình.

Diệp Tố Huân nhắm mắt lại, cảm thấy môi mềm mại nóng rực kẹp lấy, chất lỏng chảy trên cơ thể mình, lúc trì hoãn khi thì gấp rút, nặng nhẹ có độ, lúc kéo đỉnh núi, môi ngừng lại, lại bắt đầu động, chất lỏng kia không còn là phác hoạ, biến thành màu nhuộm có đậm có nhạt, thay đổi thoải mái theo lối vẽ tỉ mỉ... Lưỡi mềm uốn lượn vẽ tranh xung quanh ngọn núi, ngẫu nhiên chạm qua hạt hồng nhỏ mẫn cạm, tạo ra cảm giác ngứa ngáy, mang theo tí ti từng sợi dự vị mất hồn vô hạn.

Thời gian cạn ly trà, dưới sự phác hoạ của Ngu Quân Duệ, Diệp Tố Huân đã bị trêu chọc đến thần bất tỉnh trí loạn, mồ hôi mỏng nổi bật trên nhị hoa đỏ, làm người ta nghĩ xa xôi, câu hồn đoạt phách.

Ngu Quân Duệ nhìn người trong lòng mặt ửng hồng, hai con ngươi hàm xuân, vì hắn mở ra phong tình không thể che hết, lửa giận lập tức chạy không còn bóng dáng.

”Tố Tố, ta yêu nàng.” Chậm rãi cúi đầu xuống, đôi môi kề nhau, nhẹ nhàng mà chậm rãi, Ngu Quân Duệ ôn nhu nói: “Tố Tố, nàng đừng trách ta bây giờ muốn nàng, sau khi trở về, ta lập tức đến nhà của nàngi cầu hôn, nàngi yên tâm, Quân Duệ cả đời này, quyết không phụ nàng.”

”Quân Duệ cả đời này, quyết không phụ nàng.” Diệp Tố Huân thất thần lẩm bẩm, hóa ra hắn gọi là Quân Duệ, tên, tại sao cảm thấy quen thuộc như vậy?

Có chút đau đớn truyền đến từ phía dưới, Diệp Tố Huân trợn mắt, nhìn váy của mình đã bị vén tới trên bụng, quần chẳng biết lúc nào cởi sạch rồi, lúc cong người lên xem, chỉ thấy một thứ đồ vật đang muốn chui vào bên trong mình.

Hắn làm gì vậy? Không có trí nhớ của kiếp trước, không có dạy bảo kiếp này, bản năng Diệp Tố Huân sợ hãi.

”Ta sợ hãi, ngươi không như vậy được không?” Nàng trầm thấp cầu khẩn hắn buông tha nàng.

Ngu Quân Duệ thở hổn hển nhìn qua quang cảnh kiều diễm trước mặt, gậy nóng chống đỡ trên cánh hoa ướt nước, trở mình ngoài cánh hoa nhu nhược, đầu gậy đã được hoa mềm bao bọc, hoa tâm bởi vì sợ hãi mà không ngừng co rút lại, tạo ra trận trận khát vọng cực độ rồi đến khoái ý...

Ngu Quân Duệ nhịn không được rên rỉ hếch eo, mềm giọng xin: “Tố Tố, cho nó vào đi, nó... Muốn tiến vào...”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sau Giấc Mơ

Lúc trước Diệp Tố Huân bị trêu chọc hung ác, chỗ đó một mảnh ướt đẫm, dù là như thế, muốn dung nạp cây gậy lớn kia vẫn có phần khó khăn, bụng sình và chập choạng đau nhức truyền đến từng đợt, Diệp Tố Huân càng thêm thêm sợ hãi, bàn tay nhỏ bé bàn tay nhỏ bé bấm vào tay Ngu Quân Duệ, thân thể lạnh run, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hết sạch đỏ ửng, trắng bệch, nước mắt sợ hãi liên tục chảy xuống không dứt.

”Tố Tố nghe lời, đừng sợ, Quân Duệ ca ca sẽ rất ôn nhu.” Ngu Quân Duệ thấy đau lòng, cúi người ngậm lấy bờ môi Diệp Tố Huân, nhẹ mút vuốt ve an ủi, một tay vê hạt đỏ hồng, nhẹ nhàng mà vân vê trêu chọc.

Vật ở cửa ra vào không ngừng chuyển động, đầu lưỡi trong miệng nàng mang một mùi vị ngọt ngào như cánh hoa. Diệp Tố Huân có chút hoa mắt, mình muốn trao thân thể cho người không quen này hả? Không! Không được! Lí trí lập tức có phần thanh tỉnh, Diệp Tố Huân dồn sức nhếch lên, Ngu Quân Duệ không chuẩn bị, bị nàng đẩy ra, đầu đập vào đại thụ bên cạnh.

Diệp Tố Huân kéo váy xuống, giữ quần bị cởi, ngay cả mặc vào cũng không kịp, gấp gáp, hoang mang rối loạn chạy xuống núi.

Chạy nhanh lên, đừng để hắn đuổi kịp.

Hắn không đuổi, vừa rồi mình hất ra, có làm hắn ngã không?

Trong đầu nàng toàn những suy nghĩ lộn xộn, hai chân cấp bách mà cuồng loạn chuyển động, sơn trang xuất hiện trong mắt, Diệp Tố Huân không dám quay đầu nhìn lại, tiếp tục chạy thục mạng.

Trong sân im ắng, Diệp Tố Huân chạy vào phòng, đóng cửa xong thì vô lực dựa vào tường, thân thể trượt xuống, thở từng hơi từng hơi.

Khí tức dồn dập dần đều đặn, Diệp Tố Huân rùng mình một cái, hồi thần lại, hồi lâu mới phát hiện, mồ hôi ra nhiều làm ướt hết xiêm y, buộc mình không nghĩ tới tình cảnh vừa nãy, Diệp Tố Huân cầm lấy váy áo run rẩy hồi lâu, nhanh chóng đứng lên cởi xiêm y, vội vàng cầm một bộ để thay.

Bộ xiêm y đầy mồ hôi kia toàn bùn đất, cánh hoa, cỏ dại, không thể cho người khác biết, Diệp Tố Huân ngây người thật lâu, nhét xiêm y vào dưới giường, cầm chậu nước vào nhà bếp, ngốc nghếch lấy nước trở về phòng, một chậu rồi lại một chậu nhưng xiêm y kia mãi mà không sạch, bùn đất đã hết nhưng chất lỏng trắng chà xát thế nào cũng không hết.

Mà thôi, không quan trọng. Ném trong phòng không được, Diệp Tố Huân mở cửa phòng, nàng muốn ném ra ngoài nhưng lại sợ ra ngoài sẽ gặp người vô lễ với nàng, nhíu mày nghĩ nghĩ, mắt nhìn xung quanh một lượt, Diệp Tố Huân trở lại gian phòng, bọc xiêm lại, lén lút nhét vào dưới bệ giặt quần áo trong sân. Nàng định qua mấy ngày sẽ ra ngoài ném.

Khó khăn lắm mới làm xong thì thấy cửa sân bị đẩy ra, Trình phu nhân trở về rồi, Diệp Tố Huân sợ tới mức mặt vốn trắng lại càng nhợt nhạt.

”Huân Nhi sao vậy?” Trình phu nhân thấy sắc mặt Diệp Tố Huân xanh trắng, sợ tới mức mặt còn trắng hơn, chạy tới đặt tay lên trán nàng thử độ ấm. “Đâu nóng, rất mát mà?”

”Dì, cháu không sao.” Diệp Tố Huân lắc đầu, miễn cưỡng cười an ủi.

”Không thoải mái cứ nói, đừng coi dì là người ngoài.” Trình phu nhân không có con gái, trong lòng thật coi Diệp Tố Huân là con gái mà yêu thương, kéo tay Diệp Tố Huân vuốt ve, vuốt xong mặt càng trắng. “Huân Nhi, sao tay lạnh buốt như thế? Không thoải mái ở đâi?”

Không phải không thoải mái mà bị hù, Diệp Tố Huân thấy Trình phu nhân lo lắng, có chút băn khoăn, thấp giọng nói: “Dì, không phải không thoải mái, cháu chỉ là sợ hãi thôi.”

” Sợ cái gì?” Trình phu nhân nghe được không phải không thoải mái, thoáng thả tâm, cười nói: “Sợ cái gì, nói dì nghe?”

Nói hay không? Diệp Tố Huân nhớ tới đôi mắt bi phẫn mãnh liệt kia, nhớ tới thần sắc yếu ớt, nhớ tới nụ hôn thâm tình thương tiếc, cắn cắn môi, quyết định hỏi thử,về cái người tên là Quân Duệ kia.

”Dì, có phải cháu quen một người tên là Quân Duệ?”

” Vì sao hỏi như vậy?” Trình phu nhân có chút biến sắc, bà đã dặn Trình Sân không nhắc tới Ngu Quân Duệ rồi mà.

”Cháu vừa đến núi tản bộ, gặp được một người, tự xưng Quân Duệ, gọi cháu Tố Tố, cũng không biết nhận lầm người hay là? Hắn nói cái gì mà đại ca của hắn và....” Diệp Tố Huân nhíu mày, nghĩ một lúc mới nhớ, nói: “Hắn nói đại ca của hắn và Diêu Ý Chân thành

thân rồi, giữa cháu và hắn không còn chướng ngại nữa, hỏi cháu có đồng ý gả cho hắn không.”

Quân Diệp và Diêu Ý Chân thành thân rồi? Giống như sấm sét giữa trời quang, Trình phu nhân tức giận đến muốn lập tức tới Ngu gia chửi vào mặt Ngu Diệu Sùng. Thanh danh Diêu Ý Chân thiếu lễ độ, bà đều tinh tường hơn ai khác, bởi vì, từng có quan viên cầu hôn Trình gia thay Diêu gia, bà sợ tin tức là giả, từng sai người tinh tế nghe ngóng.

Bình thường nghe nói Ngu Diệu Sùng rất thương Ngu Quân Diệp, Trình phu nhân nhận định Ngu Quân Diệp vốn không muốn hôn sự này mà là Lưu Thị và Ngu Quân Duệ giở trò quỷ, chỉ đành nín nhịn làm theo.

”Dì sao vậy? Người quen hắn? Cháu quen hắn không?” Thấy thần sắc Trình phu nhân không đúng, Diệp Tố Huân có chút bất an.

”Biết chứ." Trình phu nhân hít một hơi, quyết định tạm thời không nói ra hôn ước của Diệp Tố Huân và Ngu Quân Diệp, đương nhiên, cũng không thể gọi Ngu Quân Diệp đến bồi dưỡng tình cảm với Diệp Tố Huân rồi. Nếu hai nhà Ngu - Diêu thật sự định hôn sự, lui lại không phải dễ, bà thương Ngu Quân Diệp nhưng cũng không muốn Diệp Tố Huân và Ngu Quân Diệp bồi dưỡng được tình cảm xong thì lại bi thương.

Biết đấy! Quen thuộc lắm sao? Lại có thể đàm hôn luận gả? Hơn nữa, làm chuyện thân mật như vậy. Diệp Tố Huân thấy Trình phu nhân không muốn nói thêm gì nữa, bất đắc dĩ phải mặt dàn mày dày hỏi thăm: “Dì, hắn nói muốn thành thân với cháu, là sao?”

”Đó là một tên dê xồm, ba phen mấy bận dây dưa với cháu, dì chỉ có thể mang cháu đi tránh hắn, Tố Tố, đừng để ý đến hắn. Đúng rồi, Tố Tố, thu thập đồ vật một phen, dì có việc muốn tới Giới Lăng một chuyến, đi cùng dì.”

”Bây giờ đi luôn?” Diệp Tố Huân ngây người, vội vàng phải đi như thế, không cần hỏi, cũng biết là vì tên Quân Duệ kia đột nhiên xuất hiện.

Thời gian một ly trà, xe ngựa đã ra khỏi sơn trang, Diệp Tố Huân rất muốn vén rèm xe lên, quay đầu lại nhìn, nam tử tên Quân Duệ kia, hắn có thể đuổi theo ngay tại phía sau hay không?

Giới Lăng cách Giang Ninh năm trăm dặm, Trình phu nhân chưa từng đi xa nhà, từ bé đã được nuông chiều từ bé, không chụ nổi nỗi khổ xóc nảy, xe ngựa đi một chút thì ngừng, mỗi ngày đi không đến hai mươi dặm.

Trình phu nhân sợ Ngu Quân Duệ đuổi theo, âm thầm lo lắng trong lòng.

Ngày hôm đó, Trình Sâm thấy tinh thần Trình phu nhân cực kém, định hô dừng xe tìm khách điếm dừng chân.

” Sâm Nhi... Đừng có ngừng, đi thêm một chút.”

”Nương đã không chịu được nữa rồi, không cần vội.” Trình Sâm khẽ nhíu mày.

”Đúng vậy, dì.” Diệp Tố Huân tìm khăn lau mồ hôi cho Trình phu nhân.

Ngu Quân Duệ biết võ, nếu đuổi theo muốn dẫn Diệp Tố Huân đi, bản thân không ngăn được hắn, mà Diệp Tố Huân tuy là mất ký ức nhưng vẫn nghĩ đến hắn, Trình phu nhân khó xử.

Nghĩ đến Lưu Thị là hung thủ hại Hoa Ẩn Dật, Ngu Quân Duệ làm hại Ngu Quân Diệp phải thành thân với cọp cái Diêu Ý Chân, trong lòng Trình phu nhân có một vạn cái không muốn cho Ngu Quân Duệ tìm được Diệp Tố Huân.

Tâm tư Trình phu nhân xoay chuyển, nghĩ đến một biến pháp -- lại để cho nhi tử và Diệp Tố Huân đi Giới Lăng, mình ở lại.

Cô nam quả nữ lặn lội đường xa, chắc chắn sẽ nảy sinh tình cảm, bà nghĩ nếu không lui được hôn sự của Ngu Quân Diệp với Diêu gia, vậy giữ Diệp Tố Huân lại làm con dâu mình. Diệp Tố Huân xuất thân thương gia, không xứng với phủ Quốc công, điều này bà không quan tâm, cũng không sợ trượng phu không đáp ứng, Anh quốc công hơi sợ vợ.

”Không đi nhanh thì không kịp ngày giỗ ông ngoại con rồi.” Trình phu nhân xoa xoa khóe mắt, chỉ chốc lát sau, hốc mắt đã đỏ lên.

Ngày giỗ ông ngoại không phải vào tháng chạp sao? Trình Sâm nhìn nhìn Diệp Tố Huân, nhớ tới lần này đột nhiên lên đường rời thôn Hoa gì, nhớ tới mẫu thân dặn dò mình không thể mình không thể nhắc tới Ngu Quân Duệ, trong lòng có chút minh bạch, đây là mẫu thân muốn mang theo Diệp Tố Huân tránh Ngu Quân Duệ.

”Nương, nếu không, hài nhi ở chỗ này có người quen, tìm người hộ tống nương quay trở lại Giang Ninh, hài nhi mang theo Tố Huân muội muội thay người đi viếng mồ ông ngoại, được không?” Trình

Sâm cũng là người thông minh, rất nhanh lĩnh ngộ ý tứ Trình phu nhân.

”Tự dì trở về không ổn, cháu về cùng dì, Sâm biểu ca, tự huynh đi viếng thôi.” Diệp Tố Huân lắc đầu tỏ vẻ phản đối. Trong đầu tuy là trống rỗng, nhưng Diệp Tố Huân vẫn biết phải cảnh giác với người khác giới, ánh mắt Trình Sâm nhìn nàng, tròng mắt cũng không nhúc nhích làm nàng có chút không được tự nhiên.

”Ông ngoại cháu thích náo nhiệt, nếu Sâm Nhi lẻ loi trơ trọi đến gặp, ông sẽ bất an.” Trình phu nhân nhớ tới phụ thân đã mất, hốc mắt đỏ lên, nước mắt đảo quanh.“Chúng ta đều đi thôi, không thể để cho lão nhân bất an được. Sâm Nhi, để xe ngựa đi tiếp đi, tôi mới vào khách điếm.”

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, Trình phu nhân lại nôn mửa, hai người Diệp Tố Huân và Trình Sâm một người đỡ người mớm nước lau mồ hôi không ngừng.

Nhìn Trình phu nhân khó chịu như thế còn kiên trì đi, trong lòng Diệp Tố Huân có chút không đành lòng. Nàng chỉ mất trí nhớ, không ngốc, nhìn mặt mà nói chuyện, về phần tâm tư Trình phu nhân cũng đoán được vài phần.

Lúc mới đi còn nhớ tới người xâm phạm mình, sau đó một đường Trình phu nhân nôn mửa thì vội chăm sóc, không rảnh suy nghĩ nữa. Buổi tối dừng chân mặc dù cũng thường xuyên nhớ tới nhưng đều nhớ tới tình cảnh khó xử, vì trong lòng có quỷ, ngay cả hỏi cũng không dám hỏi lại Trình phu nhân. Lúc này thấy Lúc này thấy Trình phu nhân một lòng không muốn mình gặp được người tên Quân Duệ nọ, tuy khó hiểu nhưng lại hơi bất mãn, cuối cùng vẫn không nỡ nhìn Trình phu nhân tự tra tấn mình như thế.

Lúc xe ngựa ra thành, Diệp Tố Huân hít một hơi thật sâu, nói với Trình phu nhân: “Dì, nếu không cháu và Sâm biểu ca đi viếng ông ngoại, hay là dì trở về đi.”

Trình phu nhân chỉ đợi những lời này, thoái thác vài câu thì gật đầu đồng ý, tha thiết dặn dò Trình Sâm chăm sóc Diệp Tố Huân, không thể chỉ đọc sách mà lạnh nhạt Diệp Tố Huân.

Trình phu nhân quan tâm như vậy, Diệp Tố Huân không khỏi cảm động, bất mãn trong lòng cũng hòa tan, cùng một chỗ với Trình Sâm đưa Trình phu nhân đi tìm người quen của Trình Sâm, bữa tối cũng không ở lại khách điếm, mà lại lên xe đi tiếp.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Khi động tình, lòng đề phòng rất ít, huống chi Ngu Quân Duệ toàn tâm toàn ý thích Diệp Tố Huân, sao còn phòng bị nàng? Cái hất kia của Diệp Tố Huân khiến hắn đập đầu vào đại thụ rồi ngất đi.

Ngu Quân Duệ tỉnh vì dầm mưa lúc nửa đêm, mưa không lớn, rơi vào lá cây lộp bộp, lộp bộp. Mới vừa vào thu, mưa đêm cũng rất mát, nhưng trong núi, nhiệt độ lại càng thấp xuống, Ngu Quân Duệ giống như không còn cảm giác, vẫn nằm đó, tùy mưa rơi xuống, thấm ướt người.

”Quân Duệ ca ca, hạt mưa thật trong suốt, nhìn kĩ...” Bên tai vang lên giọng nói ngây thơ thanh thúy của Diệp Tố Huân kiếp trước.

Kiếp trước Diệp Tố Huân thích nhất trời đổ mưa, bởi vì mỗi ngày mưa, thì hắn không cần ra ngoài xử lí công việc, chỉ ở lại để cho cùng nàng, Diệp Tố Huân thích nhất cuốn chăn bông quanh người, giống như con nhộng lớn tựa vào lòng hắn, để hắn ôm nàng ngồi trước cửa sổ nhìn mưa bụi bay tán loạn.

Ôm giai nhân trong lòng, lưỡng tình tương duyệt, mưa gió lạnh lẽo không làm bớt một mảnh ấm áp của họ...

Thân thiết ngày xưa làm nổi bật nguội lạnh hôm nay, hạt mưa mang theo trống vắng dài lâu, lộp bộp lộp bộp giống như đục khoét lòng hắn.

Lúc ánh rạng đông lộ ra phía chân trời, mưa ngừng, ánh mặt trời soi sáng, đỏ bừng khiến mắt đau nhức.

Trốn tránh là hành vi người nhu nhược, Ngu Quân Duệ ngồi dậy, nhìn ánh bình minh tươi đẹp diễm lệ, tự nói: “Mà thôi, nàng muốn kết thúc, vậy ta làm theo mong muốn của nàng, cần gì dây dưa đau khổ làm hại nàng lưu lạc ở ngoài không dám lộ diện.”

Tố Tố quần áo sạch sẽ, bộ dáng an nhàn, dĩ nhiên không phải là sống nhiều ngày trong núi, hỏi người đường đi, Ngu Quân Duệ đi về phía Hoa gia trang.

Lúc thấy sơn trang, Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng thở ra, xem ra Diệp Tố Huân ở trong sơn trang này, không cần tìm ở đâu xa, rất nhanh đã liền có thể tìm được nàng.

Sáng sớm, khói bếp lượn lờ, sơn trang bị bao phủ trong đám sương, Ngu Quân Duệ cúi đầu đánh giá mình một lúc, một thân trường bào đã bị mưa ướt đẫm, dính sát trên người. Bùn đất, lá cây, cánh hoa, cái gì cũng có, mang bộ dạng này đến nghe ngóng, chỉ sợ mọi người đều không để ý đều không để ý mình. Muốn trở về biệt trang nhà mình thay y phục, mũi chân điểm nhẹ, nhưng cả người nặng nề, thật không có khí lực.

Ngu Quân Duệ ngơ ngẩn cười khổ, bộ dáng như thế, kiếp trước Tố Tố thấy chắc chắn đau lòng rơi nước mắt, nhưng hôm qua Tố Tố lại không lưu tình chút nào bỏ qua mình.

”Không có, chưa thấy lần nào.”

”Không có.”

...

Ngu Quân Duệ gõ cửa từng nhà nhưng không ai nói đã gặp Diệp Tố Huân hắn miêu tả.

Bộ dáng Diệp Tố Huân ngày ấy, không thể nào sống trong rừng, chẳng lẽ nàng chán ghét mình như thế, biết mình tìm nàng sắp phát điên mà vẫn ẩn nấp?

Hỏi tất cả mọi người vẫn không thu hoạch được gì, đã gần đến buổi trưa, Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy toàn thân như bị ngũ mã phanh thây, không còn tri giác.

Rõ ràng mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi nhưng tại sao không muốn dừng lại, tuy thoạt nhìn Diệp Tố Huân rất khá nhưng không tìm được thì vẫn lo lắng.

Nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, trong nội tâm Ngu Quân Duệ vừa hối hận vừa đau, hối hận mình quá lỗ mãng, đau đớn vì Diệp Tố Huân tuyệt tình như vậy.

Bản thân lừa gạt không cho nàng về nhà chỉ bởi vì không nỡ, ngày ấy cũng thẩm du cho nàng trút giận, sau đó hai người lưu luyến triền miên lại không thể tưởng được nàng lại tức giận không muốn kết duyên cùng mình.

Từ sau khi sống lại, mỗi ngày mình muốn cái gì? Chính là muốn sống chung với Diệp Tố Huân. Ngu Quân Duệ thầm nói trong lòng: Tố Tố, thả nàng, có phải ta sẽ tiến vào đường chết không?

Yêu say đắm, tâm ma, thật đúng là khiến người ta sống không bằng chết.

Tố Tố, rốt cuộc nàng muốn cái gì? Mang theo kí ức triền miên nọ, gả cho nam nhân khác?

Trong mười gia đình này, chắc chắn sẽ có Tố Tố ở. Ngu Quân Duệ lặng yên nghĩ đến, đột nhiên, hắn nhớ tới một viện không tầm thường.

Ở nhà khác, trong sân đều có phơi quả, trong nhà có già có trẻ, chỉ duy nhất trong một viện được dọn dẹp rất sạch sẽ, đồ vật gì cũng không có, trong viện chỉ có đôi phu thê già sống, lúc này tinh tế nhớ lại, thần thái cử chỉ của đôi phu thê này giống như hạ nhân giữ nhà.

Vừa rồi mình có vào hỏi, hai vợ chồng chỉ lắc đầu một cái, một lời nói thêm cũng không có, không giống người khác, còn tò mò hỏi cô nương đang tìm là gì của hắn.

Ngu Quân Duệ nhìn lướt qua xung quanh, hắn có trí nhớ kinh người, rẽ vào mấy khúc ngoặt, đã tìm được viện hắn thấy bất thường.

Viện này đúng là nguyên quán Hoa phu nhân, phu thê nô bộc trông coi đã được Trình phu nhân dặn dò, nếu có người đến tìm thì đừng nói Diệp Tố Huân ra, Ngu Quân Duệ gõ cửa lần nữa, lão bộc mở cửa thấy là thiếu niên vừa nãy, bất giác có chút có chút bối rối e ngại, ánh mắt trốn tránh không nhìn thẳng Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ nhìn gần lão bộc, từng bước một tới gần, lão bộc kia chột dạ, lui lại mấy bước, Ngu Quân Duệ đang muốn cưỡng bức, khóe mắt chợt thấy quần áo màu sắc rực rỡ ở khe hở dưới đài phơi quần áo.

Diệp Tố Huân đi vội, xiêm y kia còn chưa kịp xử lý sạch sẽ. Lão bộc nhìn Ngu Quân Duệ lấy xiêm y ra ngây dại, há mồm muốn giải

thích. Ngu Quân Duệ căn bản không hỏi ông, đẩy ông sang một bên, bắt đầu tìm từng gian phòng.

Phòng bên ngoài giống nông viện nhìn ra so với bình thường nhưng giường chiếu ở trong lại khác, Ngu Quân Duệ xuất thân trong nhà phú quý, vừa nhìn đã nhận ra đây không phải gia đình của người bình thường.

Tất cả gian phòng đều đã tìm, không có người, Ngu Quân Duệ cho ra kết luận —— đây là nguyên quán (nơi ở của tổ tiên) của một nhà phú quý, Diệp Tố Huân đã rời đi.

Trong tình huống đặc biệt phải dùng thủ đoạn, thực chất bên trong Ngu Quân Duệ cũng không phải người nhân từ nương tay, ngoại trừ đối với Diệp Tố Huân, cho tới bây giờ hắn đều lạnh lùng ngoan lệ với người khác. Cũng không sử dụng nhiều thủ đoạn, hắn vừa hơi dùng lực nắm tay lão bộc, lão phụ ở cạnh đã khóc, hô hào, nói ra tất cả.

Bà cũng không biết nhiều lắm, tuy là Trình phu nhân thường đến nhưng cuối cùng cũng không phải người nhà họ Hoa, cũng không thân cận với phu thê lão bộc. Bởi vì Diệp Tố Huân mất ký ức, nên không nói nhiều lắm, không tìm bọn họ bắt chuyện, Ngu Quân Duệ chỉ biết Diệp Tố Huân cùng Trình phu nhân, Trình Sâm một chỗ nhưng lại không biết chuyện Diệp Tố Huân đã mất trí nhớ.

Diệp Tố Huân và Trình phu nhân, không cần lo lắng an nguy. Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng thở ra, nhưng nhớ tới Trình Sâm và Diệp Tố Huân một chỗ, bình ngũ vị bị vỡ, mặn, chua, cay, đắng cuồn cuộn trong cổ, khó có thể chịu nổi.

”Tiểu thư không có việc gì!” Lục La và Tử Điệp nghe nói Diệp Tố Huân bình an, mừng đến ôm nhau khóc.

” Tố Tố không muốn trở về, các ngươi đến Trình gia hỏi xem, nếu là nàng muốn về nhà, ta sẽ bẩm với phụ thân, đưa mọi người về.” Ngu Quân Duệ đè xuống đau xót trong lòng, bình tĩnh lưu lại một câu này, quay người ra khỏi Lê Viên.

”Tiểu thư không muốn trở về?” Lục La và Tử Điệp hai mặt nhìn nhau, một lát sau, hai người đồng loạt phẫn nộ.

Không nói tiểu thư nhà mình đã dây dưa không rõ với Ngu Quân Duệ, những biểu hiện gần đây của Ngu Quân Duệ, hai người Lục La đều thấy, cũng cảm động đến rối tinh rối mù.

Trước đó có tin tiểu thư nhà mình hãm vào thanh lâu, thế mà Ngu Quân Duệ đều thẩm tra khắp nơi, không có nửa ý ghét bỏ, sau đó chạy lên núi tìm không quản ngày đêm. Nhìn thân thể gầy gò của Ngu Quân Duệ, hai người vụng trộm cao hứng thay tiểu thư nhà mình, bội phục ánh mắt tiểu thư nhà mình, tìm được một ý lang quân đáng tin cậy.

”Rốt cuộc tiểu thư bị sao vậy?”

Ôm nghi vấn như vậy, một khắc Lục La và Tử Điệp cũng ngừng, bẩm Lưu Thị, mang theo hai ma ma quản sự và kiệu phu giơ kiệu đến Trình gia đón người.

Diệp Tố Huân và Trình phu nhân đi Giới Lăng, các nàng tự nhiên không thấy người.

”Chuyện này là sao?”

Hai người Lục La không có kế sách khả thi, đành trở về Ngu gia tìm Ngu Quân Duệ.

”Không về Trình gia?” Ngu Quân Duệ thất thần, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Vậy các ngươi an tâm chờ trong phủ, Tố Tố ở cùng Trình phu nhân, không cần lo lắng.”

Trình phu nhân mang Diệp Tố Huân và Trình Sâm đi đâu? Ngu Quân Duệ cũng nghĩ không ra, hắn nhờ Trình Hạo nghe ngóng, Trình Hạo cũng không thăm dò được gì. Phong thái Trình Sâm không thua gia huynh Ngu gia huynh, Ngu Quân Duệ nghĩ đến có một người như vậy cạnh Diệp Tố Huân, trong lòng không an ổn.

Không cần tìm Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ cũng chẳng quan tâm việc buôn bán, hắn bị Ngu Diệu Sùng điều đi tiếp khách, một khắc cũng không được im lặng.

Những ngày này Ngu gia đều có người tới chuc mừng, tặng lễ, Ngu Diệu Sùng giả trang an nhàn nhưng lại nở hoa trong bụng.

Ngu Quân Diệp cáu kỉnh, khóa mình trong Lan Viên, mỗi ngày ba bữa cơm chỉ ăn được một nửa, Ngu Diệu Sùng tức giận đến đến mắng không phải chửi không xong, trải qua mấy ngày, ông ta ý thức được, chủ khảo chỉ là đồng xu không có ý nghĩa, kết thân với Diêu gia mới là yếu tố quan trọng nhất mà quan viên tranh nhau.

Hôn sự của Ngu Quân Diệp và Diêu Ý Chân, trừ phi Diêu gia muốn từ hôn, ông ta sẽ kiên quyết không mở lời.

Biết Diệp Tố Huân không lưu lạc thanh lâu, Ngu Diệu Sùng tự nhiên cao hứng, song khi Ngu Quân Duệ muốn điều hạ nhân trong phủ giúp đỡ tìm kiếm, ông ta lịa không đồng ý.

Hầu phủ bây giờ đã khác xưa, khách nhân lui tới nhiều như vậy, hạ nhân trong phủ căn bản không đủ dùng, Lưu Uyển Ngọc biến mất, chị dâu Lưu Thị gấp đến độ ốm đau trên giường, những ngày này Lưu Thị lo lắng nhà mẹ đẻ, bắt đầu xử lí mọi chuyện bừa bãi, lại rút đi một ít người, đâu thể để quan viên tới Ngu gia chế giễu chứ?

Nghe nói Diệp Tố Huân bình an không có việc gì, ở cùng Trình phu nhân, Ngu Diệu Sùng vạn phần mừng rỡ. Mặc dù Anh quốc công cũng chỉ là thừa kế nhưng mà Trình Sâm được hoàng đế thưởng thức, tiền đồ vô lượng, Trình gia không giống phủ thừa kế bình thường, Diệp Tố Huân được Trình phu nhân yêu mến, xuất thân không thể nghi ngờ sẽ cao hơn vài bậc.

Ngu Diệu Sùng nghe chủ ý của con thứ hai, cái nào cũng rất tốt, lại thấy thất vọng với Ngu Quân Diệp, trong lúc vô hình có ít phần nể trọng Ngu Quân Duệ, lại nói về xuất thân của Diêu Ý Chân, dù thế nào Diệp Tố Huân cũng không so được với nàng, có thể cho con thứ hai. Hôn sự hai đứa con trai tiến hành song song, có thể hợp sức để cửa Ngu gia sáng rọi.

Tuy đường làm quan rộng mở nhưng trong nội tâm Ngu Diệu Sùng cũng ẩn ẩn có chút sầu lo, nghe Diêu Nghiệp nói, Diêu Ý Chân thích con trai cả của ông ta nhưng sau khi Diệp Tố Huân biến mất, Diêu Ý Chân thế mà ra ra vào vào cùng Ngu Quân Duệ, một ít quan viên có giao tình còn hỏi ông ta, thành thân với Diêu gia, rốt cuộc là đứa con trai nào.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hoa Bay Trong Gió

Ngu Diệu Sùng định nhanh chóng đưa Diệp Tố Huân trở về, sau đó, để Ngu Quân Duệ cầu hôn Diệp gia, lập thành hôn sự giữa Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ, miễn khiến cho tự nhiên đâm ngang hôn sự của Diêu Ý Chân và Ngu Quân Diệp.

Ông ta đã không còn lo lắng Diệp Tố Huân ngu ngốc nữa, và... Ngu Quân Duệ đoạt hôn của đại ca.

Vài ngày sau, Trình phu nhân trở về Giang Ninh, rất nhanh Ngu gia đã nhận được tin tức. Ngu Diệu Sùng sợ Trình phu nhân, không dám tự mình đi Trình gia đón người, sai Lưu Thị đi đón Diệp Tố Huân, nhưng ngay cả cửa lớn Trình phu nhân cũng không cho Lưu Thị vào.

” Diệp Nhi, con đến nhà dì, đón Huân Nhi trở về.” Ngu Diệu Sùng bất đắc dĩ cho con trai cả đi đón người.

” Không đi.” Ngu Quân Diệp mặt lạnh cứng rắn nói, xoay người xoay người tiếp tục ngủ.

” Diệp Nhi, không đi đón Huân Nhi cũng được, con chịu khó đọc sách, sắp đến ân khoa rồi, nhạc phụ con...” Ngu Diệu Sùng đè ép nộ khí, tận tình khuyên bảo. Ông ta nói cho hắn nghe, Diêu Nghiệp muốn cho Ngu Quân Diệp tham gia ân khoa, sau đó được có tên trong nhất bảng, rồi xin hoàng đế tứ hôn.

Ngu Quân Diệp vốn muốn tham gia khoa nhưng nghe xong lời của Ngu Diệu Sùng thì không còn hứng nữa, hừ lạnh một tiếng nói: “Con không nhận Diêu Nghiệp là nhạc phụ, ai thích thì lấy đi.”

”Con!” Ngu Diệu Sùng tức giận, trong nội tâm âm thầm may mắn những ngày này Diêu Ý Chân liên tiếp ra vào Ngu gia nhưng lại không đến gặp đại nhi tử, nếu để cho nàng nghe thấy, hôn sự này không hủy mới lạ.

Lúc Trình phu nhân vừa trở về, Trình Hạo đưa tin tức cho Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ nghe được Trình phu nhân hồi phủ một mình, Trình Sâm và Diệp Tố Huân không về cùng, không biết đi nơi nào, lòng trống rỗng.

”Huynh yên tâm, Diệp Tố Huân và huynh đã như vậy rồi, trong lòng là có huynh mà. Hơn nữa, cho đến giờ, đại ca ta không có hứng thú với nữ tử, ai cũng nói hắn định làm hòa thượng.” Trình Hạo cười an ủi Ngu Quân Duệ.

Chính là bởi vì chưa từng nghe nói Trình Sâm thích cô nương nào, Ngu Quân Duệ mới càng thêm lo lắng. Đơn giản vì người chưa động tình, khi động tình sẽ không biết xấu hổ quấn quít lấy người, hắn chính là một ví dụ. Đời trước sống đến hai mươi tuổi, chưa từng thích nữ tử nào, sau khi thích Diệp Tố Huân thì hận không thể khảm nàng vào trong thân thể của mình, vĩnh viễn không chia lìa.

Trình Hạo thấy sắc mặt Ngu Quân Duệ u ám, trêu ghẹo nói: “Những ngày này huynh hay cùng Diêu nhị tiểu thư một chỗ, ta còn tưởng rằng huynh thay đổi ấy chứ!”

Ngu Quân Duệ lắc đầu, nói: “Tính tình Diêu Ý Chân hào sảng, giống đại trượng phu, không giống lời đồn bên ngoài.”

”Nói vậy, huynh thích nàng hả?” Hai mắt Trình Hạo tỏa ánh sáng, đập Ngu Quân Duệ một quyền, cười nói: “Nhưng nàng là đại tẩu huynh đó, huynh đừng mãi đoạt nữ nhân đại ca như thế.”

Trong nội tâm Ngu Quân Duệ cười khổ, thích một người nào có dễ dàng như vậy? Trước tìm Diệp Tố Huân cần Diêu Ý Chân hỗ trợ, mấy ngày nay không tìm người nữa, hắn vốn định nói rõ với Diêu Ý Chân, sau đó thấy thần sắc Ngu Diệu Sùng, quyết định biết thời biết thế, chưa vội nói. Hơn nữa hắn thấy, Diêu Ý Chân không phải loại người dính người không tha, cũng không để ý thanh danh, vậy thì hắn cần gì cố kị.

”Huynh giúp ta nghe ngóng đại ca huynh và Tố Tố ở đâu.”

” Hỏi qua rồi nhưng không rõ tin tức.” Trình Hạo vò đầu, miệng Trình phu nhân quá cứng không cạy ra nổi, hắn lực bất tòng tâm. Nhớ tới chân tướng mất tích của Diệp Tố Huân lần này, tuy Trình Hạo không dò xét nữ tử khuê các, nhưng vẫn hỏi về Lưu Uyển Ngọc.

” Không rõ tung tích, ngay cả cha mẹ mình cũng không báo tin.”

”Huynh phải cẩn thận nàng ta, tin tức Diệp Tố Huân không có xảy ra việc gì đã truyền ra, nàng ta lại chưa lộ diện, chỉ sợ sẽ có ý định xấu.”

”Ta biết.”

**

Cùng một chỗ với Trình Sâm, Diệp Tố Huân cảm thấy rất không được tự nhiên. Một đôi mắt ôn hòa thanh tịnh, luôn vui vẻ của Trình

Sâm, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào nàng, càng làm nàng chột dạ hít khí.

Trình Sâm nhàn nhã thưởng thức Diệp Tố Huân bối rối, nhìn nàng khẩn trương giấu hai tay trong áo, nhìn đến sắc mặt kinh hoàng e lệ lúc trắng lúc hồng, Diệp Tố Huân sống sờ sờ lại giống như mùi thơm mờ ảo vô hình vô dạng, không nồng đậm lại xa hoa say lòng người, xuyên qua nàng, Trình Sâm giống như thấy người trong bức họa hắn mê luyến trong nhà.

" Đại thiếu gia, đi lâu như thế cũng không thấy người, tiếp tục đi là lên núi rồi, phải chăng là cắm trại ngay tại chân núi?"

Xa phu ghìm chặt dây cương hỏi.

Cắm trại? Diệp Tố Huân không tự giác túm lấy vạt áo, tâm thần bất định ngẩng lên nhìn Trình Sâm.

"Tìm ở chân núi xem, xem có người sống trên núi khong?" Giống như nhìn ra Diệp Tố Huân bất an, Trình Sâm cười trấn an, lớn tiếng bác bỏ đề nghị cắm trại dã ngoại.

Cửa nhà gỗ có thể thấy mơ hồ dưới bóng chiều, đến gần dần, nhìn rõ nhà gỗ trước mặt, Diệp Tố Huân không tự giác chau mày. Ở đây chỉ có một gia đình, tường viện đã bị nhánh cây tổn hại, trên mặt tường đầy lá khô héo úa, khung cảnh đìu hiu, không có sinh khí.

Trình Sâm hiển nhiên cũng có chút không vừa ý, Diệp Tố Huân cảm thấy ở ngoài càng thêm không tiện, hai người trao đổi ánh mắt, Trình Sâm xuống xe ngựa đi qua tá túc.

Đã ngồi xe ngựa hồi lâu, Diệp Tố Huân cũng mệt mỏi rồi, nàng nhảy xuống xe ngựa, dang tay đón gió.

” Hàn xá đơn sơ, không có phòng trống, mời công tử đi nơi khác.” Giọng nói của nữ nhân, chủ nhân nhà gỗ ngay cả cửa cũng không mở, từ chối nhã nhặn từ chối nhã nhặn thỉnh cầu tá túc của Trình Sâm.

Mặc dù chưa không có gặp nhưng giọng nói lại để cho người cảm thấy chủ nhân rất ôn hòa với mọi người, các nàng đã đi xa lại chỉ thấy một cái nhà này, Diệp Tố Huân vội đi qua, nương đến cạnh cửa, khẩn thiết mà nói: “Chủ nhà, chúng ta đường xa đi ngang qua, không tìm được người, ngủ ngoài trời có nhiều bất tiện, khẩn cần chủ nhà giúp đỡ, qua đêm trong sân cũng được.”

Cách hàng rào làm từ nhánh cây, bên trong một hồi tĩnh lặng, ngay tại lúc Diệp Tố Huân thất vọng định rời đi, nữ chủ nhân nói.

” Các ngươi đường xa mà đến, ở đâu đến?”

”Từ Giang Ninh ra đấy.”

” Giang Ninh!” Giọng nữ chủ nhân đột nhiên cao lên, lại ngừng rất lâu, hỏi: “Các ngươi ra từ Giang Ninh, muốn đi đến đâu?”

”Đi tới Giới Lăng.”

”Từ Giang Ninh tới Giới Lăng?” Nữ chủ nhân lặp lại, giọng có chút run rẩy.

Không biết sao, Diệp Tố Huân cảm giác được nữ chủ nhân giống như rất kích động, lại trầm mặc thật lâu, cổng tre kéo ra một khe hở nhỏ.

Chủ nhân sẵn lòng sẵn lòng cho các nàng tìm nơi ngủ trọ rồi, Diệp Tố Huân mừng rỡ đi vào, chỉ liếc, nàng hít một hơi lạnh, mặc

dù giọng nói nữ chủ nhân có chút nặng nề, lại cũng không khó nghe nhưng khuôn mặt kia, mặc dù chỉ thấy một nửa lại làm cho nàng cảm thấy giống như không phải thấy da mặt.

Cổng tre chợt đóng lại, trong giây lát lại mở ra, lúc này đây, Diệp Tố Huân thấy rõ, mặt nữ chủ nhân giống như bị bóc đi, đôi má đỏ lên, rậm rạp tơ máu, mặc dù không thể nói khủng bố, cũng có một loại cảm giác không đành lòng cho người nhìn.

Lúc Diệp Tố Huân nhìn nữ chủ nhân, thì nữ chủ nhân cũng nhìn nàng, Diệp Tố Huân có loại cảm giác kỳ quái, ánh mắt bà ấy nhìn mình, giống như nhìn người quen.

” Các ngươi có mấy người?” Tay Nữ chủ nhân vịn cổng tre có chút run, run giọng hỏi.

” Ta và biểu ca, còn có một xa phu.” Diệp Tố Huân nói,, Trình Sâm vốn cách xa hai bước, lúc này cũng đến gần.

Nữ chủ nhân ngẩng đầu nhìn Trình Sâm, ánh mắt run rẩy, mở toàn bộ cửa ra, nói: “Vào đi.”

Trong nhà gỗ thế nhưng không có người khác, Trình Sâm khẽ nhíu mày, giống như lo lắng sắp tiến vào chỗ không thỏa đáng, dạo bước, giống như nhàn nhã thưởng thức cảnh trí trong sân.

Ngay chân núi nơi hoang vu, xung quanh không có ai, lại có một cái nhà, chỉ có một nữ chủ nhân, đã thấy ánh mắt nữ chủ nhân trống rỗng, giống như mất hồn.

Xa phu đang cho ngựa ăn, Diệp Tố Huân cười nói: “Đại tỷ, có thể mượn nhà bếp dùng một lát không?”

Cả người nữ chủ nhân run lên, cho thấy bị lời Diệp Tố Huân dọa, Diệp Tố Huân đang muốn xin lỗi, nữ chủ nhân phục hồi tinh thần lại, nhìn nàng một cái, hỏi: “Ngươi biết nhóm lửa?”

Diệp Tố Huân thành thật lắc đầu: “Không, nhưng có thể học thử.”

” Trước tới giúp ta dọn dẹp gian phòng.”

Nữ chủ nhân nói không có phòng hiển nhiên là lời thoái thác, những thứ như chăn,mền, giường, đệm... đều có đủ, chỉ có điều đã lâu chưa sử dụng, có mùi nấm mốc.

” Ôm những thứ này đến trong sân trải ra...” Mặc dù lúc này trên mặt nữ chủ nhân nhàn nhạt, nhưng cũng rất chú ý chi tiết, tỉ mĩ, thoạt nhìn rất quan tâm bọn họ.

Dọn dẹp xong phòng, nữ chủ nhân lại để cho Diệp Tố Huân đến nhà bếp hỗ trợ.

Bảo Diệp Tố Huân chọn đồ ăn, nữ chủ nhân múc nước rót vào trong nồi, thuần thục đốt lửa.

”Quốc đô (thủ đô) Giang Ninh rất phồn hoa?” Nữ chủ nhân bỏ thêm một khối củi, rất tùy ý mà hỏi thăm.

Diệp Tố Huân chỉ nhớ lúc ở tiểu viện Hoa gia thôn, bộ dáng Giang Ninh thế nào một chút ấn tượng nàng không có, song đã là quốc đô tự nhiên là phồn hoa, nàng nhẹ gật đầu.

”Trong đó phần lớn là hoàng thân quốc thích, quan cao hiển hách, nhìn trang phục các ngươi chắc không phải người tầm thường...”

Nữ chủ nhân thoạt nhìn không giống người hay hiếu kì, vì sao hỏi kĩ thế? Diệp Tố Huân hơi khó hiểu, nghĩ nghĩ nói thật: “Nhà biểu ca ta cũng coi như có tước vị, dượng là người thừa kế tước vị Anh quốc công.”

” Đại công tử Anh quốc công?”

” “Đúng vậy.”

”Hóa ra đã qua nhiều năm như thế.”

Diệp Tố Huân nghe được một tiếng thở dài sâu kín, lúc ngẩng đầu nhìn, trong mắt nữ chủ nhân tựa hồ có gì đó phản chiếu ánh lửa lập lòe, Diệp Tố Huân muốn nhìn kỹ, nữ chủ nhân gục đầu xuống, Diệp Tố Huân rõ ràng thấy một giọt nước rơi xuống trên mặt đất.

Nước trong nồi nổi bọt, sau thời gian dài trầm mặc, nữ chủ nhân hỏi: “Trong thành Giang Ninh, trừ dượng ngươi ra, còn có rất nhiều người thừa kế tước vị?”

”Ta cũng không rõ lắm.” Diệp Tố Huân có chút áy náy thấp giọng nói.

Rốt cuộc bà muốn nghe tin tức của ai! Diệp Tố Huân khẳng định, chỉ là, mình không có trí nhớ, không thể nói được gì.

Một nữ nhân độc thân sống một mình trên núi, nữ chủ nhân có bí mật gì không muốn người ta biết hay sao? Nhìn ánh lửa chiếu lên khuôn mặt gầy gò dọa người của nữ chủ nhân, Diệp Tố Huân cảm thấy lòng chua xót, chưa kịp nghĩ đã nói: “Đại,, một mình ngươi ở nơi này rất không an toàn, nếu không có gì lưu luyến thì có thể đi cùng chúng ta, được không?”

”Đi cùng các ngươi?” Nữ chủ nhân lẩm bẩm, ánh mắt mê ly.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Hôm sau ra đi, một chuyến vốn có ba người biến thành bốn người, tối hôm qua, sau khi đột nhiên đề nghị nữ chủ nhân đi theo, Diệp Tố Huân có chút hối hận.

Bèo nước gặp nhau, mình mời thật mạo muội, vậy mà nữ chủ nhân sẵn lòng đồng hành khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Trước đó không có thương lượng với Trình Sâm nhưng hắn lại không nói gì, chỉ hơi nhẹ gật đầu, giống như chuyện đồng hành là đương nhiên.

Sau khi lên xe ngựa, Diệp Tố Huân giới thiệu tên họ, thân phận Trình Sâm, lại tự giới thiệu mới nhẹ giọng hỏi thăm: “Đại tỷ, xưng hô với tỷ thế nào?”

” Mạnh Tuyết Nghi, gọi ta là dì Mạnh đi, ta và nương các ngươi không kém là mấy.” Nữ chủ nhân nhìn cây cối lui dần sau lưng, thấp giọng nói.

”Thật vừa vặn, gia mẫu họ Mạnh, một vị tỷ muội của gia mẫu cũng tên Tuyết Nghi.” Trình Sâm cười nói.

Mạnh Tuyết Nghi nghe xong hơi thất thần, chợt cười nói: “Nương ngươi cũng họ Mạnh, vậy cũng có duyên phận, nương khỏe chứ?”

”Khỏe, nương vốn đi cùng nhưng sau đó về trước.”

”Rất nhiều năm trước rời Giang Ninh, không biết bây giờ Giang Ninh thế nào?”

...

Diệp Tố Huân ở một bên tập trung tinh thần nghe, một đường đi vốn có nhiều thắc mắc nhưng nàng lại không hỏi được, nàng muốn biết tất cả những gì đã quên.

Mạnh Tuyết Nghi hỏi rất nhiều, tựa hồ rất hứng thú với mọi thứ của Giang Ninh.

Trình Sâm rất có kiên nhẫn, Mạnh Tuyết Nghi hỏi gì hắn đều nhất nhất trả lời. Diệp Tố Huân nghe, cảm thấy có chút kỳ quái, Mạnh Tuyết Nghi hỏi về bạn kết giao của hắn. Mà Trình Sâm nói rất nhiều thế gia quan lại và bằng hữu cùng tuổi nhưng Mạnh Tuyết Nghi càng nghe thần sắc càng nôn nóng giống như không nghe được điều cần nghe.

Một đường nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, giữa trưa ăn lương khô, giờ Thân đến một trấn nhỏ, lúc Trình Sâm nghe nói tên nó là trấn Hương Đàn thì ra lệnh cho xa phu tìm khách điếm ở lại.

” Đàn hương của trấn này vô cùng nổi danh, nếu đã đến đây thì chúng ta xuống chọn vài cái mang về làm quà.”

Hắn không vội đi, Diệp Tố Huân đương nhiên không có ý kiến, Mạnh Tuyết Nghi cũng không nói nhiều.

Xa phu ở lại trong khách điếm trông hành lí, Trình Sâm mang theo Diệp Tố Huân và Mạnh Tuyết Nghi vào chợ.

Đường trong trấn đều lát đá xanh, ba người sóng vai chậm rãi, trên đường đi nghe thấy tiếng quạt nhẹ lay động, hai bên mua bán nói cười yến yến, giọng điệu bình thản nói chậm rĩa, không giống mua bán mà lại giống như bạn bè.

”Không khí mua bán ở đây được xây dựng rất tốt.” Diệp Tố Huân khen.

Mạnh Tuyết Nghi có chút không hiểu Diệp Tố Huân đang nói gì, ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Trình Sâm.

”Tố Huân muội muội đang nói đến việc kinh doanh của thương nhân ở đây.” Trình Sâm thấp giọng giải thích, Trình Hạo thích kinh thương, có khi hắn cũng nghe một ít ngôn ngữ kỳ kỳ quái quái.

”Ba vị từ xa đến đây? Nếu lúc này mua quạt, có không ít tiện nghi, mua được mười chuôi bạc, nếu là ngày hè chỉ mua được bảy chuôi.”

Chủ quán đang ung dung thản nhiên dụ các nàng mua nhiều vài cái, trong nội tâm Diệp Tố Huân cười thầm.

Mạnh Tuyết Nghi khó hiểu mà hỏi thăm: “Vì sao lúc này tiện nghi? Quạt này không giống ngày hè sao?”

Trình Sâm cũng tò mò, chủ quán có chút cứng lưỡi, bình thường hắn nói như vậy, phản ứng đầu tiên của khách là mua nhiều thêm mà không phải hỏi vì sao mua lúc này thì tiện nghi.

”Quạt là đồ vật sử dụng theo thời tiết, trời lạnh không cần dùng, bán được ít, mà người làm quạt, không thể chỉ vì trời lạnh thì không làm nữa, mà chủ quán cũng không thể bởi vì trời lạnh thì ngừng kinh doanh, vì bán được hàng là có tiêu thụ rồi, như vậy có đúng không?”

”Đúng vậy, đúng vậy.” Chủ quán liên tục gật đầu, bày ra một cây quạt.

Quạt động tạo ra từng cơn gió thơm ngát, thói quen chào hàng của thương nhân ở đây đã ngấm sâu tận xương tủy rồi, khóe môi Diệp Tố Huân nhếch lên, chủ quán kia bị nhìn thấu, mặt đỏ lên, quạt động không được mà không động không xong, cứng đơ ra.

”Gió thổi ra từ quạt này, cũng thơm hơn quạt đàn hương bình thường, tranh trên quạt đã được sấy qua, khá đẹp mắt.” Mạnh Tuyết Nghi khen.

Quạt đàn hương bình thương một lượng bạc một cái, người bình thường không dùng nổi vật phẩm tinh xảo như vậy, Mạnh Tuyết Nghi ở nhà gỗ trên núi, vì sao lời bình thành thạo như thế, giống như thường xuyên sử dụng.

Chỉ là một suy nghĩ thoáng qua, Diệp Tố Huân cũng không thèm để ý, nàng bị quạt đàn hương tinh mỹ lịch sự tao nhã hấp dẫn.

Quạt Trấn Hương Đàn được khắc tinh tế từ cây đàn hương mà thành. Mặt quạt có sơn thủy, tranh hoa, chim, cá các loại... Hình ảnh trông rất sống động, cây quạt linh lung tinh xảo, màu sắc tú lệ, khi nhẹ lay động, mùi mộc đàn thơm ngát tỏa ra bốn phía, thấm vào lòng người.

Trình Sâm cười nhìn Diệp Tố Huân và Mạnh Tuyết Nghi.

”Vừa rồi tới một nhà kia, cũng nhiều cái đẹp lắm, chúng ta đến bên kia nhìn nhìn lại, ta muốn mua một hai ngàn cho cha ta tiêu thụ ở hiệu buôn.” Diệp Tố Huân lắc đầu, tỏ vẻ không hài lòng.

Một hai ngàn? Đúng là mua bán đáng kể ở mùa này, vừa rồi Diệp Tố Huân tiếu tựa phi tiếu nhìn chủ quán, khiến ấn quẫn bách, nghe Diệp Tố Huân muốn mua nhiều, không chút nào hoài nghi tính chân thật của lời nói này, lập tức nói: “Ta có thể hạ giá cho ba vị, nếu muốn mua tới 2000, thì 500 văn một cái.

Diệp Tố Huân hư hư thật thật, không ngờ chủ quán giảm nửa giá, cái quạt này có tranh và thủ công không kém, vừa đi qua mấy nhà, những chủ quán kia không dứt khoát bằng chủ tiệm này, Diệp Tố Huân thực sự hơi động tâm, chỉ là trên người mình không có bạc, không biết Trình Sâm có bao nhiêu bạc, Diệp Tố Huân nhìn Trình Sâm, hắn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Trình Sâm lắc đầu.

Đây là tỏ vẻ không có bạc rồi,, Diệp Tố Huân nhìn lướt qua cây quạt, 500 văn đã quá gần giá vốn, lãi cho chủ quán cũng vô cùng ít, nế không phải trời lạnh, 800 văn một cái chưa chắc đã được.

Cơ hội kiếm bạc trắng tốt như vậy Diệp Tố Huân không buông được, suy nghĩ cút, nói với chủ quán: “Chúng ta còn muốn đi Giới Lăng tế tổ, không tiện mang theo hàng hóa đợi lúc trở về Giang Ninh thì tới lấy nhé.”

Mua bán đến tay lại không thành, chủ quán nghe được lời của Diệp Tố Huân có chút ủ rũ, chuyến này đi rồi, ai biết còn tới hay không, lại nghe đến ở Giang Ninh, con mắt sáng ngời, nói: “Hiệu buôn của tiểu thư ở Giang Ninh? Không biết là nhà nào? Trong trấn gần đây có rất nhiều người muốn lên Giang Ninh tham gia ân khoa, sắp đi, có thể mang hộ giúp tiểu thư.”

Lúc đến Diệp Tố Huân nhìn thấy rất nhiều thư sinh trên đường, biết sắp tới ân, cố ý nói ra hai chữ Giang Ninh, đúng là đợi một câu

này, lập tức biết thời biết thế nói:“Rất tốt, như vậy, trước ta giao năm mươi lượng, ngươi lại để cho người đưa đến phủ Anh quốc công ở Giang Ninh, có dì ta trả bạc.”

Ban đầu chủ quán nghe được chỉ giao năm mươi lượng, muốn bác bỏ, hai chữ không được đã đến miệng, nghe Diệp Tố Huân nói ra bốn chữ phủ Anh quốc công vội vàng nuốt trở về, cao hứng đồng ý.

Trình Sâm thanh toán năm mươi lượng bạc, Diệp Tố Huân nhìn kỹ, chọn 2000 cái, còn thêm 1000 cái, chủ quán vui mừng quá đỗi, không hề đề cập tới phí đưa hàng (tiền ship ^_^)

**

”Quạt vô dụng vào lúc này nhưng đợi đến sang năm bán, quạt bình thường không thể so với quạt đàn hương, còn phải cẩn thận bảo dưỡng, ngươi lại không mở hiệu buôn, không cần mua những cái này.” Sau khi về khách điếm, Mạnh Tuyết Nghi không ngừng lắc đầu lại oán trách Trình Sâm: “Ngươi thật không đúng, nếu ngươi không chịu trả tiền, Tố Huân đã không lấy rồi.”

”Nàng thích là được rồi.” Trình Sâm nhìn Diệp Tố Huân ôn nhu cười, lơ đễnh nói.

” Ngươi nuông chiều nàng như vậy, se hại nàng cũng hại chính ngươi đó.”

” Có người cho mình nuông chiều, có gì không tốt.” Trình Sâm quay đầu nhìn mặt trời đang lặn xuống, buồn bã nói.

Hai người bọn họ nói chuyện, một là khẩu khí của trưởng bối, một là giọng điệu của người đang yêu, Diệp Tố Huân không được tự

nhiên, mở miệng muốn biện bạch, lúc ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Trình Sâm không khỏi ngây ngẩn cả người.

Ráng chiều tươi đẹp, hào quang rực rỡ chiếu lên mặt Trình Sâm, ngũ quan hắn lộ ra hết sức nhu hòa, chợt nhìn về phía trên, làn da tuyết trắng thuần túy, ôn nhuận tinh tế tỉ mỉ tinh tế tỉ mỉ tựa như ngọc thạch, thậm chí còn sáng bóng hơn.

Trình Sâm đột nhiên quay đầu lại, Diệp Tố Huân né tránh không kịp, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần như vậy, có thể nhìn rõ trong mắt của đối phương, ánh mắt mông lung của Trình Sâm chậm rãi tập trung, vui vẻ lưu chuyển trong ánh mắt hắc bạch phân minh.

”Tố Huân muội muội...” Trình Sâm thì thầm giống như khẽ gọi, mắt lạnh nhạt như nước hơi gợn sóng ôn nhu.

Diệp Tố Huân mất phương hướng, cũng chỉ là trong nháy mắt, đôi mắt cực nhanh trở nên timhr táo.

”Đa tạ Sâm biểu ca ủng hộ, đợi sau khi trở về, muội sẽ trả lại bạc.”

”Chúng ta đừng đi Giới Lăng nữa, mau về kinh trước.” Giống như không phát giác được mạch nước ngầm mãnh liệt giữa Trình Sâm và Diệp Tố Huân, Mạnh Tuyết Nghi cau mày nói: “Quạt này thì... Tố huân, trở về tự mình quản lí. Trình Sâm, sắp tới ân khoa, công việc trong triều đình khẳng định nhiều,, ngươi rời đi lâu như thế không ổn.”

Diệp Tố Huân đồng ý, chẳng qua là ngượng ngùng phụ họa, dù sao là Trình Sâm quay trở lại nguyên quán tế bái, không phải du sơn ngoạn thủy.

Trình Sâm cau mày, Mạnh Tuyết Nghi nhìn chằm chằm hắn, có chút hùng hổ dọa người, hai người giống như đang đọ sức.

Khẩu khí nói chuyện và hành vi của Mạnh Tuyết Nghi chưa từng cho là người lạ, tự nhiên trôi chảy, có khi Diệp Tố Huân cảm thấy rất quái lạ, tựa hồ Mạnh Tuyết Nghi là trưởng bối thân thích Trình gia.

Lúc chạm chân xuống đường Giang Ninh, Diệp Tố Huân còn có chút khó có thể tin, le ra phải đi về quê bái tế, Trình Sâm lại bị dăm ba câu của Mạnh Tuyết Nghi khiến cho quay lại.

Trên đường Mạnh Tuyết Nghi không hề đặt câu hỏi, Trình Sâm giống như tâm sự đầy bụng, không yên lòng tĩnh tọa, không hề mang theo nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Diệp Tố Huân.

Thiếu đi một đôi mắt ôn nhu mang ngàn vạn thâm tình chân thành nhìn, Diệp Tố Huân tự tại rất nhiều, ánh mắt Trình Sâm nhìn mình, thật đúng là không cách nào làm như không thấy.

Vốn là ngồi chính giữa, Diệp Tố Huân và Trình Sâm thay đổi vị trí, ngồi gần cửa số, nhấc màn xe lên thưởng thức cảnh sắc đi ngang qua.

Ngày đi đêm nghỉ, mười ngày trôi qua, mơ hồ có thể thấy được thành Giang Ninh, xe ngựa đã gần đến núi Huyền Không rồi.

Ngoài cửa sổ, một ngựa vọt qua như tên bắn, nhanh như tia chớp, mặt mày anh tuấn thoáng qua mắt Diệp Tố Huân.

Anh tuấn dung nhan kia, những ngày này chiếm trọn đầu óc nàng, khuôn mặt sáng ngời nọ, một đôi mắt mừng rỡ vạn phần nhìn nàng, thâm tình nói Tố Tố cuối cùng ta tìm được nàng rồi, lại bi ai

mệt mỏi nhìn nàng dưới bongsmats, xúc động phẫn nộ nói Tố Tố sao nàng có thể nhẫn tâm như vậy.

Hai tay Diệp Tố Huân phát run, không bắt lấy rèm, nhẹ nhàng rơi xuống.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Xe ngựa chạy vững vàng, bên tai truyền đến tiếng cười phập phồng cao thấp, Mạnh Tuyết Nghi lẩm bẩm nói: “Vào thành.”

Trình Sâm 'a' một tiếng, Diệp Tố Huân giật mình hoàn hồn trong si mê, lặng lẽ kéo rèm cửa ra nhìn, phố xá phồn hoa, người người đông đúc, mơ mơ màng màng giống như quen thuộc lại lạ lẫm, bất giác nhíu mày.

”Đã đến.” Trình Sâm đột nhiên nói, xe ngựa cũng theo đó mà dừng lại.

Đại môn cao lớn quét sơn hồng, hai bên có hai con sư tử đá lớn, trên cửa có một tấm hoành phi, đề hai chữ 'Trình phủ'. Diệp Tố Huân yên lặng đánh giá, trong lòng có chút hoảng hốt, hình như trước đó, mình đã thấy một đại môn không khác thế này là bao.

Đại môn mở ra, xe ngựa chậm rãi đi vào, đến trước cửa thùy hoa (một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lửng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu) thì dừng.

Trình Sâm nhảy xuống xe ngựa trước, quay người vươn tay nhìn Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân cực kỳ lúng túng, hơi nghiêng người, thấp giọng nói: “Dì Mạnh xuống trước đi.”

”Đại thiếu gia trở về rồi.” Hạ nhân phục sức chỉnh tề tới vấn an.

”Ừ, phu nhân ở nhà không?” Trình Sâm hỏi. Diệp Tố Huân thừa cơ, vội vàng nhảy xuống, không ngờ tự nhiên trật chân một cái, Trình Sâm vừa mới quay người, cả người nàng liền ngã vào lòng hắn.

”Trật chân?” Trình Sâm tay phải ôm người, tay trái giữ tay Diệp Tố Huân, ôn nhu hỏi.

Thân thể Diệp Tố Huân cứng đờ, một lát cảm thấy xúc cảm mềm nhẫn trên mu bàn tay, có chút mất tự nhiên giãy dụa, lùi lại, lắc đầu: “Dì ở đâu? Mang bọn ta đi gặp bà.”

Xuyên qua hành lang là tiền sảnh, lọ bằng cẩm thạch cắm hoa trang trí được bày ở giữa, phía sau là đại sảnh, rường cột chạm trổ tráng lệ, hành lang treo lồng anh vũ, họa mi, chim tước.... gần cửa có mấy người búi tóc xinh đẹp, thấy họ vội cười chào đón, cúi đầu hành lễ.

”Sâm Nhi, Huân Nhi, trở về rồi.” Một nha hoàn vén màn lên muốn đi vào thông báo, Trình phu nhân đã bước nhanh đi ra.

”Dì.” Diệp Tố Huân khuất thân hành lễ, Trình phu nhân đã kéo nàng, hỏi: “Trên đường đi tốt chứ? Có chỗ nào không thoải mái không...”

”Không, đều tốt, dì thì sao?” Diệp Tố Huân cười trả lời.

”Dì khỏe, thấy cháu càng khỏe hơn.” Trình phu nhân cười hớn hở, đột nhiên nụ cười đông lại, Diệp Tố Huân xoay người theo tầm mắt của bà, chỉ thấy trong mắt Mạnh Tuyết Nghi rưng rưng, bờ môi nhúc nhích, nhìn Trình phu nhân muốn nói lại thôi.

Bốn phía đột nhiên yên lặng, gió nhẹ thổi qua, lá cây rung động, mang theo tiếng nức nở.

”Ngươi là?” Giọng nói Trình phu nhân có chút run rẩy.

”Nương, chúng con trên đường gặp được dì Mạnh, rất hợp duyên nên hài nhi mới mời bà đến nhà chúng ta.” Trình Sâm hơi có chút dồn dập giải thích.

”Mạnh?” Trình phu nhân lẩm bẩm nói.

”Đúng vậy, nương, dì Mạnh rất có duyên với nhà ta, dì ấy cùng họ với người, lại cùng tên dì Hoa.”

”Cùng họ với ta? Cùng tên với dì Hoa con? Mạnh Tuyết Nghi?” Trình phu nhân lùi lại hai bước, bỗng nhiên một tay che miệng, hô to: “Lui ra, tất cả các ngươi lui ra.”

Sao vậy? Diệp Tố Huân bị hù sợ, những nha hoàn Trình gia kia thấp giọng hô vài tiếng, mọi người sẽ cực kỳ nhanh chóng đi ra, Diệp Tố Huân ngẩng đầu muốn hỏi Trình Sâm đã thấy sắc mặt Trình Sâm trắng bệch, nhìn Mạnh Tuyết Nghi giống như gặp quỷ.

”Sâm Nhi, Huân Nhi, các ngươi cũng lui ra.” Mắt Trình phu nhân không rời Mạnh Tuyết Nghi, quát chói tai.

Trình phu nhân chưa từng luống cuống như thế, Trình Sâm lại bất thường, Diệp Tố Huân kéo nhẹ tay áo Trình Sâm, thấp giọng nói: “Biểu ca, chúng ta đi thôi.”

Kéo Trình Sâm tới phòng ngoài, Diệp Tố Huân thoáng dừng lại.

”Tuyết Nghi...” Bên trong truyền đến tiếng Trình phu nhân bi thương kêu to.

” Thu Tuyền...” Mạnh Tuyết Nghi khàn khàn nói.

Họ là người đã quen nhau, Diệp Tố Huân có chút ngốc trệ, Trình Sâm lảo đảo cái, Diệp Tố Huân bị đụng phải, thiếu chút nữa té ngã.

” Sâm biểu ca, dì Mạnh là ai?” Dựa vào trực giác, Diệp Tố Huân cảm thấy quan hệ giữa Mạnh Tuyết Nghi và Trình gia không hề tầm thường.

”Một cố nhân.” Trình Sâm mỉm cười, trong đôi mắt lạnh nhạt lại phủ sương mù mờ mịt, “Tố Huân muội muội, chúng ta đi thôi, đừng ảnh hưởng họ ôn chuyện.”

Bước vào Mộc Tuyết Viên đã từng ở, Trình Sâm cũng không có ý rời đi, Diệp Tố Huân thấy hắn mất tinh thần, nhất thời cũng không tiện mở miệng đuổi người, hai người đứng đấy lặng yên, hồi lâu, Trình Sâm chỉ vào bức họa trên tường, thấp giọng hỏi: “Nàng có đẹp không?”

”Rất đẹp.” Diệp Tố Huân tự đáy lòng khen. Tranh này rất giống mẫu thân nàng, mặt mày không có nửa điểm khác biệt. Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy người trong tranh nhiều hơn phần tự tin, thong dong, lạnh nhạt và cao quý, mê hoặc lòng người.

Trình Sâm ngồi xuống ghế, dựa đầu vào ghế dựa, chậm rãi nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Sao nàng lại xuất hiện vậy?”

Giọng hắn rất nhỏ, Diệp Tố Huân chỉ nghe được mơ hồ, nàng cho là mình nghe lầm.

Trình Sâm không trả lời, lồng ngực kịch liệt phập phồng, mũi thở khẽ nhúc nhích, trong lồng ngực có tiếng nặng nề truyền ra.

Hắn đang khóc? Diệp Tố Huân ngây người, bỗng nhiên Trình Sâm nhảy dựng lên, Diệp Tố Huân chưa hoàn hồn đã bị hắn gắt gao kéo vào trong ngực.

”Sâm biểu ca, thả ta ra...” Diệp Tố Huân sợ tới mức liều mình giãy dụa, Trình Sâm luống cuống làm cho nàng sợ hãi, sợ hãi dần khuếch tán trong lòng, như sóng biển muốn bao phủ lấy nàng.

”Để ta ôm một lúc thôi...” Trình Sâm nhẹ hô: “Cho ta một lúc, ôm một lúc!”

Hắn rất thống khổ, tại sao? Cái loại đau tâm tê liệt phế này, giống như nam tử Quân Duệ nàng đã gặp ở núi Huyền Không. Diệp Tố Huân thất thần, giơ tay, nhẹ nhàng vỗ lưng Trình Sâm.

Nhìn hai người ôm nhau thân thiết trước mặt, Ngu Quân Duệ thực hy vọng, mình không cảm ứng được xe ngựa đi ngang qua có Diệp Tố Huân, không trở về Giang Ninh, cũng không trộm nhảy vào Trình gia để tìm kiếm nàng. Nếu như hắn không đến thì sẽ không chứng kiến một màn khiến con tim như ngừng đập này.

Trình Sâm thì thào: “Tố Huân muội muội, ôm chặt ta, xin muội ôm chặt ta một chút!”

Diệp Tố Huân vỗ nhẹ lưng hắn, nhỏ giọng an ủi: “Sâm biểu ca, có cái gì không vui thì cứ nói ra!”

Bản thân càng không vui, ngày đêm lo lắng cho nàng, vì sao nàng lại hung ác với mình, tuyệt không nhớ tình cũ, chỉ trong chớp mắt, lại cùng nam nhân khác thân mật?

Ngu Quân Duệ muốn lớn tiếng chất vấn, nhưng hắn không hỏi nổi, hắn yêu nàng sủng nàng, nhưng kiếp trước hắn cũng thật có lỗi với nàng. Hắn muốn lớn tiếng khóc thét nhưng hắn không được, sao hắn có thể khóc chứ? Hắn là nam nhân, trong bất cứ hoàn cảnh, bất cứ tình huống nào cũng muốn đứng vững không ngã giống như núi cao.

Mà thôi! Không phải đã nói Tố Tố không thích mình thì sẽ buông tay sao? Xúc động phẫn nộ lui lại, khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh mà an tường.

”Tố Tố, cầu cho nàng được hạnh phúc.” Hắn nhẹ nhàng nói trong lòng, quay người ra cửa trước.

Phía chân trời, ráng mây tươi đẹp, thay đổi thất thường, kí ức kiếp trước giống như tia chớp xẹt qua mắt Ngu Quân Duệ, bao lần hắn và nàng chìm trong hào quang cuồng nhiệt ân ái....

Những kích tình phóng túng tâm hồn... Trong triền miên để cho người ta mê mẩn...

Nụ hoa ngượng ngùng chớm nở kia, mị hoặc mê người kia sắp thuộc về người khác rồi, da thịt bạch ngọc sau này là do người khác vuốt ve, eo thon tựa cành liễu kia không còn cong lại vì mình nữa...

Không! Mặt hắn trở nên lạnh như băng, thân thể lập tức cứng ngắc.

Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy một lực rất lớn kéo mình, bịch một tiếng, trái lại Trình Sâm lại nằm trên đất, mình bị cuốn vào một vòng ôm ấm áp.

Diệp Tố Huân vừa muốn hét to gọi người, chợt im bặt, tuy không rõ mặt nhưng khí tức quen thuộc nóng rực, nàng có thể khẳng định người đang ôm mình chính là cái người trên núi Huyền Không kia.

Cánh tay hắn vòng quá chặt, Diệp Tố Huân có chút không thở nổi, thấp giọng nói: “Ngươi thả ta ra.”

”Không buông.” Ôm thân thể mềm mại, ngực Ngu Quân Duệ một hồi co rút đau đớn, vừa rồi thân thể này đã bị Trình Sâm ôm, không biết lúc mình không có, bọn họ còn làm gì nữa.

” Tố Tố, nàng và Trình Sâm đã làm chuyện ta với nàng từng làm sao?”

”Ngươi nói cái gì?” Diệp Tố Huân giương mắt nhìn Ngu Quân Duệ, tròng mắt đen nhánh lộ vẻ mờ mịt.

Vẻ mặt nàng giống như không biết mình, Ngu Quân Duệ vừa đau xót vừa tức giận, qua một lúc lâu, thấp giọng hỏi: “Tố Tố, tuy đời này chúng ta chưa từng làm nhưng nàng thật có thể quên kí ức vui vẻ, ngọt ngào trước kia của chúng ta, hoan ái với nam nhân khác? Hay là, nàng và Trình Sâm đã làm những chuyện chúng ta đã làm?”

Lúc này hắn có ý gì, Diệp Tố Huân hiểu rõ, hắn nghi ngờ mình và Trình Sâm không trong sạch, trong nháy mắt, khí huyết dâng lên, không chút nghĩ ngợi, mạnh mẽ cắn vào lồng ngực Ngu Quân Duệ.

”Tố Tố...” Ngu Quân Duệ thì thào, thấp giọng kêu một tiếng nhưng không tránh không né.

Mùi máu tươi tràn ra trong miệng, Diệp Tố Huân cảm giác ngực mình rất đau, đau đến mức nàng nhịn không được liều mạng đẩy người kia ra, chỉ cần thoát khỏi hắn, sẽ không đau lòng nữa.

”Tố Tố, đừng rời bỏ ta.” Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân thêm chặt, hắn sợ vừa thả lỏng tay, người trong ngực sẽ biến mất, từ này về sau không gặp lại.

”Ngươi thả ta ra, ta không biết ngươi.” Diệp Tố Huân kêu lên.

”Không biết ta?”

Trời đất như quay cuồng, lưng Diệp Tố Huân kịch liệt đau nhức, cả người bị ẩy xuống đất.

”Ngươi muốn làm cái gì?” Một màn trên núi Huyền Không tái hiện, Diệp Tố Huân không nhịn được lùi lại.

”Ta muốn làm cái gì? Làm chuyện trước kia chúng ta hay làm, để nàng có thể nhớ lại ta.” Ngu Quân Duệ âm lãnh nhìn chằm chằm vào Diệp Tố Huân, hắn đã chịu đủ rồi.

Mặt mũi của hắn vặn vẹo dữ tợn, bi phẫn, cuồng dại, Diệp Tố Huân sợ tới mức kêu to: “Sâm biểu ca...”

Nàng kêu càng thêm đã kích thích Ngu Quân Duệ, “Tố Tố, vì Trình Sâm, nàng muốn vứt bỏ ta?”

Hắn nói rất chậm, từng chữ nghiến răng nghiến lợi.

”Tố Tố, hai đời chúng ta cộng lại gần bảy năm, thời gian bảy năm, không thắng nổi một tháng ở chung giữa nàng và Trình Sâm sao?”

Tay hắn dùng sức rất lớn, giống như móng vuốt thép kẹp vào bả vai Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân thống khổ rên rỉ một tiếng, tại thời điểm nàng không có ý thức, một tiếng Quân Duệ đã thốt ra.

”Quân Duệ ca ca, đau quá, huynh thả muội ra.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Vừa nói xong, Diệp Tố Huân trở nên ngốc trệ.

Ngu Quân Duệ không buông tay, ánh mắt vốn âm lãnh lập tức ấm áp như ánh mặt trời, “Tố Tố, nàng không quên chuyện của chúng ta, đúng không?”

”Ta...” Diệp Tố Huân không biết nói thế nào, nàng vốn không nhớ gì hết.

”Tố Tố, ta nhớ nàng muốn chết.” Một tiếng khàn khàn thổ lộ tất cả, Ngu Quân Duệ đè trên người Diệp Tố Huân, khí tức nóng hừng hực đập vào mặt. Đôi môi Diệp Tố Huân khẽ nhếch, muốn nói lại nói không nên lời, bởi đôi môi nóng hổi của hắn áp lên môi nàng.

”A.....” Dính mút thật lâu, một tay Ngu Quân Duệ ôm cổ Diệp Tố Huân, vừa hôn vừa niết, một tay xoa nắn khắp chỗ trên người nàng, hận không thể vò nát nàng, sau đó nuốt toàn bộ, như vậy thì không cần lo lắng sẽ mất đi rồi.

Diệp Tố Huân bắt đầu thở gấp, Ngu Quân Duệ ôn nhu hơi buông môi nàng ra, tay phác họa đỉnh núi, Diệp Tố Huân choáng váng mềm nhũn người, bàn tay nhỏ bé giống như có ý thức riêng, chạm vào bộ phận cứng rắn của hắn khi hai người hôn nhau, ngón tay của nàng dọc theo đồ vật kia phác họa, sau đó dùng sức cầm chặt văn vê, mắt nhắm nghiền, lông mi rung động, đỏ ửng lan khắp mặt, đầy vẻ mê loạn.

”Tố Tố... Tố Tố...” Ngu Quân Duệ giống như mê muội không ngừng khẽ gọi, bờ môi dán bên tai Diệp Tố Huân, dùng giọng nói trầm thấp thuần hậu câu nói: “Tố Tố, Quân Duệ ca ca muốn ăn muội, muội cho Quân Duệ ca ca ăn nhé?”

Diệp Tố Huân đỏ mặt, giọng nhẹ nhàng tinh tế từ hầu phát ra: “Muội không muốn, đau lắm...”

”Qua một lần này sẽ không đau nữa, muội không muốn thử cảm giác chúng ta hợp thành một thể sao?”

Hơi thở nóng tiến vào trong lỗ tai, một cánh tay không an phận men theo đùi, chậm rãi tiến vào trong...

Hợp thành một thể với hắn có cảm giác gì? Đó là... Trong đầu hiện lên cảnh đồ vật kia của Ngu Quân Duệ liên tục ra vào, tư vị **, bất giác mềm nhũn.

”Quân Duệ ca ca...”

”A..... Tố Tố nghe lời...”

Ngu Quân Duệ hạ thấp tiếng nói, úp sấp giữa hai chân Diệp Tố Huân, hắn không thoát quần nàng, chỉ dùng đầu lưỡi và hàm răng cắn từng chút một cách tầng vải xa tanh.

Ngọn lửa từ nơi hắn chạm đến tràn khắp cơ thể, hai tay Diệp Tố Huân bắt lấy tóc Ngu Quân Duệ, thân thể có chút rung rung, không tự kìm hãm được tách chân ra.

Cảm giác được Diệp Tố Huân động tình, đầu lưỡi và hàm răng Ngu Quân Duệ gặm cắn nơi ướt át kia nhanh hơn, dục vọng tích lũy đến muốn sôi trào, hắn muốn xé rách quần Diệp Tố Huân, muốn

xông vào. Nhưng cũng cảm giác được bắp thịt Diệp Tố Huân căng cứng, biết nàng khẩn trương, Ngu Quân Duệ thở dốc, liều mình khắc chế xúc động muốn giơ roi thẳng tiến mà bò lên, dụi mặt Diệp Tố Huân, cái kia cứng rắn cách quần áo dán chặt lấy đùi Diệp Tố Huân chậm rãi trêu chọc.

Diệp Tố Huân bị trêu chọc, dục hỏa đầy người, mất thần trí, miệng liên tục nức nở gọi Quân Duệ ca ca.

Ngu Quân Duệ nghe được thanh âm mềm mại vô lực này, vật vốn căng càng thêm trướng đến đau nhức, bàn tay lớn tiến vào trong quần Diệp Tố Huân, ngón tay thon dài chợt đâm vào, chỗ kia của Diệp Tố Huân mặc dù đã ẩm ướt, nhưng vẫn cảm thấy một hồi đau nhức, thân thể vặn vẹo uốn éo kháng cự, đột nhiên run rẩy, Ngu Quân Duệ thế mà văn vê nơi mẫn cảm nhất của nàng.

”Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân hít vào, nhéo cánh tay luống cuống của Ngu Quân Duệ, kẹp chặt hai chân.

”Thoải mái không, Tố Tố?” Ngu Quân Duệ chen chân vào giữa hai chân Diệp Tố Huân, đẩy ra đôi chân đang kẹp chặt chẽ, tay không ngừng xoa nắn nơi câu tâm người kia.

”Quân Duệ ca ca... Ah...” Diệp Tố Huân thấp giọng kêu, đã không rảnh để ý mình giống như không biết xấu hổ, cũng không cách nào suy nghĩ vì sao mình lại gọi Quân Duệ ca ca thân mật như thế.

Tuy là mất trí nhớ, không còn kì ức hoan ái, không cấm được Ngu Quân Duệ, dưới sự tận lực trêu chọc của hắn, nơi mẫn cảm kia vài phần đau đớn, toát ra tư vị ** không thể nói. Diệp Tố Huân vui sướng, cái gì cũng không nhớ ra được, nàng chỉ không chờ được thậm chí còn trông ngóng một khắc kích tình bạo phát kia, thuận

theo Ngu Quân Duệ tùy tiện làm càn. Buổi chiều đến, bầu trời ngày càng tối đi... Trong phòng còn có một người, hai người đều quên hết...

******

”Tuyết Nghi, sao mặt muội biến thành như vậy?” Trình phu nhân Mạnh Thu Tuyền lôi kéo Hoa Ẩn Dật khóc hồi lâu, nhìn Hoa Ẩn Dật khóc hỏi.

”Vì sao biến thành như vậy ư?” Hoa Ẩn Dật sờ mặt mình, nặng nề cười cười, tơ máu chằng chịt thấy mà giật mình. “Thu Tuyền, cái mặt này đã từng bị cắt đi.”

”Cái gì? Ai làm? Tỷ đi...” Mạnh Thu Tuyền kêu sợ hãi, mới nói được một nửa thì sững sờ nhìn Hoa Ẩn Dật.

”Là muội tự nguyện.” Khóe môi Hoa Ẩn Dật nhếch lên, đôi mắt đen kịt lóe ra hào quang sáng ngời. Là loại ánh sáng chói mắt phát ra từ nội tâm. Ánh sáng này, khiến khuôn mặt khủng bố chợt trở nên rực rỡ mà sinh động, xinh đẹp không gì sánh được.

”Thu Tuyền, khuôn mặt kia mang cho muội rất nhiều điều xấu, tỷ không đoán được đâu.” Trong mắt Hoa Ẩn Dật lập loè lệ quang: “Muội đã chết rồi...”

”Cái gì...” Mạnh Thu Tuyền ngã ngồi xuống ghế, sau hồi lâu thì thào im bặt, chợt phẫn nộ đứng lên, nắm chặt bả vai Hoa Ẩn Dật: “Muội bị ngốc à, tại sao phải đồng ý yêu cầu cái thằng vô sỉ Nghiêm Long kia?”

”Không đồng ý thì thế nào?” Một nụ cười thảm, Hoa Ẩn Dật lắc đầu, che mặt khóc thảm: “Muội không đồng ý, thì Nghiêm Long sẽ

xử tử Diệu Sùng, muội cô nhi quả phụ, cũng không trốn được việc bị hắn nhục nhã, khi đó, muội phải làm sao? Chết để bảo vệ trong sạch? Nhưng chết rồi, con muội sống thế nào? Muội không chết, thì con muội phải nhận giặc làm cha, lại nhẫn nhịn tiếp à?"

"Muội có thể nói cho tỷ biết, chắc chắn tỷ sẽ nghĩ biện pháp giúp đỡ." Mạnh Thu Tuyền phẫn nộ nắm chặt nắm đấm.

"Tỷ giúp muội thì chỉ có thể thông qua tỷ phu, khi đó tỷ phu chưa thừa kế tước vị, có thực lực gì giúp muội đấu với Nghiêm Long?" Tìm Mạnh Thu Tuyền xin giúp đỡ, không phải Hoa Ẩn Dật chưa từng nghĩ.

"Sau đó..."

"Muội treo cổ tự tử muốn chết, Diệu Sùng phát hiện ra sớm, khi đó muội chỉ nín thở thôi, chưa chết, hắn lại cho là muội đa chết, lại sợ tỷ truy cứu, không thổ táng muội mà đặt trên bè tre thả theo dòng nước..."

Bè tre xuôi theo dòng nước, ở hạ lưu gặp được hai người phụ nữ.

"Bọn họ cứu muội?"

"Ừ."

"Vậy mặt của muội?"

"Người phụ nữ đi phải đi tìm thầy thuốc quay lại, họ cũng không biết muội còn sống, sau khi cha người kia thấy khuôn mặt muội, thì sai người ngăn bè lại, mang muội lên thuyền bọn họ."

”Bọn họ cần thầy thuốc có quan hệ gì với mặt muội?”

Hoa Ẩn Dật hít một hơi thật sâu, cắn môi dưới nói khẽ: “Cô gái kia, có bộ dáng giống muội, chỉ là, trên mặt chằng chịt nốt đỏ.”

”A?” Mạnh Thu Tuyền nghẹn ngào thét lên: “Bọn họ lột da mặt muội, áp vào mắt ả kia?”

”Ừ, trước đó họ đi chỗ thần y cầu chữa nhưng thần y nói không có cách nào tiêu trừ, biện pháp duy nhất là nếu nếu có gương mặt tương tự thì lột da mặt, dùng nước thuốc đặc thù dán lên, dưỡng hơn nửa năm, da mặt sẽ dần sinh trưởng ở trên mặt cô gái kia.”

”Thật ác độc, vì mình, vậy mà... Tuyết Nghi, con ả này ở đâu? Tỷ tìm bọn họ báo thù thay muội.” Mạnh Thu Tuyền cao giọng mắng to.

”Nghe muội nói hết đã.” Hoa Ẩn Dật giữ chặt Mạnh Thu Tuyền: “Muội nói là muội tự nguyện. Người cha kia cho là muội chết rồi, mang đến chỗ thần y, nghe được muội còn sống thì không còn ý đó nữa. Là muội nghe được đối thoại của họ, chủ động nói ra. Lúc ấy đã thử tìm chết thì không còn dũng khí tự tử nữa, nghĩ đến khuôn mặt này vô cùng hại người, không bằng hủy nó đi.”

Trước khi Hoa Ẩn Dật hủy dung nhan thì tâm nản như chết, sau khi từ một mỹ nhân tuyệt sắc trở thành người quái dị, vẫn bi thương hối hận không rõ tên, nhưng ván đã đóng thuyền. Bà xấu hổ vì mặt mình dọa người, lại chịu tổn thương, ngay cả quay trở lại thành Giang Ninh cũng đều không có dũng khí.

Nhiều năm trôi qua, không bỏ được nhi tử, tâm tâm niệm niệm không thể quên, ngày ấy nghe Diệp Tố Huân nhắc tới Giang Ninh, nỗi lòng xúc động, nhịn không được hỏi nhiều một câu, nghe được

là từ Giang Ninh đi đến Giới Lăng, nguyên quán Mạnh Thu Tuyền là Giới Lăng bà dĩ nhiên biết, mở cửa thấy Trình Sâm, thấy mặt hắn có vài phần giống cố nhân, có phần nghi ngờ mơ hồ, nên để bọn Diệp Tố Huân tá túc.

”Mặt muội có biện pháp hồi phục không?” Nhìn dung nhan đã từng một thời khuynh đảo thiên hạ giờ trở thành quái dị kia, Mạnh Thu Tuyền cảm thấy vô cùng bi ai.

”Không có biện pháp, trừ khi...” Hoa Ẩn Dật mở miệng, lại không nói gì tiếp.

”Trừ khi tìm được người có tướng mạo tương tự, lột da mặt xuống dính lên cho muội, đúng hay không?” Mắt Mạnh Thu Tuyền sáng ngời. “Tuyết Nghi, chúng ta tìm nữ nhân kia, lấy da mặt muội về.”

”Ngày đó muội không hỏi quê họ ở đâu, biển người mênh mông, đi đâu tìm kiếm? Mà thôi.” Hoa Ẩn Dật lắc đầu, nhưng thật ra, muốn tìm nữ tử dùng da mặt mình ở đâu, bà rất rõ.

”Không tìm được?” Mạnh Thu Tuyền than nhẹ, một lát nói: “Không tìm được thì thôi, trước mắt đã có một người phù hợp.”

”Thu Tuyền tỷ nghĩ gì vậy, chuyện này không được làm.” Hoa Ẩn Dật nhìn ra ý định của Mạnh Thu Tuyền, sợ tới mức lắc đầu liên tục. “Tuyệt đối không được, ta đã già rồi, còn Tố Huân đang còn xuân, sắp nở hoa, chiếm dung nhan nó, vô cùng nhẫn tâm.”

Mạnh Thu Tuyền nhíu mày, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn bạn tốt: “Muội chính là mềm lòng, không nói lòng muội

năm đó đã chết, lúc đó chỉ vì muội đồng tình mới chủ động cho người ta lột da mặt, tỷ nói không sai chứ?”

(*) Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Mặc dù lúc ấy lòng Hoa Ẩn Dật đã chết, nhưng nguyên nhân muốn cho da mặt, thật sự do nhìn nữ tử kia vì xấu xí, khiến người gặp đều sợ hãi, khiếp nhược, quả thực do đau lòng mới chủ động đề nghị.

”Bất kể thế nào, chuyện này không thể làm.” Hoa Ẩn Dật kiên định lắc đầu.

”Vậy muội cứ để thế này sao? Với cái dạng này, sao nhận lại được Quân Diệp? Sao đuổi được Lưu Thị ra khỏi Ngu gia?”

”Lưu Thị? Người mới của Diệu Sùng?” Hoa Ẩn Dật ngây dại, hai mươi năm trôi qua, mỗi lần nhớ tới ân ái triền miên giữa phu thê ngày đó, vẫn cho rằng Ngu Diệu Sùng sẽ không tái giá.

”Ừm, Tuyết Nghi, hôm nay nghe lời muội nói mới nhớ, muội phu cưới Lưu Thị không lâu, thì Nghiêm Long chọc phải tai họa bị xử tử rồi, xem ra năm đó không phải muội phu vô ơn bạc nghĩa, có mới nới cũ, là vì báo thù thay muội, Tuyết Nghi muội phải khôi phục dung mạo, để Quân Diệp có thể gặp mẹ. Đuổi Lưu Thị ra khỏi Ngu gia, ba người sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ hết quãng đời còn lại.”

”Muội...” Hoa Ẩn Dật giật mình, ngơ ngác nhìn Mạnh Thu Tuyền: “Thu Tuyền, lần này muội chỉ muốn nhìn Diệp Nhi một chút, không muốn quay trở lại Ngu gia, không muốn gặp lại Diệu Sùng.”

”Muội ngốc à! Tại sao không gặp lại? Nhiều năm trôi qua như thế, tỷ nghe nói, muội phu chỉ có mỗi muội trong lòng...” Mạnh Thu Tuyền biết được ẩn tình năm đó, cho rằng Ngu Diệu Sùng vì báo thù cho Hoa Ẩn Dật nên nhẫn nhục lấy Lưu Thị, ấn tượng trong lòng hoàn toàn thay đổi, trau chuốt cẩn thận kể lại những gì nghe được, nào là mối tình thắm thiết của Ngu Diệu Sùng với thê tử đã chết, rồi thì lạnh lùng đối xử với Lưu Thị, còn sợ không thể đánh động Hoa Ẩn Dật, lại nói tiếp: “Hai mươi năm Quân Diệp không có mẫu thân, muội thật nhẫn tâm chỉ nhìn qua rồi đi sao?”

Một câu của Mạnh Thu Tuyền đánh trúng nhược điểm của Hoa Ẩn Dật, thân thể Hoa Ẩn Dật phát run, bờ môi nhúc nhích không nói ra lời.

”Tuyết Nghi, muội biết không? Tố Huân kia vốn có hôn sự với Quân Diệp nhưng rồi lại dây dưa không rõ với nhi tử Lưu Thị, đoạt da mặt nó, còn có thể đả kích mẫu tử Lưu Thị.” Mạnh Thu Tuyền lại nói tiếp.

Bà ta thích Diệp Tố Huân đều vì tướng mạo Diệp Tố Huân tương tự Hoa Ẩn Dật. Nhưng bản thân Hoa Ẩn Dật đã đứng trước mặt rồi, Diệp Tố Huân cũng chỉ là người xa lạ, có Hoa Ẩn Dật, thì cái người xa lạ này lập tức chuyển thành công cụ để bà ta lợi dụng đả kích hai mẹ con đáng ghét kia.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 46

“Muội phải nghĩ đã.” Hoa Ẩn Dật gian nan che mặt, nếu thật sự bà muốn đổi mặt, cũng không cần tìm Diệp Tố Huân, chỉ cần tìm người đã đổi với bà năm đó là được.

Trình phu nhân cũng không hề bức bách, việc này nói gấp cũng không gấp, huống hồ, nghe nói Ngu Quân Diệp thích Diệp Tố Huân, nếu có thể tìm được nữ nhân năm đó, thì lột da mặt ả, không hủy dung nhan Diệp Tố Huân, không cần tổn thương Ngu Quân Diệp.

Mấy ngày nay, bà phái người đi đón Ngu Quân Diệp qua phủ chơi nhưng Ngu Quân Diệp không đến, cho biết là đang ẩu khí với phụ thân, muốn phụ thân lui hôn sự với Diêu gia.

”Tuyết Nghi, Quân Diệp không muốn lấy nữ nhi của Diêu Nghiệp, muội về, có thể tìm cơ hội khuyên muội phu, không cần miễn cưỡng Quân Diệp.”

”Muội...” Hoa Ẩn Dật nhẹ nhàng mà lắc đầu, thấp giọng nói: “Muội không muốn gặp Diệu Sùng, chuyện này, chỉ sợ hắn...”

”Chuyện này không thể trách muội, muội vì cứu hắn ta, hơn nữa đã qua nhiều năm như thế, muội cũng đã chết một hồi, còn sống trở về rồi, cũng đừng nghĩ nhiều quá.” Trình phu nhân cho rằng Hoa Ẩn Dật vì cứu Ngu Diệu Sùng mới chịu nhục, Ngu Diệu Sùng phải thương yêu gấp bội mới đúng.

”Tạm thời đừng để Diệu Sùng biết thì hơn.” Hoa Ẩn Dật có chút thương thế, năm đó Nghiêm Long **, tuy đã nói lấy chết để không phải sống nhơ nhưng cuối cùng lại không chết, hôm nay dung mạo đã mất, xấu xí ghê người, ở trước mặt người yêu có cảm giác không thể ngóc đầu lên được.

”Được.” Trình phu nhân đồng ý, lại suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như thế, trước mắt sẽ không nói với Quân Diệp, chờ muội khôi phục dung mạo, đoàn tụ với Diệu Sùng thì để mẫu tử nhận nhau sau. Trong lòng Quân Diệp, nương hắn là mỹ nhân sắc nước hương trời, muội mang bộ dạng như vậy xuất hiện, không cách nào tranh với Lưu Thị, chỉ sợ cũng sẽ làm mất mặt Quân Diệp.”

Hoa Ẩn Dật vốn không có ý khôi phục dung nhan, Trình phu nhân khích lệ như thế, nỗi lòng bay bổng, nghĩ đến không thể để nhi tử mất mặt, hơi động tâm với việc khôi phục dung nhan như hoa ngày trước.

Nhưng! Mặc dù khôi phục dung nhan, chuyện ** với Nghiêm Long cũng không thể bỏ.

”Thu Tuyền, vừa rồi tỷ nhận ra muội kiểu gì vậy? Muội giống trước kia lắm sao?”

”Không giống, nếu ánh mắt muội không đầy nước mắt nhìn tỷ, ánh mắt ấy khiến tỷ chú ý, nếu Sâm Nhi không nói tên muội là Mạnh Tuyết Nghi thì tỷ không nhận ra đâu.” Một mỹ nhân tuyệt sắc biến thành người quái dị, khoảng cách quá lớn.

”Thu Tuyền tỷ giúp muội an bài đi, muội muốn dùng một thân phận khác, về trrước, lén lút thăm dò xem trong nội tâm Diệu Sùng

còn có muội hay không, nếu như muội xuất hiện thì lòng hắn còn mang khúc mắc không.”

Thăm dò trước cũng tốt, Trình phu nhân cảm thấy ý định này không tệ, nhưng làm thế nào để ẩn vào Ngu gia thì hơi khó, lấy thân phận nô tài vào phủ dễ dàng nhưng bà không muốn ủy khuất Hoa Ẩn Dật.

”Phu nhân, bên Mộc Tuyết Viên có ẩu đả.” Nha hoàn tới lớn tiếng bẩm báo.

”Sao vậy?”

”Nhị thiếu gia Ngu gia muốn dẫn Diệp tiểu thư đi, đại thiếu gia không cho, hai người tranh chấp...”

”Hay lắm.” Trình phu nhân cao hứng vỗ tay, “Tuyết Nghi, muội lấy thân phận khách đi theo Diệp Tố Huân trở về.”

”Lấy thân phận khách để về?” Hoa Ẩn Dật không hiểu lắm.

”Diệp Tố Huân kia vốn làm khách trong nhà muội đấy...” Trình phu nhân hạ giọng, đơn giản nói nguyên nhân Diệp Tố Huân đến ở Trình gia. Hoa Ẩn Dật nghe được Trình phu nhân hạ độc khiến Diệp Tố Huân mất trí nhớ, không đồng ý lắc đầu, nói: “Tỷ mau đưa giải dược cho người ta ăn đi.”

”Tạm thời không cần.” Trình phu nhân không đồng ý, kéo Hoa Ẩn Dật đi.

Người tụ tập ở Mộc Tuyết Viên ngày càng đông, gần nửa hạ nhân Trình phủ làm thành bức tường người, hành lang trước cửa có đèn lưu ly lay động, ít sắc hồng khuếch tán trong bóng đêm, Trình

Sâm tóc rối bù, nắm chặt nắm đấm đứng trên thềm đá, gió đêm làm bay vạt áo màu trắng, tạo nên luồng không khí không cam lòng.

Đối diện với hắn, một tay Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân, một tay vắt ngang trước ngực, một bộ dạng tùy thời sẽ liều mạng.

”Sao vậy?” Trình phu nhân nhíu mày hỏi, ánh mắt đảo qua hai người.

”Trình phu nhân, Tố Tố quấy rầy Trình phủ đã lâu, hôm nay Quân Duệ muốn dẫn nàng về, xin Trình phu nhân ra lệnh bọn họ lùi ra.” Ngữ điệu Ngu Quân Duệ rất bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, trên mặt đất người nhà Ngu phủ nằm ngổn ngang lộn xộn, trái lại không giống như hắn ra tay đánh.

”Tố Huân, chuyện gì thế này?” Trình phu nhân nhìn về phía Diệp Tố Huân trong ngực Ngu Quân Duệ, cất cao giọng rõ ràng biểu đạt bất mãn.

Vừa rồi Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ thân mật, lúc hai người say mê muốn thoát y, chợt một quyền đánh úp lại, chẳng biết lúc nào Trình Sâm đã tỉnh lại.

Nghĩ đến Trình Sâm còn trong phòng, quan sát hành vi thân mật của mình và Ngu Quân Duệ, Diệp Tố Huân nóng nảy hận không thể chôn mình cho xong. Ngu Quân Duệ muốn dẫn nàng đi, Trình Sâm muốn nàng lưu lại, nàng cũng không biết phải nói gì, chỉ dúi đầu vào trong lồng ngực Ngu Quân Duệ, mặc kệ hắn xử lí thế nào.

Trình phu nhân hỏi, tuy Diệp Tố Huân nóng nảy nhưng không dám ngẩng đầu, tay buông xuống bên người đẩy đẩy Ngu Quân Duệ ra.

”Tố Tố, về cùng huynh, được không?” Ngu Quân Duệ hạ giọng nói, trong lời nói tràn đầy buồn bã, thành khẩn, tận mắt nhìn tư thái thân mật của Diệp Tố Huân và Trình Sâm, bảo hắn để Diệp Tố Huân ở lại Trình gia, thế nào cũng không làm được.

”Ta...” Diệp Tố Huân khẽ cắn môi dưới, ngẩng đầu lên trong sự tĩnh lặng, nhìn về phía Trình phu nhân thấp giọng nói: “Dì...”

Tóc nàng sớm tản ra, tóc dài mềm mại rối tung, nửa che đi gương mặt, trong mắt có sương mù mê ly, ửng đỏ ở hai gò má không biến mất, bờ môi bị hôn đến sưng đỏ không chịu nổi, xinh đẹp mà **....

Trình phu nhân nhíu mày, hai con ngươi Trình Sâm tĩnh mịch, trên mặt mỉm cười ôn nhu vô cùng, ôn nhu nói: “Tố Huân muội muội, người này sẽ thương tổn muội, tới đây với Sâm biểu ca đi."

Màn đêm như tối thêm hai phần, đèn lồng chập chờn, ánh sáng màu đỏ hoà thuận vui vẻ, ánh mắt Trình Sâm mềm mại, như muốn dụ người ta sa vào.

Ngu Quân Duệ cũng không nói thêm, bàn tay lớn rơi xuống trên đầu Diệp Tố Huân, nhẹ nhàng mà vuốt tóc dài rối tung.

Thân mật như thế, như sợ mình không thoải mái, hẳn là hắn muốn biểu lộ quan hệ thân mật trước mặt mọi người? Trong lòng Diệp Tố Huân có chút đắng chát lại tâm thần bất định, lén lút ngẩng đầu nhìn Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ cũng đang ẩn tình nhìn nàng, trên mặt là thần sắc chăm chú ôn nhu.

”Tố Tố, đi theo ta nhé.” Hắn thẳng mái tóc dài của nàng, vén sợi tóc ra sau tai, trầm giọng nói, “Tố Tố, muội giận huynh đánh huynh

mắng huynh đều được, giữa chúng ta, không cần kéo người khác vào, được không?”

Diệp Tố Huân lẳng lặng nhìn hắn, sau hồi lâu, Ngu Quân Duệ nâng một tay Diệp Tố Huân dậy, tay áo rộng thùng thình buông xuống, đám đông ngăn cản ở bên ngoài, ngăn cản không gian thuộc về hai người bọn họ, hắn cúi đầu xuống, đôi môi mềm mại hôn lên môi Diệp Tố Huân, đầu lưỡi cũng không tham tiến vào trong miệng nàng, chỉ cọ xát ở bên ngoài, đụng chạm truyền lại triền miên yêu say đắm nói không rõ.

”Tố Tố, về cùng huynh đi.”

”Được.”

Một tiếng được nói ra, nhìn con mắt màu đen lập tức sáng chói, đột nhiên cảm giác được Diệp Tố Huân đột nhiên cảm giác được tâm trạng tốt hẳn lên.

”Dì, cháu muốn đi với hắn.” Giọng nói nhỏ mang theo kiên định không thể dao động, mặt Trình Sâm trắng nhợt, Trình phu nhân nhìn nhi tử, đè xuống khó hiểu và không vui, cười nói: “Dì tùy cháu, chỉ là cháu rời đi như vậy, dì rất lo, để dì Mạnh đi cùng cháu đến Ngu phủ đi.”

Tình huống Trình gia Ngu Quân Duệ biết, chưa từng nghe qua ai là dì Mạnh, hắn nhìn về phía Diệp Tố Huân.

”Dì Mạnh là người gặp được ở ngoài lần này, chúng ta rất hợp duyên...” Diệp Tố Huân nhẹ giọng giải thích, trong nội tâm có chút không rõ có chút không rõ, buổi chiều thấy rõ ràng Mạnh Tuyết Nghi và Trình phu nhân là bạn cũ, lại giao tình sâu đậm, vì sao Trình phu

nhân lại nói như thế, giống như Trình gia không muốn tiếp nhận một người lạ, nên mới để nàng mang người đi.

Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ nhỏ giọng nói chuyện, Trình phu nhân cũng đè thấp tiếng nói với Hoa Ẩn Dật: “Đây là đứa con trai kia của muội phu và Lưu Thị...”

Ngu Quân Duệ là người tập võ, giác quan thứ sáu linh mẫn, tiếng gần như thì thầm của Trình phu nhân hắn vẫn nghe được.

Đứa con trai của muội phu và Lưu Thị! Mặc dù thông minh nhưng nhất thời Ngu Quân Duệ cũng không hiểu.

Vẻ mặt Hoa Ẩn Dật trong bóng tối không thấy rõ, Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy tuy dì Mạnh này mặc đơn giản, trên đầu không vật trang sức nhưng mà khi đứng chung một chỗ với Trình phu nhân châu ngọc đầy người cao quý, ung dung, thì tuyệt không thua về khí thế.

Ngu Quân Duệ đang đánh giá Hoa Ẩn Dật, Hoa Ẩn Dật cũng nhìn hắn, dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn lãng, hai hàng lông mày đen như mực, hai con ngươi lợi hại kiên nghị, thật là một binh sĩ anh tuấn tốt.

Người trước mắt là bằng chứng trượng phu phản bội bà, nghe nói, cũng cướp đi tình thương của cha với nhi tử mình, Hoa Ẩn Dật miễn cưỡng vẽ ra nụ cười, nhìn về phía Diệp Tố Huân, thấp giọng hỏi: “Tố Huân, dì Mạnh đi theo con nhé, có bằng lòng không?”

Trình gia không muốn lưu, chính mình đã mang người từ núi ra, tự nhiên có trách nhiệm cho bà cuộc sống áo cơm không lo ở quãng đời còn lại, Diệp Tố Huân tránh vòng ôm của Ngu Quân Duệ, tiến

lên vài bước giữ chặt tay Hoa Ẩn Dật, cười nói: “Đương nhiên sẵn lòng.”

Đưa dì Mạnh này vào Ngu gia, đây mới là nguyên nhân Trình phu nhân sẵn lòng để Diệp Tố Huân rời khỏi? Người này là ai vậy?

Chỉ cần có thể Chỉ cần có thể mang Tố Tố đi, vấn đề khác lại nghĩ biện pháp sau, Ngu Quân Duệ dứt bỏ nghi vấn, kéo Diệp Tố Huân hành lễ cáo từ Trình phu nhân.

**

Mái hiên rồng lượn uốn khúc, ngói ngọc Lưu Ly sáng ngời, nóc nhà vươn lên cao vút, khí thế ngùn ngụt đã đến Hầu phủ khí thế rộng rãi.

Ở giữa bình phong sơn thủy, trước bảo tọa, hai bên có lò ấm áp, xà trụ trong phòng vẽ hoa văn răng nanh phi hổ, thảm gấm hoa lệ, tất cả như lạ lẫm như quen thuộc, Hoa Ẩn Dật trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

”Huân Nhi, muội về rồi.” Giọng nói ôn nhuận truyền đến, lúc nói xong, một bóng dáng màu trắng tiến vào Trọng Hi Đường.

Bóng dáng lập lòe, điểm một chút hào quang như cánh hoa bay lả tả trên không trung. Trên mặt nhã của Ngu Quân Diệp còn tiều tụy không che dấu, nhưng tiều tụy này không che được ánh sáng mừng rỡ trong đôi mắt đen, ánh sáng kia le lói đẹp mắt, như là trăng sáng mỹ ngọc, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Là nhi tử của mình, Hoa Ẩn Dật tham lam nhìn, thân thể không thể khống chế mà run rẩy.

”Duệ Nhi, nghe nói Huân Nhi trở về rồi.” Lại một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến cùng với giọng nói ồm ồm, phu quân bà ngày nhớ đêm mong đã đến, sắp gặp lại, Hoa Ẩn Dật từng bước một lui lại, chậm rãi ẩn sau màn che.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Huân Nhi! Xưng hô thân cận như vậy... khi Diệp Tố Huân chìm trong nghi hoặc thì Ngu Diệu Sùng đã đến trước mặt.

”Tốt, trở về là tốt rồi.” Vẻ mặt Ngu Diệu Sùng vui mừng, đánh giá Diệp Tố Huân một lượt, vui tươi hớn hở nói: “Khí sắc cũng không tệ lắm.”

Nghe khẩu khí này, chỉ sợ là thông gia rồi, Diệp Tố Huân âm thầm nghĩ, nhún gối hành lễ: “Tố Huân bái kiến Ngu bá bá.”

”Không ngốc nữa à?” Ngu Diệu Sùng ngẩn ngơ, quên nâng Diệp Tố Huân dậy, trừng mắt nhìn Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ nhớ tới lúc ở Trình gia, lời nói Diệp Tố Huân đã bình thường không còn giả ngu, nghĩ đến Ngu Quân Diệp đã kết hôn vậy thì không cần giả ngu nữa, thích thú nhẹ gật đầu, tiến lên một bước thay cha hắn nâng Diệp Tố Huân dậy, cười nói: “Nhờ tác dụng của dây noãn ngọc, Tố Tố có thể nói bình thường, cha, hài nhi nghĩ ngày mai sẽ lên đường đế Diệp gia cầu hôn, xin cha đồng ý.”

Cái gì mà không ngốc cơ, Diệp Tố Huân khó hiểu, Ngu Quân Diệp bên kia hét: “Muốn đến Diệp gia cầu hôn cũng là ta đi, cha, con không cưới Diêu Ý Chân, con muốn thành thân với Huân Nhi.”

”Nói bậy bạ gì thế, hôn sự với Diêu gia định ra rồi há có thể sửa đổi?” Ngu Diệu Sùng gầm lên, quay đầu nói với Ngu Quân

Duệ:“Quân Duệ, ngày mai mang theo lễ vật, con dẫn Huân Nhi cùng nhau về Diệp gia, lập thành hôn sự.”

”Cha quá bất công, nếu phải liên thân với Diêu gia, Quân Duệ cũng có thể lấy Diêu Ý Chân mà...” Ngu Quân Diệp phẫn nộ hô to, ánh mắt nhìn khắp nơi, muốn ném gì đó, bất ngờ, màn chướng lay động lọt vào tầm mắt của hắn, lùi vài bước, hai tay cầm màn tơ muốn kéo xuống.

Nhìn nhi tử bi phẫn khiến hai con mắt đỏ ngầu, Hoa Ẩn Dật vô cùng đau lòng, Ngu Quân Diệp lùi đến cạnh màn che đang đưa lưng về phía bà, Hoa Ẩn Dật không chút nghĩ ngợi, thấp giọng nói:“Nói với cha ngươi, ngươi mơ thấy mẫu thân, bà nói thích Diệp Tố Huân làm con dâu.”

Ai vậy? Dù nghi vấn nhưng hắn cũng nói theo.

”Diệp Nhi...” Ngu Diệu Sùng nhíu mày chán nản, vô lực ngã ngồi xuống ghế giống như bị rút xương cốt.

Thật sự dùng được! Ngu Quân Diệp cũng không cần chỉ điểm, nói tiếp: “Cha, Diêu Ý Chân kia cuồng vọng vô lý, nương con sẽ không thích con dâu như vậy, cha nhẫn tâm để mẹ mất vui dưới cửu tuyền à?”

Ánh mắt Ngu Quân Duệ đảo qua màn che, trong mắt có hào quang loại băng hàn bén nhọn lóe lên rồi biến mất, Ngu Quân Diệp há to mồm còn muốn nói tiếp, ai ngờ Ngu Quân Duệ đoạt trước một bước, thi lễ một cái với Ngu Diệu Sùng, trầm giọng nói: “Cha, đại ca chưa rõ khúc mặc, chuyện hài nhi đến Diệp gia cầu hôn tạm hoãn đã.”

”Được.” Ngu Diệu Sùng gật đầu, liếc con trai cả, lắc đầu, buồn vô cớ.

Sau khi đã nói xong tất cả, Diệp Tố Huân yên lặng ngẩng đầu nhìn Ngu Quân Duệ yên lặng ngồi bên cạnh.

Tối nay là hắn công khai tới Lê Viên, hai người Lục La và Tử Điệp thấy Diệp Tố Huân thì khóc mãi, nhưng để tránh quấy rầy Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân thì đã sớm lui xuống.

”Ngươi cảm thấy dì Mạnh và Ngu gia có quan hệ rất lớn?” Sau một lúc lâu, Diệp Tố Huân hỏi.

”Ừ.” Ngu Quân Duệ trầm thấp đáp, dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn lãng u ám, đường cong trở nên cương nghị như nham thạch nguội lạnh.

Trong lòng của hắn có một suy đoán vô cùng không tốt, suy đoán này đã có tám chín phần khẳng định sau khi nghe Diệp Tố Huân miêu tả tình cảnh dì Mạnh gặp mặt Trình phu nhân, hắn sợ nói ra Diệp Tố Huân bất an, còn không dám nói.

Nếu như dì Mạnh là Hoa Ẩn Dật, chuyện liền không ổn. Ngu Quân Diệp vừa mang Hoa phu nhân ra, Ngu Diệu Sùng đã bất định, tuy mắt thấy không có chướng ngại, kỳ thật chướng ngại này càng phiền toái hơn trước kia.

Nếu Hoa Ẩn Dật xuất hiện, Diệp Tố Huân giờ lại không ngốc nữa, chỉ sợ Ngu Diệu Sùng bất công sẽ sửa lại, giờ chỉ có thể hy vọng Diêu gia không có chuyện xấu.

”Tố Tố, sao muội không giả ngốc nữa hả?” Ngu Quân Duệ có chút tiếc hận hỏi.

”Ta đã nói cái gì cũng không nhớ, sao ngươi không tin?” Diệp Tố Huân mất hứng bĩu môi, nàng căn bản không nhớ rõ chuyện trước kia, sao biết trước đó mình giả ngốc chứ.

”Cái gì cũng không nhớ?” Ngu Quân Duệ kinh ngạc không thôi, nhìn nhìn mặt Diệp Tố Huân, đột nhiên nhếch miệng cười cười, đầu đến gần cổ Diệp Tố Huân, vừa gặm cắn vừa buồn cười nói: “Tố Tố, lúc muội sống lại đã quên chuyện kiếp trước song lại nhớ chúng ta đã từng thân mật, giờ mất trí nhớ quên tất cả nhưng còn nhớ gọi huynh Quân Duệ ca ca, lúc chúng ta thân mật, muội cũng không kháng cự.”

”Ta...” Diệp Tố Huân cũng không biết sao mình lại gọi Quân Duệ ca ca, mặt vì nóng nảy mà đỏ bừng, cà lăm mãi, hậm hực nói: “Ai không kháng cự thân mật với ngươi chứ, là ngươi không biết xấu hổ.”

”Đúng đúng, huynh không biết xấu hổ.” Ngu Quân Duệ cười nhẹ, giải hiểu lầm rồi,, nhớ tới khi Diệp Tố Huân mất ký ức lại còn có thể cho mình làm xằng làm bậy, còn nhớ rõ Quân Duệ ca ca là mình, tâm tình thật tốt, nắm tay Diệp Tố Huân đánh mình, cười nói: “Tố Tố, lúc trước hiểu lầm muội rồi, cho muội đánh để hả giận nhé.”

Hắn thật sự đánh, bốp bốp vang dội, Diệp Tố Huân đau lòng, giãy tay ra, sẵng giọng: “Da thô thịt dày, đánh ngươi khiến tay ta đau.”

Đây là đau lòng mình đấy, trách móc trong lời nói kia hắn rõ ràng, giống như một giọt nước rơi xuống nội tâm hạn hán đã lâu của Ngu Quân Duệ, ngọt ngào chậm rãi lan ra khắp nơi trên cơ thể...

”Trước đó ngươi nói nếu ta tức thì có thể đánh ngươi, mắng ngươi, có phải ngươi làm gì khiến ta tức?” Diệp Tố Huân bị hắn

thâm tình nhìn nướng đến quanh thân nóng lên, hơi có chút ngượng ngùng, vội chuyển chủ đề.

”Huynh không để muội về nhà nên muội tức giận. Giờ không giận nữa chứ? Ngày đó huynh đã sờ sờ cho muội xem rồi, không thể lại giận chứ.” Đã biết là mất trí nhớ, Ngu Quân Duệ có tâm tư nói giỡn, vừa nói xong, bàn tay lớn không đứng đắn sờ soạng trên người mình vài cái, tỏ vẻ ngày đó mình nịnh nọt Diệp Tố Huân như vậy để xin nàng không tức giận.

”Ngươi... đừng sờ nữa.” Diệp Tố Huân đỏ mặt, nhỏ giọng hừ hừ như tiếng muỗi vo ve, Ngu Quân Duệ không phải đang kiểm nghiệm, rõ ràng là cố ý trêu chọc. Tay kia lướt lướt, mở quần áo, kéo xuống, hai chân cường kiện hữu lực thon dài thẳng tắp, da thịt màu mật ong dưới ánh trăng sáng bóng tràn ngập sức sống, lồng ngực trơn nhẵn kiên cố, hai hạt điểm lồi màu anh đào mê người... Khí tức dương cương tươi mát sảng khoái bao vây Diệp Tố Huân.

”Ngươi mau mặc quần áo vào...” Nuốt nước miếng, Diệp Tố Huân gian nan mà nói, nàng rất muốn nhào tới, cắn điểm lồi nho nhỏ mê người kia.

Tiếng nàng bởi vì thẹn thùng nên chưa đủ khí lực, mềm mềm giống như làm nũng, lông mi dài chớp chớp, một đôi mắt to thanh tịnh dưới ánh trăng mông lung, phảng phất giống như nước xuân gợn sóng lăn tăn, rơi vào trong mắt Ngu Quân Duệ liền không duyên cớ khơi gợi mấy phần quyến rũ, lại để cho hắn nhịn không được muốn hôn lên môi nàng, sau đó, thực sự hành động.

Không thể lỗ mãng được, Tố Tố trở mặt còn nhanh hơn lật sách, Ngu Quân Duệ nói đùa: “Tố Tố, ngày đó, quần áo của huynh là bị

muội cởi nha, sau đó, muội cũng thoát xiêm y, dưới cây chuối tây trong sân, chúng ta đã...”

Diệp Tố Huân bị hắn khiêu khích (xx) như thế, xấu hổ muốn đào cái hố để trốn, đỏ mặt trừng mắt liếc hắn một cái, lẩm bẩm: “Chỉ có nguyên lời của ngươi, thừa dịp ta không có trí nhớ... Nói liều...hứ...”

”Nào có đâu, huynh đang giúp muội nhớ lại, ngày đó, muội tức giận, không cho huynh đi vào, cũng không cho tay huynh thăm dò, huynh nhìn muội ngứa khó chịu, giật lá chuối tây cuốn thành ống đi vào, sau lúc lôi lá ra, đầy nước của muội...”

”Nói bậy...” Diệp Tố Huân hổn hển, vươn tay đánh Ngu Quân Duệ, “Không biết xấu hổ, không nói nữa, mau về đi.”

”Được, được, huynh về.” Ngu Quân Duệ nhấc tay làm hình dáng ngoan ngoãn nghe lời, bó lại xiêm y đi đến thang lầu bên kia, Diệp Tố Huân thở hổn hển đến cạnh cửa sổ. Đột nhiên có tiếng bước chân quay lại, Diệp Tố Huân vừa định chất vấn, quần đã bị giật xuống.

Bị Ngu Quân Duệ chọc hồi lâu, chỗ kia của Diệp Tố Huân đã ẩm ướt hư không tưởng rồi, Ngu Quân Duệ tách chân Diệp Tố Huân, rất nhanh tới gần chỗ ướt sũng, đầu gối xoay xoay trên đỉnh, vuốt vòng eo Diệp Tố Huân cười nói: “Tố Tố, lần trước ống lá chuối tây đầy nước, lần này nó làm ướt đùi huynh, thế nào?”

Diệp Tố Huân bị làm phiền khiến cho đầu óc choáng váng nhưng cảm giác được đầu gối làm mình ngứa muốn khóc, tay nắm chặt lấy bả vai Ngu Quân Duệ, thấp giọng rên rỉ: “Quân Duệ ca ca...”

”Muốn không Tố Tố?” Ngu Quân Duệ khó chịu thở, một tay ôm Diệp Tố Huân, một tay sờ loạn phần lưng nàng, chậm rãi xuống dưới từ eo mềm nhẫn, vuốt ve, chà xát.

” Muốn... Lúc nào chúng ta thành thân?” Diệp Tố Huân thống khổ khẽ nói, không có trí nhớ, không có những thù hận của kiếp trước, nàng nghĩ mình và Ngu Quân Duệ đã như vậy rồi, ban nãy còn nghe hai nô tì của mình nói Ngu Quân Duệ rất tốt, trong nội tâm đã nhận định Ngu Quân Duệ là phu quân.

Tố Tố không phản đối thành thân nữa, Ngu Quân Duệ mừng đến tay chân phát run, lách vào giữa bắp đùi Diệp Tố Huân, chân đạp một cái, quần của Diệp Tố Huân rớt xuống.

Diệp Tố Huân đã không có ý thức, mặc hắn làm càn, Ngu Quân Duệ áp Diệp Tố Huân đến bệ cửa sổ, nâng hai chân của nàng lên vai, đồ vật thô lớn đưa tới, chậm rãi đẩy mạnh.

”Đau... Đau...” Cứng rắn đâm vào, đau đến mức Diệp Tố Huân rơi lệ.

”Tố Tố, nghe lời, dù sao cũng phải đau nhức một lần, cho Quân Duệ ca ca đi vào, được không?”

”Quá đau, mau biến nó trở nên nhỏ, biến nhỏ đi.” Diệp Tố Huân đau đến liên tục lắc lư.

Ngu Quân Duệ hít một hơi thật dài, cúi đầu nhìn nhìn, giống hệt lần trước, chỉ có đỉnh thân đi vào, cánh hoa Diệp Tố Huân phấn nộn kẹp quá chặt, rất nhanh khiến vật kia đau đớn.

Diệp Tố Huân nhíu mày nhịn chỉ một lúc, thấy Ngu Quân Duệ không lui ra ngoài, nóng nảy, hu hu thút thít nỉ non: “Mau biến nó nhỏ

đi, không nhỏ thì ra ngoài, đau chết mất.”

Tên đã trên dây còn không cho kéo cung, Ngu Quân Duệ đổ mồ hôi, biến vật kia nhỏ là chuyện là không thể nào, mắt thấy giấy trên kỉ án, không do dự nữa, kéo qua ngậm đến trong miệng, mấy lần như thế, nhẹ nhàng rút vật kia ra, chậm rãi chọc vào, nhẹ nhàng mà chuyển động khai thác cánh hoa.

Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy đau nhức biến mất, không có đau đớn, chỉ có tư vị mất hồn, sóng sau cao hơn sóng trước.

”Quân Duệ ca ca...”

Hạ thân bị cạo một hồi sảng khoái, Diệp Tố Huân hơi khép mắt, bờ mông nhô lên đón ý nói hùa, cũng không nghĩ là đồ vật gì, chỉ ngóng trông mãi như vậy không dừng lại.

Trong tai nghe được Diệp Tố Huân giọng dịu dàng ngâm nga, nhìn giấy nhiễm nước bóng nhoáng, Ngu Quân Duệ cảm giác mình thứ đồ vật cơ hồ muốn phun ra, hắn kẹp chặt hai chân, khắc chế, trên tay ngừng, nẹ dò xét, hết ra lại vào.

Diệp Tố Huân khoái hoạt vô cùng, hai tay bắt loạn, đột nhiên bắt được cây gậy nóng, có chút ngẩn ngơ, ngón tay nhỏ nhắn cầm chặt, vô ý thức liền vuốt ve. Ngu Quân Duệ thấp giọng hô một tiếng, thẳng lưng, một cổ khoái ý mãnh liệt bay thẳng lên não, trong bụng lửa nóng tăng, oanh oanh liệt liệt trào ra, tay trái nắm vòng eo Diệp Tố Huân buông ra mà bắt đầu dùng sức đâm tay Diệp Tố Huân, mỗi một cái cũng như đóng cọc, hung mãnh hữu lực, cự bổng bành trướng kịch liệt, tay phải cũng không ngừng, nếu vừa rồi là dò xét thì giờ thêm tay trái phối hợp, nhanh chóng mà xoay tròn...

”Quân Ngu ca ca...” Diệp Tố Huân mơ mơ màng màng hô hào, hoàn toàn sa vào bên trong tình dục, eo dao động, lắc mông, lung tung nói, “A...A... Nhanh một chút...”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 48: , Xuân Quang Mất Hồn: Mộng Tình Sầu

“Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân mơ mơ màng màng hô hào, hoàn toàn sa vào bên trong tình dục, eo dao động lắc mông, lung tung nói, “Quân Duệ ca ca... Ah... Nhanh một chút...”

Lời nói dâm đãng như vậy, Ngu Quân Duệ lại nhịn không được, quét toàn bộ đồ vật trên thư án xuống đất, ôm Diệp Tố Huân đặt trên đó.

”Tố Tố, huynh không chịu được rồi...” Lời mập mờ vừa nói xong, một cây gậy thô lớn phá tan chướng ngại chạy vội đi vào.

”A! Đau!” Diệp Tố Huân hít một hơi, nửa người trên cong lên, ôm cổ Ngu Quân Duệ nước mắt rơi như mưa.

”Tố Tố, nhịn một chút...” Ngu Quân Duệ đầy mồ hôi, ngừng suy nghĩ, mật đạo run rẩy khiến hắn không dừng được.

”Đau lắm! Huynh đi ra!” Diệp Tố Huân dùng sức xô đẩy vặn vẹo, nàng không uốn éo còn may, vừa uốn éo xong, phía dưới càng xoắn chặt, Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy một cây côn như muốn đứt.

”Tố Tố thả lỏng, huynh đi ra là được...”

”Hu hu...” Diệp Tố Huân cắn, Ngu Quân Duệ hít một hơi thật sâu định rút ra ngoài, Diệp Tố Huân bị đau, cánh hoa run rẩy, tiến không được lui không xong, thật tra tấn người. Ngu Quân Duệ không có

cách nào, nới lỏng vòng eo Diệp Tố Huân hai tay mò xuống, muốn đẩy cánh hoa ra lại để cho côn bổng rời khỏi.

Vừa cúi đầu đã thấy rõ chỗ hai người kết hợp, cây gậy tráng kiện và ** đỏ tươi ướt át không có khe hở, cánh hoa kiều nộn bởi vì đau đớn mà run rẩy kịch liệt, lại khiến Ngu Quân Duệ kích động đến sợ run chính là giữa nước chảy óng ánh có máu đỏ, Ngu Quân Duệ chăm chú nhìn, nháy mắt cũng không, hai con ngươi chậm rãi đỏ dần, đột nhiên một giọt nước mặt rơi xuống, không hề báo động trước, một giọt lại một giọt, rơi vào tơ máu đỏ thẫm.

”Quân Duệ ca ca, sao vậy?” Diệp Tố Huân đã quên đau đớn, có chút lo sợ không yên mà hỏi thăm.

”Huynh sợ hãi.” Hai tay Ngu Quân Duệ nâng mặt Diệp Tố Huân lên, trán kề trán, hai chóp mũi chạm nhau, “Tố Tố, huynh rất sợ hãi, sợ sẽ mất muội...”

Nước mắt ấm áp chảy trên mặt Diệp Tố Huân, trượt đến miệng, mằn mặn, lòng Diệp Tố Huân chua xót, thế nào cũng cũng không nghĩ ra, một người cương nghị, lạnh lùng, kiên cường, vậy mà yêu hèn mọn như thế, e sợ như vậy.

”Bây giờ Tố Tố là của chàng...” Diệp Tố Huân lẩm bẩm, ôm cổ Ngu Quân Duệ thêm chặt, ngượng ngùng vặn vẹo uốn éo thân thể.

”Tố Tố...”

”Muội muốn...”

”Được!”

”Dùng sức chút... nhanh lên...”

”Có đau hay không?”

”Không đau...”

Thật sự không đau đớn, đau đớn da thịt đâu bì được cảm động nơi trái tim chứ.

Luật động ôn nhu biến thành trận bão, lực hơn ngàn hơn ngàn, tạo ra một màn vui thích tràn ra khắp nơi, cả người Diệp Tố Huân mềm yếu, hai tay không rời cổ hắn, nửa người trên yếu đuối trên thư án, sau lại bị Ngu Quân Duệ ôm ép xuống trên bệ cửa sổ, hắn giữ eo nhỏ, hung hăng xuyên vào từ phía sau, Diệp Tố Huân loay hoay đủ loại tư thế theo hắn, căn bản có muốn kháng nghị cũng đã quên, thân thể giống như bị ngàn con kiến bò, ngưa ngứa thấm dần trong cốt tủy rồi chảy xuôi theo máu, đâu đâu cũng có...

Tra tấn như vậy, hết lần này đến lần khác, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra rặng mây đỏ, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, chỗ dưới kia cũng giống thân thể, rung động theo mỗi lần cây gậy kia ra vào.

”Thoải mái không, Tố Tố?”

”Thoải.... mái...”

Diệp Tố Huân nhăn mày há miệng, giống tố cáo lại như khóc lóc rồi hệt như mời gọi, biểu lộ vừa vui thích, lại không khác gì đang khổ sở. Lại qua một chung trà, Ngu Quân Duệ còn không có ý tứ dừng lại, cây gậy nóng ngẩng cao đầy ý chí chiến đấu, Diệp Tố Huân không chịu nổi cầu xin tha thứ: “Quân Duệ ca ca... Mau khiến nó... dừng... Muội không chịu được...”

”Không thoải mái sao?”

”Thoải mái... Sắp... chết rồi, huynh không ra... muội sẽ chết...” Diệp Tố Huân đứt quãng rên rỉ cầu xin tha thứ, chỗ riêng tư càng không ngừng co rút, từng đợt rồi lại từng đợt chất lỏng tuôn ra, cảm giác tuyệt định khiến nàng tê liệt, thực sự chịu không nổi.

Ngu Quân Duệ nhìn Diệp Tố Huân đến nửa chết nửa sống, thân thể run run theo từng lần va chạm của mình, không khỏi thêm động tình, càng ra vào thêm mãnh liệt, rút rồi lại đâm mạnh, chạm vào chỗ sâu nhất.

”A...” Diệp Tố Huân thét lên một tiếng, thân thể run rẩy một hồi, một cỗ dịch nóng tuôn ra, Ngu Quân Duệ gầm nhẹ, mãnh liệt rút cây gậy nóng, dốc toàn bộ lực lượng phun ra.

Trong đầu Diệp Tố Huân trống rỗng, tứ chi mềm mại không thể động đậy, trong mơ mơ màng màng thấy Ngu Quân Duệ rời đi, một lát trở về, sau đó mới bắt đầu thu dọn quần áo, Diệp Tố Huân há miệng muốn nói nhưng ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, bờ môi nhúc nhích rồi lại thôi.

Kiều nhuyễn lười biếng vô lực như thế, Ngu Quân Duệ nhìn đến nóng cả người, nhưng nhờ có kinh nghiệm đời trước, không dám làm theo ý mình như khi đó, chỉ liếm liếm môi khô đè dục hỏa xuống, cúi đầu xuống hôn Diệp Tố Huân, thấp giọng nói: “Tố Tố, nào, đi tắm.”

Chìm trong làn nước ấm, Diệp Tố Huân cảm thấy vô cùng thích ý, không khỏi buông lỏng thân thể, nhắm mắt lại nhắm mắt lại than khẽ. Mới lúc ân ái khoái đến quên cả đau đớn, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân như bị vật nặng nghiền vài lần, không chỗ nào không đau, chỗ dưới không khác bị dao cùn cắt, đau đến đầu ngón tay đều run rẩy.

Rõ ràng cực kỳ đau đớn nhưng vì sao không hối hận, trong đầu nghĩ đến thời gian vừa nãy, Diệp Tố Huân im ắng nhếch miệng cười cười.

Mình không danh không phận đã thất thân, Diệp Tố Huân lẳng lặng nhớ lại, trong lòng không khổ sở, tựa hồ làm như vậy với Ngu Quân Duệ là điều đương nhiên.

Hắn nói hai người bọn họ sống lại, nhất định gút mắc kiếp trước rất sâu? Sâu đến mình đã mất kí ức, lại vẫn yêu hắn say đắm.

Hai người Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân vong tình, một người gầm nhẹ người kia rên rỉ, tiếng động lan xuống dưới lầu, mặc dù không rõ nhưng nếu có người chăm chú nghe, sẽ hiểu ra cái gì đó.

Tuy nói như vậy không hợp lễ pháp, nhưng Lục La và Tử Điệp lại cho rằng không sao, trong lòng hai người hận không thể tiểu thư nhà mình và Ngu Quân Duệ hợp thành một thể, như vậy, từ nay về sau con đường phía trước của tiểu thư không cần lo nữa.

Lúc Ngu Quân Duệ lặng lẽ xuống lầu, cửa phòng két một tiếng, Lục La nghe tiếng định đi đóng cửa, Ngu Quân Duệ lại ra dấu không cần đóng, Lục La khó hiểu, trông cửa lớn, không lâu sau, Ngu Quân Duệ xách theo một thùng nước nóng lớn trở về, sau khi lên lầu gần nửa canh giờ mới rời đi.

Lục La đóng kỹ cửa sân trở về phòng, Tử Điệp còn chưa ngủ, hai người đồng thời cảm thán không thôi, Tử Điệp nói:: Tiểu thư có phúc.”

”Đúng vậy! Ngu Nhị thiếu gia một lòng đợi tiểu thư, thật khiến người ta hâm mộ.”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, đêm đã khuya còn chưa ngủ, bên cạnh các nàng, Hoa Ẩn Dật cũng trằn trọc, nghĩ trước nghĩ sau, khó có thể bình tĩnh.

Lúc an bài chỗ nghỉ chân, bởi vì bà tính là trưởng bối của Diệp Tố Huân, Lưu Thị vốn muốn cho bà một viện độc lập, nhưng chính bà yêu cầu túc tại Lê Viên với Diệp Tố Huân.

Đêm nay xem ra, đúng như Trình phu nhân nói, nhi tử thích Diệp Tố Huân, chỉ là...

Hoa Ẩn Dật nghĩ đến động tĩnh như ẩn như hiện lên trên lầu, khổ sở thay nhi tử, tình cảm của Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân đã gắn bó như vậy, dù có thể thú nàng vào, cũng không thể cứu vãn nổi nữa.

Hoa Ẩn Dật càng nghĩ càng đau khổ, trượng phu và nhi tử ở ngay trước mặt, cũng không dám nhận lại, nhớ tới buổi chiều nhi tử trách móc không phong độ chút nào, càng khó ngủ hơn.

Lật qua lăn lại trên giường hồi lâu, lúc tiếng trống canh gõ Canh ba, Hoa Ẩn Dật đứng dậy mặc xiêm y vào, lặng lẽ mở cửa đi ra khỏi Lê Viên.

Lan Viên tĩnh lặng im ắng, ẩn trong góc tối, Hoa Ẩn Dật lặng yên nhìn thật lâu, chân nâng lên, vô tri vô giác đi đến Cúc Viên.

Buổi chiều Ngu Diệu Sùng vặn hỏi nhi tử một hồi, nghĩ đến lời đồn về Diêu Ý Chân, thê tử vợ đã chết thật sự sẽ không thích, Diệp Tố Huân lại không ngốc nữa, kỳ thật lấy con dâu trưởng không tệ, trong lòng hậm hực, sau khi quay trở lại Cúc Viên không ngừng

uống rượu giải sầu, mắt say lờ đờ mông lung, lúc ngẩng đầu chợt thấy ngoài cửa sổ có một người đứng yên ở đó.

Người kia ẩn ở từ một nơi bí mật gần đó, nhìn không rõ, chỉ thấy tóc dài mềm mại lưu động, giống như tơ gấm trợt xuống dọc theo phần cổ ưu mỹ, dáng người nhỏ bé và yếu ớt dịu dàng mà đứng, như hoa cúc ưu nhã đón gió thu chập chờn nở rộ.

”Ẩn Dật, nàng chịu về gặp ta rồi...” Nhìn xuyên qua màn đêm, tinh thần Ngu Diệu Sùng hoảng hốt, lẩm bẩm, gió thổi nhè nhẹ, tiếng cành lá lay động sàn sạt trong đêm tối yên tĩnh tạo ra ngọt ngào đẹp và tĩnh mịch hài hòa.

Ngu Diệu Sùng đi nhanh ra cửa, ống tay áo phật động, ánh nến lay động vài cái rồi tắt lịm, bốn phía lâm vào trong bóng tối.

Diệu Sùng muốn ngủ, Hoa Ẩn Dật buồn vô cớ quay người, chợt nghe một tiếng két, chưa hoàn hồn thì một đôi tay đã ôm lấy bà từ phía sau, mùi rượu nóng hừng hực chui vào cổ.

”Ẩn Dật Ẩn Dật, sao nhiều năm như thế nàng mới trở về gặp ta...”

Không! Ta không phải Ẩn Dật. Hoa Ẩn Dật tự nhủ.

”Ẩn Dật... A..... Thật thoải mái, ta lại chạm được vào nàng rồi...”

Một tay nhấc váy dài Hoa Ẩn Dật lên, lướt qua phần bụng, đi đến giữa hai bắp đùi.

Xử lí thế nào đây? Sắc mặt Hoa Ẩn Dật biến thành tái nhợt, bờ môi nhẹ nhàng run rẩy. Bộ dáng mình như vậy, nếu để Diệu Sùng thấy, chỉ sợ... Đây là ở bên ngoài, sao Diệu Sùng lại... Hoa Ẩn Dật cực kỳ sợ hãi, há to miệng, cũng không dám phát ra tiếng.

”Ẩn Dật, sao nàng lại làm thế chứ?” Ngu Diệu Sùng chìm vào hôn mê, bất mãn hít một hơi, tay di chuyển, xoa nắn ngọn núi.

”Diệu Sùng...” Hoa Ẩn Dật hô hào trong lòng, hai mươi năm trôi qua, nam nhân ngày nhớ đêm mong lại một lần nữa chạm đến thân thể. Hoa Ẩn Dật xấu hổ, nóng nảy lại ngọt ngào, rốt cuộc bà lại lần nữa cảm nhận được tư vị đã xa cách từ lâu, không dám gọi cũng không dám trách móc.

Ngu Diệu Sùng xoa nắn một lát thì chuyển xuống dưới, ngón tay khiêu lửa, thở hổn hển thấp giọng nói: “Ẩn Dật, ướt đây này!”

Ngón tay khẽ vuốt, trì hoãn, rồi dùng sức, mở mạnh cánh hoa lại nhanh, sau đó, quần áo rơi xuống đất...

”Không được đấy... Không thể như vậy...” Hoa Ẩn Dật điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng dục vọng đã sôi trào trong thân thể, căn bản không cách nào kháng cự, thậm chí còn phối hợp, Ngu Diệu Sùng thuần thục vuốt ve, chậm chạp rút vào, đưa ra trong hoa tâm.

”Làm thế nào đây? Mình đâu thể đẩy ra...” Hoa Ẩn Dật đỏ mặt nghĩ, phía dưới chất lỏng ngày càng nhiều, Ngu Diệu Sùng hiển nhiên rất hưng phấn, động tác ngón tay dần dần nhanh hơn, sức lực cũng càng lúc càng lớn.

”Ẩn Dật, ta sẽ khiến nàng thoải mái...” Ông gọi khẽ, bỗng nhiên rút tay ra đình chỉ động tác.

”Đã xong?” Hoa Ẩn Dật nhẹ nhàng thở ra, ẩn ẩn có chút thất vọng, trọng nội tâm thế mà có loại cảm giác chờ mong.

Mới chỉ là khởi đầu, tiếng cởi y phục sột sột soạt soạt, thân thể rất nhanh bị kéo đi, mặt Hoa Ẩn Dật bị hướng xuống trên mặt đất, đồ

vật kiên cố chống đỡ ở khe mông, chậm rãi hướng xuống, chèn ép bộ vị ướt át, chân thật mà nóng bỏng.

Hoa Ẩn Dật sợ ngây người, đây là bên ngoài đấy, trước kia bọn họ chưa bao giờ làm.

Dùng lực xông vào địa phương đã bị bỏ lâu, vật nóng cứng rắn ma sát thân thể, rút động ở bên trong,, ngọn núi ma sát trên mặt đất cứng rắn thô ráp có chút đau đớn mang theo xúc cảm lửa nóng, cả người Hoa Ẩn Dật không tự chủ được rung rung, có hỏa diễm bắt đầu thiêu đốt bên trong thân thể...

”Ẩn Dật, thật sự sảng khoái...” Tốc độ Ngu Diệu Sùng nhanh hơn, khoái ý cứ thế kéo đến...

**

Sáng sớm, Ngu Quân Duệ chưa đứng dậy, thủ vệ Thạch Đầu lặng lẽ đến báo cáo, sáng sớm Ngu Diệu Sùng gọi hắn đến hỏi.

”Lão gia hỏi, đêm qua có người ngoài ra vào phủ không.”

Trong lòng Ngu Quân Duệ trầm xuống, tối hôm qua cha hắn hỏi trách Ngu Quân Diệp sau đó tâm phiền ý loạn, rất nhanh đã đi ra Trọng Hi Đường quay trở lại Cúc Viên, không đối mặt với Hoa Ẩn Dật. Hôm nay lại muốn tìm người, tức là trong đêm Hoa Ẩn Dật đã gặp mặt Ngu Diệu Sùng?

Muốn tìm người, xác nhận sau khi bái kiến xong không nói chuyện với nhau, không biết người sẽ ngụ ở trong Ngu phủ. Ngu Quân Duệ đoán vậy, đứng dậy rửa mặt, mặc chỉnh tề xong tiến tới Cúc Viên vấn an.

Hửng đông, Ngu Diệu Sùng tỉnh lại trên đất, xiêm y trên người mặc dù loạn nhưng vẫn khá chỉnh tề, vốn tưởng rằng chỉ là một giấc chiêm bao tươi đẹp nhưng khi thấy chất lỏng sền sệt ngưng kết trên mặt đất thì không hề nghĩ như vậy nữa.

Tuy say, nhưng cảm giác trong ấn tượng đúng là cảm giác khi cùng một chỗ với Hoa Ẩn Dật mới có, Ngu Diệu Sùng thất thần hỏi Thạch Đầu, lúc biết được không có người ra vào, lòng ngũ vị đảo lộn, không biết là thất vọng hay là mừng rỡ.

Xán Nhi tiến đến bẩm báo Ngu Quân Duệ đến đây thỉnh an, Ngu Diệu Sùng tâm phiền ý loạn, khoát tay nói: “Đã biết, bảo Nhị thiếu gia trở về.”

”Thôi để Nhị thiếu gia vào đi.” Xán Nhi lĩnh mệnh đi ra ngoài, bỗng nhiên Ngu Diệu Sùng nói lại.

Ngu Quân Duệ nhìn phụ thân hết ly này đến ly nọ đổ trà vào miệng, trong lòng có chút do dự, Hoa Ẩn Dật tuyệt sắc vô song, dĩ nhiên Ngu Quân Duệ đã nghe qua, dì Mạnh kia chỉ là người quái dị, không biếlafvif sao, nhìn phụ thân tâm thần không yên như vậy, chẳng lẽ là bởi vì dung nhan...?

Ngu Diệu Sùng uống liền hơn mười chén, sau đó ném mạnh đi, hít một hơi thật sâu, giống như lưng đeo ngàn gánh nặng, trầm trọng mở miệng: “Duệ Nhi, trước đó có tin Huân Nhi hãm thân thanh lâu, nếu là sự thật, con còn có thể cầu hôn nó sao?”

Nếu Tố Tố thật bị như vậy, ta sẽ thương yêu nàng gấp bội, xoa dịu vết thương của nàng, đương nhiên vẫn muốn lấy nàng.

Giống như không nghi ngờ dì Mạnh là Hoa Ẩn Dật, không có nghe Thạch Đầu nói Ngu Diệu Sùng tìm người, tất nhiên Ngu Quân Duệ nói chuyện như vậy. Trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Nếu Tố Tố bị như vậy, chỉ sợ sẽ chết để bảo toàn, hài nhi không có cơ hội lựa chọn.”

”Chết để bảo toàn!” Ngu Diệu Sùng lẩm bẩm, thật lâu sau ngẩng đầu, giọng nói có chút đắng chát.“Nếu tự tử song không thành, con sẽ làm thế nào?”

Có hàm ý, Ngu Quân Duệ đã hiểu rõ, dì Mạnh thật sự là Hoa Ẩn Dật từng thất thân với người khác, dùng cái chết để bảo toàn danh dự, chỉ là không biết vì sao lại vẫn còn sống.

Cảnh ngộ của Hoa Ẩn Dật quả nhiên thật đáng buồn, nếu đổi lại là Tố Tố, hắn căn bản sẽ không do dự, đương nhiên là lập tức tương nhận, thương nàng, sủng ái nàng để chữa trị vết thương trong lòng kia.

Phụ thân lại còn hỏi mình xem ra lại có chi ý không muốn tương nhận, trong nội tâm Ngu Quân Duệ thầm cảm thấy không đáng thay Hoa Ẩn Dật.

Nếu vì tư lợi thì nên thuận theo ý của Ngu Diệu Sùng: không nhận lại Hoa Ẩn Dật. Hiện nương mình là chính thất Ngu Diệu Sùng, Hoa Ẩn Dật trở về, thân phận mẫu thân liền lúng ta lúng túng. Ngu Quân Diệp đang bị mất dần sự yêu thương của Ngu Diệu Sùng, nếu Hoa Ẩn Dật trở về, chỉ sợ Ngu Quân Diệp đã có mẫu thân bên người Ngu Diệu Sùng, càng có sức hơn để tranh giành Diệp Tố Huân với mình.

Nhưng mà thế nào thì Hoa Ẩn Dật nói là thê tử kết tóc của phụ thân, một tuyệt sắc giai nhân không biết vì sao biến thành người quái dị đã đủ đáng thương, hai mươi năm có phu quân có con trai lại không dám nhận lại, nghe Diệp Tố Huân nói, còn sống một mình thê lương cô tịch nơi sơn dã, cảnh ngộ như vậy mà mình còn bỏ đá xuống giếng, quá không nhân tính rồi.

Ngu Quân Duệ hơi chút suy tư, cẩn thận mà nói: “Người ta nói chết là hết, đã từng tự tử để bảo toàn thì tất cả những gì trước đó đương nhiên là xóa bỏ.”

”Ý con là?” Ngu Diệu Sùng cầm chặt ly trà, hai tay hơn run.

”Lời thế kết duyên còn đó! Tình cảm khó kiếm trong mơ! Nếu đã chết mà còn sống lại được gặp nhau, tự nhiên quý trọng gấp bội.” Ngu Quân Duệ cúi thấp đầu, thấp giọng nói.

”Lời thế kết duyên còn đó! Tình cảm khó kiếm trong mơ! “ Ngu Diệu Sùng thì thào rồi im bặt, giọng nghẹn ngào. Ngu Quân Duệ không muốn nhiều lời, khẽ khom người, nói: “Cha, khoa sắp tới, hài nhi nghĩ đi ra bên ngoài đi một chút, xem xét các tú tài có người đặc biệt có danh vọng hay không hoặc là người có bối cảnh đặc thù...”

Việc này vô cùng quan trọng, tuy nói chấm bài thi nhưng người có danh vọng hoặc có bối cảnh thì lúc chấm phải xem xét thận trọng hơn, không thể phán quyết sai, đây là Ngu Quân Duệ phân ưu thay vi phụ, chú ý giúp phụ thân, lúc tiến hành thi cử thỏa đáng, không có gì bất ngờ xảy ra.

Ngu Diệu Sùng thoáng hoàn hồn, nhìn tư thế con thứ hai oai hùng bừng bừng phấn chấn, trong nội tâm cảm khái vô hạn, con thứ

hai này tại sao không gửi hồn vào bụng Ẩn Dật, biến thành con trai cả của ông chứ.

Đè xuống suy nghĩ lộn xộn trong lòng, Ngu Diệu Sùng miễn cưỡng cười, nói: “Đi thôi.”

Ngu Quân Duệ đáp một tiếng, quay người bước ra ngoài.

”Duệ Nhi, hôn sự của con và Huân Nhi, đợi thêm ít thời gian nữa.” Ngu Diệu Sùng gọi với theo.

”Hôn sự của hài nhi không cần phụ thân ưu phiền, tất nhiên là đợi đại ca nghĩ thông suốt mới nhắc lại.” Ngu Quân Duệ cung kính nói.

”Vẫn là con hiểu chuyện.” Ngu Diệu Sùng tán thưởng.

Lúc ra Trọng Hi Đường, trên mặt Ngu Quân Duệ hiện lên một nụ cười khổ. Hắn chưa từng hiểu chuyện nếu như vậy, lòng tâm tâm niệm niệm muốn thành thân với Diệp Tố Huân ngay bây giờ, rồi ôm người trong ngực, che chở nàng, sủng ái nàng, chỉ là, hắn hiểu được, hắn không thể bốc đồng, nếu phụ thân không đồng ý, ắt không thành hôn sự, hắn, chỉ có thể khắc chế mà thôi.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Xuân Quang Mất Hồn - Mây Mưa Tình Thú

Sau khi ra khỏi nhà, Ngu Quân Duệ lại không đến trà lâu tra xét tú tài mà đến y quán.

Diệp Tố Huân không có khả năng vô duyên vô cớ mất trí nhớ, liên tưởng đến lời Diệp Tố Huân nói, sau khi Trình phu nhân biết hắn gặp gỡ Diệp Tố Huân, lập tức dẫn Diệp Tố Huân rời sơn thôn nhỏ, Ngu Quân Duệ đoán, Trình phu nhân đã hạ dược mất trí nhớ.

Trình gia không phải nhà có truyền thống võ học, thuốc Trình phu nhân hạ, đoán chừng chỉ là loại mất trí nhớ bình thường, xác nhận có giải dược.

Lúc tỷ muội Diệp gia mới tới Giang Ninh, Ngu Diệu Sùng từng tìm đại phu xem bệnh cho Diệp Tố Huân, khi đó Ngu Quân Duệ đã chuẩn bị qua, có vài phần giao tình với đại phu y quán, sau khi vào y quán, hắn nói thẳng ra ngày Diệp Tố Huân mất trí nhớ, hỏi ai phối dược kí ức.

Trình phu nhân phối dược, quả như Ngu Quân Duệ sở liệu, không mang ra phủ Quốc công, Ngu Quân Duệ không phí bao nhiêu khí lực đã thăm dò được, dược mất trí nhớ kia quả thực có giải dược, Ngu Quân Duệ bỏ ra giá cao, để cho một đại phụ phối giải dược.

”Dược này có tác dụng phụ không?” Cầm dược, trước khi đi, Ngu Quân Duệ có chút không yên lòng mà hỏi thăm.

”Không, dược rất bình thường.”

Ngu Quân Duệ gặp được Trình Hạo ở cửa, Trình phu nhân ra lệnh hắn(TH) thông báo 3000 cây quạt đàn hương Diệp Tố Huân đặt đã được đưa đến rồi.

”Mùa này mà đặt quạt!” Trình Hạo chậc chậc không ngớt lời, lắc đầu không thôi.

”Tuy trái mùa nhưng cũng không phải không thể tiêu thụ, nếu nắm chắc được, có khi còn bán được giá cao.” Ngu Quân Duệ cười nói. Tùy ý hỏi: “Có biết các tài tử dự ân khoa tụ tập ở trà lâu nào nói chuyện không?”

”Sĩ tử nhà cao cửa rộng ở quán rượu Tụ Hiền và quán trà Thanh Đằng, sĩ tử bần hàn tập trung nhiều ở quán thuyết thư cửa Tây.”

”Đưa tất cả quạt đến cửa hàng chúng ta, lấy ba cái mang ta xem, người trả tiền là Trình phu nhân đúng không? Lúc huynh trở về thì cầm bạc ở hiệu buôn chúng ta để trả đi.” Ngu Quân Duệ không muốn thiếu nợ nhân tình Trình phu nhân.

Tối hôm qua Diệp Tố Huân mới nếm thử mây mưa, bị Ngu Quân Duệ hung ác giày vò, lúc Ngu Quân Duệ đến còn đang ngủ, Tử Điệp và Lục La trông coi trước giường.

Ngu Quân Duệ giao thuốc trong tay cho Lục La, dặn dò: “Ngươi tự mình trông bếp, đừng ra ngoài, sắc thuốc tốt rồi bưng cho tiểu thư nhà ngươi uống, đừng mượn tay người khác.”

Đây là thuốc tránh thai? Tuy ấn tượng về hắn không tệ, nhưng nghĩ đến tiểu thư nhà mình phải uống thuốc tránh thai, Lục La vẫn

tức giận bất bình, muốn chất vấn lại nghĩ đến Ngu Quân Duệ cũng có chỗ khó, tiếp nhận gói thuố, nghiêm mặt đi xuống.

”Ngươi đến dưới lầu chờ đi.” Nhìn Diệp Tố Huân ngủ say giống như một đứa trẻ, Ngu Quân Duệ bước lên một bước, sai Tử Điệp đi xuống lầu.

”Quân Duệ ca ca.. .” Trong mơ màng Diệp Tố Huân giống như cảm ứng được Ngu Quân Duệ nhìn mình chăm chú, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, ưm một tiếng, thân thể trong chăn vặn vẹo uốn éo, hơi ngẩng mặt lên, đây là muốn tư thế đây là muốn Ngu Quân Duệ ôm nàng ngủ.

Đó là tư thế kiếp trước Diệp Tố Huân thường có, Ngu Quân Duệ vô cùng quen thuộc, cảm thụ được quen thuộc không muốn xa rời, Ngu Quân Duệ yên lặng không dám cử động, ngay cả hô hấp cũng nhẹ hơn, rất sợ chỉ có một tiếng vang cũng làm tất cả trước mắt biến mất.

Tố Tố là người của hắn, tối hôm qua, nàng nằm dưới người hắn, da thịt bóng loáng, rên rỉ mềm mại đáng yêu, hô hấp dồn dập, nụ cười ngọt ngào, đều là của hắn, từ nay về sau, dù ai cũng không đoạt được.

Ánh mắt Ngu Quân Duệ tuần tra trên người Diệp Tố Huân, thác tóc đen dài mềm mại của nàng xõa tung trên gối gấm đỏ thêu hoa hải đường, càng nổi bật, thân thể uyển chuyển phập phồng trong chăn tơ lụa, cánh tay trắng nõn đặt trên chăn, chói lọi dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt hắn rơi vào cái chân thon lộ ra ngoài. Đời trước Diệp Tố Huân thích nhất hắn mát xa bắp chân cho nàng, hắn cũng thích làm

vậy, mỗi lần ma sát, hai người lại tiêu dao khoái hoạt dưới màn trời chiếu đất, nhớ tới tình cảnh đời trước rồi đến cảnh thân mật tối qua, nhìn chân nhỏ nõn nà, Ngu Quân Duệ nhịn không được.

Trong mơ màng, Diệp Tố Huân cảm thấy lòng bàn chân hơi ngứa bèn giật lại, thế nhưng không tiêu trừ được cái ngứa kia mà còn ngứa lợi hại hơn, hình như có đồ vật mềm ẩm ướt nhúc nhích ở đó, thoải mái dễ chịu nói không nên lời.

Trơn ướt thay đổi, Diệp Tố Huân cảm thấy ngón chân của mình rơi vào một chỗ ấm áp, bị nhẹ nhàng mà ngậm lấy mút vào. Tê tê như có tơ nhện nhỏ du động ở ngón chân, khiến nàng xấu hổ, quyến rũ ra dục niệm, Diệp Tố Huân tỉnh lại trong mơ hồ.

Một người đang nằm sấp ở đầu kia của giường, đang lấy việc gặm đôi chân của nàng là thú vui, không phải Ngu Quân Duệ thì là ai?

Song sa chưa kéo ra, dưới ánh sáng đỏ có thể thấy Ngu Quân Duệ nhẹ chau mày, khép hờ mắt, đôi con ngươi thường ngày lạnh lùng quyết tuyệt bị lông mi đen dày che lấp, trên mặt đầy ý động tình, Diệp Tố Huân cảm thấy con tim đập loạn, rõ ràng tối hôm qua bị chỉnh hung ác, phía dưới còn đau không nói nổi, lại không quản được hoa taam rung rung, dịch nóng tràn ra, một lòng lại rục rịch.

”Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân than nhẹ, có ý xin tha, bị người ta sờ mò như vậy, nàng nhịn không được yêu cầu.

”A.....” Ngu Quân Duệ a một tiếng trầm thấp, giương mắt nhìn Diệp Tố Huân, khàn giọng hỏi: “Tố Tố, thích không?”

Hắn còn ngậm lấy ngón chân của nàng, khi nói chuyện hàm răng đụng phải thịt ngón chân, hơi đau, rồi lại mang theo ngứa ngáy rõ ràng.

”Quân Duệ ca ca, đừng làm...” Nơi tư mật còn rất đau, không chịu được làm lần nữa.

Giống như biết rõ nàng nghĩ gì, Ngu Quân Duệ cười nhẹ, mút vào, buông ngón chân Diệp Tố Huân ra, ôn nhu nói: “Tố Tố đừng sợ, hôm nay sẽ không đau đâu, huynh có một phương pháp cho muội thoải mái, sẽ không biết đau là gì, yên tâm đi.”

Muốn thoải mái chẳng phải sẽ cho cây gậy kia vào sao? Thứ kia thô lớn lại cứng rắn, sao mà không đau chứ? Diệp Tố Huân tự định giá như vậy, lại nói không nên lời, Ngu Quân Duệ không mút ngón chân nàng, nhưng đầu lưỡi hắn dọc theo mu bàn chân, một đường hướng lên, thè lưỡi ra liếm bắp chân, đầu gối mượt mà,... Đầu lưỡi hắn lướt qua, có tiếng vải bị xé rách, từng tiếng từng tiếng nhắc nhở nàng ở nơi đó có ngọn lửa, quanh thân Diệp Tố Huân run rẩy, lúc đầu lưỡi đi vào bẹn đùi, rốt cuộc Diệp Tố Huân khống chế không nổi, cong người lên bắt lấy tóc Ngu Quân Duệ, khàn giọng kêu lên: “Quân Duệ ca ca, huynh mau cho nó vào, muội khó chịu...”

”Chờ một chút...” Ngu Quân Duệ lại không đi vào, đầu lưỡi giống như con rắn nhỏ du hành lân cận hoa tâm, khẽ cắn, ngậm lấy, liếm láp hồi lâu không, Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy chỗ tư mật ngứa khó chịu, nhịn không được nước mắt lưng tròng khóc ồ lên, thấy Ngu Quân Duệ còn không có ý muốn cho cây gậy vào, nửa làm nũng nửa tức giận nói:: “Nếu không vào muội sẽ giận đấy”

”Được, sẽ tới.” Trong mắt Ngu Quân Duệ là vẻ say mê, đắc ý, cắn lỗ tai Diệp Tố Huân, thấp giọng nói: “Chờ huynh.”

Hắn đứng dậy xuống giường, còn muốn thoát y? Sao không nhanh một chút chứ? Diệp Tố Huân gian nan lật người, tự nằm sấp cọ động trên giường. Tai nghe được tiếng bước chân đang đến gần, không thoát y mà làm gì vậy? Diệp Tố Huân đang muốn oán trách thì hai bàn tay to nắm mông nàng, tách hai chân ra, rồi có cái gì mềm mại đảo qua cửa cánh hoa, khơi gợi ngứa ngáy mãnh liệt.

Là cái gì vậy? Không giống như là đầu lưỡi, cũng không giống ngón tay, hắn lại cầm cái gì trêu người đây? Hắn từng nói cầm lá chuối tây cuốn thành cuộn đi vào xoay tròn, lúc này cầm thứ gì?

Diệp Tố Huân moi ruột gan cũng nghĩ không ra, đang suy nghĩ thì thân thể càng ngứa.

Hoa tâm đột nhiên bị ngón tay đẩy ra, Ngu Quân Duệ cười nói: “Tố Tố, muội chảy thật nhiều nước.”

Còn không phải là huynh gây ra, Diệp Tố Huân thầm mắng trong lòng: “Nói nhảm vừa, mau vào đi ngứa chết rồi.” Vừa mới nghĩ đến thì có cái gì tiến vào, lại không phải cây gậy giữa hai chân, vật kia nhỏ hơn nhiều, ở lối vào cảm thấy là đồ vật cứng rắn, bên trong lại ngứa, là đồ vật mềm đang cọ cọ.

”Quân Duệ ca ca... Ah...” Cảm giác khác thường khiến thân thể Diệp Tố Huân run rẩy một hồi, nước tuôn khắp nơi.

”Huynh đoán thứ này có thể làm muội thoải mái, quả nhiên.” Ngu Quân Duệ mờ ám nói, nhìn Diệp Tố Huân, trong nội tâm mừng rỡ. Tiến vào nơi bí mật là bút lông cừu cỡ lớn trên thư án, cán bút nhỏ hơn hai ngón tay ghép lại, đầu bút lớn hơn rất nhiều. Thứ này không lớn cũng không nhỏ, chỉ cần lông bút để chọc vách tường, hơn nữa

cán bút nhỏ hơn cây gậy rất nhiều, sẽ không đả thương nhị hoa sưng đỏ của nàng.

”Tố Tố, đau không?” Ngu Quân Duệ khẽ kéo, ngón trỏ ngón cái chống đỡ, không cho cánh hoa khép lại để tránh da thịt mềm mại ma sát cán bút, tay phải chậm rãi chuyển động bút, trong miệng không ngừng hỏi, “Tố Tố, như thế thoải mái không?”

Diệp Tố Huân muốn hỏi là thứ đồ vật gì, bị lông mềm cọ ở bên trong, trong cơ thể bắt đầu tê, ngứa, không ổn định, nào nói được một câu nguyên vẹn, chỉ không ngừng gọi Quân Duệ ca ca, nhị hoa co rút nhanh từng đợt, muốn khóa lại vật tạo ra khoái hoạt lại bị ngón tay Ngu Quân Duệ chặn, co lại không được, nhịn không được muốn nắm khai mở tay Ngu Quân Duệ, kẹp chặt hai chân khiến cho khoái ý nọ không được biến mất.

Ngu Quân Duệ thấy Diệp Tố Huân khoái hoạt, càng là dũng cảm, gục xuống nhìn huyệt đầy nước, đẩy mạnh bút lông cừu, hắn thấy rõ, lông bút chống đỡ vách tường thịt lộ ra chỗ cấm không được thăm dò, mạnh mẽ lay động mà quét, ma sát...

”A...” Diệp Tố Huân the thé kêu, thân thể kích động run lên, cả người cứng ngắc, hai chân run rẩy căng cứng, dòng nước óng ánh chảy ra theo cán bút.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Xuân Quang Mất Hồn - Khéo Mượn Gió Đông

“Quân Duệ ca ca, muội không muốn...” Diệp Tố Huân nhỏ giọng rên rỉ, ngay cả khí lực để vươn tay cũng không có.

”Thích không? Thoải mái sao?” Ngu Quân Duệ cắn vành tai Diệp Tố Huân, thấp giọng hỏi.

”Thoải mái!” Cảm giác thân thể không thể lừa người, Diệp Tố Huân thực sự trung thực, giọng nói rung động đáp một câu, lại nhỏ tiếng hỏi: “Huynh thì sao? Khó chịu không?”

Diệp Tố Huân than nhẹ mê người như vậy, Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy khó mà nhịn tiếp, chợt rút bút lông ra, xoay người, côn bổng tiến đến giữa bắp đùi Diệp Tố Huân, hai chân kẹp chặt chân Diệp Tố Huân, nhanh mãnh liệt chọc vào.

Không đi vào sao? Khe hở bị đâm vừa ngứa vừa đau, ngăn không được rên rỉ không ngớt, tay ôm cổ Ngu Quân Duệ, sau đó lại bị chọc khiến cho toàn thân ngứa không chịu nổi, dùng sức vặn vẹo thân thể.

Quanh thân bốc hỏa vì nàng vặn vẹo, cắn răng nhịn xuống, cúi thân hôn bờ môi Diệp Tố Huân, ôn nhu nói: “Ngoan, Tố Tố, không nên lộn xộn, chỗ đó muội còn sưng lắm, phải chăm sóc...”

Diệp Tố Huân lệ quang mịt mờ nhìn hắn, vật đầy nhiệt lề mề ở chỗ kia, sao có thể khiến người ta nghe lời? Thầm nghĩ đau chết

còn tốt hơn ngứa chết, miệng lại không tiện nói ra, tay im ắng bắt đầu hoạt động: nới lỏng cổ Ngu Quân Duệ, vuốt ve qua lại bờ mông rắn chắc, sau đó nửa chống thân thể, tay mò ra phía trước, sờ đến rồi văn vê thứ kia.

”Tố Tố...” Ngu Quân Duệ biết rõ tâm tư Diệp Tố Huân, không nín được nói: “Tố Tố, chớ lộn xộn, huynh sẽ không nhịn được đấy.”

”Không nhịn được thì đừng nhịn...A....”

Diệp Tố Huân nói còn chưa dứt lời đã cảm giác cây côn bổng giữa đùi thay đổi góc độ, vèo một phát tiến vào nơi mẫn cảm.

”A...” Giống như đang ngứa thì được người gãi, hạn hán đã lâu thì trời đổ mưa to, tư vị sảng khoái khó có thể nói nên lời, toàn thân Diệp Tố Huân mềm nhũn, hai tay nới lỏng mông Ngu Quân Duệ, gục xuống bên cạnh....

Mây tan mưa tạnh, Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân vào trong ngực, lồng ngực hai người kề nhau, hai chân gắn kết, đều là thân thể ướt sũng kề sát, kín kẽ, không một khe hở.

”Tố Tố, thoải mái sao?”

”Ừm...” Diệp Tố Huân ôm chặt Ngu Quân Duệ thấp giọng rên rỉ: “Ừm... như thế... thoải mái muốn chết...”

”Có đau hay không?” Ngu Quân Duệ mỉm cười, duỗi tay sờ nhị hoa Diệp Tố Huân, dựa vào trơn ướt nhẹ nhàng vuốt ve: “Huynh xoa xoa cho muội, tán ứ sưng.”

”Đừng...” Diệp Tố Huân muốn khóc không được, thấp giọng nói: “Đừng xoa nhẹ, cứ vuốt ve sẽ...”

”Muốn?” Ngu Quân Duệ cười nhẹ, giương mắt nhìn Diệp Tố Huân, nàng không trả lời, cả người mềm mại ghé vào trong ngực Ngu Quân Duệ thở dốc.

Thật đúng là không thể lại tiếp tục, vừa nãy xoa xoa đại khái là muốn giống kiếp trước, hai người dính sát vào nhau không xa rời. Nhưng giờ không thể so với kiếp trước, khi đó hắn trong khống chế Ngu phủ, có thể tùy ý làm bậy.

Trong phòng đã chuẩn bị vật phẩm rửa mặt súc miệng, Ngu Quân Duệ cẩn thận giúp Diệp Tố Huân lau mặt, ôm nàng mặc từng thứ vào, sơ một búi tóc, cũng không phí bao nhiêu thời gian.

Diệp Tố Huân đỏ mặt nhỏ giọng cảm ơn, lại có chút nghi hoặc, hỏi: “Sao huynh thuần thục như thế?”

”Có thể không thuần thục sao?” Ngu Quân Duệ bật cười, nói: “Đời trước có một ngày không làm, muội cũng không để người hầu làm, cái gì cũng muốn tự làm. Nếu ngày nào đó huynh có việc rời phủ từ sáng sớm, muội không chịu ăn uống, không rời giường, nhất định cứ chờ huynh trở lại ôm muội hầu hạ muội rửa mặt, ăn uống mới chịu.”

”Muội không hiểu chuyện như vậy sao?” Diệp Tố Huân mở to mắt, không tin lắc đầu. Ngu Quân Duệ cười cười, thầm nghĩ một tiểu bạch ngốc làm nũng chơi xấu như vậy là chuyện bình thường, không tính là không hiểu chuyện.

”Tiểu thư...” Lục La ở dưới lầu hô, nàng đã sắc xong rồi, nếu không uống thì sẽ nguội.

”Mang lên, đồ ăn sáng đâu rồi, bê đồ ăn lên trước.” Ngu Quân Duệ mở cửa phòng, sau khi nhận dược khẽ nhíu mày, hai nha đầu này không biết trước khi uống phải ăn lót dạ trước sao?

Không phải Lục La, Tử Điệp không, chỉ là giờ đã qua giờ dùng thiện, người ở nhờ cũng không nên đi nhà bếp yêu cầu người ta cho ăn...

Ngu Quân Duệ dứt lời, nhìn hai người Lục La bất động đứng đấy, tỉnh ngộ lại, cười nói: “Ta sơ sót, đã quên nói với các ngươi, nhà bếp có hỏi thì bảo là quản sự yêu cầu, sau này mặc kệ thời điểm gì, tiểu thư nhà ngươi muốn ăn gì thì cứ nói thế.”

Đây là đã chuẩn bị sẵn, Lục La và Tử Điệp vô cùng vui mừng, đánh giá về cô gia lại tốt hơn không ít.

Nhà bếp đã hâm nóng thức ăn, Lục La bưng rất nhanh, cũng không đợi các nàng phục thị, Ngu Quân Duệ tự nhiên cho Diệp Tố Huân ăn.

Ăn cơm xong Ngu Quân Duệ bưng chén thuốc qua: “Đây là thuốc gì?” Diệp Tố Huân có chút nghi hoặc, mặc dù không có trí nhớ, không hiểu nhiều lắm nhưng cũng biết tối hôm qua và hôm nay Quân Duệ đều không có phát tiết ở bên trong, nên không cần uống thuốc tránh thai.

”Trình phu nhân hạ dược mất trí nhớ, đây là giải dược.” Ngu Quân Duệ bưng nếm một ngụm, rất đắng, ôm Diệp Tố Huân ngồi lên đầu gối đút từng ngụm, Diệp Tố Huân giãy giãy, e thẹn nói: “Muội tự làm được, huynh cứ làm việc của mình đi.”

”Xế chiều mới đi, mang 3000 cây quạt bán đi trước.”

”Đã chuyển quạt đến?” Diệp Tố Huân ực ực nuốt xuống, nói với Ngu Quân Duệ: “Huynh đừng có bán với giá thấp.”

Ngụ ý xuất ra bản lĩnh thật sự đi. Ngu Quân Duệ cười to không thôi, sờ má Diệp Tố Huân, khi rời đi, nụ cười vẫn còn trên môi.

”Tiểu thư lại mua bán gì đó?” Đối thoại của hai người không hạ thấp giọng, Lục La và Tử Điệp nghe rõ ràng, sau khi Ngu Quân Duệ đi, hai người mới tò mò hỏi.

”Đặt 3000 quạt đàn hương.” Diệp Tố Huân cũng không để trong lòng, chợt nhớ tới tiền thanh toán, vội hỏi: “Ta có tiền riêng không?”

”Có, lúc tiểu thư rời nhà, lão gia có cho ngân phiều một ngàn lượng còn có hơn mười nén bạc vụn, trước đó vài ngày trước đó vài ngày đi Diêu gia chơi lại có thêm ngân phiếu hai nghìn lượng. Muốn dùng sao?” Lục La quay người định đi lấy.

”Không cần.” Vừa rồi Ngu Quân Duệ không đề cập tới tiền quạt, chắc hẳn hắn đã giải quyết, Diệp Tố Huân đứng dậy muốn xuống lầu đi một chút lại cảm thấy mí mắt nặng nề, mới đi được vài bước lại lui trở về, ngã quỵ trên giường ngủ.

Diệp Tố Huân ngủ mê không tỉnh, bỏ lỡ ăn trưa. Lưu Thị sai người tới quan tâm vài câu, cũng không nói gì, những ngày này bà lo lắng Lưu Uyển Ngọc mịt mù không tin tức, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Ngu Quân Duệ dọa sợ hãi, tạm thời không có tâm tư tìm Diệp Tố Huân.

Ngu Quân Diệp tự mình tới lại bị Lục La và Tử Điệp chắn dưới lầu, ngay cả gặp mặt cũng không cho, Ngu Quân Diệp để ý, đang

muốn nổi giận thì Ngu Diệu Sùng sai người đến gọi, muốn hắn cùng ra ngoài.

”Trời mát thế này, cầm quạt là gì?” Ngu Quân Diệp thấy Ngu Quân Duệ đứng bên cạnh phụ thân, ắt hẳn phụ thân muốn dẫn hai huynh đệ cùng đi, lửa giận trong lòng càng lớn, giật quạt từ tay Ngu Quân Duệ, mày nhíu lại thành chữ Xuyên (川).

”Trên quạt này có chữ phụ thân đề.” Ngu Quân Duệ cười giải thích.

Thơ văn Ngu Diệu Sùng có hạn nhưng chữ lại rất đẹp mạnh mẽ hùng hồn, đây là thứ mà ông đắc ý nhất, vừa rồi Ngu Quân Duệ lấy ra ba cái quạt đàn hương rồi để ông viết lên đó. Tuy ân khoa để chọn người cho triều định, nhưng nếu phụ thân có thể tạo được uy danh trong này, sau này con đường làm quan ắt thuận lợi, Ngu Diệu Sùng cũng thấy có lí, mình vốn có chữ tốt, nghe xong Ngu Quân Duệ đề nghị, thầm khen, đồng ý.

”Có cha đề chữ?” Ngu Quân Diệp mở quạt ra, xem xét rồi khen: “Phụ thân, chữ người viết thật đẹp.”

Lời này là thật tình, Ngu Diệu Sùng cực kỳ vui mừng, nhìn hai đứa con trai, một người ôn nhuận nhanh nhẹn, người thì anh phong táp táp, đều là rồng trong loài người, trong nội tâm phi thường đắc ý, vướng mắc vì chuyện hôm qua cũng tan biến, cười nói: “Đi thôi, ra ngoài với cha.”

Phụ tử ba người đi ra ngoài, Ngu Quân Diệp nghĩ đến vừa rồi ăn canh bế môn (bế môn: đóng cửa), trong lòng buồn bực, cũng không thèm để ý đi chỗ nào, chỉ để Ngu Quân Duệ dẫn đường, giống như

vô tình ý, ba người thả chậm bước chân nói chuyện phiếm, bất tri bất giác thì vào quán rượu Tụ Hiền.

Trong tửu lâu không ít sĩ tử, trong đó vốn không ít người ở Giang Ninh, nhận ra Ngu Diệu Sùng. Thấy chủ khảo đại nhân tiến đến, vội khom mình hành lễ. Ngu Diệu Sùng rụt rè cười, động viên vài câu, những người khác nghe được là chủ khảo đại nhân, dù thanh cao hay không, vẫn ân cần thăm hỏi, nhao nhao đi tới.

Người quen thì tìm chủ đề nói chuyện, thừa cơ ra vẻ nghiền ngẫm văn chương biểu lộ tài hoa, còn kẻ không quen không tìm được chủ đề liền có chút ít nóng nảy, còn giỏi bắt chuyện thấy ngày thu mà ba phụ tử vẫn còn cầm cây quạt, thì lấy quạt là chủ đề, khen quạt đàn hương tinh xảo trang nhã.

Ngu Diệu Sùng và Ngu Quân Diệp đong đưa quạt, Ngu Quân Duệ lại không dao động, quay phần phụ thân viết ra phía mọi người, có người sắc bén phát hiện trên quạt có chữ, xem xét thấy là đề lên sau khi bán, ánh mắt quét qua, chữ viết trên tay ba người giống nhau, người nọ cũng cơ trí, đảo mắt nhìn cây quạt trong tay Ngu Quân Duệ, cao giọng khen chữ tốt.

Chữ Ngu Diệu Sùng thật sự rất đẹp, quạt truyền đến truyền trong tay các sĩ tử, đủ tiếng tán dương, người liền hỏi Ngu Quân Duệ người viết, Ngu Quân Duệ chỉ hướng phụ thân, mỉm cười không nói.

Người nọ chỉ cảm thấy cơ hội tâng bốc chủ khảo đại nhân đến rồi, bắt đầu muốn xin chủ khảo đại nhân đề hai câu huấn giới, chỉ là cầm vật thô tục xin chủ khảo đại nhân viết lưu niệm sẽ làm bẩn thanh nhã của người, dạo qua một vọng, nhìn quạt đàn hương mắt sáng ngời, cầm chặt tay Ngu Quân Duệ hỏi: “Ngu huynh mua quạt này ở đâu?”

”Phố Thanh Dương phía đông...” Ngu Quân Duệ nói ra địa chỉ cửa tiệm mình và Trình Hạo.

Người nọ được tin tức, ra ngoài cửa gọi gã sai vặt tới, phân phó một tiếng, gã sai vặt chạy vội đi, không lâu thì trở về, người nọ mừng rỡ, chen vào đám người, đưa quạt đến trước mặt Ngu Diệu Sùng, cung kính thỉnh cầu Ngu Diệu Sùng đề hai câu cho hắn.

Có một người làm gương, những người khác không cam lòng, tụ tập ở quán rượu Tụ Hiền đều là đệ tử nhà giàu, gã sai vặt của ai cũng khá lanh lợi, không cần chủ tử phân phó đã nhao nhao chạy đi mua quạt. Ngày hôm ấy, ở quán rượu Tụ Hiền là đại hội viết lưu niệm của Ngu Diệu Sùng.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hoa Chuyển Mộc Tiếp

Buổi chiều ngày đó, Ngu Diệu Sùng viết lưu niệm nhiều đến mức không cầm nổi bút, lúc nhà nhà thắp đèn cũng phải để Ngu Quân Diệp kéo đỡ rời quán rượu Tụ Hiền.

Ra quán rượu, Ngu Quân Diệp oán trách Ngu Quân Duệ: “Vừa rồi huynh muốn ngăn cản mấy người kia đệ còn không cho, nhịn đi, khiến cha mệt rồi kìa.”

Buổi trưa Ngu Diệu Sùng không ngừng nâng cao cổ tay viết chữ, quả thực mệt mỏi, nhưng trong lòng thì hưng phấn chưa bao giờ có, định trách Ngu Quân Diệp hai câu lại mệt mỏi không còn sức lực.

Ngu Quân Duệ cũng không tranh luận với Ngu Quân Diệp, cười nói: “Đại ca nói rất đúng, lúc đó đệ cũng không ngờ sẽ thế này, huynh và cha về phủtrước, đệ đi y quán tìm thuốc mỡ về, buổi chiều xoa bóp cho phụ thân.”

”Đi thôi.” Ngu Diệu Sùng thoả mãn gật đầu, nhìn con thứ nhường nhịn không cãi lại lời huynh trưởng quở trách, hết sức thoả mãn.

Ngu Quân Duệ đưa mắt nhìn Ngu Quân Diệp đỡ Ngu Diệu Sùng rời khỏi, sải bước đi đến phía trước cửa hàng của mình và Trình Hạo. Buổi sáng khi hắn giao quạt cho Trình Hạo, đồng thời nói quá trình để Trình Hạo làm, nhưng vẫn hơi lo lắng Trình Hạo thấy lợi nhất thời không làm theo lời hắn.

”Đã bán theo lời huynh dặn đấy.” Trình Hạo đang tính toán sổ sách bằng bàn tính, nghe xong câu hỏi của Ngu Quân Duệ thì ngừng lại, chậc lưỡi tiếc hận nói: “Nếu huynh không dặn không được nâng giá, thì bán mười lượng bạc một cái cũng có người mua, nếu không thì ba lượng bạc, cũng không tính là giá cao, huynh đã bán ba lượng một cái thì thôi, lại còn tặng kèm hai cái dành cho nữ nhân, bất kể bao nhiêu người mua cũng không được nâng giá, trời ơi, bạc lãi trắng sáng của ta...”

”Được rồi, huynh không nâng giá lung tung là được.” Ngu Quân Duệ chấm dứt cơn tức của Trình Hạo, kiếm bạc cũng phải chú ý không lòi duôi, hắn cũng không muốn tìm phiền toái cho cha mình.

Mùa hè bình thường, quạt đàn hương một cái bán từ một lượng đến hai mươi hai lạng bạc, ba lượng một cái còn tặng kèm hai thứ, sẽ không ai cho rằng bán đắt, hơn nữa còn không tăng giá khi có nhiều người mua, sẽ không ai liên hệ hành vi viết lưu niệm của Ngu Diệu Sùng với ông chủ bán quạt, dù sau này, có người phát hiện tiệm này có một phần của hắn, cũng không có nửa điểm bất lợi với Ngu gia với Ngu Diệu Sùng. Giá cả rất công bằng, ai cũng ai cũng không thể bắt bẻ để công kích được.

Ngu Quân Duệ rời khỏi mặt tiền cửa hàng, đến trước cửa tiệm thuốc, cầm lọ thuốc về phủ, cả nhà còn đang chờ hắn cùng dùng bữa. Ngu Diệu Sùng ngồi ở chủ vị, tay trái là Lưu thị, bên phải là dì Mạnh - Hoa Ẩn Dật với thân phận khách và trưởng bối. Như bình thường, chỗ của Ngu Quân Diệp ngay cạnh Ngu Diệu Sùng nhưng giờ lại ngồi dưới Hoa Ẩn Dật, Ngu Quân Duệ vẫn ngồi như cũ: kế bên Lưu Thị, Diệp Tố Huân ngồi giữa hai huynh đệ hắn.

Trong lúc vô tình, đã theo trình tự sắp xếp thứ tự chỗ ngồi của một gia đình. Ngu Quân Duệ lặng lẽ liếc nhìn mẫu thân mình, thì

thấy vẻ mặt bà như thường, thoáng trì trệ rồi lập tức hiểu rõ, lúc này Hoa Ẩn Dật là một người quái dị, mẫu thân căn bản không đặt trong lòng.

Khóe mắt Ngu Quân Duệ đảo qua phụ thân thấy khuôn mặt Ngu Diệu Sùng rất nhanh đã sa sầm, ngồi cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm chính, tâm niệm vừa động, hiểu ra buổi sáng Ngu Diệu Sùng đã thấy dì Mạnh, cũng nghi ngờ dì Mạnh là Hoa Ẩn Dật rồi, chỉ là chưa muốn thừa nhận thôi.

Món ăn quý và lạ bưng lên, tuy Hoa Ẩn Dật làm khách nhưng hai mươi năm mới gặp được con trai, khó có thể khắc chế lòng mẹ tràn ra, mặc dù không quá lộ ra ngoài, nhưng cuối cùng không lạnh nhạtđược, lặng yên nhìn không lâu thì nhỏ giọng sai nha hoàn chia thức ăn gắp cái này rồi cái kia cho Ngu Quân Diệp, cũng cho Diệp Tố Huân đĩa rau.

Ngu Quân Duệ không cảm nhận được mùi vị gì, nhìn tình cảnh này, hình như hai người là con trai và con dâu của bà vậy.

Cơm xong là thời gian nói chuyện phiếm của cả nhà, vẻ mặt Diệp Tố Huân hơi trống rỗng, hờ hững, khom người cáo lui với Ngu Diệu Sùng và Lưu Thị.

”Đi đi, không cần giữ lễ tiết.” Ngu Diệu Sùng gật đầu, ánh mắt có chút lấp lánh, mắt lướt qua Ngu Quân Diệp, dừng trên người Hoa Ẩn Dật.

Diệp Tố Huân phải đi về, Hoa Ẩn Dật làm khách giống nàng đương nhiên cũng phải đi. Có lẽ vì tính mẫu tử trời sinh, có lẽ là biết tối hôm qua Hoa Ẩn Dật đã giúp hắn ngăn cản Ngu Diệu Sùng đồng ý Ngu Quân Duệ tới Diệp gia cầu thân, Ngu Quân Diệp thấy Hoa Ẩn

Dật phải đi thì hành lễ với Ngu Diệu Sùng, nói: “Cha, hài nhi đi cùng dì Mạnh và Huân Nhi về Lê Viên.”

Ngu Diệu Sùng đồng ý, trong sảnh nhất thời chỉ còn Lưu Thị, Ngu Quân Duệ và ông. Lưu Thị muốn xin chỉ thị chuyện trong gia đình, Ngu Diệu Sùng có chút bực bội, khua tay nói: “Ngẫm ra rồi bàn bạc.”

”Nương, người còn bận việc cứ đi đi, cha, con mát xa cho người nhé.” Ngu Quân Duệ nhìn Lưu Thị xấu hổ khó chịu nổi, cười đánh vỡ cục diện bế tắc.

Ngu Diệu Sùng cũng ý thức được mình quá mức với Lưu Thị, không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt phật, con thứ hai đang được ông thích, đành nở nụ cười trấn an Lưu Thị, nói: “Bà cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi thôi.”

**

Giờ Tuất, hai người Lục La hầu hạ Diệp Tố Huân rửa mặt súc miệng xong, đang muốn xuống lầu, thì Ngu Quân Duệ đến.

”Ngày mai sẽ có người tới xây nhà bếp trong viện các ngươi, bảo xây bên cạnh góc tường Bắc.” Ngu Quân Duệ dặn.

Xây nhà bếp! Đây là muốn thiên vị Lê Viên bọn họ, sau này việc lấy thức ăn cho Diệp Tố Huân thuận tiện không ít, hai người Lục La vô cùng vui vẻ, thi lễ sâu sắc với Ngu Quân Duệ, kéo tay nhau nhanh chóng ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại, tiện cho hai người Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân thân mật.

”Buổi tối huynh thấy muội ăn không nhiều lắm, sao vậy? Có đau đầu hay không? Nhớ lại chuyện trước kia chưa?” Ngu Quân Duệ vừa nói chuyện vừa vươn tay định ôm Diệp Tố Huân.

”Ăn không vô.” Diệp Tố Huân xụ mặt, rút bàn tay lớn đang vươn tới của Ngu Quân Duệ, ngả lên giường, ngoảnh mặt vào trong, chừa sống lưng cho Ngu Quân Duệ ngắm.

Đây là tức giận hắn hả, Ngu Quân Duệ nghĩ mãi không thông, sờ sờ đầu mình một chút, chợt nghĩ tới một chuyện, khuôn mặt tuấn tú lập tức trắng bệch, tay kia cứng đơ ra, cứ để trên đầu mãi.

Có phải vì thuốc chữa mất trí nhớ kia hiệu quả quá tốt nên Tố Tố nhớ lại chuyện đời trước rồi? Phải chăng nàng đã nhớ tất cả trước khi chết? Nhớ được mình từng diệt cả nhà họ Diệp?

”Tố Tố... Huynh...” Ngu Quân Duệ vươn tay muốn chạm vào Diệp Tố Huân, nhưng khi tay chỉ cách đầu Diệp Tố Huân nửa tấc lại run rẩy không dám chạm vào.

” Ngu Quân Duệ, rốt cuộc tại sao đời trước ta hận huynh, huynh có nói hay không?” Diệp Tố Huân xoay người bất thình lình, đánh vào tay Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ không kêu đau, nàng hừ một tiếng về trên giường, Ngu Quân Duệ gấp đến độ nghĩ bò lên giường xem thì một cái gối đầu to ném vào mặt hắn.

”Nói hay không?” Diệp Tố Huân lớn tiếng hỏi, giọng nói cao vút, trong mắt là vẻ bị thương.

Đây là chỉ khôi phục trí nhớ lúc trước cũng không có nhớ lại toàn bộ kiếp trước, Ngu Quân Duệ có một loại cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ mới trong chốc lát vừa rồi, mồ hôi lạnh đã ướt đẫm áo trong.

Chuyện diệt môn ác như vậy, quyết không thể cho Diệp Tố Huân biết rõ, tuy là xảy ra trước khi quen biết, sống lại sẽ không để thảm

kịch này xảy ra nhưng chỉ sợ nàng không tha thứ thôi.

Đầu óc Ngu Quân Duệ chuyển động cấp tốc, thở nhè nhẹ, thầm nói tiếng xin lỗi, vươn tay ôm Diệp Tố Huân vào trong ngực, nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt nàng, thấp giọng nói: “Tố Tố, huynh nói ra, muội phải cam đoan không tức giận nhé, dù khi đó huynh rất khốn khiếp, nhưng cũng đã trôi qua, đời này huynh sẽ không làm chuyện có lỗi với muội nữa đâu.”

”Huynh nói trước đi, có tức giận hay không, đợi sau khi ta nghe xong lại bàn tiếp.” Diệp Tố Huân giãy dụa nhưng không tránh ra được, nhìn Ngu Quân Duệ sẵn lòng nói bí ẩn khó hiểu khiến lòng mình buồn bực, tính khí trẻ con hơi tiêu tan, cũng không hề kiên trì.

Ngu Quân Duệ mát xa, xoa bóp cho Diệp Tố Huân theo thói quen đời trước, cánh tay trái ôm người, vươn tay vuốt ve từ bả vai.

”Đừng dùng chiêu này, nói mau.” Diệp Tố Huân không để mình bị đẩy vòng vòng, giương mắt bình tĩnh nhìn hắn.

”Chúng ta từng có hài tử nhưng bị nương ta hạ thuốc nên mất rồi.” Ngu Quân Duệ hít vào một hơi, cắn răng nói.

”Cái gì?” Diệp Tố Huân ngây người, sau khi nhớ lại, nàng cũng từng tự hỏi mình đi theo Ngu Quân Duệ lâu như vậy, tại sao vẫn không có hài tử.

”Tố Tố, thực xin lỗi, huynh... Khi đó huynh quá khốn kiếp.” Ngu Quân Duệ có chút đắng chát nói. Kỳ thật khi đó bởi vì Diệp Tố Huân cái gì cũng không biết, chỉ chờ đợi chỉ cần ở cùng hắn, căn bản không thèm để ý việc mất hài tử, cũng không biết đau lòng. Chỉ là mỗi lần Ngu Quân Duệ nhớ tới không có duyên phận với hài tử, nhớ

tới chuyện mình làm ra sau khi mẫu thân khơi chuyện thì vô cùng hối hận.

Khi đó Lưu Thị vu oan Diệp Tố Huân và Ngu Quân Diệp cấu kết, hắn bán tín bán nghi, cũng không tìm Lưu Thị hỏi, đòi công đạo cho hài tử không biết là nam hay nữ kia.

Sau đó, hắn thật sự không bỏ được Diệp Tố Huân, để cho mẫu thân có cơ hội vu oan đến cùng, đến y quán bào chế thuốc triệt sản, sau đó hắn và Diệp Tố Huân không thể có hài tử, sau khi Diệp Tố Huân khôi phục trí nhớ, hắn thường, nếu như bọn hắn có con cái ràng buộc, có lẽ cũng không cần phải chia ly khốn khổ, Diệp Tố Huân sẽ vì nhớ con, tha thứ cho cha đứa bé là hắn.

”Chúng ta từng có hài tử?” Giật mình ngây người hồi lâu, Diệp Tố Huân vuốt bụng lẩm bẩm. Hai vai nhẹ nhàng rung rung, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn gầy yếu như muốn suy sụp trong nháy mắt.

”Ừm... Không biết là nam hay nữ, nếu sinh hạ, không biết là giống huynh hay muội đây.” Vấn đề này vẫn luôn quấn lấy Ngu Quân Duệ, hắn ngừng mát xa, khổ sở vùi mặtvào cổ Diệp Tố Huân, trong lòng dâng lên cô tịch không chịu nổi. Người giết con hắn bằng thuốc độc, là tổ mẫu của nó đấy.

”Nương huynh thật ác độc, bà ta có thể không thèm để ý tôi nhưng dù sao dù sao cũng phải để ý huynh chứ, dù thế nào đứa trẻ cũng là con của huynh.”

”Bà có bao giờ để ý huynh?” Ngu Quân Duệ lắc đầu, thời niên thiếu, Lưu Thị đối xử với hắn, không đánh mắng, mỗi ngày ân cần dạy bảo, muốn hắn vươn lên, muốn hắn cố gắng, đoạt vị trí gia chủ Ngu gia, đoạt được quyền hành Ngu gia. Bởi vì Lưu Thị cay nghiệt

bợ đỡ, nên Diệp Tố Huân ngốc nghếch hoàn toàn tín nhiệm và không muốn xa rời hắn, mới dễ dàng đả động trái tim cứng rắn của hắn.

Dù sao Lưu Thịcũng là mẹ ruột hắn, chẳng lẽ còn chẳng lẽ còn có thể giết mẹ ruột báo thù thay hài tử chưa sinh ra, Diệp Tố Huân thoải mái, cảm giác hận đến chính nàng cũng có chút khó tin. Tính trẻ con tiêu tan, thân thể trầm tĩnh lại, vặn vẹo uốn éo ý bảo Ngu Quân Duệ mát xa, Ngu Quân Duệ hiểu ý, vì đã né được một kiếp nên nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu nhẹ nhàng bấm liên tục không ngừng, cũng nói cho nàng nghe việc bán quạt.

”Lợi dụng cha huynh, cũng được, thật ra còn có một phương pháp, có thể thực hiện đơn giản.” Diệp Tố Huân khoan thai mở miệng, suy nghĩ một chút nói: “Nếu không chúng ta dùng phương pháp này, làm tiếp kiếm sống, muội nghe Lục La nói ở đây muội còn ba ngàn lượng, huynh cầm lấy đi gom góp làm tiền vốn.”

”Cha huynh đã rất có tiền rồi, sao huynh còn suốt ngày nghĩ đến việc kiếm bạc trắng?” Giải trừ tình hình nguy hiểm, Ngu Quân Duệ có ý cười cợt, vuốt vuốt bả vai Diệp Tố Huân, tay lại lướt xuống dưới. Cong một chân Diệp Tố Huân lên, bàn tay lớn trượt theo chân nhỏ loại bạch ngọc, niết trên trên ngón chân nhuận no đủ.

Diệp Tố Huân rất hưởng thụ, tránh khỏi ôm ấp của Ngu Quân Duệ, đạp đạp chân ý bảo hắn ngồi vào, chuyên tâm chút ít, trong miệng lại khẽ cười nói: “Đang nói chính sự, chớ không đứng đắn...”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiếng Nhạn Bay Xa

Ngu Quân Duệ trung thực theo lời nàng, dừng vuốt ve, ngay tại lúc Diệp Tố Huân phát cáu muốn đạp hắn, lại mạnh mẽ bắt được một chân của nàng, lòng bàn tay dán lên đủ để phát lực xoay chuyển.

”Ngu Quân Duệ, huynh...” Diệp Tố Huân ngẩng đầu nhìn hắn, vừa bực mình vừa buồn cười, hưởng thụ mát xa hồi lâu mới nói: “Trước đó muội còn nghĩ, các sĩ tử tham gia thi cử, không ai không muốn vào cao trung, tạo lời đồn rằng, quạt đàn hương là vật đại cát trong tháng này...”

”Dùng cách này dụ mọi người tham gia thi cử mua quạt đàn hương, chủ ý không tệ. Mùi đàn hương có tác dụng nâng cao tinh thần, giúp tỉnh ngủ, những người vùi đầu vào sách hay bị mệt mỏi, buồn ngủ, nếu ngửi được mùi cây đàn hương, có thể bảo trì tinh thần lúc làm bài, có lẽ sẽ ra đáp án và bài thi tốt nhất.”

Diệp Tố Huân gật đầu, đúng là nàng có ý này, đồng thời còn cân nhắc việc các sĩ tử không thích cầm quạt hoặc là không có tiền, cho nên mới đặt nhiều kiểu nữ hơn, những người mua quạt rồi sẽ về quê quán có thể đưa cho người thương, nhất cử lưỡng tiện.

”Bán quạt xong rồi, lợi dụng cơ hội khoa cử, hơn nữa theo ý muội cũng không phải không thể, vật đại cát sẽ đổi là chuỗi hạt cây đàn hương, giống như muội nghĩ, có thể làm đồ thắt ở eo vào thời gian

khoa cử, về quê thì đưa cho người thương.” Ngu Quân Duệ trầm ngâm chốc lát rồi nói.

”Đúng vậy, chỉ còn hai mươi ngày khoa cử, huynh tranh thủ thời gian điều tra nghe ngóng ở đâu sản xuất hạt đàn hương, nhanh chóng rời kinh mua rồi trở về.”

Thời gian cấp bách, thật đúng là không kéo dài được, chỉ là, Ngu Quân Duệ nghĩ đến mạch nước ngầm mãnh liệt trong phủ, Hoa Ẩn Dật, nương hắn, còn có Ngu Quân Diệp, thậm chí cha hắn, tất cả đều có khả năng tổn thương Diệp Tố Huân, lưu lại Diệp Tố Huân trong phủ, bản thân ra ngoài nhiều ngày như vậy, thật không yên lòng.

Để Trình Hạo đi ra ngoài xử lý khẳng định không được, Trình gia sẽ không cho hắn đi xa nhà.

”Sao vậy? Còn có vấn đề?” Diệp Tố Huân hỏi.

”Để một mình muội trong phủ, huynh lo lắng.” Ngu Quân Duệ nói. Muốn mang theo Diệp Tố Huân ra ngoài, nhưng danh phận hai người chưa định, không thể đề cập, hơn nữa đi xe ngựa mệt nhọc, hắn không bỏ được. “Nếu không, muội đến nhà nhỏ huynh mua ở đi.”

”Ta đang muốn nói với huynh đây, ta muốn về nhà, vắng nhà lâu như thế, ta lo lắng nương và đệ đệ ta.” Buổi chiều Diệp Tố Huân khôi phục trí nhớ, một lòng muốn phải về nhà.

”Tố Tố...” Ngu Quân Duệ khó thở, chuyện Hoa Ẩn Dật bất ngờ xuất hiện, hắn muốn bày kế để cha đồng ý hắn đến Diệp gia cầu thân là không thể rồi. Nay Ngu Diệu Sùng ưu phiền nên thừa nhận

muốn hay không với Hoa Ẩn Dật, mình dùng cách nào cũng khó có khả năng để ông đồng ý chuyện cầu hôn.

”Đại ca huynh cứ muốn ở đây tới đêm, ta lại không thể đuổi hắn, mãi sau Lục La, Tử Điệp phải không nể mặt mũi hắn trực tiếp bức hắn đi mới được đấy.” Diệp Tố Huân không muốn ở nữa.

”Muội phải mở miệng đuổi hắn, bằng không, chắc chắn hắn còn muốn tới.” Ngu Quân Duệ ê ẩm nói. Rất để ý đại ca mình, biết rõ mình và Tố Tố đã không trong sạch, lại còn muốn xen vào, huynh trưởng này rốt cuộc đang tính gì?

Diệp Tố Huân dở khóc dở cười, nói: “Huynh ấy đối xử với ta không tệ, cho tới bây giờ đều là quan hệ bảo vệ. Mặc dù từng có tính toán, lại không tổn thương ta, sao ta có thể không nể mặt huynh ấy?”

Diệp Tố Huân chỉ là tuỳ việc mà xét, nhưng Ngu Quân Duệ đang kích động, trong lòng không vui, lại không tiện phản bác, nghẹn một hơi suýt nữa nội thương,

Có đi hay không đây? Đã có cách kiếm bạc lại không kiếm, trái lại trở thành người không ôm chí lớn, chỉ sợ sẽ bị Diệp Tố Huân khinh thường. Do dự thật lâu, Ngu Quân Duệ nói: “Ngày mai huynh lập tức lên đường ra ngoài đặt chuỗi hạt đàn hương, Tố Tố, muội đừng về, huynh sẽ nghĩ biện pháp để cho cha đồng ý hôn sự của chúng ta, sau khoa huynh giúp muội về nhà, thuận tiện cầu hôn luôn, được không?”

Đã ở nửa năm, thêm hai mươi mấy ngày cũng không sao,Diệp Tố Huân gật đầu đồng ý.

Từ mai sẽ phải cách nhau rất nhiều ngày, hai người lại ôm nhau nói thân mật, Ngu Quân Duệ cứ trì trệ, mãi đến giờ Hợi mới rời đi.

Trong phòng, Hoa Ẩn Dật nghe được tiếng cửa viện nhẹ vang 'két' một tiếng, nhớ tới buổi tối nhi tử bị lạnh nhạt, không khỏi vạn phần đau lòng, dạo bước trong phòng hồi lâu, lại đến trước cửa sổ nhìn trăng sáng xuất thần, trong đầu lướt qua nhi tử rồi đến trượng phu, nhớ tới ân ái triền miên cùng Ngu Diệu Sùng tối hôm qua, lang quân không ngừng gọi Ẩn Dật, Ẩn Dật bên tai, lòng lại táo bạo.

Lắng tai nghe thấy trong Lê Viên tĩnh lặng im ắng, Hoa Ẩn Dật lén lút mở cửa phòng rồi rời Lê Viên.

Tâm sự đầy cõi lòng, sau khi bước ra khỏi Lê Viên thì đi về phía Cúc Viên, có một người đi theo bà ở xa, bà cũng không cảm thấy.

Ánh trăng như nước, mờ ảo mông lung như khói như sương sớm, một thân quần thun gấm mềm đỏ nhạt, mỗi khi bước đi, làn váy thật dài như nước chảy trên mặt đất kéo theo, tóc dài vãn Liễu Trắc kế, lộ ra cổ trơn bóng non mềm trắng nõn, hoa tai ngọc bích lay động, càng nổi bật lịch sự tao nhã mê người.

Ngu Diệu Sùng si ngốc nhìn bóng dáng thướt tha uyển chuyển trước mặt, tiếng bước chân nhỏ trong đêm yên tĩnh giống như tất cả đều chỉ là giấc chiêm bao tịch mịch khó quên.

”Ẩn Dật...” Ngu Diệu Sùng kêu một tiếng lòng đã khát khao bấy lâu, dục niệm, đau đớn đè nénhai mươi năm, sau mồi lửa đốt lên đêm qua, đã oanh oanh liệt liệt bắt đầu đốt nóng.

Lướt qua giàn tường vi là đến Cúc Viên rồi, Hoa Ẩn Dật hơi chần chờ, đúng lúc này, một sức lực mạnh đánh tới, tiếng thét “A” đến môi

bà thì bị bà gắng nhịn xuống, lồng ngực quen thuộc, cùng mùi rượu độc nhất vô nhị đêm qua, người ôm mình ở đằng sau, không phải ai khác mà là lang quân. Hoa Ẩn Dật vứt bỏ ý giãy dụa...

Chuyện tối qua hoàn thành, Hoa Ẩn Dật tâm sự đầy bụng, tràn đầy phiền não, mặc xiêm y thay Ngu Diệu Sùng xong vội vàng đi, nhưng đêm nay lại khác, Ngu Diệu Sùng buồn bực uống rượu lại không say, xúc động đẩy Hoa Ẩn Dật ngã xuống trên mặt đất, chớp mắt đã lột xiêm y, mạnh mẽ đâm tới mạnh mẽ đâm tới từ phía sau. Xong xuôi, huyết dịch lạnh xuống, trong lúc nhất thời Ngu Diệu Sùng thừa nhận cũng không được, không nhận cũng không xong, lung tung mặc xiêm ylên, giả ý say rượu hồ đồ, khép xiêm y lảo đảo chạy.

Xử lí thế nào đây? Thừa nhận hay không?

Đang độ hoa cúc nở đẹp, ánh trăng vàng nhạt trắng noãn trên cao tách lá xanh xinh đẹp ra, chạm vào cánh hoa tầng tầng lớp lớp thân mật rúc vào nhau. Hoa đẹp khắp nơi, mùi thơm ngát tỏa đầy vườn, Ngu Diệu Sùng ngã vào trong bụi hoa, thật lâu đứng lên.

Ông có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi Hoa Ẩn Dật, bà là chết rồi sống lại? Những năm này sống thế nào? Tại sao lại bị hủy dung?

Ông cũng có một lời si tình muốn kể ra, hai mươi năm rồi, ông vẫn không quên bà, vì có thể gặp bà trong mơ, ngay cả người hầu buổi tối ông cũng không cho ở Cúc Viên, cửa viện cửa phòng đều mở ban đêm, ngóng trông hồn phách bà không bị trở ngại, có thể tới gặp mình trong mơ.

Hai mươi năm, lời thề vẫn còn, mơ hồn khó kiếm, không lúc nào ông không ngóng trông đoàn tụ với nàng trong mơ, nay người trở về rồi, ông không cần hiu quạnh nhòm trăng sáng từ cửa sổ trong đêm

yên tĩnh, bọn họ lại có thể ở cùng nhau, ôm nhau thưởng cúc phẩm rượu ngon, một người đánh đàn một người đề từ, phu xướng phụ tùy, triền miên ân ái điên loan đảo phượng.

Nghĩ đến tư vị dục tiên dục tử kia, mặc dù Nghiêm Long chết rồi, nhưng khó bảo toàn chuyện bí mật năm đó ông giấu kín, những năm này không ai biết bí mật, đó là bởi vì Ẩn Dật chết rồi, mới không có người nói huyên thuyên, nếu tin tức Ẩn Dật còn sống truyền ra, có thể bị người biết chuyện xấu hổ đó lật ra hay không?

Hơn nữa, Ẩn Dật của ông là mỹ nhân phiêu dật như tiên, nổi danh thành Giang Ninh, nay người trở về chỉ là một người quái dị, mặt của ông phải đặt ở đâu?

Chân bước ra cửa đã lùi lại, thân thể cao lớn của Ngu Diệu Sùng sụp đổ, ngã trên mặt đất.

Sương đêm đã nặng hạt, gió đêm ẩm ướt nhẹ thổi qua, Hoa Ẩn Dật nằm trên mặt đất cảm thấy hơi lạnh, nhưng lòng lại nóng muốn tan chảy.

Hai mươi năm trôi qua, lang quân hết cười thê rồi nạp thiếp vẫn còn yêu mình, vừa rồi chàng thô bạo cuồng dã, luống cuống một mực gọi Ẩn Dật, chàng vẫn yêu mình giống hai mươi năm trước, chưa từng thay đổi.

Sảng khoái và khoái hoạt còn lưu ở **, địa phương đã khô cạn hai mươi năm sau khi được đổ nước, ngoại trừ mang đến thỏa mãn còn khơi mào dục niệm, càng khát khao...

Kẻ thù đã chết, mình cũng từng tự tử để làm rõ ý chí, hai mươi năm cô đơn giữ gìn, Diệu Sùng sẽ không chú ý chuyện năm đó

chứ?

Dung mạo Diệp Tố Huân đương nhiên là khuôn mặt tiểu cô nương kia được da mặt mình năm đó, người được khuôn mặt của mình hẳn là mẫu thân Diệp Tố Huân. Tìm được mẫu thân Diệp Tố Huân, lấy lại da mặt thuộc về mình?

Hoa Ẩn Dật nhớ tới nữ hài người nhát gan nhu nhượcnăm đó trốn ở sau phụ thân, sợ hãi cầm lấy vạt áo phụ thân, thò ra nửa cái đầu nhìn mình, không tự giác mà lắc đầu.

Về Diệu Sùng, có thể sẽ không chú ý mình trở thành người quái dị lắm đâu, chỉ cần xem quan điểm của nhi tử với một mẫu thân xấu xí là gì, nếu hai phụ tử đều không ngại, thì không nên đoạt hạnh phúc của tiểu cô nương kia.

Hoa Ẩn Dật nghĩ tạm thời vẫn không cần thừa nhận, thăm dò tinh tường trước.

Vài ngày kế tiếp, Hoa Ẩn Dật lại không có cơ hội thử, bà căn bản không thấy được hai phụ tử Ngu Diệu Sùng.

Đêm hôm đó, Ngu Quân Duệ nhìn ra, phụ thân vẫn còn xoắn xuýt, chưa biết thừa nhận Hoa Ẩn Dật hay không, lúc đối mặt Hoa Ẩn Dật có chút xấu hổ, hắn dựa vào cơ hội này, đề cập tới việc Diệp Tố Huân là người tạm trú lại dẫn khách tới, nhưng đại ca của hắn đã kết hôn, rồi lại dây dưa không rõ với Diệp Tố Huân, lại để cho Diệp Tố Huân và mọi người cùng nhau dùng bữa, quá bất tiện, Ngu gia cũng không quan tâm mỗi tháng tốn hao trăm tám mươi lượng bạc, không bằng làm cho Lê Viên một cái bếp riêng, không phải ngày tết, Diệp Tố Huân và dì Mạnh ăn ở Lê Viên, không cần phải tới sảnh cùng mọi ngườidùng bữa.

Ngu Quân Duệ nói có lý, Ngu Diệu Sùng lại đang phiền não việc gặp mặt Hoa Ẩn Dật, đề nghị của Ngu Quân Duệ chọc đúng chỗ yếu, đêm xuống tự mình dặn hôm sau Lưu Thị dẫn người xây bếp cho Lê Viên, sau này cho Lê Viên ăn tiêng, lại đặc biệt giao phải chu đáo một chút.

Ngày hôm sau Ngu Quân Duệ tìm cớ đi xa nhà, sau khi hắn đi, ngay cả bước ra Lê Viên Diệp Tố Huân cũng không, Hoa Ẩn Dật là khách của nàng, tự nhiên không tiện ra ngoài.

Ngu Quân Diệp đến thăm Diệp Tố Huân, bị Lục La và Tử Điệp lấy việc nam nữ thụ thụ bất thân, ngay cả cửa viện cũng không cho hắn bước quâ, hai người của Lưu Thị ở bên trong Lê Viên bị Ngu Diệu Sùng điều đi rồi, người được an bài vào đều là tâm phúc của Ngu Diệu Sùng, được lệnh của ông, không được cho đại thiếu gia dây dưa Diệp Tố Huân nữa cho nên đều giúp đỡ hai người Lục La, Ngu Quân Diệp tức giận bất đắc dĩ, Hoa Ẩn Dật lực bất tòng tâm, gấp đến độ ngày đêm bất an.

Ngày thứ tư Ngu Quân Duệ rời đi, tức ngày thứ sáu Hoa Ẩn Dật và Diệp Tố Huân quay trở lại Ngu gia, Trình phu nhân tự mình đến nhà bái phỏng, muốn đưa Diệp Tố Huân đi Trình gia chơi.

Ở trước mặt muội phu là Trình phu nhân, Ngu Diệu Sùng vẫn khiếp đảm, tính tình Trình phu nhân đanh đá, lúc mắng người không nể thể diện, ngay cả Anh quốc công trước mặt bà cũng phải vâng vâng dạ dạ.

Trình phu nhân mở miệng muốn đón Diệp Tố Huân, đã biết dì Mạnh là Hoa Ẩn Dật, Ngu Diệu Sùng đương nhiên biết rõ Trình phu nhân đích thân đến, đón Diệp Tố Huân là giả, đưa Hoa Ẩn Dật đi mới là thật, nào dám không theo.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nửa Ẩn Nửa Hiện

Sợ Diệp Tố Huân không chịu đi Trình gia, Hoa Ẩn Dật không đi được, dẫn đến ồn áo, Trình phu nhân vừa muốn vừa định chửi thẳng mặt ông thì Ngu Diệu Sùng mời Trình phu nhân chờ trong sảnh, tự mình tới Lê Viên, dặn Diệp Tố Huân đi theo Trình phu nhân tới Trình gia chơi, đứng đấy đợi Diệp Tố Huân và Hoa Ẩn Dật đi theo mình.

Hoa Ẩn Dật đang muốn tìm Trình phu nhân hỏi biện pháp, bà cũng không cần mang thêm gì, đến Trình gia, Trình phu nhân sẽ chuẩn bị tốt, Ngu Diệu Sùng nói xong, bà không về phòng mà đi theo giúp Diệp Tố Huân thu dọn đồ đạc.

Ngu Quân Duệ sợ Diệp Tố Huân ưu phiền, không Diệp Tố Huân dì Mạnh là Hoa Ẩn Dật nhưng mà sau khi biết Trình phu nhân từng hạ dược mất trí nhớ với mình, thiện cảm của Diệp Tố Huân với Trình phu nhân giảm nhiều, thậm chí còn bất mãn, nàng không muốn đi Trình gia, nhưng Ngu Diệu Sùng chờ dưới lầu, thật sự không tiện thoái thác.

Cửa chính Trình phủ đứng một mình đón gió, gương mặt tái nhợt, lông mi dài cụp xuống che mất nửa con mắt đen nhánh. Trong mắt, sầu muộn dày đặc như sương mù, tròng mắt đen như mực sáng ngời thản nhiên, thừa thanh nhã, xinh đẹp tuyệt trần, ống tay áo nhẹ bay theo chiều gió, hình như tất cả ánh mặt trời rực rỡ nhất đọng lại trên người hắn, dáng vẻ càng sặc sỡ lóa mắt.

”Nương, dì Mạnh.” Trình Sâm đi đến trước kiệu, nhẹ nhàng có lễ vươn tay đỡ Hoa Ẩn Dật và Trình phu nhân hạ kiệu, sau khi hai người đứng vững, hắn hơi ngưng lại, nghênh đón Diệp Tố Huân.

”Tố Huân muội muội đã đến rồi.”

Một bàn tay trắng đẹp đưa tới, bản thân quả thật có thể dựa theo lực của người, đi ra khỏi cỗ kiệu, nhưng! Diệp Tố Huân không được tự nhiên, đừng nói phối hợp với Trình Sâm, dù gọi một tiếng Sâm biểu ca, nàng cũng không tình nguyện.

Trước khi mất trí nhớ, cảm động và nhớ nhung Trình phu nhân yêu thương mình, gọi dì, gọi biểu ca Trình Sâm, nay khôi phục trí nhớ, gặp dì và biểu ca không có cơ sở này không được tự nhiên.

”Tố Huân muội muội, cẩn thận chút.” Trình Sâm nhìn nàng, ôn nhu nói, làm ra tư thế kéo đỡ, cũng không thu hồi.

Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy cái tay ôn nhuận như ngọc trước mặt giống như than trong lò sưởi, chạm vào thì khó chịu, không đáp lại thì quá thất lễ.

Phía trước có tiếng nói chuyện, Diệp Tố Huân chớp mắt, nhìn Trình Sâm, nói: “Sâm biểu ca, dì đang gọi biểu ca kìa.”

”Hình như huynh không nghe thấy gì mà.” Trình Sâm quay đầu nhìn, Diệp Tố Huân rất nhanh đã rời kiệu, lúc Trình Sâm quay đầu lại, nàng đã bước qua cán kiệu, đứng cạnh hắn rồi.

”Là muội nghe lầm hả?” Diệp Tố Huân giả vờ hồ đồ, cười nói: “Chúng ta mau tới thôi, đã muộn, dì sẽ gọi đó.”

Bốn người chậm rãi vào phủ, Trình phu nhân hỏi: “Lúc tỷ tới Diệp Nhi không ở trong phủ, đi làm gì rồi à?”

Hoa Ẩn Dật lắc đầu, sao bà có thể biết chứ, nghiêng đầu nhìn Trình Sâm và Diệp Tố Huân sóng vai đi, cười nói: “Muội nhớ Sâm Nhi còn lớn hơn Diệp Nhi một, đã có hôn sự chưa?”

”Không có.” Trình phu nhân lắc đầu, mọi thứ của nhi tử tốt nhưng hôn sự lại khiến bà phiền lòng, nhắc hắn đã nhiều lần nhưng vẫn không thấy hắn nhắc đến ai.

”Hai lần đến đây cũng không gặp Trình phủ (dùng sau tên người đàn ông tỏ ý tôn kính), bận nhiều việc lắm sao?” Hoa Ẩn Dật nhìn mày Trình phu nhân nhăn lại, không muốn nhắc lại hôn sự của Trình Sâm khiến bà không vui, cười chuyển chủ đề.

”Không biết mấy ngày nay ông ấy bị làm sao, suốt ngày ở trong nhà không gặp người khác.” Trình phu nhân càng nhíu chặt mày hơn.

”Có chuyện gì à?”

”Không nói tới ông ấy nữa, Tuyết Nghi, đi thôi, tỷ sai người tìm được đàn Cửu Tiêu, mua với giá cao, muội xem có thích không?”

Năm đó tên Hoa Ẩn Dật nổi khắp Giang Ninh, ngoại trừ vì dung mạo xinh đẹp không ai bằng, cũng bởi vì có một tay đàn tốt, ai nghe cũng say mê.

”Thu Tuyền, đã hai mươi năm muội chưa đàn rồi.” Hoa Ẩn Dật thấp giọng nói. Thứ đã mất hai mươi năm trước, ngoại trừ trinh tiết và tôn nghiêm còn có sở thích.

Giọng Hoa Ẩn Dật không cao cũng không tận lực lảng tránh, Diệp Tố Huân và Trình Sâm cũng nghe thấy, Trình Sâm chợt nói: “Dì Mạnh, cháu luôn khổ luyện kỹ năng đánh đàn, xin dì Mạnh chỉ bảo.”

Giọng hắn rất ôn nhu, như tình nhân nói năng nhỏ nhẹ, Diệp Tố Huân hơi ngốc, không nhịn được gõ vào trán mình, xem ra Trình Sâm vẫn luôn nói chuyện như thế, đối với ai cũng chân thành, nhu tình, mình phòng bị quá rồi.

Hoa Ẩn Dật mỉm cười, gật đầu nói tốt, rõ ràng khuôn mặt rất xấu nhưng khi thêm sự vui vẻ lại muôn vàn tao nhã như có như không, Trình Sâm thấy thì ngây dại. Diệp Tố Huân thấy hắn nhìn Hoa Ẩn Dật giống như khi nhìn mình, trong lòng lập tức thoải mái.

Hoa Ẩn Dật cũng chỉ quay đầu lại nở nụ cười tỏ vẻ sẵn lòng chỉ bảo Trình Sâm, bước chân bốn người cũng không dừng lại, chậm rãi tiến vào Mộc Tuyết Cư.

Mộc Tuyết Cư là chỗ ở trước kia của Hoa Ẩn Dật, sau này Trình phu nhân cho rằng Hoa Ẩn Dật đã chết nên yêu thương Diệp Tố Huân có cùng dung mạo với bà, nay Hoa Ẩn Dật trở về rồi, đương nhiên Mộc Tuyết Cư sẽ không cho Diệp Tố Huân ở.

Sau khi vào cửa, Trình phu nhân nói với Diệp Tố Huân: “Tố Huân, chỗ này cho dì Mạnh ở, cháu ở Dư Hương Trai nhé. Sâm Nhi, con mang Tố Huân đến đó đi.”

”Sâm biểu ca còn muốn mời dì Mạnh dạy đàn, cứ để nha hoàn đưa cháu đi là được.” Mặc dù Trình Sâm đều nhu tình chân thành với tất cả mọi người nhưng Diệp Tố Huân vẫn không muốn ở cùng Trình Sâm.

”Cũng được.” Trình phu nhân gọi một nha hoàn: “Ngươi đưa Diệp tiểu thư đi Dư Hương Trai.”

Trình Sâm nhìn Diệp Tố Huân lại nhìn Hoa Ẩn Dật, có phần khó chọn lựa, muốn đánh đàn để Hoa Ẩn Dật coi trọng lại muốn ở cùng Diệp Tố Huân nhìn xấu hổ nôn nóng, đang do dự thì Diệp Tố Huân đã đi xa với nha hoàn.

Trong Mộc Tuyết Cư cũng trồng không ít hoa cúc, nhiều màu sắc rực rỡ, khóm cúc muôn hình muôn dạng, sắc vàng phủ lên cỏ non, cầm Cửu Tiêu đặt trên bàn, thân đàn sáng chói trang nghiêm, đường hoa văn uốn lượn như sừng rồng, chữ khắc vào đồ vật tỉ mỉ sinh động, thật là tinh xảo.

Hoa Ẩn Dật gẩy dây đàn, khen: “Âm vận (chỉ thanh, vận, điệu trong chữ Hán) réo rắt du dương, quả là đàn tuyệt thế.”

”Tuyết Nghi thử một chút xem.” Trình phu nhân nói.

Hoa Ẩn Dật cười khổ, lông mày đầy sương, cầm sắt hài hòa, đó là một đoạn thời gian không dám nhớ lại.

Nhìn bi oán giữa lông mày Hoa Ẩn Dật, ngực Trình Sâm run rẩy, si ngốc duỗi tay, muốn vuốt lên lông mày nhíu chặt, đúng lúc này, một tiếng “boong”, Hoa Ẩn Dật đánh lên âm cao, mãnh liệt vang dội giống như tiếng chuông báo.

”Sâm Nhi, đây là tiếng đàn có một không hai, đích thị là âm sắc bất phàm.” Hoa Ẩn Dật dừng tay, nở tràn đầy nụ cười nhẹ nhàng, để Trình Sâm khảy đàn.

Vừa rồi bà có thấy mình luống cuống hay không, Trình Sâm chết lặng, nhưng cứng đờ chỉ chốc lát, hít một hơi thật sâu là trấn định

lại, ngồi trước đàn, thử thử, một khúc “Hoa núi rừng Hồ Nam trong mưa” vang lên.

* *

Xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài còn chưa tới Dư Hương Trai trong miệng Trình phu nhân, Diệp Tố Huân đang định hỏi nha hoàn có còn xa lắm không thì đụng phải một thân cẩm bào đỏ thẫm.

Tiểu nha hoàn dừng chân đứng một bên, khi người kia đến thì cúi người hành lễ nói: “Lão gia.”

Đây là trượng phu Trình phu nhân - Anh quốc công, Diệp Tố Huân vội nhẹ thi lễ theo: “Tố Huân bái kiến dượng.”

Trình phủ đang đi rất nanh, tùy ý gật đầu một cái, lướt qua hai bước, chợt quay đầu lại, hỏi: “Tố Huân? Tên ngươi là Diệp Tố Huân?”

”Vâng.” Diệp Tố Huân cúi đầu nói.

”Ngẩng đầu lên cho ta nhìn.” Trình phủ bước đến trước mặt Diệp Tố Huân, tay lớn vươn ra, muốn giơ cằm Diệp Tố Huân, hình như cảm thấy không ổn, lại thu về.

Một mùi hương như có như không truyền đến, Diệp Tố Huân hơi mê hoặc, mùi thơm này cực kỳ quen thuộc. Không kiềm được mà nghĩ, Trình phủ lên tiếng, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại.

”Cũng không phải một mỹ nhân tuyệt sắc gì!”

Diệp Tố Huân nghe Trình phủ thì thào, hình như rất khó hiểu.

Có lẽ có người nhắc tới mình trước mặt ông, nghe lời này, lời người nói với ông ta, chỉ sợ không phải lời khen.

Trình phủ lắc đầu, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Là ai nói với ông về mình hứ? Nghe khẩu khí không phải là Trình phu nhân, Diệp Tố Huân hơi khó hiểu, mùi hương ít ỏi nơi chóp mũi vẫn chưa tan, khiến lòng nàng nôn nóng bất an.

Trình phủ không xuất hiện trên bàn tiệc tối, trong nhà họ Trình, ngoại trừ mẫu thân đã qua đời của Trình Hạo thì không có di nương khác, Trình Hạo về nhà bị Trình phu nhân răn dạy vài câu, xem ra tình cảm giữa mẹ cả và con riêng không tồi.

Diệp Tố Huân bị hương thơm quen thuộc quấy nhiễu, lúc nói chuyện phiếm sau khi ăn xong, nàng dò hỏi: “Dì, xế chiều nay cháu đã thấy dượng rồi, Sâm biểu ca và Hạo biểu ca đều không giống dượng tí nào.”

”Hạo Nhi giống nương nó, Sâm Nhi giống dì hơn, nếu giống cha nó, sẽ không tuấn tú lắm, không lấy được nàng dâu đẹp.” Trình phu nhân cười đắc ý, xem ra rất hài lòng tướng mạo nhi tử.

”Miệng của Thu Tuyền tỷ vẫn không bỏ qua người khác như thế.” Hoa Ẩn Dật cười nói. Diệp Tố Huân cũng cười theo, trước mặt khách và con trai, Trình phu nhân phê bình trượng phu xấu khiến Diệp Tố Huân mở rộng tầm mắt.

Thật ra ngay cả một phần nhỏ của Trình phu nhân, Trình Sâm cũng không có, nhưng tốt hơn bà nhiều, tướng mạo Trình phủ cũng không tính là xấu, mày rậm mắt to, môi dày, nhưng làn da hơi đen, thoạt nhìn hơi dọa người.

”Nương, người nói bề ngoài cha xấu, coi chừng cha tìm mỹ nhân tuyệt sắc ở bên ngoài trở về khoe khoang.” Trình Hạo cười nói.

Xem ra Trình phu nhân thường xuyên chê trượng phu, con cái cũng tập mãi thành thói quen, Trình Hạo nói xong, bóc vỏ cam, sau khi bóc xong, rất quen thuộc tạch một múi đưa tới miệng Trình phu nhân.

”Mỹ nhân tuyệt sắc!” Trình phu nhân cười nhạo, nói: “Năm đó vẫn là nương con làm chủ cho cha con nạp thiếp đấy, dựa vào mình cha con ấy à?” Bà hé miệng, Trình Hạo đút một múi vào trong miệng bà, Trình phu nhân nói tiếp: “Lúc đó nương con kêu trời trách đất không muốn hầu hạ, nếu không làm sao nương có Sâm Nhi chứ, dù sao cũng phải ủy khuất một người, bà ấy theo ta từ nhà mẹ để đến, ủy khuất bà còn có thể ủy khuất ai?”

Hóa ra nương Trình Hạo là nha hoàn hồi môn của Trình phu nhân, khó trách hắn sau khi nương hắn chết, Trình phu nhân rất tốt với hắn, Trình Hạo sáng sủa lạc quan, thoạt nhìn còn thân hơn Trình Sâm và Trình phu nhân.

Diệp Tố Huân nói xen vào: “Dượng không giống Sâm biểu ca, Hạo biểu ca, cháu lại chưa từng thấy ông ấy, suýt chút không biết chào hỏi như thế nào, hình như dượng cũng chưa nghe nói đến cháu.”

”Lần trước cháu đi vội, mấy ngày nay dượng cũng bề bộn, rất ít khi ở trong phủ, dì còn chưa kịp nhắc tới cháu với ông ấy.” Trình phu nhân nói. Lúc trước đau Diệp Tố Huân là bởi vì bề ngoài nàng có chút tương tự Hoa Ẩn Dật, sau đó Hoa Ẩn Dật trở về, bà tâm niệm muốn bóc lột da mặt Diệp Tố Huân để khôi phục dung mạo Hoa Ẩn

Dật, không có ý yêu thương Diệp Tố Huân đương nhiên sẽ không kể cho trượng phu.

Nói vậy, thực không phải Trình phủ nghe Trình phu nhân nói về mình, bất an trong lòng Diệp Tố Huân tăng lên.

”Dù muội không chào hỏi cha huynh, ông cũng không để ý đâu.” Trình Hạo cười nói, lại bóc một múi, đưa tới bên môi Diệp Tố Huân, nói đùa: “Tố Tố muội muội, há miệng nào, Hạo ca ca đút muội ăn.”

Tuy biết hắn đùa nhưng Diệp Tố Huân vẫn nổi da gà, nhíu mày hất tay Trình Hạo, cả giận nói: “Xin Trình công tử tự trọng.”

Trình Hạo nhún vai, cũng không tức giận, cười cười hì hì, tiếp tục bó múi cam cho Trình phu nhân ăn, lại bó cho Hoa Ẩn Dật, Hoa Ẩn Dật nghiêng mặt, Trình phu nhân lại ngăn cản bà, cười nói: “Con khỉ này được tỷ che chở mới không bị phụ thân đánh, rất hiếu thuận, Tuyết Nghi, an tâm hưởng thụ.”

Tình cảm của hai mẹ con này thật tốt, Diệp Tố Huân mở rộng tầm mắt, khóe mắt liếc Trình Sâm chỉ ngồi không, đôi mắt Trình Sâm lạnh như băng, khóe môi hơi nhếch, mang theo ôn nhu và vui vẻ, ngón tay thon dài để trên cẩm bào nhẹ nhàn huy động, hắn giống như thanh thản nghe mẫu thân đệ đệ nói chuyện nhưng khi lông mi đen khẽ nháy, lại tạo ra ảm đạm không tiếng động, mất mát nửa ẩn nửa hiện trên mặt.

Hắn ngồi ở góc khuất, gần trong gang tấc lại giống như xa tận chân trời, trái với cảnh mẫu tử tỷ muội vui vẻ là cảnh một cô nhi đau khổ giống như không nơi nương tựa.

Diệp Tố Huân không kìm được lòng nhìn hắn, tim đập như tiếng trống, thình thịch, thình thịch.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hương Mất Mộng Còn

Tình cảm Lưu Thị và Ngu Quân Duệ rất kém, với Ngu Quân Diệp càng kém, tình cảm của Trình phu nhân với con vợ kế còn tốt hơn con ruột, quá không tầm thường.

Trong nháy mắt trong đầu Diệp Tố Huân nổi lên một ý nghĩ, có lẽ Trình Sâm không phải con ruột Trình phu nhân.

Diệp Tố Huân chuyển mục tiêu chú ý, không muốn nghĩ tới Trình Sâm, Trình Sâm nhìn nàng thật sâu, khi Diệp Tố Huân trầm tư thì hắn đứng lên nhẹ nhàng kéo tay của nàng, bắt đầu đưa nàng ra ngoài cửa.

Lời đàm tiếu ồn ào bị để lại sau lưng, vài cơn gió nhẹ khoan khoái lướt qua, dưới ánh trăng mờ ảo, bóng dáng tuyết trắng của Trình Sâm giống như một tảng băng bị phá, mát lạnh trong suốt.

”Tố Huân muội muội, nhìn kìa, ánh trăng thật đẹp, mỗi buổi tối về sau, chúng ta sẽ cùng nhau ngắm trăng, được không?” Đứng dưới bậc, Trình Sâm nắm chặt tay Diệp Tố Huân mềm mại nói.

Một câu không có gì đặc biệt, lại được nói giống như lời thê êm ái, Diệp Tố Huân giống như bị hạ độc, đầu óc trống rỗng không biết nên trả lời như thế nào.

Một tay của Trình Sâm đặt trên vai Diệp Tố Huân, nhẹ nhàng bóp chặt, cái tay kia hơi lạnh, cảm giác mát mẻ xuyên qua lớp vải sa

tanh mỏng chạm vào da thịt, Diệp Tố Huân chấn động, đột nhiên tỉnh táo lại, rụt bả vai, đồng thời vùng tay ra, lui về phía sau, cách Trình Sâm hai bước, mỉm cười với Trình Sâm, thong dong nói: “Sâm biểu ca, Tố Huân xin phép vắng mặt, huynh cứ thoải mái dạo tiếp nhé.”

Không để ý Trình Sâm kêu sau lưng, một bước Diệp Tố Huân cũng không ngừng.

”Định lực của cô không tồi nhỉ.” Một cái chân đặt ngang giữa không trung, chặn đường Diệp Tố Huân.

”Huynh trốn ở đây làm gì, dọa chết người.” Diệp Tố Huân lại càng hoảng sợ, trừng Trình Hạo, không vui nói.

”Ta trốn ở đây nhìn cô đội nón xanh cho Quân Duệ.” Trình Hạo nhảy ra ngoài sau cột trụ hành lang, chậc chậc lắc đầu nói: “Dung mạo đại ca ta lại thêm lời nói dịu dàng, chân thành không một cô gái nào có thể kháng cự, không ngờ cô lại không bị huynh mê hoặc, ánh mắt Quân Duệ, thật sự không tệ.”

Lông mày Diệp Tố Huân nhăn lại, bĩu môi, nói: “Đại ca huynh tốt nhưng Quân Duệ ca ca cũng không kém hơn y đâu.”

Trình Hạo cười hì hì: “Khối băng lớn Quân Duệ nghe xong lời này của cô, đảm bảo sẽ vô cùng vui mừng đó.”

Khối băng lớn Quân Duệ? Diệp Tố Huân ngẩn ngơ, lòng ngọt như ăn mật. Xưa nay gương mặt của Ngu Quân Duệ luôn lạnh lùng, quả thật y như khối băng. Cái khối băng này hoàn toàn khác Trình Sâm, trước mặt nàng, hắn là một lò lửa nóng, hừng hực thiêu đốt, chỉ cần ở cùng hắn, nàng sẽ cảm nhận được nhiệt độ nóng như

muốn thiêu rụi người khác. Còn về Trình Sâm, nhìn như thân thiết hòa nhã, thật ra là vầng trăng cô độc nơi xa xôi, không chạm được cũng khó mà thấu hiểu.

”Đúng rồi, sao chỉ có cô tới mà chẳng thấy Lục La và Tử Điệp đâu?” Trình Hạo hỏi.

Sao hắn quan tâm Lục La, Tử Điệp như vậy? Diệp Tố Huân giương mắt nhìn Trình Hạo, ý nghĩ trong đầu chợt thay đổi, cười nói: “Ngu bá bá nói đến nói đến nhà huynh làm khách còn mang nha hoàn theo sẽ khiến người khác nghĩ nhà huynh không có người hầu hạ ta, nên không cho ta mang theo, thật ra không có hai người họ, thật không quen, huynh đi đón hai nàng tới giúp ta, được không?”

”Sao không nói sớm, ta đi đây.” Trình Hạo vỗ tay một cái, xoay người rời đi, chân bước như bay, trong chốc lát đã không còn bóng dáng.

Trình Hạo chưa đi được lâu đã quay lại, hơn nữa còn có Ngu Quân Diệp cùng đi.

Diệp Tố Huân dở khóc dở cười, Hoa Ẩn Dật và Trình phu nhân thấy Ngu Quân Diệp thì mừng rỡ.

”Diệp Nhi, ăn cơm chưa?” Trình phu nhân kéo Ngu Quân Diệp đến gần mình, vuốt đầu hắn, thương yêu hỏi.

”Cháu ăn rồi, dì Tuyền.” Ngu Quân Diệp nói.. Ánh mắt chỉ dừng trên người Diệp Tố Huân chốc lát thì chuyển tới trên người Hoa Ẩn Dật, cười hỏi: “Dì Mạnh có khỏe không?”

Nhi tử đang lo cho mình kìa, hốc mắt Hoa Ẩn Dật có chút ướt át, nhẹ gật đầu, hỏi: “Dì thấy cháu thích ăn mề vịt, bữa tối có món ăn

này sao?”

”Sao dì biết?” Ngu Quân Diệp ngẩn ngơ, bởi vì Lưu Thị quản nhà, thức ăn mỗi ngày đều là bà an bài, Ngu Quân Diệp không muốn cho người biết thứ mình thích ăn, nếu Lưu Thị sắp xếp thức ăn theo sở thích của hắn, hắn sẽ không thoải mái, còn nếu ngược lại, hắn sẽ khó thở.

”Tối nọ lúc gắp mề vịt vào bát, cháu ăn nhanh hơn một ít.” Hoa Ẩn Dật cười nói, hai mươi năm không thấy con ruột, dù sự thay đổi của nó nhỏ như sợi tóc, bà cũng có thể nhìn ra.

”Dì Mạnh.” Giọng Ngu Quân Diệp khàn khàn, kìm chế hồi lâu nói: “Tối nay không có, không chỉ tối nay không có, mấy ngày nay cũng chưa ăn, cháu muốn ăn rồi.”

”Muốn ăn? Dì Mạnh đi làm cái này, cháu chờ nhé, cứ nói chuyện chơi với họ đi, một lúc nữa là có.” Hoa Ẩn Dật vội vàng chạy ra ngoài.

”Dì Mạnh...” Ngu Quân Diệp hô, định nói không cần, đã không thấy Hoa Ẩn Dật nữa.

”Cứ để tỷ ấy đi làm, nào, Diệp Nhi, ngồi xuống nói chuyện, uống trà.” Trình phu nhân kéo Ngu Quân Diệp ngồi xuống ghế.

”Dì Mạnh biết làm đồ ăn sao? Hơn nữa, dì Tuyền à, nhà bếp trong phủ có mề vịt không?” Ngu Quân Diệp hỏi Trình phu nhân.

”Có, dì Mạnh cháu không biết cháu có đến hay không, hôm nay vừa tới đã để dì bảo chuẩn bị mề vịt. Có thể làm hay không thì...” Trình phu nhân cũng không biết.

Diệp Tố Huân ngẩn người, tiếp lời: “Biết chứ, mấy ngày nay dì Mạnh vẫn luôn làm mề vịt trong bếp nhỏ ở Lê Viên, dì Mạnh khéo tay, thức ăn làm xong đều bị ăn hết, giống y như đầu bếp trong phủ, không, thậm chí còn ngon hơn ở phòng bếp lớn.”

”Nương, dì Mạnh người ta hạ thân xuống bếp, chừng nào nương mới xuống bếp, làm thịt kho tàu con thích nhất đây?” Trình Hạo kéo ghế ngồi cạnh Trình phu nhân, nghiêng đầu để xuống vai Trình phu nhân làm nũng.

”Con khỉ lớn này, ngồi không ra ngồi đứng không ra đứng.” Trình phu nhân gõ Trình Hạo, miệng mắng nhưng trên mặt lại cười, gõ vài cái, nói: “Ngày mai nương thử làm, làm xong, dù ăn ngon hay không, con đều phải ăn sạch cho nương.”

”Nương làm, sao có thể không ngon?” Trình Hạo ngồi thẳng, thè lưỡi.

Ngu Quân Diệp cười nhìn, tràn đầy vẻ hâm mộ, nói: “Dì Tuyền, mỗi lần đến nhà dì, thấy Trình Hạo làm nũng cháu đều nghĩ nếu nương cháu còn sống thì thật tốt.”

Ngu Quân Diệp hâm mộ không hợp lí, Trình phu nhân cũng không phải mẹ ruột Trình Hạo, giờ Ngu gia cũng có chủ mẫu, hắn có thể tìm Lưu Thị làm nũng, Diệp Tố Huân nghĩ như vậy, lại nghe Ngu Quân Diệp nói tiếp: “Dì Tuyền, nghe nói có thể nhận nương, dì nói xem, nếu cháu nhận dì Mạnh là nương, có thể không?”

Diệp Tố Huân giật mày, trong lòng có cảm giác quái dị.

”Diệp Nhi thích dì Mạnh làm nương?” Mặt mày Trình phu nhân hớn hở, mặt đỏ lên, hưng phấn muốn nhảy lên. Giờ Hoa Ẩn Dật là

một người quái dị, Ngu Quân Diệp có thể tiếp nhận bà?

”Dạ.” Ngu Quân Diệp gật đầu, trầm ngâm một lúc, “Dì Mạnh rất tốt với cháu, giống như nương mà cháu tưởng tượng.”

Hắn và dì Mạnh mới chỉ nói với nhau mấy câu, ăn một bữa cơm cùng nhau, sao đã biết dì Mạnh tốt với hắn? Diệp Tố Huân dạt dào nghi vấn.

Đương nhiên nàng không thể hiểu tâm tình Ngu Quân Diệp, mẫu tử trời sinh, Hoa Ẩn Dật yêu thương hắn, chỉ một ánh mắt đã biểu lộ tất cả.

Tuy Ngu Diệu Sùng thương Ngu Quân Diệp, nhưng vẫn là nam nhân, lòng không tinh tế tỉ mỉ bằng mẫu thân, chỉ riêng điểm thích ăn mề vịt, hai mươi năm Ngu Diệu Sùng còn không biết đây là thứ nhi tử thích, còn Hoa Ẩn Dật chỉ cần một bữa cơm đã nhìn ra.

Sự yêu mến của bà, sao Ngu Quân Diệp không cảm thụ được chứ?

”Xong rồi đây.” Hoa Ẩn Dật mang theo nha hoàn cầm khay tiến vào. “Thu Tuyền, muội không làm cho mọi người rồi, mai làm sau nhé. Diệp Nhi, nào, thử xem có hợp khẩu vị không? Ăn mề vịt quá nhiều dầu mỡ, có trộn lẫn mấy thứ khác, cháu ăn thử xem, với cả dì còn nồi cháo, ăn thêm nửa bát nhé...”

Sai nha hoàn dọn cháo xong, Hoa Ẩn Dật tự mình múc cháo vào bát sứ trắng đưa cho Ngu Quân Diệp.

”Dì Mạnh...” Ngu Quân Diệp bưng cháo, từng giọt nước mắt rơi vào trong bát sứ bốc hơi nóng.

”Diệp Nhi, làm sao vậy?” Hoa Ẩn Dật luống cuống, cầm khăn lau nước mắt cho nhi tử, kinh hoàng không ngớt lời hỏi: “Bị bỏng hả? Hay là bị khí nóng huân? Nào, đưa chén đây, dì thổi nguội trước đã.”

Hoa Ẩn Dật bưng bát sứ, lấy thìa khuấy nhè nhẹ, lại cẩn thận thổi cho nguội.

Ngu Quân Diệp yên lặng nhìn, Hoa Ẩn Dật quấy một lúc, dùng thìa múc một ít để lên miệng thử, a một tiếng, nói: “Diệp Nhi, vừa rồi, nào, ăn đi.”

Ngu Quân Diệp tiếp nhận, lấy thìa Hoa Ẩn Dật ngậm thử, bắt đầu ăn, Hoa Ẩn Dật lấy đũa gắp rau cho hắn, trực tiếp để vào trong bát, Ngu Quân Diệp ăn từng miếng từng miếng, dường như khẩu vị vô cùng tốt, miệng khép mở, hàm răng không ngừng nhấm nuốt.

Bên Trình gia hài hòa như một gia đình hạnh phúc, còn Ngu gia lại vắng vẻ ảm đạm.

Hai đêm trước mất ngủ vì bị ám ảnh bởi người thương, cuối cùng vẫn vừa vội vừa hoảng, vừa vui vẻ hưởng thụ uyên ương nghịch nước, Ngu Diệu Sùng bối rối không biết nên nhận Hoa Ẩn Dật hay không, thân thể đã bị bỏ lâu một khi mở khóa, thì bắt đầu cực độ đói khát, đêm nay cũng không có tâm tình viết chữ hay uống rượu ngắm cúc, nôn nóng hồi lâu, đặt bút xuống, rầu rĩ đi vào Lê Viên, trốn ở trong bóng tối, lẳng lặng nhìn lầu nhỏ bị bóng tối bao phủ mà xuất thần, thầm nghĩ, nếu Hoa Ẩn Dật không tới Trình gia, người vừa rời bước, ông lại có thể giống như đêm qua, bổ nhào người từ phía sau, lại một lần nữa hưởng cực lạc cá nước.

Đương nhiên, Ngu Diệu Sùng trừng tới mỏi mắt cũng không thấy Hoa Ẩn Dật.

Đứng chết lặng, cuối cùng Ngu Diệu Sùng cũng không thể không nhìn thẳng vào vấn đề — Hoa Ẩn Dật đã tới Trình gia, sẽ không xuất hiện trước mặt ông.

Thở dài, bước chân Ngu Diệu Sùng nặng nề, định về Cúc Viên ngủ, trong đầu nghĩ phải về Cúc Viên nhưng dường như chân có ý thức riêng, đi về phía cửa chính, muốn tới Trình gia tìm Hoa Ẩn Dật.

Đã là giờ Hợi, cửa lớn lại có tiếng thút thít nỉ non lẫn lộn.

”Van cầu bà, để ta gặp nữ nhi của ta.” Giọng nữ vô cùng nhu nhược đáng thương vang lên ùng lúc với tiếng dập đầu bịch bịch bịch.

”Điên phụ từ đâu đến, đuổi cho ta, đuổi...” Tiếng Lưu Thị thở gấp kèm theo hoảng sợ cực độ.

Ngu Diệu Sùng nhíu mày, sải bước tới đó, dưới ánh đèn lập lòe, ông thấy Lưu Thị nhấc chân, đá tới bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt bên chân, hình bóng đang dập đầu ngửa người về sau, ngã nhào rên đất. Quá trình người ấy ngã như nhanh như chậm, Ngu Diệu Sùng thấy rõ ràng một khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ — đó là, Ẩn Dật của ông, Ẩn Dật tuyệt sắc vô song của ông.

”Ẩn Dật!” Một tiếng quát đầy giận dữ, Ngu Diệu Sùng bổ nhào qua đó, ôm lấy thân thể mềm mại nhỏ bé và yếu ớt.

Mày liễu xinh đẹp tuyệt trần, mũi ngọc tinh xảo, môi ngọc phấn nộn, mặt trứng ngỗng tinh tế, thật là Ẩn Dật ủa ông. Giai nhân trong ngực sắc mặt trắng bệch, vết máu đỏ nơi khóe môi thật chướng mắt. Ngu Diệu Sùng nhấc chân, hung hăng đá Lưu Thị.

”Lão gia...” Lưu thị khóc thét, ôm bụng ngã xuống trên mặt đất.

”Ai cho ngươi lá gan đá Ẩn Dật?” Ánh mắt Ngu Diệu Sùng dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi, hình như muốn phanh thây Lưu Thị, lại giơ chân lên lần nữa.

Nếu lại chịu thêm một cước, làm sao mình có thể sống tiếp, Lưu Thị kêu to:“Lão gia, phụ nhân này không phải tỷ tỷ, hai mươi năm trước tỷ tỷ đã chết rồi, đây là mẫu thân Diệp Tố Huân, không tin, lão gia hỏi xem.”

”Nói bậy, rõ ràng là Ẩn Dật!” Ngu Diệu Sùng rống to trong lòng nhưng miệng lại không nói lên lời. Nếu như giai nhân trong lòng là Ẩn Dật, vậy thì dì Mạnh là ai? Cảm giác của thân thể không thể lừa được, hai lần hoan ái đó, sự chặt chẽ phù hợp kia, tiếng rên rỉ như oán như khóc ấy, đều nói cho ông biết, dì Mạnh là Hoa Ẩn Dật.

Chân kia tuy chưa đá nhưng vẫn đang giơ lên, Lưu Thị run rẩy nói: “Lão gia, tới Trình gia đón Diệp Tố Huân trở về, chỉ cần hỏi là biết.”

Đón Diệp Tố Huân trở về, chỉ cần hỏi là biết!

Chân đang nâng lên của Ngu Diệu Sùng thu về, ánh mắt dao động dừng trên mặt giai nhân trong lòng.

”Lão gia thông gia...” Giai nhân sợ hãi nhìn ông, vài giọt nước mắt vẫn còn đọng trên hàng mi dài, thân thể hơi run, yếu đuối không chịu được gió mưa.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thay Mận Đổi Đào

Ông thân gia! Hai nhà Ngu Diệp vốn có quy ước nghị thân, mẫu thân Diệp Tố Huân gọi mình là ông thân gia.

Không! Mặt giống như đúc, sao bà có thể không phải Ẩn Dật?

Ngu Diệu Sùng nhấc tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve dường như chỉ sợ vừa chạm vào sẽ biến thành băng tuyết, cẩn thận từng li từng tí phác họa khuôn mặt bà.

Lưu Thị ngơ ngác nhìn trượng phu chưa từng thay đổi sắc mặt với mình đang ngàn vạn nhu tình nhìn một nữ nhân khác giống như trân bảo, chỉ hận không thể nhào tới cào nát khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của Diệp Dương thị.

Tối nay, lúc bà định ngủ thì tì nữ Tần Hưng Gia đến bẩm báo, lúc dẫn tuần tra ban đêm thì thấy có khách không mời mà đến đứng ở cửa, đã bị người chặn, mời bà đi nhanh tới cửa chính

Khi biết được người đến là mẫu thân Diệp Tố Huân, bà vội mặc xiêm y, đồng thời dặn Tần Hưng Gia đi bẩm báo với Ngu Diệu Sùng.

”Phu nhân, vị khách này, e là không thể nghênh tiếp, cũng không thể cho lão gia nhìn thấy...” Tần Hưng Gia thì thầm bên tai Lưu Thị vài câu.

Như có tiếng sấm nổ trên đầu, Lưu Thị không tài nào đứng vững, Tần Hưng Gia nói, mẫu thân Diệp Tố Huân giống y như đúc Hoa Ẩn Dật, càng tệ hơn, vừa rồi Tần Hưng Gia đã dò xét, biết được phụ thân Diệp Tố Huân bỏ mình vì bạo bệnh, Diệp Dương thị bị thiếp thất bắt nạt, tới đây nương tựa Ngu gia.

Tận mắt nhìn Diệp Dương thị, Lưu Thị càng làm mạnh tay, sai người đuổi Diệp Dương thị nhưng nào ngờ tính tình người này nhu nhược, cứ khóc thảm không chịu rời đi, sau đó còn quỳ xuống xin gặp nữ nhi, mà không biết vì sao, đã khuya trượng phu còn ra cửa chính, Diệp Dương thị đã bị ông nhìn thấy.

Ngu Diệu Sùng ôm người vào lòng vuốt ve thật lâu, Diệp Dương thị lạnh run, một câu cũng khó nói, Lưu Thị vốn trông mong Diệp Dương thị tự giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của Ngu Diệu Sùng nay hụt hẫng, liếc mắt ra hiệu cho Tần Hưng Gia.

”Lão gia, phu nhân, có cần nô tì đến Trình gia bẩm báo tiểu thư Tố Huân? Đón tiểu thư Tố Huân về?” Tần Hưng Gia nhận được ánh mắt, kiên trì tiến lên xin chỉ thị.

”Ông thân gia...” Diệp Dương thị nghe thấy tên con gái, lá gan lớn hơn chút, khẽ giãy dụa, đỏ mặt nhìn Ngu Diệu Sùng, ý bảo ông để mình xuống.

Thân thể mềm mại không xương trong lòng, khuôn mặt đã khắc sâu trong đầu hơi đỏ ửng, tiếng kêu ông thân gia mềm mại chứa sự sợ hãi, nghe giống như tiếng gọi phu quân, bụng dưới của Ngu Diệu Sùng nóng lên một mồi lửa bất ngờ nổi lên.

Một thứ đồ vật cứng rắn đẩy vào bụng dưới mình, Diệp Dương thị đã lập gia đình và sinh hai đứa bé, sao có thể không hiểu? Khuôn

mặt nhỏ nhắn đỏ au sợ tới mức trắng bệch, nước mắt vừa dừng lập tức tuôn ra, run giọng cầu khẩn: “Ông thân gia, mau bỏ ta xuống.”

”Lão gia, bà thông gia lặn lội từ xa tới đây, nên đón vào phủ trước ạ.” Lưu Thị không nhịn được, gấp gáp bò lên, lần nữa mạo hiểm, đưa tay kéo đỡ Diệp Dương thị.

Đầu óc Ngu Diệu Sùng thoáng trở lại bình thường, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nhiệt huyết sôi trào lập tức bị đóng băng.

”Đệ muội, Bác Chinh đâu?”

Diệp Dương thị chưa từng tới Giang Ninh, nhưng Diệp Bác Chinh lại thường xuyên lui tới.

Dù thế nào cũng đừng nói Diệp Bác Chinh đã chết! Lưu Thị la hét trong lòng.

”Lão gia nhà ta đã... Mất...” Diệp Dương thị lại không dự tính trong lòng, Ngu Diệu Sùng vừa buông bà xuống, thì nhẹ nhàng thở ra, nước mắt lã chã khóc.

”Bác Chinh đã mất ư? Nhưng dạo này sức khỏe hắn rất tốt mà.” Ngu Diệu Sùng thì thào hỏi, ánh mắt sáng quắc dọa người.

Lưu Thị thật muống giết quách Diệp Dương thị cho xong, tiến đến trước mặt bà, dùng hết sức bình sinh nháy mắt với Diệp Dương thị đang lau nước mắt. Diệp Dương thị đang đau khổ, căn bản không thấy ánh mắt của Lưu Thị, dù thấy, đoán rằng cũng khó lĩnh ngộ, bà càng khóc càng đau đớn, nức nở nghẹn ngào nói: “Gần đây sức khỏe của lão gia rất tốt, lúc Tố Vân trở về, Trần muội muội muốn lại đưa Tố Vân và Tố Nguyệt đến Giang Ninh làm khách, lão gia không đồng ý, Trần muội muội mất hứng, ngày ngày tìm lão gia cãi nhau,

lão gia bị quấy rầy nên lòng không yên, bất ngờ ngã bệnh, sau đó... sau đó thì đi.”

Diệp Dương thị đau thương khó nén, đi đường vất vả lại mệt mỏi, nói được vài câu thì trước mắt tối sầm, mềm oặt ngã xuống.

Ngu Diệu Sùng vô cùng nhanh chóng mà mãnh liệt ôm lấy người kia, Diệp Dương thị hôn mê mềm nhũn, Ngu Diệu Sùng ôm chặt người, chợt sinh ra một ý nghĩ kì lạ, ý nghĩ ấy giống như cỏ dại, lập tức bén rễ sâu trong tim ông, vô cùng khó nhổ.

”Lão gia.” Lưu Thị nhỏ giọng gọi, Ngu Diệu Sùng nhìn bà một cái, lại liếc xung quanh một lượt, ở đây có thủ vệ Thạch Đầu, Tần Hưng Gia, hai đầy tớ già, cộng thêm Lưu Thị, tổng cộng là năm người.

”Đêm nay chưa từng có khách tới, rõ chưa?” Ngu Diệu Sùng thản nhiên nói.

Giọng nói bình tĩnh đến lạ, nhưng ánh mắt tuyệt hung lại khiến người sợ hãi giống như đang đối đầu với một thanh đại đao. Tần Hưng và hai đầy tớ già kia gục đầu xuống, đáp rất nhanh: “Dạ, nô tì đã rõ.”

Giấu kín, cũng chính là, ông không cho Diệp Dương thị một danh phận!

Lưu Thị đè xuống oán hận mạnh mẽ trong lòng, đầu óc xoay chuyển khá nhanh, thấp giọng nói: “Lão gia, dạo này quê nhà cứ trễ nải tiền phải giao một năm, chi bằng để phu thê Tần Hưng mang theo hai người, cộng thêm Thạch Đầu đi trông nom điền trang cho tốt, kịp thời thu lương thực, gạo và tiền tô thuế.”

Tần Hưng Gia chính là thị tì Lưu Thị, dĩ nhiên hết sức trung thành, lời này của Lưu Thị, bề ngoài có vẻ theo ý Ngu Diệu Sùng, đẩy người biết chuyện hôm nay đi xa, nhưng thật ra là muốn mượn cơ hội thao túng khởi nguồn tiền gạo của Ngu phủ.

Tất cả ruộng nương của Ngu phủ đều ở cố hương nhà họ Ngu - quận Xương Bình, thao túng được điền trang tiến cống gạo, lương thực, cũng sẽ nắm rõ tin tức truyền vào Ngu phủ. Hạng mục này vẫn luôn nằm trong tay, nếu vợ chồng Tần Hưng đến quê nhà, Ngu Tân ở Giang Ninh xa xôi, chắc chắn khó mà khống chế. Ngu Diệu Sùng hiểu, chỉ là một lòng toàn bộ đặt trên tướng mạo độc nhất vô nhị của Hoa Ẩn Dật, sợ Lưu Thị không cam lòng, thầm nghĩ, nay mình chưa chiếm được Diệp Dương thị, chờ qua vài ngày, chiếm được đã, khi ấy ván đã đóng thuyền (ví với việc đã xong xuôi, không thay đổi được nữa), lại gọi vợ chồng Tần Hưng về là được, tức thì nhẹ gật đầu, nói: “Theo lời bà đi.”

”Vậy, lão gia, việc này không nên chậm trễ, để bọn họ đi ngay nhé?”

”Ừm, lập tức khởi hành đi.” Càng nhanh càng tốt, đừng để Diệp Tố Huân biết.

Ngu Diệu Sùng ôm Diệp Dương thị đi vào trong..”Lão gia.” Lưu Thị gọi với theo, nhỏ giọng nói: “Lão gia, có thể ngày mai Diệp Nhi sẽ về.”

Giam người trong Cúc Viên, tuy Diệp Tố Huân không thể vào có lẽ sẽ không biết, nhưng mỗi ngày Ngu Quân Diệp ra vào Cúc Viên rất nhiều lần, nếu cất giấu mỹ nhân ở đó, phải ăn nói với hắn thế nào?

Ngụ ý của Lưu Thị Ngu Diệu Sùng đã hiểu, bước chân dừng lại, xoay người đi về phía cửa, thấp giọng giao phó: “Ta muốn rời phủ hai ba ngày, trong phủ làm phiền phu nhân.”

”Là điều nên làm, là bổn phận của thiếp thân.” Lưu Thị kính cẩn nói.

Bóng dáng Ngu Diệu Sùng biến mất, Lưu Thị lạnh lùng cười cười, liếc nhìn Thạch Đầu và hai đầy tớ già sững sờ đứng đó, thờ ơ nói: “Tần Hưng Gia, ngươi tự mình nhìn đồ đạc bọn họ thu dọn mang theo, sau đó đưa đến người quản ngựa, quần áo ngươi ta đã giao cho Tần Hưng thu dọn.”

Sao Lưu Thị phối hợp cho Ngu Diệu Sùng sa vào nữ sắc, Tần Hưng Gia khó hiểu, song việc đến Xương Bình trông nom điền trang là việc tốt, bà cũng nhìn ra được, hai đầy tớ già kia là người bà nể trọng, dễ nói chuyện, lập tức đẩy Thạch Đầu một cái, hung ác nói: “Không nghe thấy lời phu nhân à? Đi, trở về phòng thu dọn đồ đạc.”

Làm sao bây giờ? Không thông báo cho Nhị thiếu gia biết việc này không được, trên đường, Thạch Đầu không yên lòng, dưới sự giám sát của Tần Hưng Gia, cái gì cũng khó làm, muốn tìm người đưa tin cũng không thể, đá hòn đá trên đường, sắp đến chỗ mình rồi, Thạch Đầu nhanh trí, đưa tay giật hai cái lá, một lớn một nhỏ.

Thu dọn quần áo xong, kéo cái bọc cẩn thận, Thạch Đầu bắn hai cái lá lên mặt bàn.

Ngu Quân Duệ cũng không trong nhà xảy ra biến cố đến cỡ này, hắn thăm dò được châu Thái Hưng cũng là nơi sản sinh đàn hương, cũng là nơi tạo nhiều đồ dùng trong nhà và trang sức bằng đàn hương, ngày rời Giang Ninh, hắn bắt đầu đi mướn một chiếc xe

ngựa và hai phu xe, thay phiên nhau điều khiển, ngày đêm không nghỉ tới Thái Hưng.

Thái Hưng gần Thông Châu, chỉ cách nhau có trăm dặm, hôm ấy mua xong hạt cây đàn hương, Ngu Quân Duệ định đi một chuyến tới Thông Châu.

Diệp Tố Huân luôn luôn lo lắng cho mẫu thân và đệ đệ, tuy Ngu Quân Duệ tin tưởng Diệp Bác Chinh không phải người hồ đồ, nhưng vẫn không yên lòng lắm, cả hai người Diệp Tố Vân bị về hết, với tính tình hai tỷ muội này, chỉ sợ sẽ tới Giang Ninh thêm lần nữa, vì sao đã hai tháng, lại không thấy tin tức gì? Hắn cũng hơi lo Diệp Trần thị sẽ lấy Diệp Dương thị để trút giận như lời Diệp Tố Huân.

Ngày đêm đi gấp, Ngu Quân Duệ chịu được nhưng hai phu xe lại xanh xao vàng vọt, bộ dáng sức cùng lực kiệt, Ngu Quân Duệ nhìn hai phu xe mệt mỏi,ngựa cũng mệt không đi được tiếp, nghĩ Thông Châu ở phía nam, từ Thông Châu về Giang Ninh cũng phải đi qua Thái Hưng, liền để ngựa và xa phu nghỉ ngơi ở khách điếm Thái Hưng, mình thì đi mướn xe ngựa khác đi về Thông Châu.

Nào ngờ, ngay cả xe ngựa cũng bị thuê hết, ông chủ thấy Ngu Quân Duệ khí chất không tầm tường, thì hỏi thêm mấy câu, “Công tử thuê xe ngựa đi đâu?”

”Thông Châu.” Ngu Quân Duệ hơi gật đầu đáp lại, xoay người định đi thuê xe khác.

”Thông Châu!” Ông chủ Hành cao giọng lặp lại, gọi Ngu Quân Duệ, cười nói:“Công tử đi một mình sao? Vậy có thể đi nhờ xem, đã từng nghe nói ông chủ hiệu buôn Chấn Hưng ở Thông Châu? Hai người con trai của ông ấy đồng thời thành thân, đến Thái Hưng đặt

gia cụ làm từ đàn hương, xe ngựa trong thành Thái Hưng, có thể đều bị nhà ông ấy thuê để chở đồ dùng đi, công tử sẽ khó thuê xe, không ngại đến khách điếm Hồng Vận tìm Thương đại thiếu gia tương lượng, đi nhờ xe tới Thông Châu."

Ngu Quân Duệ chắp tay nói cảm ơn, tò mò hỏi: "Thành Thái Hưng không thiếu gia cụ làm từ đàn hương, xe ngựa có vô số, vì sao đều bị Thương gia thuê hết?"

"Công tử không biết đó thôi." Ông chủ Hành hâm mộ nói: "Thương gia giàu đến chảy mỡ, hai người con trai lại lấy con gái Diệp gia - đại phú Thông Châu, hôn sự này, có khi còn xa hoa hơn công chúa xuất giá."

Diệp gia đại phú Thông Châu? Ngu Quân Duệ khó hiểu, hỏi: "Diệp gia nào?"

"Ngay cả Diệp gia công tử cũng không biết?" Ông chủ xe ngựa Hành kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn Ngu Quân Duệ, nói: "Thông Châu chỉ có duy nhất một Diệp gia, là Diệp gia của ông chủ hiệu buôn Chinh Viễn."

Hiệu buôn Chinh Viễn? Đây là hiệu buôn nhà Diệp Tố Huân.

"Hai người con trai lấy hai cô con gái của Diệp gia?" Ngu Quân Duệ hỏi.

"Đúng vậy, giàu càng thêm sang, đẹp càng thêm hoàn mĩ, tướng mạo của hai chàng trai này cũng tốt, nghe nói hai cô con gái này của Diệp gia tuy là thứ xuất nhưng lại xinh đẹp vô song..."

Diệp gia, hai cô gái thứ xuất. Nói như vậy, Diệp Tố Vân và Diệp Tố Nguyệt không đến Giang Ninh, hẳn là vì nghị hôn rồi. Gả cho nhà

đại phú, tướng mạo vị hôn phu vô cùng tốt, chắc hẳn cũng đã thỏa nguyện.

Đã thỏa nguyện, thì Diệp Dương Thị tính tình nhát gan, mặc cho Diệp Trần thị hô mưa gọi gió, Diệp Triển Dương mới chín mười tuổi, Diệp Bác Chinh đang lúc mạnh mẽ, chưa nói tới tranh đoạt kế thừa gia nghiệp, có lẽ tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ngu Quân Duệ không còn bận tâm, nghĩ tới Diệp Tố Huân đang trong hang hùm, trong lòng lo lắng, sau khi về khách điếm, cũng không có ý đi Thông Châu, gọi hai xa phu, vội vội vàng vàng đi về.

Chỗ tốt của việc Ngu Quân Diệp cũng đến Trình gia là chỉ cần Diệp Tố Huân hơi chú ý thì có thể tránh ở chung cùng Trình Sâm.

Ngu Quân Diệp không che giấu sự yêu thích Diệp Tố Huân, chỉ là sự yêu mến ấy trong sáng vô tư lại dịu dàng, không giống Ngu Quân Duệ nhiệt liệt cuồng dã chỉ muốn ăn sạch người ta, cũng không giống Trình Sâm bàm theo như mèo thấy mỡ. So sánh một lượt, Diệp Tố Huân chỉ muốn ngồi ngốc với Ngu Quân Diệp. Để tránh chỉ có mình mình và Trình Sâm, số lần Diệp Tố Huân ngầm cho Ngu Quân Diệp đứng ở trong Dư Hương Trai ngày càng nhiều.

Cuối thu, trời mát mẻ, nàng không ở trong phòng dành cho khách, đều bố trí chiếu và bàn dài ở hành lang, ba người ngồi khoanh chân, khi thì phẩm trà, hoặc nghe Ngu Quân Diệp ngâm, Trình Sâm đánh đàn, thậm chí còn tự tại hơn ở Ngu gia.

Ngu Diệu Sùng không sai người gọi họ về, ba người vẫn luôn ở Trình gia. Ngày hôm đó, Ngu Quân Duệ về tới Giang Ninh đã là giờ Dậu, trước tiên hắn kéo mấy rương hạt đàn hương vào trong tiệm, Trình Hạo còn chưa về nhà, Ngu Quân Duệ nghe thấy những ngày

này Diệp Tố Huân ở Trình gia suốt, khuôn mặt nhất thời chìm trong đen tối.

”Haiz, huynh không cần lo đại ca ta quyến rũ Tố Tố của huynh đâu, ta tận mắt chứng kiến, Tố Tố huynh không động lòng.” Trình Hạo cười an ủi, nhìn mặt Ngu Quân Duệ ngày càng đen, đứng lên quàng vai hắn, thâm tình nhìn Ngu Quân Duệ, bịt mũi, dịu dàng nói: “Tố Huân muội muội nhìn này, ánh trăng thật đẹp, sau này, mỗi tối chúng ta đều cùng nhau ngắm trăng, có được không?”

Trình Hạo bắt chước xong, không nhịn được ôm bụng cười ngặt nghẽo, vừa cười vừa nói: “Thế mà, Tố Tố muội muội của huynh còn không động đậy, đoán rằng đại ca ta đau lòng muốn chết.”

Thường ngày Diệp Tố Huân rất chú ý cấm kỵ, tại sao lại cho Trình Sâm quàng vai, e là nhất thời mê tình. Trình Hạo càng giải thích, lòng Ngu Quân Duệ càng không yên, bỏ hết rương hòm, cũng chẳng thèm về nhà, đi thẳng tới Trình gia.

Trình phu nhân không thích hắn, Ngu Quân Duệ lo lắng một khi thông báo thì ngay cả cửa cũng khó mà bước qua, bèn nhún người nhảy lên tường.

Không thấy người trong Mộc Tuyết Cư, Ngu Quân Duệ nhìn sắc trời, đã đến giờ dùng thiện, có lẽ đã tới thiện sảnh ăn tối.

Đã xa cách nhiều ngày, Ngu Quân Duệ khó mà kìm nén, chỉ muốn gặp người sớm một chút, nhảy vài bước, Ngu Quân Duệ lên nóc nhà, nhìn xung quanh một lượt, dựa vào bố cục nhà bình thường, dễ dàng tìm được thiện sảnh.

Đúng lúc đám người Diệp Tố Huân đi ra, Hoa Ẩn Dật và Trình phu nhân muốn cho người trẻ tuổi cơ hội, cầm tay nhau đến Mộc Tuyết Cư, Trình Sâm và Ngu Quân Diệp một trái một phải cùng Diệp Tố Huân đi về phía Dư Hương Trai.

Gió nhẹ nhàng dạo chơi, tĩnh lặng và lãnh mạn như thơ, hai bóng dáng cao và bóng dáng mảnh khảnh tạo thành một cái bóng trên mặt đất. Đôi mắt Ngu Quân Duệ càng trở nên âm u.

Diệp Tố Huân đi tới, khi ấy, lòng trở nên tung tăng như chim sẻ.

Chẳng lẽ?

Diệp Tố Huân che bụng, trầm thấp rên rỉ.

”Làm sao vậy? Tố Huân muội muội.”

”Huân Nhi, không thoải mái sao?”

Trình Sâm và Ngu Quân Diệp hỏi đồng thời.

”Đau bụng...” Diệp Tố Huân nhăn mày, có vẻ vô cùng đau đớn.

”Ta đi mời đại phu.” Ngu Quân Diệp chạy vội đi.

”Sâm biểu ca, phiền huynh lấy ghế đến, ta không đi được nữa rồi.”

”Được, chờ huynh nhé.”

Nhìn Trình Sâm đi xa, Diệp Tố Huân chậm rãi đứng thẳng dậy, xoay người.

Bịch. Một bóng dáng tự nhiên nhảy xuống từ nóc nhà.

Ráng chiều hồng tươi trong suốt xuyên qua khe hở của lá cây, dịu dàng đậu trên vai ngời ấy, khuôn mặt anh tuấn, phong thái phóng khoáng, lại thêm ánh sáng khiến hắn càng chói mắt và rực rỡ.

”Tố Tố...” Con mắt nóng rực như muốn nàng bị thiêu đốt. Trong lòng Diệp Tố Huân sóng gợn lăn tăn, mấp máy môi, thấp giọng hỏi: “Lúc nào về vậy? Sao lại không lộ diện?”

”Vừa về thôi.” Hai bàn tay to cầm chặt bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve, vết chai do luyện võ ở tay ma sát khiến lòng bàn tay nàng hơi ngứa. Cơn ngứa ngáy rất nhanh lan tận vào tim, cũng chọc khắp người khó chịu.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Trộm Hương

Diệp Tố Huân còn định hỏi tiếp thì môi bị chặn lại. Đầu lưỡi mềm mại mang theo ngọn lửa nóng rực quấy rầy môi nàng, lại không thể chờ đợi cạy mở răng ngọc, sau đó, quyến rũ lưỡi nàng, kéo nàng nhảy múa cuồng nhiệt, triền miên.

Nụ hôn dài, khiến người không thở nổi, thổ lộ tất cả lo lắng và nhớ nhung của người hôn. Hơi thở mệt mỏi cùng với hơi thở nóng rực quẩn quanh tóc mai, chóp mũi., một bàn tay to giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn, vuốt ve eo mềm mại, chậm rãi rời xuống, dùng sức nhào nặn cái mông tròn... Cơ thể Diệp Tố Huân phút chốc bị đốt, xụi lơ trong lòng Ngu Quân Duệ.

Bàn tay lớn nọ lướt qua khe mông, bắt đầu cảm thấy chưa đủ, chậm rãi tập kích lên trên, cách lớp vải mỏng bao bọ ngọn núi mềm mại.

”Đừng, bọn họ sẽ quay lại rất nhanh.” Diệp Tố Huân than nhẹ một tiếng, gian nan đè tay Ngu Quân Duệ: “Huynh ra ngoài đi, tiến vào từ cửa chính, nói là cha huynh bảo huynh tới đón ta về.”

” Trình phu nhân căn bản không để cha huynh vào mắt.” Ngu Quân Duệ thở hổn hển, mang cha hắn ra quả thực không được việc, hơn nữa, thông báo ở cửa, có khả năng Trình phu nhân không thèm ra gặp hắn rất lớn.”

”Vậy... vậy cũng không thể ở đây được...” Diệp Tố Huân nhỏ giọng nói, duỗi tay đẩy vai Ngu Quân Duệ.

”Chúng ta tới chỗ muội ở.” Trời ngày càng tối, tuy có thể sẽ không ai vào vườn, nhưng cũng không thể tùy tiện.

”Hai người họ không thấy ta ở đây, cũng biết ta đã về đó, huống hồ, người hầu, ngoại trừ hai người Lục La còn có người Trình gia.” Diệp Tố Huân đỏ mặt phân bua, đẩy Ngu Quân Duệ, “Bỏ đi, ngày mai ta cáo từ Trình phu nhân.”

Ngày mai? Còn phải đợi một đêm, Ngu Quân Duệ không chịu được, kéo tay Diệp Tố Huân chạm vào thứ đang nhô lên, khàn giọng: “Mấy ngày nay nó nhớ muội muốn chết, khó mà đợi thêm đêm nữa.”

Thế phải xử lí ra sao? Diệp Tố Huân giương mắt ậc nước, ngượng ngùng nhìn Ngu Quân Duệ. Ngu Quân Duệ ngẩng đầu dò xét xung quanh một lượt, trong lòng đã có chủ ý.

”Muội quay lại, nói với Lục La chặn đại ca huynh và Trình Sâm lại, nói bụng muội đã đỡ đau, đi nghỉ rồi, không cho bọn hắn vào.”

Ở bên trong Dư Hương Trai còn có hạ nhân Trình gia, Diệp Tố Huân muốn bác lại, nhưng đầu lại không tự chủ mà gật gật nhẹ, xoay người đi vội về phía Dư Hương Trai.

Ngu Quân Duệ không đi cùng, chắc là đã phi lên nóc nhà rồi. Diệp Tố Huân thầm nghĩ, bước chân cũng không ngừng, rất nhanh đã tiến vào Dư Hương Trai.

”Trình đại thiếu gia và Ngu đại thiếu gia có đến thì nói ta hết đau bụng rồi, đang ngủ.” Nói với Lục La, Tử Điệp hai câu, Diệp Tố Huân

liền vào phòng. Vừa đóng cửa lại, thì có tiếng gõ cửa vang lên ở phía sau.

Diệp Tố Huân đẩy cửa sổ ra, Ngu Quân Duệ tự nhiên thẳng tắp đứng ở ngoài cửa sổ, lúc thấy nàng nở nụ cười sáng chói (Sắp được ăn thịt thì phải thế -.-), khiến ánh mặt trời cũng phải phai mờ. Diệp Tố Huân hơi thất thần, sau đó sợ hãi nhìn bốn phía, thấp giọng nói: “KHông được, bên ngoài còn có rất nhiều người của Trình gia.”

”Huynh đâu có vào đó.” Ngu Quân Duệ cười nhẹ, duỗi tay nâng nách Diệp Tố Huân, nàng chưa kịp hoàn hồn, đã bị hắn bế ra ngoài phòng, phút chốc giống như đang lướt mây cưỡi gió, Ngu Quân Duệ đã ôm nàng lên nóc nhà.

Dưới ánh chiều tà, ngói lưu ly xanh lục như sáng hẳn lên, mặt đất nhỏ bé mơ hồ, Diệp Tố Huân có chút kinh sợ, gắt gao ôm lấy phần eo Ngu Quân Duệ không dám buông tay.

Không dừng lại, Ngu Quân Duệ điểm nhẹ mũi chân, rất nhanh đã ôm Diệp Tố Huân đứng trên nóc nhà. Nóc nhà phẳng lì, ước chừng chỉ có thể cho một người nằm.

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Tố Huân bị Ngu Quân Duệ đặt ngang trên nóc nhà.

Hắn muốn làm ngay trên nóc nhà? Mặt Diệp Tố Huân tái đi, ôm chặt Ngu Quân Duệ run rẩy nói: “Ta sợ.”

”Đừng sợ, huynh có chừng mực mà.” Ngu Quân Duệ vội vàng kéo vạt áo Diệp Tố Huân, trước khi nàng lên tiếng đã dùng làn môi dày chặn miệng nàng. “Tố Tố, sau này sẽ không tách xa muội nữa,

mấy ngày nay thật gian nan, dù con mắt ta có nhắm hay mở, ngủ hay thức, đều là muội.”

Diệp Tố Huân không có cách nào trả lời, một cử động nàng cũng không dám, Ngu Quân Duệ bá đạo hôn đến, bàn tay lớn bắt đầu tàn sát bừa bãi.

Sự sợ hãi khiến giác quan càng nhạy cảm hơn, luồng không khí hưng phấn quen thuộc lan toàn thân.

”Tiểu thư đã ngủ rồi...” Có tiếng nói chuyện vang lên ở dưới.

Diệp Tố Huân sững sờ, tuy trời đã tối, cách mặt đất cao như vậy, nhưng không thể chắc rằng có người ngẩng đầu hay không, nếu có người nhìn thấy họ, vậy.... thật khủng khiếp, nàng không dám nghĩ tiếp.

Nàng càng không có gan lớn tiếng giãy dụa, và kêu ngừng, lặng lẽ đưa tay ẩy lồng ngực Ngu Quân Duệ ra, ngầm bảo hắn dừng lại.

Ngu Quân Duệ biết Ngu Quân Diệp và Trình Sâm đến, nụ hôn rơi xuống càng nồng, một tay chú ý giữ eo Diệp Tố Huân để phòng nàng rơi xuống, một tay thêm lực xoa nắn ngọn núi.

”Đừng...” Diệp Tố Huân không chịu được sự giày vò ấy, ngọn lửa thiêu cơ thể khiến nàng khó chịu, trong lòng càng sợ hãi, sợ lát nữa Ngu Quân Duệ liền làm trên nóc nhà.

”Đừng nói chuyện.” Duệ Quân Duệ thở gấp một hơi, đè thấp cuống họng nói: “Đừng nói chuyện, coi chừng người ở dưới nghe được.”

Diệp Tố Huân nghe vậy cơ thể cứng đờ, nín thở kìm nén tiếng nói suýt bật ra khỏi miệng, dưới đất đã im lặng, loáng thoáng nghe tiếng bước chân,“két” một tiếng, cửa phòng mở, chắc là Ngu Quân Diệp và Trình Sâm cùng rời đi.

”Đã đi...” Bị quấy rầy, Diệp Tố Huân khó có thể đẩy người ra, khe khẽ nói: “Đừng làm thế mà, thật...”

Về sau “giống quỷ háo sắc lắm!” bị nàng bỏ lửng, nàng khẽ đẩy Ngu Quân Duệ: “Mau ôm ta xuống dưới.”

”Nào có vợ chồng son ai không thân mật chứ.” Da mặt Ngu Quân Duệ lại rất dày, nhỏ giọng thủ thỉ, “Muội nhìn đi, nó muốn muội đến mức sắp đứt rồi nè, muội chịu để nó khó chịu hả? Không đau lòng ư?”

”Thế cũng không thể làm ở chỗ này...” Diệp Tố Huân lại nói một nửa, phát giác mình thật không biết xấu hổ, ngượng ngùng đỏ bừng mặt, dừng một chút, tức giận bác lời, “Đừng nghịch ngợm giống con khỉ nữa, chờ thêm một ngày rưỡi cũng không chịu.”

”Huynh đã đợi rất nhiều ngày, Tố Tố tốt, thương thương huynh!” Vừa nói chuyện, trên tay Ngu Quân Duệ không ngừng, bàn tay lớn vội vàng kéo quần áo vướng víu trên người Diệp Tố Huân ra, khát khao hạ từng nụ hôn nóng bỏng trên cái cổ trắng noãn, chuyển xuống xương quai xanh tinh xảo, rồi đến ngọn núi.

”Tố Tố, nó lớn hơn trước rồi.” Ngu Quân Duệ thở phì phò nhào nặn, chà xát, mút vào một bên như tiểu hài tử đang cơm đói, anh đào bắt đầu cứng rắn, sắc phấn chậm rãi biến thành đỏ thẫm.

Diệp Tố Huân dần dần mê say, thở dồn dập, bàn tay vốn định đẩy ra giờ quấn quanh cổ hắn.

Bàn tay lớn nhào nặn chà xát một hồi, lại chạm vào nơi khác. Địa phương mẫn cảm nọ hơi ướt, Ngu Quân Duệ nhẹ áp sát, Diệp Tố Huân bắt đầu ngứa, cơ thể không ngừng run rẩy mỗi khi hắn chạm vào.

”Muội đồng ý cho nó vào ư?” Ngu Quân Duệ chọc người bị thiêu đốt xong, giả vờ săn sóc, ghé vào trên người Diệp Tố Huân, côn bổng cọ cọ, xì xào. “Tố Tố, nó nóng đến bốc lửa rồi, muốn muội lấy nước dập lửa cho nó kìa.”

Biến người thành như vậy mới xin chỉ thị! Phía dưới Diệp Tố Huân cực ngứa, nàng muốn khóc, cây côn bổng của Ngu Quân Duệ cháy hừng hực, bên trong nàng cũng bén lửa rồi.

”Ngứa...” Vốn định nói không muốn, khi mở miệng lại nói câu khác, Diệp Tố Huân cong nửa người, nhẹ nhàng hôn Ngu Quân Duệ một cái, “Rất ngứa...”

”Vậy để nói đi vào gãi ngứa cho muội, nhé?” Ngu Quân Duệ ghé sát tai nàng thì thầm, luồng không khí nóng rực phun vào tai Diệp Tố Huân, càng khiến người nàng thêm nóng, đồ vật phía dươi nhô lên phối hợp với chủ nhân không biết xấu hổ.

Chẳng biết lúc nào váy đã bị vén lên, tiết khổ mỏng tang đẫm nước, côn bống kia đứng thẳng ở cửa ra vào, cổ họng Diệp Tố Huân khô khốc.

”Muốn nó gãi ngứa cho muội không?” Dường như Ngu Quân Duệ cố ý, một tay trượt qua đỉnh núi cứng rắn, miệng ngậm vành tai chọc

ghẹo.

Hô hấp Diệp Tố Huân ngày càng gấp gáp, định xoay người tránh, thì Ngu Quân Duệ đè nàng lại, nhắc nhở: “Tố Tố, chúng ta đang ở trên nóc nhà, đừng lộn xộn.”

Diệp Tố Huân đang mơ mơ màng màng thì tỉnh táo hẳn, hai người đang ở nóc nhà đấy, nàng bỗng cả kinh, cảm thấy choáng váng, chỗ bị côn bổng chọc càng nóng hơn, có dòng dịch nóng chảy ra, nàng bất giác đỏ mặt, giương mắt nhìn Ngu Quân Duệ, thấy hắn cười như không cười nhìn mình, rặng mây đỏ lập tức trải rộng khắp khuôn mặt, vội rời ánh mắt, xoay mặt sang chỗ khác.

Chỉ hơi nghiêng mặt đã thấy ánh đèn lồng lập lòe nơi xa, loáng thoáng có bóng người đi đi lại lại. Nàng sợ hãi, cả người cứng đờ, “Ngu Quân Duệ, bên kia có người.”

”Không thấy chúng ta đâu.” Ngu Quân Duệ cười hôn môi Diệp Tố Huân trấn an nàng, bàn tay lớn dùng sức xé rách tiết khố Diệp Tố Huân, xoẹt một tiếng, nó tách thành hai mảnh.

”Tố Tố, muốn nó vào gãi ngứa cho muội hửm?”

Cây gậy nóng hừng hực đã tuốt vỏ, Diệp Tố Huân nào nói được hai chữ không muốn, nhưng cuối cùng cũng không nói ra chữ muốn, chỉ ôm chặt Ngu Quân Duệ, khó kìm nổi cắn hầu kết hắn, hai chân quấn quanh eo hắn.

Oạch một tiếng, vật kia không đợi chủ nhân hạ lệnh, nó như con rắn nhỏ tìm được chỗ thích hợp ngủ đông, cảm thấy được nơi ấm áp, không thể đợi thêm mà chui tọt vào.

”A..... Sảng khoái!” Khát khao nhiều ngày được chỗ kia bao bọc, Ngu Quân Duệ thoải mái than một tiếng, ôm sát Diệp Tố Huân, bắt đầu xông tới bừa bãi không trình tự - mỗi một kích lực hơn ngàn quân, nhưng vẫn không thỏa mãn lắm.

Diệp Tố Huân bị đâm khắp người mềm oặt, liều mình cắn môi dưới, cũng không biết qua bao lâu, đã đâm bao nhiêu cái (~T.T~ ta ngại H lắm rồi), Ngu Quân Duệ còn chưa định trút ra, Diệp Tố Huân không nhịn được đau thương khẩn cầu: “Quân Duệ ca ca... Cho nó ra...”

”Làm càng lâu thì muội càng thoải mái mà, không phải ư? Đêm còn chưa tàn mà?”

Theo ý hắn, không biết phải thêm mấy lần nữa, Diệp Tố Huân kéo tay hắn mò tới nơi kết hợp của hai người, khàn giọng rên rỉ không nói lời nào.

”Toàn là nước, bỏ đi thì thật phí, nhỉ?” Ngu Quân Duệ sung sướng cười nhẹ, ngừng kích thích, cũng kéo tay đè Diệp Tố Huân tay đè lên vật cứng của mình, “Tố Tố, nó thích thấy chỗ này của muội khóc, muội khóc nhiều mấy bận, nó sẽ bỏ qua nha.”

Còn phải lại làm mấy lần? Diệp Tố Huân gấp đến độ khóc thật, nức nở khóc không ra tiếng: “Quân Duệ ca ca, huynh bại hoại.”

Giọng nói yêu kiều mềm mại mắng bại hoại nhưng lại nghe giống 'huynh thật tốt', Ngu Quân Duệ thở gấp, rên rỉ một tiếng, khó có thể chịu được, phát lực tập kích, bắt đầu tàn sát bừa bãi, trong miệng hô: “Tố Tố, lặp lại câu vừa rồi đi.”

Lời nói vừa nãy? Diệp Tố Huân khẽ giật mình, mới nhận ra vừa rồi mắng hắn bại hoại, hiểu ra Ngu Quân Duệ coi là lời tán tỉnh ve vãn, mặc dù cảm thấy xấu hổ, nhưng dưới tiếng 'ọt', 'ọt', tê tê ngứa càng lớn, đã quên sạch sẽ nên rụt rè. Theo lời dụ dỗ của Ngu Quân Duệ, tiếng Quân Duệ ca ca huynh bại hoại không ngừng được ngâm khẽ...

Gió nhẹ như lụa mỏng phả vào mặt, ánh trăng thanh tao vằng vặc trên bầu trời đêm, mơ hồ có tiếng đàn uyển chuyển triền miêng phiêu lãng đâu đây.

Dừng rất lâu, Diệp Tố Huân cảm thấy con tim đập rộn rã dần thả chậm nhịp, ngước mắt lên, dung mạo ngậm cười của Ngu Quân Duệ lập tức tiến vào tầm mắt, khuôn mặt nọ thế mà lại dịu dàng uyển chuyển tựa ánh trăng vằng vặc trên cao.

Hai người si ngốc nhìn nhau... Ánh trăng sáng ngời bị đám mây che non nửa mặt, trời thêm tối, gió cũng dồn dập hơn.

Diệp Tố Huân hoàn hồn trước, đẩy Ngu Quân Duệ, thấp giọng nói: “Để nó đi ra thôi, chúng ta đi xuống.”

Nằm sấp trên người nàng như vậy, Diệp Tố Huân sẽ khó thở, Ngu Quân Duệ nghĩ thế, đành buông tha thỏ trắng nhỏ. Chống người lui gậy ra, hoa tâm đóng chặt thế nhưng vẫn co rút, không kìm lòng được mở ra rồi khép vào, giống như lưu luyến, cực kì chọc người.

”Lại tới một lần?”

“...”

”Nhé?”

“...”

”Có nghĩ cho nó thân mật thêm vài cái không?”

“... Ô...”

Lời ấm giọng êm như vậy, Diệp Tố Huân nhắm mắt lại.

”Giờ huynh sẽ từ từ.” Ngu Quân Duệ nhìn Diệp Tố Huân thuận theo như thế, yêu thích không nhịn được thơm chụt một cái trên má nàng, cái gậy lui được một nửa lại chui vào, cười nói: “Không làm muội mệt nữa đâu, đụng chỗ muội thích nhất nhé, muội nói cho huynh biết, chỉ làm mỗi chỗ đó thôi.”

Diệp Tố Huân lắc đầu, thầm nghĩ, ở đâu chẳng phải hắn biết rõ à?

”Vậy ở đây thì thế nào? Có cảm giác đặc biệt không?”

Lắc đầu.

”Ở đây? Đúng chưa?”

Lời chưa dứt, cả người Diệp Tố Huân cứng đờ, ôm vai Ngu Quân Duệ run rẩy.

”Ở đây hả?”

”Nhanh lên nhanh lên...”

Diệp Tố Huân kêu khóc, đỉnh côn va vào khiến nàng sắp bất tỉnh, cảm giác kia không phải thoải mái bình thường. Nàng muốn bốc hỏa.

Ngu Quân Duệ thấy Diệp Tố Huân cực kỳ thoải mái, khống chế góc độ, dồn sức chạm vào chỗ kia.

Một luồng sóng khoái cảm quét vào tận xương, Diệp Tố Huân động tình rên, hai tay vơ loạn, túm tóc Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ hít vào một hơi, da đầu suýt bị Diệp Tố Huân kéo, nhưng chỉ đành nhịn xuống, tăng thêm tốc độ, đánh một mạch đến khi Diệp Tố Huân trải qua thỏa mãn, bắt đầu cầu xin tha thứ...

Mặt trăng xấu hổ trốn, sao mai lộ ra nơi chân trời, sảng khoái đến mức tận cùng hai người mới kêu to cùng va chạm.

Lúc này, không ai tìm Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ ôm lấy Diệp Tố Huân nửa ngủ nửa tỉnh, tung nhẹ phi xuống.

Cửa sau mở sẵn, Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào, lúc chạm đất nghiêng một cái, Diệp Tố Huân nằm trên người hắn không chạm đất.

Trong phòng có thùng gỗ đổ sẵn nước ấm, nhiệt độ vừa vặn, chắc là hai người hai người biết có chuyện gì xảy ra, đã chuẩn bị sẵn, khóe môi Ngu Quân Duệ nhếch lên, cởi xiêm y Diệp Tố Huân, bế nàng vào thùng tắm, ôn nhu cọ rửa.

Rửa sạch, lau khô, ôm cơ thể trắng như đúc từ ngọc trắng, đắp kín chăn, cúi người thơm một cái, Ngu Quân Duệ không lên giường, nhân lúc trời còn tối rời đi.

**

Vừa nhắm mắt lại, chỉ trong giây lát, đã là hửng đông, Ngu Quân Diệp và Trình Sâm đã đến, từ câu hỏi của hai người có thể nghe ra ý

không muốn đi, Diệp Tố Huân bị tiếng nói chuyện đánh thức, nhớ tới phải về Ngu gia, cũng không ngủ tiếp, trở mình ngồi dậy rửa mặt súc miệng.

Dùng thức ăn sáng xong, Diệp Tố Huân nghĩ tới vấn đề Ngu gia, lại không biết nên đề cập thế nào, môi mấp máy mấy lần, cuối cùng nói không nên lời. Đang băn khoăn không biết làm thế nào, thì có ngứa tiến vào thông báo, Ngu phủ cho người hỏi rằng đã nhiều ngày Ngu Diệu Sùng chưa về, có làm khách ở Trình gia hay không.

”Cái gì?” Mặt Ngu Quân Diệp biến sắc, sắc mặt Hoa Ẩn Dật tái nhợt, sắp tới ân khoa, Ngu Diệu Sùng lại...

”Dì Tuyền, chúng cháu xin phép về trước.”

”Được, được, về đi, Thiến nhi, đi chuẩn bị kiệu, Tố Huân, để nha hoàn cháu lại thu dọn quần áo, cháu và Quân Diệp về trước nhé.” Trình phu nhân phân phó, lại quay đầu nói với Diệp Tố Huân.

Chỉ trong nháy mắt, ba người đã lên kiệu về Trình gia.

Ngu Quân Duệ cũng dám to gan nói dối như vậy? Ngồi ở trong kiệu, Diệp Tố Huân thầm líu lưỡi.

Xuống kiệu, thấy Quyên Nhi tới đón Ngu Quân Diệp mang vẻ mặt trầm trọng, Xán Nhi đứng cạnh đỏ bừng hốc mắt, Diệp Tố Huân chợt khó hiểu... Thật sự không thấy Ngu Diệu Sùng ư?

Lưu Thị và Ngu Quân Duệ đều ở trong Trọng Hi Đường, Ngu Quân Diệp cũng không hành lễ với Lưu Thị, sải bước vào đại sảnh, túm áo Ngu Quân Duệ run giọng hỏi: “Không thấy cha ư?”

”Đúng thế.” Ngu Quân Duệ kéo tay đang nắm chặt của Ngu Quân Diệp, trầm giọng đáp: “Hôm nay đệ về nhà mới biết mười ngày trước phụ thân chưa về phủ, cũng không nhắn lại tin gì.”

”Bà... Vì sao bà không phái người thông tri cho tôi?” Ngu Quân Diệp phẫn nộ trừng Lưu Thị.

”Chú Tài, Thuận Tử, Hồng Tử, tới bẩm báo với đại thiếu gia.” Lưu Thị không trả lời mà ngoắc tay ý bảo mấy hạ nhân bên ngoài tiến vào.

”Đại thiếu gia, nô tài đã tới Trình phủ muốn bẩm báo với người, nhưng người giữ cửa Trình gia lại không nghe, cầm chổi quét đổi nô tài.” Thuận Tử cúi đầu nói.

”Đại thiếu gia, nô tài còn quỳ trước mặt người giữ cửa nhưng hắn vẫn không cho chúng ta tìm ngài.” Chú Tài vẫn đang tức giận, râu ria lộn xộn.

...

Ngu Quân Diệp cứng họng, không nói nổi một câu quở trách.

”Được rồi, lui xuống.” Ngu Quân Duệ vung tay, để ba người họ ra ngoài, nói với Ngu Quân Diệp: “Buổi sáng đệ nghe nói, Trình phu nhân phân phó người giữ cửa không để cho người nhà ta thông báo, cũng khó mà trách họ được, mỗi lần tới đều không nhắc đến trọng điểm chỉ bảo nương tìm huynh, có việc bẩm báo, Trình phu nhân không biết có chuyện này, cho nên...”

Ngu Quân Diệp nôn nóng, nghe Trình phu nhân không để cho bẩm báo, lại không thể quở trách Trình phu nhân, trong lòng khó

chịu, nghe xong lời Ngu Quân Duệ thì thoải mái ít, nói: “Cũng không hẳn, là hạ nhân không nói rõ, không thể trách dì Tuyền được.”

Ngu Quân Duệ gật đầu, nói:“Ừ! Sáng sớm đệ đã ghi vào thư tin tức cha mất tích mười ngày, phái người đi, không nói gì chỉ đưa thư lên, vậy nên, Trình phu nhân lập tức báo cho huynh biết,“

Không thấy phụ thân, thành kiến cũng phải bỏ qua, Ngu Quân Diệp hỏi: “Đã tìm hết chưa?”

”Nương nói đã tới tất cả các phủ hỏi nhưng không thấy cha, bên biệt viện cũng đã dò xét rồi, không có cha. Người đệ phái đi sáng nay vẫn chưa trở lại.”

”Trước khi cha mất tích, trong phủ có xảy ra chuyện gì hay không?” Ngu Quân Diệp nhìn về phía Lưu Thị.

”Ta đã hỏi Xán Nhi, nghe nói không có chuyện gì.” Lưu Thị bình tĩnh đáp.

Đêm đó Ngu Diệu Sùng ôm Diệp Dương thị xuất phủ, sau đó lại không thấy ghé nhà, Lưu Thị đoán, Ngu Diệu Sùng tính tình cố chấp, Diệp Dương thị yếu ớt, hẳn là ông ta bị mê hoặc là đa số, nhưng, sắp tới khoa, dù mê nữ sắc thế nào cũng không thể nào không về nhà cũng không truyền tin tức lại những mười ngày, Lưu Thị cũng mê muội.

Nhưng, Lưu Thị không có ý định nói ra chuyện Diệp Dương thị. Dù sao thì bà cũng không có cách ngăn trượng phu chiếm đoạt Diệp Dương thị, hơn nữa thuận theo còn có chuyện hời cho mình. Tuy nhi tử không lấy cháu gái, nhưng bà không có ấn tượng tốt về Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân mà là con dâu, khẳng định không thân với bà,

nếu để Diệp Dương thị cho Ngu Diệu Sùng lăng nhục chiếm đoạt, càng tốt hơn chuyện để Diệp Tố Vân làm tiểu thiếp Ngu Diệu Sùng, càng có thể tuyệt nhân duyên Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân.

Ngu Quân Diệp nghe xong lời Lưu Thị, gấp đến độ chà xát hai tay, vừa rồi hắn đã hỏi Xán Nhi, Xán Nhi cũng nói khoong có gì, họ chỉ hầu hạ buổi chiều, ngay cả Ngu Diệu Sùng biến mất vào buổi tối hay đêm khuya họ cũng chịu.

”Vậy phải làm sao?” Hoa Ẩn Dật không khống chế nổi cảm xúc, lo lắng hỏi Ngu Quân Diệp.

”Không có chuyện gì đâu, dì Mạnh.” Ngu Quân Diệp cười an ủi, nói với Diệp Tố Huân: “Huân Nhi, muội dìu dì Mạnh đi nghỉ nhé, huynh và Quân Duệ sẽ nghĩ biện pháp.”

Vì sao Dì Mạnh lo lắng Ngu Diệu Sùng như thế, Diệp Tố Huân hơi khó hiểu, nàng không muốn hỏi, gật đầu đỡ Hoa Ẩn Dật, thấp giọng nói: “Dì Mạnh, chúng ta trở về đi.”

”Quân Diệp, nếu có tin tức cha con thì lập tức báo dì biết.” Hoa Ẩn Dật theo Diệp Tố Huân đến cửa phòng, thì xoay người dặn một câu.

”Dạ, con biết mà, dì đừng lo, cha không sao đâu.”

Đối thoại của hai người, tự nhiên giống như lời mẹ và con, Lưu Thị không được tự nhiên, ánh mắt bất chợt chuyển sang bóng lưng Hoa Ẩn Dật, vừa nhìn, đột nhiên một bóng lưng hiện lên trong đầu bà, hai chân Lưu Thị mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống đất.

Bước sen dịu dàng uyển chuyển, dáng vẻ thướt tha mềm mại, rõ ràng là Hoa Ẩn Dật năm đó.

”Tuyết Nghi.” Lưu Thị thấp giọng kêu. Trong lòng không ngừng cầu nguyện, đừng quay đầu, đừng quay lại. Nhưng mà, nghe thấy có người gọi tên mình, Hoa Ẩn Dật vô ý thức ơi một tiếng rồi nhìn lại.

Ánh mắt của hai người giao nhau, mặt Lưu Thị tái đi, Hoa Ẩn Dật càng trắng nhợt hơn, nhanh chóng đưa mắt nhìn Ngu Quân Diệp. Ngu Quân Diệp cau mày suy tư, dường như không nghe thấy, Hoa Ẩn Dật nhẹ nhàng thở ra, xem ra nhi tử chỉ biết tên mình là Ẩn Dật, biết khuê danh của mình là Hoa Tuyết Nghi, thoáng thở phào, cười nhạt một cái với Lưu Thị rồi tay vịn vào Diệp Tố Huân sải bước đi.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 57+1: Hi Vọng (1)

Dì Mạnh vậy mà là Hoa Ẩn Dật! Hoa Ẩn Dật không chết! Tuy Diệp Dương thị có khuôn mặt giống như đúc, nhưng bởi vì thủ quả nên không có danh phận, Hoa Ẩn Dật lại không giống, dù bà biến thành người quái dị.

Bà vẫn là chính thất, còn có con trai, hơn nữa Ngu Diệu Sùng còn rất yêu...

Trong lòng Lưu Thị sóng lớn mãnh liệt, bản thân mình hai mươi năm vẫn không được Ngu Diệu Sùng yêu, nhưng tốt xấu cũng có địa vị chủ mẫu Ngu gia, chịu khổ hai mươi năm, chẳng lẽ ngay cả vị trí hữu danh vô thật này cũng không ngồi được sao?

Không! Bà tuyệt không để chuyện như vậy xảy ra.

Nhìn tình hình, Ngu Quân Diệp còn không biết dì Mạnh là mẹ ruột của hắn.

Ngu Diệu Sùng có biết không?

Lưu Thị gần như muốn vò nát tay áo, sau hồi lâu mới bình tĩnh, mặc kệ Ngu Diệu Sùng có biết hay không, vẫn chưa thừa nhận Hoa Ẩn Dật, bà còn cơ hội hành động, bà tuyệt không buông ghế chủ mẫu Ngu gia.

Ngu Quân Duệ và Ngu Quân Diệp nói chuyện, khóe mắt lại lưu ý tất cả xung quanh, rõ hết cảnh Lưu Thị xoắn xuýt, trong lòng hiểu rõ, biết mẫu thân nhìn ra thân phận thật của dì Mạnh rồi.

Nhìn gương mặt Lưu Thị có chút vặn vẹo, Ngu Quân Duệ đoán mẹ của mình sắp dùng độc kế, thầm than trong lòng. Hắn lặng lẽ ngồi nhìn, Hoa Ẩn Dật không phải người ngoan độc, hay ghen tị, nếu mẹ mình bày ra tư thái thấp, tự xin làm thiếp, dựa vào cách đối nhân xử thế của Hoa Ẩn Dật, hơn nữa bà (Lưu thị) đã có một đứa con trai trưởng thành của mình, có khi còn có thể cùng làm chính thất phu nhân với Hoa Ẩn Dật, không thì cũng được bình thê.

Nếu làm vậy, không chỉ cải biến cái nhìn của Ngu Quân Diệp về bà, sẽ không còn chuyện trưởng tử vướng chân, mà động tác hiền lương này còn mang đến lòng thương xót không đếm được của Ngu Diệu Sùng, thời gian đấu cùng Hoa Ẩn Dật sẽ không phải khắc khổ.

Nếu cha hắn ghét bỏ Hoa Ẩn Dật không muốn thừa nhận, thì cũng không cần bà ra tay hãm hại, nếu không để ý Hoa Ẩn Dật xấu đi mà nhận lại, tình cảm ấy đâu thể ly gián chỉ vì một âm mưu đã bày sẵn. Đáng thương mẫu thân hắn là người trong cuộc, lại không nhìn rõ đường sống của mình ở đâu.

Ngu Quân Duệ không có ý định nhắc nhở, mỗi lần nhớ tới hài tử chưa kịp ra đời kiếp trước, sự hận thù của hắn dành cho Lưu thị lại dâng lên, nếu không có bà, mình và Tố Tố sẽ không...

Ngu Diệu Sùng mất tích, Ngu Quân Duệ đoán trong phủ nhất định có biến, khi về hắn đã phát hiện không thấy Thạch Đầu, còn tưởng rằng trong nhà Thạch Đầu có việc xin nghỉ tạm thời, đến khi nghe thấy cha hắn biến mất, hắn lập tức đi hỏi tai mắt của mình, biết là không thấy hai người đó cùng lúc, hơn nữa còn có vợ chồng Tần

Hưng và hai nữ đầy tớ già, mấy người này bất ngờ đến điền trang ở quê, giờ hắn nghĩ có lẽ mẫu thân biết rõ ẩn tình.

" Quân Duệ, đệ nói xem xử lí thế nào?" Ngu Quân Diệp trái lo phải nghĩ, vẫn không thông.

"Trước mắt ngoại trừ tìm cha, còn có chuyện phải làm gấp." Ngu Quân Duệ nhìn nhìn bên ngoài cửa phòng, không có hạ nhân ngoài đó, hắn hạ giọng, nói:"Đại ca, nương vì tìm cha đã phái người đến tất cả các phủ hỏi, chỉ sợ đã có tin đồn rằng cha biến mất."

"Truyền ra thì thế nào? Mọi người có thể lưu ý giúp, không phải càng dễ tìm sao?" Ngu Quân Diệp khó hiểu, ngón tay Ngu Quân Duệ hướng lên trời, lại ôm quyền chắp tay. Ngu Quân Diệp bừng tỉnh đại ngộ, "a" một tiếng vẻ sợ hãi: "Hoàng thượng..."

"Suỵt!" Ngu Quân Duệ gấp đến độ lấy tay che miệng y: "Đại ca nhỏ giọng một chút."

"Nếu Hoàng thượng biết, sắp tới ân khoa rồi, cơ hội cha vất vả tranh thủ sẽ mất." Ngu Quân Diệp nhỏ giọng nói, gấp đến độ kéo tay áo Ngu Quân Duệ, vội vàng hấp tấp hỏi: "Vậy phải làm sao? Làm sao bây giờ..."

"Đệ nghĩ việc này đại ca còn phải ra mặt." Ngu Quân Duệ trầm ngâm chốc lát nói: "Đã không thấy cha, mẹ lại phái người tới tất cả các phủ hỏi thăm, nhưng đệ và huynh đều chưa lộ diện, chúng ta có thể mượn cớ này che giấu, nói với bên ngoài chúng ta cùng nhau ra ngoài. Bên Trình gia huynh lên tiếng để gây sự chú ý, sau đó, đến Diêu gia, nói thật với Diêu đại nhân, xin ngài hòa giải trước mặt hoàng thượng, hoặc xin chủ ý.

Trình gia dễ nói, nhưng Diêu gia? Mặt Ngu Quân Diệp trầm xuống, rầu rĩ nói:“Quân Duệ, huynh đi Trình gia, đệ đến Diêu gia, được không?”

”Đệ ư?” Ngu Quân Duệ nhíu mày, “Đại ca huynh là con rể Diêu gia, chuyện lớn như thế, huynh không ra mặt mà để đệ thay, Diêu đại nhân sẽ nghĩ thế nào? Lúc này không phải thời điểm hành động theo cảm tính, quãng đời còn lại của cha đều trông mong vào cơ hội này, hai huynh đệ ta nên bảo trụ nó thay ông mới đúng.”

Ngu Quân Duệ nói có tình có lý, việc này không nên chậm trễ, Ngu Quân Diệp không cam lòng đứng lên, đi chầm chậm ra ngoài.

”Nương thấy, Diêu Ý Chân thích con, Duệ Nhi, vì sao con không tranh? Nếu cưới được Diêu Ý Chân...” Sau khi Ngu Quân Diệp đi ra ngoài, Lưu Thị hoàn hồn trong sự đả kích của việc Hoa Ẩn Dật xuất hiện, không nhịn được khích lệ Ngu Quân Duệ.

”Nếu cưới được Diêu Ý Chân, vị trí gia chủ nhà họ Ngu, tước vị Ân Bình hầu, đều là của tôi, đúng chứ?” Ngu Quân Duệ lạnh lùng đánh gãy lời nói của Lưu Thị, ánh mắt lạnh bắn về phía Lưu Thị, nhấn mạnh từng chữ một: “Mẫu thân à, tôi chỉ lấy Tố Tố, xin bà nhớ kĩ điều này.”

Lộ mặt với Lưu Thị, Ngu Quân Duệ sải bước rời Trọng Hi Đường.

Ngu Diệu Sùng mất tích khẳng định có quan hệ với chuyện bọn người Thạch Đầu đột nhiên bị phái đi quê cũ, muốn biết ẩn tình, đi cố hương hỏi là biết, nhưng Xương Bình cách Giang Ninh rất xa, đi rồi lại về thì có khi ân khoa đã qua từ sớm.

Ngu Quân Duệ cũng không thèm để ý vinh hoa phú quý Ngu gia, hắn chỉ nghĩ mau lập thành hôn sự với Diệp Tố Huân, nếu Ngu Diệu Sùng mất ghế chủ khảo, chắc hẳn sẽ khó mà vui trong thời gian dài, chuyện chung thân của hắn không biết sẽ kéo dài tới khi nào.

Ra Trọng Hi Đường rồi, Ngu Quân Duệ đi về phía chỗ Thạch Đầu ở, hắn muốn nhìn một chút xem Thạch Đầu có để lại thư cho hắn không.

Gian phòng nhỏ, muốn tìm gì liếc sơ qua đã thấy, Ngu Quân Duệ cẩn thận tra tìm, không thấy có gì để lại. Trước đó Thạch Đầu là gã sai vặt theo bên người hắn, cũng biết chữ, giờ không lưu lại thứ gì, xem ra rất vội đi, hoặc là bị người canh chừng, không có cơ hội để thử lại.

Ra đến cửa, Ngu Quân Duệ quay đầu lại nhìn nhìn xung quanh, sau đó, ánh mắt dừng trên hai phiến lá. Bên ngoài phòng nhỏ không có cây cối, không có khả năng hai cái lá kia rụng rồi bị gió thổi vào đây, Ngu Quân Duệ cúi người nhặt, lá đã hơi khô, dường như đã bị rời cành rất lâu rồi.

Ngu Quân Duệ nhìn chăm chú lá cây chỉ chốc lát, ánh mắt quét qua mặt bàn, ở đó, vì không có người ở, đã bị một tầng bụi mỏng bao phủ, nhưng lại có chỗ không tro bụi.

Ngu Quân Duệ để hai mảnh lá lên đó, vừa khít.

Thạch Đầu muốn nói gì với mình?

Diệp? Diệp Tố Huân? Vì sao hai cái lá một bé một to? Diệp Tố Huân là đại tiểu thư, Diệp Tố Vân là Tam tiểu thư, chẳng lẽ Diệp Tố Vân tới Ngu gia ư?

Không có khả năng, cô ta sắp thành thân, Thương gia đã chuẩn bị xong phòng tân hôn, không có khả năng cô ta chạy tới Giang Ninh.

Ngu Quân Duệ không đoán ra, nhíu mày rời đi, xa xa đã thấy bóng dáng Lục La, nhìn bộ dạng có vẻ đi về phía Thính Đào các.

”Lục La.”

”Nhị thiếu gia.” Lục La quay đầu lại, nhìn xung quanh một lượt, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư nô tì tìm cậu có việc gấp, mời cậu đi một chuyến.”

Màn che tơ lựa màu xanh nhạt buông xuống, cửa sổ mở rộng ra, gió nhẹ thổi qua, hoa lê tinh tế màu bạc thêu trên màn nhẹ nhàng lay động, rực rỡ trôi giạt. Lư hương làm từ vàng đang đốt huân hương, mùi hương lượn lờ quanh quẩn khắp phòng, tĩnh mịch nhưng đẹp đến lạ thường. Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng nhấc màn lụa lên, Diệp Tố Huân đang dựa vào đầu giường nằm nghiêng, mày nhăn lại đầy khó chịu.

”Sao thế?” Ngu Quân Duệ cởi giày ngồi lên giường, kéo Diệp Tố Huân vào trong ngực, nhẹ nhàng mát xa cái trán.

Diệp Tố Huân cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Quân Duệ ca ca, muội nghi ngờ dì Mạnh là Hoa phu nhân.”

”Ừ, bà đúng là Hoa phu nhân.” Ngu Quân Duệ gật đầu, thấp giọng nói: “Buồn bực chuyện này ư? Đừng sợ, huynh sẽ nghĩ cách nhanh chóng lập thành hôn sự của hai ta, đại ca huynh và Diêu Ý Chân có hôn ước trên người, dù bà biện hộ thay đại ca huynh trước mặt cha, cũng không thể thay đổi được gì.”

”Muội không lo lắng chuyện này.” Diệp Tố Huân ôm eo Ngu Quân Duệ, vùi đầu vào trong lồng ngực vững chắc, sầu muộn hỏi: “Huynh đã từng thấy bức vẽ Hoa phu nhân chưa?”

”Chưa, chẳng biết tại sao, lẽ ra năm đó tên Hoa phu nhân nổi danh Giang Ninh như thế, đáng ra phải có tranh, thế mà chưa bao giờ huynh thấy ở ngoài, trong phủ cũng không có, dù là đại ca, cũng chưa bao giờ thấy lần nào.”

Ngu Diệu Sùng bởi vì mỹ mạo của Hoa Ẩn Dật mà rước nhục, sau khi chết Nghiêm Long sau khi chết, sử dụng một lượng bạc không nhỏ, thu hồi toàn bộ bức họa về Hoa Ẩn Dật trong thành Giang Ninh, kể cả những bức có trong phủ, cũng bị tiêu hủy cùng với lượng tranh mua về, vì vậy, ngoại trừ người thế hệ trước, lớp trẻ bây giờ đều chưa từng thấy bức họa Hoa Ẩn Dật, bức tranh trong Trình phủ, là do Trình phu nhân quả quyết, lại có một đoạn giao tình khó quên với Hoa Ẩn Dật, Ngu Diệu Sùng không sợ bà ta truyền bức họa của Hoa Ẩn Dật ra ngoài, nên cũng không bắt buộc bà phá hủy nó.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 57+2: Hi Vọng (2)

“Vì sao đại ca huynh lại chưa từng thấy? Trong Trình phủ có bức họa Hoa phu nhân.” Diệp Tố Huân lắc đầu khó hiểu, đây cũng là điều nàng băn khoăn bấy lâu, mẫu thân nàng giống hệt Hoa phu nhân, vì sao Ngu Quân Diệp gặp bà lại không có chút kinh ngạc nào.

”Đại ca huynh chưa bao giờ được thấy.” Ngu Quân Duệ nói: “Hình như có người nói rằng, Trình phu nhân sợ hắn ta đau lòng, nên chưa cho hắn nhìn bức họa Hoa phu nhân.”

”Nói như vậy, muội đã hiểu rồi.” Diệp Tố Huân lẩm nhẩm.

”Sao vậy?”

” Quân Duệ ca ca.” Diệp Tố Huân hít hít không khí, ngồi thẳng lưng, nói: “Muội từng thấy bức họa Hoa phu nhân ở Trình phủ.”

”À, không giống với dì Mạnh, đúng không? Huynh cũng lấy làm lạ, nghe nói Hoa phu nhân là đệ nhất mỹ nhân thành Giang Ninh năm ấy, sao lại biến thành cái dạng như hiện giờ chứ.”

”Phải, không giống dì Mạnh. Nhưng, lại giống mẹ muội y như đúc.”

”Cái gì?” Sắc mặt Ngu Quân Duệ thay đổi trong chớp mắt.

Bề ngoài Diệp Dương Thị giống y như đúc Hoa phu nhân?

Trước mắt Ngu Quân Duệ xẹt qua hình ảnh hai phiến lá trong phòng Thạch Đầu, lá lớn lá nhỏ là... đại Diệp, tiểu Diệp?

”Bề ngoài mẫu thân muội giống y như đúc Hoa phu nhân.” Diệp Tố Huân lặp lại.

Ngu Quân Duệ chỉ cảm thấy giống như lọt vào hầm băng, tay chân lập tức bị đông cứng, đại Diệp tiểu Diệp, ý Thạch Đầu là, lá nhỏ là Diệp Tố Huân, đại Diệp chính là mẫu thân nàng.

Chẳng lẽ, đêm của mười ngày trước, Diệp Dương Thị đi vào Ngu gia, cha hắn thấy sắc nảy lòng tham, mang theo Diệp Dương Thị rời nhà đi?

Chắc chắn là thế! Nếu quả là vậy - máu trên người như chảy ngược lại, Ngu Quân Duệ một số gần như hít thở không thông.

Cha hắn có thể mang theo Diệp Dương Thị rời đi, suy ra Diệp Bác Chinh không đi cùng Diệp Dương Thị, theo tính tình của bà, ai nghe qua một hai câu bà nói, đã nhìn ra bà vô cùng nhát gan, bà một thân một mình từ Thông Châu xa xôi đến Giang Ninh cách đó ngàn dặm, chỉ có một khả năng, đó là - Diệp gia có biến đổi lớn, Diệp Bác Chinh đã xảy ra chuyện.

Giờ phút này, Ngu Quân Duệ thực hối hận muốn đấm cho mình mấy cú, ngăn Diệp Tố Huân không để cho nàng quay trở lại Thông Châu, không ngờ Diệp gia thực đã xảy ra chuyện, không phải hắn cố ý, tạm thời chỉ đành hi vọng, hi vọng không phải chuyện không thể vãn hồi xảy ra.

Mười ngày trôi qua, chỉ sợ Diệp Dương Thị đã bị cha hắn làm nhục rồi.

Diệp gia gặp chuyện không may, tuyệt đối có quan hệ với hôn sự trèo cao của Diệp Tố Vân, Diệp Trần thị có thể cho hạ dược Diệp Tố Huân, Diệp Tố Nguyệt trước mắt bao người liền muốn hủy dung nhan Diệp Tố Huân, Diệp Tố Vân muốn đẩy Diệp Tố Huân xuống nước, ba người mẹ con này ác độc, mình cũng biết rõ, sao có thể chủ quan như vậy?

Cũng trách mình, một lòng chỉ nghĩ đến làm bạn cùng Tố Tố không phân ly, nếu không phải chủ quan như vậy, Diệp gia sẽ không xảy ra chuyện gì, Diệp Dương Thị sẽ không tới Giang Ninh, cũng không bị cha hắn làm nhục.

”Quân Duệ ca ca, sao vậy? Bộ dạng mẹ muội giống Hoa phu nhân, liên can rất lớn ư?” Diệp Tố Huân thấy mặt Ngu Quân Duệ biến đổi, bất an trong lòng tăng lên. Sau khi thấy bức họa Hoa phu nhân ở Mộc Tuyết Cư, mỗi khi nghĩ tới nàng đều nghi ngờ mẹ nàng là Hoa phu nhân, hôm nay, lúc phát hiện dì Mạnh có khả năng là Hoa phu nhân, ngoại trừ thả lỏng tinh thần, nàng còn vô cùng nôn nóng.

”Không có việc gì, huynh chỉ nghĩ, rõ ràng Hoa phu nhân là mỹ nhân lại biến thành như vậy, quả thực đáng thương.” Ngu Quân Duệ kéo Diệp Tố Huân vào trong ngực, liều mình nhào nặn chà xát, dùng hành động ấy che dấu nội tâm sợ hãi. Diệp gia gặp chuyện không may, nếu nói cho Diệp Tố Huân, dựa theo tính tình của nàng, có khi sẽ quýnh lên rồi liều mình với hắn.

”Quân Duệ ca ca, đừng như vậy...” Tiếng rên mềm mại yêu kiều khiến Ngu Quân Duệ thu suy nghĩ lại, chợt hoàn hồn, không biết tự bao giờ mình và nàng đã lên giương, một tay đang nhào nặn cặp mông mềm, hô hấp dồn dập, mặt nàng đỏ hơn gấc chín, hai con mắt phủ sương mù mông lung, lại động tình rồi.

”Tố Tố...” Ngu Quân Duệ xót lòng gọi tên nàng, Diệp Tố Huân nhu tình như vậy, có thể bạo phát sau khi rõ chân tướng, cách xa hắn như đời trước.

”Quân Duệ ca ca, huynh buông muội ra.” Diệp Tố Huân có chút thở không nổi, giãy giãy, càng bị quấn chặt, giọng nói đầy khát vọng của hắn văng vẳng bên tai: “Tố Tố, đừng rời bỏ Quân Duệ ca ca...”

Đâu rời khỏi huynh, Diệp Tố Huân có chút bất đắc dĩ, chậm rãi nhắm mắt lại, ngẩng đầu nghênh đón...

”Tố Tố...” Tố Tố mềm mại như vậy sau này còn sẽ xuất hiện sao? Ngu Quân Duệ tham lam hôn xuống, hai đời cộng lại, năm tháng hai người ở chung rất dài, từng hoan ái vô số lần, nưng, hắn vẫn cảm giác nàng và hắn là trăng trong gương, hoa trong nước, chỉ là bèo dạt qua đời nhau.

Từng kiện từng kiện xiêm y rơi xuống đất, Diệp Tố Huân thở gấp, càng nóng nảy, lông mi dài ngượng ngùng chớp động, bàn tay nhỏ bé lục lọi trên người Ngu Quân Duệ, lông mày anh tuấn đen như mực, đường cong đôi môi rõ ràng, lồng ngực kiên cố, vòng eo chặt chẽ có lực, từng một bộ phận, không có thứ nào nàng không thích nhất.

Mỗi một lần, hắn đều sẽ mang lại cho mình tư vị cực lạc.

Nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trầm tĩnh bởi vì duc vọng mà hơi vặn vẹo, nom cơ thể nàng vì côn bổng nóng va chạm mà cong cong, trông sóng mắt thanh tịnh mang theo màu sắc như nước. Kiêu ngạo dâng lên trong lòng Ngu Quân Duệ, nhưng cũng chỉ trong giây lát, mất mát và sợ hãi khắc sâu rất nhanh chiếm sạch sự kiêu ngạo ban đầu.

”Tố Tố, Quân Duệ ca ca xin muội, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đừng rời khỏi huynh...” Hôn bờ môi mềm mại hồng nhuận phơn phớt, Ngu Quân Duệ thấp giọng nói, giọng điệu chua chát.

Diệp Tố Huân sững sờ, không biết nên trả lời thế nào, hắn nghĩ đến cảnh nàng chết kiếp trước ư? Nàng đâu đoạn tuyệt gì! Mở mắt ra, chỉ thấy một con ngươi sâu như lòng biển, tràn đầy chờ mong.

Hắn yêu thật vất ả? Một cơn đắng chát khó tả bất ngờ đánh vào đầu, Diệp Tố Huân ngẩng đầu lên, hôn hắn: “Quân Duệ ca ca, Tố Tố sẽ không rời khỏi huynh...”

”Tố Tố, bảo bối của ta!” Mang theo yêu thương vội vàng, khủng hoảng mất đi, Ngu Quân Duệ không ngừng mà trêu chọc trên địa phương mẫn cảm, phía dưới càng núi lửa bộc phát giống như núi lửa, cuồng liệt xông tới ở bên trong hoa kính non mềm.

”Khoái hoạt sao? Tố Tố.”

”Khoái hoạt!”

”Tố Tố, nói muội yêu huynh.”

”Yêu huynh!”

”Vĩnh viên không rời huynh.”

“...”

”Nói đi, Tố Tố, nói ra, Quân Duệ ca ca sẽ cho muội khoái hoạt thế này cả đời.”

”Tố Tố, nói nào...”

Động tác Ngu Quân Duệ nhanh chóng, Diệp Tố Huân nói không ra lời, chỉ cảm thấy máu toàn thân như đã cạn kiệt, da thịt vỡ ra vì cực độ hưng phấn, tay giữ Ngu Quân Duệ bắt đầu không có sức, mặt đỏ ửng dần dần trắng bệch, Ngu Quân Duệ không chiếm được trả lời không có chú ý tới, càng thêm dốc sức va chạm, không ngừng kích thích cơ thể Diệp Tố Huân, hắn muốn nghe câu trả lời ấy từ miệng nàng.

”A...” Trong cổ họng Diệp Tố Huân phát ra một tiếng áp lực trầm đục, thân thể mềm mại đột nhiên co rút, mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

”Tố Tố...” Trong chốc lát côn bổng của Ngu Quân Duệ mềm nhũn, ôm Diệp Tố Huân khàn giọng hô to, “Tố Tố! Tố Tố...”

”Đừng gọi... ngủ...” Diệp Tố Huân cũng chỉ là khoái hoạt quá mức nhất thời ngất đi, rất nhanh bị gọi tỉnh, khép hờ mắt không vui liếc Ngu Quân Duệ, mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu, sau đó nhắm mắt ngủ một mạch.

Ngu Quân Duệ mở lớn mắt ngó Diệp Tố Huân, quanh thân mồ hôi nóng mồ hôi lạnh chậm rãi bốc hơi, chỉ cảm thấy trong nháy mắt vừa nãy, cơ thể Diệp Tố Huân lạnh như băng, giống y như... khi hắn ôm cơ thể bên hồ ngày đó, không sức sống.

Phút chốc, Ngu Quân Duệ quyết định, Diệp gia gặp chuyện không may, chuyện Diệp Dương Thị có khả năng bị cha hắn ô nhục, sẽ không nói cho Diệp Tố Huân, hắn không chịu nổi mất nàng thêm một lần nữa.

Đoán Ngu Diệu Sùng mang Diệp Dương Thị rời đi, nếu vậy, phạm vi tìm kiếm có thể thu nhỏ hơn.

Người trong phủ nói sáng sớm ngày ấy đã không thấy Thạch Đầu, có thể là rời đi lúc nửa đêm, không đi biệt viện, vậy chắc chắn dừng chân ở khách điếm.

Tuy khách điếm trong thành Giang Ninh nhiều, nhưng dựa theo thói quen sinh hoạt của cha hắn, sẽ không ở nơi có điều kiện quá thấp, chỉ cần tìm ở khách điếm hạng trung trở lên là được.

Ngu Quân Duệ cũng không để hạ nhân tìm kiếm, chính hắn vẽ bức tranh Ngu Diệu Sùng và Diệp Dương Thị, lần lượt tới từng nhà hỏi thăm.

Đang hỏi tới nhà thứ chín, nhà thứ mười, Ngu Quân Duệ thăm dò được tin tức bản thân cần, chỉ là tin tức này, đánh nát một tia hy vọng cuối cùng của hắn.

”Đúng là có một người như thế, khuya mười hôm trước ôm nữ nhân này đến trọ.” Chưởng quầy xem qua bức họa trong tay Ngu Quân Duệ, tiếp nhận một lượng bạc Ngu Quân Duệ đưa tới, khẳng định gật gật đầu, lại nói: “Song chỉ ở lại hai ngày, ngày thứ ba thì rời khỏi.”

Diệp Dương Thị thật sự đến Giang Ninh! Thật sự bị cha của mình chiếm đoạt!

Ánh sáng mặt trời sáng ngời rơi trên ai hắn, Ngu Quân Duệ lại cảm thấy lạnh tới tận xương.

Xử lí thế nào đây? Không mang người về phủ, đây là muốn bí mật chiếm đoạt không cho danh phận. Bí mật này, mẫu thân biết, nhưng xem ra không định nói, nếu như mình vĩnh viễn không mở lời, Tố Tố có thể mãi mãi không biết? Đầu hắn đau như muốn vỡ ra.

”Này, Quân Duệ.” Một tiếng gọi lớn, rồi có một bàn tay lay lay trước mắt Ngu Quân Duệ, hắn hoàn hồn, thì ra, không tri giác, hắn đã đến trước cửa hàng.

”Đứng mãi ở ngoài không vào, nghĩ gì vậy?” Trình Hạo giữ chặt Ngu Quân Duệ, “Mấy rương hạt đàn hương kia xử lí thế nào, chúng ta có thể lời bao nhiêu bạc?”

“... Cứ làm như cũ, đừng bán với giá quá cao, một chuỗi từ 100-300 văn là được.” Ngu Quân Duệ đáp, đầu óc hỗn loạn cuối cùng cũng tỉnh táo được một chút, xòe tay trước mặt Trình Hạo: “Cho ta năm trăm lượng bạc, ghi nợ.”

”Huynh dùng làm gì?”

”Có việc, đừng hỏi nhiều như thế chứ.”

Không biết lúc nào mới có thể thấy Diệp Dương thị, không ai sẽ đồng ý đi, mình cũng khó mà phân thân, Ngu Quân Duệ lên tiêu cục, ủy thác người tiêu cục đi tới Thông Châu thay hắn, nghe ngóng tình huống Diệp gia.

Bảo tiêu ở tiêu cục nào đã làm chuyện như vậy, nhưng, thấy yêu cầu Ngu Quân Duệ không cao, có thể thăm dò được cái gì thăm dò được bao nhiêu cũng được, ra tay lại hào phóng, mạo hiểm làm một việc cũng không được năm trăm lượng bạc, vậy nên thích thú đồng ý.

Sau khi ra khỏi tiêu cục, Ngu Quân Duệ vẫn chưa nghĩ ra phương pháp xử lí. Diệp Dương Thị bị cha hắn mang đi, chẳng lẽ hắn gạt Diệp Tố Huân, cứ không để ý mẹ ruột Diệp Tố Huân như

vậy, cho phép mẹ ruột của nàng làm vật sở hữu của cha hắn, ngay cả thiếp thất cũng không bằng?

”Ngu Nhị công tử.” Ngu Quân Duệ hốt hoảng đi, đột nhiên có tiếng gọi với theo hắn, hóa ra là đại phu của Tề Thắng đường. “Ngu Nhị công tử, chào cậu.”

Ngu Quân Duệ làm người rộng rãi, giỏi lôi kéo người, từng đút lót tất cả y quán, vừa ra tay đã hai trăm lượng bạc, ấn tượng đại phu y quán về hắn vô cùng tốt, hôm nay có tin tức tuyệt mật, tự nhiên muốn tiết lộ cho hắn nghe.

”Ngu Nhị công tử, cha cậu giấu mĩ nhân ở ngoài.” Đại phu y quán kéo Ngu Quân Duệ vào phòng trong, nhỏ giọng mật báo.

Đi khắp thế gian không tìm được, song có tin tức không cần uổng phí công phu. Tinh thần Ngu Quân Duệ chấn động, cầm chặt tay đại phu, đưa tới một tờ ngân phiếu trăm lượng còn duy nhất trong ngực cho ông.

”Mỹ nhân mà cha cậu cất giấu ấy, mỏng manh mềm mại như nước, nhéo một cái là chảy ra nước...” Đại phu dùng rất nhiều từ hình dung khen ngợi Diệp Dương Thị, Ngu Quân Duệ chăm chú nghe, không có nửa điểm không kiên nhẫn. Đại phu khoa trương hồi lâu, chép miệng lắc đầu, nói: “Ngu Nhị công tử, chắc cậu không đoán được. Một mỹ nhân mềm mại đến thế, vậy mà làm cha cậu....”

Đại phu làm thủ thế, Ngu Quân Duệ hưng phấn muốn hét to, nhéo tay đại phu, giọng run run: “Phế cha ta ư?”

”Không phải, tôi đã hạ thuốc, nằm trên giường nghỉ ngơi mười ngày là được.” Đại phu có chút tiếc hận, “Thầy thuốc có lòng phụ

mẫu, tôi không thể không kê thuốc, dù tôi không kê, cha cậu cũng sẽ tìm người khác, cũng có thể trị tốt, nhưng tiếc thay cho tiểu mỹ nhân kia, khóc đến muốn hóa thành nước rồi, mãi mới tránh được ma trảo của cha cậu, chờ cha cậu khỏe lên, vẫn không tránh được..."

Diệp Dương Thị cùng đường phản công lại cha hắn, chưa chịu nhục, Ngu Quân Duệ mừng rỡ.

"Bọn họ ở đâu?"

"Việc này..." Đại phu chần chờ mãi mới nói: "Lệnh tôn dặn dò tôi không được nói ra."

"Vậy..." Trên người Ngu Quân Duệ không còn bạc, có chút sốt ruột, đại phu vỗ vỗ tay an ủi: "cậu yên tâm đi, vì cứu tiểu mỹ nhân tránh chịu khổ, đã nói cho cha cậu không được vận động trong ba tháng, cha cậu không dám liều đâu, cậu còn có thể từ từ nghĩ biện pháp."

Đây là đại phu đang cho rằng mình không muốn phụ thân nạp tiểu thiếp khiến địa vị của mẫu thân bị ảnh hưởng, Ngu Quân Duệ cũng không giải thích, chỉ không ngớt lời nói đa tạ.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mây Đen Áp Đỉnh

Ba tháng, đủ để làm rất nhiều chuyện, cũng không cần ép đại phu nói nơi ở hiện nay của Diệp Dương thị và cha hắn, Ngu Quân Duệ bước chân nhẹ nhàng ra y quán.

Diệp Dương Thị không chịu nhục là chuyện tốt, nhưng rốt cuộc Diệp gia ở Thông Châu đã xảy ra chuyện gì còn chưa rõ ràng lắm, Ngu Quân Duệ quyết định tạm thời không nói cho Diệp Tố Huân, đợi cứu Diệp Dương Thị ra, hy vọng nàng có thể nguôi giận, không đòi rời xa hắn.

Cứu Diệp Dương Thị ra khỏi đôi tay ma của cha hắn như thế nào, chỉ có thể mượn Hoa Ẩn Dật.

Ngu Quân Duệ muốn ép Hoa Ẩn Dật à Ngu Diệu Sùng mau chóng nhận lại nhau, hai mươi năm vợ chồng chia lìa, vợ chồng son vừa mới đoàn tụ, cũng không thể ngày ngày ở ngoài phú, đúng không? Từ đó, hắn lặng lẽ tìm hiểu chỗ ở của Diệp Dương thị, cứu người thoát đi.

Đại phu nói phải nằm trên giường mười ngày, tám ngày trước cha hắn rời khách điếm, xem ra sau khi đi khỏi khách điếm mới bị thương, mười ngày, còn có hai ngày trở về, trong hai ngày này, hắn phải nghĩ biện pháp khiến Hoa Ẩn Dật hạ quyết tâm nhận lại cha hắn mới được.

Sai người làm việc, an trí Diệp Dương Thị, muốn mua nha hoàn, ma ma chăm sóc Diệp Dương Thị và sinh hoạt hàng ngày, mỗi thứ đều phải dùng bạc, Ngu Quân Duệ âm thầm thấy may mắn, may mà lúc trước đã có ý định, tuy phòng ở nhỏ, nhưng cũng coi là ở được. Trước đó còn bán hời được quạt đàn hương, chia ra cùng Trình Hạo thì cũng có hơn hai ngàn, tăng thêm lợi nhuận mặt tiền cửa hàng, tạm thời không cần lo về chi tiêu.

Lúc này tính toán thêm sau khi tiêu thụ hạt đàn hương, cũng có thể lời mấy ngàn lượng bạc.

Ngu Quân Duệ vừa đi vừa nghĩ, sau này phải bán thêm nhiều nữa, từ nay về sau, chỉ sợ càng phải dùng nhiều bạc hơn trước.

Lúc bước vào cổng, Ngu Quân Duệ tùy ý hỏi: “Đại thiếu gia trở về rồi sao?”

”Dạ chưa.” Người mới đi trông cửa, là người của Lưu thị, thấy Ngu Quân Duệ, hơi chút do dự, nói: “Vừa nãy có nghe hình như bên Lê Viên xảy ra chuyện gì rồi.”

Lê Viên có chuyện? Ngu Quân Duệ không hỏi thêm, chạy nhanh tới Lê Viên.

Ở cửa viện, Diệp Tố Huân lạnh nhạt đứng, Lưu thị nở nụ cười hiền lành, dường như đang giải thích gì đó.

Thấy Diệp Tố Huân bình yên vô sự, Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng thở ra, nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì?”

”Hôm nay Trịnh Vượng ở trong vườn phát hiện một bóng người lén lén lút lút, đi theo thì thấy người kia vào Lê Viên, mẫu thân sợ là

người không rõ lai lịch, định mang người vào Lê Viên kiểm tra một lần, nhưng Tố Huân không cho.” Lưu thị mỉm cười giải thích.

”Việc này hài nhi sẽ xử lí, mẫu thân mang người trở về đi thôi.” Ngu Quân Duệ nhìn chằm chằm Lưu thị, lạnh lùng thốt.

Lưu thị âm thầm cắn răng, dò xét thấy phụ tử ba người đều không có trong phủ, đang định bất ngờ làm khó Hoa Ẩn Dật, ai ngờ bị Diệp Tố Huân ngăn trở, ngay cả cửa cũng không cho vào, chuyện cũng chưa làm được gì, giờ nhi tử về lại đứng về phía Diệp Tố Huân, lại giằng co nữa cũng là uổng công, tay khẽ vẫy, mang theo đầy tớ già rời đi.

Ngu Quân Duệ đi trở về cùng với Diệp Tố Huân, trong nội tâm âm thầm may mắn ngày ấy đề nghị Ngu Diệu Sùng cho Lê Viên phòng bếp riêng, phương diện ẩm thực không cần lo lắng.

Hoa Ẩn Dật đứng xa xa nhìn, Diệp Tố Huân áy náy cười cười, nói: “Lại khiến dì Mạnh không yên lòng rồi.”

Hoa Ẩn Dật hơi nhăn mày, lắc đầu, nhìn về phía Ngu Quân Duệ, hỏi: “Nhị công tử không tra xét một chút sao?”

”Tra cái gì?” Ngu Quân Duệ giễu cợt, “Nay Lê Viên mai Lan Viên, chung quy không có lúc nào là yên tĩnh hết, mang người tới Lan Viên điều tra, dễ dàng ra chuyện đại ca tư thông với tỳ nữ, phụ thân tức giận đánh cho đại ca một trận, vừa rồi Tố Tố không để cho bà ấy mang người vào là đúng, để cho vào rồi, không chừng có thể bỗng dưng lòi ra một người đàn ông. Trước đó có lần cháu không ở nhà, nghe nói trong đêm mang rất nhiều người tới Lê Viên, tìm ra một đôi giày, sau đó không thấy đại ca rất nhiều ngày, không biết có phải bị phụ thân đánh hay không.”

”Cái gì?” Hoa Ẩn Dật vịn vào cửa phòng, tay run run, lẩy bẩy nói: “Lại có chuyện như vậy? Sao dì nghe nói phụ thân rất thương đại ca cháu cơ mà.”

”Tai tiếng của gia môn, sao có thể để người ngoài biết.” Ngu Quân Duệ thở dài, thấy không sai lắm, không tiếp lời, mân môi ôm Diệp Tố Huân, lướt qua Hoa Ẩn Dật lên lầu.

Đóng cửa phòng, Diệp Tố Huân nhỏ giọng hỏi: “Mẹ huynh phát hiện dì Mạnh là Hoa phu nhân rồi ư?”

”Ừm, vừa rồi nếu muội để bà mang người vào, đảm bảo tự nhiên sẽ có một đại nam nhân xuất hiện.” Ngu Quân Duệ lắc đầu, cảm thấy có chút đau đầu, mẫu thân mình muốn hãm hại Hoa Ẩn Dật, nhưng Hoa Ẩn Dật ở tại Lê Viên, Diệp Tố Huân không có cách nào không đếm xỉa đến. Chỉ hy vọng mấy câu vừa rồi có thể làm cho Hoa Ẩn Dật đau lòng nhi tử, mau chóng nhận lại Ngu Diệu Sùng, chuyển khỏi Lê Viên.

”Vừa rồi vì sao huynh lại nói chuyện với dì Mạnh?” Diệp Tố Huân nhìn Ngu Quân Duệ, do dự tràn đầy trong mắt.

Ngu Quân Duệ rùng mình, thầm nói hỏng rồi, lạnh lùng công kích mẫu thân khi nãy đã khiến Diệp Tố Huân nghi rồi.

Suy nghĩ, Ngu Quân Duệ nửa thật nửa giả nói: “Huynh muốn dì Mạnh sớm nhận lại cha, chuyển ra Lê Viên, miễn cho khi mẹ huynh tìm bà ta gây chuyện muội lại dính vào.”

Diệp Tố Huân cảm thấy có chút không thuyết phục, rồi lại không nghĩ được chỗ nào là lạ, vứt nghi vấn chợt lóe lên sang một bên, hỏi: “Mẫu thân muội có bề ngoài giống Hoa phu nhân, huynh có nghĩ

sẽ xảy ra chuyện gì không? Mấy ngày nay muội đều không yên lòng, chi bằng, huynh an bài một cút, để muội về nhà hai ngày, hỏi thử phụ mẫu xem.”

Về nhà! Diệp Tố Huân phát hiện trong nhà biến đổi lớn, sẽ làm sao? Trước mắt Ngu Quân Duệ hiện lên tình cảnh kiếp trước. Diệp Tố Huân khuôn mặt trắng bệch, bờ môi tím tái đóng chặt, cơ thể cứng ngắc không có bất kỳ tức giận nào.

Nàng can trường như vậy, sau khi phát hiện nhà có biến cố lớn, nàng lại thất thân không thể vãn hồi, nhất định sẽ lại tự tuyệt với nhân thế, chuộc tội với người thân.

Ngu Quân Duệ kiệt lực khống chế sắc mặt của mình không có biến hóa nhưng không nhịn được để cho tay chân run run.

”Ngu Quân Duệ, huynh làm sao thế?” Lông mày Diệp Tố Huân nhíu chặt, do dự bất định nhìn Ngu Quân Duệ, trong ấn tượng, Ngu Quân Duệ ngay cả trời sập vẫn bình chân như vại, vì sao nay lại cảm thấy hắn có chút hoảng loạn.

”Tố Tố, huynh không muốn hai ta tách ra.” Ngu Quân Duệ ngồi xuống ghế, kéo Diệp Tố Huân ngồi trên đùi mình, xoa mặt nàng, ôn tồn nói.

” Ân khoa cũng chỉ có mười ngày, không phải huynh đã nói sau ân khoa muốn đi cầu hôn sao?” Diệp Tố Huân có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Nhiều nhất cũng chỉ một tháng, huynh cũng phải... phải đi thôi...”

Lúc này Ngu Quân Duệ nào có tâm tư nghĩ đến chuyện này, song, lại không thể bác bỏ, còn phải hùa theo lời hiểu sai ý của Diệp

Tố Huân.

” Đời trước mỗi ngày chúng ta đều ở cùng nhau, chưa từng tách ra, có thì cũng chỉ hai bà ngày,

đời này gặp lại mới được bao lâu? Cũng mới chỉ làm được bốn lần, nào có đủ?”

”Huynh...” Nói thẳng ra như thế, mắc cỡ chết người ta rồi, Diệp Tố Huân nóng nảy không nói nên lời, ôm lấy cổ Ngu Quân Duệ, vùi mặt vào cổ hắn, cọ xát tỏ vẻ bất mãn.

Ngu Quân Duệ ôm sát người, cắn lỗ tai Diệp Tố Huân, thè lưỡi liếm, trong đầu vội vàng nghĩ đến làm cách nào bỏ ý định về nhà của Diệp Tố Huân.

Diệp Tố Huân bị liếm có chút choáng váng, xê dịch cơ thể muốn nói chính sự, đột nhiên cứng lại rồi, bình thường, đúng lúc này dưới cơ thể sẽ có cây gậy chọc chọc mình cơ.

Diệp Tố Huân có chút không dám tin, lại nhẹ nhàng mà xê dịch qua lại, vẫn không có cảm giác vật giữa chân hắn có phản ứng.

Buổi sáng đã tới, sẽ không chỉ trong vài canh giờ, vât kia tàn đi chứ?

Diệp Tố Huân lặng lẽ ngẩng đầu, bờ môi chạm vào cơ thể dọc theo cổ áo hắn, khẽ cắn, kéo ra cổ áo Ngu Quân Duệ, thè lưỡi ra liếm cái xương nhô lên giống xương quai xanh, lại cắn hầu kết hắn, cọ qua cọ lại trên cổ.

”Tố Tố, đừng làm rộn.” Ngu Quân Duệ hơi thở phì phò, ôm tay Diệp Tố Huân giữ thật chặt.

Diệp Tố Huân xê dịch, không cảm thấy được có cái gì cấn mình, tiến đến bên tai Ngu Quân Duệ, cắn vành tai rồi thổi hơi vào trong, nhỏ giọng trêu chọc: “Quân Duệ ca ca, cứng ngắc sao?”

Ngu Quân Duệ chưa từng nghe Diệp Tố Huân nói lời suồng sã, lập tức bị trêu chọc mà vượt hỏa...

Trên lầu hai người hừng hực khí thế, dưới lầu Hoa Ẩn Dật nghĩ đến lời nói của Ngu Quân Duệ, nhi tử không có mẹ ruột, thời gian này đúng là cực khổ cho nó, lòng đau như cắt. Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân lên lầu, bà vẫn dựa vào cửa không cử động.

Đám mây bồng bềnh trên trời trôi tới, đủ loại hình dạng, có một đám thật giống như phu nhân và hài nhi đang đùa giỡn, Hoa Ẩn Dật xuất thần trông, đám mây kia lại biến mất trong nháy mắt, làm thế nào cũng không tìm được.

Một giọt nước mắt chảy xuống, rồi lại càng nhiêu giọt tranh nhau tràn ra.

”Dì Mạnh, dì sao vậy?” Ngu Quân Diệp rời khỏi Diêu gia, nghe được Ngu Quân Duệ đã về nhà, không tìm được ở Thính Đào các, đoán là ở Lê Viên, liền trực tiếp đi đến, thấy Hoa Ẩn Dật đầy mặt là nước mắt, không khỏi quan tâm hỏi han.

”Vừa ngẩng mặt nên bị ánh mặt trời làm đau mắt ấy mà.” Hoa Ẩn Dật vội vội vàng vàng lau nước mắt, nở một nụ cười hỏi: “Có tin tức cha con chưa?”

Ngu Quân Diệp lắc đầu, thần sắc có chút ủ dột. Hôm nay tới Diêu gia Diêu Nghiệp rất thân thiết, lưu hắn dùng cơm trưa, cơm xong lại dạy bảo hồi lâu, nói chút ít đạo làm người. Ngu Quân Diệp nghẹn

một hơi nghe, muốn nhắc tới chuyện phụ thân mất tích, lại mãi không có cơ hội mở lời. Cho đến khi không nhịn được mà cáo từ, Diêu Nghiệp mới hời hợt nói cho hắn biết, không cần lo chức chủ khảo khoa cử, bảo cha hắn cứ an tâm, nếu có bệnh thì cứ yên lòng chữa trị, chỗ Hoàng Thượng có ông chịu trách nhiệm, sẽ bảo mấy người tới thay.

”Cứ từ từ mà tìm, xưa nay cha con cũng không gây thù với ai, chắc có chuyện gì cản trở nên mới chưa về thôi.” Hoa Ẩn Dật thấy thần sắc Ngu Quân Diệp buồn bực, vội an ủi hắn, nhìn vạt áo Ngu Quân Diệp hơi vênh lên, đưa tay bẻ thay hắn, cuối cùng, nhớ tới lời Ngu Quân Duệ, kể lại chuyện Lưu thị dẫn theo người muốn vào Lê Viên. Lại kể tiếp: “Tố Huân ngăn không để cho bà ấy vào Lê Viên, giằng co hồi lâu, Quân Diệp, Lưu phu nhân thường xuyên dẫn người điều tra các nơi sao?”

”Cũng không phải.” Ngu Quân Diệp nhớ lại thù mới hận cũ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bà ta giỏi nhất khoản tự nhiên giá họa, lần trước tới Lê Viên, khi đó Huân Nhi còn ngốc không hiểu, để bà ta cho người vào, tìm ra cái gì mà đai lưng với cả giày, phụ thân thấy nói là đồ của con, trách con không tuân thủ quy củ gặp riêng Huân Nhi, kéo con đến biệt viện đánh cho một trận...”

Một ngón tay của con trai cũng là thứ một người mẹ yêu thương, Hoa Ẩn Dật nghe được trượng phu đánh nhi tử mạnh như thế, đau lòng đến độ nước mắt lại trào ra, lôi kéo tay áo Ngu Quân Diệp, nghẹn ngào nói không nên lời.

”Dì Mạnh, không có chuyện gì đâu, đều qua rồi.” Ngu Quân Diệp an ủi, cầm lau nước mắt thay Hoa Ẩn Dật, sự nghi ngờ lập tức dấy lên trong đầu.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Phong Lưu

Ngu Quân Diệp đè xuống sự nghi ngờ trong lòng, nhẹ giọng an ủi, đợi Hoa Ẩn Dật thu lại nước mắt, mới hỏi: “Quân Duệ có ở đây không?”

”Ừm, vừa đến, đã lên lầu với Tố Huân.” Hoa Ẩn Dật nhìn nhìn nhi tử, không kiềm chế được lời nói: “Quân Diệp, Tố Huân và Nhị công tử đã... Con cũng đừng có ý muốn lấy Tố Huân nữa.”

”Dì Mạnh, con...” Ngu Quân Diệp có chút phiền muộn, nhìn bầu trời, hốt hoảng nói: “Con không cam lòng, Huân Nhi vốn là thê tử của con.”

Nếu ngay từ đầu hắn đã quyết ý, có lẽ Ngu Quân Duệ sẽ không chiếm được, đáng tiếc trước khi Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân chưa có chuyện gì, hắn lại không đụng tới việc thành lập hôn sự, thậm chí còn một mực kéo dài.

”Mỗi người đều có nhân duyên riêng của mình, có lẽ tiểu thư Diêu gia cũng tốt.” Hoa Ẩn Dật đau lòng khuyên nhủ.

”Diêu Ý Chân không phải kiểu nữ tử con thích.” Ngu Quân Diệp chau mày, hạ giọng nói: “Huân Nhi va Quân Duệ đã không minh bạc, Diêu Ý Chân cũng nào có trong sạch, nàng với vị hôn phu trước..." Ngu Quân Diệp nói không được, trong thành đồn ầm lên, Diêu Ý Chân sớm đã có thân thiết vợ chồng với vị hôn phu trước, cơ thể vị hôn phu kia không đủ cường tráng, không thể thỏa mãn Diêu Ý

Chân, vì vậy Diêu Ý Chân muốn từ hôn, vị hôn phu kia xấu hổ và giận dữ, cuối cùng chết vì tức quá.

Những lời này, Hoa Ẩn Dật đã từng nghe Trình phu nhân nói qua, không cần Ngu Quân Diệp nói cũng biết, bà lắc đầu, nói: “Lời đồn nghe cứ như thật, con vẫn nên ở cùng con bé nhiều một chút để hiểu nhau hơn.”

Hai người nói một lát, Ngu Quân Diệp muốn vào tìm Ngu Quân Duệ, hai người xuyên qua một tầng, lại không thể đi lên tầng hai, họ bị Lục La và Tử Điệp ngăn chặn ở đầu bậc thang.

”Ngu đại thiếu gia, tiểu thư nhà ta không khỏe, đang nghỉ ngơi, xin Ngu đại thiếu gia dừng bước.”

Ngu Quân Diệp tức nghiến răng, nếu là người khác có thể làm khó người hoặc lấy thè đè người nhưng hắn là một người ôn nhã, sẽ không nói nặng một câu, nhịn tức hồi lâu, nói: “Ngu Quân Duệ lên được, vì sao ta không thể?”

” Ngu đại thiếu gia là quý Diêu gia, khác với người bên ngoài, xin Ngu đại thiếu gia suy nghĩ cho khuê dự tiểu thư nhà ta, tránh hiềm nghi.” Lục La một bước cũng không nhường, trái lại còn trào phúng.

Trước kia ta không có hôn sự với Diêu Ý Chân, đã đến các ngươi cũng không cho ta đi lên, tiểu thư nhà ngươi cũng không có khuê dự gì đó, đã sớm bị Ngu Quân Duệ....

Trong nội tâm Ngu Quân Diệp nghĩ như vậy, đến cùng không nói được lời nhục mạ Diệp Tố Huân.

Đúng lúc này, trên lầu truyền đến một tiếng gọi loáng thoáng, một tiếng Quân Duệ ca ca nhu hòa mềm mại, như tố cáo như khóc lóc,

du dương như tiếng mưa rơi, gõ từng nhịp vào lòng, uyển chuyển, kiều mỵ tận xương.

Lục La và Tử Điệp đỏ bừng mặt, tay còn chặn trên cửa, lại nói không ra lời. Mặt Ngu Quân Diệp đột nhiên hồng rồi chuyển sang trắng, tựa lưng vào khung cửa, chậm rãi ngồi xuống mặt đất, co hai chân, hai tay choàng qua đầu gối, vùi đầu vào đó, hu hu khóc trước mặt hai người Lục La.

Mặc dù không phải lên tiếng khóc lớn, trên lầu cũng đã nghe được, Diệp Tố Huân bị dọa đến độ đến sắc mặt trắng bệch, vịn vai Ngu Quân Duệ muốn đứng lên.

”Tố Tố, đừng mà, nó còn chưa có đi ra, làm được một nửa dừng lại sẽ sinh bệnh.” Ngu Quân Duệ giữ chặt phần eo Diệp Tố Huân không cho nàng rời khỏi. Vừa rồi Diệp Tố Huân đích thân đến sờ soạng trêu chọc, hắn muốn nhịn cũng không nhịn nổi, chỉ có điều nghĩ đến tối hôm qua và buổi sáng vừa tới, sợ Diệp Tố Huân quá mệt mỏi, không dám làm hung ác, chỉ cởi quần cả hai, an vị trên mặt ghế, tách hai chân Diệp Tố Huân ra, nhét tiểu Quân Duệ vào trong khe hở cọ động, trong tai nghe thấy Diệp Tố Huân Quân Duệ hô hào Quân Duệ ca ca, vốn định ôn nhu làm, ai dè từng tiếng kêu lại giống như có ý định châm lửa quyến rũ người, khiến hắn không thể không hung ác cuồng nhiệt, lửa cháy hừng hực.

Ngu Quân Diệp bi phẫn khóc, ở trong lòng hắn có ý lợi dụng Ngu Quân Diệp kích thích Hoa Ẩn Dật không nhịn được bắt buộc phải nhận lại cha hắn.

Dù sao hắn và Diệp Tố Huân đã sớm là phu thê, để cho đại ca nghe thấy vừa khéo khiến y hết hi vọng.

”Quân Duệ ca ca, muội không muốn.” Mắc cỡ chết người, hai người còn chưa kết hôn đâu, mặc dù kết hôn rồi,, bị người nghe được chuyện này cũng thật xấu hổ, huống chi giờ còn là giữa ban ngày.

”Tố Tố, sờ sờ.” Ngu Quân Duệ kéo qua tay đè Diệp Tố Huân tay đè chỗ hai người liên kết, để nàng tự mình cảm thụ cây gậy nóng cứng rắn, miệng mềm mại dụ dỗ: “Tố Tố, muội nhìn nó đi, nó không muốn ra, để nó ở trong đó, nhé?”

Bụi cỏ đen tươi tốt ướt sũng, nước sáng loáng, vật đỏ sậm đã ở trong một nửa, một nửa ở bên ngoài diễu võ dương oai, giọng trầm thấp của hắn khiến cơ thể Diệp Tố Huân nhanh bén lửa giống như đã bôi một lớp dầu hỏa, Diệp Tố Huân bị hoả táng rồi, người mềm nhũn không còn sức, giống như phát sốt, dựa vào trên thân thể Ngu Quân Duệ, mặc hắn chọc ghẹo.

Phía dưới tuy là không kháng cự được, lại cắn chặt môi, không… phát ra câu khiến lòng Ngu Quân Duệ mềm nhũn, ngứa ngáy. Ngu Quân Duệ nâng vòng eo Diệp Tố Huân, cây gậy sôi sục gân mạch càng vào sâu hơn, trong miệng trầm thấp rên rỉ, thở hổn hển, trêu chọc: “Tố Tố, bên trong muội nóng quá, như muốn đun chín nó vậy.”

”Cũng không phải băng, còn có thể gặp nhiệt thì thay đổi...” Diệp Tố Huân lẩm bẩm, rầm rì nói, “Nhanh lên một chút...”

”Không đủ thoải mái sao?” Ngu Quân Duệ chậm lại, cây gậy ở bên trong chậm rãi xoay tròn, dùng một tay nắm khe mông văn vê chà xát, một tay hoành hành nơi ngọn núi.

Diệp Tố Huân bị hắn tổng tiến công, không chịu được, không nhịn được tự mình đứng lên ngồi xuống, tới tới lui lui, như vậy, tốc

độ động cực nhanh, chỉ mới giây lát, cơ thể liền mềm nhũn không thể nhúc nhích.

Ngu Quân Duệ đang trên đầu ngọn sóng, dục hỏa thiêu đốt khắp người, không bỏ được, ôm Diệp Tố Huân mạnh mẽ áp trên mặt đất, điên cuồng công kích...

Ngu Quân Duệ xuống lầu sau gần nửa canh giờ, tóc mai thấm ướt, ý thái phong lưu, thỏa mãn lười biếng, cẩm bào nhăn nhúm, nhưng lại không làm tổn hại phần tuấn dật tiêu sái ấy.

Vừa qua chuyện đó không khỏi lưu lại mùi hương, cũng là khinh thường, mọi người dưới lầu đều hơi xấu hổ, mặt trắng bệch của Ngu Quân Diệp cũng đỏ lên, rất nhanh lại trắng, nghiến răng phẫn nộ trừng Ngu Quân Duệ.

”Đại ca trở về rồi.” Ngu Quân Duệ ra vẻ kinh ngạc, lại nói tiếp ngay lúc Ngu Quân Diệp đang muốn mắng chửi: “Tin tức về cha đệ đã thăm dò được, không nên lo lắng, hai ngày sau sẽ về thôi, cũng không cần tìm khắp nơi nữa.”

”Nhanh như thế?” Ngu Quân Diệp ngây người, lời mắng chửi tới miệng lại không xuất khẩu.

”Ừm, sức khỏe cha không tốt, dưỡng thêm hai ngày sẽ về nhà, chuyện chủ khảo thì sao?”

”Không có vấn đề, Diêu đại nhân sẽ lo bên hoàng thượng chu toàn.”

Hai huynh đệ đang nói chuyện thì nha hoàn báo lại, Diêu Ý Chân đã đến.

Ngu Quân Duệ thầm kêu không ổn, cười nói với Ngu Quân Diệp: “Đại ca, đại tẩu đến.” Sau đó không đợi Ngu Quân Diệp tiếp lời, kéo vạt áo rời đi, vừa bước ra khỏi Lê Viên bắt đầu chạy một mạch, cũng không dám xuất phủ từ cửa chính, vòng về phía sau, bật tường qua.

Hoa Ẩn Dật thấy Ngu Quân Duệ nghe được Diêu Ý Chân đến thì vội đi, khó hiểu nhìn Ngu Quân Diệp.

” Tuy nói Diêu Ý Chân có hôn sự với con, nhưng hình như lại thích Quân Duệ.”

Ngu Quân Diệp vừa dứt lời, Diêu Ý Chân cũng không đợi người ra nghênh đón, tự mình để nha hoàn dẫn đường tới.

Nữ tử bước tới, mái tóc mềm mại như mây được búi cao, cài trâm phượng hồng, da thịt nõn nà giống như bạch ngọc, mũi ngọc, môi son, một thân váy dài đỏ tươi dệt bách hoa, Hoa Ẩn Dật cứ ngỡ là tiên tử rơi xuống trần gian.

Tướng mạo đẹp, người như vậy làm nhi tức, kỳ thật cũng không ủy khuất nhi tử. Hoa Ẩn Dật vốn có ý nghĩ này, nhưng khi Diêu Ý Chân mở miệng, lòng bà liền rơi xuống đáy cốc. Diêu Ý Chân liếc Ngu Quân Diệp, nhìn trái ngó phải, câu nói đầu tiên là: “Ngu Quân Duệ đâu? Không phải nói hắn ở Lê Viên sao?”

”Là ở Lê Viên, vừa mới vừa đi.” Ngu Quân Diệp hữu khí vô lực nói. Diêu Ý Chân “ồ” một tiếng, nhấc chân muốn đi. Ngu Quân Diệp vội vàng gọi nàng: “Diêu Ý Chân, cô nói thử với cha cô một chút, đừng tính toán hôn sự của chúng ta, thế nào/”

” Ngu Quân Diệp, ta cũng không gấp gáp, huynh gấp cái gì.” Diêu Ý Chân nhíu mày, vẻ không quan tâm, lại khoát tay nói: “Đã nhiều ngày không thấy Ngu Quân Duệ, hắn đi đâu rồi? Nghe nói Diệp Tố Huân hết ngốc rồi, sao thế?”

Ngu Quân Diệp buông tay, tỏ vẻ chính mình hoàn toàn không biết gì cả, nhìn Diêu Ý Chân dáng vẻ vội vàng, hỏi: “Gấp như thế, tìm Quân Duệ có việc?”

”Không có việc gì, đã mười ngày chưa gặp huynh ấy nên nhớ thôi.”

Hoa Ẩn Dật trợn mắt há hốc mồm, nhìn bóng lưng Diêu Ý Chân nói không ra lời, thật lâu sau mới lắp bắp hỏi: “Vị Diêu tiểu thư này, luôn nói và hành động như vậy sao?”

Ngu Quân Diệp gật đầu, nghiến răng nói: “Dì Mạnh nhìn xem, cưới người như vậy vào cửa, con có thời gian yên ổn sống không?”

Há lại chỉ có không yên ổn, chỉ sợ còn cắm sừng, khó trách Diêu Ý Chân tiểu thư nhà giàu lại có mỹ mạo vô song nhưng mãi vẫn không gả được.

Hoa Ẩn Dật quyết tâm, sau khi Ngu Diệu Sùng hồi phủ, lập tức nhận lại, bà muốn che chở nhi tử, sau này không để nó bị trượng phu đánh, nàng dâu này cũng không thể nhận. Tất nhiên là yêu cầu trượng phu đi Diêu gia từ hôn, dù sao nhìn thần sắc Diêu Ý Chân vừa rồi, từ hôn cũng không đả kích gì nàng.

* *

Ngu Quân Duệ sợ chạm mặt Diêu Ý Chân, lúc trước Diêu Ý Chân giúp đỡ hắn tìm Diệp Tố Huân, giờ gặp mặt không thể quá

lạnh nhạt, trải qua những ngày này, Diêu Ý Chân sớm đã không gọi hai huynh đệ hắn Ngu Đại công tử hay Ngu Nhị công tử nữa, mà gọi thẳng tên, Ngu Quân Duệ sợ Diệp Tố Huân nghe được rồi ghen.

Diệp Tố Huân hay ăn dấm chua, đời trước hắn đã lĩnh giáo, khi đó hắn ngẫu nhiên nói một câu với Lưu Uyển Ngọc, Diệp Tố Huân tuyệt thực kháng nghị, tuy nói khi đó nàng còn ngây ngô nhưng Ngu Quân Duệ vẫn không dám mạo hiểm.

Ngu Quân Duệ bay qua tường vây để tránh người, đang nghĩ xem làm gì tiếp theo, chợt ngẩng đầu nhìn thấy vợ quản gia Ngu Tân đi ra từ một góc sân nhỏ, trong tay cầm một giỏ trúc.

Nhà Ngu Tân đều là nô bộc, ba đời ông - cha - con đều là quản gia của Ngu gia, dần cũng tích được ít tiền bạc, lại có chút thể diện, Ngu Tân này mua phòng ở bên ngoài phủ, nhi tử lớn lên ở ngoài, nghĩ đến nhi tử sau khi lớn lên nếu không có ý làm nô bộc nên ông ta mua phòng ở sau Ngu phủ, vừa khéo, Ngu Quân Duệ đang ở gần chỗ này.

Trong giỏ trúc là thức ăn, não Ngu Quân Duệ chuyển động, bám theo ở một khoảng cách vừa đủ.

Đi qua hai con đường, vợ Ngu Tân tiến vào một tòa nhà, sau khi đi vào lập tức đóng cửa sân, Ngu Quân Duệ nhìn chung quanh một chút, nhớ thật kĩ, quay người tìm quán rượu ăn cơm, cũng không hồi phủ. Lúc này ước chừng là giờ Thân, Ngu Quân Duệ muốn đợi đến tối, lặng lẽ tới đó điều tra.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 60+1: Tuyệt Tình (1)

Trong căn nhà ban ngày thấy chỉ có một gian phòng có đèn sáng, Ngu Quân Duệ lặng lẽ tiến tới gần.

”Ngu lão gia, hai nhà Diệp Ngu thông gia, xin ông thả tôi ra...” Có tiếng phụ nữ loáng thoáng, đúng là giọng của Diệp Dương thị, Ngu Quân Duệ âm thầm mừng rỡ, không ngờ nhanh như vậy đã tìm được Diệp Dương thị. Bên trong, Diệp Dương thị lại nghẹn ngào nói: “Xin ông đấy... Ngu lão gia, như vậy, Bác Chinh trên trời có linh thiêng sẽ tức giận... Hu hu..”

Bác Chinh trên trời có linh thiêng sẽ tức giận! Trước mắt Ngu Quân Duệ hiện lên cảnh Diệp Tố Huân biết được tin Diệp Bác Chinh chết rồi lại đến tin mẫu thân nàng bị cha mình ***, hai tay giữ song cửa, không động đậy, chung quy vẫn khó nhìn được cảnh trong phòng.

Diệp Dương thị không nói gì thêm, bởi vì tay Ngu Diệu Sùng đang nhào nặn chà xát trên đỉnh đồi bà, động tác của ông ta cực kỳ thô lỗ, Diệp Dương thị lạnh run, môi run run, răng cắn chặt, có thể nghe thấy một tiếng ự...c

”Bác Chinh đã chết, nàng đừng nghĩ đến hắn nữa, để ta thương nàng.” Tiếng Ngu Diệu Sùng khó chịu, có chút không kìm được, môi mỏng dán trên gáy Diệp Dương thị, lưu luyến mãi ở đó.

”Ngu lão gia, không cần thế này...” Tiếng kêu thút thít kéo thần trí Ngu Quân Duệ về, trong phòng thêm dâm mỹ hơn ban đầu, Ngu Diệu Sùng đã vươn tay vào trong quần Diệp Dương thị.

Ngu Quân Duệ vọt đến cạnh cửa. Cửa phòng và cửa sân đều khóa ở ngoài, xem ra Ngu Diệu Sùng đã dặn dò vợ Ngu Tân khóa trước, thảo nào không có ai canh, Diệp Dương thị cũng không trốn thoát.

Phá khóa không làm khó Ngu Quân Duệ, chỉ là...

Ngu Quân Duệ lại đây đến phía trước cửa sổ, chọc một lỗ rồi nhìn qua đó. Ngu Diệu Sùng vừa nói vừa để tay hành động, Diệp Dương thị như cá đã nằm trên thớt, mặc người chém giết. Nhưng đã qua hồi lâu, Ngu Diệu Sùng chỉ động miệng, không áp đảo người, Ngu Quân Duệ thấy lông mày ông ta nhíu chặt, có vẻ rất thống khổ, xiêm y cũng ăn mặc chỉnh tề, nhớ tới lời đại phu, xem ra vật kia chưa khỏi hẳn, tạm thời vẫn không thể xâm phạm Diệp Dương thị.

Phải nghĩ biện pháp, cứu ra Diệp Dương thị đồng thời không để ông không nghi ngờ mình. Ngu Quân Duệ nhíu mày suy nghĩ một chút, quay người đi vài bước, nhẹ nhàng bay qua tường viện.

Ngu Quân Duệ không trở về Ngu phủ mà là chạy gấp đến tiểu viện mình mua, sau khi vào phòng thắp đèn lên, hắn trải rộng giấy Tuyên Thành bắt đầu vẽ.

Đối tượng là bộ mặt của Diệp Bác Chinh, không khác người thật là mấy, trong tranh, Diệp Bác Chinh đang trừng mắt thật to, hắn dùng son nhuộm môi ông đỏ như máu.

Xong xuôi, Ngu Quân Duệ cầm lấy bức họa tới gần ngọn đèn dầu, vừa sấy vừa thổi, đợi mực khô, lấy kéo cẩn thận cắt, lại lấy chỉ, dây thừng thật nhỏ xuyên qua bộ phận của khuôn mặt trong tranh, buộc lên mặt mình, thả tóc tán loạn, rối tung, không nhìn thấy gì, Ngu Quân Duệ đưa tay sờ sờ từng góc cạnh, chắc là gần được rồi, hắn cởi bức họa xuống, cũng không buộc lại tóc, cầm tranh, giơ ngọn đèn đến nhà bếp.

Hắn mua phòng muốn để Diệp Tố Huân ở đây, đã chuẩn bị sẵn củi lửa, hắn cầm một khúc củi lên nhen nhóm, nhìn lửa đã vượng, Ngu Quân Duệ thổi tắt ngọn đèn, cầm củi cháy và bức họa ra cửa.

Đã qua một thời gian khá dài, song Ngu Diệu Sùng vẫn chưa ngừng việc nhào nặn Diệp Dương thị, tiếng Diệp Dương thị ngày càng khàn, khóc đến thở không ra hơi, Ngu Quân Duệ để củi dưới cửa, cột bức họa lên mặt, tóc rủ xuống che khuất.

Vừa rồi hắn đã quan sát kĩ, giờ hành động càng tiện hơn, cầm củi lắc lắc, lại để khói nhiều hơn chút, nhẹ nhàng để mặt sát cửa.

Nhìn khói nhạt lượn lờ, hoàn cảnh không sai biệt lắm, Ngu Quân Duệ mãnh liệt dính mặt vào cửa sổ.

”Lão gia! Có ma...” Diệp Dương thị thê lương hét lên một tiếng, lập tức không một tiếng động.

Ngu Quân Duệ cực nhanh rụt đầu, cầm bó đuốc nhảy lên nóc nhà.

Ngu Quân Duệ đoán, chắc chắn cha hắn sẽ sợ hãi. Hắn nhấc một miếng ngói trên nóc nhà nhìn vào trong, chỉ thấy Diệp Dương thị té xỉu trên giường, Ngu Diệu Sùng không chóng mặt, đã xuống

giường đi qua đi lại trong phòng. Sau một lúc lâu, như là vừa tỉnh ngộ lại, kích động che kín cửa sổ.

Ngu Quân Duệ dập tắt bó đuốc, nhẹ tung xuống đất, đi vào trước cửa phòng, hai tay vừa dùng lực, cửa đóng bị hắn vặn xuống. Sau đó Ngu Quân Duệ lại lên nóc nhà, cầm khối củi còn dài, một chiêu Chim Én Đảo Móc, hai chân ôm lấy mái hiên, dùng củi đẩy cửa phòng ra, sẽ cực kỳ nhanh co lại lên nóc nhà.

Nếu như vừa rồi sự giật mình chưa đủ hù cha hắn, cửa đang khóa lại tự động mở, Ngu Quân Duệ tin tưởng, không dọa cha hắn một trận cũng khó.

Quả nhiên, trong phòng, sắc mặt Ngu Diệu Sùng tái nhợt, xanh xao, hai chân không ngừng run run như bị bệnh, song chỉ trong chớp mắt, ông ta liếc nhìn Diệp Dương thị, chạy vội ra ngoài. Khóa ngoài cửa sân đã bị Ngu Quân Duệ bẻ, Ngu Diệu Sùng thấy cửa sân không khóa lại, cũng không dừng lại, lảo đảo phi nước đại ra ngoài, bóng dáng chạy trốn lay động, xem ra Diệp Dương thị không chỉ làm thứ đồ vật kia của ông ta bị thương mà còn làm chân cũng có tật, nên ông ta mới chưa về.

Ngu Quân Duệ xấu hổ thay cha của hắn, ngay cả Diệp Dương thị cũng mặc kệ chỉ lo trốn chạy để khỏi chết, cũng may Ngu Diệu Sùng chỉ lo trốn chạy, nếu ông ôm Diệp Dương thị cùng đi, mình muốn cứu người cũng không dễ đâu.

Tìm được Diệp Dương thị nhanh như vậy ngoài dự định của Ngu Quân Duệ, người hầu còn chưa mua về, hắn cũng không thể lưu lại chăm sóc Diệp Dương thị, lúc này cha hắn kinh hãi không nhỏ, sẽ không tới khách điếm, trăm phần sẽ chạy về nhà, hắn phải mang mặt rạng rỡ về nhà mới không khiến cha nghi ngờ.

Sau khi đưa Diệp Dương thị đến phòng ốc của mình, đề phòng bà chạy loạn, hắn đã cởi trói ở tay chân rồi đắp kín chăn, Ngu Quân Duệ liền vội vàng chạy về.

Một đường Ngu Quân Duệ tâm thần bất định, sợ Diệp Dương thị bị nhục nhã, lại bất ngờ bị dọa, tỉnh lại không có ai ở cạnh, biết có thể gặp chuyện không may hay không. Nhưng mà, không có cách nào, lệnh cha mẹ lời mai mới phải có, Diệp Tố Huân không chịu bỏ trốn cùng hắn, hắn chỉ có thể tận lực xin cha đồng ý, tranh thủ cưới hỏi đàng hoàng, hắn không dám chọc Ngu Diệu Sùng phát hỏa.

Ngu Quân Duệ leo tường về, vừa tới phòng mình thì có hạ nhân tới thông báo, Ngu Diệu Sùng đã hồi phủ, gọi hai đứa con trai đến Cúc Viên.

Cúc Viên đèn đuốc sáng trưng, Ngu Quân Diệp cách gần đó, sớm đã tới, đang ôm Ngu Diệu Sùng khóc rống.

”Cha, người đã về...” Ngu Quân Duệ quỳ xuống đất, cũng là vui đến phát khóc.

”Sao ngươi vào được đây?” Ngu Quân Diệp phẫn nộ trừng Ngu Quân Duệ.

”Là cha để Duệ Nhi vào...” Sự run rẩy của Ngu Diệu Sùng chậm rãi ngừng lại, con thứ hai có dũng có mưu, nay ông sợ tới hồn phi phách tán, cần một người trầm tĩnh trấn định như nó ở cạnh.

Ngu Quân Diệp muốn đuổi Ngu Quân Duệ đi ra ngoài, ngẫm lại, phụ thân vừa trở về, không thể ngỗ nghịch, tâm tư chuyển, nhớ tới nghi ngờ từ lâu, nhân tiện nói: “Cha, Huân Nhi và dì Mạnh cũng rất

lo lắng cho cha, phái người thông báo cho hai người họ, để hai người an tâm, được không ạ?”

”Không thể.” Ngu Diệu Sùng thét lên, cơ thể lại run lên.

Ngu Quân Diệp chần chờ nhìn Ngu Diệu Sùng, hiếu thuận giữ im lặng. Ngu Quân Duệ bắt đầu khó hiểu, vừa nghĩ đã rõ, đêm nay bị khiếp sợ quá chân thực, xem ra cha hắn ngay cả phu nhân cũng nghi ngờ, cho rằng phu nhân là ma quỷ, không phải con người.

Trước kia nghĩ ép phu nhân thừa nhận Ngu Diệu Sùng, mục đích là ngăn trở Ngu Diệu Sùng, dễ dàng cứu Diệp Dương thị ra, lúc này đã cứu được người, phu nhân thừa nhận Ngu Diệu Sùng hay không cũng không còn quan hệ, trước mắt phải nhanh chóng thoát thân tới chăm sóc Diệp Dương thị, ngàn vạn không thể để cứu người rồi lại bị dọa điên.

”Cha, sắc mặt cha rất kém, có phải bị bệnh rồi không? Hài nhi tới y quán mời đại phu tới nhé.” Ngu Quân Duệ hỏi chỉ cần có thể thoát thân một lát, đến bên kia xem kỹ một chút, nếu Diệp Dương thị tỉnh, an ủi vài câu để bà bớt sợ cũng tốt.

” Có chút không thoải mái, Duệ Nhi, con ở đây, Diệp Nhi, con sai người gọi Ngu Tân tới.”

Ngu Quân Diệp đi ra ngoài, dặn Xán Nhi gọi Ngu Tân đến đây, đồng thời, để nàng đi Lê Viên thông tri Diệp Tố Huân và dì Mạnh.

”E là lão gia không cho họ vào? Phu nhân vẫn còn đang chờ ngoài viện ạ!” Xán Nhi thấp giọng nói. Lưu Thị ở bên ngoài chờ không vào được Cúc Viên, Diệp Tố Huân và dì Mạnh đã đến, không

có Ngu Diệu Sùng lên tiếng, nên cho hai người đó vào hay không đây?

” Dì Mạnh và Huân Nhi đã đến thì mời hai người đó vào, ta chịu trách nhiệm.” Ngu Quân Diệp thản nhiên nói. Hắn nghi ngờ dì Mạnh là mẹ ruột của mình. Nghe đồn mẫu thân là mỹ nhân sắc nước hương trời, nhưng dì Mạnh lại là một người quái dị, hắn khó mà xác nhận. Nhớ tới phụ thân ngay cả tranh của mẫu thân cũng đều không cho hắn nhìn, trong nội tâm mơ hồ nghi ngờ có lẽ mẫu thân bị hủy dung, sau đó phụ thân vứt bỏ bà, hay là có ẩn tình khác trong đó, hắn muốn xem khi cha mình và dì Mạnh nói chuyện là dáng vẻ gì.

Ngu Tân đang chờ ngay tại bên ngoài Cúc Viên, nghe được gọi vào lập tức đi theo nha hoàn, Ngu Diệu Sùng xì xào dặn dò, Ngu Quân Duệ đã hiểu, ông đang sai Ngu Tân phái thê tử đến đó chăm sóc Diệp Dương thị, hắn bất giác thấy may, chỉ chậm trễ thêm chút sẽ không cứu được người rồi.

Ngu Tân vừa đi, Hoa Ẩn Dật và Diệp Tố Huân liền tới.

”Cha, Huân Nhi và dì Mạnh biết được cha bình an trở về nên tới đây gặp người.” Ngu Quân Diệp trực tiếp dẫn người vào phòng.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 60+2: Tuyệt Tình (2)

"Không gặp..." Ngu Diệu Sùng nói được nửa câu, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hoa Ẩn Dật vào phòng, dưới ánh đèn, khuôn mặt hồng hào không hiểu sao trở nên đáng sợ vô cùng, nhớ tới cái cằm của Diệp Bác Chinh máu chảy đầm đìa, sợ tới mức túm tay Ngu Quân Duệ, thét tho: "Duệ Nhi... Đuổi... Bà... Ra ngoài..."

Sắc mặt như trượng phu đã từng thân mật ân ái giờ trắng bệch, dường như có đám mây đen che lấp ánh sáng trong lòng Hoa Ẩn Dật, bốn chữ "đuổi bà ra ngoài" ngắn gọn như kiếm sắc vô tình đâm vào tim Hoa Ẩn Dật. Màn điên cuồng sau khi gặp lại còn như ẩn như hiện trong đầu, chỉ trong nháy mắt đã bị vứt bỏ, trong lòng Hoa Ẩn Dật vừa khổ vừa đau vừa hận, định cứ thế rời đi, không nhận lại nữa. Nhưng, lại liếc thấy nhi tử, phẫn nộ thương tâm lập tức biến thành sự lo lắng và bứt rứt cho nhi tử.

Bản thân ở ẩn hai mươi năm tự chữa thương, cho rằng dựa vào tình cảm sâu đậm giữa mình và trượng phu, không cần lo cho nhi tử, lại không nghĩ tới nhi tử mất mẫu thân sống gian khổ đã bao năm/

Bà đã khiến nhi tử thiệt thòi hai mươi năm, chưa từng che chở hay yêu thương nó, không thể lui được, nhất định phải góp sức để nó có cuộc sống vui vẻ sau này.

”Quân Diệp, Tố Huân, Nhị công tử, ta có lời nói với Ngu lão gia, các cháu lui xuống trước đi.” Hoa Ẩn Dật âm thanh lạnh lùng nói. Biểu hiện của trượng phu nói cho bà biết, ông biết thân phận của mình, bà phải nói chuyện riêng với ông trước, rồi công bố thân phận, trước đó, cái gì cũng không thể nói, để tránh huỷ hoại uy nghiêm của trượng phu, huỷ hoại hình tượng cao lớn của ông trong mắt nhi tử.

”Không... Ta...” Cơ thể Ngu Diệu Sùng càng run kịch liệt hơn, ông muốn nói “Tôi và bà không có gì để nói”, môi khép rồi mở, nhưng một chữ cũng không dám nói.

Đây là cơ hội tốt để thoát thân, chỉ cần khiến cha hắn tin Hoa Ẩn Dật không phải hồn ma, cha hắn sẽ sai bọn họ đi, mật đàm cùng Hoa Ẩn Dật.

” Dì Mạnh, giọng điệu dì lạnh như vậy, khiến con rất sợ đấy.” Ngu Quân Duệ cười nói: “Nếu không phải thấy cái bóng trên đất, chắc con cho dì là linh hồn mất.”

Theo truyền thuyết, hồn ma không có bóng, trong lòng Ngu Diệu Sùng thay đổi, vội vàng nhìn xuống đất, ngọn đèn soi rõ cái bóng đen in trên đất, cực kì rõ ràng!

Không phải hồn ma! Ẩn Dật thật sự không chết, đây là bà có ý, muốn nhận lại mình? Trong lòng Ngu Diệu Sùng, ý nghĩ lộn xộn, hai cơ thể mềm mại duyên dáng và nhỏ bé luân phiên thay đổi trước mắt ông, đồng thời còn có hai gương mặt khác nhau, một mặt khủng bố dọa người, khiến người nhìn không đành lòng, mặt kia xinh đẹp cực kỳ, như đào tươi mới đầu cành, ngọt ngào mê người.

Đáp án đã chắc chắn, Ngu Quân Diệp nhìn ánh mắt của phụ thân nhìn Hoa Ẩn Dật, hai tay nắm thật chặt.

”Đại ca, chúng ta ra ngoài đi.” Ngu Quân Duệ lên tiếng, kéo bả vai Ngu Quân Diệp, hất cằm với Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân ngầm hiểu, lẳng lặng ra ngoài.

Ba người đứng lại trong sân, Ngu Quân Duệ nói với Diệp Tố Huân: “Tố Tố, muội về trước.”

”Ngươi cũng về đi.” Ngu Quân Diệp hất cánh tay đang bá vai mình ra, lên giọng đuổi người. Mẫu thân mình nhận lại phụ thân, có người ngoài ở gần thật chướng mắt.

Ngu Quân Duệ đúng là đợi những lời này của y, kéo tay Diệp Tố Huân vội vàng ra khỏi Cúc Viên.

”Duệ Nhi, cha con không sao chứ?” Lưu Thị vẫn bị chặn ở cửa ra vào.

” Rất tốt, đang đang nói chuyện với dì Mạnh.” Ngu Quân Duệ nhớ tới Lưu Thị biết rõ Diệp Dương thị rơi vào trong tay Ngu Diệu Sùng nhưng không nói, trong lòng giận sôi, dùng lời nói khiêu khích bà.

Phu thê Hoa Ẩn Dật và Ngu Diệu Sùng muốn thừa nhận ư? Trước mắt Lưu Thị tối sầm, thiếu chút nữa ngã quỵ, mở mắt ra thấy khóe môi nhi tử nhếch lên, giống như cười mà không phải cười lạnh lẽo nhìn mình, nghĩ đến giữa trưa nếu không không có Diệp Tố Huân ngăn cản mình vào Lê Viên, thì giờ đã xử lí Hoa Ẩn Dật dẹp hậu hoạn rồi, lửa giận trong lồng ngực lập tức tăng vọt, hai bàn tay nắm chặt của Diệp Tố Huân và nhi tử gai mắt như thế, Lưu Thị cười

lạnh một tiếng, không che giấu, dù sao đã nhiều ngày như vậy, chắc chắn Ngu Diệu Sùng đã đắc thủ.

” Duệ Nhi, con tính cùng cha còn sủng ái mẫu nữ ư?”

Duệ Nhi, con tính cùng cha còn sủng ái mẫu nữ ư?

Bàn tay nóng như lửa trong chốc lát lạnh buốt, cảm giác đông cứng lan sang cả tay Diệp Tố Huân, nàng không nhúc nhích được, y như bị điểm huyệt.

”Thật đáng thương làm sao! Một mỹ nhân như hoa như ngọc, lại phải làm thiếp không thể để người ngoài biết, ngay cả nô tì cũng không bằng.” Lưu Thị tiếp tục than thở.

” Phu nhân nói cái gì, Tố Huân nghe không hiểu.” Con ngươi trong trẻo nhìn Lưu Thị cũng không nhúc nhích, kiệt lực muốn nhìn ra chân tướng trong ánh mắt hả hê của Lưu Thị.

Lưu Thị liếc Ngu Quân Duệ, môi hắn mím thành một đường, toàn thân căng cứng, cả người lạnh lẽo như băng giá, lại đầy nguy hiểm giống báo đi săn.

Xem ra nhi tử biết chuyện của Diệp Dương thị rồi, Lưu Thị ôn hòa cười cười, nói khẽ: “Duệ Nhi biết đấy, để nó nói cho cô đi.”

”Mẫu thân huynh giận muội phá chuyện của bà nên dọa ta, đúng không?” Lưu thị thản nhiên rời đi, Diệp Tố Huân nghiêng người, hai tay gắt gao bóp chặt eo Ngu Quân Duệ, nửa vui cười nửa cầu mong nhìn hắn, “Mẹ muội ở Thông Châu, sao có khả năng thành người cha huynh nuôi bên ngoài chứ, Quân Duệ ca ca, không có chuyện này, đúng hay không?”

Ngu Quân Duệ hít vào một hơi thật sâu, đưa tay giữ chặt vai Diệp Tố Huân, ôm nàng vào trong lòng, ngập ngừng nói: “Tố Tố, mẹ muội không sao, giờ bà ấy đang ở Giang Ninh, huynh đưa muội đi gặp bà ấy.”

* *

”Lão gia không thể trách thiếp! Thiếp cũng không muốn... Lão gia...” Tiếng khóc thê lương truyền ra từ trong buồng, Ngu Quân Duệ đẩy cửa ra, run rẩy châm nến. Ánh sáng hông tỏa ra sự dịu dàng ấm áp, mặt Diệp Tố Huân từ trắng đến xanh, rồi ngược lại, ánh mắt nàng chăm chăm vào tấm màn sa mỏng đang buông xuống, cơ thể run rẩy, môi càng kịch liệt hơn.

” Bá mẫu, cháu và Tố Tố tới thăm người, đừng sợ.” Ngu Quân Duệ đè xuống hoảng sợ trong lòng đích, nhấc màn lụa lên, đỡ Diệp Dương thị dậy.

”Lão gia, chuyện không liên quan đến thiếp! Ngu lão gia ép buộc thiếp... Lão gia, ông đừng nóng giận...” Ánh mắt Diệp Dương Thị tán loạn, gắt gao tóm tay Ngu Quân Duệ liều mạng thét, môi bà nhầy nhụa máu me, đó là do bị sợ hãi khủng hoảng, tự mình cắn nát.

Diệp Tố Huân si ngốc tiến lên: “Mẫu thân, con là Tố Huân.”

”Tố Huân! Huân Nhi? Huân Nhi...” Diệp Dương Thị nới lỏng Ngu Quân Duệ, mắt chuyển động, sau khi mặt đối mặt với Diệp Tố Huân, hu hu khóc to, ôm Diệp Tố Huân gọi: “Huân Nhi con cứu... cứu nương...”

”Mẫu thân, không sao rồi, con ở đây.” Diệp Tố Huân ôm lấy Diệp Dương Thị, nhẹ nhàng vỗ về lưng bà, Diệp Dương Thị dần dần trấn

tĩnh lại, từ khóc lớn tiếng thành nức nở thút thít. Đột nhiên lại đẩy Diệp Tố Huân ra, hoảng sợ nói: “Huân Nhi, cha con thấy Ngu lão gia khi nhục mẫu thân, ông ấy tức giận, phải làm sao đây? Làm sao...”

”Mẫu thân, không phải cha giận dữ người đâu, ông ấy giận chính mình thôi.” Diệp Tố Huân mỉm cười, vỗ nhẹ vai Diệp Dương Thị, ôn nhu nói: “Mẫu thân, cha giận bản thân không bảo vệ tốt cho người, tức giận không thể làm thịt tên súc sinh kia, không phải giận người, ông ấy nói ông ấy rất có lỗi với người, xin người đừng giận ông ấy.”

”Vậy sao, Huân Nhi, là vậy ư?” Diệp Dương Thị nhìn Diệp Tố Huân không rời mắt, dường như sợ bỏ qua một biểu hiện nhỏ nhất của nàng.

”Đương nhiên, cha còn gọi con tới dỗ mẫu thân, nếu không sao con lại biết mà tới chứ?” Diệp Tố Huân cười nói, nhẹ nhàng lau nước mắt thay mẹ mình.

”Lão gia không tức giận là được rồi, Huân Nhi, con nói với cha con, nương không có lỗi với ông ấy, nương cầm kéo đâm vào bẹn đùi người kia, chưa để ông ta thực hiện được...” Giọng Diệp Dương Thị càng ngày càng nhỏ, rất nhiều ngày chịu sợ hãi, đêm nay cũng kinh hãi, đâu óc bà vẫn luôn căng thẳng như dây cung kéo căng, nhìn thấy nữ nhi, mới thả lỏng, mắt khép lại, chìm vào mê man.

Đắp kín chăn thay mẫu thân, tỉ mỉ gạt đi sợi tóc phất trên trán, cẩn thận nghe, thấy hô hấp mẫu thân đã nhỏ hơn, vững vàng hơn, đoán bà đã ngủ say, Diệp Tố Huân dém kĩ màn, xoải bước đi tới bàn tròn, tắt đèn, nhìn màn đã buông, khẽ khàng ra ngoài.

Ngu Quân Duệ lặng lẽ đi theo, hai người dừng lại ở phòng ngoài.

”Chuyện này là thế nào?”

”Tối mười ngày trước, mẫu thân muội tới tìm muội...” Ngu Quân Duệ đơn giản nói ra suy nghĩ của mình và quá trình cứu Diệp Dương Thị ra.

”Nói vậy là nhà ta đã xảy ra chuyện, cha ta mất, giờ đệ đệ ta ra sao thì không rõ.” Diệp Tố Huân ngơ ngác lẩm bẩm.

”Ừm, huynh đã sai người tới Thông Châu nghe ngóng.”

”Huynh sai người tới Thông Châu? Lúc nào?”

”Sáng hôm nay...” Ngu Quân Duệ càng nói càng nhỏ tiếng.

”Sáng nay huynh đã biết nhà ta gặp chuyện không may, mẫu thân ta rơi vào trong tay cha huynh ư?”

”Tố Tố, huynh...”

Bờ môi Diệp Tố Huân run rẩy, yên lặng nhìn Ngu Quân Duệ, buổi sáng hắn đã biết cha nàng qua đời, mẫu thân nàng nằm trong tay cha hắn chịu nhục, thế nhưng hắn lại không nói một lời, bọn họ còn... tại lúc nàng dục tiên dục tử, mẫu thân nàng còn đau khổ giãy dụa...

”Tố Tố, huynh sợ muội giận huynh, định cứu xong mới nói cho muội biết...” Ngu Quân Duệ ấp úng, trong một ngày ngắn ngủn, mọi chuyện cần thiết đều bạo phát, trời xanh chưa cho hắn thời gian sắp xếp tất cả.

Diệp Tố Huân cười lạnh, ánh mắt vừa thống khổ vừa oán hận.

Nàng đoán được ý nghĩ của Ngu Quân Duệ, hắn sợ nàng rời bỏ hắn, tất cả, kể cả tin tức cha ruột mẹ ruột nàng, nếu có ảnh hưởng đến việc ở chung của họ, đều bị hắn gạt sang bên.

Trên người hắn, trường bào xanh dệt từ gấm, thắt lưng trắng bó chặt eo, thân hình cao lớn, anh tuấn đến thế! Hiên ngang biết nhường nào!

Trán của hắn hơi đọng mồ hôi, đầu ngón tay run nhẹ, hắn đang sợ hãi, hắn sợ bản thân nổi giận, sợ mình rời khỏi hắn.

Diệp Tố Huân cười lạnh, hắn sai, chẳng lẽ mình đúng hoàn toàn ư? Hắn ngăn không để cho mình quay trở lại Thông Châu, nhưng nếu mình kiên trì về, cũng không phải không đi được, cha nàng chưa đến tứ tuần, cơ thể cường tráng... Nếu nàng về, có phải cha nàng sẽ không qua đời ư? Diệp Tố Huân cảm thấy dưới chân đang chấn động rất lớn, dường như nàng đang rơi xuống vực sâu không đáy.

”Tố Tố, đừng như vậy.” Ngu Quân Duệ cầm chặt hai tay Diệp Tố Huân, tự trách trong mắt nàng, hắn thấy, thấy cả tro tàn tử vong. Sợ hãi và bất lực quấn lấy Ngu Quân Duệ. Không! Hắn không muốn dẫm lên vết xe đổ của kiếp trước. Thật may mắn, Diệp Dương Thị còn sống. “Tố Tố. Tinh thần mẫu thân muội không tốt, cần muội chăm sóc.”

”Đúng vậy ha! Mẫu thân ta còn cần chăm sóc nhỉ? Còn có đệ đệ ta nữa.” Diệp Tố Huân lẩm bẩm, nói được một câu như thế, đột nhiên giống như điên rồi, móng tay đâm thật sâu vào cánh tay Ngu Quân Duệ như gai sắc, miệng há ra hung ác cắn lên lồng ngực hắn.

Nàng cắn rất mạnh, thật sâu, máu tươi thấm ướt xiêm y Ngu Quân Duệ, nhỏ giọt li ti.

Ngu Quân Duệ ôm vòng eo Diệp Tố Huân, kiệt lực buông lỏng, lại để cho cơ bắp bản thân không cứng, tiện cho Diệp Tố Huân cắn.

Diệp Tố Huân gắt gao cắn, máu tươi tràn vào miệng, âm ấm, vô luận thế nào nàng cũng không buông, máu tươi ngày càng nhiều.. Sau đó, nàng không cảm nhận được mình đang cắn một mảng cơ bắp lớn nữa, mà là một mảnh vải bé, môi nàng rời khỏi lồng ngực Ngu Quân Duệ, có cái gì đó ở trong miệng.

Diệp Tố Huân ọe một tiếng nhổ ra, đồ vật trong miệng rơi xuống đất, là một khối thịt, ngẩng đầu nhìn lại ngẩng đầu nhìn lại, lồng ngực Ngu Quân Duệ có một lỗ thủng, ở đó máu me bê bết.

Diệp Tố Huân khóc, đau trời hận đất, “Ngu Quân Duệ...”

”Tố Tố nghe lời!” Mặt Ngu Quân Duệ tái nhợt, ôm nàng: “Tố Tố, nếu còn tức giận, muội lại cắn tiếp...”

”Cắn à? Cắn tiếp có thể làm cha ta sống lại ư?” Diệp Tố Huân đẩy Ngu Quân Duệ ra, thu lại nước mắt, khẽ cười: “Ngu Quân Duệ, ta không giận ngươi, ta giận bản thân mình.”

Nếu nàng lại giống đời trước, vứt bỏ hắn?

Ngu Quân Duệ giữ chặt tay Diệp Tố Huân, ngực của hắn rất đau! Rất đau! Tại sao? Chẳng lẽ dù hắn cố gắng đến đâu cũng không thay đổi được vận mệnh chia ly ư?

”Tố Tố, muội có thể hiểu cảm giác bị người khác vứt bỏ hay không?”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Sai Lầm

“Ngươi đang ám chỉ đời trước ư?” Diệp Tố Huân cười ha ha, cười đến nỗi gập cả người, cười đến mức nước mắt đảo quanh hốc mắt, thật lâu sau nàng mới đứng thẳng lên, dịu dàng nói: “Ngu Quân Duệ, nói cho ngươi biết, đời trước không phải ta tự nhảy xuống hồ tự vẫn, mà là bị biểu muội tốt đẹp của ngươi đẩy uống, ngươi phái người canh giữ Lê Viên, không để cho ta bước ra ngoài Lê Viên dù chỉ một bước, ta không sai nổi kẻ hầu nhà ngươi, thế nhưng mẹ ngươi và Lưu Uyển Ngọc chỉ nói một câu là được, sau khi sai người bảo vệ đi, hai người đó nói cho ta biết ngươi muốn gặp ta bàn bạc, chờ ta ở hồ Liễm Ba...”

Nói như vậy, đời trước, kẻ hại chết Tố Tố thật ra chính là mình, mình giam cầm nàng lại không bảo vệ nàng chu toàn.

Thù mới thêm hận cũ, Tố Tố muốn rời khỏi mình sao?

Tuyệt vọng giống như cái chết kề cận bao trùm khắp người Ngu Quân Duệ, hắn thật hi vọng Diệp Tố Huân có thể khóc, có thể mắng, hoặc đấm đá mình, hay là hung hăng cắn mình, chỉ cần nàng có thể đem phát tiết thống khổ và lửa giận, hắn liền có thể tìm cách an ủi nàng, dỗ nàng yêu nàng.

Diệp Tố Huân dịu dàng nhìn hắn, trên mặt là nụ cười say lòng người, hai con mắt lập lòe lệ quang, giống như hoa xuân sau mưa,

cái cổ trắng nõn hơi đỏ, ngọn núi mỗi lần Ngu Quân Duệ vừa chạm vào liền không buông được có chút phập phồng.

Toàn thân hắn lạnh căm, tay chân giống như dư thừa, không có chỗ để đặt.

” Ngu Quân Duệ, Lưu Uyển Ngọc à Diêu Ý Chân đều đẹp hơn ta, nhưng ngươi lại chỉ thích ta, là vì ta không kháng cự ngươi, chưa thành thân đã cho ngươi chung chăn gối ư?”

Hai mắt nàng long lanh như nước, ưu nhã gỡ trâm cài xuống, làn tóc mây đen dài xõa xuống, nàng duỗi tay kéo vạt áo, xương quai xanh tinh xảo lộ liễu trước mắt người, ngọn núi trắng tinh tế nửa ẩn nửa hiện.

”Tố Tố, muội đừng như vậy, huynh biết sai rồi.”

Ngu Quân Duệ rất muốn chặt điểu nhi gây họa của mình, nếu không khống chế được, có phải sẽ bị mất sự tôn trọng của Diệp Tố Huân?

”Không! Ngươi đuổi theo thứ ngươi muốn, sai ở đâu?”

Diệp Tố Huân cười nhẹ, hai tay vươn vào trong áo, cầm hai khối thịt mềm, trên khuôn mặt là vẻ nhu hòa,.cười rực rỡ như ánh mặt trời.

Nàng vuốt ve hai khối tuyết trắng, đè ép một khối, móng tay sơn đỏ lướt qua hai đỉnh anh đào, hai hạt hồng nhỏ xíu mềm mại chậm rãi cứng dần, màu sắc phấn nộn trở nên sẫm hơn.

Cơ thể Ngu Quân Duệ cứng ngắc, hắn muốn rời mắt, nhưng đủ loại biến hóa ở khối thịt kia giữ ánh mắt hắn không buông, con chim

nhỏ gây tai hoạ chậm rãi thức tỉnh bắt đầu say đắm kêu gào.

Một tay Diệp Tố Huân nâng một bên lên, một tay chậm rãi cởi hết chướng ngại trên cơ thể, cái váy trên mình rơi xuống đất. Ngu Quân Duệ chỉ thấy một tay đang tiến đến mảnh cỏ thơm kia. Nơi mẫn cảm đa tình mà hắn yêu nhất, mỗi lần hắn khẽ đụng vào, Diệp Tố Huân sẽ thấp giọng rên rỉ, sau đó, xuất nước cổ vũ hắn, khi hắn xông tới, nơi đó sẽ hút cắn chặt chẽ...

Tay Diệp Tố Huân vẫn tiếp tục di động, có đôi khi thì lại rề rà chậm chạp, lúc lại nhanh bất ngờ, Ngu Quân Duệ muốn cuồng đè nàng, muốn nàng hòa tan dưới thân hắn. Lồng ngực hắn bắt đầu phập phồng kịch liệt, mặt mũi ì áp lực cưỡng mà vặn vẹo, làm Diệp Tố Huân hơi cúi người, lúc ngón tay tiến vào sâu bên trong, Ngu Quân Duệ cảm thấy máu đang chảy trong người nổ tung.

Cái nơi tốt đẹp ấy, có phải giờ đang run rẩy không? Còn ướt nữa? Có mong mỏi hắn đốt nóng kích thích? Ngu Quân Duệ muốn túm eo Diệp Tố Huân, để dục vọng cực đại xông vào nơi ôn hòa sít sao của nàng, hắn muốn hòa tan trong nàng, đồng thời khiến nàng hòa tan dưới thân mình....

Động tác Diệp Tố Huân đột nhiên nhanh hơn, vòng eo uốn éo phối hợp, tiếng rên rỉ khe khẽ tràn ra từ bờ môi trắng, hơi thở kịch liệt. Sau đó, nàng ngồi xuống ghế, đầu đặt trên chỗ tựa, hai chân mở rộng, một tay ở trên chậm rãi vỗ về đùa nghịch đỉnh hồng, tay ở phía dưới lại nhanh như chớp, kịch liệt run run trong quần lót tím, giống như có một chú thỏ nhỏ chui vào bên trong.

Dường như nàng đang mời gọi hắn, xin hắn ôm nàng, đè nàng, chà đạp nàng, khiến nàng say đắm, khiến nàng hạnh phúc...

”Tố Tố, huynh xin muội, không cần tra tấn huynh như thế này.”

Bị cả băng lẫn lửa dày vò, rốt cuộc Ngu Quân Duệ khống chế không nổi, xương cốt toàn thân giống như bị đập vỡ, mạnh mẽ ngã quỵ xuống, vùi đầu trên gối Diệp Tố Huân, hai vai run run không ngừng, thi thoảng có tiếng nghẹn ngào bị đè nén phát ra ở yết hầu, giọng hắn khàn khàn, đứt quãng, gào khóc...

Trời đất không một tiếng động, hóa ra, đôi khi tươi đẹp cũng là một tử vong, nó sẽ chiếm lấy hô hấp con người, phá hủy ý chí kiên cường của người ta.

Ánh nến trên bàn đã đốt hết, sau khi ngọn lửa cháy hừng hực thì tắt ngòm.

Trong bóng tối tĩnh mịch, Diệp Tố Huân cảm thấy đầu gối của mình ẩm ướt, còn nong nóng, rồi nguội lạnh, nàng chẳng buồn quan tâm Ngu Quân Duệ, nhắm mắt lại, chỉ cảm nhận đau đớn vì trái tim đầy vết xước, trong đầu muốn khóc rồi lại im ắng nhếch miệng cười.

Chắc hẳn phụ thân sẽ không mong muốn nhìn nàng khóc, ngay khi người thân nàng chịu khổ, nàng lại không tim không phổi túng tình mua vui cùng Ngu Quân Duệ, cha mẹ đã uổng công nuôi nàng lớn.

Oán hận, phẫn nộ, đau buồn qua đi, Diệp Tố Huân bình tĩnh lại, tình hình của đệ đệ thế nào, vì sao không đi cùng mẫu thân, nàng sẽ hỏi mẫu thân sau khi bà tỉnh lại, bất kể thế nào đi chăng nữa, nàng sẽ không quay về Ngu phủ.

” Ngu Quân Duệ, phiền ngươi gọi hai người Lục La thu dọn đồ đạc của ta rồi mang các nàng tới đây, lúc trước ta có đưa ngân

phiếu cho ngươi, còn bao nhiêu, phiền ngươi trả cho ta.”

”Được.” Ngu Quân Duệ thấp giọng đáp, chậm rãi đứng lên, quay người đi ra ngoài.

Hắn có sao không? Trong bóng tối cái gì cũng khó nhìn, két một tiếng, hình như là tiếng đẩy cửa, sau đó tiếng bước chân vang lên, không lâu sau, âm thanh ấy biến mất, tiếng cửa sân mở ra đóng vào dội lại từ nơi xa.

Nước mắt dần dần nhòe mắt Diệp Tố Huân, nàng và hắn, cứ vậy mà kết thúc, buổi sáng hôm nay, họ còn thân mật đến thế, hắn hôn môi nàng, vuốt ve nàng, yêu say đắm tiến vào thân thể của nàng...

* *

”Hai mươi năm nay, mình thiếp sống dưới chân núi xa làng mạc, phố xá.” Sau khi bọn người Ngu Quân Duệ đi ra ngoài, Hoa Ẩn Dật chậm rãi mở miệng,“Ngày ngày bấm tay, đếm xem con trai đã ra đời mấy tháng, bao nhiêu tuổi, mường tượng nó cao đến đâu, thiếp rất muốn trở về, thiếp nhớ con trai, nhớ cả chàng...”

”Ẩn Dật, ta thật xin lỗi nàng...” Một chữ một giọt huyết lệ, Ngu Diệu Sùng ôm lấy cơ thể đang run rẩy của Hoa Ẩn Dật.

”Thiếp rất muốn về...” Hoa Ẩn Dật khóc lớn, “Diệu Sùng, thiếp nhớ chàng, nhớ nhi tử. Nhưng mà, thiếp không dám về, ngay cả liên hệ với Thu Tuyền thiếp cũng không có dung khí, thiếp sợ tin tức thiếp còn sống truyền về... Súc sinh kai sẽ công bố chuyện nọ khắp kinh thành, ép chàng và Diệp Nhi không ngẩng đầu lên được...”

Bao nhiêu năm, nhìn mây nhìn trời, ngắm lá xanh chuyển ố vàng, mỗi mùa tuyết phủ trắng núi, một mình cô tịch trong phòng nhỏ co

người khóc, bà có thể sống tiếp đều nhờ ý nghĩ muốn gặp con trai và trượng phu.

Trong lòng vẫn còn nguyên tình cảm ngày đó, bà cho rằng, tình cảm mặn nồng sâu tựa như biển kia, trọn đời cũng không thể thay đổi.

”Ẩn Dật, ta không thay đổi. Ta lấy Lưu Thị là để báo thù cho nàng.” Không nhìn thấy khuôn mặt khủng bố, lại nghe được tiếng khóc u sầu, Ngu Diệu Sùng rơi lệ.

”Chàng thật sự không thay đổi ư?” Trong lòng Hoa Ẩn Dật sáng lên hi ọng, ngẩng khuôn mặt đẫm nước mắt nhìn Ngu Diệu Sùng.

Khuôn mặt lốm đốm đánh nát nhu tình vừa nhú lên trong lòng Ngu Diệu Sùng, đối với câu hỏi Hoa Ẩn Dật đưa ra, ánh mắt ông ta lập lòe, ngay cả câu trả lời qua quýt cũng nói không xong.

Hàn ý cứa lên da thịt Hoa Ẩn Dật, một tiếng cười bi thương tràn ra.

”Thôi, là do thiếp nhìn không thấu.” Hoa Ẩn Dật ngồi thẳng dậy, rời khỏi vòng ôm trong mơ bấy lâu.

”Ẩn Dật, nàng... cho ta thời gian.” Ngu Diệu Sùng lúng túng nói.

”Thiếp không có thời gian cho chàng nữa.” Hoa Ẩn Dật lau nước mắt, kiên định nói: “Thiếp muốn trở về, lấy lại thân phận mình, che chở con trai mình.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 61+2: Sai Lầm (2)

“Thời gian qua Diệp Nhi sống rất tốt, ta rất thương nó.” Ngu Diệu Sùng nhỏ giọng nói.

”Chắc chắn Diệp Nhi sống không tốt, trước không nói tới quá khứ, sao chàng lại định mối hôn sự xấu như vậy cho nó?” Hoa Ẩn Dật nói liền một mạch những gì Diêu Ý Chân đã nói, lồng ngực vì tức giận mà phập phồng.

”Có việc này sao?” Ngu Diệu Sùng ngây người, Diêu Ý Chân không để ý lời dạy của khuê nữ tùy tâm nói như thế, quả thực đã vượt quá dự liệu của ông.

”Đúng vậy.”

Diêu Ý Chân thích con trai thứ!

Ngu Diệu Sùng nhớ tới Diệp Dương Thị đang bị giấu, mặc dù tối qua bị kinh hãi nhưng ông không nỡ bỏ Diệp Dương Thị, sớm muộn gì cũng mang Diệp Dương thị vào phủ, vậy thì không thể để con trai thứ lấy Diệp Tố Huân được, nếu Diêu Ý Chân thực sự thích con trai thứ, thì để con trai thứ kết thân với Diêu gia đi, dù sao cũng giống nhau cả thôi.

Trước kia, Ngu Diệu Sùng sợ Ngu Quân Duệ lấy Diêu Ý Chân ảnh hưởng địa vị Ngu Quân Diệp, giờ phút này tình cảm với Hoa Ẩn Dật đột nhiên nhạt đi, cũng không còn chú ý Ngu Quân Diệp nhiều

nữa, việc Ngu Quân Duệ kết thân cùng Diêu gia sẽ uy hiếp địa vị Ngu Quân Diệp, ông ta cũng chẳng so đo nữa.

Tiếng gió về Diêu Ý Chân kém đến mức không thể kém hơn, chắc hẳn bên Diêu gia sẽ không để ý việc con trai cả từ hôn xong con trai thứ cầu hôn. Bất kể là con trai cả hay con thứ lấy Diêu Ý Chân thì việc hai nhà Diêu Ngu kết thân vẫn không tay đổi, sẽ không ảnh hưởng đường làm quan của ông.

”Ẩn Dật, chuyện công khai thân phận nàng, trước cứ từ từ đã, để ta sai người nghe cẩn thận, xác định năm đó Nghiêm Long không nói chuyện này với ai xong sẽ công khai thân phận nàng, việc hôn nhân của Diệp Nhi nàng cứ an tâm, nếu nó không muốn lấy Diêu Ý Chân, hai ngày nữa ta sẽ tự mình tới Diêu gia, khước từ mối hôn sự này.”

”Chàng thật sự sẽ tới Diêu gia từ hôn?” Hoa Ẩn Dật run giọng, nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống khuôn mặt. Bà cho rằng, phải mất một phen khuyên bảo trượng phu, nào ngờ chỉ dăm ba câu, trượng phu đã nghe mình.

Trái tim giống như tro tàn chậm rãi sống lại, có lẽ, chỉ là nhất thời trương phu không tiếp nhận được chuyện mình biến thành người quái dị, hai đêm khuya đó không phải chàng vẫn rất nhiệt tình với mình ư? Nếu mình khôi phục dung mạo, có phải tình cảm phu thê sẽ càng mặn nồng, mẫu tử đoàn viên?

”Đương nhiên, chân của ta bị thương, nên cần tĩnh dưỡng, nàng không cần lo, sáng hôm sau ta lập tức tới Diêu gia từ hôn.”

Ngu Diệu Sùng tiện tay vỗ vỗ vai Hoa Ẩn Dật, thầm nghĩ - có cần nói một tiếng với con trai thứ chuyện này không.

Tâm tư của đứa con này, Ngu Diệu Sùng không rõ, có chút sợ hãi sau khi lập thành hôn sự, nhưng Ngu Quân Duệ lại không chịu lấy Diêu Ý Chân. Con trai thứ không bị ông khống chế như con cả.

* *

Đau đớn đến cực độ, tim cũng chết lặng.

Ngu Quân Duệ từng sợ hãi, từng lo lắng, sự thật bị bày ra, Diệp Tố Huân không chịu tha thứ cho hắn, hắn cũng không biết nói gì. Sau khi trở lại Ngu phủ, Ngu Quân Duệ không tới Cúc Viên mà vào thẳng Thính Đào các, nằm lên giường, ngủ một mạch.

Khi Ngu Quân Duệ tỉnh lại, chỉ thấy có hai tấm lụa rực rỡ trước mắt, hồi lâu cũng không nhớ được gì.

”Nhị thiếu gia tỉnh rồi ạ, có muốn rời giường không?” Tình Nhi ngồi trước giường, nghe thấy động tĩnh vội kéo màn lụa hỏi.

”Sao ngươi vào được đây?” Trong phòng hắn không giữ người hầu.

”Đã là giờ Tỵ, nô tì thấy Nhị thiếu gia chưa tỉnh, lo lắng nên mới vào.” Tình Nhi thuần thục kéo màn lên, nhìn Ngu Quân Duệ, do dự chốc lát mới nói: “Lục La muội muội hầu hạ bên người Diệp đại tiểu thư tới sớm hơn, đang chờ ở ngoài.”

Sáng sớm Lục La đã đến! Ngu Quân Duệ để cái đầu trống rỗng hồi lâu hoạt động mới nhớ ra, tối qua lộ ra tin tức Diệp Dương Thị mẫu thân nàng rơi vào tay cha hắn, Diệp Tố Huân gặp Diệp Dương Thị xong, tức giận hắn, quyết tuyệt muốn kết thúc.

”Nhị thiếu gia, làm sao lại bị thế này?”

Giọng Tình Nhi cao hơn, nhấc chăn Ngu Quân Duệ lên, vết máu trước ngực hắn liền bại lộ.

Tuy không lớn, nhưng lại nhuộm đỏ cả mảnh vài trước ngực hắn, quả thực dọa người.

Ngu Quân Duệ cúi đầu nhìn lại, máu đã đông lại rồi.

”Cầm bình rượu và nước rửa mặt vào.” Ngu Quân Duệ thản nhiên nói, một chút cảm giác đau đớn cũng không có, giống như da thịt bị rách không phải của hắn.

Tình Nhi che miệng, nức nở nước mắt lã chả rơi ra ngoài.

Lục La đang đợi ở gian ngoài, tiểu thư nhà nàng đêm qua rời đi rồi không quay trở về, các nàng còn tưởng rằng nàng theo mọi người ở Cúc Viên của Ngu Diệu Sùng, lúc đến đó mới biết Diệp Tố Huân đã rời đi từ lâu. Giải quyết việc xong mà không về Lê Viên, chắc chắn tiểu thư theo Ngu Quân Duệ đến Thính Đào Các rồi. Lục La gấp đến độ vừa thẹn vừa giận, thầm rủa Diệp Tố Huân không chú ý đến danh khuê, liền dặn Tử Điệp trông coi Lê Viên, còn chính mình vội vàng đến Thính Đào các.

Đợi đến khi mặt trời lên cao, Ngu Quân Duệ vẫn chưa chịu rời giường, nghĩ tới việc mọi người sẽ biết chuyện tiểu thư nhà mình cùng ngủ với Ngu Quân Duệ, Lục La tức giận đến đứng ngồi không yên

Tình Nhi mặt đầy nước mắt đi tới, Lục La mang tâm trạng không ổn định đứng lên chào, hỏi: “Nhị thiếu gia đã tỉnh?”

“Tỉnh.” Tình Nhi cắn răng nói.

Lục La không kiêng kị, đẩy cửa muốn đi vào, định hầu hạ tiểu thư mặc rửa mặt thay xiêm y.

Quần áo vung vãi khắp nơi loang lổ màu đỏ của máu, Lục La chấn động, tiểu thư sao lại bị chảy máu rồi! Ngẩng đầu định mắng người, thì thấy mặt Ngu Quân Duệ đỏ như quả hồng đào, tầm mắt dần dần chuyển xuống lồng ngực đang phập phồng, Lục La mới hiểu rõ vết máu kia là của ai, kéo tấm màn xuống, lúc này mới thực sự hiểu vì sao Tình Nhi lại thút thít nỉ non. Lục La mỉm cười, xem ra tối qua đã diễn ra một trận kịch liệt rồi, chỉ sợ Ngu Quân Duệ đúng là cam tâm tình nguyện thích thú?

Lướt qua Ngu Quân Duệ, Lục La nhẹ nhàng đi về phía giường lớn, mới đi được vài bước, đột nhiên cứng đờ, chăn trên giường bị lật lên, không có ai ở đó cả.

“Lục La, ngươi trở về chuẩn bị tất cả đồ đạc, lát nữa ta sẽ tiễn các ngươi và tiểu thư nhà ngươi về nhà.” Ngu Quân Duệ cuối cùng cũng mở miệng.

Chuyện gì đã xảy ra? Lục La không hiểu chuyện gì, mơ hồ cảm thấy, hình như thời tiết đã thay đổi.

Muốn chuẩn bị thu dọn toàn bộ, không phải là chuyện dễ, Lục La và Tử Diệp luống cuống hơn một canh giờ, mới hoàn toàn chuẩn bị xong. Thoáng cái đã đến buổi trưa, Ngu Quân Duệ không làm gì ngồi trong xe ngựa đã thuê ở ngoài, tất cả đồ vật đều chuyển lên xe, hắn dẫn Lục La, Tử Điệp tới chỗ cha hắn từ biệt thì Xán Nhi nói cho hắn biết Ngu Diệu Sùng đã đi Diêu phủ rồi, Ngu Quân Duệ lại vòng về chỗ Lưu Thị để cáo biệt, mệt mỏi đối phó với Lưu Thị vài câu, cũng không có ý định đáp lễ.

Diệp Tố Huân ngay cả mặt mũi cũng không thấy, bà ta quá mất mặt rồi, Lưu Thị cho rằng Diệp Tố Huân ngồi trên xe ngựa không thèm xuống.

Trên đường đi, Ngu Quân Duệ trầm mặc không nói một lời, việc này chưa ai thấy bao giờ, Ngu nhị thiếu gia hôm nay lạnh lùng như băng. Nhưng với các nàng, yêu ai yêu cả đường đi, vốn rất dịu dàng, Lục La vàTử Điệp bất an nắm chặt tay, nhìn lại người đang ở trước mắt, sợ hãi không thôi.

Xe ngựa đi một đoạn, đến một ngôi nhà thì Ngu Quân Duệ kêu dừng lại, Lục La và Tử Điệp ngây người, bước vào xem căn nhà, chỉ thấy một cái sân nhỏ, nơi như vậy, sao có thể để cho tiểu thư các nàng ở, quan trọng hơn nữa, làm sao cho các nàng đến ở với chủ tử trong căn nhà nhỏ này, Ngu Quân Duệ không phải là không muốn cho tiểu thư các nàng một danh phận nên mới mang tới nơi này rồi vứt bỏ?

“Những đồ vật này có cần chuyển xuống không?” Ngu Quân Duệ hỏi, không dám nhìn kĩ Diệp Tố Huân, vừa rồi có nhìn thoáng qua, hốc mắt Diệp Tố Huân đỏ bừng, hai mắt sưng phồng lên như lồng đèn, hiển nhiên là tối hôm qua vì mình rời đi mà khóc cả đêm.

Lúc này Diệp Tố Huân như vậy, hận không thể ăn thịt uống máu Ngu Quân Duệ, nàng không chỉ so đo với hắn lúc trước không mang nàng quay lại Thông Châu, biết rõ tin tức của mẫu thân lại không nói cho nàng biết.

Diệp Dương Thị sáng sớm mới tỉnh dậy, Diệp Tố Huân định hỏi tình trạng của đệ đệ nhưng Diệp Dương Thị nói năng lộn xộn, khi thì hét to lão gia đừng nóng giận, chốc thì hét có quỷ có quỷ, lúc hơi tỉnh táo một chút thì kéo tay nàng nỉ non thút thít.

Diệp Tố Huân dẫn Diệp Dương Thị đến y quán để cho đại phu bắt mạch, đại phu nói do kinh hãi quá độ nên thần trí mơ hồ.

Nợ cũ còn chưa hết, lai thêm nợ mới, Diệp Tố Huân oán giận Ngu Quân Duệ sau khi cứu người thì để một mình mẫu thân trong phòng tối, không biết đường an ủi mẫu thân.

Sức khỏe mẫu thân không tốt, không chịu đựng nổi đường xa mệt nhọc, cho dù lòng rất nhớ lấy đệ đệ, Diệp Tố Huân cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ở lại Giang Ninh.

Bỏ qua Ngu Quân Duệ, Diệp Tố Huân ngoắc Lục La, Tử Điệp: “Mang mấy thứ đó vào phòng đi.”

Tạm thời là muốn nghỉ lại đây, Ngu Quân Duệ trầm xuống, vội vàng vào buồng trong nhìn Diệp Dương thị.

Diệp Dương Thị rửa mặt ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở trên ghế, hai tay xoắn lấy tay áo, Ngu Quân Duệ đã quen với việc này, thấp giọng nói: “Chào bá mẫu!”

Diệp Dương Thị giương mắt nhìn Ngu Quân Duệ, đưa tay đặt lên môi, thở dài rồi nhỏ giọng nói: “Triển Dương, cha con đang tức giận, đừng nói gì hết, coi chừng chọc giận ổng.”

Chuyện hắn sợ nhất vẫn xảy ra, Diệp Dương thị sợ tới thần trí mơ hồi rồi, Ngu Quân Duệ lấy tay xoa mặt, bi thương thở dài.

Diệp Tố Huân đi đến, cũng không nhìn Ngu Quân Duệ, chỉ nhàn nhạt nói: “Giúp ta tìm đại nương làm bếp núc.”

”Được.” Ngu Quân Duệ đáp ứng, nói: “Đã hỏi được tin của Triển Dương chưa? Ta đi mời đại phu tới.”

”Không cần, sáng sớm ta đưa mẫu thân tới y quán đã lấy thuốc rồi. Nếu người của ngươi nghe được tin tức gì thì nói cho ta biết.” Diệp Tố Huân bình tĩnh nói, giọng khàn khàn.

Ngu Quân Duệ đau lòng muốn kéo người trước mặt vào trong ngực, dịu dàng hôn lên cặp mắt sưng đỏ, dãn lông mày đang cau lại ra. Miễn cưỡng khống chế lại, không dám có hành động thiếu suy nghĩ, Diệp Tố Huân còn đuổi theo nói chuyện với hắn, không nhìn hắn chăm chăm, hắn đã rất may mắn rồi.

Hai người Lục La có thân phận nha hoàn thiếp thân, tự nhiên không thể tới nhà bế, đại nha hoàn trong phòng tiểu thư gia đình lớn, còn được chiều chuộng hơn tiểu thư nhà bình thường, Ngu Quân Duệ biết hai nàng không có khả năng xuống bếp, sau đó đi ra ngoài, tới trước tiệm cơm mua đồ ăn về, vào nhà đã thấy khói đặc cuồn cuộn bốc lên từ nhà bếp, hai người Lục La đang học nấu cơm ở đó.

”Đừng làm, buổi chiều ta sẽ tìm người nấu cơm.” Ngu Quân Duệ kêu hai người đang sắp làm cháy nhà dừng lại, may mà cũng không cháy thật, chỉ là phòng đầy khói, nếu thật sự cháy, chỉ sợ căn phòng cũng bị thiêu rụi.

Mấy người cứ như vậy, giờ chẳng khác gì gây họa, Diệp Tố Huân bảo Lục La, Tử Điệp cùng ngồi xuống ăn cơm.

Lục La và Tử Điệp nhìn nhau, không từ chối, mấy người ngồi xung quanh bàn bắt đầu ăn.

Diệp Dương ăn cơm bình thường, ăn như không ăn, Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng thở ra, vừa ăn cơm vừa chú ý tới Diệp Tố Huân, chỉ sợ nàng ăn quá ít.

Trong bữa, Diệp Tố Huân cũng ăn không ít, vẫn giống như mọi ngày, Ngu Quân Duệ yên tâm nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên thấy ngực nhói đau, hắn biết Diệp Tố Huân rdp chính mình phải ăn uống bình thường, nàng sợ khi nàng ngã xuống, mãu thân sẽ không còn nơi nương tựa.

Ăn cơm xong Ngu Quân Duệ liền đi ra ngoài mua vài người, đi dạo một vòng xung quanh chợ, Ngu Quân Duệ nhíu mày, trong chợ phần lớn là những nha hoàn từ bảy đến tám tuổi, đa số là gia quyến của những quan viên phạm tội, những người này còn tự phụ hơn chủ tớ Diệp gia, hắn cũng không trông cậy mua về sẽ làm được việc nặng.

Không biết Trình Hạo có nắm rõ chuyện này không, Ngu Quân Duệ đi về phía cửa hàng.

”Ngu Quân Duệ, huynh còn có tâm trạng đi dạo mua người?” Trình Hạo thấy Ngu Quân Duệ thì kêu ầm lên, hôm nay giữa trưa về nhà dùng bữa, Trình Sâm cũng vừa mới cũng về nhà, Trình Sâm thấy hắn, nói rằng hôm nay có việc cần đi Diêu phủ, trông thấy Ngu Diệu Sùng ở Diêu gia đang bàn bạc chuyện Ngu Quân Duệ kết thân với Diêu Nghiệp.

”Cái gì!” Tráo đổi tân lang thành đệ đệ, chuyện khiến người ta cười rụng răng như thế cha hắn cũng nói đươc ư?

Chuyện như vậy xảy ra ở nhà khác, chỉ sợ cô nương kia treo cổ tự vẫn để bảo toàn danh tiết. Nhưng xảy ra ở Diêu gia? Ngu Quân Duệ nhớ tới Diêu Ý Chân, da đầu liền thấy đau nhức.

Tỏ tính tình nghịch ngợm giống Ngu Quân Diệp, hắn kháng nghị không đươc, Ngu Quân Duệ nghĩ một chốc, liền đi thẳng đến Diêu

gia.

Hắn cũng đã tới Diêu gia mấy lần, Ngu Quân Duệ cũng lười thông báo, trực tiếp leo tường đi vào.

”Dẫn ta đi gặp nhị tiểu thư nhà ngươi.” Ngu Quân Duệ không thèm che mặt, tuỳ tiện bắt một nha hoàn liền tìm Diêu Ý Chân.

Diêu Ý Chân ở trong phòng vui vẻ ca hát, chuyện xảy ra trong sảnh khiến tâm trạng nàng rất rốt.

Nếu bàn về tài năng thì huynh đệ nhà họ Ngu không thể phân cao thấp, nhưng nếu so về tính cách thì nàng lại thích Ngu Quân Duệ hơn, nàng cảm thấy, người kiên định, thâm tình trung trinh như vậy, mới là vị hôn phu thích hợp với nàng.

Biết Ngu Quân Duệ thích Diệp Tố Huân, nàng mới nói với Diêu Nghiệp rằng nàng thích Ngu Quân Diệp, nàng nghĩ, để Ngu Quân Duệ cho rằng nàng không quan tâm tới hắn, sau đó từ từ làm hắn thích nàng.

Buổi sáng Ngu Diệu Sùng vừa đi khỏi phủ không lâu cha nàng đã tới tìm nàng, thong báo rằng Ngu Diệu Sùng tới thay Ngu Quân Duệ cầu thân, ông hỏi ý kiến của nàng, nàng không chút do dự đồng ý.

”Đốt cạn khói hương, ném hết châm tuyến, tình xuân ấy nay vẫn tựa năm xưa...” Diêu Ý Chân vừa hát vừa vung tay áo, nhẹ nhàng xoay tròn.

”Diêu Ý Chân, đừng hát nữa, giúp ta một chuyện.” Ngu Quân Duệ giống như từ trên trời giáng xuống, bắt được Diêu Ý Chân nói.

”Huynh đã tới.” Nghĩ đến người trước mắt là hôn phu của mình, Diêu Ý Chân liền đỏ mặt.

”Giúp ta một chuyện.” Ngu Quân Duệ nói thẳng vào vấn đề: “Giúp ta tìm đại nương.”

”Huynh tìm đại nương gì?” Diêu Ý Chân vén tóc mai sang, cười nhẹ nhìn Ngu Quân Duệ.

”Ta mua một căn nhà cho Tố Tố, nhà bếp lại thiếu một người nấu cơm.”

”Mua nhà cho Tố Tố?” Diêu Ý Chân ngây người, ngón tay nhỏ nhắn dừng lại sau tai không nhúc nhích “Ngu Quân Duệ, huynh nói gì ta không hiểu?”

”Cha ta muốn ta và cô kết hôn, ta chỉ có thể mua một căn nhà cho Tố Tố.” Ngu Quân Duệ buông tay, bộ dạng không có chuyện gì.

”Cha huynh muốn hai chúng ta kết hôn, nên huynh an trí Diệp Tố Huân ở bên ngoài?” Diêu Ý Chân trợn mắt to, hoài nghi là mình nghe lầm.

”Đúng! Cô có biết đại nương nào không giới thiệu cho ta đi.” Ngu Quân Duệ lại hỏi lại..

”Có ta cũng không giới thiệu cho ngươi.” Diêu Ý Chân nói to, nhìn xung quanh một chút, không thấy ai liền tiện tay cầm chiếc ghế vô cùng hoa lệ đập Ngu Quân Duệ.”Muốn bắt cá hai tay? Ngu Quân Duệ, ngươi không bằng súc sinh...”

”Cô làm sao vậy?” Ngu Quân Duệ nghiêng người né, lui về phía sau mấy bước, Diêu Ý Chân không tìm thấy thứ đồ vật gì khác liền

dứt khoát nâng cả chiếc bàn lên, không quan tâm ném về phía Ngu Quân Duệ.

”A!” Ngu Quân Duệ vội vàng trốn chạy, mặt bàn lộc cộc lăn mấy vòng trên mặt đất, cạch một tiếng rơi xuống đất.

”Tiểu thư,xảy ra chuyện gì?” nha hoàn của Diêu Ý Chân nghe thấy tiếng liền chạy đến.

”Tức chết ta rồi, vốn tưởng Ngu Quân Duệ là người chng thuỷ thâm tình, hóa ra cũng chỉ là kẻ bạc tình bạc nghĩa...” Diêu Ý Chân chống nạnh mắng to, nha hoàn nghe xong, cũng không hiểu được, Diêu Ý Chân không thích Ngu Quân Duệ phụ bỏ Diệp Tố Huân, nàng ta rầu rĩ nói: “Tiểu thư, nếu hắn vẫn thích tiểu thư Diệp gia, vậy người không thể gả cho hắn, người muốn cùng hắn kết hôn, hắn vứt bỏ tiểu thư Diệp gia không phải tốt sao?”

Diêu Ý Chân thở hổn hển, nàng cũng không hiểu ra rốt cuộc mình nghĩ gì, Ngu Quân Duệ thích Diệp Tố Huân khiến nàng mất hứng, an trí Diệp Tố Huân ở chỗ khác, nàng cũng không vui vẻ nổi.

”Tiểu thư, người kiên nhẫn một chút, nô tì mới nghe được hôn sự đều đã sắp xếp ổn thoả, Ngu nhị thiếu gia đã là vị hôn phu của tiểu thư rồi, tiểu thư đừng quá hung dữ nữa.”

Đừng như lúc nãy, sợ tới mức muốn quy thiên rồi.

”Hôn sự đều đã quyết định xong?”

”Dạ, tiểu thư.”

Không được, Ngu Quân Duệ chính là tiểu nhân vô sỉ, rốt cuộc có thể phó thác cả đời hay không, Diêu Ý Chân chạy ra sảnh trước...

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chán Chường

Suýt chút thì bị Diêu Ý Chân đập, tâm trạng ủ dột của Ngu Quân Duệ mới tốt lên một chút, Diêu Ý Chân càng tức giận, cửa hôn sự này càng không dễ kết, việc kết thân của hai nhà Diêu Ngu quyền chủ động ở trong tay Diêu Ý Chân, chỉ hi vọng nàng ta bị tức giận nhấn chìm, cho rằng mình không đáng để phó thác, chủ động yêu cầu từ thân.

Đi vòng quanh phố rồi lại đến Diêu phủ, vừa đi một chuyến, mặt trời đã lặn về phía Tây, bà tử nấu cơm làm việc nặng còn chưa tìm được, bữa tối có thể mua ở quán, nhưng nấu nước tắm lại không dễ dàng.

Ngu Quân Duệ mua thức ăn xong, lúc trở về viện vừa bước vào đã nhíu chặt mày, cạnh cây chuối tây có một thân áo trắng nhẹ nhàng phiêu dật như thần tiên hạ phàm, còn ai khác ngoài Trình Sâm?

“Ngươi đến đây có việc gì?” Khẩu khí của Ngu Quân Duệ cực kì không tốt, áp lực Trình Sâm tạo cho hắn còn hơn đại ca hắn nhiều. Ý nghĩ của đại ca hắn nắm rõ, nhưng một góc nhỏ trong suy nghĩ của Trình Sâm hắn không chạm được.

“Ta đưa hai người hầu hạ tới cho Tố Huân muội muội.” Trình Sâm mỉm cười, chỉ chỉ đôi vợ chồng trung niên đang đứng hành lễ cạnh Diệp Tố Huân và Diệp Dương thị.

“Không cần.” Ngu Quân Duệ lạnh lùng nói. Biết Diệp Tố Huân đang giận mình, nếu hắn đuổi người, nàng sẽ trái ý hắn bảo vệ họ rồi giữ lại, căn dặn người làm mang đồ ăn đặt lên bàn, hắn nói với Lục La: “Hầu hạ tiểu thư phu nhân nhà ngươi dùng bữa, ta đi nấu nước nóng.”

Ngu Quân Duệ tự mình nấu nước tắm cho Diệp Tố Huân! Nụ cười của Trình Sâm cứng ngắc, khuôn mặt hoàn mỹ để lộ vết nứt.

Trình Sâm cúi đầu nhìn tay mình, đôi tay khớp xương rõ ràng, móng tay trơn bóng trong suốt, đó là đôi tay phóng khoáng cầm bút, đôi tay nhàn rỗi chưa bao giờ làm việc nặng.

Công việc thấp hèn như thế, một chút khí phách cũng chẳng có. Trình Sâm thầm cười nhạo hành vi của Ngu Quân Duệ trong lòng, nhưng không tài nào che dấu thất bại đang len vào tim hắn.

**

Buổi chiều bên ngoài có người dao bán bánh kẹo ngọt, Diệp Dương thị ầm ĩ muốn ăn, Diệp Tố Huân bèn đưa bà ra ngoài mua, lại bị Trình Sâm đi ngang qua bắt gặp. Lúc ấy, Trình Sâm nhìn Diệp Dương thị chằm chằm. Diệp Tố Huân vốn không định qua chỗ y chào hỏi, thấy ánh mắt y cũng làm thinh, kéo Diệp Dương thị đi, nào ngờ Trình Sâm lại qua chỗ nàng.

Y mở miệng dịu dàng, kết hợp nụ cười ấm áp, hai người Lục La có ấn tượng không tệ về y, Diệp Dương thị thần trí mơ hồ càng ưa thích y, Diệp Tố Huân muốn đuổi người cũng khó. Trình Sâm cũng không dừng lại lâu, chẳng mấy chốc đã rời đi, Diệp Tố Huân đang vui vẻ thì y lại quay lại, còn mang theo hai người tới hầu hạ các nàng.

“Mọi người đều là phận nữ nhi, thiếu nam nhân canh cổng là không được, Tân thúc đây là người thật thà, có nhà có công việc, có thể giúp mọi người trông nom cửa nẻo, Tân thẩm lại thông thạo nấu nướng.” Trình Sâm rất chu đáo, hai người Tân thúc và Tân thẩm không phải người hầu nhà họ Trình. Hai người có đứa con trước kia vì không trúng khảo nên hậm hực mà qua đời, Trình Sâm quen nhi tử họ, sau khi người nọ mất vẫn luôn viện trợ chi phí thường nhật cho họ.

Diệp Tố Huân vốn không muốn nhận nhân tình của Trình Sâm, vừa định từ chối thì Ngu Quân Duệ trở về.

Ngu Quân Duệ vào nhà bếp, Tân thúc và Tân thẩm mấy năm gần đây nhờ có Trình Sâm giúp mới tránh được cảnh bần hàn, trong lòng luôn cảm thấy mắc nợ y, cũng không đợi Diệp Tố Huân lên tiếng đã chủ động đi vào nói với Ngu Quân Duệ: “Thiếu gia, để chúng tôi làm cho.”

Ngu Quân Duệ bắt đầu rầu rĩ, sau khi rót nước vào trong nồi thì thầm cười mình mất bình tĩnh, vợ chồng Tân thúc vừa vào, hắn đã hạ quyết định, cũng không khách khí, để hai người họ nấu nước còn mình thì rời khỏi nhà bếp.

“Nhị thiếu gia, dùng bữa thôi.” Có khách ở đây, Lục La và Tử Điệp phải ăn riêng, bày biện bát đũa xong, mời Ngu Quân Duệ ăn cơm, lại liếc nhìn Trình Sâm, viện của các nàng quá nhỏ, trong lòng các nàng Ngu Quân Duệ là người một nhà, dĩ nhiên không ngại, nhưng Trình Sâm lại là khách, để một người cao quý thanh tao như thế dùng bữa trong một viện nhỏ, hình như không ổn.

Ngu Quân Duệ cười cười nhìn Trình Sâm, tay ra hiệu, nói: “Cùng ăn nhé?”

“Được.” Trình Sâm lại không khách khí.

Diệp Tố Huân đỡ Diệp Dương thị ngồi xuống, bốn người ngồi quanh bàn tròn, Ngu Quân Duệ bình tĩnh giống như chủ nhân, thỉnh thoảng lại làm thủ thế với Trình Sâm, sai Lục La và Tử Điệp gắp thức ăn cho y. Có khi thì tự mình gắp rau cho Diệp Dương thị, cũng không gọi là bá mẫu mà đổi thành mẫu thân.

Trình Sâm cũng không có phản ứng gì, vẻ mặt an nhàn, cử chỉ nhã nhặn, chẳng có vẻ gì là lúng túng.

Quần áo trên người y tuy không tráng lệ, nhưng chất vải lại tốt, chế tác tinh tế, đường vân thỏa đáng, toàn thân toát lên vẻ sang trạng khó giấu. Khí chất trên người y lạnh lẽo bức người, ngồi cùng Ngu Quân Duệ khí khái hào hùng cũng không rơi vào thế hạ phong.

Ăn xong, Ngu Quân Duệ dìu Diệp Dương Thị ra sân nói chuyện phiếm, đang ở trước mặt Trình Sâm, Diệp Tố Huân không tiện đuổi hắn đi, chần chờ chốc lát thì vội đuổi theo, Trình Sâm đi chầm chậm sau Diệp Tố Huân, bất ngờ dán sát môi bên tai Diệp Tố Huân, thì thào nói: “Tố Huân muội muội, từ lúc chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Diệp Tố Huân nghe vậy thì sững sờ, hôm nay đã nói rất nhiều lời rồi, sao bây giờ mới hỏi nàng câu này? Khi nàng còn đang thảng thốt, môi Trình Sâm đã dán sát vành tai nàng, sau đó cũng không rời đi, cứ dừng ở đó không dịch chuyển.

Diệp Tố Huân rùng mình, cơ thể run lên, vốn định tránh đi, vừa nghĩ đến thì không tránh nữa, hơi vểnh môi, ép mình nở nụ cười yếu ớt xen lẫn vẻ say mê. Đồng thời, giương mắt nhìn Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ đang bình tĩnh nhìn nàng, đồng tử trong mắt đen kịt, giống như mây đen hàm chứa đủ loại cảm xúc, xưa nay trước mặt người khác hắn luôn lạnh lùng thâm sâu, nay khuôn mặt kiên định giống như băng vỡ, mặc dù đã kiệt lực khống chế, nhưng vẫn lộ ra thần sắc đau đớn khôn xiết.

Trong chốc lát, Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, song vẫn cố chấp thu lại, nàng thế mà vẫn bị Ngu Quân Duệ khống chế tâm trạng. Tuy lí trí rất muốn phân rõ ranh giới với hắn, muốn tra tấn hắn rồi nhìn hắn đau khổ nhưng nhìn vào đôi mắt nọ, trái tim vẫn không nhịn được mà lỡ một nhịp.... Không những vậy, nàng còn cảm thấy mình quá tàn nhẫn.

Lùi lại một bước, Diệp Tố Huân gật nhẹ đầu với Trình Sâm, nhỏ giọng nói: “Đa tạ Sâm biểu ca quan tâm.”

Trình Sâm thấy Diệp Tố Huân tránh mình như tránh tà cũng không giận, còn hòa nhã nói: “Nếu Tố Huân muội muội có chuyện gì không vui cứ tâm sự với huynh.”

Y cúi đầu xuống, Diệp Tố Huân sinh lòng cảnh giác, đang định lui thêm bước nữa, thì Trình Sâm lại không tiến tới, chỉ dịu dàng tiếp lời: “Tố Tố muội muội, nếu cần về nhà gấp, huynh có thể giúp muội.”

Vì sao y biết? Diệp Tố Huân ngẩng đầu nhìn lên, dường như Trình Sâm biết rõ suy nghĩ trong đầu nàng, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt Diệp Tố Huân, rơi xuống một thân áo độc một màu trắng trên người nàng.

Trong lúc vội vàng không tiện để tang, Diệp Tố Huân đành diện một thân áo trắng, nội y cũng trắng, trâm cài tóc cũng là loại đơn

giản, không đeo trang sức. Hai người Lục La cũng là một thân quần áo màu trắng, sao Trình Sâm lại không nhận ra chứ?

Diệp Tố Huân bị y khơi gợi đau buồn về cái chết của phụ thân, nghĩ đến ngay cả gặp mặt phụ thân lần cuối cũng không thể, đệ đệ lại không rõ sống chết, nước mắt thoáng chốc tràn hốc mắt, lại bị nàng ép không chảy xuống.

“Tố Huân muội muội...” Trình Sâm thở dài, nhỏ giọng gọi, giơ tay đưa lên mặt Diệp Tố Huân, muốn lau nước mắt thay nàng.

Diệp Tố Huân trợn mắt, biểu hiện của Ngu Quân Duệ rõ ràng như thế rồi, đang ở trước mặt hắn, Trình Sâm này tính làm gì đây?

Một cơn gió mạnh quét qua, tay Trình Sâm còn chưa chạm đến mặt Diệp Tố Huân, không biết Ngu Quân Duệ làm thế nào, chỉ trong nháy mắt, hắn đã đứng giữa Diệp Tố Huân và Trình Sâm.

“Tố Tố, mắt sưng hết lên rồi kìa, đừng khóc nữa.” Ngu Quân Duệ ôm lấy Diệp Tố Huân, vươn tay lau nước mắt cho nàng.

Diệp Tố Huân vẫn còn giận hắn, cũng không để ý Trình Sâm còn đang ở đó, mím môi muốn thoát khỏi người kia, nhưng nàng đâu thể di chuyển. Nhìn bề ngoài, Ngu Quân Duệ chỉ ôm nhẹ, nhưng dưới tay lại thêm sức, dường như hắn sợ nàng bị thương, nên sức lực cũng không quá lớn. Lại chẳng biết tại sao nó lại làm người ta sự hãi, Diệp Tố Huân căn bản không nhúc nhích được dù chỉ một chút.

“Tố Tố...” Ngu Quân Duệ trầm thấp không ngừng gọi, dai dẳng uyển chuyển, trên môi là nụ cười ấm áp, đôi mắt đen lại thâm sâu như đầm nước, lạnh giá cô tuyệt, như tuyết trong đêm đen.

Tối qua đã nói rõ, nàng và hắn đường ai nấy đi, sau này không liên can tới nhau, hắn coi lời nói đó chỉ là đùa giỡn ư?

Diệp Tố Huân tức tối, định mắng ầm lên, đến cùng lại không tiện mắng chửi trước mặt Trình Sâm, giãy dụa, một tay Ngu Quân Duệ lau nước mắt đã lâu, tay kia thì không ngừng áp chế nàng, sức dù không lớn, lại làm nàng run rẩy, mềm nhũn không có khí lực.

“Ngu Quân Duệ, huynh lau lâu lắm rồi, mặt Tố Huân muội muội sắp trầy xước tay huynh đó.” Trình Sâm vỗ nhẹ bả vai Ngu Quân Duệ, trên mặt mang theo vẻ thong dong, dịu dàng, ánh mắt nhìn Diệp Tố Huân vẫn ấm áp như cũ, giống như y mới là người lau nước mắt cho nàng.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nhất Tà Dư Hận

Ngu Diệu Sùng và Diêu Nghiệp đã lập thành hôn thư của Ngu Quân Duệ và Diêu Ý Chân xong, hai người đang tán gẫu thì Diêu Ý Chân xông tới, nhoáng cái đã xé hôn thư.

“Chân Nhi, con...” Diêu Nghiệp sững sờ nhìn cảnh ấy, không mắng cũng không ngăn cản.

“Cha, con là người muốn gả cho ai cũng được sao?” Nói câu này, Diêu Ý Chân xoay người định rời đi.

“Vậy... Diệu Sùng huynh, chờ ta một ít, ta hỏi nó xem có chuyện gì xảy ra.” Diêu Nghiệp chắp tay tạ lỗi với Ngu Diệu Sùng, vội vội vàng vàng đuổi theo.

“Chân Nhi, không phải con đã nói từ đầu người con vừa ý là Ngu Quân Duệ, lui hôn sự với Ngu Quân Diệp vừa đúng ý con sao?”

“Giờ con thay đổi rồi, hừ, gia huynh Ngu gia lật đi lật lại, chẳng lẽ lại để nhà họ Ngu kia tùy ý xếp đặt tân lang cho con ư?”

“Chân Nhi, năm nay con đã tròn hai mốt tuổi rồi...”

...

Giọng Diêu Nghiệp thấp giần, dù cố tập trung suy nghĩ nhưng Ngu Diệu Sùng không tài nào nghe nổi, mắt ông trừng lớn, thật đúng

là được mở rộng tầm mắt mà, trước mặt cha mình mà dáng vẻ của Diêu Ý Chân còn chỉ tay năm ngón như thế, Diêu Nghiệp chỉ nhẹ nhàng nói mấy câu hữu ích, đôi lúc lại lấy tay xoa trán, dường như rất khẩn trương.

Cưới một nữ nhân như thế vào cửa làm thê tử, đừng nói Lưu thị, chỉ sợ ngay cả mình nàng ta cũng không để vào mắt. Ngu Diệu Sùng lau mồ hôi đang rỉ ra, nhìn hôn thư đã bị xé thành từng mảnh nhỏ dưới đất, trong lòng không rõ có cảm giác gì, như nuối tiếc như vui mừng.

“Diệu Sùng huynh, tiểu nữ ngang bướng, khiến huynh chê cười rồi.” Diêu Nghiệp đã quay lại, trên mặt là nụ cười cứng ngắc.

“Lệnh thiên kim tính tình chất phác, không sao không sao.” Ngu Diệu Sùng cười lớn nói.

“Thế...” Diêu Nghiệp cà lăm mãi mới nói: “Diệu Sùng huynh, hôn sự này chúng ta sẽ bàn bạc kĩ hơn sau nhé.”

“Bàn bạc kĩ hơn? Được! Được! Theo lời Diêu huynh.”

Không nghị thành hôn sự, nước trà vốn thơm cũng biến thành đắng chát, Diêu Nghiệp ỉu xìu đáp qua loa, Ngu Diệu Sùng cũng như đứng đống lửa, như ngồi đống than, sợ hôn sự không thành ảnh hưởng đến con đường làm quan của bản thân.

“Diêu huynh, mấy ngày nay tiểu đệ sinh bệnh, không biết khoa khảo thế nào rồi?” Sau vài ly trà, Ngu Diệu Sùng thấy Diêu Nghiệp phờ phạc, có ý tiễn khách, thì hít sâu một hơi lấy dũng khí rồi nói.

“À, cái này...” Diêu Nghiệp ngẩn người, đáp: “Mấy ngày huynh vắng mặt, ta đã tạ lỗi thay huynh với hoàng thượng rồi, mai lại vào

triều nói sau...”

Tức là không bị ảnh hưởng, Ngu Diệu Sùng nhẹ nhàng thở ra, hàn huyên thêm vài câu, sau khi đạt được mục đích cũng không dây dưa, chắp tay cáo từ, Diêu Nghiệp cũng không giữ lại, ngược lại rất thân thiện, tự mình đưa Ngu Diệu Sùng xuất phủ.

Hoa Ẩn Dật nghe theo Ngu Diệu Sùng, mặc dù đã nói rõ thân phận với trượng phu, nhưng vẫn cực lực che dấu trước mặt Ngu Quân Diệp. Nhìn ánh mắt chờ đợi nóng bỏng của con trai, trong lòng vừa chua xót vừa an ủi, chỉ có thể nhỏ giọng nói cho Ngu Quân Diệp biết, cha hắn đồng ý từ hôn, những thứ khác cũng không nói.

Ngu Quân Diệp vốn nhận định dì Mạnh là mẹ ruột mình, nóng ruột ngóng trông, từng tiếng mẫu thân nghẹn trong cổ họng, nghe xong lời Hoa Ẩn Dật, tuy có mừng rỡ vì được từ hôn, chỉ là nghĩ đến dì Mạnh và phụ thân hắn nói chuyện lâu đến thế, lại không nói là mẹ ruột mình khi đi ra, chẳng lẽ y đã đoán sai? Niềm vui từ việc có thể từ hôn phai nhạt không ít, mệt mỏi nói cảm ơn, sau khi trở lại Lan Viên lại trằn trọc, trời sáng mới bắt đầu ngủ, ngày hôm đó ngủ cả ngày không rời giường.

Chạng vạng, Ngu Quân Diệp mới tỉnh ngủ, Ngu Diệu Sùng đã trở về từ Diêu gia, sai người truyền lời cho hắn, đã lui hôn sự, Ngu Quân Diệp cực kì vui vẻ, vội chạy tới Lê Viên kể cho Hoa Ẩn Dật.

Ngu Diệu Sùng đã ở Lê Viên, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Cha, sao vậy?” Ngu Quân Diệp tiến lên, có chút bất an hành lễ.

Ngu Diệu Sùng trầm mặt không nói lời nào, Hoa Ẩn Dật nói nhỏ: “Sáng nay chủ tớ ba người Tố Huân đã rời đi rồi.”

“Đi rồi ư?” Ngu Quân Diệp buồn vô cớ hỏi một câu, nhìn chung quanh một chút, hỏi: “Có phải Quân Duệ đi cùng các nàng không? Thật không tôn trọng trưởng bối mà, ngay cả bẩm báo với phụ thân một tiếng cũng không.”

Chỉ là không gặp để cáo từ, Xán Nhi nói nàng có đi Cúc Viên từ biệt, Ngu Diệu Sùng cũng không thèm để ý, khiến ông tái mặt chính là vì vừa rồi Ngu Tân báo Diệp Dương thị không có trong phòng.

Đêm qua vợ Ngu Tân tới, thấy dáng người trên giường, cho rằng Diệp Dương thị đang ngủ, không dám quấy rầy, mãi đến trưa hôm nay, Diệp Dương thị vẫn chưa có động tĩnh, mới đi gọi người, phát hiện không có Diệp dương thị mới vội về phủ hồi báo, lúc ấy, Ngu Diệu Sùng đang ở Diêu gia.

Một bên không thấy Diệp Dương thị, nay Diệp Tố Huân lại cáo biệt, Ngu Diệu Sùng liên hệ qua loa, cũng biết là chuyện tốt con thứ hai làm, quỷ gặp tối qua, đích thị là do hắn giả trang.

Diệp Tố Huân quan tâm mẫu thân mình, không thực hiện theo kế hoạch của Ngu Quân Duệ, khiến hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Hôn sự giữa nàng và Ngu Quân Duệ, từ đầu Ngu Diệu Sùng còn có ý cho phép, nếu theo sự sắp xếp của Ngu Quân Duệ, chỉ cần Ngu Diệu Sùng chưa đoạt được Diệp Dương thị, muốn Ngu Diệu Sùng gật đầu đồng ý không khó, nay mọi chuyện bộc phát, dù thế nào Ngu Diệu Sùng cũng sẽ không đồng ý.

Ngu Quân Diệp phiền muộn một hồi, khổng kiềm chế được niềm hoan hỷ khi có mẹ ruốt, cũng không để ý Ngu Diệu Sùng mựt lạnh, nhìn Hoa Ẩn Dật nhìn phụ thân, lắp bắp nói: “Phụ thân, có phải nên cho mẫu thân... mẫu thân con....”

Cha à, nên cho mẫu thân danh phận, công khai thừa nhận thân phận mẫu thân con, bỏ rơi ả đàn bà Lưu Thị bụng dạ nham hiểm kia. Ngu Quân Diệp gào thét trong lòng, ánh mắt di động giữa hai người Hoa Ẩn Dật và Ngu Diệu Sùng, mặc dù không nói thẳng ra miệng, nhưng ý tứ biểu đạt đã rõ ràng.

Không thể bỏ Lưu Thị, chưa kể đến bà có một anh trai là thái y, chỉ nói tới hai mươi năm gả vào Ngu gia, không đi sai bước nhầm, lại nuôi một nhi tử trưởng thành, đã không có khả năng bỏ rơi, ông đang nghĩ có nhận Hoa Ẩn Dật hay không.

Nhìn mặt Hoa Ẩn Dật chằng chịt vết xước, Ngu Diệu Sùng gần muốn nôn oẹ, lại nhớ tới khuôn mặt kiều diễm của Diệp Dương thị, cơ thể nhu nhược không xương, rên rỉ sợ hãi xin tha, yêu ghét tức khắc rõ ràng.

“Cha. . .” Ngu Quân Diệp lại thúc dục một tiếng.

Ngu Diệu Sùng đột nhiên thanh thản, một ý nghĩ nổi lên - coi Diệp Dương thị là Hoa Ẩn Dật đón vào Ngu gia sủng ái.

Người Hoa Ẩn Dật quyến luyến, trừ mình ra chỉ còn nhi tử, nếu mình vô tình vô nghĩa, nhi tử cũng không nhận bà, chắc chắn bà sẽ nản lòng thoái chí rồi rời đi. Ngu Diệu Sùng lập tức hạ quyết tâm, ép Hoa Ẩn Dật rời đi, đón Diệp Dương thị vào cửa.

“Diệp Nhi, con đến đây nói chuyện với phụ thân một lát.”

“Diệp Nhi, nhiều năm như thế chưa cho con nhìn bức vẽ mẫu thân con, là phụ thân có khổ tâm riêng, bởi vì, mẫu thân con vốn chưa qua đời, bà chỉ mất tích thôi.”

“Phụ thân, giờ mẫu thân đã về, người nên thừa nhận bà chứ, đừng tổn thương mẫu thân!” Ngu Quân Diệp thấp giọng nói, nóng bỏng nhìn Ngu Diệu Sùng.

Ngu Diệu Sùng không đáp lời Ngu Quân Diệp, rút ra một bức vẽ, “Diệp Nhi, đây là bức họa vẽ mẫu thân con, bà ấy rất đẹp.”

“Không thể nào? Sao bà ấy lại là mẫu thân con?” Bức họa trong tay Ngu Quân Diệp rơi xuống đất, “Phụ thân, người này con đã từng thấy, bà ấy là mẫu thân của Huân Nhi.”

“Phụ thân cũng vừa mới tra được, sau khi mẫu thân con mất tích, không biết hà cớ gì lại mất trí nhớ, sau đó gả vào Diệp gia.” Ngu Diệu Sùng vỗ vỗ tay còn trai, trầm giọng nói.

“Diệp bá mẫu là mẫu thân, vậy còn dì Mạnh?” Ngu Quân Diệp lẩm bẩm, mở to mắt, cũng không nháy mắt mà chỉ chăm chăm nhìn Ngu Diệu Sùng.

“Dì Mạnh là ai phụ thân cũng không biết, Diệp Nhi, ta chỉ nói một câu thôi, mẫu thân con tuyệt sắc vô song, nổi danh cả giang Ninh, bộ dáng dì Mạnh, giống sao?”

Bộ dáng dì Mạnh, xú danh Giang Ninh còn tạm, Ngu Quân Diệp giật mình lặng thinh, hồi lâu sau nhỏ giọng nói: “Thế nhưng mà, phụ thân, bà ấy rất tốt với con, con thấy bà ấy mới là mẫu thân.”

“Diệp Nhi, đó là do con quá nhớ mẫu thân rồi.” Ngu Diệu Sùng ngàn vạn cảm khái mà nói: “Diệp Nhi, con yên tâm, đã tra được mẫu thân con, dù bà ấy từng lập gia đình, sinh con dưỡng cái, thì bà ấy vẫn là mẫu thân con, là người thương của ta, nhất định ta sẽ đón bà ấy về Ngu gia.”

“Dì Mạnh thực sự không phải mẫu thân ư?” Ngu Quân Diệp vẫn không tin, lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Ngươi muốn nhận một người không liên quan làm mẫu thân, không để ý thân nương, ta cũng không thể ép buộc.” Ngu Diệu Sùng phất tay áo, hầm hầm bước ra ngoài, sau khi bước khỏi cửa thì quay đầu lại, tức giận không thôi nói: “Vị trí phu nhân Hầu phủ không thể để hai nữ nhân ngồi, chuyện này ngươi tự xử lí đi, nếu không đuổi dì Mạnh đi, đừng hòng ta tìm thân nương ngươi về.”

“Đuổi dì Mạnh đi?” Ngu Quân Diệp ngây người.

“Chứ còn gì nữa, nữ nhân này khiến ngươi nhận làm thân nương, không đuổi đi thì làm thế nào?”

Ngu Diệu Sùng dứt khoát rời đi, để lại Ngu Quân Diệp cô đơn, không biết làm thế nào.

Chậm rãi nhặt bức họa trên đất lên, Ngu Quân Diệp yên lặng nhìn, người này mới là thân nương mình ư? Ngu Quân Diệp kiệt lực hồi tưởng đến Diệp Dương thị đã từng gặp mặt ở Diệp gia.

Khuôn mặt xinh đẹp, giọng nói dịu dàng ấm áp, mặc dù có được mỹ mạo quốc sắc thiên hương, Diệp Dương thị vẫn khó thu hút ánh mắt mọi người.

Cùng khuôn mặt ấy, cùng cái miệng cái mũi, nhưng thần thái trong tranh lại rực rỡ, tao nhã khôn cùng. Mà thiếu phụ trong Diệp phủ lại nhát gan đáng thương, vâng vâng dạ dạ.

Ngu Quân Diệp cuộn tranh lại, ngơ ngác đi ra Cúc Viên.

Mẫu thân trong lòng y vẫn luôn là đẹp nhất, không ai có thể vượt trội hơn. Dì Mạnh rất xấu, nhưng tình yêu của dì lại như gió khẽ thổi, làm người ta dễ chịu tựa mưa xuân, bù vào lỗ hổng khát vọng tình thương mẫu thân trong trái tim y mười mấy năm qua.

Thế nhưng, thực sự Diệp Dương thị là thân nương của mình ư? Mẹ mình biến thành bộ dáng yếu ớt như thế, rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ cực? Sao mình có thể vứt bỏ không để ý thân nương đây?

“Quân Diệp.” Giọng nói xen lẫn bất an vang lên, Ngu Quân Diệp giương mắt, chỉ thấy dì Mạnh đang đứng trước mặt y.

“Dì Mạnh sao lại ở chỗ này?” Ngu Quân Diệp cười lớn nói.

“Con đang cầm gì thế?” Nhìn nhi tử làm ra vẻ xa cách, lòng Hoa Ẩn Dật trầm xuống, vừa rồi trượng phu nói muốn cho nhi tử nhìn tranh bà liền thấy bất an lo sợ, có lẽ trượng phu không muốn nhận lại bà, nhưng chỉ cần nhi tử nhận lại người mẫu thân này, bà liền không kiêng dè, chỉ sợ....

“Là một bức họa.”

“Có thể cho dì Mạnh nhìn không?” Hoa Ẩn Dật khẽ nói, mắt nhìn Ngu Quân Diệp không chuyển động.

“Chỉ là bức tranh thôi ạ, chẳng có gì đẹp cả.” Ngu Quân Diệp có chút bối rối có chút bối rối, để bức tranh ra phía sau, y sợ giai nhân như ngọc đả kích Hoa Ẩn Dật.

Hoa Ẩn Dật lại hiểu khác, cho là nhi tử xem thường mình giờ đây xấu xí, trong lòng đau khổ, nước mắt như muốn rơi xuống.

“Ừm... Dì Mạnh...” Ngu Quân Diệp chân tay luống cuống, cũng chẳng biết tại sao, trong lúc đó bật thốt: “Dì Mạnh, Huân Nhi về rồi, một mình dì ở Lê Viên rất cô đơn à? Không bằng cháu đưa dì tới chỗ dì Tuyền ở vài ngày nhé.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Càng Gặp Càng Sầu

Diệp Tố Huân cực kì mất tự nhiên, nàng cảm thấy mình như chú dê con rơi vào trong động sài lang hổ báo, chúng giương cái miệng đỏ lòm như máu tranh giành mình.

“Phu nhân, tiểu thư, nước đã sôi rồi ạ.” Tân thẩm ra khỏi nhà bếp bẩm báo.

“Lục La, lấy nước rửa mặt cho phu nhân.” Diệp Tố Huân vội phân Lục La Tử Điệp tắm rửa cho Diệp Dương thị, đồng thời xoay mặt nhìn Ngu Quân Duệ và Trình Sâm, cười nhẹ nói: “Sắc trời đã tối, Tố Huân không giữ khách lại nữa, hai vị đi thong thả.”

Áp lực trên vai nhẹ hẳn, Diệp Tố Huân thử nhúc nhích, thấy cơ thể đã có thể hoạt động, vội co người tách khỏi vòng vây của Ngu Quân Duệ và Trình Sâm, xoay người bước vào phòng.

Ngu Quân Duệ và Trình Sâm liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hai người đồng thời hiện ra nụ cười, chắp tay hành lễ cáo từ với Diệp Dương thị, đi thẳng ra cửa viện.

Ráng chiều nhuộm đỏ bầu không, ánh tà dương dịu dàng bao phủ trên đường phố, những tia nắng vàng cuối ngày thưa dần rồi mất hẳn, trời ảm đạm. Nghênh đón bóng tối khôn cùng.

Hùng ưng kiêu ngạo sải cánh tren trời bất ngờ kêu một tiếng sắc nhọn, xẹt qua trên đầu Ngu Quân Duệ và Trình Sâm.

Trình Sâm nhìn chiều tà mà cảm khái, đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngu Quân Duệ, huynh nói xem, mỹ mạo với tính nết, cái nào quan trọng hơn?”

Ngu Quân Duệ lắc đầu: “Mỹ mạo với tính nết, cái nào cũng không quan trọng, quan trọng là... ta có yêu người đó hay không. Nếu như yêu, cho dù nàng có xấu xí cỡ nào, trong mắt ta nàng vẫn là giai nhân. Về tính nết, vậy chẳng cần bàn đến nữa, sân oán nộ hỉ, chỉ cần có thể bầu bạn, há phải đều là điều tốt đẹp đấy ư?”

Mỹ mạo với tính nết, cái nào cũng không quan trọng, quan trọng là... ta có yêu người đó hay không.

Trình Sâm ngẫm từng từ, thở dài não nuột, nhìn bóng lưng thẳng tắp phía trước, thấp giọng nói, “Nếu tình yêu của huynh hoang đường giống ta, huynh có thể nói lời ấy nữa hay không.”

Tư thế hào hùng, sảng khoái chém giết, mặc sức hát ca, cuộc sống ấy, vì sao chỉ có trong mơ đây...

Hoa Ẩn Dật, mỹ nhân y vẽ, mê luyến từ thuở thiếu thời, lại bị đổi mặt. Mà Diệp Dương thị có vẻ ngoài là giai nhân hắn vẽ, lại giống một món sứ tinh tế, dễ vỡ như thế.

Ưu điểm của hai người tập hợp trên người Diệp Tố Huân, tuy nàng không phải đẹp nhất, nhưng vẫn làm tim người ta loạn nhịp. Nàng thay đổi nhiều loại tựa đám mây trên trời cao kia, tươi sống rực rỡ, lại như tiếng suối chảy róc rách êm ái, trong veo, không nhiễm bất cứ tạp chất nào.

Nơi đang đập thình thịch chợt nhói lên, Trình Sâm đè tay lên ngực, khuôn mặt tuấn tú vô ngần chậm rãi trắng nhợt, y chợt nghĩ

tới Ngu Quân Duệ - đối thủ của y.

Ngu Quân Duệ là dũng sĩ giáp sắt cầm thanh gươm sáng, dáng người thon dài, cao gầy, nhưng từng bước của hắn đều tràn ngập lực lượng, trên người luôn tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng khi thì tự tin, lúc thì cười dịu dàng. Sự kiêu ngạo và tự tin trên người hắn bất giác khiến người khác khiếp đảm, khí tức mềm mại xen cường ngạnh đó lại khiến người ta không tự giác mà thần phục.

Trình Sâm nhìn bầu trời bao la bát ngát mà xuất thần, Ngu Quân Duệ là hùng ưng giương cánh bay lượn trên bầu trời, sao mình có thể tranh giành với hắn?

Phải buông bỏ ư? Thật ra, y cũng chưa từng chiếm được, cũng không thể nói là buông bỏ, ngay cả cuối cùng trong lòng có thích hay không, y vẫn mơ hồ không rõ.

Nhưng vì sao cứ nghĩ đến hai chữ buông bỏ, đáy lòng sẽ mất mát và bàng hoàng, không biết giải quyết thế nào?

Bước qua cổng vào quen thuộc, Trình Sâm vẫn chìm trong hoảng hồn. Trình Hạo nhỏ hơn y mấy tháng, lúc sinh Trình Hạo mẫu thân nó (TH) lại nhiễm bệnh, sau đó nằm liệt giường không dậy nổi, Trình phu nhân nuôi lớn Trình Hạo bên người, sau khi mẫu thân Trình Hạo qua đời, Trình phu nhân càng quen sủng ái Trình Hạo, cái gì cũng thuận theo hắn, giống như sợ hắn chịu uất ức, ngay cả Trình Hạo muốn làm kinh thương - một nghề hạ đẳng trong mắt quan lại, Trình phu nhân cũng ủng hộ hắn. Có khi Trình Sâm sẽ có loại ảo giác, giống như Trình Hạo mới là con ruột của mẫu thân mình.

Trong phủ, phụ thân sống lặng lẽ, ngoại trừ thi thoảng muốn đánh Trình Hạo, có thể nói là không quan tâm tới hai nhi tử của mình.

Trình Sâm nhớ tới rung động khi nhìn thấy bức vẽ Hoa Ẩn Dật ở Mộc Tuyết Cư năm ấy, mặt phấn giai nhân không từ nào tả hết, khiến y nhớ nhất là sự dịu dàng và thương yêu trong mắt nàng, nó như ánh sáng dìu dịu của mặt trăng bao lấy y, khiến y hãm sâu vào đó không thể tự giải thoát, lại khiến không một nữ tử nào khác lọt được vào mắt y nữa.

Bên tai truyền tới từng tiếng đàn du dương, như tố cáo, như khóc than, xúc động, Trình Sâm chậm rãi bước, không kìm lòng được hát theo tiếng đàn ca nọ.

“Ngô đồng nọ

Đêm mưa gió

Chẳng nói ly tình chính khổ

Chiếc lá rụng

Hạt mưa rơi

Xào xác suốt đêm dài.(*)”

Giọng nam trầm thấp kết hợp cùng giọng nữ dịu dàng thê lương, làm người nghe chìm trong năm tháng, giọng đầy phong sương, người như đang lênh đênh trên biển, cánh buồm căng phồng, chôn giấu không cam lòng.

Ánh trăng bị che lấp, sóng gào dữ dội, tiếng đàn tĩnh lại, tất cả xót xa như đọng lại. Hoa Ẩn Dật chậm rãi ngẩng đầu, đập vào mắt là

bào phục màu trắng, rộng thùng thình, công pháp thêu tinh tế, ống tay áo rộng màu đen có thêu hoa văn chìm, làm nổi bật đôi tay trắng thon dài ẩn dưới lớp áo, đối diện với ánh nhìn của mình là một đôi con ngươi thâm tình, tựa một dòng suối trong, khiến Hoa Ẩn Dật vô tri vô giác sa vào đó.

Gió nhẹ lướt qua, Trình Sâm quỳ xuống phía sau Hoa Ẩn Dật, nửa ôm nửa không, hai tay đặt lên dây đàn, tiếng nhạc réo rắt lần nữa vang lên, lúc hòa hòa như suối chảy, khi thì mãnh liệt như thác nước, tiếng đàn như trân châu rơi xuống khay ngọc, chậm rãi như đang lưu luyến người thương, lẳng lặng ôm người thương vào trong ngực.

Tiếng đàn từ từ biến mất, nhu tình tràn khắp nơi như thủy triều. Hoa Ẩn Dật dường như cảm thấy mình quay trở về năm ấy, Ngu Diệu Sùng anh tuấn thâm tình ôm nàng, dịu dàng hôn lên môi hoa, tình cảm nở rộ tựa đóa cúc ngày thu, lan tỏa hương thơm mê người.

Hoa Ẩn Dật chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng dựa vào cái ôm ấm áp phía sau, mặt hơi nghiêng, môi khẽ nhếch.

Nụ hôn nhẹ như lông vũ rơi xuống môi nàng, hôn lên cánh môi đang run nhè nhẹ, sạch sẽ sảng khoái, Hoa Ẩn Dật ưm một tiếng, mở môi son, mời chủ nhân đôi môi kia xâm chiếm...

“Choang”, đồ sứ rơi xuống đất, tạo nên tiếng vang bén nhọn.

“Sâm Nhi, con đang làm cái gì?”

Giống như đá rơi xuống đập nát trăng sáng dưới nước, lại hệt sóng dữ đập vào bờ làm chim kinh sợ, thấy người đang ôm mình là Trình Sâm, Hoa Ẩn Dật vội vàng tránh né, mặt trắng bệch sợ hãi

đứng dây, chạy lại bắt lấy tay áo Trình phu nhân, lắp bắp nói: “Thu Tuyền, muội...muội nhất thời mơ hồ... Tưởng rằng đang ở cạnh Diệu Sùng.”

“Tỷ biết.” Trình phu nhân vỗ nhẹ tay Hoa Ẩn Dật an ủi, ánh mắt ác liệt như đao bắn về phía Trình Sâm: “Sâm Nhi, giải thích cho mẫu thân.”

Chẳng có gì để giải thích, lúc hôn xuống, y vẫn nhận rõ, biết người mình ôm là Hoa Ẩn Dật. Nhưng mà, lời này khó mà nói, người đau lòng sẽ không chỉ có Trình phu nhân, chỉ sợ đau thương Hoa Ẩn Dật nhận được còn nhiều hơn, y rõ ràng nghe ra tâm trạng không tốt từ tiếng đàn ấy, chắc hẳn đã chịu không ít oan ức ở Ngu gia.

Trình Sâm khoanh tay, giọng nhỏ nhưng lời nói lại rõ ràng: “Vừa rồi nhất thời hồ đồ, cho rằng dì Mạnh là Tố Huân muội muội, xin mẹ và dì Mạnh quở trách.”

“Con coi lầm Tuyết Nghi là Tố Huân?” Trình phu nhân bán tín bán nghi, ác liệt nhìn Trình Sâm.

“Vâng, hài nhi đáng chết.” Trình Sâm vốn quỳ ôm Hoa Ẩn Dật, lúc này cũng không đổi tư thế, khuôn mặt tuấn tú tuyệt trần hơi cúi, nhìn như định dập đầu với Trình phu nhân.

“Được rồi, Thu Tuyền, không cần truy cứu nữa, nhé?” Chẳng biết tại sao, khi thấy Trình Sâm hơi còng lưng xuống, tim Hoa Ẩn Dật lại khẽ nhói một cái, định bước lên đỡ Trình Sâm, lại cảm thấy không ổn, vội quay đầu biện hộ với Trình phu nhân, trong lòng chỉ ngóng Trình phu nhân tranh thủ thời gian đỡ người lên.

“Đứng lên đi, dưới bếp có tổ yến, đi múc cho dì Mạnh con bồi bổ.” Trình phu nhân cau mày nói.

Trình Sâm đáp lại rồi lui xuống, Trình phu nhân xuất thần nhìn bóng lưng của y, mãi cho đến khi không thể nhìn nữa, mới xoay người, do dự bất định nói: “Tuyết Nghi, nó thế này, nếu bảo đưa mẫu thân Diệp Tố Huân đến, nó có chịu hay không?”

“Thu Tuyền, muội cảm thấy không cần nữa đâu.” Hoa Ẩn Dật nhẹ cắn môi, nhíu mày vô lực lắc đầu, có chút hối hận việc đã nói ra mẫu thân Diệp Tố Huân là người được mình cho da mặt năm đó.

Buổi chiều Ngu Quân Diệp nói muốn đưa bà đến Trình phủ làm bà khó kìm chế căm uất, không chút nghĩ ngợi đã chạy khỏi Ngu phủ, không để ý Ngu Quân Diệp ở sau lưng. Sau khi vào Trình gia, Trình phu nhân nghe thấy bà bị ghét bỏ vì dung mạo xấu, liền muốn lấy mặt Diệp Tố Huân đổi cho bà, bà sợ Trình phu nhân thật sự bắt Diệp Tố Huân nên đành nói ra người có da mặt bà là mẫu thân Diệp Tố Huân.

“Không cần?” Trình phu nhân gõ đầu Hoa Ẩn Dật, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Muội đó, tính tình yếu đuối như thế, nếu là tỷ đã cãi nhau ầm Ngu phủ lên. Ngu Diệu Sùng có nhận hay không thì muội vẫn là chủ mẫu Ngu phủ, mẫu thân của Quân Diệp. Nếu không phải vì sợ Quân Diệp xấu mặt, tỷ đã thay muội làm ĩ long trời lỡ đất rồi. Mẫu thân Diệp Tố Huân có da mặt muội, tốt xấu gì đã sống thoải mái hai mươi năm rồi, cũng nên trả mặt cho muội. Chẳng lẽ muội không muốn đường đường chính chính đứng trước mặt người khác, để Quân Diệp kiêu ngạo vì mẫu thân nó?”

Khôi phục mỹ mạo có rất nhiều lợi ích, Hoa Ẩn Dật lại do dự, không nói ra được một câu phản bác.

“Hiện tỷ đang lo, muốn tới Thông Châu lừa Diệp Tố Huân rồi lại lừa mẫu thân nàng như thế nào, chuyện này không thể thiếu một tay giúp đỡ của Sâm Nhi, nếu để nó biết chúng ta muốn lột da mặt mẫu thân Diệp Tố Huân cho muội, chỉ sợ nó không chịu làm.” Trình phu nhân có chút phiền, xoa xoa tay nghĩ cách, làm thế nào để Trình Sâm nghe lời đây.

Sau khi Trình Sâm rời Mộc Tuyết Cư, lòng càng hoảng loạn, cả người dựa vào tường ngơ ngác không nhúc nhích, Trình phu nhân và Hoa Ẩn Dật đối thoại trong phòng cũng không hạ giọng, y nghe được rõ rành rành:

“Mẫu thân Diệp Tố Huân có da mặt muội!”

“ Nếu để nó biết chúng ta muốn lột da mặt mẫu thân Diệp Tố Huân cho muội, chỉ sợ nó không chịu làm!”

Trình Sâm sợ tới ngây người, hóa ra giai nhân trong tranh biến thành người quái dị, là vì cho mẫu thân Diệp Tố Huân da mặt.

Thông Châu? Không cần đi Thông Châu, Diệp Tố Huân vẫn chưa đi, mẹ nàng đang ở Giang Ninh. Trình Sâm si ngốc nghĩ, nếu Hoa Ẩn Dật đổi lại da mặt, mỹ nhân y vẽ có thể quay lại rồi.

Thế nhưng, mỹ nhân hắn vẽ quay lại, một người khác sẽ...

Nhớ tới Diệp Dương thị nhỏ nhẹ nói chuyện, nhớ tới khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Diệp Dương thị, đầu Trình Sâm đau như muốn nứt ra.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Ân Oán Khó Phân

Bóng tối dần bị ánh rạng đông cắn nuốt, điện Chiêu Minh càng thêm nghiêm trang, bậc thang trắng như ngọc dường như kéo dài tới tận chân trời, nhìn không thấy điểm cuối.

Hai bên cầu thang có văn võ bá quan đang chờ tảo triều đứng, họ tụm năm tụm ba nói chuyện, chỉ có Ngu Diệu Sùng mờ mịt đứng, vây quanh ông ta chỉ có bất an và sợ hãi.

Trước đó, khi ông lần đầu lên điện, ông và Diêu Nghiệp đứng cùng nhau, là trung tâm được chúng thần bao vây, lúc này, Diêu Nghiệp vẫn là đối tượng được vây quanh, còn ông lại đơn độc chịu lạnh nhạt.

Cách đó không xa, Trình Sâm trẻ tuổi tài tuấn cũng là trung tâm triều thần túm tụm, với tư cách là phụ thân Trình Sâm, người quanh Trình Sâm không thể thiếu việc cười gọi Trình Phủ một tiếng quốc công, Ngu Diệu Sùng đỏ mắt, nếu hai nhi tử của ông giờ cũng ở đây, đứng trong hàng đó, có phải ông sẽ không bị vắng vẻ thế này không?

Còn tám ngày nữa là đến ngày mở ân khoa, lúc lên triều có thảo luận qua về sân phòng, sau đó mới đến đề thi. Hoàng đế giữ lại mấy người đến Ngự Thư phòng bàn việc riêng, rồi tuyên bố bãi triều.

Chỉ có ba người may mắn được hoàng đế lưu lại, Ngu Diệu Sùng với tư cách chủ khảo tự nhiên ở lại, còn có Trình Sâm - đại thần

quản lí công việc nội bộ ở Quốc Tử Giám, và Hộ bộ Thượng thư Diêu Nghiệp.

Chức vị của Diêu Nghiệp không có gì liên quan đến cuộc thi, nhưng lần này hoàng đế muốn chọn hiền tài, có rất nhiều người muốn bổ nhiệm vào Hộ bộ, nên cố ý giữ ông ta lại.

Ngu Diệu Sùng nghĩ, đây chỉ là cái cớ, xem ra hoàng đế cố tình biểu hiện coi trọng Diêu Nghiệp, có lẽ là tạo thanh thế cho hoàng tử vừa được Diêu phi sinh ra.

Ngoại trừ chữ viết tốt, những thứ quốc kế dân sinh hay thơ văn gì đó Ngu Diệu Sùng đều chỉ biết chút it, chủ yếu là hoàng đế và Trình Sâm thảo luận, thi thoảng Diêu Nghiệp xen vào, Ngu Diệu Sùng chỉ có thể gật đầu, qua hai canh giờ, hoàng đế đã xác định xong phạm vi cuộc thi, khác với bình thường, không tiếp tục thi chỉ bàn về thực tế nữa, mà để cho những sĩ tử bày tỏ quan điểm về một số tình huống hiện có trong nước.

Đến đây, cuối cùng Ngu Diệu Sùng đã có đất dụng võ, hoàng đế bảo ông chấp bút mô phỏng sách.

Tối qua Trình Sâm xoắn xuýt cả đêm, nghĩ tới chuyện đổi da mặt của Hoa Ẩn Dật, cả đêm chưa ngủ, lúc Ngu Diệu Sùng viết, sắc mặt Trình Sâm tái nhợt, cơ thể lung lay muốn đổ, hoàng đế chú ý thấy vẻ mặt y không ổn, mở miệng vàng để Trình Sâm lui xuống trước.

“Hoàng thượng, vẻ mặt Trình hiền chất kém thật, không bằng để thần tiễn về phủ.” Diêu Nghiệp đang phiền chán về hôn sự của Diêu Ý Chân, nghĩ đến Trình Sâm cũng là một con rể tốt để chọn, vội chủ động quan tâm.

Trình Sâm biết rõ suy nghĩ của Diêu Nghiệp, lại không thoái thác, Diêu gia sai người tới cầu hôn, nhà y lại không bị động giống Ngu gia, mẫu thân y gọn gàng dứt khoát cự hôn, căn bản không sợ Diêu gia thẹn quá hóa giận, chỉ vì y là sủng thần của thiên tử.

Kiệu dừng trước cửa phủ, ra kiệu đa tạ Diêu Nghiệp đưa tiễn một phen, đưa mắt nhìn Diêu Nghiệp rời đi, Trình Sâm vốn định vấn an Diệp Tố Huân và Diệp Dương thị, nhưng chẳng hiểu vì sao chân mềm oặt, cả người mệt mỏi, không đi được bước nào, chỉ đành về nhà nghỉ ngơi.

Trình Sâm gặp phụ thân y khi đang đi trên hành lang gấp khúc, thầm lấy làm kì lạ, những ngày này cũng không biết phụ thân bận việc gì, ngày nào cũng không thấy bóng dáng.

“Cha.” Trình Sâm cúi đầu thỉnh an, Trình Phủ nhíu mày nhìn y một cái, khó có khi quan tâm tới sức khỏe của y.

“Sao sắc mặt trắng bệch như thế, muốn nữ nhân à? Có cần cha tìm hai nữ nhân có bộ dạng tốt cho ngươi không?”

Khuôn mặt trắng bệnh của Trình Sâm thoáng chốc đỏ lên, tối qua hoảng hốt dưới ánh trăng mờ, nửa tình nửa mê thế nào trong đầu y lại xuất hiện cảnh tương giao cùng Hoa Ẩn Dật.

“Cha đi tìm hai nữ nhân cho ngươi.” Trình Phủ đi ra ngoài nhanh như một cơn gió, Trình Sâm vội vàng ngăn ông lại, “Cha, con không sao, chỉ bị phong hàn nhẹ thôi.”

“Phong hàn cũng không phải bệnh nhỏ, phải tìm đại phu, cha đi tìm cho ngươi.”

Cha mình lúc nào thì quan tâm con cái như thế? Trình Sâm lắc đầu nhìn bóng lưng Trình Phủ, cảm thấy chuyện phụ thân bất ngờ quan tâm lấy lòng, có phải là vì có chuyện nhờ y không, chắc là có mưu kế gì rồi, muốn y nói tốt cho ông trước mặt hoàng đế.

Trở lại chỗ ở, Trình Sâm có chút không nhịn được, ngã quỵ trên giường, không lâu sau thì có đại phu tiến vào, nói là mắc bệnh ưu tư quá độ.

Trình phu nhân đã mang Hoa Ẩn Dật tới Huyền Không tự ngoại thành bái phật, không có trong nhà, Trình Phủ sắp xếp một nha hoàn nấu thuốc rồi tự mình mang cho Trình Sâm uống, hiếm khi mang dáng vẻ từ phụ.

Sau khi uống thuốc, Trình Sâm ngủ say, chiều đến thì có người trong cung tới, mang một cái lọ hình tròn, Trình phủ nhận, người đó bảo ông đưa cho Trình Sâm, không được mở ra.

Trình Phủ cất lọ vào ngực, không đánh thức rồi đưa cho Trình Sâm mà xuất phủ luôn.

Trình Phủ tới trước một tòa nhà, nhìn trái phải kĩ càng rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

Sau khi vào cổng, Trình Phủ ôm một nữ nhân bề ngoài xinh đẹp điên cuồng cắn, bộ dáng háo sắc hoàn toàn khác khi ở Trình phủ, nữ tử nọ liên tục thở gấp, mềm giọng nói: “Hảo nhân, chậm một chút thôi, còn có đứa bé đó.”

“Đúng, đúng, phải cẩn thận, không được làm tổn thương nhi tử bảo bối của chúng ta."" Trình Phủ tụt quần nữ tử, ngay cả quần mình cũng mới chỉ lột xuống đầu gối đã giơ roi thẳng tiến...

“A...Nhẹ thôi...Chậm một chút...Cẩn thận làm hài tử bị thương...” Xuân tình đầy mặt nữ tử, than nhẹ đầy thỏa mãn, âm thanh kiều mị tận xương.

Nữ tử ấy, rõ ràng chính là Lưu Uyển Ngọc mất tích đã lâu, mùi hương Diệp Tố Huân ngửi thấy trên người Trình Phủ, chính là mùi huân hương Lưu Uyển Ngọc thường dùng.

Ngày ấy, Lưu Uyển Ngọc chạy khỏi Ngu gia, nàng ta còn chưa biết Diệp Tố Huân đã thoát hiểm nên không dám chạy về nhà mẹ, chỉ sợ bị Ngu Quân Duệ bắt, dụng hình ép nàng ta nói ra nơi bắt Diệp Tố Huân, đương lúc hoảng sợ thì kiệu Trình Phủ đi ngang qua, Lưu Uyển Ngọc không chú ý phía trước, va phải cỗ kiệu của Trình Phủ.

Lưu Uyển Ngọc và Trình Phủ có quen biết, thuận miệng bịa chuyện, cầu xin Trình Phủ cứu nàng ta một mạng. Giai nhân mặt đẫm mồ hôi, hoảng sợ không có dự liệu, Trình Phủ thấy mà đau lòng, đồng ý để Lưu Uyển Ngọc lên kiệu của mình, trong kiệu không gian có hạn, hai người lớn chen chúc một chỗ, cọ xát khơi dục niệm của Trình Phủ.

Sau khi hai người đan hai tay vào nhau, Trình Phủ đưa Lưu Uyển Ngọc đến khách điếm, an bài ổn thỏa mới rời đi.

Sau khi nghe tin Diệp Tố Huân bình an, Lưu Uyển Ngọc đau khổ tột cùng, dù có thể trở về nhưng ả không muốn quay lại Ngu gia, ả muốn báo thù.

Nam nhân ôm nữ nhân xuân tình cố ý quyến rũ, Lưu Uyển Ngọc và Trình Phủ liền ngủ chung, Trình Phủ mua một tòa nhà, rồi lừa Trình phu nhân an bài nữ nhân ở đó.

Mây bay mưa tạnh, Trình Phủ khẽ vỗ về cái bụng hơi nhô lên của Lưu Uyển Ngọc, cực kì thỏa mãn nói: “Nhiều năm trước đúng là ta đã sống vô dụng rồi, chỉ hận con cọp cái đè trong nhà, không dám mang nàng về, lén lút thế này, thật uất ức cho nàng.”

“Chàng ấy! Thật sự sợ tỷ tỷ? Hay là chỉ chơi đùa thiếp?” Lưu Uyển Ngọc dùng ngón tay bé xinh xoắn tóc Trình Phủ nghịch, gắt giọng liếc ông.

“Trời đất chứng giám, ta thật sự yêu nàng.” Trình Phủ giơ tay thề. Dĩ nhiên, ông ta yêu Lưu Uyển Ngọc, ả trẻ tuổi, dung mạo lại tựa hoa như ngọc, khi giận dỗi như lúc này đây càng vô cùng mềm mại, Trình phu nhân bưu hãn sao có thể sánh bằng.

“Vậy thì chàng xử lí theo cách của thiếp đi, rồi chúng ta sẽ được ở cùng nhau một cách quang minh chính đại.” Lưu Uyển Ngọc mị hoặc cười, đè tay đang vuốt bụng mình của Trình Phủ lại, khuyên: “Phía tyry tỷ, chỉ cần thiếp sinh Lân Nhi, dù tỷ ấy không muốn, cũng chỉ có thể đồng ý, trái lại là về phía Ngu gia, Ngu Diệu Sùng kia không ngã, thì thiếp vẫn là trốn thiếp của hắn, không còn cách nào để công khai ở cùng chàng.”

“Vậy thì ta nghe lời nàng.” Trình Phủ lấy một cái lạp hoàn (*) từ trong ngực ra giao cho Lưu Uyển Ngọc, lo lắng hỏi: “Uyển Ngọc, để lộ bí mật khoa cử này, sẽ không liên quan tới Sâm Nhi chứ?”

“Chàng yên tâm, thiếp và Trình gia đều ngồi chung trên một cái thuyền, thiếp cũng không hi vọng đứa bé vừa sinh ra đã không có cha. Nhi tử chàng giờ mắc bệnh đúng thời điểm, chàng cứ làm như lời thiếp nói, mỗi ngày đều nấu thuốc kia cho nó uống, khiến hắn chóng mặt không nhúc nhích được, rồi phát tán ra phủ. Đảm bảo không ảnh hưởng.”

Lưu Uyển Ngọc xoay xoay lạp hoàn, cười buồn.

Ngày ấy nghe được tin tức Diệp Tố Huân bình an, rồi quyết định ủy thân cho Trình Phủ cũng chỉ vì mục đích ngày hôm nay, Trình Sâm là đại thần quản Quốc Tử Giám, mặc dù không phải là chủ khảo ân khoa, nhưng ắt sẽ tham gia khi hoàng đế quyết định ra đề, ả muốn lấy đề thi thông qua Trình Phủ, công bố ra ngoài, hại Ngu Diệu Sùng phạm tội khi quân phạm thượng.

Trời chiều lòng người, hôn sự Ngu - Diêu không thành, lần này Ngu Diệu Sùng dính líu vào lại không có Diêu Nghiệp cứu, nhất định không cách thoát thân.

“Ngu Quân Duệ, ta không tin, thế cục chết như thế, ngươi còn có thể hóa giải.” Lưu Uyển Ngọc đắc ý cười thầm trong bụng, ả trả giá lớn như vậy, không tiếc ủy thân cho Trình Phủ, để rồi có thể khiến toàn bộ Ngu gia bị tịch thu tài sản, chém đầu, cũng đáng.

Ngu Diệu Sùng không họa diệt môn đang chờ ông, sau khi quyết định đề thi xong, ý nghĩa của chủ khảo đến đây là chấm hết, ông lại còn tâm tư nhớ đến Diệp Dương thị.

Tuy biết Ngu Quân Duệ cứu Diệp Dương thị nhưng hành vi vô sỉ đến cỡ này, ông ta cũng không có cách nói gì thêm. Ngu Diệu Sùng không thể đi chất vấn Ngu Quân Duệ, yêu cầu hắn giao Diệp Dương thị ra.

Tối qua Ngu Quân Duệ về nhà, không nán lại ở bên ngoài, nhớ tới đêm nọ hắn cũng về nhà ngay, Ngu Diệu Sùng đoán Diệp Tố Huân và Diệp Dương thị vẫn chưa rời thành Giang Ninh, ông ta sai Ngu Tân phái người lén lút giám sát Ngu Quân Duệ.

Một khi tìm được Diệp Dương thị, ông lập tức dùng danh nghĩa Hoa Ẩn Dật nghênh Diệp Dương thị vào phủ, chỉ cần công khai rồi, ván đã đóng thuyền, Ngu Quân Duệ liền khó làm gì thêm.

Ông đã sớm ghi danh Ngu Quân Diệp tham gia ân khoa, vốn rất tức giận Ngu Quân Diệp hồ đồ, không thèm để ý con đường làm quan, nào ngờ hôm đó về nhà, Quyên Nhi lại tới bẩm báo, Ngu Quân Diệp quyết định chuẩn bị ôn tập thật kĩ để tham gia thi cử, chỉ còn cách kì thi vài ngày, nên không đến thỉnh an ông được.

Ngu Diệu Sùng cực kì vui vẻ, nhớ tới tư thái phong độ trên điện Kim Loan của Trình Sâm, đầu óc mơ mộng Ngu Quân Diệp đạt giải cao, được hoàng đế trọng dụng, quan tước còn cao hơn Trình Sâm, chúng thần vây quanh bản thân liên tiếp chúc mừng.

Ngu Quân Diệp đột nhiên đổi tính, lại là vì Hoa Ẩn Dật.

Tuy tin lời Ngu Diệu Sùng, rằng mẫu thân Diệp Tố Huân là mẫu thân mình, nhưng trong lòng Ngu Quân Diệp, tình cảm lưu luyến với dì Mạnh còn hơn một bậc, y muốn nhận dì Mạnh làm mẫu thân, ý nghĩ này từ khi ở Trình phủ đã có, giờ lại càng bức thiết hơn. Ngu Diệu Sùng lại sai y đuổi dì Mạnh đi, khiến y nhận ra nếu không được phụ thân đồng ý thì việc nhận dì Mạnh là không có khả năng, thế nên y mới quyết tâm đoạt thám hoa trong khoa cử, để có một chức tước, phủ đệ và bổng lộc, rồi dùng chúng phụng dưỡng dì Mạnh.

***

Ngu Diệu Sùng phái người giám sát, dĩ nhiên là Ngu Quân Duệ cảm giác được, muốn cắt đuôi những kẻ kia, đối với hắn là chuyện nhỏ, song, hắn nghĩ, hiện giờ không thể vạch mặt với phụ thân, hơn

nữa Diệp Tố Huân đang giận hắn, chi bằng tạm thời không lộ mặt, chọc nàng bốc hỏa.

Sau nghe tin Trình Sâm ốm đau liệt giường, nghĩ đến y đã bệnh như thế, chắc cũng không thể tới nịnh nọt Diệp Tố Huân, hắn càng thêm yên tâm, vì vậy mỗi ngày ra đường đều thảnh thơi, đi xem giá thị trường, nghĩ xem nên làm mua bán gì.

“Lão gia, hôm nay Nhị thiếu gia đi dạo ở phố Cát Tường và phố An Khánh, chỉ ra vào các cửa hàng thương nhân...” Ngu Tân tìm Ngu Diệu Sùng bẩm báo kết quả theo dõi, đã ba ngày rồi, thủ hạ cũng đã mệt mỏi, ông ta cũng hiểu đi theo như thế không có ý nghĩa, rất muốn Ngu Diệu Sùng bỏ chủ ý này đi.

“Tiếp tục đi theo.” Ngu Diệu Sùng nghiến răng nghiến lợi nói, vật bị Diệp Dương thị đả thương đã được chữa trị, ba ngày này càng thêm rảnh rỗi, lửa nóng đương lúc vượng, tối lại không có người tiết lửa, tính tình trở nên dễ cáu bẳn.

“Vâng.” Ngu Tân lĩnh mệnh, cũng đoán được vài phần ý nghĩ của Ngu Diệu Sùng, trong bụng thầm oán, trong phủ có một chính thất phu nhân chờ mưa móc đến, làm gì phải trông mong người không có khả năng chứ.

(*) dùng sáp tạo thành một cái lọ hình tròn, bên trong đựng thuốc viên, ngày xưa người ta còn sử dụng những lọ tròn này để dấu mật thư

@@: Xin lỗi các bạn đọc, có mấy ngày được nghỉ Tết thì mình bận dọn nhà, và về quê mới lên. Dưới quê mình không mang lap

nên không post bài được, từ giờ mình sẽ edit & post cố định 1 tuần sẽ có 2-3 chương nha. Hi vọng mọi người không bỏ mình ^^, yêu mọi người nhiều lắm!

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bướm Vờn Hoa

Ngu Quân Duệ đã không tới thăm Diệp Tố Huân và Diệp Dương thị ba ngày, Diệp Tố Huân cũng không thèm để ý, Lục La và Tử Điệp lại lo lắng, hai người nói bóng nói gió, chỉ nhận được câu trả lời đừng nhắc tới Ngu Quân Duệ với giọng lạnh lùng của Diệp Tố Huân.

Lục La đoán Diệp Tố Huân lại giở tính nóng nảy, thương lượng với Tử Điệp, Tử Điệp cũng cho rằng tiểu thư nhà mình không thể tiếp tục cáu bẳn như vậy.

"Ngu nhị thiếu gia đối xử với tiểu thư tốt không còn gì để chê trách, vị hôn phu như thế, đi đâu mà tìm? Có gì không vui sao, không thể bình tĩnh nói chuyện?" Tử Điệp oán trách, Diệp Dương thị lại si si ngốc ngốc, không ai khuyên giải Diệp Tố Huân.

"Đúng đấy, hơn nữa, đã như thế rồi, tiểu thư còn nghĩ thế nào? Bỏ Ngu nhị thiếu gia rồi vào am làm ni cô ư?" Lục La cũng rất phẫn nộ.

"Tỷ nói xem phải làm sao đây?"

"Không thể tiếp tục giằng co nữa..."

Hai người xì xào một hồi, cuối cùng thống nhất, quyết định để Lục La giả danh Diệp Tố Huân tới tiệm của Ngu Quân Duệ và Trình Hạo, truyền lời mời Ngu Quân Duệ tới.

"Mấy ngày nay Quân Duệ cũng không tới đây." Trình Hạo cười hì hì. Thật ra, nếu Ngu Quân Duệ không đến, y cũng có thể sai người tới Ngu gia truyền lời.

"Huynh có biết đã xảy ra chuyện gì không?" Lục La có chút sốt ruột.

"Nghe nói phụ thân huynh ấy định hôn sự cho huynh ấy và Diêu nhị tiểu thư." Trình Hạo cố ý trêu cợt Lục La.

"Không phải Diêu nhị tiểu thư và Ngu đại thiếu gia đã định hôn ư?"

"Đổi lại rồi, người Diêu nhị tiểu thư thích chính là Quân Duệ."

Thoạt nhìn, Diêu Ý Chân đúng là thích Ngu Quân Duệ, Lục La nóng nảy, dường như muốn khóc.

Chuyện này phải xử lí ra sao đây? Tiểu thư nhà mình lại đang giở tính, bên người ta đã đính hôn rồi.

Diệp Tố Huân đã chuyển khỏi Ngu gia, hai ngày nay Trình Hạo cũng nghe Trình phu nhân và Hoa Ẩn Dật nói qua, y vốn tưởng họ đã về Thông Châu, giờ gặp Lục La, mới biết họ vẫn ở Giang Ninh, thấy vẻ mặt Lục La nôn nóng, không còn bình tĩnh như trước, thầm đoán chắc là vợ chồng son nhà này giận hờn nhau. Chuỗi hạt đàn hương giờ đã được tiêu thụ hết, hời tận mấy nghìn lượng bạc, cũng có công của Diệp Tố Huân, Trình Hạo cũng không muốn Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ tiếp tục giận dỗi.

"Tiểu thư nhà cô xảy ra tranh chấp với Quân Duệ à?" Trình Hạo hỏi, cứ phải dò la trước đã, nếu vợ chồng son người ta đang ngọt ngào, mình cũng không nên xen chân vào.

"Cũng không phải." Chiều hôm ấy mặt lạnh đuổi người như vậy, quá không nể mặt Ngu Quân Duệ.

"Tiểu thư nhà cô lại giở tính sao? Ừm, cái này đơn giản thôi." Con ngươi Trình Hạo đảo một vòng, nói: "Cô chờ ta ở đây nhé."

Trình Hạo vừa đi, trong chốc lát đã quay lại, trong tay là một bọc giấy nhỏ.

"Trong này có cây kim ngân, rót cho tiểu thư nhà cô uống có thể làm tiểu thư nhà cô nguôi giận, thậm chí còn không ghi hận Quân Duệ, nhớ kĩ này, sau khi dùng xong bữa tối mới ngâm cho tiểu thư nhà cô uống nhé." Trình Hạo hạ giọng nói.

Nước cây kim ngân sao có thể tiêu tính nóng, Lục La định phản bác, nhìn ánh mắt Trình Hạo, chợt nhận ra, mặt đỏ lên, liếc Trình Hạo một cái, rồi đoạt bọc giấy chạy vội đi.

"Tiểu nha đầu thật thông minh." Trình Hạo cười to.

Phu thê cãi nhau, đầu giường đánh cuối giường hòa, chỉ cần một bao thuốc này, Diệp Tố Huân muốn tức tối cũng khó mà tức được. Vừa rồi y có đi qua Ngu gia, xác nhận Ngu Quân Duệ ở nhà, giờ, là thời điểm nên đi báo Ngu Quân Duệ tới gặp người rồi.

Trình Hạo vào Ngu gia, nói với Ngu Quân Duệ, kể Lục La vừa tới tiệm tìm y, nói Diệp Tố Huân sinh bệnh rồi.

"Cái gì?" Ngu Quân Duệ biến sắc, đoán rằng bệnh tình của Diệp Dương thị cộng thêm tin tức của đệ đệ nàng mãi chưa có khiến nàng lo nghĩ quá độ nên ngã bệnh, vội theo Trình Hạo đi ra ngoài, trên đường còn định tới y quán mời đại phu, song lại bị Trình Hạo ngăn cản.

"Lục La vừa tới mời đại phu đi theo rồi, huynh tới đó xem là được."

***

Mấy ngày nay, bệnh tình của Diệp Dương thị cũng có khởi sắc, thời gian hồ đồ càng ít, đồng nghĩa với việc thời gian tỉnh táo nhiều hơn, chỉ là còn vẫn chưa nói rã rốt cuộc ở Thông Châu đã xảy ra chuyện gì. Diệp Tố Huân cả ngày nói chuyện an ủi bà, chuyện nhà vặt vãnh đều giao cho hai người Lục La quản lý, Tân thúc Tân thẩm lại chịu khó, thức ăn làm ngon miệng, lau dọn phòng ốc cũng sạch sẽ, ngược lại giúp họ bớt không ít chuyện.

Dạo này, Diệp Tố Huân vẫn đau buồn vì phụ thân qua đời, đệ đệ không rõ tung tích, sự thay đổi trong chuyện tình cảm với Ngu Quân Duệ làm tinh thần nàng hơi hoảng hốt, Lục La bưng nước trà tới, nàng yên lặng tiếp nhận, cũng mặc kệ mùi vị ra sao, uống chậm rãi từng ngụm.

Ngu Quân Duệ còn chưa tới, Lục La có chút đứng ngồi không yên, vòng vo mãi, đi chuẩn bị nước tắm rửa cho Diệp Tố Huân.

"Tiểu thư, đã chuẩn bị xong nước ấm."

Làn nước ấm áp thấm vào da thịt, lại khiến người ta bất giác trầm tĩnh lại.

Vắt khăn, Diệp Tố Huân lau sạch cơ thể, lúc muốn rời thùng tắm, một cơn ngứa ngáy bỗng nhiên dâng lên từ phía dưới.

Nóng quá! Ngứa quá!

Diệp Tố Huân muốn đè cảm giác phiền lòng này xuống, lại nhận ra càng ép cổ càng khát khô, nước ấm dịu nhẹ vỗ về da thịt, tê liệt bao vây cơ thể như thủy triều, Diệp Tố Huân cắn chặt môi dưới, đau khổ phát hiện mình rất hi vọng có Ngu Quân Duệ ở cạnh, hi vọng hắn xuyên qua chỗ đó, hi vọng hắn xoa nắn hai ngọn núi đang trướng lên của mình.

Ngu Quân Duệ không xuất hiện, hai chân Diệp Tố Huân không tự giác kẹp chặt lại, ma sát, chút khoái cảm khiến người ta càng thêm nổi giận, cơ thể Diệp Tố Huân run rẩy, xấu hổ đỏ bừng, một đôi bàn tay mò tới cửa huyệt, cuối cùng không cách nào khống chế, nhẹ nhàng đi vào dò xét.

Tê dại chua xót đánh úp lại, Diệp Tố Huân không nhịn được rên rỉ một tiếng "ưm". Tiếng ngâm xấu hổ xen lẫn vui vẻ này truyền vào tai, Diệp Tố Huân như bị sét đánh, mạnh mẽ rút tay ra, hai tay che mặt bi ai khóc.

Nàng cảm thấy mình thật không biết xấu hổ, tự dưng sinh ra dục niệm.

Cơ thể nóng như lửa đốt, dục vọng muốn áp xuống cũng khó. Diệp Tố Huân gian nan nhấc chân ra khỏi thùng tắm.

Nhào lên giường, cuộn chăn sang một bên, Diệp Tố Huân khó nhịn nhấp nhô trên giường, đầu óc dần dần mơ hồ, triều mãnh liệt làm toàn thân nàng run rẩy, nàng khát vọng ngón tay Ngu Quân Duệ chạy trên cơ thể mình, vật nóng rực cứng rắn hung hăng đâm vào...

Máu nóng toàn thân sôi trào, Diệp Tố Huân không nhịn được kẹp chặt chân hơn, nàng rất muốn tìm thứ gì đó chọc vào, cũng rất muốn chọc tay vào. Diệp Tố Huân nhắm mắt lại, hai tay không tự

chủ lại bắt đầu mò mẫm. Trong lòng hận không thể cắt đứt hai tay đang dao động kia, chém luôn đôi chân đang ép chặt.

Cảm giác khao khát làm nàng xấu hổ vô cùng, không biết sau bao lâu, khi không thể nhịn hơn, Diệp Tố Huân ngồi dậy, hít một hơi thật sâu, ga giường bị nàng xé thành mấy mảnh.

Hai chân mở ra, buộc một chân vào cột giường, xoay người cột một đầu vải vào cột giường, tạo một nút thắt, để hai tay vào khe hở, khẽ giãy dụa, kéo căng thòng lọng, hai tay hai chân liền bị trói chặt.

Chân không kẹp được, tay lại không thể làm, nhưng cảm giác tê liệt vẫn không thuyên giảm, như có ngàn vạn con kiến chui vào nơi tư mật, ngứa ngáy làm Diệp Tố Huân hối hận, đáng lẽ không nên trói chặt tay chân, nếu không trói chặt, giờ có thể ma sát, lần mò.

Lúc Ngu Quân Duệ đứng ở cửa thấy tình cảnh trên giường, hô hấp liền cấp bách, đầu óc lập tức trống rỗng.

Diệp Tố Huân trên giường không một mảnh vải, tóc đen ướt át tán loạn trên gối đầu làm từ sa tanh đỏ tươi, mắt đen ngập nước, sóng nước động sóng sánh, động lòng người. Má phấn hồng đọng vài giọt nước mắt, đôi môi bị cắn tới sưng đỏ hơi hé, eo thon mảnh khảnh khẽ vặn vẹo, hồng anh trên hai ngọn núi tuyết trắng cao thẳng, dưới sự vặn vẹo của cơ thể phập phồng nhộn nhạo, dưới bờ eo trắng muốt dịu dàng, bụi cỏ óng ánh nước, khe hẹp khép khép mở mở diễm lễ dụ người không cách nào tả hết.

Ngu Quân Duệ bị tình cảnh khác thường trước mặt kích thích không ngừng run run, vật trong quần lập tức đứng thẳng.

Đây là Tố Tố đang muốn thăm dò mình? Ngu Quân Duệ mấp máy môi, gian nan dời chân, đã ra tới ngoài cửa lại không nhịn được quay về sau.

"Ngu Quân Duệ..." Diệp Tố Huân than nhẹ, toàn thân bị tê liệt giày vò đến bủn rủn không còn sức, thấy Ngu Quân Duệ tiến đến, trong bụng tuy vẫn không cam lòng, nhưng mắt thấy hắn muốn đi ra ngoài, không nhịn được thấp giọng gọi hắn.

Thanh âm ấy truyền vào tai Ngu Quân Duệ, cực kỳ uyển chuyển chọc người. Ngu Quân Duệ trầm thấp thở dốc một tiếng, nắm chặt nắm đấm, đứng nguyên tại chỗ.

Sao không vào? Diệp Tố Huân gọi được một tiếng nọ lại không thể kêu tiếp, đêm đó tra tấn người ta như vậy, rồi còn nói hai bên đoạn tuyệt, lúc này tuy nàng dục hỏa đầy người, song vẫn không nói nên lời.

Ngu Quân Duệ nghe được tiếng thở dốc của Diệp Tố Huân, vật kia vừa đứng dậy đã trướng đau lợi hại, sau một hồi cắn răng nhẫn nhịn, hắn thả chậm bước chân, đi tới giường.

Hai chân Diệp Tố Huân giương lớn, nơi thần bí vô cùng ướt át, Ngu Quân Duệ dùng ngón tay thử thăm dò tâm hoa mẫn cảm, thì Diệp Tố Huân cũng đã nhịn tới cực hạn, "A" một tiếng, nước chảy ra từ khe hẹp làm ướt tay Ngu Quân Duệ.

"Tố Tố..." Mắt Ngu Quân Duệ đỏ ngầu nhìn về phía Diệp Tố Huân, trong mắt là ý hỏi.

Diệp Tố Huân chịu đựng đau đớn, miệng xấu hổ khó tỏ, vốn chỉ chậm rãi rơi lệ, giờ lệ châu mãnh liệt, má hồng mềm mại đẫm nước

mắt, khóc như mưa hoa lê, động lòng người cực điểm.

Hình như không giống cố ý trêu chọc để thăm dò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngu Quân Duệ lại sờ thêm vài cái dưới cánh hoa, nước càng thêm nhiều, cánh hoa co rút kịch liệt, như không cho ngón tay hắn rời đi.

Kiếp này mới chỉ ân ái mầy lần, song kiếp trước đã cọ xát với nhau mấy năm, đối với cơ thể Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ còn hiểu rõ hơn nàng mấy phần, nhìn tình cảnh trước mắt, nghĩ tới Trình Hạo báo tin cho mình tới, trong bụng cũng đoán được mấy phần, thầm than, xem ra lần này, chỉ sở càng khiến Diệp Tố Huân hận mình thêm.

Cúi người khẽ hôn lên môi Diệp Tố Huân, một tay dịu dàng vuốt ve má nàng, Ngu Quân Duệ trầm giọng nói: "Tố Tố, mặc dù có thể sau chuyện này, nàng càng hận ta thêm, nhưng giờ ta cũng chỉ có thể làm vậy."

Ngu Quân Duệ đứng lên, Diệp Tố Huân thê lương nhìn hắn, muốn đi ư? Có phải mình phải xin hắn mới được không? Phía dưới ngứa ngáy muốn chết, bủn rủn người trong tê liệt càng thêm vui vẻ tận xương tủy. Song, sự vui vẻ đó nhỏ như tơ nhện, càng khiến người ta khó chịu.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Mưa Sa Hồng Kiều

Ngu Quân Duệ không rời đi, áo quần chậm rãi rơi xuống đất, cơ thể tráng kiện, vật trong khố ngẩng cao, đường gân mạch tím đỏ khiến ai nhìn đều thấy dữ tợn.

Vật kia còn chưa tiến vào, phía dưới đã nhớ tới vui vẻ ngày trước, kích thích càng tiết nhiều nước hơn.

Đồ vật cứng rắn, nóng rực giống như gậy sắt bị nung đỏ chống trên hoa tâm, nghĩ tới vật này sắp đi vào cơ thể mình, cơn ngứa ngáy phiền não tức thì biến thành vui sướng ngập trời, Diệp Tố Huân cũng không rõ thời khắc ấy mình có cảm giác gì, nước mắt cứ thế trào ra.

“Tố Tố, sẽ thoải mái ngay thôi.” Ngu Quân Duệ dịu dàng nói, động thân, cây gậy cắm đến tận cùng, Diệp Tố Huân hét lên một tiếng, cơ thể và hoa tâm đồng thời run rẩy...

Ướt át, chật hẹp khó có thể hình dung khiến Ngu Quân Duệ run rẩy không ngừng, nhiều ngày trôi qua, cuối cùng cũng được công chiếm lãnh địa của mình, Ngu Quân Duệ không nhịn được bắt đầu hung hăng rút ra chọc vào... mỗi lượt đều sâu tới dũng đạo cuối cùng, da thịt va chạm phát ra tiếng chậc chậc xen lẫn tiếng nước đọng, càng rõ ràng lạ thường.

Gò má nàng ửng hồng, đồ vật xâm nhập trong cơ thể liên tiếp va chạm nhen lên ngọn lửa lớn trong Diệp Tố Huân, sự ngứa ngáy khổ

không thể tả ban nãy biến thành sung sướng vô biên, nàng bị cảm giác ấy làm cho đầu óc trống rỗng, muốn cào người kia thật đau, nhưng tay lại bị trói không thể nhúc nhích, ý nghĩ kia không được phát tiết, càng thêm dày vò.

Tiếng nước chảy nơi giao hợp không ngừng vang lên, mỗi lần cánh hoa kiều nộn bị va chạm thô bạo đều run rẩy từng đợt, hai chân trương lớn khiến cho nàng nhìn thấy rõ ràng mỗi lần nuốt - nhả.

“...Quân Duệ ca ca... Sâu quá... đừng mà... A...”

Đầu óc Diệp Tố Huân bị những va chạm mãnh liệt biến thành bột, thậm chí quên mất những oán giận với Ngu Quân Duệ, không kìm được khóc hô Quân Duệ ca ca, chỉ trong chốc lát, lại không kìm được mình cong nửa người, dâng lên môi thơm, Ngu Quân Duệ biết ý đáp trả, nuốt luôn những tiếng rên nức nở của nàng. Hai người, một người bất thường vì thuốc, một người vì hình ảnh thất thường vì thuốc của người kia mà hồn phi phách tán, chết đi sống lại...

“Tố Tố, thoải mái không? Còn muốn chứ?”

“Thoải mái... Muốn nữa...”

Diệp Tố Huân bị vui sướng khó chịu kích thích, từ miệng nàng, những tiếng rên làm Ngu Quân Duệ say mê đến mất hồn truyền ra, theo tiết tấu ra vào của Ngu Quân Duệ mà kêu: “Quân Duệ ca ca... muốn....a”

Đêm nay, không biết là do tác dụng của thuốc hay, hay vì hai người bỏ nhau đã lâu này nhờ vào thuốc mà tận tình, tiếng rên rỉ đứt quãng vang suốt một đêm, ngọn núi trắng phau của Diệp Tố Huân

trải dài vết đỏ vì bị xoa nắn, hai nụ hoa trước ngực bị mút đau đớt không thôi, cánh hoa sưng đỏ khó chịu đựng nổi, khe hẹp cũng không nhìn thấy, ga giường bị chất lỏng tuôn ra làm ướt sũng, khắp phòng tràn ngập mồ hôi và mùi ái dịch.

Bỏ vải xuống, lúc thấy cổ chân Diệp Tố Huân vì giãy dụa mà hằn vết máu ứ đọng, ngực Ngu Quân Duệ co rút đau đớn, thầm tự trách, chỉ lo mua vui, lại quên mất việc này.

Ngu Quân Duệ định mát xa cho Diệp Tố Huân, nàng ưm một tiếng, yếu ớt ngẩng đầu, có ý muốn hắn ôm ngủ, ánh mắt Ngu Quân Duệ tối đi, sự ỷ lại của nàng khiến hắn xúc động, nhẹ nhàng nằm xuống, cẩn thận ôm cơ thể mềm nhũn của Diệp Tố Huân, hai người cùng nhau tiến vào giấc mơ ngọt ngào.

Một ngày này, hai người tựa đôi uyên ương giao cổ, ôm ấp cùng ngủ cả ngày, bên ngoài, Ngu phủ đã lật trời: Ngu Diệu Sùng bị giải đến đại lao.

Cách khoa cử bốn ngày, lại bị tiết lộ đề thi ra ngoài, hoàng đế giận dữ.

“Trình Hạo, Ngu Quân Duệ cùng đi với ngươi, ngươi không biết hắn ở đâu thì ai biết?” Trình gia, Ngu Quân Diệp chỉ tay vào mặt Trình Hạo, bi phẫn chất vấn.

“Hạo Nhi, nếu con biết Ngu Quân Duệ ở đâu, thì nói nhanh lên.” Trình phu nhân cũng hổn hển, Hoa Ẩn Dật ở cạnh đã khóc đến không nhận ra mặt mũi.

“Nương, con thật sự không biết, con và huynh ấy đi được nửa đường thì chia tay rồi, huynh ấy chắc đi tìm Diệp Tố Huân rồi.” Trình

Hạo bị thẩm vấn rất oan uổng, y thật sự không biết.

Ngu Quân Duệ mua nhà được hắn giữ kín, thật ra cũng vì Ngu Quân Duệ có thể tiên đoán trước, tuy tình huynh đệ quan trọng, nhưng cũng khó bỏ qua tình thân, quan hệ rắc rối phức tạp lòng vòng, Ngu Quân Duệ sợ nếu như có một ngày, bị Trình phu nhân ép hỏi, Trình Hạo sẽ lỡ lời nói ra.

“Vậy phải xử lí thế nào đây? Lão già chết dẫm kia lại không gúp được gì.” Trình phu nhân cũng gấp đến độ khóc lên.

Tội danh vừa hạ xuống, tất cả mọi người trong Ngu phủ không thể thoát thân, Ngu Quân Diệp với tư cách trưởng tử càng đứng mũi chịu sào, Trình phu nhân sao có thể không gấp?

“Gọi đại ca nghĩ biện pháp đi, hoặc là, Quân Diệp, ngươi tới Ngu gia cầu xin Diêu Nghiệp, để ông ta hỗ trợ nói vài lời chỗ hoàng thượng.” Trình Hạo nghĩ kế.

“Mấy ngày nay đại ca ngươi bị bệnh, lúc này sao nó có thể đứng dậy được?” Trình phu nhân bực bội không thôi, vừa gặp chuyện không may, bà liền tìm Trình Sâm muốn y nghĩ biện pháp, không biết vì sao Trình Sâm lại mê man, ngay cả nói cũng không nên lời.

“Người ra đề là đại ca ngươi, Diêu Nghiệp và cha ta, đại ca ngươi vẫn luôn ốm đau, thần trí mơ hồ, vậy nhờ hắn không khả thi, giờ Diêu Nghiệp chắc đang sợ hãi, hận không thể chứng thực tội danh trên người cha ta, khi ấy ông ta sẽ thoát khỏi hiềm nghi một cách an toàn ấy chứ.” Ngu Quân Diệp thở dài nói.

“Nói như vậy, chỉ có thể đi tìm tiểu tử Ngu Quân Duệ kia rồi chờ huynh ấy nghĩ cách ư?”

“Ừ.” Ngu Quân Diệp gật đầu, dù có tình nguyện hay không cũng phải thừa nhận, trong nhà cứ có chuyện gì đều do Ngu Quân Duệ nghĩ kế hóa giải, y không nghĩ ra cách, chỉ có thể nhanh chóng tìm Ngu Quân Duệ.

Mấy người đang nôn nóng bất an thảo luận thì một ha hoàn hoang mang chạy gấp vào: “Phu nhân, đại thiếu gia đã tỉnh, nói muốn vào cung diện Thánh.”

“Cái gì? Sức khỏe nó yếu như vậy còn tiến cung?” Hoa Ẩn Dật thu nước mắt, gấp gáp kéo tay áo Trình phu nhân, “Thu Tuyền, tỷ bảo Trình Sâm đừng đi, ra ngoài gặp gió lạnh, có khi bệnh nặng thêm.”

“Diêu Nghiệp bị loại bỏ, đại ca cũng phải bỏ đi à?” Trình Hạo nói nhỏ.

“Có lẽ Sâm Nhi có cách, chúng ta tới xem thử.

Trình Sâm được hai nha hoàn dìu ra cửa, đang chuẩn bị lên kiệu, khuôn mặt tuấn mĩ vô song tái nhợt, hai tay buông thõng, trông vẻ ngoài cũng thấy y chẳng có nửa phần sức lực.

“Trình Sâm, đừng đi, bị lạnh sức khỏe càng tệ hại.”

“Sâm Nhi, có phải con có cách không?”

“Đại ca, huynh tiến cung, có thể khiến lửa giận lây lên người mình không?”

“Trình Sâm, đa tạ huynh.”

Bốn giọng nói cùng lúc vang lên, nội dung lời nói lại khác nhau, sự quan tâm của người nói dĩ nhiên cũng không giống nhau. Dường như bên tai Trình Sâm chỉ nghe thấy tiếng của Hoa Ẩn Dật: “Trình Sâm, đừng đi, bị lạnh sức khỏe càng tệ hại.”

Nàng đang quan tâm y, mình đi, sẽ cứu được trượng phu và nhi tử của nàng, nhưng nàng cũng sợ bệnh tình mình tăng thêm, tình nguyện bỏ qua cơ hội cứu người.

Trình Sâm hoảng hốt giây lát, mỹ nhân trong bức tranh y vẽ lương thiện như vậy, dù vì trượng phu và nhi tử cũng không muốn tổn thương người vô tội.

Một đêm dịu dàng chạm vào đôi môi kia, kích tình mãnh liệt như thủy triều trào dâng. Có lẽ, cả đời này, chỉ cần một lần tiếp xúc ấy, có chết cũng chẳng còn gì tiếc nuối.

“Không có gì đáng ngại.” Dùng toàn bộ sức tích lũy được, nói hoàn chỉnh câu này, Trình Sâm gần như hạ đường huyết.

Hoa Ẩn Dật ngơ ngác nhìn Trình Sâm, mấy người họ cùng đứng trước mặt Trình Sâm, nhưng nàng biết, lời này nói với mình, tròng mắt y đen nhánh tựa bầu trời đêm mênh mông, trong đó là tình cảm sâu sắc khó có thể xóa bỏ.

Trong mắt Hoa Ẩn Dật chậm rãi đọng nước, hô hấp trở nên hơi dồn dập, nỗi lòng sục sôi không kiềm chế được, đột nhiên hiểu ra, nụ hôn dịu dàng đêm nọ, Trình Sâm không coi nàng là Diệp Tố Huân.

Đôi môi ấy... run rẩy, thương tiếc khẽ áp lên môi mình, mập mờ như gần như xa, chỉ cần y tiến thêm một bước, bản thân sẽ tan rã

quân lính, nhưng hắn không như vậy. Hắn hôn một người quái dị, hôn đầy yêu thương và kính trọng.

Cỗ kiệu đi xa dần, Hoa Ẩn Dật lui lại vài bước, vô lực dựa vào cổng vòm, cả người bất động giống như máu đã bị rút sạch vậy.

Trong Ngự Thư phòng, sắc mặt hoàng đế tối đen như mây đen chiếm trọn bầu trời trước cơn mưa, Trình Sâm nhẹ nhàng quỳ xuống, dập đầu.

“Hoàng thượng, Ân Bình hầu không có khả năng tiết lộ đề thi, ông ta nửa đời người không được như ý, lần này được hoàng thượng trọng dụng, đội ơn cũng không kịp, sao có thể làm ra chuyện tà đạo này. Hơn nữa, lần này Ngu Quân Diệp cũng tham gia ân khoa, hắn ta trong Giang Ninh cũng có tài danh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn sẽ chiếm một vị trí trong tam giáp, nếu trúng tuyển, tiền đồ vô lượng, Ân Bình hầu...”

“Đừng nói nữa.” Hoàng đế rống to, bàn tay lớn quét qua, tấu chương chồng chất trên bàn bị hung hăng đẩy rơi xuống dất, “Trình Sâm, ngươi bị bệnh vài ngày, bệnh đến hồ đồ rồi!”

“Hoàng thượng...” Trình Sâm gượng cơ thể gầy yếu, vừa quỳ vừa nhặt từng bản tấu.

“Cút hết ra ngoài cho trẫm.” Hoàng đế tức giận mắng, cung nữ thái giám đứng hầu bên cạnh lập tức rời khỏi sạch sẽ.

p/s: Dạo này hè nóng, tung ngay phần H trước cho hot:D

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 67+2: Mưa Sa Hồng Kiều 2

“Trình Sâm, thất khiếu lung linh tâm của ngươi đâu rồi?” Thấy không có ai, hoàng đế rút tấu chương trong tay Trình Sâm, kéo tay đỡ y ngồi xuống ghế, thấm thía nói: “Trình Sâm, chuyện này khanh đừng nhúng tay, tốt nhất là đừng đếm xỉa tới.”

Trình Sâm nhếch môi, nhóm người Trình phu nhân, Hoa Ẩn Dật không nhìn ra nội tình bên trong, nhưng hắn - một trong nòng cốt triều đình, được lòng hoàng đế tin cậy, sao lại không biết.

Y, Diêu Nghiệp và Ngu Diệu Sùng là người biết đề thi, Ngu Diệu Sùng với tư cách là chủ khảo, là người không có khả năng để lộ nhất, hoàng đế trong bụng rõ ràng Ngu Diệu Sùng không có khả năng để lộ, nhưng lại dùng tốc độ sét đánh lôi đình bắt Ngu Diệu Sùng xử lí, hành động này có ý ném xe giữ tướng (hi sinh cái nhỏ bảo vệ cái lớn), bảo vệ y và Diêu Nghiệp.

Chỉ sợ trong hai ngày tới, hoàng đế sẽ hạ chỉ xử trảm Ngu Diệu Sùng, kê biên tài sản Ngu gia, nam đinh thì chém chết, nữ tử bị đày làm kĩ nữ. Tới lúc ấy, chỉ sợ Lưu Thị sẽ nói ra thân phận Hoa Ẩn Dật, Hoa Ẩn Dật chạy không thoát nạn, cho dù Hoa Ẩn Dật may mắn đào thoát, Ngu Quân Diệp cũng không có khả năng gặp may, Ngu Quân Diệp chết đi, Hoa Ẩn Dật biết sống tiếp thế nào?

Dù y biết rõ, nhưng cũng không thể đứng trơ mắt nhìn.

“Hoàng thượng, có phải nhóm người Khương Tương yêu cầu tra rõ việc này không?”

“Ừ, chúng lập cái bẫy chặt chẽ như vậy, nếu không vặn ngã được Diêu Nghiệp, sao có thể bỏ qua chứ?” Hoàng đế nghiến răng nghiến lợi, tấu chương trên bàn bị ném xuống hết, ông ta cầm lấy nghiên mực, hung hăng nện xuống sàn.

“Hoàng thượng, thứ cho thần nói một câu, lúc này e rằng hoàng thượng đã bị bẫy rồi.” Trình Sâm thấp giọng nói, y và hoàng đế, ngoại trừ là quân thần, có có tình cảm thư đồng lúc trước, cũng không cần quanh co lòng vòng.

“Thử nói xem?”

“Hoàng thượng, đề thi chỉ có ba người ta, Diêu đại nhân, Ân Bình hầu và ngài biết rõ, để lộ bí mật như thế nào tạm thời không nói đến, có một điểm đáng ngờ là: nếu đã rõ đề khoa thi này, người biết tất nhiên sẽ cực kì cẩn thận không cho người khác biết, tại sao lại truyền ra ngoài đây? Lúc bị hoàng thượng biết, chắc chắn sẽ phủ nhận thứ bị tiết lộ không phải đề thi, sau đó mới truy ra vu oan quan lớn trong triều...”

“Phản công! Mượn cơ hội này thanh trừ người nên trừ!” Hoàng đế đấm ngực. “Trình Sâm, sao khanh sớm không bệnh muộn không bệnh lại bị ngay lúc này, cơ hội tốt như thế...”

Cơ hội thanh trừ cái đinh trong mắt tốt như thế không chỉ bị lãng phí một cách vô ích, trái lại còn thành vòng sắt khóa mình lại, hoàng đế tiếc nuối muốn phát điên.

Lưu Uyển Ngọc để lộ bí mật đề thi ra ngoài, không ngờ lại bị người có lòng lợi dụng, vốn là bản án Ngu Diệu Sùng một mình để lộ bí mất, ngay sau đó lại biến thành cục diện thanh tẩy ồ ạt quan viên Đại Chiêu.

“Giờ trẫm còn có thể sửa lại lời nói không?” Hoàng đế nhìn Trình Sâm, hai mắt sáng lóng lánh tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Trình Sâm cười khổ một cái, khẽ nói: “Hoàng thượng, nhất thời thần chưa nghĩ ra đối sách, thần thỉnh cầu hoàng thượng, trước khi thần nghĩ ra đối sách thì ngài đừng làm gì cả, tất cả tấu chương có liên quan tới án này đều nén xuống không phê, cũng tạm thời đừng động với Ân Bình hầu.”

“Được, Trình Sâm, nếu có thể mượn cơn gió này vặn ngã Khương Lang, trẫm...”

“Hoàng thượng, phân ưu thay quân là bổn phận của kẻ thần.” Trình Sâm đánh gãy ý định phong quan hoàng đế định nói ra.

Rời khỏi hoàng cung, Trình Sâm dựa vào cửa cung bất động một lúc lâu, y chú ý tới một chuyện, khi ở trong phủ ngay cả giơ tay nhấc chân y cũng cảm thấy khó khăn, một câu cũng không nói được hoàn chỉnh, nhưng hơn nửa canh giờ ở trong cung, sức lực của y dần khôi phục, tinh thần ngày càng tốt.

Chẳng lẽ bởi vì xuất phủ, không uống thuốc đúng hạn?

Trình Sâm khoanh tay, cơ thể run lên nhè nhẹ. Bản thân mắc bệnh, không phải vì ngẫu nhiên, mà do thuốc mỗi ngày uống khiến mình yếu ớt vô lực, khiến mình không thể chú ý tới bản án để lộ bí mật này.

Cấu trúc đề thi chỉ có bốn người y, Diêu Nghiệp, Ngu Diệu Sùng, và hoàng đế biết rõ, ai cũng không có khả năng để lộ ra ngoài, nhưng lần này, đề thi bị lộ, là do y tạo nên, vì người để lộ đề thi ra ngoài, chắc chắn là phụ thân y.

Hoàng đế một lòng cho rằng đây là ván cờ thừa tướng Khương Lang sắp xếp để vặn ngã Diêu Nghiệp, chưa từng nghĩ đến khía cạnh đề thi lộ ra từ một trong tay các thần tử, chắc hẳn ông ta cho rằng lúc bốn người thương luận thì bị người có ý nghe thấy.

Nếu như chuyện mình làm lộ bị hoàng đế biết, chỉ sợ sủng thần như mình cũng sẽ trở thành quân cờ bị hi sinh cho Diêu Nghiệp.

Diêu Nghiệp là người không có khả năng bị trừng trị nhất, không phải vì Diêu Phi, mà là do Diêu Ý Chân.

Diêu nhị tiểu thư chanh chua, có một thân phận không ai hay: muội muội sinh đôi của đương kim thiên tử, con gái ruột của Hiếu Đoan thái hậu.

Ở Đại Chiêu, thai song sinh bị cho rằng đại hung, không may mắn, dường như nhà ai có thai song sinh đều giết chết cặp song sinh khi chưa chào đời. Hoàng gia cũng không ngoại lệ, khác biệt là ngoại trừ giết cặp song thai, phi tần sinh hạ song sinh còn bị coi là điềm xấu mà ban chết.

Hai mươi mốt năm trước, lúc ấy Hiếu Đoan thái hậu vẫn chỉ là một tần phi không được sủng đã cầu xin phụ thân Diêu Nghiệp trợ giúp, giết chết thái y chẩn đoán bà mang song thai, phụ thân Diêu Nghiệp lấy xuất thân quân đội điều động, dùng đủ loại thủ đoạn, hoặc là lấy võ đe dọa hoặc thu mua bằng tiền, đè ép tin tức Hiếu

Đoan thái hậu mang song thai xuống, cũng xếp người vào cung, ôm bé gái sinh ra sau đó.

Tin tức này, Trình Sâm nghe được trong một lần hoàng đế say rượu ngẫu nhiên than thở, hoàng đế phàn nàn Hiếu Đoan thái hậu gây áp lực cho ông ta, muốn ông ta tuyển hôn phu cho Diêu Ý Chân.

“Muội muội được chiều quen, coi trời bằng vung, nhà ai dám lấy chứ? Nhưng mẫu hậu chỉ cảm thấy thua thiệt muội muội, cho rằng muội muội làm ầm ĩ thế nào cũng được...”

Hơn hai mươi năm, Diêu gia ít xuất hiện giải quyết công việc, cũng không vì mình làm ơn mà cầu báo đáp, đến nay Diêu Nghiệp chỉ là nhị phẩm, lại cẩn trọng, không oán hận, Diêu Phi hiền huệ dịu dàng, sinh ra Nhị hoàng tử tuấn tú thông minh, gan dạ sáng suốt hơn người, được hoàng đế yêu thương, hoàng đế và Hiếu Đoan thái hậu đang dọn chướng ngại để đề Diêu Nghiệp lên đại thần nhất phẩm, không có khả năng xử trí Diêu Nghiệp.

Trong chén sứ trắng, nước trà xanh biếc thanh tịnh trong suốt, Trình Sâm cầm lên, nhấp một ngụm nhỏ, rõ là trà ngon, hương thơm vấn vít lượn quanh mũi, y lại cảm thấy thật đắng chát.

Lục La châm trà, y lại chờ, y đã chờ hơn nửa canh giờ vẫn không thấy Ngu Quân Duệ xuất hiện, Diệp Tố Huân cũng không đi ra chào hỏi, rõ ràng, lúc này Ngu Quân Duệ đang ôm Diệp Tố Huân ngủ.

Trình Sâm nhìn Diệp Dương thị chơi ngón tay ở bên cạnh xuất thần, sau khi vụ án này kết thúc, có nên vụng trộm mang Diệp Dương thị đi đổi mặt cho mỹ nhân trong tranh y vẽ không?

Nhà kề phía tây mở cửa, Ngu Quân Duệ ló đầu ra, vẫy vẫy tay với người hầu ở ngoài, Lục La và Tử Điệp nhẹ nhàng bưng vật phẩm rửa mặt đi vào, rất nhanh lại đi ra, có tiếng nói chuyện khàn khàn, lời nói dịu dàng khe khẽ, ước chừng qua một phút đồng hồ, Ngu Quân Duệ bê nước rửa mặt ra.

“Thức ăn còn nóng chứ? Mang vào cho tiểu thư nhà người dùng.”

Rốt cuộc đã phóng túng đến mức nào? Lại ngủ nguyên cả buổi sáng! Trình Sâm vừa sầu não vừa hâm mộ, thể nghiệm như vậy, cả đời mình cũng khó có thể trải qua.

“Có tâm sự à? Sắc mặt huynh tái quá.” Ngu Quân Duệ ngồi đối diện Trình Sâm.

“Ừm, có tâm sự.” Trình Sâm rũ mắt xuống, lông mi dài che đi con mắt sâu thẳm như đáy vực.

Một người trang phục xanh bó thân, đường làm quan rộng mở, tư thế hiên ngang. Người kia khoác áo bào trắng rộng thùng thình, hai vai sụp xuống, sắc mặt tái nhợt, ốm yếu không có sức sống.

Ngu Quân Duệ thấy Trình Sâm không nói thẳng, cũng chẳng để ý, hỏi: “Đã dùng bữa tối chưa?”

“Đã ăn rồi.” Trình Sâm ỉu xìu trả lời.

Ngu Quân Duệ “a” một tiếng, không tiếp tục khách sáo, đứng lên nói: “Vậy huynh ngồi chơi, ta đi ăn cơm trước.”

Cả ngày hôm qua hắn chưa ăn một hạt cơm nào, tận tình cả đêm, giờ đói bụng vô cùng.

Thời gian Ngu Quân Duệ ăn cơm, trong bụng Trình Sâm lại xoắn xuýt khó quyết định, vì sao Trình Phủ phải để lộ đề thi, y không nghĩ ra nguyên do, nhìn qua cũng rõ Trình Phủ không có khả năng cùng phe với Khương Lang.

Ngu Quân Duệ ăn cơm xong, Trình Sâm cũng đã có quyết định riêng, cũng không nói đề thi bị lộ là do mình, chỉ nói tin Ngu Diệu Sùng gặp chuyện không may, dĩ nhiên cũng nói đến chi tiết chỉ có bốn người biết đề thi.

“Cha ta không thể tiết lộ đề thi được.” Ngu Quân Duệ trầm ngâm nói.. Tính tình của Ngu Diệu Sùng là vậy: Ngoài mạnh trong yếu, nhát gan sợ chết, chuyện khi quân diệt tộc thế này, cho mười lá gan cha hắn cũng không dám làm.

“Hoàng thượng cũng nghĩ không phải ông để lộ, chỉ là chứng cứ rất xác thực.” Trình Sâm khẽ nói.

“Thế nào là chứng cứ xác thực?” Ngu Quân Duệ cười nhạo, “Huynh cùng Diêu Nghiệp, không thể chủ động để lộ bí mật, nhưng ai biết được sẽ không vô ý lộ ra?”

“Giờ không phải lúc truy cứu ai làm lộ, cái cần nghĩ là cách cứu người kìa.” Trình Sâm cau mày nói.

“Cứu người? Còn cứu được ư?” Ngu Quân Duệ nhìn chằm chằm Trình Sâm.

“Phải xem có nghĩ được cách hay không đã, phía hoàng thượng, ta đã đi cầu tình, tạm thời sẽ không xử lí, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra cách.”

“Để lộ đề thi ân khoa, là chuyện lớn như thế, sao hoàng thượng chịu đè xuống? Trình Sâm, chuyển ẩn ở sau, nếu huynh không chịu nói thì ta hoàn toàn không biết gì, nghĩ cách kiểu gì?” Ngu Quân Duệ lạnh lùng đáp.

Trình Sâm im lặng hồi lâu, Ngu Quân Duệ đang định nói thêm đả động y thì Trình Sâm mở lời.

“Ngày đó hoàng thượng đăng cơ, Khương Tương nắm trọng quyền, muốn ép Khương hoàng hậu nhận đứa con của Lâm phi đã qua đời làm thái tử, hoàng thượng bèn cố ý lập Nhị hoàng tử Diêu Phi sinh ra là thái tử, án lộ cơ mật lần này, hoàng thượng nghi ngờ Khương Tương cố ý làm để vu oan hãm hại Diêu Nghiệp...”

“Nói vậy, nhìn như là án để lộ bí mật khoa cử, thực tế lại là cuộc phân tranh của Khương Tương và hoàng thượng, cha ta chỉ là vật hi sinh.” Ngu Quân Duệ nhíu mày, bị kẹp ở giữa hai con cá sấu lớn giao đấu, cũng không dễ dàng hóa giải.

“Đúng vậy.”

“Đã qua ngày, còn ba ngày nữa thì bắt đầu thi, cha ta bị tống vào đại lao, ai đảm nhiệm chức chủ khảo ân khoa mới?” Ngu Quân Duệ trầm tư một lát rồi hỏi.

“Chưa có ai, Khương Tương đề cử Lễ bộ Thượng thư Cát Chuẩn, hoàng thượng không đồng ý, bên người hoàng thượng, ta và Diêu Nghiệp thì bị liên lụy, những người khác...”

Tâm phúc của hoàng đế, người có đủ uy vọng ví dụ như Lại bộ Thượng thư, hoặc Hình bộ Thượng thư thì ông ta không dám bổ

nhiệm, sợ họ bị vu oan ngã ngựa, người không đủ uy vọng thì Khương Lang lại mở miệng phản đối.

“Trình Sâm, chỉ còn ba ngày là tới ngày thi, nhóm cử tử tập trung trong kinh thành, phải mở khoa thi đúng hạn, chuyện cấp bách, huynh lập tức xin hoàng thượng khâm điểm Cát Chuẩn gì đó mà Khương Tương đề cử làm chủ khảo, ngày mai lập tức thiết kế nội dung khoa thi mới, lần này ra đề, huynh muốn tránh hiềm nghi thì đừng tham gia, quan viên theo hoàng thượng cũng không tham gia.”

“Ý huynh là...” Trình Sâm giương mắt Ngu Quân Duệ, mắt lập tức sáng lên, “Ý huynh là gậy ông đập lưng ông?”

Dù là quan viên phái nào ra đề, hoàng đế vẫn luôn là người biết rõ nội dung, mà đề thi vô cớ bị lộ bí mật, ai dám nghi ngờ là hoàng đế tiết lộ?

“Đúng như vậy. Đầu tiên, để bảo vệ quan viên dưới trướng mình, Khương Lang cũng sẽ cực lực tìm lí do thoái thác cho cha ta, cha ta không có việc gì, tương đương với việc hoàng thượng thắng ván này, địch nhân nhụt chí, tạm thời sẽ không làm khó hoàng thượng, tiếp theo, nhân tài được tuyển ra từ ân khoa, nếu hoàng thượng có ý muốn xếp vào các bộ, chắc hẳn lực cản sẽ giảm lớn.”

“Ta lập tức tiến cung.”

Trình Sâm đứng lên, thần thái sáng láng, vẻ mặt vốn hơi tái do bệnh cũng không còn.

“Không được, không phải huynh bị bệnh à? Bệnh sắp chết rồi, sao còn vào cung? Cha huynh lo lắng, nên tiến cung xin hoàng thượng để thái y tới xem bệnh mới đúng.”

“Việc này....” Trình Sâm đứng vững, mày nhíu thành chữ xuyên.

Vì sao để phụ thân Trình Sâm đi, dĩ nhiên là để tránh lộ bí mật, che giấu sự thật là Trình Sâm góp lời cho hoàng đế, khiến Khương Lang không nghi ngờ Trình Sâm sau khi xảy ra chuyện.

Trình Sâm có thất khiếu lung linh tâm, ắt hẳn sẽ nghĩ tới, nhưng tại sao lại do dự.

Trong lòng Ngu Quân Duệ khẽ động: người để lộ đề thi, chỉ sợ là Trình Phủ - phụ thân Trình Sâm!

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Một Tay Che Trời

Trình Sâm cũng là người ra đề, liên lụy tới cả nhà họ Trình và con trai ruột của mình, vì sao Trình Phủ làm như thế? Ngu Quân Duệ cảm thấy nguyên nhân Trình Phủ để lộ bí mật không thể lơ là.

Trình Sâm không nói với hắn phụ thân y để lộ cơ mật, ắt không nói hết toàn bộ sự việc, vẻ mặt Ngu Quân Duệ không thay đổi, không hỏi trực tiếp nghi ngờ trong lòng.

“Huynh viết mấy chữ, ta thay huynh tới Diêu gia một chuyến.” Ngu Quân Duệ suy tư chốc lát rồi nói.

“Tìm Diêu Nghiệp truyền tin cho hoàng thượng?” Trình Sâm có chút do dự.

“Đúng vậy, nhưng người tiến cung không phải Diêu Nghiệp.” Ngu Quân Duệ thản nhiên nói. Theo hắn biết, Diêu Ý Chân có phần được thái hậu thích, thường xuyên tiến cung.

Dĩ nhiên, Trình Sâm cũng nghĩ tới mặt này, cực kì vui vẻ, vung tay đề bút nói sơ qua kế hoạch.

Trình Sâm hồi phủ rồi, Ngu Quân Duệ vào sảnh tìm một bức tranh chân dung, lấy dao khoét ống trúc làm trục ra, nhét cuộn giấy nhỏ Trình Sâm viết vào, lại làm thêm một khối sáp chặn lại.

Làm xong, Ngu Quân Duệ muốn nhìn Diệp Tố Huân mới tới Diêu phủ, nhưng phòng Diệp Tố Huân đã cài then, Lục La báo cho hắn nàng đang tắm rửa.

Công việc gấp hơn, Ngu Quân Duệ nhìn nhìn quyển trục trong tay, thôi không dỗ dành người, ra cửa đi về phía Diêu gia.

“Tốt! Thật quá tốt!” Diêu Nghiệp đọc thư, hưng phấn vỗ tay, bỏ qua tội vượt tường vào của Ngu Quân Duệ.

“Trình Sâm còn nhờ ta chuyển cho Diêu Thượng thư một câu: quyển trục này nên để Diêu nhị tiểu thư đưa vào cung mới tốt.”

Diêu Nghiệp vốn định hô hạ nhân chuẩn bị kiệu, nghe xong lời Ngu Quân Duệ vội vàng khép miệng, dừng lại, thở dài, “Trình Sâm nghĩ sâu xa.”

Diêu Nghiệp sống lâu trong quan trường, vừa nhắc lập tức hiểu, Ngu Quân Duệ cũng không nói nhiều, cáo từ rời đi.

Quả nhiên Diêu Nghiệp được nhắc nhở thì càng cẩn thận, chỉ sợ Khương Lang lại ngáng chân lần nữa, Diêu Nghiệp mở tranh ra nhìn, là một bức tranh chuối tây trong mưa, gọi Diêu Ý Chân tới, dặn dò kĩ càng một phen, tỉ mỉ nói qua một lượt người và tình huống có thể gặp phải trong cung, đồng thời kể luôn cách ứng đối như thế nào.

Trên đường tiến cung, Diêu Ý Chân quả nhiên gặp hoàng hậu Khương thị, Khương thị cười cười giữ chặt nàng nói chuyện, chưa nói được vài câu, một cung nữ trong Trung cung bưng hoa quả tới lại không cẩn thận đổ vào người Diêu Ý Chân.

Phụ thân quả là liệu sự như thần, Diêu Ý Chân âm thầm tặc lưỡi, vỗ vỗ thân váy dính đầy nước trái cây, không chờ hoàng hậu kéo đi Phượng Nghi cung thay váy, đã giậm chân mắng ả cung nữ kia, đồng thời chạy về phía Ninh Ân cung của thái hậu.

***

Sau khi rời Diêu phủ, Ngu Quân Duệ đi thẳng tới Trình gia.

Người giữ cửa Trình gia đã sớm được dặn trước, thấy Ngu Quân Duệ vội vàng nghênh vào phủ.

“Đệ đã chạy đi đâu? Sao mãi không thấy bóng dáng.” Ngu Quân Diệp thấy Ngu Quân Duệ, vừa mở miệng đã quở trách, nhào tới đã định đá mấy cước.

“Quân Diệp, đừng nóng vội, mọi người mau nghĩ biện pháp.” Hoa Ẩn Dật giữ chặt Ngu Quân Diệp.

“Ngu Quân Duệ, nếu phụ thân ngươi bị định tội, ngươi cũng khó thoát thân, nghĩ cách nhanh đi.” Trình phu nhân khẩu khí hung dữ nói.

Mọi người đã gấp như vậy, xem ra sau khi Trình Sâm về vẫn chưa lộ ra nửa lời.

Mọi chuyện theo kế hoạch của hắn, mười phần có thể giải quyết, Trình Sâm lại không nói một chữ, Ngu Quân Duệ càng khẳng định nghi ngờ trong lòng: Trình Phủ là người để lộ bí mật.

Trình Sâm sợ để lộ tiếng gió, ngay cả mấy người Trình phu nhân, Hoa Ẩn Dật cũng không dám hé ra.

Ngu Quân Duệ nhìn lướt qua, thấy Trình Phủ không ở trong nội đường, không gặp được Trình Phủ liền không biết nguyên do vì sao ông ta lộ đề, Ngu Quân Duệ tính toán, lộ vẻ sốt ruột nói: “Trình Quốc công không có ở đây sao? Ta có một cách để cứu phụ thân, cần sự giúp đỡ của Trình Quốc công.”

“Phụ thân ta bình thường không ở nhà, đúng lúc, tối nay vừa về, để ta đi gọi.” Trình Hạo nói.

Nghe là có cách cứu người, Trình phu nhân cũng rất vui vẻ, gọi Trình Hạo lại, nói: “Mấy nay phụ thân con vẫn muốn đánh con, để nương đi thay thì tốt hơn.”

Trình Phủ vừa bước vào phòng, Ngu Quân Duệ liền hiểu ra, cũng chẳng cần thăm dò nữa.

Trên người Trình Phủ có một mùi thơm nhàn nhạt khiến người ta xem nhẹ, mùi thơm này, từ nhỏ Ngu Quân Duệ đã ngửi quen, đó là mùi thơm chỉ có trên người Lưu Uyển Ngọc.

Lưu Uyển Ngọc còn bảo phụ thân mình phối loại huân hương này cho cô ta, mùi hương thanh đạm, vấn vít không tan, cô ta vẫn luôn mang theo túi hương này, chưa từng đổi qua loại hương khác.

“Ngu Quân Duệ, ngươi có cách cứu phụ thân mình?”

“Đúng vậy, còn xin Quốc công hỗ trợ mới thành.” Ngu Quân Duệ thi lễ, thuận miệng nói tiếp: “Nhất định không phải phụ thân ta để lộ bí mật, chỉ cần trì hoãn việc này một chút, rất dễ dàng tra ra người lộ bí mật là ai.”

Bắp thịt trên mặt Trình Phủ run run, sắc mặt tức thì tái trắng. Ngu Quân Duệ cười lạnh, thì ra thật sự là ông ta, chỉ vì nữ sắc, ngay cả

chuyện có khả năng giết chết Trình Sâm, hại cả nhà Trình gia tịch thu tài sản cũng dám làm.

“Trước mặt hoàng thượng, ta cũng không tiện chen miệng.” Lúc này, Trình Phủ hận không thể để hoàng thượng hạ thánh chỉ xử tử Ngu Diệu Sùng.

“Quốc công không phải xin tha tội cho phụ thân ta, chỉ cần Quốc câu viết tấu xin hoàng thượng, kéo dài án này để thẩm tra xử lí, không tới ba ngày, ta chắc chắn có thể tra ra hung thủ thật sự trong miệng họ.”

“Nghìn miệng trăm lưỡi, tra như thế nào chứ?”

“Dù không thể điều tra, Quân Duệ cũng có cách để hoàng thượng chỉ xử tử phụ thân, những người khác trong Ngu gia đều có thể thoát thân.”

“Ngu Quân Duệ, mày thật ác độc, tới giờ này mà mày chỉ muốn bảo vệ mạng mình.” Ngu Quân Diệp giận dữ, quát ầm lên.

“Đại ca phụ tử tình thâm, muốn chết cùng phụ thân, nhưng ta thì không.” Ngu Quân Duệ trầm mặt, trả lời lại một câu mỉa mai: “Ngày thường phụ thân làm việc cũng chẳng ra dáng làm phụ thân, biết rõ ta và biểu muội Uyển Ngọc lưỡng tình tương duyệt, lại cưỡng chiếm biểu muội Uyển Ngọc làm thiếp.”

“Cái gì? Ngươi và Lưu Uyển Ngọc lưỡng tình tương duyệt?” Ngu Quân Diệp trợn mắt, không biết vì sao Ngu Quân Duệ nói dối không chớp mắt.

Trình Phủ cảm thấy tiếng sấm ầm ầm trên đỉnh đầu, run rẩy hồi lâu mới hỏi: “Ngu Quân Duệ, ngươi có cách thoát khỏi vụ án?”

“Đúng vậy, phụ thân ta quá vô tình vô nghĩa, cưỡng chiếm biểu muội Uyển Ngọc của ta, lại không biết quý trọng cho tốt, khiến nàng phải trốn đông trốn tây, lần này nếu ông ta chết, cũng do ý trời, vừa khéo giúp ta và biểu muội Uyển Ngọc đến với nhau.”

“Ngu Quân Duệ, lời đại bất hiếu vô liêm sỉ như vậy ngươi cũng nói được? Quả đúng là nhi tử của cái loại hèn hạ vô sỉ Lưu Thị, ngươi cút khỏi Trình phủ cho ta...” Trình phu nhân giận không kềm được, lớn tiếng gào thét.

Ngu Quân Duệ bị Trình phu nhân mắng đẩy ra khỏi Trình phủ, Hoa Ẩn Dật khóc thút thít, nóng nảy cả ngày, trông cậy Ngu Quân Duệ trở về nghĩ cách cứu người, nào ngờ cuối cùng kết quả lại như vậy.

Ngu Quân Diệp lại không bực dọc, y ngồi xuống ghế trầm tư, sau đó, ánh mắt y nghi ngại đặt lên người Trình phủ.

Ngu Quân Duệ và Lưu Uyển Ngọc có lưỡng tình tương duyệt hay không, Ngu Quân Diệp tinh tường hơn ai hết. Từ nhỏ, Ngu Quân Duệ chưa từng trưng ra vẻ mặt tươi cười với Lưu Uyển Ngọc, đào đâu ra lưỡng tình tương duyệt? Càng không nói đến kể từ sau khi Diệp Tố Huân xuất hiện, Ngu Quân Duệ mê đắm Diệp Tố Huân còn không hết.

Đột nhiên hắn ta nói lời đại nghịch bất đạo như thế, chẳng lẽ?

Trình Phủ cũng không biết nội tình, nghe thấy Ngu Quân Duệ nói có thể điều tra hung thủ, lại nói gì mà có tình cảm với Lưu Uyển Ngọc, tâm trạng bị kích thích, nhất thời thơ thẩn. Sau khi Ngu Quân Duệ đi, Trình phu nhân còn hùng hùng hổ hổ, nhưng Trình Phủ mặc kệ, xoay người ra khỏi phòng, đi ra cửa lớn Trình gia.

Trình Phủ sợ Lưu Uyển Ngọc lợi dụng ông ta giết Ngu Diệu Sùng để cùng Ngu Quân Duệ song túc song tê. Chỉ hai ba câu nói của Ngu Quân Duệ đã khiến ông ta nghi ngờ thực ra cũng có nguyên nhân, chỉ vì Lưu Uyển Ngọc mới theo ông ta hơn một tháng, tuy đại phu chẩn đoán cô ta có thai hơn tháng, nhưng kích thước đai lưng áo của cô ả cũng khá to, nom như có vẻ đã hai ba tháng, Trình Phủ nghi ngờ, đứa bé của Lưu Uyển Ngọc không phải của ông ta.

Trước kia chỉ có phần hoài nghi, mà cũng chưa tới nỗi nghi ngờ, bởi vì tính cả thời gian ông ta cứu Lưu Uyển Ngọc và giúp cô ta ẩn núp thì đã ba tháng, nghe xong lời Ngu Quân Duệ, ông ta lại nghi ngờ trong khoảng thời gian đó Lưu Uyển Ngọc đã ra ngoài, gặp Ngu Quân Duệ *.

Ngu Quân Duệ bị đuổi khỏi Trình gia nhưng vẫn chờ ở ngoài, tìm một nơi bí mật gần đó ẩn thân, Trình Phủ đi phía trước, hắn lén lút theo ở sau.

Trình Phủ dừng bước trước tòa nhà cất giấu Lưu Uyển Ngọc, theo thói quen nhìn về phía sau, Ngu Quân Duệ đã sớm phi thân lên nóc nhà, khi ông ta nhìn ra sau, thì yên lặng khinh thân, đứng trên nóc phòng ở trong nhà.

Quả nhiên, Lưu Uyển Ngọc ở trong phòng, Ngu Quân Duệ cũng không chần chờ, nhanh chóng cởi ngoại bào, vo thành một cục, nhân lúc Lưu Uyển Ngọc ra khỏi phòng mở cửa, từ khe hở nơi nóc mái, ném vào dưới góc dưới giường.

Lực ném của hắn vừa phải, xiêm y kia tuy đã rơi vào dưới giường, song vẫn chừa một góc lộ ra ngoài.

Trình Phủ sẽ xử trí Lưu Uyển Ngọc như thế nào, Ngu Quân Duệ không quan tâm nữa, hắn phải nhanh chóng quay lại dỗ Diệp Tố Huân.

Buổi chiều tỉnh ngủ đã rời đi, hi vọng không khiến Diệp Tố Huân hiểu lầm, hơn nữa, hắn không hạ dược, phải giải thích với nàng ra sao đây. Nếu nói Trình Hạo làm, Diệp Tố Huân xấu hổ nóng nảy, chỉ sợ càng tức giận, oan ức này mình đành phải cõng thôi.

Tối qua Diệp Tố Huân bị thuốc làm cho vong tình, ngủ dậy ăn cơm rửa mặt sạch sẽ, đầu óc cũng tỉnh táo lại, nhận ra bản thân trúng thuốc, nàng không trách Lục La, Tử Điệp, lại ghi hết nợ lên đầu Ngu Quân Duệ.

Khi Ngu Quân Duệ quay lại, Diệp Tố Huân cũng chẳng thèm cài then cửa, nàng còn đang chờ hắn để mắng cho một trận đây.

“Tố Tố, cổ tay cổ chân có đau không? Huynh mát xa cho muội.” Ngu Quân Duệ thấp giọng hỏi, nhẹ nhàng kéo chăn ra, cầm cổ tay nàng xoa xoa, trước khi Diệp Tố Huân nổi giận đã nói: “Phụ thân huynh vào đại lao rồi.”

“Báo ứng.” Diệp Tố Huân xì một cái, tuy không nói mấy lời ác độc nhưng cũng thầm hả giận, thân nương nàng nay thần trí mơ hồ, đầu sỏ gây ra là Ngu Diệu Sùng, mấy ngày nay không tới Ngu gia chất vấn, chẳng qua sợ chuyện mẫu thân chịu nhục vỡ lở, khiến thân nương không ngẩng đầu lên được, mới nhịn xuống một bụng đầy lửa giận.

“...Nếu tội danh bị định, huynh và đại ca đều không thể thoát thân.”

Đây là tội xét nhà diệt tộc, Diệp Tố Huân không nói gì, Ngu Quân Diệp không có thù oán với nàng, lại luôn che chở nàng, còn Ngu Quân Duệ và nàng có tình cảm với nhau, tuy Diệp Tố Huân giận hắn, nhưng vẫn hi vọng hắn bình an yên ổn qua ngày.

Ngu Quân Duệ thấy mình thành công di chuyển mục tiêu, thầm vui vẻ, lấy thuốc mỡ đã mua ở y quán trên đường về ra, nhẹ nhàng bôi cho Diệp Tố Huân, lại ấn xoa nặng nhẹ.

Thuốc mỡ hơi lạnh, nhào nặn một hồi, Diệp Tố Huân chỉ cảm thấy giảm không ít đau đớn, khẽ nói: “Sao lúc nãy không xoa?”

“Lúc đó quên mất.” Ngu Quân Duệ thấp giọng giải thích, nếu ban nãy bôi cao trước, chỉ e bị nàng ném xuống giường rồi giẫm nát.

“Thoải mái hơn không?”

“Ừm.”

Thoải mái hơn nhiều, Diệp Tố Huân thích ý khẽ rên, vốn dĩ khó chịu, nghe Ngu gia gặp họa diệt môn, Ngu Quân Duệ tính mạng khó có thể giữ, lời mắng chửi bị nghẹn lại. Bực tức trẻ con muốn phát tiết, lại được tay người kia xoa dịu, chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Ngu Quân Duệ mát xa hồi lâu, cầm cổ tay trắng như tuyết, nghe tiếng rên rỉ của Diệp Tố Huân, cây côn bổng gây chuyện lại lớn dần lên.

Bụng nghĩ không thể, nhưng có chút khó chịu, nghĩ nhìn đỡ thèm cũng tốt, liền cúi người cắn vành tai Diệp Tố Huân trêu chọc, thấp giọng nói: “Lúc lời giường huynh thấy chỗ đó hơi sưng, bôi thuốc mỡ nhé?”

Diệp Tố Huân đỏ mặt, hai người thân mật như thế, Ngu Quân Duệ không chỉ đã chạm vào, dùng miệng ăn nó cũng đã làm, tối qua giằng co cả đêm, chỗ đó đúng thật có hơi đau, nàng cũng không định từ chối, miệng không nói lời nào, nhưng lại hơi mở hai chân ra.

Ngu Quân Duệ lấy ít thuốc mỡ, nhẹ nhàng đưa tay qua lại, nơi mẫn cảm bị chà xát, sưng đỏ không tiêu, lại tràn ra nước trong suốt, côn bổng Ngu Quân Duệ phát sốt, động tác nhào nặn bất tri bất giác nhanh hơn, tiếng nước chậc chậc vang lên, Diệp Tố Huân xấu hổ nóng nảy không thôi, xoay người vùi mặt vào gối, Ngu Quân Duệ thấy Diệp Tố Huân bị mình chọc ghẹo còn không nổi giận, lòng càng ngứa ngáy, dịu dàng nói: “Tố Tố, nó ướt, thoải mái chứ?”

Quả thực khoan khái, Diệp Tố Huân nhẹ ừ một tiếng.

Ngu Quân Duệ không ngờ Diệp Tố Huân chẳng những không nổi giận, còn thẳng thắn như thế, tay càng làm không chần chừ, dò xét lối ra vào, nhẹ ma sát thành bên trong, tìm lấy nơi mẫn cảm nhất của nàng, hung hăng vân vê, khàn giọng trêu chọc: “Tố Tố, thế này có thoải mái không?”

Diệp Tố Huân bị làm cho cả người mềm oặt, miệng cũng trung thực hơn, khẽ nói: “Thoải mái...”

“Gọi Quân Duệ ca ca...”

“Quân Duệ ca ca...”

Bốn chữ Quân Duệ ca ca êm ái làm lửa cháy trong cơ thể Ngu Quân Duệ càng vượng, suy nghĩ không dám ban đầu chẳng biết đã bị ném tới đâu, mang theo ngọn lửa tình dục hừng hực, ngón tay Ngu Quân Duệ càng nhanh và mạnh thêm.

“Tố Tố, có thích Quân Duệ ca ca làm muội như vậy không?”

“Thích...A...”

Diệp Tố Huân ưỡn lưng, đong đưa mông nghênh hợp với động tác của hắn, dường như có côn trùng đang bò trên người nàng, vừa ngứa vừa nóng, nàng chỉ ước gì động tác của Ngu Quân Duệ nhanh hơn chút. Mấy lần sắp lên tới đỉnh, lại thiếu từng phen đâm kích, đương lúc tình trạng khẩn yếu, Ngu Quân Duệ đột nhiên rút ngón tay ra.

Diệp Tố Huân như bị kiến cắn xương, dòng cảm giác tê dại lan từ bụng lên trên, ngọn núi bị kích thích vô cùng chướng, không nhịn được vặn vẹo cơ thể, nhỏ giọng kêu: “Quân Duệ ca ca...”

“Muốn?”

“Không phải...A...”

Ngu Quân Duệ thấy nàng vẫn chưa nói muốn, nhưng hắn không kiên trì được nữa, kéo tay Diệp Tố Huân đè lên chân giữa của mình, để bàn tay nhỏ bé bao lấy, xoa xoa vật đang mất cân bằng, vật kia nóng như lửa đốt, cứng rắn tựa gậy sắt, Diệp Tố Huân sờ vài cái, nhớ tới khoảnh khắc vui sướng khi vật kia xông vào, không ngăn được tiếng rên rỉ yêu kiều tràn ra.

“Tố Tố, muốn nó đi vào trong muội không?”

“Vâng...” Diệp Tố Huân đã bị vật kia đốt sạch lí trí, gật đầu lung tung, “Muốn... Để nó vào đi...”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Giản lược nghìn chữ tả H...

Sau khi xong chuyện, Diệp Tố Huân mơ hồ thật lâu, lúc Ngu Quân Duệ ôm nàng lau người, nàng vẫn chìm trong hôn mê.

Một phen chém giết kịch liệt, hai người đều đầy mồ hôi, Ngu Quân Duệ cũng vào thùng tắm. Hắn đã sớm có ý nghĩ nên thùng tắm này vốn được làm theo yêu cầu, rất lớn, hai người ngồi cùng cũng không thấy chật.

Ôm sát quả hồng, hai tay ma xát cọ rửa cơ thể mềm mại trắng nõn, điêu lớn lại rục rịch, Diệp Tố Huân ghé vào lồng ngực hắn thở phì phò, vô lực xin tha: “Quân Duệ ca ca, muội không muốn....”

Đã mệt lử, mùi vị kia dù tốt, cũng không thể tiếp tục muốn.

“Không muốn?” Ngu Quân Duệ kéo tay Diệp Tố Huân đè lên cây gậy đang kích động, cười nhẹ nói: “Nó còn chưa mệt mỏi, muội lại mệt trước?”

Đã mệt tới mức chỉ muốn nằm yên, Diệp Tố Huân chẳng còn xấu hổ gì nữa, liều mình lắc đầu nói: “Thật sự không muốn, vật kia của huynh thay đổi suốt ngày giống như uống thuốc ấy.”

“Được, không cần thì thôi.” Ngu Quân Duệ sáp lại gần cắn cắn cổ Diệp Tố Huân, ôm người ra khỏi thùng tắm, cẩn thận lau sạch sẽ,

ôm lên giường đắp chăn, qua loa dọn dẹp mình rồi nằm xuống, mở vòng tay, kéo người vào lòng.

“Tố Tố.”

“Ừm?”

“Lần này là Lưu Uyển Ngọc hãm hại cha huynh.”

“Sao có thể là cô ta chứ?” Diệp Tố Huân ngồi dậy.

“Nằm xuống, đừng để lạnh.” Cơ thể trơn bóng không mặc xiêm y, ngồi dậy như thế, một mảnh cảnh xuân đập vào mắt, Ngu Quân Duệ không nhịn được muốn áp đảo người.

Diệp Tố Huân nhận ra lang quang trong mắt hắn, thoáng tỉnh táo lại, nghiêng đầu liếc Ngu Quân Duệ, dở khóc dở cười nói: “Thật không biết xấu hổ, suốt ngày nghĩ tới chuyện đó.”

“Nằm cùng muội, sao có thể không nghĩ tới?” Tâm trạng Ngu Quân Duệ rất tốt, cũng không thèm để ý Diệp Tố Huân chế giễu, ôm chặt nàng hơn, tựa cằm lên đầu nàng, cười nói: “Kiếp trước, có hôm buổi tối chỉ hai lần, sáng hôm sau muội liền hỏi huynh, có phải bị bệnh hay không, huynh hồ đồ một lúc, sau đó mới biết thì ra số lần của tối đó ít đi.”

“Huynh nói hưu nói vượn.” Diệp Tố Huân xấu hổ, tuy biết tám phần là thật, nhưng vẫn nóng nảy đến mức luống cuống, đập Ngu Quân Duệ một phát, chôn sâu mặt vào lồng ngực hắn, cũng không dám nhìn thêm lần nào.

Tố Tố mềm mại dựa vào hắn như vậy, tựa như đời trước. Hốc mắt Ngu Quân Duệ có chút chua xót, càng ôm chặt Diệp Tố Huân,

yên tĩnh ôm một lúc, không nhịn được cúi đầu xuống, khẽ hôn lên trán nàng.

“Đừng làm rộn... muội mệt.” Mới im lặng một lúc, mắt Diệp Tố Huân đã díp lại, mơ mơ màng màng lầm bầm, dựa vào lồng ngực Ngu Quân Duệ ngủ một cách ngon lành.

“Ngủ đi.” Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng Diệp Tố Huân, mở to mắt không dám ngủ, hai người bất ngờ hòa thuận như thế, hắn chỉ sợ nếu mình vừa nhắm mắt, tỉnh lại chỉ thấy Diệp Tố Huân lạnh lùng như băng.

Diệp Tố Huân đã chìm vào giấc ngủ đột nhiên mở mắt, hỏi: “Huynh đã nghĩ ra cách cứu cha huynh rồi chứ?”

“Ừm.” Ngu Quân Duệ vốn định nói "ngủ đi hửng đông sẽ kể cho muội nghe" thì chợt nhận ra, bờ môi nhếch lên, gần như không thể khép miệng, đây là Diệp Tố Huân quan tâm hắn! Sợ Diệp Tố Huân lo lắng, Ngu Quân Duệ nói chi tiết mưu tính của bản thân và Trình Sâm ra.

“Làm như vậy cũng có thể cứu cha huynh ra, nhưng vẻn ven như vậy, chỉ sợ sau đó Khương Lang lại nghi ngờ, nhận ra trúng bẫy, sẽ không cam lòng, ông ta không động được Diêu Nghiệp, chẳng chạm được Trình Sâm nhưng muốn gây trở ngại cho Ngu gia thì dễ như trở bàn tay, không bằng bỏ đường tắt, để cha huynh được ân xá.” Diệp Tố Huân trầm ngâm một hồi rồi nói.

“Muội muốn nói, mưu đồ trước đó chỉ là trong tối, còn ngoài sáng, chúng ta để hoàng đế cứu cha huynh đọ sức với Khương Lang?”

“Ừ.”

“Kế hay, chỉ là, làm thế nào?” Ngu Quân Duệ vỗ tay, lại có chút phát sầu.

“Hợp ý, lấy lòng quân vương.” Diệp Tố Huân thản nhiên nói: “Theo như huynh nói, hoàng đế cũng không phải vật bình thường, để cha huynh tóm tắt rõ ràng cách nhìn khác làm giảm mâu thuẫn giữa ông ta và Khương Lang, chắc chắn ông ta sẽ thuận tay đẩy thuyền.”

“Được, ngày mai huynh sẽ đi hỏi Trình Sâm sở thích của hoàng đế.” Ngu Quân Duệ cười, hôn Diệp Tố Huân một cái, nói: “Hai việc này đồng thời tiến hành, chẳng cần lo thêm gì nữa, ngủ đi.”

Diệp Tố Huân cong môi, sẵng giọng: “Huynh còn chưa nói sẽ xử lí biểu muội xinh đẹp làm lộ đề thi như thế nào đấy.”

Đây là Diệp Tố Huân đang uống dấm chua:D, Ngu Quân Duệ vội thổ lộ: “Lưu Uyển Ngọc chỉ là biểu muội thôi, muội là nương tử của huynh, bên nào nặng nhẹ vừa nhìn đã rõ, việc cô ta hại cha huynh tạm không nhắc đến, chỉ riêng việc đời trước ả ta hại chết muội, tự nhiên huynh ăt hung hăng xử trí cô ta.”

“Nói bậy, còn chưa thành thân, ai là nương tử của huynh?” Diệp Tố Huân uốn éo xoay người, mặt xoay vào trong tỏ vẻ tức giận.

“Được được, đợi thành thân xong lại gọi nương tử.” Ngu Quân Duệ hoan hỷ tới mức muốn ngồi dậy khoa tay múa chân.

“Ai muốn thành thân với huynh, nghĩ hay ghê.”

Đúng là nghĩ hay, Ngu Quân Duệ cũng không múa mép khua môi, ôm Diệp Tố Huân từ phía sau, từ từ kể lại hành động báo thù đêm nay của mình.

“Cô ta... cô ta lại ti tiện như thế, nương thân Trình Phủ làm tiểu thiếp nuôi bên ngoài!” Diệp Tố Huân ngây người, lắc đầu thở dài không thôi, lúc sau mới nói: “Nghe huynh nói vậy, Trình Phủ cũng chỉ là tham sắc của cô ta mà không yêu cô ta thật lòng, dĩ nhiên không chút mảy may tin tưởng cô ta.”

“Ừm, huynh chắc ả ta sẽ bị Trình Phủ giày vò, sau đó bán vào nơi bướm hoa.”

“Ngày mai huynh loan tin này ra ngoài đi.”

“Cái gì?” Ngu Quân Duệ ngẩn ngơ, nghĩ là mình nghe nhầm, “Lộ ra rồi, Trình phủ có đồng ý không, Trình phu nhân sẽ làm thế nào, thì cũng sẽ đón cô ta vào Trình gia, mà cô ta còn là thiếp thất của cha huynh trên danh nghĩa, hôm đó cha ta còn xếp tiệc rượu nạp thiếp cơ mà!”

Cha hắn sẽ đặt mặt mũi ở đâu?

“Cha huynh cần mặt mũi sao?” Diệp Tố Huân nổi giận mắng: “Chuyện làm bên ngoài không bằng cầm thú, chưa từng bận tâm tới thể diện.”

Đây là Diệp Tố Huân báo thù trong bóng tối cho mẫu thân, muốn nhờ vào việc này làm cha hắn mất mặt, khiến cha hắn không thể ngóc đầu lên. Ngu Quân Duệ lưỡng lự, chuyện này, là một người con khó có thể làm.

“Cũng không phải chỉ để làm mất mặt cha huynh.” Diệp Tố Huân nhận ra Ngu Quân Duệ băn khoăn, nói: “Đây cũng là chuyện tốt cho tất cả mọi người, huynh nghĩ đi, tình trạng thực của Lưu Uyển Ngọc bây giờ cũng đủ đáng thương, thấy cô ta rơi vào trăng hoa, làm sao

tàn nhẫn được? Huống hồ, cậu huynh cũng sẽ chuộc cô ta ra, cớ gì làm người ác? Nếu không ai chuộc, dựa vào nhan sắc và thủ đoạn của cô ta, lại túm được tay một người có quyền....”

Khi đó càng khó giải quyết, mà nếu giờ cô ta vào Trình gia, Trình phu nhân không phải người dịu dàng, Trình Sâm đã có cảnh giác với cô ta, dù cô ta có xảo ngôn mị sắc Trình Phủ sủng ái lần nữa, cũng không tạo nổi sóng nhỏ.

Ngu Quân Duệ nghĩ, cảm thấy có lý, trong bụng nghĩ, không biết Diệp gia đã xảy ra chuyện gì, nếu có Diệp Tố Huân ở, chắc chắn sẽ bảo vệ được. Về phía tiêu cục, theo hắn tính toán, mấy ngày nay chắc cũng đã có tin tức, chẳng hay Diệp Triển Dương còn sống hay không? Nếu chết rồi, chỉ sợ nộ khí vừa ngớt của Diệp Tố Huân sẽ lại bùng cháy.

Chuyện Lưu Uyển Ngọc, có thể làm to chuyện để người khắp nội thành biết, cũng có thể chỉ cho vài người trong phạm vi nhỏ biết. Theo cách nghĩ của Diệp Tố Huân, dĩ nhiên càng nhiều người biết càng tốt. Ngu Quân Duệ cuối cùng cũng không làm theo kế sách của Diệp Tố Huân, sáng sớm hôm sau, hắn tới Trình gia.

Tối hôm qua Trình phu nhân mắng chửi một hồi xong, lại được Ngu Quân Diệp khuyên ngăn.

Ngu Quân Diệp nghi ngờ Trình Phủ có liên quan tới bản án của cha y, lời kia của Ngu Quân Duệ là cố ý, y không tiện nói thẳng, chỉ là khích lệ Trình phu nhân về khía cạnh khác.

“Dì Tuyền, Quân Duệ kia giỏi nhất là kích động người khác, hắn làm chúng ta không thoải mái, nhưng chắc có lẽ đã nghĩ đến cách

cứu cha con rồi, mới cố ý trêu chọc chúng ta như vậy, khiến chúng ta lo lắng."

Trình phu nhân nghe xong lời của Ngu Quân Diệp thì nửa tin nửa ngờ, cũng không hạ lệnh chặn Ngu Quân Duệ vào cửa, lúc hắn đến, người giữ cửa Trình gia không chặn lại, ngay cả bẩm báo cũng không, cứ thể để hắn trực tiếp đi vào.

Ngu Quân Duệ gọi một a hoàn dẫn đường, đi tìm Trình Sâm.

Trình Sâm vẫn còn nằm trên giường giả bộ bệnh, thấy Ngu Quân Duệ tìm đến, biết hắn không có chuyện gì ắt không vào điện Tam Bảo, chẳng cần Ngu Quân Duệ ám chỉ đã phất tay để nha hoàn hầu hạ trong phòng lui xuống.

"Trình Sâm, ta nghĩ, huynh biết rõ, hung thủ thật sự sau án này, là cha huynh." Ngu Quân Duệ đi thẳng vào vấn đề.

"Đúng vậy, hôm qua, trước khi tìm huynh, ta đã biết." Trình Sâm gật đầu, cũng không che dấu, Ngu Quân Duệ đoán được rồi, bản thân có nói dối cũng chỉ rước lấy sự khinh thường, hơn nữa, Ngu Quân Duệ chọn tìm y nói thẳng, ắt sẽ không nói cho người ngoài, ý nghĩ nhanh nhẹn này, Trình Sâm vẫn có.

Ngu Quân Duệ thầm bội phục, Trình Sâm thừa nhận với hắn, cũng đỡ phải hao tâm trù tính giăng bẫy y trong lời nói, lập tức kể lại chuyện Trình Phủ và Lưu Uyển Ngọc cấu kết.

"Ra vậy, ta đang nghĩ, ông không thể nào là người của Khương Tương, vì sao phải làm như thế, thì ra là vậy." Trình Sâm lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn Ngu Quân Duệ, ánh mắt sáng ngời, nói: "Huynh

muốn ta nói cho mẫu thân biết, để mẫu thân tiếp Lưu Uyển Ngọc vào phủ."

"Ừ."

"Làm vậy, cha huynh, Ngu gia, đều mất hết thể diện." Trình Sâm mỉm cười, nói: "Ngu Quân Duệ, nói cho ta biết nguyên nhân thực sự, nếu không, ta không đồng ý. Dù sao, chỉ cần Lưu Uyển Ngọc không vào cửa, thể diện mẫu thân ta sẽ không bị tổn thương, chuyện cha ta vẫn luôn ở ngoài không về, bà biết có ẩn tình, nhưng không bức ép, chính là vì không muốn đón người vào nhà họ Trình."

Trình Sâm là lão hồ ly, không nói thật không được, Ngu Quân Duệ cười khổ một cái, nói: "Tình trạng của mẫu thân Tố Tố huynh cũng thấy rồi, ban đầu bà ấy cũng không như thế."

Vốn là người bình thường, lại biến thành người ngốc thần trí mơ hồ. Nguyên nhân trong đó, Trình Sâm vừa liên hệ, tức thì rõ ràng, trong lòng là lửa giận hừng hực thiêu đốt.

"Ngu Quân Duệ, chỉ vì ông ta là phụ thân huynh, huynh lại... Huynh lại..."

Trình Sâm phẫn nộ đến cả người run run, muốn mắng, lại nghẹn ở cổ, trong lòng bi thương, nghĩ tới nếu Hoa Ẩn Dật biết Ngu Diệu Sùng ti tiện như thế, thậm chí ngay cả thê tử cố giao (bạn cũ) cũng muốn nhúng chàm, không biết sẽ đau lòng tới cỡ nào?

"Ta biết xử lí ra sao đây?" Hai tay Ngu Quân Duệ ôm đầu, vô lực, vai chùng xuống.

"Trình Sâm, ta cũng giống như huynh khi biết phụ thân không để ý tới tính mạng huynh, bỏ mặc họa diệt môn sẽ rơi xuống đầu Trình

gia mà tiết lộ đề thi ra ngoài, rõ ràng huynh tức giận muốn chết, lại chỉ có thể ép xuống thay ông ta."

Trình Sâm chán nản thở dài, thấp giọng hỏi: "Ngày đó Tố Huân muội muội khóc đỏ bừng mắt, là vì chuyện này sao?"

"Ừ." Ngu Quân Duệ nhẹ gật đầu, trầm giọng nói: "Nàng phẫn nộ, tức giận, lại không thể tới nhà ta tìm cha ta quở trách, mà ta là tình lang của nàng, lại không thể ra tay giúp đỡ, thay nàng đòi công đạo."

Trình Sâm "ừm" một tiếng, nhẹ gật đầu, thầm nghĩ huynh không thể tìm cha ngươi tính sổ hả giận thay Diệp Tố Huân, nhưng ta thì có, tuy có thể để ông ta thoát thân khỏi bản án này, nhưng khiến ông ta nếm chút khổ sở trong tù, lại là việc rất nhỏ.

Hai người nghĩ đến tâm sự riêng, trong phòng nhất thời im ắng, mãi lâu sau, Ngu Quân Duệ nói ra mục đích khác của mình khi tới đây: nghe ngóng sở thích của hoàng đế.

"... Tố Tố có ý, song kế cùng thực thi."

"Diệu kế." Trình Sâm vỗ tay tán thưởng, suy nghĩ một chút nói: "Huynh cẩn thận tìm một người, người này..."

Trình Sâm nói được một nửa, đột nhiên ngây người, nhìn Ngu Quân Duệ không chớp mắt, người y muốn tìm, hình như là Ngu Quân Duệ.

"Ngu Quân Duệ." Trình Sâm nói ngày, rồi hỏi: "Hôm đó, huynh có tới núi Huyền Không chứ?"

"Có." Ngu Quân Duệ ngay cả nhớ lại cũng không cần, đáp: "Có đi qua, hôm đó là ngày Tố Tố mất tích, nếu như không nhầm, thì hôm

đó Tố Tố được huynh cứu thì phải.”

“Nói như thế, người kia là huynh rồi, ngày đó ta phụng ý chỉ hoàng thượng, tìm huynh khắp chân núi...”

“Tìm ta khắp nơi, tìm cả ngày, lại trùng hợp cứu Tố Tố! Tại sao muốn tìm ta?” Ngu Quân Duệ thoáng ngẩn ngơ, bỗng nhiên nhảy dựng lên, kêu: “Trình Sâm, không phải là người ta tiện tay cho tranh ngọc thạch là đương kim hoàng đế, sau đó, vừa khéo hoàng đế rất thích nó, liền ra lệnh sủng thần là huynh tìm ta?”

“Chính xác.” Trình Sâm buông tay, đúng là vừa khéo đúng lúc. “Hoàng thượng thấy tranh ngọc thạch thì như nhặt được báu vật, tìm khắp nơi không thấy huynh, mệt mỏi, sau khi hồi thành vẫn để ta tìm huynh, ông ta sợ kẻ dưới học theo, không dám công khai việc này, cũng không để quá nhiều người đi tìm huynh, chỉ căn dặn một mình ta.”

“Nói vậy, phía hoàng thượng dễ hơn rồi, tranh ngọc thạch là đại ca ta vẽ.”

“Ngu Quân Duệ, huynh có thể để Quân Diệp làm, rồi tự nhận mình làm.”

“Hư danh phù lợi này lấy để làm gì?” Ngu Quân Duệ nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Ta có thể dựa vào thực lực, gây cho mình một phương trời khác.”

Đây mới đúng là bản sắc nam nhi! Trình Sâm thầm bội phục, nghĩ tới Diệp Tố Huân ở cùng người như vậy, cũng không tính là bẽ mặt. Liên hệ tới chuyện đổi da mặt, lại cực kì băn khoăn, Ngu Quân Duệ

cáo từ với y, muốn đi tìm Ngu Quân Diệp bàn chuyện tranh ngọc thạch, y cũng không nghe thấy.

Ngu Diệu Sùng không để ý thân phận thê tử cố giao của Diệp Dương thị muốn cưỡng ép, nguyên nhân gây ra là khuôn mặt đẹp như tiên kia, nếu mang Diệp Dương thị ra, đổi mặt cho Hoa Ẩn Dật, có phải nàng sẽ lấy lại tất cả thuộc về mình? Phẩm hạnh của Ngu Diệu Sùng đúng là khiến người xem thường, nhưng ông ta là phụ thân con trai Hoa Ẩn Dật, tầng quan hệ này khó có thể dứt bỏ, đối với Hoa Ẩn Dật mà nói, điều tốt nhất là đoàn tụ với trượng phu và nhi tử, được nhi tử hiếu thuận, trượng phu sủng ái.

Trình Sâm xoa môi, nhớ tới nụ hôn giống như trong mơ vừa rồi.

Cán cân chậm rãi nghiêng sang một bên, cuối cùng, sức nặng của Hoa Ẩn Dật hoàn toàn áp đảo Diệp Tố Huân và Diệp Dương thị, Trình Sâm quyết định, sau khi án lộ đề thi hoàn tất, sẽ vụng trộm bắt cóc Diệp Dương thị, đổi mặt cho Hoa Ẩn Dật.

“Tố Huân muội muội, rất xin lỗi.” Trình Sâm thầm nhủ.

--- ---

Có ai ủng hộ cặp HAD với TS như ta không?

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tâm Hồn Thiếu Nữ Dễ Vỡ

Trình phu nhân cũng không muốn tiếp Lưu Uyển Ngọc vào phủ, Trình Phủ cả ngày không về nhà, thi thoảng quay lại còn có mù thơm, sao bà không biết Trình Phủ ở bên ngoài có nữ nhân, chỉ có điều chưa tận mắt thấy nên nhẫn nhịn.

“Mẫu thân, vào phủ, dù sao cũng phải gọi người là đại tỷ, sớm chiều thỉnh an.” Trình Sâm thấp giọng nói.

“Ta không muốn ả ti tiện này vấn an.” Trình phu nhân mặt lạnh nói.

Trong lúc hai mẹ con nói chuyện, một nha hoàn lảo đảo tiến vào bẩm báo: “Phu nhân, lão gia mang theo một nữ nhân trở về, nói là di nương mới.”

“Cái gì?” Trình phu nhân đột nhiên biến sắc.

Ngu Quân Duệ đánh giá thấp Lưu Uyển Ngọc, cũng không ngờ tới trình độ háo sắc của Trình Phủ.

Khi ông ta phẫn nộ vào cửa chất vấn Lưu Uyển Ngọc, cô ả mới chảy vài giọt nước mắt, hôn ông ta cuồng loạn, Trình Phủ liền thần hồn điên đảo, hai người vừa thoát y vừa ôm hôn, ngoại bào nam tử dưới giường Trình Phủ không thấy, nhưng lại bị Lưu Uyển Ngọc để ý, trong lòng kinh hoàng, tức thì xuất tất cả vốn liếng trên giường, làm Trình Phủ sức cùng lực kiệt ngủ say, đợi Trình Phủ ngủ, lấy

ngoại bào xem xét, nhận ra là của Ngu Quân Duệ, nhớ tới ngữ điệu chất vấn ban nãy của Trình Phủ, biết là Ngu Quân Duệ xúi giục, thù mới thêm hận cũ, ả hận không thể rút gân lột da Ngu Quân Duệ.

Vì để giải trừ nghi ngờ của Trình Phủ, hôm sau, Lưu Uyển Ngọc lập tức phản kích, muốn Trình Phủ đưa ả vào Trình gia, công khai thân phận.

“Cái này... Ngu Diệu Sùng còn chưa chết.” Trình Phủ có chút cà lăm, Ngu Diệu Sùng chưa chết là một lí do, nhưng lí do quan trọng hơn cả là ông ta e ngại Trình phu nhân.

“Lão gia, nếu người không đón thiếp về nhà.... Thiếp liền chết để bảo toàn trong sạch.” Lưu Uyển Ngọc hát rất tốt, trái lại ả không sợ vào Trình gia làm thiếp, Trình Phủ là người dễ dụ và khống chế hơn Ngu Diệu Sùng, dù sao mình cũng đã là tàn hoa bại liễu, khó tìm lang quân như ý.

Lưu Uyển Ngọc vừa lấy kéo vừa lấy lụa trắng ra, Trình Phủ bị cô ả làm cho không còn cách xoay sở, chỉ đành kiên trì dẫn người về.

Một đường Trình Phủ run rẩy, Lưu Uyển Ngọc âm thầm cười nhạo, trong lòng không cho là đúng, nghĩ rằng Trình phu nhân có dũng mãnh thế nào thì cũng là nữ lưu, nhà mẹ đẻ lại không có ai, cần gì e ngại.

Trong bụng Trình phu nhân tức cha chả, bà nghiến răng kèn kẹt, lúc Trình Phủ và Lưu Uyển Ngọc vào cửa thì vẻ mặt bà đã bình thường lại.

Trước đó Lưu Uyển Ngọc đã cẩn thận ăn mặc một phen, một thân váy dài xanh biếc thêu hoa lan, bên ngoài khác the mỏng xanh

nhạt, tóc dài đen nhánh vấn cao, cài trâm Ngọc Bích, lỗ tai non mềm trắng nõn đeo hoa tai ngọc bích, mi tâm vẽ hoa sen, từng hành động toát ra hương khí như có như không, giống như Hằng Nga hạ phàm.

“Ừm, phu nhân, đây là Uyển Ngọc.” Trình Phủ xoa xoa tay nói.

“Ánh mắt lão gia tốt thật, tìm được người mới rất xinh đẹp.” Trình phu nhân khen, nhướng mày, nói: “Lão gia, sao thiếp nghe nói, cô gái này là người của Ngu phủ nhỉ?”

“Chuyện đó... chuyện đó chỉ là quá khứ thôi.” Trình Phủ lắp bắp nói.

“Quá khứ?” Mày đang nhíu của Trình phu nhân lại chặt hơn, “Ngu gia mới làm yến tiệc nạp thiếp cách đây vài ngày mà, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Trình Phủ không dám phản bác.

Trình phu nhân nhìn lướt qua kích thước lưng áo của Lưu Uyển Ngọc, lại giữ eo của mình, nói: “Lão gia, ngài... ngài tới Ngu gia? Hai người ở Ngu gia... sao?”

Trình Phủ ngẩn ngơ, tối hôm qua thấy Lưu Uyển Ngọc chỉ kịp hỏi ả có tư tình với Ngu Quân Duệ không, sau đó, hai người liền lăn lên giường, còn chưa kịp hỏi sao bụng ả lớn như vậy, cuối cùng đây có phải đứa bé của mình không, sáng nay Lưu Uyển Ngọc lại chủ động muốn vào Trình gia làm thiếp, ông ta không biết nói với Trình phu nhân thế nào, lại chwua từng nghĩ tới mặt này.

“Lão gia, không phải đại phu đã nói sao, thiếp đã có hỉ được nửa tháng.” Lưu Uyển Ngọc dịu dàng nói, lắc tay áo Trình Phủ.

“Để thiếp gọi đại phu đến xem nhé, lão gia, ngài cũng không nên nuôi con người khác trong nhà chứ.” Trình phu nhân cười, mặt mày tươi tỉnh.

Vừa vào cửa đã mời đại phu nghiệm hỉ, từ nay về sau biết sống thế nào, sắc mặt hồng hào của Lưu Uyển Ngọc chuyển thành trắng bệch, gấp gáp kéo áo Trình Phủ, Trình Phủ cũng không quản tương lai của Lưu Uyển Ngọc, nghe lời Trình phu nhân, buông tay Lưu Uyển Ngọc, quay đầu gọi hạ nhân mời đại phu.

Lòng Lưu Uyển Ngọc nguội lạnh một nửa, Trình phu nhân nhìn cô ả, nụ cười càng lộng lẫy hơn, nói với Lưu Uyển Ngọc: “Tạm thời ta không nhận muội muội đâu, Ngu di nương, trước hết cứ ngồi xuống đi nào.”

Lưu Uyển Ngọc đứng ngồi không yên, ngồi thì chẳng khác nào nhận mình là di nương nhà họ Ngu, không ngồi thì lại không nể mặt Trình phu nhân, làm thế nào cũng khó xử.

Trình phu nhân mời một tiếng như thế, cũng bỏ mặc cô ả có ngồi hay không, quay sang nói với Trình Phủ: “Lão gia, người mới ngài tìm về cũng quá trẻ, biết an bài viện nào đây? Sâm Nhi và Hạo Nhi đều đã thành niên, người mới lại trẻ đẹp, vạn nhất hai chúng nó không kìm được, bất kể thân phận giống ngài và Ngu Diệu Sùng, đến lúc đó, đứa trẻ tân di nương sinh, là tôn tử hay nhi tử của chúng ta, biết gọi như thế nào?”

“Hai súc sinh dám làm ẩu, ta không đánh gãy chân chúng mới lạ.” Trình Phủ nói, trong lòng tự dưng bực bội hẳn.

“Chữ sắc một khi đã lên đầu thì cũng khó nói lắm, không phải Ngu Diệu Sùng chỉ cần Ẩn Dật những hai mươi năm thậm chí không

để ý di nương mới là chất nữ phu nhân nhà mình? Hơn nữa, nghe nói tân di nương này trước kia còn bám Ngu Quân Duệ không buông.

Trước giờ Trình Phủ cho rằng bản thân thô lỗ, có nữ nhân thích đã không tệ rồi, Trình phu nhân vừa nói như thế khiến ông ta nhất thời cảm thấy Lưu Uyển Ngọc là người ai cũng có thể làm chồng, hai đứa con trai dễ nhìn hơn mình không biết bao nhiêu lần, ai có thể chắc rằng cô ả sẽ không thông đồng với chúng đây, nếu thật sự xảy ra.... vẻ mặt ông ta khó coi cực kì.

Trình phu nhân chế giễu nhục nhã Lưu Uyển Ngọc trước mặt cô ả, sắc mặt tím đen, muốn phản bác lại lời Trình phu nhân, chuyện thông đồng hai vị thiếu gia Trình gia tuyệt đối không thể, nhưng chuyện khác bà (TPN) nói lại là thật. Trong chốc lát, cô ả không biết phải phản biện như thế nào, tức đến run người. Định tìm Trình Phủ làm nũng để ông ta bác bỏ lời Trình phu nhân, nhưng vừa liếc thấy sắc mặt Trình Phủ, cô ả không cách nào mở lời.

Đại phu được mời tới, sau khi bắt mạch, nói: “Có hỉ nữa tháng.”

“Thật sự là nửa tháng sao?” Trình Phủ mừng ra mặt.

“Ừm, đúng vậy.” Đại phu rất chắc chắn nói.

“Nửa tháng, vì sao kích thước lưng áo lại to như thế?” Trình phu nhân khó hiểu hỏi, đồng thời kéo Lưu Uyển Ngọc ngồi xuống.

Kích thước lưng áo quả đúng là to thật, nhìn qua giống như ba tháng, đại phu nhíu mày, lại bắt mạch lần nữa, đáp: “Đúng là nửa tháng, kích thước lưng áo to như vậy, có thể là song thai, nhưng phải ba đến bốn tháng sau mới nhìn rõ được.”

“Cái gì? Song thai?” Trình phu nhân biến sắc, lui về sau mấy bước, nhìn Lưu Uyển Ngọc như nhìn thấy quỷ.

Lần này Lưu Uyển Ngọc thong dong nói: “Không phải đại phu nói giờ vẫn chưa nhìn ra sao?”

Chỉ cần không phải mang chủng của người khác là được, Trình Phủ đổi mặt, cười nói với Trình phu nhân: “Mấy tháng nữa lại xem, nếu thật là song thai thì cũng không cần nữa, phu nhân, nàng thấy thế nào?”

“Vâng, theo ý lão gia.” Trình phu nhân gật đầu, hỏi: “Lão gia, vậy sắp xếp người mới ở đâu?”

Phải cách xa hai nhi tử ra một chút, Trình Phủ nghĩ nghĩ, nói: “Vậy thì ở Trì Hà Các đi.”

“Không được, ở đó Hạo Nhi thường xuyên tới bắt chim con trên cây.” Trình phu nhân lắc đầu.

Trình Phủ liên tục nói mấy chỗ đều bị Trình phu nhân bác bỏ, lí do vì hai nhi tử thường xuyên qua lại, Trình Phủ có chút phiền, đang định nói để Lưu Uyển Ngọc ở nhà giữa cùng ông ta lại đột nhiên nhớ ra, hai nhi tử thường xuyên đi thỉnh an, đi qua lại nhà giữa rất nhiều, vậy là nghẹn họng, cảm giác yêu đương vụng trộm đang tốt đẹp, tự dưng thả người ra ngoài, chợt cảm thấy có quá nhiều phiền toái.

Trình phu nhân nói: “Thôi chúng ta chẳng cần nghĩ nhiều nữa, hỏi Sâm Nhi và Hạo Nhi xem chúng ít tới đâu là được. Thúy Nhi, đi mời hai vị thiếu gia tới.”

“Cha, nàng là tân di nương?” Trước đó Trình Hạo không biết, thấy Lưu Uyển Ngọc thì kêu một tiếng kì lạ: “Cha, người không ngại đội nón xanh sao?”

“Bậy bạ.” Trình Phủ tức giận đến dựng râu trừng mắt, Trình Hạo lại không khách khí, lớn tiếng nói: “Sao lại là nói bậy chứ, cô ta còn có thể leo lên giường dượng mình, còn giường ai không nằm lên?”

“Mày!” Trình Phủ tức giận muốn tìm độ đập Trình Hạo, Trình phu nhân sao có thể để ông ta đánh, trừng mắt đầy hung ác, Trình Phủ mềm nhũn, tức giận thở phì phò.

“Sâm Nhi, Hạo Nhi, trong phủ các con ít tới đâu để còn sắp xếp chỗ cho tân di nương?”

“Chỗ nào cũng qua lại nhiều.” Trình Hạo kêu ầm lên, lại nói: “Mẫu thân, đừng hỏi chỗ nào chúng con ít tới, cho dù chúng con không đi, ai dám bảm đảm cô ta sẽ không mò tới sân bọn con chực chờ, đúng không? Đại ca.”

Trình Hạo giả ngây giả dại giúp đỡ Trình phu nhân nhục nhã Lưu Uyển Ngọc, tự nhiên Trình Sâm nhìn ra được, thản nhiên nói: “Cha định sắp xếp ở đâu thì tùy, chỉ cần không làm công văn của con lộ ra ngoài, chuyện xét nhà diệt tộc vốn không phải trò đùa.”

Mặt Trình Phủ trắng bệch, dây dưa với Lưu Uyển Ngọc đến giờ làm ông ta sầu nẫu ruột, Trình Phủ dễ khống chế hơn Ngu Diệu Dùng nhưng ông ta không phải người làm chủ trong nhà, trong Trình gia, ông ta cơ bản không khác người ngoài, nào có nửa phần khí chất gia chủ, ngay cả sắp xếp một cái viện nhỏ cũng tạo nên sóng lớn sóng nhỏ.

Lưu Uyển Ngọc muốn quay lại nhà bên ngoài, nhưng Trình phu nhân nào có thể để cô ả như ý? Đúng lúc này thì giật mình nói ra: “Lão gia, phòng ở bên hành long Đông, Sâm Nhi và Hạo Nhi tuyệt đối không tới, không bằng thu dọn một gian ở bên đấy.”

“Được, sắp đặt như vậy đi.” Trình Phủ nhẹ nhàng thở ra, giọng nói lạnh băng của Trình Sâm khiến ông ta kinh hồn táng đảm, thầm mong chuyện này nhanh qua, để Trình Sâm rời đi, nào có ý không thuận theo.

Lưu Uyển Ngọc nghe thấy thu dọn một gian phòng, trong lòng nguội lạnh một nửa, đến khi tới đó xem xét, thì ra đó là nơi ở của hạ nhân, tức thì giận đến đầu váng mắt hoa, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

“Lão gia à, đây là chỗ ở của hạ nhân mà, hơn nữa, gian phòng này nhỏ như vậy, lúc chúng ta ân.... đều để người khác nghe ư?” Lưu Uyển Ngọc còn muốn vãn hồi, giữ chặt tay áo Trình Phủ làm nũng.

“Không sao, lúc đó, nàng đến phòng ta.” Trình Phủ vỗ vỗ tay Lưu Uyển Ngọc an ủi.

Lúc trước ở ngoài có thể kề cận bất cứ khi nào, vừa vào phủ, Trình Phủ cũng không thể ở lại phòng Lưu Uyển Ngọc, tiến cô ả vào phòng thì vội quay lại dỗ Trình phu nhân.

Lưu Uyển Ngọc nhào lên giường, khóc đến trời đất tối tăm. Không thể tưởng tượng một giai nhân như hoa như ngọc là mình lại bị một lão già chà đạp hèn hạ như thế.

Trình Phủ và Lưu Uyển Ngọc vừa đi, Trình Hạo lập tức quở trách cha mình, cực kỳ khinh bỉ Lưu Uyển Ngọc, Trình phu nhân ngoài

miệng oán trách, trong bụng lại nở hoa, Trình Sâm không hợp ý hùa theo, đứng đó một lúc lâu, không chen được đối thoại của Trình phu nhân và Trình Hạo, trong lòng hơi buồn bực, thi lễ cáo lui với Trình phu nhân, Trình phu nhân cũng không để ý lắm, khoát tay nói: “Đi đi, sức khỏe không tốt, nghỉ ngơi nhiều vào.”

Cả ngày nằm trên giường giả bộ bệnh thật là bực bội, Trình Sâm không muốn về phòng tiếp, đi ra cửa phủ, vừa đúng lúc mặt trời lặn, Trình Sâm đứng đó một lúc lâu, chợt nhớ tới nếu án này kết thúc, có lẽ Ngu Quân Duệ liền đưa mẫu tử Diệp Tố Huân về Thông Châu, lúc ấy muốn lừa Diệp Dương thị chỉ sợ khó khăn. Dù sao chuyện khao cử cũng không liên quan tới họ, theo như ý nghĩ của Ngu Quân Duệ, nhất định có thể hóa giải nguy cơ, không bằng lúc này liền lừa Diệp Dương thị, đổi mặt cho Hoa Ẩn Dật.

Vừa quyết ý, Trình Sâm quay lại, Trình Hạo đã về phòng, Trình Phủ đang nói chuyện với Trình phu nhân, thấy Trình Sâm đến, không được tự nhiên, làm như nhớ ra có việc, đứng lên rời khỏi.

“Sao hình như phụ thân sợ con nhỉ?” Trình phu nhân nhíu mày khó hiểu hỏi.

Chắc là có tật giật mình, Trình Sâm không muốn nói, lắc đầu, thấp giọng nói: “Mẫu thân, hôm nọ mẫu thân với dì Mạnh nói chuyện con có nghe thấy, mẫu thân Tố Huân muội muội giờ đang ở Giang Ninh.”

“Mẫu thân Diệp Tố Huân ở ngay Giang Ninh!” Trình phu nhân đứng bật dậy, hưng phấn nói, “Sâm Nhi, con chịu nói ra việc này, có phải...?”

“Vâng.” Trình Sâm khẽ gật đầu, lại nói tiếp: “Mẫu thân, người để dì Mạnh thu dọn hành trang qua đã, cũng chuẩn bị luôn đồ dùng mẫu thân Tố Huân muội muội sẽ cần, quần áo của con cứ để Trà Nhi lấy, nhanh chóng chuẩn bị thỏa đáng, sai Hoàng thúc đánh xe ngựa tới đầu phố Dương Tây đợi con, con lừa được mẫu thân Tố Huân muội muội ra sẽ đi ngay, không hồi phủ nữa, trực tiếp tới đó hội họp, chúng ta lập tức xuất phát.”

“Hay hay hay!” Trình phu nhân nói hay không ngớt, mấy ngày nay vắt óc nghĩ cách khiến nhi tử đồng ý, không ngờ nhi tử lại chủ động nói với mình.

“Thu Tuyền, như vậy có được không?” Hoa Ẩn Dật nghe xong lại không có vẻ vui mừng, lưỡng lự không quyết định, nghĩ tới mấy ngày nay nhi tử cũng không chê mình xấu xí, chi bằng không đổi mặt nữa.

“Tuyết Nghi, đừng ngốc nữa, dù Quân Diệp không nói, chẳng lẽ có một mẫu thân mỹ mạo thì thể diện không tăng lên hả?” Trình phu nhân hung ác chí Hoa Ẩn Dật, nói: “Hơn nữa, dù Quân Diệp không so đo, thì còn Ngu Diệu Sùng, chẳng lẽ muội không muốn ba người đoàn viên sao?”

“Diệu Sùng...” Hoa Ẩn Dật im lặng, một lúc sau mới khe khẽ đáp: “Ân ái ngày xưa đã trôi đi rồi, không nói tới cũng được.”

“Ôi trời, tỷ nói, tóm lại da mặt kia vốn là của muội, cô ta hưởng dụng hai mươi năm, muốn lấy lại cần gì băn khoăn chứ?” Trình phu nhân oán hận nói.

“Thu Tuyền, tỷ không biết đâu, quá trình lột da mặt rất đau đớn.” Hai mươi năm đã qua, đau đớn khi đó lột da, Hoa Ẩn Dật nhớ tới

vẫn còn không rét mà run.

“Lột da rất đau, nhưng muội đã cảm thụ vì cô ta, sao cô ta không thể vì muội một lần chứ?” Trình phu nhân bực bội muốn mắng người, đành nhanh tay thu dọn, trong chốc lát đã có hai cái bao lớn. Xoa tay Hoa Ẩn Dật, nói: “Đi mau, Sâm Nhi còn đang chờ đấy.”

Lời editor:

- Thực sự ta chả ưa được cái bà TPN, nhưng dù sao bà ấy cũng có lí do riêng, chẳng ai rảnh mà quan tâm đến người lạ mà bỏ qua người thân mình chịu khổ cả....

- Mẹ DTH cũng quá là số phận đau khổ đi, chồng thì không ưa, ở nhà thua quyền tiểu thiếp, chồng mất thì bị thông gia bắt ép, đã ngốc đến nơi rồi còn bị người ta lợi dụng đi lột da

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Từ sáng sớm Ngu Quân Duệ đã rời giường, không có vòng ôm ấm áp, Diệp Tố Huân tỉnh ngủ rất nhanh, nhớ ra tối qua không trực đêm trong phòng mẫu thân nên không biết giờ bệnh tình của bà như thế nào, lại không ngủ được tiếp, vội vàng ngồi dậy xuống giường.

Ngày hôm đó đầu óc Diệp Dương thị tỉnh táo hơn, Diệp Tố Huân cực kì vui mừng, vội hỏi trong nhà đã xảy ra chuyện gì, đệ đệ có còn bình an không.

“Nương không biết.” Diệp Dương thị lại hồ đồ, liên tục khoát tay, lâu sau lại thì thào một mình: “Huân Nhi, con nói xem, có phải vì mẫu thân lấy khuôn mặt của nàng ta, sau hai mươi năm yên ổn thì ông trời nhìn không thuận mắt, muốn lấy lại tất cả?”

Cái gì mà lấy da mặt của nàng ta? Nhìn khuôn mặt tuyệt sắc vô song của mẫu thân, Diệp Tố Huân có chút kinh hãi, song cố lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Mẫu thân, mặt của người?”

“Đây không phải là của mẫu thân, mà là của người khác.” Diệp Dương thị hoảng sợ ngó xung quanh, thấp giọng nói: “Huân Nhi, việc này không thể để người khác biết.”

Đệ nhất mỹ nhân Giang Ninh bỗng chốc thành người quái dị, mẹ ruột của mình lại có khuôn mặt giống nàng ta như đúc, cho dù có nghi ngờ nhưng vẫn khó để người khác tin tưởng. Diệp Tố Huân

ngây ra, tim đập mạch mãi lâu sau mới hỏi: “Mẫu thân, vì sao người kia lại cho người mặt?”

“Huân Nhi, vì sao con lại hỏi mẫu thân như thế?” Diệp Dương thị run rẩy giữ tay Diệp Tố Huân, nhỏ giọng nói: “Huân Nhi, có phải con gặp người kia rồi không?”

Diệp Tố Huân nhẹ xoay mặt đi, nàng không biết nói cho mẫu thân mình tình cảnh của Hoa Ẩn Dật như thế nào.

Diệp Tố Huân nghĩ không ra tại sao năm đó Hoa Ẩn Dật tự nguyện hiến da mặt cho mẫu thân mình. Giờ phút này, nàng chỉ nghĩ tới Hoa Ẩn Dật một mình sinh hoạt thê lương dưới chân núi hoang, câu hỏi đề phòng hôm ấy cùng cổng trẻ khép hờ. Sau khi cùng họ trở lại Giang Ninh, bi thương không dám lộ ra thân phận đối mặt trượng phu và nhi tử.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, gió nhẹ từng cơn nhảy múa vòng quanh, cực kì uyển chuyển đẹp mắt. Nhưng bất chợt, Diệp Tố Huân thấy khung cảnh thay đổi, biến thành từng vết xước đỏ như máu chằng chịt, khuôn mặt khủng bố của Hoa Ẩn Dật từ từ hiện ra, trước mắt nàng chỉ còn một màu tối đen, tay chân lạnh buốt rét run, đủ loại suy nghĩ từ bốn phương tám hướng kéo đến, dần dần hình thành một tấm lưới siết chặt khiến nàng hít thở không thông.

Ngu Quân Duệ và Ngu Quân Diệp bàn bạc chọn người thích hợp cho việc tranh Ngọc Thạch xong thì không còn gì làm, vội sang đây xem Diệp Tố Huân, vừa vào cửa đã ngây ngốc ngơ ngác, lại càng hoảng sợ, đưa tay vuốt lông mày Diệp Tố Huân, hoảng sợ hỏi: “Tố Tố, muội bị sao vậy?”

Lúc mất trí thấy Ngu Quân Duệ, nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng dương cương, lại nghe được giọng nói đầy quan tâm của hắn, Diệp Tố Huân càng hoảng hốt, đột nhiên tim nhói lên, đau đến nghẹt thở, đủ loại suy nghĩ không tên biến mất, nhưng đầu óc lại loạn thành một nùi.

Hai mươi năm Hoa Ẩn Dật bơ vờ âu sầu, có lẽ còn có nguyên nhân khác, nhưng, không dám gặp người vì thành một kẻ quái dị, tuyệt đối là một trong những nguyên nhân gây ra.

Để mẫu thân trả da mặt lại cho bà tuyệt không thể nào.

Như vậy có đúng không? Chẳng lẽ mình thay mẫu thân trả da mặt cho bà? Diệp Tố Huân sững sờ nghĩ đến cái khuôn mặt đáng sợ kia của Hoa Ẩn Dật sau này chính là mặt của mình!

“Tố Tố, muội làm sao thế?” Ngu Quân Duệ có chút luống cuống, sắc mặt Diệp Tố Huân trắng bệch như giấy, dù thế nào hắn cũng không đoán được nguyên nhân.

“Dọa huynh thôi!” Bất chợt, Diệp Tố Huân cười cười, tựa đầu lên vai Ngu QUân Duệ: “Buổi sáng đi đâu mà gấp thế? Cũng không thèm ôm muội ngủ.”

Giọng nói đầy ý làm nũng này trái lại làm Ngu Quân Duệ ngây người, sợ run hồi lâu mới nói: “Tố Tố, không phải huynh quay lại kiếp trước chứ?”

“Nói bậy nói bạ gì vậy?” Diệp Tố Huân đẩy hắn: “Chẳng lẽ ngày ngày đều phải đen mặt với huynh hả?”

“Đừng.” Ngu Quân Duệ hoàn hồn, hai tay thuận thế ôm chặt Diệp Tố Huân, “Tố Tố, sau này đều đối xử với huynh như vậy nhé?”

Nhìn hắn cười vui vẻ nói chuyện là tốt với hắn, Diệp Tố Huân ngẩng đầu hung hăng trừng hắn, họng lại có chút nghẹn ngào: “Đại ngốc.”

“Chỉ cần có thể ở cùng muội, là đại ngốc cũng chẳng sao...” Ngu Quân Duệ nâng mặt Diệp Tố Huân đối diện hắn, ánh mắt trong trẻo dịu dàng, nhu tình như từng giọt nước tràn ly, tầng tầng lớp lớp vây quanh Diệp Tố Huân.

Tim Diệp Tố Huân loạn nhịp, hốt hoảng vòng tay quanh eo Ngu Quân Duệ, nhẹ nhàng áp má vào lòng hắn, cơ ngực kiên cố rất nóng, bên tai còn có tiếng đập mãnh liệt, Diệp Tố Huân cảm thấy mê ly, theo bản năng kề sát, dường như tìm được bến cảng ấm áp bình yên trong mộng, tạm thời bỏ lại mê mang và đắng chắt trong lòng.

“Tố Tố, tối qua ngủ không ngon, muội mệt không, huynh ôm muội ngủ tiếp nhé.”

“Được.” Bên tai là tiếng tim đập có lực, vuốt ve ấm áp nơi sống lưng khiến từng lỗ chân lông trên người giãn nở thích ý, Diệp Tố Huân từ từ khép hai mắt lại. Có lẽ, cuộc sống như vậy, từ nay về sau sẽ không còn nữa, mà dù có, tâm trạng cũng không thể nào được như bây giờ.

“Ngu Quân Duệ, đời trước lúc muội ngốc nghếch thì huynh đã yêu muội, vì sao chứ?”

“Vì sao?” Khóe miệng Ngu Quân Duệ kéo thành một độ cong đẹp mắt, cười ngây ngô một lúc mới trả lời: “Huynh cũng không nhớ rõ vì sao khi ấy lại thích muội nữa, dù sao thì cũng đều không muốn rời khỏi muội dù chỉ một phút hay nửa giây...”

Diệp Tố Huân lẳng lặng nghe, giọng Ngu Quân Duệ trầm thấp thuần hậu lan vào tận tim, càng thêm dán sát lên quần áo hắn, dịu dàng cơ hồ có thể hòa tan người khác.

Nếu như mặt mình trở nên giống Hoa Ẩn Dật, hắn sẽ ghét bỏ nàng sao?

Tay ôm eoNgu Quân Duệ của Diệp Tố Huân chậm rãi rời lên trên, thoáng dừng lại trên sống lưng, lại vòng xuống thắt lưng,

do dự chốc lát, vươn tay thò vào, chậm rãi xoa đẳng trước vật đã hơi thức tỉnh.

“Tố Tố...” Người Ngu Quân Duệ nóng hừng hực, bàn tay lớn phủ trên vật tròn mềm mại, ban đầu dịu dàng chà xát, lát sau không kiên nhẫn nhanh tay hơn, Diệp Tố Huân bị xoa nắn đến vô lực, vật nắm trong tay bành trướng rất nhanh, nhiệt độ nóng dọa người khiến thần trí người ta luống cuống, Diệp Tố Huân bỏ ra cũng không được mà nắm chặt lại cũng chẳng ổn, mờ mịt không biết làm sao.

Dưới đáy đã nhen nhóm ngọn lửa, từng cơn tê dại tập kích khiến nàng chóng mặt, chân tay nhũn ra, không khống chế được từng tiếng rên rỉ: “Quân Duệ ca ca... đừng mà...”

“Sao vậy? Không muốn?” Giai nhân trong lòng má hồng tựa đánh phấn, cơ thể mềm mại không có sức giãy dụa vặn vẹo, càng quyến rũ động lọng người. Khe thịt nho nhỏ ở dưới trơn mềm nhẫn nhụi, hơi dần liền xấu hổ, run rẩy co rút, quấn lấy ngón tay hắn, giống như muốn từ chối nhưng còn nghênh đón.

“Huynh... đừng như vậy...” Nơi mẫn cảm bị trêu đùa, mặc người muốn làm gì thì làm, dòng nước nong nóng chảy ra, chỉ cảm thấy

ngứa ngáy, tê dại khó có thể chịu đựng. Diệp Tố Huân định kẹp chặt chân trốn tránh, lại muốn mở ra nghênh đón. Thần trí mơ màng.

Tiếng rên êm ái khiến cho người càng say mê, cơ thể trong lòng rung động không ngừng, Ngu Quân Duệ càng nóng, vật phía dưới cứng rắn đến đau, không cho phép chần chừ, chân đạp quần Diệp Tố Huân xuống, nghiêng người đè lên.

Vật cứng rắn cực lớn thẳng tắp, giống như côn sắt vọt lên hung mãnh xông tới, chỗ mẫn cảm của Diệp Tố Huân như lửa được thêm dầu, ngứa ngáy bứt rứt, lí trí sụp đổ trong giây phút, tay chân loạn xạ cào Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ giữ lấy eo nhỏ, bất chấp hung ác dùng sức thúc vào, giữ chặt eo nhỏ của Diệp Tố Huân, rất nhanh đè ép kéo đẩy ma sát xoay tròn, khiến Diệp Tố Huân hồn cách phách tán, tứ chi run rẩy, thét lên hết lần này tới lần khác...

Cứ dồn sức thúc vào như thế, không biết qua bao lâu, cây gậy Ngu Quân Duệ còn cứng rắn song Diệp Tố Huân có chút nhịn không được, chỗ đó trướng như sắp nứt, nàng nới lỏng chân vòng trên eo Ngu Quân Duệ, vô lực kêu kháng nghị.

“Tố Tố, không thì, huynh nằm xuống, muội ở trên, như vậy, có lẽ nó sẽ ra nhanh hơn.” Ngu Quân Duệ muốn đổi tư thế, dụ dỗ.

Bản thân ở bên trên! Diệp Tố Huân cắn môi, nàng xấu hổ.

Đúng lúc này, có tiếng nói chuyện ở trong sân vang lên.

“Trình công tử, mời ngồi.”

“Tố Huân muội muội có ở đây không?”

Sau đó là tiếng kêu của mẫu thân.

Một lúc sau, giọng Trình Sâm vang lên lần nữa.

“Cháu vừa thấy ngõ nhỏ bên kia có bán bánh ngọt, dì Dương, cháu đưa dì đi mua nhé?”

Trình Sâm muốn dẫn mẫu thân ra ngoài, Diệp Tố Huân kích động, mạnh mẽ đẩy Ngu Quân Duệ đang nằm sấp trên người mình ra, nhảy xuống giường, lung tung mặc quần áo, cũng chưa kịp chải đầu hay sửa sang xiêm y, mạnh mẽ kéo cửa, thò đầu ra hô: “Lục La, hôm nay phu nhân không khỏe, đừng để bà ra ngoài.”

“Tố Tố, sao thế?” Vì sao hoảng sợ như vậy, dục hỏa của Ngu Quân Duệ lập tức mất sạch.

“Hôm nay dường như bệnh tình mẫu thân muội nặng hơn, muội sợ bà ra ngoài trúng gió.” Diệp Tố Huân lấy bừa một cái cớ, nhớ tới suy đoán trong lòng, bình tĩnh lại, thấy áo khoác ngoài đã mặc ngược, bèn cởi ra, trong lúc vội vã lại kéo rách mất.

“Đừng vội, để huynh.” Ngu Quân Duệ cầm quần áo khác, giúp Diệp Tố Huân mặc từng cái một, biết nàng vội, cũng không chải kiểu tóc phức tạp, chải kiểu Trụy Mã kế xong, cầm khăn vải lau mặt cho nàng, cười nói: “Muội ra ngoài trước đi.”

“Tố Huân muội muội, sao không nghỉ ngơi đi?” Trình Sâm bị tiếng hô sắc lạnh kia làm chấn động, trong lòng run rẩy dữ dội, lúc Diệp Tố Huân kéo cửa ra, sắc mặt y còn chưa khôi phục, miễn cưỡng cười, cơ thịt trên mặt cứng như đá.

Diệp Tố Huân liếc nhìn Trình Sâm, nụ cười gượng gạo của y tức thì đập vào mắt, cảm thấy hơi lạnh, biết suy nghĩ vừa rồi của bản

thân không phải vô căn cứ.

Thôi được rồi, đằng nào cũng phải giải quyết việc này, Diệp Tố Huân khẽ cắn môi, nói với Ngu Quân Duệ vừa ra khỏi phòng: “Quân Duệ ca ca, huynh tới y quán mời đại phu đến bắt mạch cho mẫu thân muội đi.”

“Được, đừng lo.” Ngu Quân Duệ gật đầu.

Bóng hình dưới ánh mặt trời đặc biệt tráng kiện, vai rộng eo nhỏ, hai chân thon dài thẳng tắp, trong từng hành động lộ rõ đường cong cứng rắn, trộng rất đẹp mắt.

Diệp Tố Huân nhìn không rời mắt, mãi cho đến khi bóng dáng Ngu Quân Duệ hoàn toàn biến mất, mới quay người nhìn Trình Sâm, thấp giọng nói: “Trình công tử, xin chờ giây lát.”

Diệp Tố Huân tiến vào phòng, lưu lại một tờ giấy nhắn cho Ngu Quân Duệ: “Mặt mẫu thân muội là của Hoa phu nhân, mẫu nợ nữ trả, muội muốn lấy mặt mình trả cho Hoa phu nhân thay mẫu thân, đừng tìm muội.”

Ra khỏi phòng, Diệp Tố Huân đứng đối diện Trình Sâm, giơ tay lên, mỉm cười nói: “Trình công tử, chúng ta đi thôi.”

Trong nháy mắt này, Trình Sâm có cảm giác khó chịu, giống như cả người bị lột sạch đứng trước mặt Diệp Tố Huân, tứ chi cứng đờ không nhúc nhích.

“Đi mau thôi, rất nhanh Ngu Quân Duệ sẽ trở về.” Diệp Tố Huân hạ giọng, giương mắt thấy Lục La nhìn mình với ánh mắt khó hiểu, cười nói: “Ta và Trình công tử có việc phải ra ngoài một lúc, các muội trông coi phu nhân cho tốt nhé.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đúng Sai

“Tố Huân muội muội...” Ra tới cửa sân, Trình Sâm bất động.

“Đi nhanh đi.” Diệp Tố Huân sốt ruột nói, Ngu Quân Duệ quay lại, chỉ e nàng không đi được nữa.

“Tố Huân muội muội, muội nghĩ lại đi.” Cho dù rất khó chịu, Trình Sâm vẫn lộ mặt thật ra nói, “Mẫu thân muội lớn tuổi, tính tình nhu nhược, có dung mạo đẹp như vậy không phải là chuyện tốt, còn muội thì đang trong độ xuân...”

“Đừng nói nữa.” Diệp Tố Huân tức giận đánh gãy lời Trình Sâm, lạnh giọng đáp: “Người đổi mặt cho Hoa phu nhân, chỉ có thể là ta, muốn động tới mẹ ta thì đừng mơ bàn bạc.”

Diệp Tố Huân trước mặt y, thân hình yểu điểu tinh tế, khí chất nho nhã uyển chuyển, nét mày như dáng núi mùa xuân, mặt long lanh tựa làn thu thủy, cả người giống một bức tranh thanh u xuất trần, khiến người ta không khỏi say mê cảnh sắc đẹp như mơ này.

Chỉ cần rời đi, khi quay lại, sẽ không còn là người nữa. Trình Sâm hơi thất thần, ngơ ngác nói: “Muội về đi.”

Diệp Tố Huân cho là mình nghe nhầm, Trình Sâm muốn dẫn mẫu thân nàng đi không phải để đổi mặt cho Hoa Ẩn Dật sao? Bản thân đã chủ động đổi mặt cho bà, y lại muốn bỏ, quyết định này, đối với

một người ngoài nóng trong lạnh như Trình Sâm, là vớ vẩn và không tưởng đến cỡ nào.

“Đừng do dự nữa, Ngu Quân Duệ quay lại thì ta sẽ không thể đi cùng được.” Diệp Tố Huân kéo tay áo Trình Sâm, “Huynh đã sắp xếp ổn thỏa chưa? Định tụ họp với Hoa phu nhân ở đâu?”

Một cơn gió lướt qua, vạt áo hai người như nhảy múa, tung bay, quấn quít, cảnh tượng ấy bị Ngu Quân Duệ mang theo đại phu nhìn từ xa. Ngây dại. Động tác kéo tay áo của Diệp Tố Huân bị vạt áo ngăn trở, nhìn qua giống như cầm cổ tay Trình Sâm, khoảng cách hai người họ gần gũi mà mập mờ.

Diệp Tố Huân không thấy Ngu Quân Duệ, nhưng Trình Sâm lại rõ ràng, chờ hắn tới, muốn đi cũng khó, y bèn cầm cổ tay Diệp Tố Huân, thấp giọng nói: “Được, chúng ta đi.” Dứt lời kéo nàng đi ngược lại hướng Ngu Quân Duệ.

“Huynh buông tay, ta tự đi.” Diệp Tố Huân giãy dụa. Trình Sâm thả tay nàng ra, nhưng ở góc nhìn của Ngu Quân Duệ đã thấy hai người họ cầm tay nhau cùng rời đi, hắn chợt hiểu ra, Diệp Tố Huân chỉ giả vờ để hắn mời đại phu, có ý đưa hắn rời đi.

“Sao lại là nàng ta?” Trình phu nhân không vui nhìn về phía Trình Sâm.

“Trình phu nhân, Tố Huân không có tuyệt thế mỹ mạo như Hoa phu nhân, chỉ có thể để Hoa phu nhân uất ức vậy, phận làm con đâu thể nhìn mẫu thân chịu tội.” Diệp Tố Huân thi lễ với Trình phu nhân, áy náy nhìn Hoa Ẩn Dật.

“Tố Huân, cháu...” Hoa Ẩn Dật mấp máy môi, lại không nói được thành lời.

“Mẫu thân, người về đi.” Trình Sâm nhìn về phía Trình phu nhân, thấp giọng nói: “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, muộn quá chỉ sợ Ngu Quân Duệ đuổi theo.”

Trình phu nhân còn muốn kiên trì, lại sợ Ngu Quân Duệ đuổi theo, e là ngay cả da mặt Diệp Tố Huân cũng chẳng đổi được, cắn răng, nhảy xuống xe ngựa.

Bánh xe lộc cộc chuyển động, thành Giang Ninh chậm rãi lùi lại phía sau, Ngu Quân Duệ cũng không đuổi theo, Diệp Tố Huân như trút được gánh nặng, bớt một buồn bực, lại có một nỗi buồn vô cớ dâng lên, những năm tháng về sau, khuôn mặt mình sẽ giống như Hoa Ẩn Dật bây giờ rồi.

Hai mươi năm trước, giả như Hoa Ẩn Dật không đổi mặt cho mẫu thân nàng, mẫu thân còn gả cho phụ thân sao? Trên đời này còn tồn tại Diệp Tố Huân không? Nàng suy nghĩ miên man, gắng gượng ngăn bản thân nghĩ đến phản ứng của Ngu Quân Duệ sau khi thấy khuôn mặt xấu xí của mình.

“Trình Sâm, chúng ta cũng về thôi.” Hoa Ẩn Dật nhăn mày, nhỏ giọng đề nghị.

Trình Sâm gục đầu xuống, giống như không nghe thấy, ánh mặt trời chiều xuyên qua màn xe đậu trên măt y, làm khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt trần có một tầng ánh sáng lơ lửng, đôi mắt nhắm lại để lộ hàng mi dài ưu thương, Hoa Ẩn Dật ngây ra, môi mấp máy, nói không thành lời, Trình Sâm đột nhiên vươn tay, hung hăng nắm chặt tay bà, cổ tay kia cân xứng tinh tế, trắng muốt, còn có thể thấy được

mạch máu lưu động dưới da thịt, nhưng sức lực lại lớn đến kinh người.

Mặt Hoa Ẩn Dật đỏ lên, lập tức tái nhợt, Diệp Tố Huân còn ngồi ở cạnh đấy!

Thời gian chậm rãi qua đi, bàn tay nhỏ bé giãy dụa nhưng không thoát khỏi bàn tay to. Nước mắt Hoa Ẩn Dật chảy xuống từng giọt, có giọt rơi trên tay Trình Sâm, y chẩm rãi mở con ngươi màu đen, liếc Diệp Tố Huân ở một góc, nhìn Hoa Ẩn Dật thấp giọng nói: “Dì nghĩ về Ngu gia? Hay là?”

Tay y dùng thêm sức, Hoa Ẩn Dật cảm thấy xương như bị nứt ra, mà trong lòng cũng vì hành động của Trình Sâm mà hỗn loạn.

“Nếu như phải về Ngu gia, vậy, không thể không đổi mặt... Còn... thì chúng ta về luôn đi.”

Hoa Ẩn Dật hoảng hốt, ánh mắt hai người chạm nhau, trong gang tấc, ý nghĩ hòa vào nhau, dường như chẳng có Diệp Tố Huân tồn tại.

“Có quay lại hay không?” Trình Sâm hỏi, giọng điệu bình tĩnh che dấu sóng ngầm mãnh liệt.

Quay trở lại tức là đồng ý ở cùng y! Sao có khả năng? Hoa Ẩn Dật liều mình lắc đầu.

Bàn tay lớn cầm cổ tay bà thả lỏng, gương mặt trắng của Trình Sâm càng thêm bợt bạt, suy yếu dựa vào vách xe, câu hỏi vừa rồi đã hao hết sức lực cả đời y.

Diệp Tố Huân giữ nguyên tư thế nhìn ra ngoài xe, ánh mắt trống trải nhìn lên trời, đối thoại bên cạnh tuy mơ hồ, cũng không thấy ánh mắt và động tác của Trình Sâm, Hoa Ẩn Dật, nhưng không khí mập mờ vừa rồi, nàng vẫn cảm thấy.

Loại tình cảm đi ngược thời đại vậy mà xảy ra trên người Trình Sâm trong trẻo, lạnh lùng, biết tự kiềm chế. Một cử động Diệp Tố Huân cũng không dám, chỉ sợ hơi biến hóa liền quấy nhiễu đôi người cơ khổ bên cạnh.

***

Hình bóng Diệp Tố Huân và Trình Sâm biến mất, mãi lâu sau, Ngu Quân Duệ mới hồi phục tinh thần, không tự giác lắc đầu, thầm quở trách bản thân, sao có thể không tin tưởng Diệp Tố Huân?

Nắm đấm chặt chậm rãi buông lỏng, Ngu Quân Duệ mời đại phu đang đứng khó hiểu ở cạnh.

“Đại phu, mời.”

Đại phu là người thường xuyên bắt mạch cho Diệp Dương thị, đặt lên tay bà một lúc, cười nói: “Là hỉ sự, bệnh nhân khôi phục kha khá rồi, điều dưỡng thêm một ít, lại uống thêm vài thang thuốc, có lẽ sẽ hoàn toàn khôi phục.”

Đã chuyển biến tốt đẹp! Khuôn mặt căng cứng của Ngu Quân Duệ cuối cùng cũng cười, Diệp Dương thị có thể khỏi bệnh, tự trách trong lòng hắn có thể giảm bớt không ít.

Đưa đại phu ra ngoài, Diệp Tố Huân vẫn chưa quay lại, Ngu quân Duệ đứng ở cửa ra vào, bước chân hướng về tiêu cục.

“Tại hạ đang định đi tìm Ngu nhị thiếu gia, chuyện Ngu nhị thiếu gia nhờ vả đã tra được rồi...” Tiêu sư đón Ngu Quân Duệ vào phòng. “Lần này đi điều tra Diệp gia, may mà có bạn hữu ở Thông Châu giúp đỡ...”

Ngu Quân Duệ càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, Diệp Dương thị tới Giang Ninh từ Thông Châu xa xôi, dĩ nhiên là do tiêu sư ở tiêu cục Thông Châu bên kia hộ tống tới.

“Tiêu sư bên kia có nói nhận ủy thác của ai không?”

“Họ nói rằng không biết ai nhờ, nhiệm vụ này, từ ba năm trước đã có người ủy thác, lúc ấy là một người bịt mặt tới tiêu cục họ, hứa trả năm ngàn lượng, nhờ họ tùy thời chú ý tình huống Diệp gia, nếu truyền ra tin tức gia chủ Diệp Bác Chinh qua đời, lập tức lẻn vào Diệp gia, đưa Diệp Dương thị tới Ngu gia ở Giang Ninh.

Ba năm trước? Cũng là lúc Diệp Tố Huân biến thành người ngốc, con ngươi đen nhánh của hắn lóe lên, người ủy thác thần bí kia chắc chắn là Diệp Bác Chinh.

“Còn có chuyện nữa, nội thành Thông Châu hiện tại đang nghị luận, Diệp Bác Chinh chết, lúc đưa tang, chính thất phu nhân, đích trưởng nữ, trưởng tử đều không xuất hiện, vì thế, hiệu buôn Chinh Viễn đang loạn thành một cục, nghe nói có người muốn nâng nhị phu nhân Trần thị làm chủ mẫu, nghe Trần thị phân công, có người lại kiên trì muốn mời chính thất phu nhân chủ trì.

“Trưởng tử không xuất hiện?” Nói như thế tức là Diệp Triển Dương chưa chết, Ngu Quân Duệ hỏi: “Con trai trưởng của Diệp Bác Chinh - Diệp Triển Dương không xuất hiện? Có tin tức của cậu ta không?”

“Không tra được, nghe nói, vị đại thiếu gia này kể từ khi Diệp Bác Chinh bị bệnh đã biến mất không thấy tăm hơi.”

Không thấy, với sự đa mưu túc trí của Diệp Bác Chinh, phải chăng cũng giống Diệp Dương thị, được sắp xếp ở một nơi an toàn tránh họa? Nhưng nhà mẹ đẻ Diệp Dương thị không còn ai, Diệp Bác Chinh xếp Diệp Dương thị ở Giang Ninh, có phải chứng tỏ, ông tin tưởng thân gia, trông cậy con rể bảo vệ thê tử nhu nhược? Nhưng Diệp Triển Dương lại không tới Ngu gia thì sẽ đi đâu đây?

Ông ta sớm sắp xếp tất cả, hẳn là đề phòng Diệp Trần thị, xem ra sớm đã nghi ngờ ba mẹ con Diệp Trần thị có ý xấu, vì sao không hưu bà ta?

Ngu Quân Duệ thầm trách Diệp Bác Chinh, nghĩ lại, không tự giác cười khổ, Diệp Bác Chinh thật đúng là không có khả năng hưu Diệp Trần thị, tất cả vẫn chỉ là suy đoán, Diệp Trần thị đã có vài chục năm vợ chồng với ông, cũng sinh cho ông ba người con gái, nếu bỏ mẫu thân của ba nhi nữ, biết giao các nàng cho ai?

Hơn nữa, Diệp Dương thị nhu nhược vô năng, khi ấy Diệp Tố Huân là kẻ ngốc, hai di nương khác Ngô thị, Lý thị không lên được mặt bàn, một người chất phác, một người nhiều năm bệnh trên giường, căn bản không đảm đương nổi gia sự.

Chắc hẳn Diệp Bác Chinh an bài như vậy cũng chỉ phòng họa xảy ra, cũng không cho rằng Diệp Trần thị sẽ làm ra chuyện gì.

Không có tin Diệp Triển Dương chết, là niềm vui ngoài ý muốn, Ngu Quân Duệ quyết định, mang theo Diệp Tố Huân và Diệp Dương thị về Thông Châu, tra rõ mọi chuyện.

Vừa ra khỏi tiêu cục vài bước, vai Ngu Quân Duệ đã nhói, một người hung hăng đập hắn từ phía sau.

Liếc thấy một mảnh gấm đỏ, toàn thân Ngu Quân Duệ cứng ngắc, chậm rãi quay đầu, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí của Diêu ý Chân, ánh mắt kia tựa như lưỡi dao sắc, muốn cắt vài miếng thịt trên người hắn xuống.

Ngu Quân Duệ thầm kêu khổ, miễn cưỡng nhoẻn miệng cười, nói: “Diêu Ý Chân, cô dùng sức như thế, nếu bả vai này của ta tàn tàn phế, cô có đền được không?”

“Không đền được thì ta có thể nuôi huynh.” Diêu Ý Chân cười lạnh, giơ nắm đấm ra, hòng đánh vào mặt Ngu Quân Duệ.

Quyền phong chớp sáng, không chút giả vờ, nếu quyền này đánh trúng, mặt mình làm chảo nhuộm là vừa, Ngu Quân Duệ hơi nghiêng người tránh, vươn tay giữ cổ tay Diêu Ý Chân.

“Diêu Ý Chân, chuyện gì cũng bình tĩnh.” Trên tay Ngu Quân Duệ có chút dùng lực, xương tay Diêu Ý Chân có chút rung, hắn đang cảnh cáo nàng ta, nếu muốn động võ, mười nàng ta cũng không phải đối thủ của hắn.

Diêu Ý Chân bị đau, lửa giận tắt trong nháy mắt, nếu Ngu Quân Duệ sợ hãi vâng dạ, ngược lại nàng ta còn chẳng thèm để ý tới.

“Ngu Quân Duệ, ta mới nghe được, từ lúc cha huynh tới nhà ta cầu hôn thì Diệp Tố Huân đã rời nhà huynh rồi, căn bản không phải vì chúng ta nghị thân nên huynh để nàng ở ngoài, mà vì cha huynh nhúng chàm mẫu thân nàng, vì sao huynh phải gạt ta?”

Diêu Ý Chân biết kĩ càng như thế, không cần nói cũng biết là mẫu thân mình nói cho nàng ta, Ngu Quân Duệ bực bội, trên mặt lại không gợn sóng, liếc xéo Diêu Ý Chân, hờ hững nói: “Đây là chuyện của ta, không liên quan tới Diêu nhị tiểu thư.”

“Sao không liên quan chứ? Nếu không phải huynh gạt ta, ta với huynh đã đính ước xong rồi?” Diêu Ý Chân la lên, bàn tay trắng như phấn lại nắm chặt, muốn đấm vào mặt Ngu Quân Duệ lần nữa.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Nàng ta biết rõ mình và Diệp Tố Huân lưỡng tình tương duyệt, còn muốn chen một chân vào, vậy là sao? Ngu Quân Duệ nghĩ, giữ chặt nắm đấm giơ lên của Diêu Ý Chân, cười cười hì hì, nói: “Diêu nhị tiểu thư, có phải cô muốn làm thiếp của ta không? Ngược lại điều này ta sẽ không để ý, có điều, cô phải thu thu liễm liễm tính tình lại, hơn nữa, sau khi vào cửa phải hầu hạ Tố Tố, sớm chiều tới quỳ an...”

Ngu Quân Duệ nói rất nhiều, Diêu Ý Chân tức tối gào la, quyền cước cũng theo đó mà giơ ra, lại không phải đối thủ của Ngu Quân Duệ, Ngu Quân Duệ cũng không khách khí, hai tay cùng dùng sức, cổ tay trắng muốt của Diêu Ý Chân nhất thời xanh tím một mảnh.

“Nghe kĩ đạo làm thiếp vào nhé, chuẩn bị sẵn sàng, ta đi khuyên Tố Tố nhận cô là muội muội.” Ngu Quân Duệ cười to mấy tiếng, hai tay dùng lực, Diêu Ý Chân bị hắn quăng ngã ngửa.

“Ngu Quân Duệ, huynh dám đối xử với ta như vậy, ta...”

“Ta cái gì?” Ngu Quân Duệ ngồi xổm xuống, nhếch môi cười, nói: “Diêu Ý Chân, nếu cô không nắm chặt một chút, ngay cả thiếp thất cũng không đảm đương được, khi đó cũng đừng trách ta.”

“Khốn kiếp.” Diêu Ý Chân chưa từng bị coi thường như thế, cắn răng nói: “Ai muốn làm thiếp thất của huynh?”

“Ồ, chứ không phải ngoại trừ làm thiếp cho ta, Diêu nhị tiểu thư không thể gả đến nhà khác?” Ngu Quân Duệ cười nhạo.

“Đương nhiên là có, huynh cứ chờ đấy.” Diêu Ý Chân cãi.

Tốt nhất là có, Ngu Quân Duệ bỏ mặc Diêu Ý Chân, cũng chẳng thèm kéo nàng ta dậy, sải bước rời đi. Não của Diêu nhị tiểu thư này không bình thường, khiến Ngu Quân Duệ có chút rụt rè, trong lòng thầm hi vọng lời nói vừa rồi có thể khiến nàng ta chết tâm gả cho mình, tìm người khác gả đi.

Đã xế chiều, Ngu Quân Duệ đi qua một ngả đường, bỗng nhiên đứng lại, quay người sải bước đến Hình bộ. Hắn nghĩ, so với hi vọng xa vời Diêu Ý Chân không dây dưa mình, không bằng bắt đầu ra tay ở chỗ cha hắn, thừa dịp cha đang hoảng sợ trong lao, định hôn sự với Diệp Tố Huân.

Hôm qua hai huynh đệ cùng đi Hình bộ, không vào đại lao. Lúc Ngu Quân Duệ đến, Thượng thư Hình bộ - Du Hồng - vừa khéo rời nha môn, Ngu Quân Duệ có quen biết, dĩ nhiên là nghênh đón một hồi, chắp tay hành lễ, không kiêu ngạo không nịnh nọt nói ra ý đồ: vào tù thăm phụ thân.

Ngu Diệu Sùng là khâm phạm trọng án, theo luật vốn không được vào thăm, Du Hồng vốn định cự tuyệt, chợt nhớ ra người trước mắt là ý trung nhân của Diêu nhị tiểu thư đang được truyền xôn xao, hoàng đế lại không quan tâm tới tấu chương đề cập bản án của Ngu Diệu Sùng, chỉ e...

Chỉ là, nếu cho Ngu Quân Duệ vào, sau này hoàng đế truy cứu thì sao? Huống chi hôm nay Trình Sâm vừa “thăm hỏi”, Ngu Diệu

Sùng bị đánh tới mức không thể đứng dậy, chẳng lẽ để Ngu Quân Duệ nhìn?

Du Hồng do dự, suy nghĩ của ông ta, Ngu Quân Duệ cũng đoán được chín, mười phần, cười nhạt một tiếng, nói: “Không biết cai ngục có ở đây không? Có thể làm phiền Du đại nhân dẫn đường?”

Tìm cai ngục cũng vô dụng, không có lời nói của mình, cai ngục đâu dám để hắn vào nhìn, Du Hồng nghĩ như vậy, lòng chợt động, giương mắt nhìn Ngu Quân Duệ, ánh mắt Ngu Quân Duệ sáng quắc nhìn ông ta, quanh thân phát ra cỗ hơi thở bức người, khiến ông ta không dám nhìn thẳng.

“Ngu nhị công tử, mời.” Du Hồng lập tức có chủ ý.

Đại lao trong Hình bộ chia thành ba loại, loại một phải chờ ý chỉ của vua, loại hai là nhà tù của phạm nhân, loại ba nhốt hung thủ giết người, cướp của, tội ác tày trời. Ngu Diệu Sùng ở trong loại một. Cai ngục xử lí mọi chuyện ở ngay ngoài phòng nhốt.

Du Hồng dẫn Ngu Quân Duệ tiến vào đại lao, sau khi thấy cai ngục liền dừng bước, Ngu Quân Duệ chắp tay đa tạ, Du Hồng vốn không cần đáp lễ, lại cố ý chắp tay với đối phương rồi đi, lúc đi qua ngã rẽ ông ta hơi ngừng lại, lùi một bước nhìn về hướng nhà lao, quả nhiên, cai ngục cho rằng ông ta đồng ý Ngu Quân Duệ thăm tù, vội móc chìa khóa mở cửa nhà lao.

Bản thân cũng không nói gì, nếu hoàng đế truy hỏi, ắt dễ thoái thác, nếu không truy xét, Ngu Diệu Sùng vô sự miễn chết, Ngu gia đã nhận nhân tình này của mình, Du Hồng vuốt râu, có chút đắc ý cười, trong lòng thầm khen, nhị công tử này của Ngu gia quả là có kế hay.

Ngu Diệu Sùng đã ở trong lao ba ngày, Ngu Quân Diệp không vào được, triều thần đa số là những người bỏ đá xuống giếng, chỉ có vài ba người đưa than sửa ấm trong ngày tuyết rơi, hơn nữa Ngu gia vừa hủy hôn sự với Diêu gia, ai tới ban ân đây? Thật sự không có ai tới thăm ông.

Hai ngày trước cũng may, chỉ là không có tự do, sợ hãi về tiền đồ, thức ăn cũng hơi khác ngày thường, hôm nay đột nhiên lại bị lôi ra ngoài, hành hung một trận, tuy khuôn mặt vẹn toàn, nhưng trên người không có chỗ nào không đau, đương lúc khổ không thể tả, Ngu Quân Duệ vào, mang cho ông gà quay rượu ngon, không khỏi rơi nước mắt, lôi kéo tay Ngu Quân Duệ nghẹn ngào không nói nên lời.

“Cha...” Ngu Quân Duệ cầm lại tay Ngu Diệu Sùng, nhất thời hai phụ tử đều im lặng, sau hồi lâu, Ngu Quân Duệ lỏng tay, đổ rượu đưa tới, thấp giọng nói: “Cha, uống một chén đi.”

“Duệ Nhi, con hay nghĩ, chuyện này của cha, có cách không?”

“Hài nhi đang nghĩ cách, hôm nay thăm dò được một chuyện, hoàng thượng thích tranh Ngọc Thạch, đại ca đang làm thêm, chỉ là...” Giọng Ngu Quân Duệ nhỏ dần, đợi lâu sau mới nói: “Trình gia cũng có hỗ trợ, nay có lẽ chỉ có thể hi vọng bảo vệ cho đại ca.”

“Chỉ có thể bảo vệ đại ca con?” Cơ thể Ngu Diệu Sùng run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

“Trình Sâm đang nghĩ cách giúp đỡ, nhưng mà, cha, người cũng biết, Trình gia chỉ quan tâm mình đại ca, con và cha...”

Nếu sớm thừa nhận với Hoa Ẩn Dật, Trình gia sẽ bảo vệ cả mình nữa, Ngu Diệu Sùng hối hận não ruột, thật lâu, nhớ tới còn có huynh trưởng Lưu thị, vội vàng hỏi: “Mẫu thân con nói thế nào? Chỗ cậu con, có thể giúp cầu tình trước mặt hoàng thượng không?”

Ngu Quân Duệ lắc đầu, huynh trưởng Lưu Thị bởi vì chuyện Lưu Uyển Ngọc, hận tất cả người Ngu gia tới nghiến răng nghiến lợi, sao chịu hỗ trợ?

Hơi suy nghĩ một chút, Ngu Quân Duệ kể lại chuyện Lưu Uyển Ngọc bám Trình Phủ, giờ đã vào cửa Trình gia cho ông nghe.

“Cái gì?” Hai mắt Ngu Diệu Sùng trợn trắng, hôn mê bất tỉnh.

“Cha...”

Ngu Quân Duệ hết mát xa lại gọi, mãi lâu sau, Ngu Diệu Sùng tỉnh lại, vừa khóc vừa kéo Ngu Quân Duệ.

“Duệ Nhi à, chuyện lần này, chỉ e cha dữ nhiều lành ít rồi.”

“Không chỉ cha, hài nhi cũng chạy trời không khỏi nắng.” Ngu Quân Duệ thở dài.

“May mắn còn đại ca con có thể được đảm bảo, cuối cùng Ngu gia cũng không tuyệt hậu.” Ngu Diệu Sùng rơi lệ thở dài.

“Nếu phụ thân đồng ý, phòng hài nhi, cũng còn có hậu, chỉ là, khổ cho Tố Tố.” Ngu Quân Duệ bưng lấy đầu, đau khổ vạn phần nói.

“Con nói là, Huân Nhi đã mang thai con của con?” Ngu Diệu Sùng hơi ngốc.

Ngu Quân Duệ khẽ gật đầu, trong lòng thầm nhủ: “Tố Tố, thật xin lỗi, oan ức muội rồi, nếu không như thế, từ nay về sau bởi vì quan hệ với mẫu thân muội, còn không biết phải gặp bao nhiêu khó khăn.”

Có thể thêm cháu truyền thừa ở một phòng dĩ nhiên là chuyện tốt, người cũng phải chết rồi, Ngu Diệu Sùng cũng không còn ý nghĩ so đo hành động bất hiếu khi Ngu Quân Duệ mang Diệp Dương thị đi, lúc này ông còn hối hận, nếu không phải mê mỹ mạo Diệp Dương thị, sớm thừa nhận với Hoa Ẩn Dật, Trình gia sẽ bảo vệ thêm ông nữa.

“Duệ Nhi, bây giờ Diệp gia không có ai, nếu không thì con về, thương lượng với mẫu thân, xử lí nhanh gọn, hai ngày này, xử lí hôn sự của con và Huân Nhi đi.”

Theo luật pháp Đại Chiêu, chỉ cần không phải tội mưu phản, thai phụ sẽ không bị liên lụy, Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ thành hôn, dù cả Ngu gia không thể thoát thân, Diệp Tố Huân là người có hỉ sự, dĩ nhiên không bị định tội.

Mượn giấy bút từ chỗ lính canh ngục để Ngu Diệu Sùng viết hôn thư, Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng ra khỏi đại lao Hình bộ, quá tốt rồi! Hôn thư này chỉ cần Diệp Dương thị điểm chỉ, hôn sự của hắn và Diệp Tố Huân liền định xong, từ nay về sau, không cần lo Diêu Ý Chân nổi điên, cũng chẳng sợ cha hắn đổi ý.

Mấy ngày nay dĩ nhiên không có khả năng, Diệp Tố Huân vẫn còn trong lúc đưa tang, sao có thể thành thân?

Trăng đã lên từ chân trời, giờ Tuất rồi, bản thân rời đi không nhắn lại, chỉ sợ Diệp Tố Huân sốt ruột rồi? Không biết nàng và Trình Sâm

đi xử lí chuyện gì? Trong đầu Ngu Quân Duệ nghĩ đến, bước chân càng nóng nảy.

Còn cách tòa nhà mười bước, Ngu Quân Duệ liền nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của Lục La và Tử Điệp, sợ hãi, không phải đại phu nói bệnh tình của Diệp Dương thị đã chuyển biến tốt đẹp rồi sao? Có chuyện gì?

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Diệp Dương thị đang ngồi ngay ngắn, Ngu Quân Duệ nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lướt qua trái phải, lớn tiếng hỏi: “Tố Tố đâu? Còn chưa về sao?”

“Người nhìn cái này...” Tử La đưa một tờ giấy, dựa vào Tử Điệp khóc òa.

Buổi chiều các nàng vào dọn phòng, thấy tờ giấy Diệp Tố Huân lưu lại, nhất thời gấp đỏ mắt, Ngu Quân Duệ lại không có, hai người định chạy đi tìm lại lo lắng Diệp Dương thị, gấp đến độ khóc đến giờ chưa dừng.

“Đây là sao? Năm đó nếu không đồng ý thì cũng đừng đổi mặt cho phu nhân, giờ đổi rồi, lại muốn trả? Nếu tiểu thư biến thành khuôn mặt của Hoa phu nhân thì biết làm sao giờ?” Tử Điệp vừa khóc vừa nói liên miên, nàng và Lục La có nghe Diệp Tố Huân nói dì Mạnh là Hoa Ẩn Dật, nghĩ tới tiểu thư nhà mình sẽ biến thành kẻ quái dị xấu xí, khóc như đứt từng đoạn ruột.

“Trình Sâm, tên khốn nạn!”

“Nhị thiếu gia, bước tiếp theo chúng ta làm gì? Lúc này đuổi theo chắc không còn kịp nữa?” Lục La thu nước mắt, hỏi.

Ngu Quân Duệ vô lực gật gật đầu, đã qua gần năm canh giờ, lại không biết đường nào đi, đuổi theo bằng cách gì?

“Nhị thiếu gia, người còn chưa dùng bữa tối ạ? Trong nhà bếp có thức ăn còn ấm, nô tì đi lấy nhé.” Tử Điệp ân cần đi lấy thức ăn.

Trong chốc lát, Ngu Quân Duệ ăn xong, Lục La bê chậu đồng dâng khăn vải, chu đáo vô cùng. Ngu Quân Duệ cười khổ, thấp giọng nói: “Hai ngươi đừng như vậy, Tố Tố là thê tử của ta, cuộc đời này sẽ không sửa lại.”

“Cô gia.” Lục La và Tử Điệp quỳ phịch xuống, nước mắt vừa dừng lại trào ra.

“Cũng khó cho các ngươi nghĩ tới Tố Tố nhưu thế.” Ngu Quân Duệ than thở một tiếng, nói: “Ta không quan tâm mặt Tố Tố thay đổi thế nào, chỉ là, ngẫm lại, bóc một lớp da trên mặt, sự đau đớn ấy...”

“A!” Hai người Lục La che miệng, khóc càng đau lòng, hai người sau khi thấy tờ giấy, một mực sợ hãi Diệp Tố Huân biến dạng làm Ngu Quân Duệ ghét bỏ, nghe Ngu Quân Duệ nói đến bóc lột da mặt, hơi tưởng tượng, máu khắp người như lạnh đi, khí lạnh lan cả vào trong xương.

“Trình Sâm, sau khi quay lại, tao sẽ không tha cho mày.” Ngu Quân Duệ căm tức mắng. Muốn đổi mặt cho Hoa Ẩn Dật, tìm nữ tử vừa mất là được, cần gì bóc lột da mặt Tố Tố đang đầy sức sống của hắn?

“Hai người các ngươi thu dọn đồ đạc một chút, trong hai ba ngày tới, ta mang theo mẫu thân và các ngươi quay lại Thông Châu một chuyến.” Nén bi phẫn cùng đau lòng xuống, Ngu Quân Duệ căn dặn.

“Quay về Thông Châu? Không đợi tiểu thư ạ?”

“Tạm thời Tố Tố sẽ không về nhanh như thế, đại thiếu gia nhà các người giờ không rõ tung tích, chúng ta phải nhanh chóng tìm cậu ta về.”

Lời tác giả: Các độc giả à, kết cục sau này của Trình Sâm sẽ theo ý kiến mọi người, xin mọi người phát biểu ý kiến, lấy ý kiến được vote nhiều nhất nhé

1. Hoa Ẩn Dật bị Ngu Diệu Sùng tổn thương, rồi bị Trình Sâm cảm động, Trình Sâm vì Hoa Ẩn Dật buông bỏ tất cả, cùng nàng quy ẩn núi rừng.

2. Trình Sâm (hóa thánh nhân) không muốn tình cảm của mình gây rối Hoa Ẩn Dật, không tấn công nữa, yên lặng chúc phúc Hoa Ẩn Dật.

3. Trình Sâm (hóa yêu ma) vì tư lợi, cường thế bức Hoa Ẩn Dật, yêu cầu Hoa Ẩn Dật ở cùng hắn, Hoa Ẩn Dật không theo thì lấy tiền đồ Ngu Quân Diệp uy hiếp khiến con đường làm quan của Ngu Quân Diệp bế tắc.

Lời editor: Cảm ơn bạn Dct.dlh đã chúc Niệm thi tốt, chương mới coi như là quà cảm ơn nha 3

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Chuyện có nặng có nhẹ, không thể đuổi kịp Diệp Tố Huân, phía Diệp Triển Dương, cuối cùng có phải bị Diệp Bác Chinh đưa tới nơi khác giống như suy đoán của mình không, đợi lộ đề án xong xuôi, cha hắn rời khỏi đại lao, tranh thủ thời gian đến Thông Châu, xác nhận Diệp Triển Dương không có việc gì mới là chuyện cần làm trước mắt.

Sáng hôm sau, Ngu Quân Diệp vẽ xong tranh Ngọc Thạch, Trình Sâm không có ở kinh thành, Ngu Quân Diệp nhờ Diêu Nghiệp dâng lên hoàng đế, thánh tâm cực kì vui vẻ. Xế chiều hôm đó, bí mật để lộ đề thi lại bộc phát một lần nữa, chủ khảo mới bổ nhiệm - Cát Lễ - bị áp giải đến đại lao Hình bộ.

Nghe nói, Khương Lang hùng hồn phản bác trong Ngự thư phòng, rửa oan cho Cát Lễ và Ngu Diệu Sùng, bao biện rằng, cái gọi là lộ đề án thực ra là do nhóm cử tử tự đoán được đề thi. Hoàng đế tài đức sáng suốt, hạ chỉ thả Ngu Diệu Sùng và Cát Lễ ra.

Ngu Diệu Sùng rời đại lao Hình bộ lúc hoàng hôn, nếu là án oan, tước vị hầu gia và chủ khảo tự nhiên khác biệt.

Tối, Diêu Nghiệp tự thân đến nhà thăm hỏi Ngu Diệu Sùng, lúc đó đại phu vừa đi, Ngu Diệu Sùng còn nằm trên giường.

Diêu Nghiệp để Ngu Quân Diệp trực tiếp dẫn ông đến phòng Ngu Diệu Sùng.

“Diệu Sùng huynh sao lại bị bệnh? Mai huynh có thể đến trường thi không?” Diêu Nghiệp ân cần thăm hỏi.

“Không có gì đáng ngại.” Dù bò cũng phải bò tới trường thi, cái chức chủ khảo này là một giới hạn thử thách, vượt qua rồi, sau này muốn mưu gì cũng dễ hơn, Ngu Diệu Sùng gắng gượng ngồi dậy, “Đa tạ Diêu huynh trợ giúp.”

“Lần này đều là công của Trình Sâm, hậu sinh khả úy.” Diêu Nghiệp thở dài.

Ngu Diệu Sùng gật đầu phụ họa, trong lòng có chút băn khoăn, lúc trước ở trong lao, nghĩ tới vì tham luyến mỹ sắc Diệp Dương thị làm mất đi sự hỗ trợ của Trình gia, hối hận khôn nguôi. Nhớ tới hôm qua tự tay viết hôn thư của Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân, giờ Diệp Dương thị là thông gia rồi, không thể tiếp tục cường chiến, lại hối nẫu ruột.

Hàn huyên vài câu, Diêu Nghiệp có chút xấu hổ mà nói: “Diệu Sùng huynh, tiểu đệ lại muốn cùng Diệu Sùng huynh kết thông gia nhi nữ.”

“Hả?” Ngu Diệu Sùng thiếu chút nữa trượt chân.

“Việc này... Diệu Sùng huynh, tuy tiểu nữ ngang bướng, nhưng lại có được sự yêu thích của Thái hậu, ai cưới nàng, tiền đồ liền vào không dứt...” Diêu Nghiệp xoa xoa tay, ra sức khoa trương khen Diêu Ý Chân. Tối qua Diêu Ý Chân về nhà, đập phá sạch đồ đạc trong khuê phòng, miệng mắng chửi không thôi, Diêu Nghiệp khuyên nhủ mãi, rồi sau mới nghe ra ý, thì ra con gái thật sự thích Ngu Quân Duệ.

Ngu Diệu Sùng im lặng nghe, không dám mở miệng hỏi muốn kết thân với nhi tử nào, lần này có thể bảo vệ mạng sống, đều nhờ Trình gia ra sức, Trình gia cứu ông là vì nể mặt Hoa Ẩn Dật, mà Hoa Ẩn Dật lại không tán thành việc Ngu Quân Diệp lấy Diêu Ý Chân. Còn con thứ đã định hôn sự xong, hôm qua bản thân đã tự tay viết hôn thư, muốn sửa đổi cũng khó.

“Ừm... Diệu Sùng huynh, huynh nghĩ hôn sự này thế nào?” Diêu Nghiệp khoa trương Diêu Ý Chân hồi lâu, thấy Ngu Diệu Sùng không tiếp lời, chỉ có thể mày dạn mặt dày hỏi thẳng.

Ngu Diệu Sùng cười khổ một cái, đáp: “Diêu huynh, thứ tử Quân Duệ của tiểu đệ đã định hôn sự với nữ nhi Diệp gia, con trai trưởng Quân Diệp...”

“Quân Duệ đã định hôn sự ư?”

Diêu Nghiệp chưa đợi Ngu Diệu Sùng nói hết câu đã hỏi một cách vội vàng, trong lòng không ngừng kêu khổ, tổ tông nhỏ Diêu Ý Chân kia vất vả mới thích một người, lại nói nàng ta cũng sắp hai mươi hai tuổi, nhìn khắp thành Giang Ninh, thậm chí toàn bộ Đại Chiêu, cũng không tìm ra người lớn tuổi như vậy còn chưa gả. Những ngày này ám chỉ không ngừng, gây áp lực, ông hận không thể đóng gói Diêu Ý Chân tặng cho người khác trong chớ mắt.

“Nhị tiểu thư thích Quân Duệ?” Ngu Diệu Sùng thẳng lưng, hơi xao lòng. Tuy Diêu Ý Chân đanh đá, nhưng ông thấy, Ngu Quân Duệ có thể chế ngự nàng ta, quan trọng nhất là, Ngu Quân Duệ thành thân với Diệp Tố Huân, Diệp Dương thị thành thông gia, mộng đẹp của mình liền thất bại.

“Diệu Sùng huynh, việc này?” Diêu Nghiệp thấy ngữ điệu Ngu Diệu Sùng thả lỏng, đầy chờ mong hỏi.

Xế chiều, lúc Ngu Quân Duệvà Ngu Quân Diệp đi đón Ngu Diệu Sùng về nhà, cũng có bẩm qua muốn tới Giang Ninh đính hôn, Ngu Diệu Sùng suy nghĩ một lúc, muốn Ngu Quân Duệ đồng ý lui hôn sự với Diệp gia, lấy Diêu Ý Chân là việc không thể, không bằng, thừa dịp hắn không ở đây, vụng trộm định hôn sự với Diêu gia.

Tính tình Diệp Tố Huân, nhìn qua thì hòa nhã, nhưng thật ra rất kiêu ngạo, nếu biết Ngu Quân Duệ và Diêu Ý Chân có hôn ước, chắc chắn sẽ không gả cho Ngu Quân Duệ, bản thân có thể lấy Diệp Dương thị ở góa... Thôi thì lui một bước, nếu Diệp Tố Huân không thả, bản thân vô vọng với Diệp Dương thị, vậy thì để con thứ lấy hai người, Ngu gia cũng thêm một lối thoát, cũng được. Chỉ là, Diêu Ý Chân phải đồng ý.

Ngu Diệu Sùng hít vào một hơi, thở dài: “Diêu huynh, tiểu đệ rất sẵn lòng kết thân với Diêu gia, chỉ là hôn sự với Diệp gia đã lập xong, lật lọng là hành vi của kẻ tiểu nhân, tuyệt không thể làm, nếu Nhị tiểu thư đồng ý chịu chút oan ức, tiểu đệ có thể để nữ nhi Diệp gia gọi nhị tiểu thư một tiếng tỷ tỷ.”

Nghĩ thật hay, nhi tử ngươi không có bất kì công danh gì, lại muốn cùng lúc có song kiều, nằm mơ! Diêu Nghiệp định mắng to, nhưng ngẫm lại, với thanh dành và tính tình của Diêu Ý Chân, không thể gả thấp, nhà phù hợp thì chẳng đồng ý lấy, thật khó làm mà.

Diêu Nghiệp nghẹn một hơi rời Ngu gia, sau khi về nhà tức tối mắng ầm lên: “Không biết điều...”

Diêu phu nhân nghe tường tận mọi chuyện, lại không tức giận, cười nói: “Lão gia, tính tình Chân Nhi khác ông, thiếp đến hỏi nó, nếu nó thật sự nhận Ngu Quân Duệ, cũng dễ xử lí, bẩm cho Thái hậu rồi để Hoàng thượng tứ hôn, chẳng lẽ Ngu gia còn có thể kháng chỉ không nghe? Muốn nữ nhi Diệp gia làm thiếp hay rời đi, quá đơn giản.”

“Xin chỉ đè ép Ngu gia? Chỉ sợ Chân Nhi mất hứng?” Diêu Nghiệp có chút bận tâm.

“Cũng chỉ có thể như thế.” Diêu phu nhân cau mày nói: “Thanh niên cùng tuổi xuất sắc, lão gia nhìn xem, trừ Trình Sâm thì là huynh đệ Ngu gia, với cái tính tình kia của Trình phu nhân, dù Trình Sâm đồng ý, thiếp còn sợ Chân Nhi bị bắt nạt ấy. Ngu Lưu thị là kế thất, trong nhà không còn gì để nói, Chân Nhi gả vào Ngu gia, cũng không sợ mẹ chồng la mắng.”

“Mẹ chồng la mắng!” Diêu Nghiệp thiếu chút nữa bật cười, thầm nghĩ nữ nhi không để người ta tức là tốt rồi, nhưng thế sự khó liệu, song điều phu nhân lo lắng cũng đúng, mặc dù Diêu Ý Chân không phải thân sinh của ông, nhưng nuôi từ bé đến lớn, cũng không khác thân sinh là mấy, dĩ nhiên hi vọng mọi chuyện Diêu Ý Chân muốn đều như ý.

Ngu Quân Duệ cũng không biết Diêu Nghiệp lại nhắc tới hôn sự, phụ thân bình an ra tù, trong nhà không còn việc gì, đêm nay sau khi Ngu Diệu Sùng trở về phòng, hắn thu dọn hành lý liền tới chỗ Diệp Dương thị, giao hành trang cho Lục La, Tử Điệp, rạng sáng hôm sau lên xe ngựa đã mướn sẵn, mang theo Diệp Dương thị và hai người Lục La, Tử Điệp lên đường.

Một đường ngày đi đêm nghỉ, may mà bệnh tình Diệp Dương thị ổn định, mặc dù không nói rõ Diệp gia xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không phát bệnh.

Cửa thành Thông Châu cao lớn đã ở trong tầm mắt, Lục La có chút bận tâm hỏi Ngu Quân Duệ: “Cô gia, Nhị phu nhân bụng dạ nham hiểm, sau khi hồi phủ nô tỳ sợ...”

“Trước khi điều tra ra tất cả, tạm thời các người ở khách điếm, đừng lộ hành tung ra ngoài.” Ngu Quân Duệ an ủi. Chắc chắn hiện giờ trong phủ đều do Diệp Trần Thị nắm giữ, ba chủ tớ Diệp Dương thị tuyệt đối không thể về Diệp phủ trước khi chưa điều tra rõ Diệp Trần thị.

Sắp xếp ba người chủ tớ Diệp Dương thị xong, Ngu Quân Duệ cũng không đến Diệp gia trực tiếp, hắn định tới hiệu buôn Diệp gia trước, xem xét tình huống.

“Hiệu buôn Chinh Viễn? Được đổi tên rồi, giờ thành hiệu buôn Chấn Hưng, đi thẳng rồi rẽ phải...”

Thậm chí ngay cả hiệu buôn cũng đã đổi tên, Diệp Trần thị không thể chờ đợi mà đưa gia sản về Thương gia như thế ư? Cũng không cân nhắc tới con mình?

Ngu Quân Duệ lấy làm lạ, dù Diệp Triển Dương thật sự không chết, trẻ con mười tuổi cũng không có tư cách thừa kế, bà ta không biết Diệp Tố Huân không phải người ngốc, Diệp Dương thị nhu nhược lại càng không cách nào gây náo động, vì sao vội vàng tới mức này?

Ngu Quân Duệ mang theo nghi vấn, đi vào hiệu buôn Diệp gia đã đổi tên.

“Không thể nào, nói cho bà biết, cửa hiệu này thuộc về Diệp gia, không liên quan tới Thương gia nhà bà.”

“Trừ phi phu nhân trực tiếp nói ra, bằng không, muốn chúng ta nói, đừng mơ.”

“Các ngươi! Diệp Bác Chinh đã chết, chính các ngươi cũng không làm buôn bán được, nếu giao ra, ta đồng ý cho các ngươi tiền lương gấp đôi...”

Người làm uể oải đứng ngoài hiệu buôn, trong phòng truyền ra tiếng tranh chấp rất lớn, Ngu Quân Duệ kéo một tấm bố che ra, tùy ý hỏi: “Lại cãi vã rồi sao?”

“Cũng không phải.” Người làm kia nghe thấy khẩu khí hắn quen quen, tưởng là khách cũ, thở dài: “Từ sau khi ông chủ qua đời, mỗi ngày đều như thế, cứ cố buộc nhóm Tần chưởng quỹ nói ra nguồn cung cấp.”

“Tần chưởng quỹ lại luôn không nói ra lai lịch nguồn cung cấp, hiệu buôn Chinh Viễn, đổi tên xong liền hết.”

“Đúng đấy, giờ thứ được bán là hàng của Thương gia, khách cũ muốn mua gấm Lưu Vân nhưng Thương gia không có, buôn bán cũng chẳng thành, thường ngày, lúc ông chủ còn, mỗi ngày đều có hơn vạn lượng bạc ra vào, từ sau khi ông đi, hàng tồn mỗi tháng ngày càng nhiều, những ngày nay, kinh doanh chỉ được có mấy trăm lượng bạc.”

“Ông chủ bị bệnh lâu như thế, sao không giao lại cho ai, để những người làm chưởng quầy không biết xử lí thế nào.” Ngu Quân Duệ tiếp tục tìm hiểu.

Người làm vừa định mở mồm nói chuyện, một người ở cạnh đó ra quát: “Thuận Tử, ngươi lại nói bậy bạ gì đó, qua bên kia làm việc đi.”

“Có cái gì mà làm, quạnh quẽ thế này, sớm gì ta cũng rời đi.” Thuận Tử nói thầm một câu, không tình nguyện rời khỏi.

“Khách quan muốn gì?” Người kia tới hỏi.

Người này chắc là người của Thương gia hoặc đứng về phía Diệp Trần thị rồi, Ngu Quân Duệ tùy ý liếc vải vóc một lượt, nhẹ nhàng lắc đầu, quay người rời đi.

Sau khi ra ngoài, Ngu Quân Duệ nhìn sắc trời một chút, sắp tới hoàng hôn, hiệu hôn chắc sắp đóng cửa, lại không muốn về khách điếm, bèn tìm một góc không gây chú ý của người khác đứng lại, lưu ý nhìn cửa lớn hiệu buôn Diệp gia.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Khoảng chừng sau một phút đồng hồ, nhóm tiểu nhị và chưởng quầy lục tục đi ra, Ngu Quân Duệ theo dõi tiểu nhị Thuận Tử nọ từ xa, đợi y đi được hơn trăm bước, Ngu Quân Duệ đi theo sau tăng tốc độ, quàng vai Thuận Tử, vờ như rất bất ngờ nói: “Thuận Tử, trùng hợp vậy, lại gặp huynh rồi.”

Người ta nhiệt tình như thế, Thuận Tử cũng khó mà lạnh nhạt, cười nói chuyện với Ngu Quân Duệ.

Ven đường vừa lúc có một quán rượu, Ngu Quân Duệ không khỏi phân bua kéo Thuận Tử đi vào, lập tức gọi rượu và thức ăn lên.

“Nếu hiệu buôn Chinh Viễn cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng đóng cửa.” Mấy ly rượu vào bụng, Thuận Tử cũng buông thả hơn không ít.

“Thật ra chỉ cần nhóm Tần chưởng quỹ nói ra nguồn cung cấp là được sao?” Ngu Quân Duệ rót một ly rượu đưa cho Thuận Tử, cười nói.

Thuận Tử cầm lấy, không uống mà nhìn xung quanh, hạ giọng kể: “Nào có đơn giản như thế? Nói cho huynh biết, nhóm Tần chưởng quỹ không nói, đều có nguyên nhân cả.”

“Ồ?” Ngu Quân Duệ rất ngạc nhiên nhìn y.

“Nói cho huynh biết cũng không sao, việc này ai trong hiệu buôn đều rõ hết.”

Thuận Tử say rượu, nói cho Ngu Quân Duệ một tin kinh ngạc lại đáng mừng rỡ vạn phần: Diệp Bác Chinh có khả năng chưa chết.

“Không phải ngay cả tang sự cũng xử lí xong xuôi rồi sao?” Ngu Quân Duệ nén cảm giác sung sướng lại, không đếm xỉa tới hỏi.

Thuận Tử thần bí đáp: “Huynh không biết rồi, tang sự xong xuôi, Nhị phu nhân muốn tiếp quản hiệu buôn, lúc ấy tuy nhóm chưởng quầy không đồng ý, nhưng đại phu nhân và đại tiểu thư, đại thiếu gia đều không ở đây, Nhị phu nhân mang theo Nhị thiếu gia là chủ tử, nhóm chưởng quầy nói không nhưng cuối cùng vẫn sợ cái tội danh ác nô khi chủ, không dám phản kháng, Nhị phu nhân tính đi tính lại liền có lỗi, bà ta muốn quản bạc trướng tiên. Dĩ nhiên, trong hiệu buôn không trữ quá nhiều bạc, mỗi ngày đều có người mang bạc tới ngân hàng tư nhân. Tần chưởng quỹ đưa phiếu cho Nhị phu nhân, lúc đưa Nhị phu nhân đi ngân hàng tư nhân lấy bạc, chuyện ngoài dự liệu đã xảy ra, ngân hàng tư nhân không cho lấy ra.”

“Ngân hàng tư nhân không cho rút tiền? Chuyện này không hợp lí đâu? Có phải hiệu buôn đã ước hẹn trước với ngân hàng, hay còn vật khác chứng minh nhưng Tần chưởng quỹ và Nhị phu nhân không có?”

“Chính xác.” Thuận Tử giơ ngón tay cái với Ngu Quân Duệ, trả lời: “Ông chủ có kí ước định với ngân hàng tư nhân, một ngày nào đó nếu ông chủ qua đời, bạc ở trong ngân hàng tư nhân phải có hai trong ba người Đại phu nhân hoặc đại tiểu thư, đại thiếu gia có mặt mới được rút.”

“Ước định này chẳng lẽ đã kí từ ba năm trước?” Ngu Quân Duệ thuận miệng nói.

“Chắc vậy rồi.” Thuận Tử gật đầu, nói: “Hai người Tần chưởng quỹ và Nhị phu nhân vừa thấy hiệp nghị này chỉ biết ngây người, sau khi trở về, mấy chưởng quỹ họp lại bàn, ông chủ đã kí hiệp nghị như vậy, chắc vì phòng bị Nhị phu nhân, Đại phu nhân, đại tiểu thư, đại thiếu gia trùng hợp không có mặt như thế, sinh ý này, tuyệt không thể giao cho nhị phu nhân, thế nên cứ kéo dài mãi cho tới giờ.""

“Chỉ bằng một cái hiệp nghị cũng có thể nghĩ tới việc ông chủ chưa chết ư?” Trong bụng Ngu Quân Duệ cực khen Diệp Bác Chinh mưu đồ chu toàn, có tầm nhìn xa, lại hơi khó hiểu.

“Điều này còn không nhìn ra ư?” Thuận Tử xem thường liếc Ngu Quân Duệ, nói: “Đại phu nhân nhu nhược tới mức lớn tiếng nói chuyện cũng chẳng dám, đại thiếu gia quá nhỏ, đại tiểu thư lại là người ngốc, trước đó ông chủ kí hiệp nghị như vậy, nếu thật sự qua đời, dĩ nhiên sẽ có sắp xếp trước khi đi, an bài công tác cho nhóm chưởng quầy trong hiệu buôn, nay cái gì cũng chưa từng đề cập, hiển nhiên là chưa chết.”

Chỉ dựa vào điều này, hình như chứng cứ cũng quá ít ỏi, nhưng mà, chưởng quầy hiệu buôn Chinh Viễn đi theo Diệp Bác Chinh nhiều năm, họ cho rằng Diệp Bác Chinh chưa chết, chắc chắn còn căn cứ không muốn để người khác biết.

Ngu Quân Duệ lại hỏi thăm tình huống Thương gia, hai tỷ muội Diệp Tố Nguyệt, Diệp Tố Vân đã gả cho Thương gia trước khi tin tức Diệp Bác Chinh chết truyền ra ba ngày.

Nếu Diệp Bác Chinh chưa chết, vì sao không lộ diện? Phải biết con cái ông không chịu được giày vò, hiệu buôn Chinh Viễn lại đi xuống, dù cho sau này nguồn cung cấp cung ứng sung túc, khách khứa cũng bị hiệu buôn khác cuốn mất. Đó là kinh doanh bao nhiêu năm ông phấn đấu, sao có thể giữ bình tĩnh mặc kệ?

Ông không cần phải trốn, Diệp Trần Thị cũng chẳng phải sát thủ giang hồ, nếu còn sống, lại không lộ diện, có hai khả năng xảy ra, một là bị Diệp Trần Thị nhốt lại, hai là đang dưỡng bệnh ở ngoài sau khi thoát khỏi Diệp phủ.

Cũng có thể không phải bị bệnh năng mà là trúng độc.

Nếu Diệp Tố Huân tỉnh táo, không ngu ngốc ở Thông Châu, tìm được lão chưởng quầy trong hiệu buôn thì giải quyết xong rồi, lúc này hắn chỉ mang theo Diệp Dương thị thần trí mơ hồ, mặc dù tìm người đến, người ta cũng sẽ không nói gì, chỉ e còn nghi ngờ mình là đồng lõa của Diệp Trần Thị.

Đêm nay Ngu Quân Duệ lẻn vào Diệp phủ, tìm khắp nơi, lại không phát hiện dấu vết Diệp Bác Chinh để lại.

Ngu Quân Duệ trở về khách điếm, suy nghĩ thật lâu hòng tìm ra thượng sách, tới bình minh, chợt nhớ tới, kiếp trước vì bảo vệ Diệp Tố Huân, Diệp Bác Chinh đã hiến cho minh một đống tài bảo.

Bỏ đi, trước tiên lấy đống tài bảo kia ra đổi thành bạc, thương chiến (*) với Thương gia một trận, phá đổ Thương gia, nếu Diệp Bác Chinh thật sự bị Diệp Trần Thị nhốt, sau khi Thương gia suy sụp, lại ép Diệp Trần Thị đưa Diệp Bác Chinh ra.

(*) cạnh tranh kinh doanh

Đống tài bảo kia giấu trong phần mộ tổ tiên của Diệp gia.

Phần mộ tổ tiên Diệp gia gọn gàng, khí phái, phần mổ mả rất lớn, quanh có trồng cây rừng, bia mộ làm từ đá hoa cương, trước mộ, mặt đất được lát đá cẩm thạch. Trong mộ có một cái động khá lớn, kho báu đều giống trong cái động đá ấy, Ngu Quân Duệ dựa theo trí nhớ kiếp trước, ngón tay phác thảo chữ trên bia mộ, sau đó đè lên nét bút ở chữ Diệp cuối cùng, một tiếng cót két nhỏ vang lên, phiến đá sau bia mộ hơi di động, lộ ra lối đi chỉ vừa với một người.

Ngu Quân Duệ nhìn quanh, bước theo bậc thang dẫn tới động trong lòng đất, vừa bước xuống bảy tám bậc thang, lúc đưa tay vừa định để phiến đá quay trở lại như lúc đầu, bên tai chợt nghe tiếng khóc mừng rỡ.

“Phụ thân, người tới đón con ư.”

“Lão gia, ngài đến rồi.”

Trong phần mộ tổ tiên, ngoại trừ Diệp Triển Dương, còn có một lão bộc.

Lão bộc nói cho Ngu Quân Duệ, Diệp Bác Chinh đột nhiên nhiễm bệnh, Diệp Bác Chinh hoài nghi mình trúng độc, vào ngày bị bệnh đầu tiên đã để ông lặng lẽ ra ngoài mua thức ăn cho nủa năm vào động đất, ngày thứ ba lén lút mang Diệp Triển Dương ra trốn tới đây.

Lão bộc còn nói cho Ngu Quân Duệ, khi đó Diệp Bác Chinh cả người không có sức, trừ nói chuyện, hơi nhích người một tí cũng không xong.

Xem ra không phải độc dược trí mạng, tầm tầm nhuyễn cân tán gì đó thôi, khả năng Diệp Bác Chinh còn sống, bị Diệp Trần Thị giam

lỏng khá lớn, Ngu Quân Duệ vui mừng quá đỗi, quyết định lập ván cờ, nhanh chóng phá đổ Thương gia, tại lúc Thương gia rơi vào bước đường cùng, ra tay từ chỗ Thương gia, để chúng tạo áp lực cho Diệp Trần thị, ép Diệp Trần Thị giao Diệp Bác Chinh ra.

Ngay lúc Ngu Quân Duệ bắt đầu chém giết với Thương gia, Diệp Tố Huân, Trình Sâm, Hoa Ẩn Dật cũng tới chân núi nơi thần y ở.

“Hai mươi năm đã trôi qua, không chừng thần y kia đã... Tố Huân, chúng ta trở về đi.” Lúc dừng chân ở trấn nhỏ sau khi đuổi xa phu, ba người đi bộ lên núi, mới đi được hơn mười bước, Hoa Ẩn Dật dừng lại không đi tiếp.

“Dì Mạnh, mẫu thân con rất xin lỗi dì, con không thể...” Diệp Tố Huân nghẹn ngào giữ chặt tay Hoa Ẩn Dật, trong lòng vừa cảm động vừa hổ thẹn, dọc đường này, mình chỉ nghĩ tới việc sắp mất dung nhan, chỉ biết xót xa không nỡ, Hoa Ẩn Dật thông cảm yêu thương nàng như thế, trái lại khiến nàng vô cùng xấu hổ.

Hoa Ẩn Dật vốn nên ăn mặc quần áo lộng lẫy phong phú, uyển nhã tú lệ đứng trong Hầu phủ, chỉ huy người hầu, hưởng thụ Ngu Diệu Sùng yêu thương, Ngu Quân Diệp kính trọng, trải qua thời gian phu thê hòa hợp, mẫu từ tử hiếu, mẫu thân mình lại trộm mất hai mươi năm tốt đẹp của bà.

“Đừng nghĩ lỗi đều là của mẫu thân con.” Hoa Ẩn Dật buồn vô cớ vỗ vỗ tay Diệp Tố Huân, thấp giọng nói: “Tính tính mẹ con, con cũng biết đấy, nhát gan tới mức chẳng dám nói gì. Năm kia, ông ngoại con cũng không muốn da mặt của ta, là ta tự mình chủ động đề nghị, khi ấy, ta...”

Hoa Ẩn Dật than nhẹ, không nói thêm gì nữa.

Một mỹ nhân tuyệt sắc, phải chịu đả kích cỡ nào mới có thể không sợ hủy dung mạo? Tim Diệp Tố Huân đập manhj một cái, chẳng lẽ khi đó Hoa Ẩn Dật bị Ngu Diệu Sùng ép tới đường cùng ư?

Những ngày nay nàng ở Ngu phủ, Ngu Quân Duệ và mình đều nhận ra thân phận của bà, Ngu Diệu Sùng là phu quân của bà, càng phải nhận ra mới đúng. Nếu đã nhận ra, còn không thừa nhận, thậm chí còn muốn ô nhục mẫu thân mình, có thể thấy, người này cực kì ti tiện, không xứng với tình yêu của Hoa Ẩn Dật.

Diệp Tố Huân nghĩ như vậy, nhớ tới tình cảm mập mờ giữa Trình Sâm và Hoa Ẩn Dật, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn nhìn Trình Sâm cách vài bước, chỉ thấy Trình Sâm giống như thấy ma, mặt trắng nhợt như tuyết, mặt trợn trừng dữ tợn.

Sao thế? Diệp Tố Huân nương theo ánh mắt Trình Sâm nhìn phía bên phải Hoa Ẩn Dật, trong chốc lát cũng hồn phi phách tán, bên cạnh Hoa Ẩn Dật là một con rắng toàn thân đỏ rực, dài bằng cánh tay một người, đang thè lưỡi trườn về phía Hoa Ẩn Dật, Diệp Tố Huân không kịp nghĩ nhiều, dùng tốc độ nhanh như chớp đẩy Hoa Ẩn Dật ra, đồng thời tiến lên một bước, đứng vào vị trí ban nãy của Hoa Ẩn Dật, ngăn cản con rắn kia lao vào Hoa Ẩn Dật.

“Tố Huân muội muội!” Trình Sâm gào lên, linh hôn bị dọa ra khỏi xác quay về vị trí cũ, trong khoảnh khắc nháy mắt, cũng không biết lấy sức từ đâu ra, vươn tay bẻ gãy một cành cây bên cạnh, đập con rắn kia.

Song vẫn muộn, con rắn bị đập với lực lớn, vặn vẹo uốn éo chết, nhưng trước khi chết đã cắn lên tay Diệp Tố Huân.

“Tố Huân, Tố Huân, con sao rồi?” Hoa Ẩn Dật hiểu chuyện gì xảy ra, gấp đến độ chảy nước mắt, Diệp Tố Huân muốn nói không sao, nhưng một chữ cũng không nói được, bóng dáng trước mắt mờ dần, ban đầu còn có ý thức, chỉ qua chốc lát, cầm tay Hoa Ẩn Dật, đau khổ khóc:

“ Quân Duệ ca ca... Quân Duệ ca ca... Tố Tố rất khó chịu... ôm muội đi...”

“Trình Sâm, Tố Huân sao lại thế này?” Độc rắn đều gây chết người, vì sao tình hình của Diệp Tố Huân giống như trúng xuân dược? Hoa Ẩn Dật sợ tới mức không để ý tránh né Trình Sâm, lớn giọng hỏi.

Khuôn mặt Diệp Tố Huân đỏ bừng, hai mắt khép hờ, lông mi dài cong còn vương nước mắt, Trình Sâm nhìn một cái, cắn cắn môi, nói: “Loại tình huống này, không phải người rõ hơn ta sao?”

“Dì...” Hoa Ẩn Dật mặt đỏ tới mang tai, run giọng nói: “Làm sao đây? Nhị công tử không có ở chỗ này, con...”

“Nếu ta thừa lúc làm bậy, sau này tự vẫn tạ tội cũng không hết sai.” Trình Sâm hơi khuỵu chân, cõng Diệp Tố Huân trên lưng, đi nhanh lên núi. Hoa Ẩn Dật tỉnh ngộ, trên núi có một thần y, tìm được thần y sẽ giải được độc của Diệp Tố Huân.

“ Quân Duệ ca ca... Tố Tố khó chịu... Muốn huynh...” Diệp Tố Huân khàn giọng kêu, lửa cháy quay cuồng trong cơ thể như muốn đốt trụi nàng, cơn khát cực độ kích thích nàng khó nhịn sờ mó.

Trình Sâm sợ run, hai cánh tay Diệp Tố Huân lần mò tới lồng ngực y không ngừng vuốt ve, dưới sự vỗ về của nàng, cơ thể của y

thế mà lại xảy ra biến hóa nào đó.

Diệp Tố Huân dùng một tay kéo cổ áo, sờ tới trước ngực Trình Sâm, ngón tay vân vê trêu chọc hai điểm lồi trước ngực, cảm giác tê dại liền khuếch trường lan từ ngực đến khắp người... Cả người Trình Sâm lọt vào trong đống lửa cháy hừng hực bừng bừng.

Trình Sâm đứng lại, mạnh mẽ thả Diệp Tố Huân xuống đất, Hoa Ẩn Dật đi theo sau, không kịp dừng bước, đụng vào lưng Trình Sâm.

“Tuyết Nghi.” Trình Sâm xoay người ôm cổ Hoa Ẩn Dật, siết chặt bà vào lòng.

“Trình Sâm... ngươi... trúng độc?”

[Thật sự chỉ muốn edit đến đây rồi thôi:))]

Nhìn Diệp Tố Huân đau khổ lăn qua lăn lại trên mặt đất, nhìn lại đôi mắt đỏ bừng của Trình Sâm, Hoa Ẩn Dật sợ hãi, run như cầy sấy.

Có phải trúng độc không, Trình Sâm chẳng quan tâm, y chỉ muốn điên cuồng một lần ngay lúc này, trải nghiệm cảm giác chỉ có ở trong mơ nhưng chưa bao giờ nếm thử ở hiện thực kia.

“Trình Sâm, thả ta ra, chúng ta không thể như vậy.” Hoa Ẩn Dật hoang mang lo sợ.

Trình Sâm không nói gì, chỉ ôm chặt hơn, dường như muốn khảm Hoa Ẩn Dật vào trong máu thịt của y, dùng hết sức đã tích lũy bấy lâu, ôm Hoa Ẩn Dật sít sao.

“A... Quân Duệ ca ca... dùng thêm sức nữa... A...” Diệp Tố Huân đã lăn vào rừng lúc này không quằn quại nữa, nàng chìm trong mơ màng, vui sướng, thỏa mãn kêu.

“Tuyết Nghi... Tuyết Nghi...” Như bị lây bệnh, giọng của Trình Sâm khác trước, y run run, dán mặt lên mặt Hoa Ẩn Dật, cái trán trơn bóng tuốt mồ hôi, tham lam hít vào, cách một tầng vải, vật cứng rắn nóng rực dán lên phần bụng Hoa Ẩn Dật.

“Trình Sâm, chúng ta có thể làm vậy ư?” Hoa Ẩn Dật vô lực thì thào, tim đau nhói, đau tới mức ý thức chết lặng.

“Tuyết Nghi, đừng cự tuyệt ta, ta thích nàng lâu lắm rồi, vì nàng, cho tới giờ ta cũng chưa từng chạm vào nữ nhân khác...” Trình Sâm từ từ nhắm hai mắt, nín một hơi rồi cắn môi Hoa Ẩn Dật.

Sóng nhiệt đánh úp lại từ đôi môi mềm mại nóng rực, bên dưới bị một vật dựa sát, Hoa Ẩn Dật ngây người, hé miệng định cự tuyệt, đầu lưỡi mềm mại lại thừa cơ chen vào khoang miệng. Cơ thể Hoa Ẩn Dật run rẩy, trong nháy mắt cảm thấy hạnh phúc... nhưng chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủn.

Bà tỉnh táo lại rất nhanh, hung hăng cắn trả, Trình Sâm bị đau, đầu lưỡi lui ra ngoài, Hoa Ẩn Dật lạnh lùng nói: “Trình Sâm, thả ta ra, ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Trình Sâm điên rồi, tại giây phút ấy, tâm ma đã đuổi toàn bộ lí trí rời khỏi não: “Tuyết Nghi...” Môi y mấp máy, hai tay lại siết chặt hơn, bắt đầu khóc rống như một đứa trẻ: “Tuyết Nghỉ, cho ta một lần, một lần thôi, ta chỉ cần một lần... Nàng để ta làm nam nhân một lần đi...”

Hoa Ẩn Dật bị lời nói thê lương bi ai cầu hoan làm cho câm lặng, cơ thể lại không khuất phục, càng giãy dụa mạnh hơn.

Cơ thể mềm mại vặn vẹo như thế, Trình Sâm càng không khống chế được: “Tuyết Nghi, một lần, van nàng, chỉ một lần...”

“Trình Sâm, ngươi tỉnh táo chút, rồi ngươi sẽ hối hận đấy.”

“Không! Tuyệt đối không, ta đã mong chờ ngày này từ rất nhiều năm rồi...” Trình Sâm kêu, khóc, cắn cổ Hoa Ẩn Dật: “Tuyết Nghi, cho ta, để ta vui vẻ, chúng ta cùng vui vẻ!”

Hoa Ẩn Dật bị đau, Trình Sâm tê tâm liệt phế, cuồng loạn khóc làm bà cuối cùng không cách nào phản kháng, trong cơn hốt hoảng, lưng lại đau đớn, Trình Sâm dùng sức ẩy bà xuống đất, một tiếng roạt vang lên, cự vật xông vào cơ thể bà.

“Không! Không!” Hoa Ẩn Dật yếu đuối từ chối, liều lĩnh muốn gạt bỏ vật kia khỏi cơ thể.

Trình Sâm cuốn lấy bà: “Tuyết Nghi, Tuyết Nghi, nàng là của ta rồi, ta có được nàng rồi...” Y khóc, cầu khẩn: “Tuyết Nghi, cho ta, van nàng, đừng để nó ra, để nó muốn nàng...”

Cánh tay đang đùn đẩy của Hoa Ẩn Dật vô lực rũ xuống đất, nửa người đang vặn vẹo dừng lại.

Cảm giác Hoa Ẩn Dật đã không còn phản kháng, Trình Sâm thả lỏng áp chế Hoa Ẩn Dật, cúi người xuống, kéo từng nút váy ra, môi ngậm lấy một bên đỏ hồng, ngốc nghếch dùng đầu lưỡi trêu chọc, tay kia xoa nắn bên còn lại.

Y không có kinh nghiệm, chỉ đơn thuần làm loạn, Hoa Ẩn Dật bị y làm cho hơi đau, trong đau đớn lại nhớ tới vừa rồi y khóc hô để y làm nam nhân một lần.

Cơ thể bắt đầu cực kì mẫn cảm sau mỗi lần đâm kích, không ngăn được hô hấp dồn dập, cả người mềm oặt, thập phần động tình.

Cảm nhận được biến hóa của cơ thể Hoa Ẩn Dật, Trình Sâm kích động, cố nén dục vọng, lần lượt trêu chọc trước ngực Hoa Ẩn Dật, giống như đứa trẻ cố chấp viết chữ ngày đầu tiên, viết hết lần này tới lần khác, chỉ để viết được một chữ hoàn mỹ.

Cơ thể Hoa Ẩn Dật bị trêu chọc đơn giản như vậy kích thích đạt tới đỉnh... Phía dưới co rút từng đợt, chăm chú bao lấy vật khảm trong cơ thể mình....

“Tuyết Nghi...” Mồ hôi Trình Sâm nhỏ giọt, mặt mày tinh xảo biến vặn vẹo, Hoa Ẩn Dật cảm thấy có luồng nhiệt mãnh liệt xông vào sâu trong cơ thể, một cảm giác không biết là đau đớn hay ngọt ngào dâng lên, đau đớn cực hạn và sung sướng đan xen, như chìm trong ánh nắng rực rỡ buổi sáng lại tựa sống trong bóng tối đêm khuya, kịch liệt xung đột va chạm tạo ra một cái vòng xoáy lớn, cuốn bà vào trong, xoay tròn, bay lên, rơi xuống...

Cơ thể nằm sấp trên người có hơi nặng, Hoa Ẩn Dật không còn hơi sức đẩy y ra, cơ thể bà không cách nào hồi phục như đầu, dư âm thật lâu chưa tản đi.

Đồ vật chưa lui ra ngoài cương lên rất nhanh, dường như sắp trở thành cự bổng ngút trời, cứng rắn sáp vào cơ thể bà, Hoa Ẩn Dật choáng váng mất hết can đảm.

“Tuyết Nghi, thật là thoải mái, ta còn muốn...” Giọng Trình Sâm yếu ớt, khàn khàn, mang theo xấu hổ và khẩn cầu.

“Ngươi mới nói chỉ cần một lần.” Hoa Ẩn Dật hữu khí vô lực quở trách, trợn mắt nhìn hằm hằm Trình Sâm, trên lông mi y còn vương nước mắt, đôi mắt thâm sâu nhìn bà, như đứa trẻ đói khát khóc xin mẫu thân bú sữa.

Hoa Ẩn Dật bi thương nhắm mắt lại.

“Tuyết Nghi...” Trình Sâm kích động cầm chặt tay Hoa Ẩn Dật, mười ngón tay đan vào nhau, hạ thân di chuyển, vật kia càng chọc vào sâu hơn. Lại một lần nữa, y cũng chỉ biết rút ra chọc vào...

Đồ ngốc! Thật sự là lần đầu tiên. Y đã hai mươi hai tuổi, tao nhã trác tuyệt, cô nương ái mộ chắc hẳn không ít, dù chưa lấy vợ, muốn giữ nha hoàn trong phủ làm thông phòng, cũng là chuyện đơn giản.

Trong lòng Hoa Ẩn Dật ngũ vị tạp trần, ngón tay không tự chủ được thăm dò lòng bàn tay Trình Sâm, bắt đầu ma sát nho nhỏ, Trình Sâm sung sướng rên lên một tiếng, đột nhiên phúc chí tâm linh (*), thẳng lưng, tốc độ rút ra chọc vào càng nhanh hơn...

(*) khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn.

Chương dài nhất trong lịch sử nhé =)))

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Mặt Hoa Ẩn Dật biến sắc, cơ thể va chạm nhấp nhô theo nhịp của Trình Sâm. Một cơn gió núi thổi qua, cành lá trong rừng lay động xào xạc, dưới sự dẫn dắt của y, Hoa Ẩn Dật bắt đầu rên rỉ, tiếng không lớn lắm, song ý say mê trong đó lại rất rõ ràng.

Ánh sáng trong rừng chợt yếu đi, gió cũng ngừng, sự tĩnh lặng khiến cho tiếng rên rỉ lớn hơn, trái tim Trình Sâm nhảy nhót như muốn bay khỏi lồng ngực, không khí ngập mùi hoan ái, khiến người ta vui tới ngây ngất, đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc, tan biến bao ưu phiền nơi trần thế, niềm vui vẻ trào dâng quyện với dục vọng vô tận...

Sau mấy trăm cái ra vào, dục vọng căng đến cực độ, hết sức căng thẳng, Trình Sâm giữ chặt eo Hoa Ẩn Dật, dùng toàn lực, thúc cây gậy sắt xuyên vào sâu trong cơ thể Hoa Ẩn Dật...

Cảm giác thoải mái dần dần biến mất, xung quanh im lặng đến lạ, chỉ có hơi thở ấm áp giao nhau, vui thích ở giữa ngực và bụng bao phủ, trong giây phút ấy, mãn ý đọng lại, chậm rãi nhưng dài đằng đẵng.

Trình Sâm cảm thấy nếu có thể cùng chết ở đây, là chuyện tốt đẹp đến mức nào!

Thoải mái thở hắt ra, Trình Sâm cúi đầu nhìn Hoa Ẩn Dật, Hoa Ẩn Dật đang trừng y, vừa hờn giận vừa bất đắc dĩ. Trình Sâm cười

dịu dàng, mạnh mẽ cúi đầu hôn xuống: “Tuyết Nghi... Tuyết Nghi...” Y kêu thật khẽ, dùng sức hôn, hạ thân lại cương cứng: “...Tuyết Nghi, ta thoải mái muốn chết...”

“Không thể muốn tiếp, muốn nữa, ta sẽ tức giận...” Hoa Ẩn Dật vốn định mắng chửi người ta, lại bị vật kia chống lên, tâm phiền ý loạn.

“Đừng... đừng nóng giận.” Trình Sâm ôm bà vào lòng, một bàn tay rời xuống dò xét, chạm đến dòng chất lỏng trắng đục giữa hai chân Hoa Ẩn Dật, thấp giọng hỏi: “Tuyết Nghi, thì ra không chỉ nam nhân sung sướng mới chảy nước, nữ nhân cũng có ư?”

Hiếu học, cố gắng vươn lên trong chuyện này, người ta biết trả lời như thế nào?

“Ngươi... ưm....” Hoa Ẩn Dật vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, mặt đỏ như táo chín, vội vàng hất cái tay đang làm loạn của Trình Sâm ra, y dừng lại chỗ nào, chốc lát đã bắt đầu nhen lửa, hô hấp dồn dập, không nhịn được rên rỉ: “Trình Sâm... Ngươi mau buông ra, đừng làm nữa...A...”

“Ta muốn sờ, Tuyết nghi, để ta sờ sờ nhé?” Trình Sâm không dừng tay, nhẹ nhàng áp lên đôi má hồng hào, hòa nhã khẩn cầu.

“Trình Sâm, chúng ta như vậy, đi ra ngoài sẽ không ngẩng đầu lên được với thiên hạ, sẽ bị người ta chê cười.” Hoa Ẩn Dật cắn môi, gương mặt sầu khổ như bầu trời đen mịt trước cơn giông.

“Vì sao phải để ý cái nhìn của người khác?” Trình Sâm nằm sấp trên người Hoa Ẩn Dật, tinh tế hôn lên những giọt nước mắt lăn trên mặt bà, nhẹ giọng nói: “Ta không biết vì sao nàng phải sống một

mình ở nơi hoang dã đó những hai mươi năm? Nhưng mà, ta biết, chắc chắn nàng sợ miệng lưỡi người đời, ta muốn hỏi nàng, chỉ vì sợ lời nói của người ta mà sống một mình đau khổ cô đơn suốt hai mươi năm, nàng có từng hối hận không? Nàng còn muốn để miệng lưỡi người ta quyết định vận mệnh bản thân sau này ư?"

Hoa Ẩn Dật đã khóc sẵn, nghe vậy, nước mắt càng tuôn dữ dội hơn, dày vò hơn hai mươi năm đồng thời trào lên, trong lúc nhất thời, lồng ngực đau đớn khó chịu.

"Tuyết Nghi, đồng ý với ta, gả cho ta, nhé?"

"Cái gì?" Đầu như có tiếng sấm vang, Hoa Ẩn Dật đột nhiên biến sắc, mạnh mẽ hất Trình Sâm xuống đất, "Trình Sâm, sao ngươi có thể có ý nghĩ như vậy? Ngươi đã nói chỉ cần một lần, không bắt ép ta."

Trình Sâm cắn răng nói: "Tuyết Nghi, ta thích nàng, nếu chết mới có thể ở cùng nàng, ta cũng ước bản thân chết đi, Ngu Diệu Sùng..."

Trình Sâm nghẹn lời, sau khi Ngu Diệu Sùng biết Hoa Ẩn Dật chưa chết, còn có ý đồ nhúng chàm Diệp Dương thị, nếu nói thế, chỉ e Hoa Ẩn Dật sống không bằng chết.

"Ông ta như thế nào? Ngươi không dám nói, đúng không?" Hoa Ẩn Dật cười lạnh, "Nghe ngươi nói mẫu thân Tố Huân đang ở Giang Ninh, ngẫm lại, lúc trước Tố Huân đột nhiên chuyển ra Ngu phủ, chẳng lẽ ta còn không đoán được đã xảy ra chuyện gì ư?"

Nếu không phải đoán được Ngu Diệu Sùng đoạn ân nghĩa, còn muốn nhúng chàm Diệp Dương thị, làm sao bà không giữ? Để cho Trình Sâm có được thân thể của mình?

“Tuyết Nghi, thật xin lỗi.” Trình Sâm nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Hoa Ẩn Dật, cầm y phục bên trong dịu dàng lau vết bẩn giữa hai chân Hoa Ẩn Dật.

“Trình Sâm, hiện giờ ngươi chỉ thấy một khuôn mặt xấu xí kinh khủng của ta thôi, ngươi có biết, cơ thể của ta cũng cực kỳ dơ bẩn...” Trình Sâm

thâm tình như thế để Hoa Ẩn Dật xấu hổ vô cùng, kéo áo Trình Sâm đang cầm, sợ hãi hất tay y ra, bi thương đứng lên.

Vào ngày đó của hai mươi năm trước, rốt cuộc bà đã nhận tra tấn ra sao, bà không kể lại với Ngu Diệu Sùng, cũng chỉ nói một câu bâng quơ với Trình phu nhân, nhưng ngày ấy, cực kì tàn ác, quấy nhiễu bà bằng ác mộng hai mươi năm qua, chưa từng được yên lòng.

“Ông ta trút xuân dược, ép ta xin ông ta cưỡng bức bản thân... Ông ta lấy roi da quất lên người ta, còn ép ta dùng miệng ngậm...”

“ Trình Sâm, chính ông ta ép buộc vài lần xong, ông ta còn xách một con chó vào, cho nó uống thuốc, để nó...”

“Khi ta phát hiện mình còn chưa chết, ta thật sự hận ông trời vì sao còn để ta sống...”

“Tuyết Nghi, chuyện này không liên quan đến nàng, không phải lỗi của nàng, tại vì nam nhân kia không bảo vệ nàng cẩn thận, kẻ đáng chết là nam nhân được gọi là phu quân của nàng kia...” Trình Sâm nắm chặt tay, lại thả ra rất nhanh, nâng mặt bà lên, cuồng loạn nuốt hết nước mắt của bà, trong lòng y, chưa bao giờ thù hận như phút giây này, hận Ngu Diệu Sùng vô năng, hận cả Nghiêm Long!

Tiếng khóc đau khổ tột cùng vọng khắp núi rừng, xen lẫn đó, là giọng nói dịu dàng an ủi, sau đó, tiếng khóc im bặt, tiếng ngâm the thé và gầm nhẹ thay phiên lặp lại, kéo dài không dứt.

Trình Sâm và Hoa Ẩn Dật chìm trong cuồng loạn, cũng không chú ý tới, bên tai, không biết tự lúc nào, đã không còn tiếng rên rỉ của Huân.

****

Ngu Quân Duệ đưa Triển Dương và lão bộc trong động ra ngoài, để tránh để lộ tin tức, đành đưa họ và nhóm người Diệp Dương thị, Lục La, Tử Điệp đến tiêu cục ở Thái châu, nhờ tiêu cục bảo vệ, còn bản thân hắn thì quay về Thông châu thực hiện kế hoạch đánh gục Thương gia.

Con rết trăm chân, chết mà không ngã (*). Thương gia ở Thông Châu, là thương hộ lớn gần với Diệp gia, thậm chí còn giàu có sớm hơn Diệp Bác Chinh, cha chồng Diệp Tố Vân và Diệp Tố Nguyệt còn mở rộng buôn bán cho hiệu buôn Chấn Hưng, nếu bàn về của cải, cũng không kém Diệp gia là mấy, hiện thời lại thôn tính toàn bộ của cải Diệp gia, tài lực càng không thể khinh thường, nếu muốn làm Thương gia không thể xoay người, không phải một sớm một chiều mà thành công.

Ngu Quân Duệ không đợi được quá lâu, nghĩ tới, nếu thời gian Diệp Bác Chinh trúng độc càng dài, khả năng hồi phục sau này càng khó, hơn nữa Diệp Tố Huân còn sắp phải chịu đau đớn lúc lột da, hắn chỉ hận không thể cứu Diệp Bác Chinh ngay tức thì, sau đó đi tìm nàng, tìm rồi, cùng nhau chịu khổ.

Không thể chậm rãi bày cục, chỉ có thể dùng độc chiêu không theo quy tắc thường.

Ngu Quân Duệ đào châu báu trong động ra bán lấy tiền mặt, gửi vào ngân hàng tư nhân một triệu lượng bạc, ngày hôm đó tới tiêu cục Thông châu một chuyến, lấy một ngàn lượng bạc, nhờ người tiêu cục theo dõi bảo vệ ba lão chưởng quầy của hiệu buôn Chinh Viễn, nếu phát hiện tình huống ngoài ý muốn, cứ thế mà làm việc.

Sau khi ra khỏi tiêu cục, Ngu Quân Duệ lại tới hiệu buôn Chinh Viễn lúc trước, cũng chính là hiệu buôn Chấn Hưng của bây giờ.

Mới chỉ qua bảy ngày, người làm trong hiệu buôn đã giảm rất nhiều, chỉ còn năm người, Thuận Tử nọ cũng chẳng thấy tăm hơi, song người đón tiếp Ngu Quân Duệ ngày đó vẫn còn.

“Khách nhân muốn tìm gì ạ?” Người nọ có chút ân cần hỏi.

“Thế nào sau nhiều ngày như thế, vải gấm chỉ có Chinh Viễn còn chưa có?” Ngu Quân Duệ thất vọng lắc đầu.

“Mấy tấm này cũng được đó ạ, không hề kém hơn Chinh Viễn.” Người nọ ra sức giới thiệu kiểu khác.

“Cũng được, nhưng mà ta đã đặt trước, trước không biết Chinh Viễn không bán vải kia nữa, đã lấy bản mẫu vải của Chinh Viễn đưa tổng quản trong cung nhìn thử, hàng hóa triệu lượng bạc, sao dám sửa đổi dễ dàng?” Ngu Quân Duệ thở dài nói.

Tổng quản trong cung! Giao dịch triệu lượng! Đây là buôn bán với hoàng cung, mắt người nó trợn to, năm người làm thuê bên trong cũng im lặng không nói câu nào.

“Thông châu không có, lại không đợi được, xem ra chỉ có thể tới nơi khác lấy rồi.” Ngu Quân Duệ lẩm bẩm, hai chân chậm rãi đi ra ngoài.

“Khách nhân, đợi đã.” Cửa một căn phòng thông với khách sảnh mở ra, một người ra ngoài.

Cẩm bào màu lam, dáng người khôi ngô, dưới cằm có để chòm râu dê. Ngu Quân Duệ thấy vậy mừng thầm, hôm nay tới vừa đúng lúc, nhìn tướng mạo của người này, ắt hẳn là con cả của Thương Chấn Hưng, trượng phu của Diệp Tố Nguyệt: Thương Bảo Lang. Nghe đồn tính tình kiêu ngạo, thích đao to búa lớn, bảo thù, không thận trọng kiên định bằng thứ tử Thương gia: Thương Bảo Du. Ngày thường, Thương Chấn Hưng thiên vị con thứ, để con thứ trông coi gia nghiệp, phái Thương Bảo Lang tiếp quản hiệu buôn Diệp gia.

Muốn dụ dỗ một người như thế cắn câu không khó, Ngu Quân Duệ quay lại, đang định nói mấy lời gian dối để Thương Bảo Lang mắc mưu thì y đã mở lời: “Loại gấm khách nhân câ,f hiệu buôn Chấn Hưng ta cũng có thể lấy ra được, nếu ngài đây không ngại thì ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Ở trong nhà Thương Bảo Lang bị đệ đệ đè đầu, trong lòng sớm đã có mầm mống bất mãn, song ngại hai người cùng mẹ cùng cha, muốn tìm sức người ngoài giúp đỡ cũng không được. Lần này cưới tỷ muội Diệp gia, phụ thân nói dựa theo thứ tự, chính y lại ăn khổ, ban đầu Diệp Tố Nguyệt cũng là mỹ nhân, đầu năm lại bị hủy dung, vết sẹo trên mặt dù không rõ lắm, nhưng khi so với Diệp Tố Vân kiều diễm như hoa đào, lại không phải chỉ kém một chút.

Phụ thân muốn giao toàn quyền quản lý hiệu buôn Chinh Viễn cho y, y hưng phấn đồng ý, vốn nghĩ ra công sức xây dựng thành

tích một phen, ai ngờ vì nguồn cung cấp, lại sắp phải đóng cửa.

Giờ có một miếng thịt từ trên trời rơi xuống, nếu y làm được mối buôn bán triệu lượng này, trong nhà còn ai dám coi thường y?

Thương Bảo Lang muốn nhanh chóng viết hiệp ước mua bán, Ngu Quân Duệ âm thầm lắc đầu, người này cũng thật không có mắt nhìn.

Điều khoản trong hiệp ước dựa theo hình thức có sẵn thiết lập, Ngu Quân Duệ tỏ vẻ nghi ngờ với việc giao hàng của hiệu buôn.

“Không phải ta đa nghi, mà là hàng hóa này không được có bất kì sơ sảy nào.” Ngu Quân Duệ lấy phiếu tiết kiệm Thương Bảo Lang xem, nói: “Bạc của ta đều nhận từ cung ra, không thể không hoàn thành cuộc làm ăn này.”

Nhìn số tiền trong phiếu tiết kiệm, lo lắng cuối cùng của Thương Bảo Lang đều biến mất, thấy Ngu Quân Duệ còn do dự trong việc quyết định, y suy nghĩ một chốc rồi nói: “Khách nhân, để huynh yên tâm, hiệu buôn Chấn Hưng đồng ý bồi thường gấp đôi điều khoản, nếu không thể giao hàng vào ngày đã định, Chấn Hưng không chỉ hoàn trả tiền đặt cọc, hơn nữa còn bồi thường tiền gấp đôi, chỉ là như thế, công tử phải giao thêm chút tiền đặt cọc.”

“Tiền đặt cọc bao nhiêu cũng không sao, Chấn Hưng cũng là hiệu buôn trăm năm, tại hạ không lo lắng.” Ngu Quân Duệ cười cười, lại lắc đầu nói: “Bồi thường gấp đôi quá ít, hàng này dù ta đưa vào cung kịp thời, chỉ được có hai phần lợi nhuận. Nếu giờ hoàn thành mua bán, vậy mối sau liền dễ dàng hơn, đó sẽ là lợi nhuận gấp ba, năm lần. Như vậy đi, tiền đặt cọc này ta đưa năm phần: 50 vạn

lượng, cũng lập ước đền bù giao hàng quá hạn bồi thường gấp năm.

“Được, làm vậy đi.” Thương Bảo Lang hưng phấn không thôi, nhấc bút liền bổ sung ước định với Ngu Quân Duệ vào.

“ Thiếu Đông Gia, tiền bồi thường lớn như vậy, tốt nhất nên bẩm cho Đông gia một câu.” Người lúc trước đón Ngu Quân Duệ có chút bất an kéo tay áo Thương Bảo Lang.

“Ngươi thì biết cái gì? Hai ngày nay cha bị phong hàn, ốm đau nằm trên giường, có ít việc nhỏ mà ta cũng phải đi làm phiền ông sao?” Thương Bảo Lang trừng mắt.

Thương Chấn Hưng bị ốm? Ngu Quân Duệ suy nghĩ, cau mày nói: “Thương Thiếu Đương Gia, theo lời người làm này thì có lẽ hiệp ước này không có chữ kí của Đại Đương Gia chỉ sợ tương lai có phiền toái, vẫn mời Thiếu Đương Gia phái người đưa cho đương gia kí tên, bằng không, tại hạ cũng không dám cầm hiệp ước này về.”

“ Thiếu Đông Gia, tiểu nhân mượn hiệp ước này để xin Lão Đông Gia ký tên nhé.” Người nó cúi người xong thì vươn tay lấy hiệp ước.

Mua bán xong xuôi lại bị xen ngang, Thương Bảo Lang giẫm lên chân người nọ, nhanh tay lấy đi, cười cười với Ngu Quân Duệ, nói: “Huynh chờ nhé, để ta cầm về cho cha kí tên.”

--- ----

Mấy nay Niệm chăm quá, mọi người có thương Niệm hông?

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Lúc Thương Bảo Lang cầm hiệp ước quay lại, Ngu Quân Duệ cẩn thận nhìn hiệp ước từ đầu đến cuối, thấy đã phù hợp với yêu cầu của mình, hôm nay là ngày mùng tám tháng mười, ước định giao hàng vào ngày hai mươi ba tháng mười, để Thương gia có nửa tháng chuẩn bị, nếu quá hạn vẫn không giao hàng thì bồi thường gấp năm lần tiền hàng.

Chưa nói tới khoản tiền bồi thiệt hại lớn như thế, chưa nói Thương gia không biết nguồn cung hàng, chỉ riêng ước định thời gian giao hàng đã quá nhanh, nếu Thương Chấn Hưng đã xem hiệp ước này, chắc chắn không đồng ý kí tên. Ngu Quân Duệ suy nghĩ rồi đưa hiệp ước cho người ngăn cản vừa nãy, hắn cần xác nhận, chữ kí trên giấy có phải Thương Chấn Hưng tự tay viết hay không.

Người kia cũng cho rằng Thương Chấn Hưng sẽ không đồng ý, rướn cổ nhìn hiệp ước chằm chằm, Ngu Quân Duệ vừa chuyển sang đã không thể chờ đợi cầm lấy.

“Làm sao Đông gia sẽ đồng ý chứ?” Người nọ nhìn chữ kí, thấp giọng nói nhỏ.

Đã xác định không phải chữ kí giả mạo Thương Chấn Hưng, thậm chí còn có cả dấu ấn riêng của hiệu buôn, Ngu Quân Duệ không do dự nữa, kí tên mình lên, lại kéo Thương Bảo Lang, muốn tới thương hội trong thành chứng thực.

“Còn cần chứng thực nữa ư?” Thương Bảo Lang do dự nói.

“Sao vậy? Thương Thiếu Đông Gia, quan hệ của hiệu buôn Chấn Hưng và thương hội Thông châu kém lắm sao?” Ngu Quân Duệ ra vẻ kinh hãi nói.

“Đâu có. Chúng ta đi thôi.”

Trên đường đi, Thương Bảo Lang giải thích: “Vương lão đầu trong thương hội vừa xấu xa vừa cứng lòng, chờ lát nữa huynh đừng nói chuyện, cứ nghe ta là xong chuyện, dù sao chúng ta cũng chỉ cần ông ta kí một cái tên là được.”

Ngu Quân Duệ mỉm cười gật đầu.

Đến thương hội Thông châu, Thương Bảo Lang lừa hội trưởng kí tên, Ngu Quân Duệ hiểu ra, vừa rồi y cũng lừa gạt Thương Chấn Hưng ký tên như thế.

Thương Bảo Lang cầm hiệp ước trị giá triệu lượng, lại nói với Vương hội trưởng là trong hiệu buôn có ai đó xin nghỉ, muốn để hiệu trưởng chứng kiến.

Người làm nghỉ việc, chuyện nhỏ như thế, ai sẽ để ý? Huống hồ vài ngày này hiệu buôn Chấn Hưng cũng có sa thải vài người, Vương hội trưởng cũng chẳng thèm liếc qua hiệp ước, trực tiếp kí tên.

Sau khi trở về, Thương Bảo Lang ắt sẽ ép hỏi ba vị chưởng quầy lai lịch nguồn cung, có người tiêu cục theo sau, Ngu Quân Duệ cũng không lo họ gặp chuyện không may hay phản bội nói ra nguồn cung, hắn không về khách điếm nghỉ ngơi, thời gian còn lại hôm ấy ở trong thành Thông châu, tìm hiểu tình huống tất cả hiệu buôn, âm thầm

tính toán, đợi tới thời gian đã định, nên xử lí hiệu buôn Thương gia thế nào.

Hoàng hôn buông xuống, Ngu Quân Duệ trở về khách điếm, vừa vào cửa, một cảm giác khác thường nổi lên, đảo mắt nhìn, ở bên trái khách sảnh, có năm người cả nam lẫn nữ đang ngồi, Thương Bảo Lang đang cúi đầu, mắt Diệp Tố Vân Vân, Diệp Tố Nguyệt hực lửa giận, hai người khác, người lớn tuổi chắc là Thương Chấn Hưng, tuổi trẻ hơn có lẽ là Thương Bảo Du.

Phát hiện bị lừa, cả nhà liền "ra trận", phản ứng không coi là chậm, Ngu Quân Duệ lạnh nhạt nhìn lướt qua, nâng bước đi tới lầu hai.

"Ngu Quân Duệ, vì sao ngươi muốn hại chúng ta như thế?" Diệp Tố Nguyệt bổ nhào về phía hắn.

Ngu Quân Duệ nghiêng người, Diệp Tố Nguyệt không kịp thu thế, ngã sấp trên đất.

"Thê tử Bảo Du, nâng tỷ tỷ con dậy." Thương Chấn Hưng quát, giọng uy nghiêm hùng hồn.

"Ngu công tử, lão hủ có lễ, mời Ngu công tử ngồi xuống nói chuyện, khuyển tử có mắt không tròng..." Thương Chấn Hưng đến gần, khách khí tâng bốc Ngu Quân Duệ.

Đại sảnh khách điếm không một bóng người, chắc hẳn Thương gia dọn dẹp, Ngu Quân Duệ khẽ gật đầu, đi vào trong sảnh ngồi xuống.

Thương Chấn Hưng lưu loát nêu điều kiện: trả tiền đặt cọc, bồi thêm hai triệu lượng bạc, mua lại hiệp ước trong tay Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ nhoẻn miệng cười, thản nhiên đáp: “Thương Đương gia thật biết tính toán ha? Theo lời ông, chẳng phải tại hạ mất ba triệu lượng rồi ư?”

“Mày cho rằng mày cầm bạc nhà tao rồi còn có thể rời khỏi Thông châu ư?” Thương Bảo Lang gầm lên.

“Ha ha ha...” Ngu Quân Duệ cười to, đập tay lên bàn: “Ta có đi được hay không, hẳn trong lòng Thương đương gia biết, nếu Thương đương gia thuê người ám sát, hừ, không phải tại hạ khoe khoang, kẻ có thể đoạt mạng ta, e rằng không nhận sự nhờ cậy của Thương gia, còn với hạng võ công mèo ba chân có thể thắng tại hạ ư? Dù nói phép vua còn thua lệ làng nhưng ta nhớ hai vị tiểu thư Diệp gia cũng biết thân phận ta nhỉ, cha ta là Ân Bình hầu gia, lần này còn là chủ khảo ân khoa, dù là Thái thú Thông châu, cũng chẳng dễ dàng gì động tới ta.”

Những điều này, sao Thương Chấn Hưng không rõ, bằng không, sao ông ta im hơi như thế?

“Ngu Nhị công tử, năm triệu lượng, bán cả Thương gia đi cũng không đủ, nếu không thỏa hiệp, Thương gia ta tất sẽ liều mạng với công tử, hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tận diệt, Nhị công tử cớ sao không niệm tình tỷ muội Diệp đại tiểu thư đang trong kinh, thả cho Thương gia ta một con ngựa?” Thương Bảo Du khẽ nói, y từng nghe Diệp Tố Vân kể, Ngu Quân Duệ thích Diệp Tố Huân.

Ngu Quân Duệ cười lạnh, nếu nể mặt Diệp Tố Huân, vậy ba mẹ con Diệp Trần thị hại nàng thành người ngu ngốc, càng phải sửa trị chúng gấp bội mới phải. Chỉ là, bồi thường hai triệu lượng, cũng không khác việc Thương gia suy sụp là bao, nhanh chóng cứu Diệp Bác Chinh ra mới là chuyện quan trọng nhất.

“Bồi thường hai triệu lượng, được, nhưng phải thêm một điều kiện nữa.” Ngu Quân Duệ dừng lời, nhìn chằm chằm Thương Chấn Hưng, gằn từng chữ một: “Giao cho ta một Diệp Bác Chinh hoàn hảo không bệnh tật.”

Thương Chấn Hưng biến sắc, tay đỡ mặt bàn run run, một lát sau mới trấn tĩnh lại, cười khổ một tiếng, nói: “Nhị công tử đúng là làm người ta khó xử, Diệp Bác Chinh đã chết, lão hủ đi đâu tìm người giao cho Nhị công tử đây?”

“Ồ.” Ngu Quân Duệ kéo dài chữ “ồ”, cười đáp: “Nếu đã khó xử cho Thương đương gia, vậy Thương đương gia, thứ lỗi tại hạ không tiếp được.”

Ngu Quân Duệ lưu loát xoay người lên lầu, không để ông ta mặc cả đường sống.

“Phụ thân, làm sao bây giờ?” Huynh đệ Thương gia và tỷ muội Diệp gia đồng loạt nhìn về phía Thương Chấn Hưng, vẻ mặt Thương Chấn Hưng âm u, trầm mặc hồi lâu, dặn dò: “Bảo Du, con lập tức tới ngân hàng tư nhân, rút hết bạc lưu trữ ra, Bảo Lang, con về nhà bảo mẫu thân và quản gia liệt kê toàn bộ vật đáng giá rồi chở tất cả đi, thê tử Bảo Du, tỷ muội con về nhà ngay đi, xin mẫu thân con giải dược, sau đó tới phòng ở đó, đút phụ thân con ăn giải dược rồi mang tới.”

Thương Bảo Lang chạy như bay ra ngoài, tỷ muội Diệp Tố Vân nghiến răng, cũng ra khỏi khách điếm, Thương Bảo Du bất động đứng đó, thấp giọng hỏi: “Phụ thân, thật sự nghe theo lời kẻ họ Ngu này sao?”

“Không nghe theo thì biết thế nào? Đợi nửa tháng sau, toàn bộ mọi người cùng chết? Rồi kéo theo Diệp Bác Chinh ngọc nát đá tan? Cái bẫy này Ngu Quân Duệ đã giăng quá tinh, không một kẽ hở, hắn lại có thân phận mức đó, chúng ta đấu với hắn như thế nào?”

“Không giết Diệp Bác Chinh, thả ông ta ra ngoài, ông ta nhất định sẽ không bỏ qua nhạc mẫu, cũng sẽ không nhận hai tỷ muội Tố Vân là con gái, người trong thành Thông châu biết họ ác độc tới mức đó, ngay cả phụ thân mình cũng... chỉ e danh dự Thương gia chúng ta cũng bị bôi nhọ.”

Thương Chấn Hưng hít một hơi thật sâu, cay nghiệt nói: “Đợi lát nữa cầm hiệp ước trên tay Ngu Quân Duệ xong, đêm nay trở về, dùng một tờ hưu thư đuổi tỷ muội Diệp gia đi, sau này tin đồn về Diệp gia có ra sao cũng không liên quan tới Thương gia.”

“Phụ thân?” Thương Bảo Du kinh ngạc gọi, Thương Chấn Hưng quét mắt nhìn y một cái, thản nhiên nói: “Sao rồi? Tiếc à?”

“Không.” Thương Bảo Du lắc lắc đầu, đáp: “Con hiểu, phụ thân muốn đánh nhanh thắng nhanh để loại bỏ quan hệ với Diệp gia một cách nhanh nhất, áp chế chuyện ngu xuẩn này của Thương gia.”

“Ừm, Bảo Lang vốn không muốn lấy Diệp Tố Nguyệt, nó được hưu thê chắc chắn rất vui mừng, nhưng mà con, sau này Thương gia đều trao cả cho con, con phải đủ độc mới được.”

“Con biết, nhất định sẽ không phụ kì vọng của cha.”

Ngu Quân Duệ không biết bản thân đã một mũi tên trúng hai đích trong lúc vô ý, vừa cứu được Diệp Bác Chinh, lại trị cho hai tỷ muội

Diệp Tố Vân một bài học. Trở lại phòng xong, hắn đột nhiên nôn nóng vạn phần, trong tai loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu của Diệp Tố Huân: “Quân Duệ ca ca, Tố Tố rất khó chịu.”

“Tố Tố...” Ngu Quân Duệ che ngực, nôn nóng khiến hắn không nhẫn nại thêm được nữa.

Không được, bạc gì đó trước bỏ đi, hắn muốn lập tức đuổi theo cứu Diệp Bác Chinh, sau đó đi tìm Tố Tố.

Ngu Quân Duệ vọt xuống lầu, đi được nửa bậc thang thì chân nặng như núi, hắn đau đớn che trán.

Có một vết xe đổ khó quên, rằng vào lúc vừa tái sinh, vì quá mức vội vàng, đã tặng Ngu Quân Diệp con át chủ bài của mình, khiến hôn sự giữa mình và Diệp Tố Huân hết kéo dài lại ngâm nước, khó khăn chồng chất.

Vội vàng bày con át này ra, chỉ e không chỉ không cứu được người mà còn có thể bị Thương gia bắt bí. Thương Chấn Hưng đa mưu túc trí, hôm nay nếu không phải vì Thương Bảo Lang mơ hồ giúp đỡ, việc nào có dễ dàng đến thế? Nếu lần này không cứu được người ra, sau này khó càng thêm khó.

Ngu Quân Duệ gian nan dời bước chân, ép bản thân về phòng.

Tiếng kêu đau đớn liên tiếp vang lên, Ngu Quân Duệ đau tới mức cả người toàn mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

Khi Ngu Quân Duệ sắp không chịu được nữa, Thương Bảo Du đi tới mời hắn xuống kiểm kê tài vật, cũng báo cho hắn biết đã mang Diệp Bác Chinh tới.

“Quân Duệ, đúng là cháu rồi.” Nhác thấy Ngu Quân Duệ, Diệp Bác Chinh kinh hỉ vạn phần.

Chỉ mới có bảy tám tháng chưa gặp, Diệp Bác Chinh chỉ còn da bọc xương.

Chỉ cần còn sống, dù thế nào cũng là chuyện tốt. Ngu Quân Duệ cưỡng chế tâm tình kích động, đi lên trước thi lễ, nói: “Cha.”

“Con và Huân Nhi?” Xưng hô này cực kì dễ hiểu, Diệp Bác Chinh tìm được đường sống trong chỗ chết, nước mắt trào dâng.

“Dạ.” Ngu Quân Duệ “dạ” một tiếng ngắn gọn, nhìn thoáng qua bảo vật bày đầy khách điếm, khẽ nhíu mày.

“ Thương Chấn Hưng, ông phái người tới Kính Thắng trai mời chưởng quầy tới, mấy thứ này bán cho ông ta, chúng ta chỉ lấy ngân phiếu không thu vật phẩm.” Diệp Bác Chinh chỉ nhìn lướt qua, mặc dù không biết chân tướng, nhưng cũng biết mấy vật này là của Thương gia bồi thường cho Ngu Quân Duệ.

Bán xong bảo vật đồ cổ, thu ngân phiếu thì đã là giờ Hợi, Ngu Quân Duệ đợi mấy người phụ tử Thương gia rời đi, lập tức kể sơ lược chuyện Diệp Dương thị và Triển Dương hiện ở Thái châu, cùng việc bản thân bán đồ vật trong động dưới mộ, lập mưu lừa Thương gia rồi đưa toàn bộ ngân phiếu cho Diệp Bác Chinh.

“Quân Duệ, làm sao con biết bí mật trong mộ tổ?” Diệp Bác Chinh do dự nhìn Ngu Quân Duệ.

“Có lẽ là tổ tông Diệp gia trên trời có linh thiêng phù hộ cha đấy, ngày đó khi không nghĩ ra cách, tối đó con đột nhiên nằm mơ thấy.” Ngu Quân Duệ nào dám nói ra chuyện đời trước.

Diệp Bác Chinh nửa tin nửa ngờ, song cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

“Huân Nhi sao rồi?”

Diệp Dương thị đã từng đổi da mặt, không biết Diệp Bác Chinh có biết hay không, Ngu Quân Duệ do dự một chút song vẫn trả lời: “Vị phu nhân vốn đã qua đời của cha con thì ra chưa mất, chỉ là biến thành kẻ quái dị, họ bắt Tố Tố đi, muốn Tố Tố đổi mặt cho bà ấy.”

“Hoa phu nhân ư? Đã từng nghe qua nhưng chưa gặp mặt, biến thành người quái dị rồi ư? Nói vậy da mặt nương Huân Nhi là của bà ấy rồi.” Diệp Bác Chinh thì thào. Mạnh mẽ ngẩng đầu lên nói: “Quân Duệ, con cho xe chạy nhanh đi, không thể để họ lột da mặt Huân Nhi được, ta biết họ sẽ tới nơi nào.”

Diệp Bác Chinh biết thần y ở Mi Sơn, cách Thông châu không xa, chỉ cách Thái châu hai mươi dặm.

“Thật tốt quá, cha, giờ chúng ta đi ngay tức thì.”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Kiều Hoa Chọc Yêu Thương

Môi lưỡi giao nhau, Diệp Tố Huân chậm rãi mở mắt ra, Ngu Quân Duệ thâm tình nhìn nàng, trong mắt hai người chỉ có đối phương ngày nhớ đêm mong, sau một lúc, Ngu Quân Duệ siết chặt eo nhỏ của Diệp Tố Huân, Diệp Tố Huân vòng tay ôm cổ hắn, không kìm lòng được mà khóc nấc lên.

“Quân Duệ ca ca, sao huynh tới chậm như thế, muội khó chịu muốn chết.”

“Ngoan, xin lỗi muội, Quân Duệ ca ca cũng muốn sớm tìm muội.” Ngu Quân Duệ càng ôm Diệp Tố Huân chặt hơn, hôn khắp gương mặt nàng, thì thào an ủi, thề, “Từ nay về sau Quân Duệ ca ca không bao giờ nữa rời muội nữa, cũng không để muội chịu tội.”

Là do bản thân buông thả trộm chạy đi, Diệp Tố Huân khịt khịt mũi, thu nước mắt, thấp giọng nói: “Quân Duệ ca ca, nếu muội biến thành người quái dị như dì Mạnh, huynh còn cần muội không?”

“Tố Tố, câu hỏi này muội không cần hỏi huynh, hỏi chính muội ấy.”

Hỏi chính mình ư, Diệp Tố Huân lại rơi lệ lần nữa, vùi mặt vào trong lồng ngực vững chãi của hắn, cúi đầu mặc cho nước mắt lăn xuống.

“Tố Tố, nói cho muội một tin tốt nhé, cha muội còn sống.”

“Cha muội còn sống sao?” Diệp Tố Huân đẩy Ngu Quân Duệ ra, không dám tin nhìn hắn.

“Ừm, cũng là cha muội bảo huynh lên Mi Sơn tìm muội...” Ngu Quân Duệ tỉ mỉ kể lại những lời nói của Diệp Bác Chinh.

Sau khi Diệp Tố Vân về nhà, không thấy Ngu Quân Diệp, biết là mình đã mắc mưu, vì thế muốn tới Giang Ninh một lần nữa. Diệp Bác Chinh hỏi thử Diệp Tố Vân, thấy cô ả trả lời ban đầu Ngu gia vốn muốn để hai tỷ muội Diệp Tố Huân cùng về, giờ Ngu gia chỉ lừa Diệp Tố Vân về, giữ lại Diệp Tố Huân, hiển nhiên là vừa ý đại nữ nhi, vì thế ông kiên quyết không đồng ý Diệp Tố Vân quay lại Giang Ninh.

Ngay lúc đó, Thương gia tới cửa cầu thân cho hai nhi tử, Diệp Bác Chinh nghĩ rằng phụ tử Thương gia là bè lũ gian trá, không phải đối tượng phó thác cả đời, liền từ chối.

Diệp Trần thị lại ham tài sản Thương gia, thấy hai nhi tử nhà họ cũng tuấn tú lịch sử, vả lại, bà ta vẫn chưa tìm được loại thuốc nào khôi phục hoàn toàn dung mạo cho Diệp Tố Nguyệt, cảm thấy mối hôn sự này cực kì như ý, nếu lỡ e sẽ không tìm được mối nào hơn, bắt đầu dùng thủ đoạn muốn Diệp Bác Chinh đồng ý, nếu không đồng ý thì để Diệp Tố Vân đến Giang Ninh cứu vãn hôn sự với Ngu gia.

“Cha muội không đồng ý, bởi vì muội chưa về nhà, nhưng hôn sự có dấu hiệu thành công, cũng phải bắt đầu chuẩn bị đồ cưới, vì thế tự mình sắp xếp đồ cưới cho muội, Diệp Trần thị lại ép cha muội lấy mấy phần của muội chia cho Diệp Tố Nguyệt và Diệp Tố Vân, cha muội lấy lí do chính thứ khác biệt từ chối bà ta. Diệp Trần thị thẹn quá hóa giận, tức thì hạ thuốc cha muội...”

“Đồ thâm hiểm độc địa.” Diệp Tố Huân mắng: “Uổng phí mười mấy năm nay cha muội sủng ái bà ta, thế mà lại đối xử với cha muội....”

“Sủng ái? Cũng chưa hẳn là đúng.” Ngu Quân Duệ khẽ cười, trước kia chỉ nghi ngờ, sau lần biến cố này cũng nhận ra, người Diệp Bác Chinh yêu thật sự là Diệp Dương, sủng ái Diệp Trần thị, chỉ là đáp ứng nhu cầu gia trạch, là một thủ đoạn bảo vệ Diệp Dương thị.

“Ông ấy để Trần di nương quản gia, còn chưa đủ sủng ái bà ta sao?” Diệp Tố Huân bất bình phản bác.

“Không để Trần di nương làm, vậy mẫu thân muội làm tốt được không? Áp chế được kẻ dưới, quản được bếp núc ư?” Ngu Quân Duệ hỏi lại.

Diệp Tố Huân á khẩu không trả lời được.

“Nếu năm mười ba tuổi muội không biến thành ngốc nghếch, dù cha muội có giao quyền trong nhà cho muội, muội nghĩ xem, muội ở nhà được vài năm, đến lúc muội xuất giá, còn không giao vào tay bà ta ư?”

Hình như có lý.

“Cha muội độc chiếm gia tài, thậm chí còn giấu đi, lần này Trần di nương nhốt cha muội, tuyên cáo với người ngoài là cha muội đã mất, gây ra chuyện lớn tới mức đó, còn chẳng chạm được vào một ít gia sản của Diệp gia ấy.”

“Đệ đệ muội thì sao?”

“Không sao, hiện tại đang ở cùng với cha mẹ muội rồi.”

...

Đỉnh động thạch nhũ tựa như tấm màn được tạo nên từ trân châu che phủ bầu trời, ánh sáng lấp lánh, độ ấm nước suối vừa phải, hai người lẳng lặng tựa vào nhau, hưởng thụ vui sướng tương phùng sau xa cách.

Dưới quầng sáng mơ mộng, Ngu Quân Duệ ôm chặt Diệp Tố Huân, đè mông nàng lên cơ thể mình, trong làn nước ấm áp, bộ vị cứng rắn chống lên bụi cỏ mềm mại của Diệp Tố Huân.

“Vừa mới xong, sao nó đã cứng rồi?” Diệp Tố Huân đỏ mặt lấy tay giữ, thấp giọng hỏi.

“Tố Tố, lần này chúng ta gặp phúc trong họa rồi.” Môi Ngu Quân Duệ áp vào tai Diệp Tố Huân, nhấm nháp vành tai mềm yếu đến nóng bừng, cười nhẹ nói: “Có phát hiện nó đã thô lớn hơn trước rất nhiều không?”

Quả đúng là to hơn, cả bàn tay cũng không nắm được (@) Gặp lại sau sinh li tử biệt, trong khung cảnh dịu dàng, Diệp Tố Huân cũng buông ra, nhỏ giọng: “Huynh đứng lên đi, để muội xem.”

“Được.”

“Sao lại lớn như thế?” Thấy cự bổng nhỏ nước thô to như cánh tay người, Diệp Tố Huân phát ra tiếng kêu sợ hãi, “Sao nó lại đi vào được?”

Tiếng than sợ hãi này vừa khéo là lời khen ngợi tốt nhất dành cho cây gậy, đồng thời là xuân dược mạnh nhất, dục vọng thiêu đốt

hết sức căng thẳng, Ngu Quân Duệ xuống nước, giữ chặt Diệp Tố Huân hôn thật sâu.

Dây dưa cùng cướp đoạt, nỗ lực cùng tìm tòi, trong dòng suối, cơ thể Ngu Quân Duệ dương cương mạnh mẽ mà trôi chảy, từng tấc da thịt đều bền vững kiên cố, cơ thể Diệp Tố Huân yểu điệu, mềm mại không xương, trong sơn động tĩnh lặng, tiếng nước va đập hết sức rõ ràng, tiếng thở dốc nặng nhọc đan quyện cùng tiếng gầm của đàn ông, cảm giác hạnh phúc tốt đẹp như thế dường như khiến người ta muốn khóc òa...

“Két” một tiếng, hai người đang đắm chìm trong cao triều bừng tỉnh, Ngu Quân Duệ nhanh tay ôm Diệp Tố Huân vào lòng, xiêm y nàng đã bị xé thành từng mảnh vụn nhỏ, biết nhặt lên không thể mặc được, Ngu Quân Duệ lấy y phục bên trong của bản thân mặc vào cho nàng, lại lấy tiết khố quấn tạm lại.

“A...” Một tiếng thét chói tai vang lên, là giọng của Hoa Ẩn Dật, Diệp Tố Huân xấu hổ rồi nóng nảy, vội nép vào sau lưng Ngu Quân Duệ.

Ở cửa động, là cặp Trình Sâm, Hoa Ẩn Dật và một ông lão tóc bạc trắng.

Hoa Ẩn Dật quay lưng đi, Trình Sâm và lão giả kia trợn mắt nhìn đồ vật còn chưa mềm lại trong khố của Ngu Quân Duệ.

“Ngu Quân Duệ, ngươi là người hay động vật?” Trình Sâm nâng tay lên, ngón tay chỉ vào vật kia run run hỏi. Lướt qua chỉ thấy một vật thô dài gấp đôi của mình, khó trách y khiếp sợ.

(Đọc tới đoạn này ta chỉ muốn phun nước vào màn hình ~~~)

“Sao các người có thể may mắn tới cỡ đó chứ? Tiểu Hồng của lão.... A...” Ông lão tóc trắng khóc khàn cả giọng.

Người này chắc chắn là thần y rồi, Diệp Tố Huân thấy ông ta khóc, lờ mờ hiểu ra Tiểu Hồng trong miệng ông là con xà nọ, thấy ông ta quý con rắn nhỏ như bảo bối thì không khỏi nóng nảy.

“Tiền bối, rất xin lỗi, chúng cháu cũng chỉ vô ý...” Diệp Tố Huân bất chấp e lệ, chạy tới trước mặt thần y giải thích một cách lộn xộn, nếu thần y tức họ vì đánh chết rắn của ông ta, không trị mặt cho Hoa Ẩn Dật thì biết làm sao cho phải?

Ngu Quân Duệ nhặt ngoại bào lên mặc vào, xoay người đã thấy tay trái thần y kéo một bàn tay của Diệp Tố Huân, tay phải định cào lên tay nàng.

“Tố Tố, cẩn thận.” Ngu Quân Duệ điểm chân, phi thân đến cũng đã muộn, trên bàn tay trắng muốt nõn nà đã có vài vết máu khá sâu.

Thấy bảo bối trong tim bị thương, Ngu Quân Duệ bực bội đỉnh điểm, một quyền đánh về phía thần y.

“Ngu Quân Duệ, đừng động, huynh mau xem Tố Huân.” Ngu Quân Duệ không đánh trúng thần y, hiển nhiên là võ công thần y cao hơn hắn một bậc, hơi nghiêng người đã tránh được, Ngu Quân Duệ vừa thất chiêu thì sau lưng Trình Sâm kinh hô lên.

Tố Tố thế nào, Ngu Quân Duệ kinh hãi, bất chấp việc phải tìm thần y đòi nợ, vội quay đầu nhìn Diệp Tố Huân.

“Quân Duệ ca ca, huynh xem, thật thần kì.” Trên người Diệp Tố Huân đã xảy ra một chuyện kì lạ chưa từng có, những vết cào đẫm máu ban nãy không thấy đâu nữa, biến mất hoàn toàn.

“Ha ha ha... Ta thành công rồi... thành công rồi... Sau hai mươi năm... cuối cùng đã thành công...” Thần y lớn tiếng cười, nở nụ cười hồi lâu, hai tay bưng đầu ngồi trên đất, khóc tu tu.

Đây là có chuyện gì? Ba người Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ, Trình Sâm nhìn nhau, một lát sau, trong mắt ba người đồng thời lóe lên ánh sáng mừng rỡ, Ngu Quân Duệ quỳ xuống trước tiên, Diệp Tố Huân cũng quỳ theo, Trình Sâm kéo Hoa Ẩn Dật vẫn đang xoay người lại, đồng thời quỳ xuống.

“Vãn bối đa tạ ân tái tạo của Tạ thần y.”

“Đám trẻ thật thông minh.” Thần y lau nước mắt, kéo tay Hoa Ẩn Dật thở dài: “Hai mươi năm rồi, hai mươi năm lão luôn luôn hối hận, tự căm thù bản thân mình...”

Hai mươi năm trước, thần y tận mắt nhìn một tuyệt sắc giai nhân biến thành kẻ quái dị sau khi lột da mặt, luôn hối hận, oán bản thân không tinh y thuật, không làm trọn cả đôi đường, ông ta vơ vét danh dược khắp thiên hạ, trải qua vô số lần thí nghiệm, nuôi con rắn nhỏ màu đỏ nọ, để nó trúng độc của rắn lại hút máu của rắn, lại rèn luyện trong suối nước nóng đề cao kháng thể, mong muốn tạo nên năng lực phục hồi da thịt tốt nhất, dù cho có bị xước da hay lột thịt cũng có thể khôi phục nguyên trạng bằng tốc độ nhanh nhất. Hơn nữa, người có được còn có thể bảo trì mĩ mạo kiều diễm như hoa ít nhất ba mươi năm.

“Nói như vậy tức là dù Tố Tố lột da mặt cho Hoa phu nhân cũng sẽ không bị hủy dung? Thần y, thế trong lúc lột da, Tố Tố có bị đau không?” Ngu Quân Duệ hỏi, hắn không quan tâm tới dung mạo, chỉ sợ Diệp Tố Huân phải chịu đau đớn khi lột da.

“Không cần lột da nữa.” Thần y cười hiền hậu, “Ngươi là người tập võ, hãy truyền chân khí cho vị cô nương này, da thịt cô ấy ngoại trừ có năng lực tự phục hồi, còn có thể tạo ra máu có tác dụng giống như độc của Tiểu Hồng, ta sẽ rút máu Hoa cô nương ra, để cô ấy uống máu vị cô nương kia, sau đó cắt khuôn mặt xước này đi, da thịt phía dưới sẽ nhanh chóng được tái tạo, dung mạo vốn có của cô ấy sẽ khôi phục hoàn toàn, hơn nữa, sau này cũng giống vị cô nương kia, bảo trì mĩ mạo ít nhất ba mươi năm.”

Thật tốt quá! Diệp Tố Huân vừa khóc vừa cười, lôi kéo tay Hoa Ẩn Dật, vui vẻ nói: “Dì Mạnh, sau này dì không cần lo về vấn đề tuổi tác nữa, ba mươi năm sau, Trình Sâm còn già hơn dì đấy!”

“Tố Huân, dì...” Hoa Ẩn Dật mặt đỏ như táo chín cành, Diệp Tố Huân biết bản thân lỡ lời, thả tay Hoa Ẩn Dật ra, xấu hổ tiến vào ngực Ngu Quân Duệ tìm kiếm an ủi.

“Thần y, da mặt Tuyết Nghi sau khi lột ra, có thể giữ gìn được không?” Trình Sâm đột nhiên hỏi.

“Có thể chứ, cậu muốn ư?”

“Vâng, muốn giữ làm kỉ niệm, phiền thần y tặng da mặt này cho tại hạ.”

“Được. Sau khi lột ra, da mặt mỏng như cánh ve, lão sẽ chế tác cho cậu, tướng mạo Hoa cô nương hơi quá, sợ rằng sẽ bị người dòm ngó, nếu sau này các người hành tẩu cũng có thể dán tấm da mặt này lên giả trang thành người quái dị, tránh bớt tai họa.” Thần y quan tâm nói, hai mươi năm trước Hoa Ẩn Dật phải chịu thiệt hại nặng mới có quyết định tặng da mặt mình cho người khác, dù bà

không nói, nhưng khi ấy thần y trị bệnh cho bà cũng rõ ràng, lập tức có ý tốt đề nghị.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hoa Đẫm Mưa

Khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng Hoa Ẩn Dật lại hơn một phần dịu dàng, tự tin so với Diệp Dương thị yếu ớt, e dè, chỉ một cái nhăn mày nụ cười mỉm cũng đã đủ rực rỡ, Diệp Tố Huân thầm khen, nhớ tới mẫu thân mình, bất giác thầm than, mẫu thân có được dung mạo mười phần nhưng chỉ phát huy nó được một phần.

Vì phải rút máu, tuy gương mặt Hoa Ẩn Dật khôi phục rất nhanh, song bốn người vẫn ở Mi Sơn mười ngày mới cáo từ thần y rời đi.

Trước đó Ngu Quân từng định đánh Trình Sâm một trận, nào ngờ mọi chuyện lại được giải quyết một cách êm đẹp, Diệp Tố Huân không cần chịu đau đớn lột da, bản thân cũng có thu hoạch ngoài ý muốn nên bỏ ý định ban đầu đi.

Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ phải về nhà gặp cha mẹ, lần này bốn người có đường đi riêng, dưới chân núi, mỗi người một ngả.

“Muội còn chưa được cưỡi ngựa bao giờ đấy.” Diệp Tố Huân cười nói. Ngu Quân Duệ từng nói với nàng, lúc quay lại không ngồi xe ngựa, hắn sẽ ôm nàng, cùng nhau cưỡi ngựa về.

“Sao lại chưa được cưỡi chứ? Vài ngày trước, trong suối, không phải muội đã cưỡi rồi à?” Ánh mắt Ngu Quân Duệ sáng trong, khóe môi hơi cong lên ra hiệu.

Diệp Tố Huân vốn ngẩn ngơ, bất ngờ hoàn hồn, hắn đang ám chỉ ngày ấy bản thân "cưỡi" lên người hắn, nhất thời vừa giận vừa thẹn, suy nghĩ, cơ thể mềm nhũn ngả vào ngực Ngu Quân Duệ, vẻ mặt thống khổ, hơi thở mong manh rên rỉ: "Quân Duệ ca ca, muội... muội rất khó chịu..."

"Tố Tố sao thế?" Khuôn mặt tuấn tú của Ngu Quân Duệ biến sắc, "Tố Tố, nếu không thoải mái, có muốn lên núi xin thần y chẩn bệnh?"

Đang yên lành khám cái gì, Diệp Tố Huân không ngờ hắn khẩn trương như thế, mấp máy môi không biết nói gì cho phải.

"Tố Tố!" Ngu Quân Duệ lớn tiếng hơn, âm thầm sốt ruột, ôm ngang Diệp Tố Huân rời đi.

Đi tìm thần y thật hả? Ông ta sẽ cười chết mất. Diệp Tố Huân đang rối rắm thì két một tiếng, tảng đá lớn chắn cửa thông tới suối nước nóng hôm nọ mở ra, Ngu Quân Duệ ôm nàng vào động.

"Vào đây làm gì?" Diệp Tố Huân chợt quên mình đang vờ không thoải mái.

"Chữa bệnh cho Tố Tố của huynh." Ngu Quân Duệ cười nhẹ, vẻ mặt đắc thắng.

"Huynh..." Người này biết mình giả vờ, lại cố ý không vạch trần. Diệp Tố Huân bất chấp lúng túng, liều mạng giãy chân: "Để muội xuống, không vào đâu."

"Không vào thì chữa bệnh cho muội thế nào?" Ngu Quân Duệ nghiêng đầu nhìn Diệp Tố Huân, khóe môi cong lên: "Tố Tố, nghẹn nhiều ngày như thế này, huynh cũng bị bệnh, muội trị cho huynh đi."

“Huynh...đồ đểu.” Diệp Tố Huân nóng nảy đỏ bừng mặt, nâng tay đẩy Ngu Quân Duệ: “Muội không phải thần y, trị không được, để muội xuống, muội phải về nhà.”

“Không cho!” Ngu Quân Duệ ôm chặt hơn, cau mày, đáng thương tội nghiệp nói: “Tố Tố, huynh bị bệnh thật mà, rất khó chịu, muội không chị, nó sẽ đứt.”

Một vật thô sáp chống lên một bên hông, Diệp Tố Huân vừa tức vừa thẹn, khóe miệng run rẩy, bất đắc dĩ bị người ta ôm không thể thoát thân, dứt khoát ngưng đùa giỡn, ghé vào tai Ngu Quân Duệ, nhỏ giọng nói: “Quân Duệ ca ca, cái gì muốn đứt?”

“Là nó muốn đứt.” Ngu Quân Duệ húc húc khố, mặt mày hớn hở nói: “Tố Tố, nó đau lắm ấy.”

“Hả? Làm sao đây?” Diệp Tố Huân bỏ tay khỏi cổ hắn, đè lại cây gậy cương cứng, buồn buồn: “Thoạt nhìn muốn đứt thật này.”

“Đúng thế đúng thế!” Ngu Quân Duệ vui như đang đi trên mây, Diệp Tố Huân chẳng mấy khi phối hợp tán tỉnh nhau như vậy, “Tố Tố, chỗ đó của huynh đau, chỗ của muội ngứa, để nó đi vào gãi ngứa cho muội nhé.”

Xì, không biết xấu hổ, cũng chẳng thèm ngại lửa. Diệp Tố Huân liếc Ngu Quân Duệ một cái, cười nhẹ một tiếng, tay đè cây gậy vuốt ve, Ngu Quân Duệ a một tiếng, hai mắt sáng như sao. Diệp Tố Huân thừa dịp hắn thất thần, nhảy thật nhanh ra khỏi vòng ôm của hắn, huýt sáo một cái, chạy ra ngoài động, còn nói lại: “Quân Duệ ca ca, huynh tự trị cho mình đi.”

Song chỉ chạy được vài bước, Ngu Quân Duệ đã nhào tới từ sau lưng, siết phần eo của Diệp Tố Huân.

“Ha... buông tay... nhột quá...” Diệp Tố Huân cười lạc cả giọng, sau một hồi cười, thở dồn dập, đập vai Ngu Quân Duệ: “Bắt nạt người ta, không biết xấu hổ!”

“Là muội bắt nạt huynh trước kìa!” Ngu Quân Duệ bực tức, hăng say gào to: “Muội bắt nạt huynh, có phải vì huynh không thỏa mãn được muội? Nên muội tìm cách làm huynh tàn phế rồi đi tìm người khác.

“Huynh...”Lời nói xấu hổ như thế cũng nói được, Diệp Tố Huân trợn trừng mắt, hừ hừ: “Huynh có phải muốn tìm nữ nhân khác không thế?”

“Đâu có, đâu có!” Nam nhân tốt sợ nữ nhan gian giảo, chỉ một câu, Ngu Quân Duệ sợ tới mức không dám khóc lóc om sòm nữa.

“Về nhà thôi.” Mắt Diệp Tố Huân ngập nước, liếc Ngu Quân Duệ một cái, bĩu môi nói: “Đừng suốt ngày nghĩ mấy chuyện đó, muội sẽ nghi ngờ huynh nếu dính vào nữ nhân khác có thanh tĩnh nổi không.”

Ngu Quân Duệ cắn răng, im hơi lặng tiếng, thừa nhận công lực mồm mép có tu luyện bao lâu cũng thua Diệp Tố Huân, vui đùa ầm ĩ như vậy, hắn thật sự không nín được, đáng nhẽ không nên thông minh, trực tiếp khiêng người lên vai quay lại.

“Làm gì vậy, để muội xuống.” Mặt chúi xuống rất khó chịu, Diệp Tố Huân kháng nghị.

“Muốn cường muội.” Ngu Quân Duệ cười nói, đột nhiên nhớ tới hôm nọ Diệp Tố Huân trúng dược vật, tự trói buộc bản thân, tuy rằng mỗi lần hai người đều rất sung sướng lúc ở bên nhau, nhưng lần trải nghiệm này hình như không giống mọi khi.

Hắn nói gì vậy? Diệp Tố Huân còn lơ mơ thì thấy trời đất chuyển đổi, Ngu Quân Duệ bỗng nhiên đối diện với nàng, rồi hai người đều nhảy vào trong suối nước nóng.

“Ướt hết quần áo rồi.” Diệp Tố Huân oán trách, ngẩng đầu thấy Ngu Quân Duệ xụ mặt, cực kì tức giận, không khỏi sợ run.

“Ướt thì ướt, một bộ quần áo thôi, hiếm lạ gì?” Mắt hắn vừa tối vừa sâu, tay vừa dùng sức, xiêm y Diệp Tố Huân lập tức hóa thành mảnh nhỏ.

“Huynh làm gì?” Dáng vẻ Ngu Quân Duệ hệt như Ngu Quân Duệ vẻ mặt âm trầm trong mộng, Diệp Tố Huân lạnh sương sống, trước mắt chợt tối sầm, thiếu chút thì ngất đi.

Đau đớn dưới thân kéo lí trí Diệp Tố Huân về, cũng tại Ngu Quân Duệ chưa khởi đầu, đã tiến quân thần tốc vào nơi thô ráp, tim nàng nhói lên, rõ ràng cơn đau này chỉ có một phần, nhưng lòng lại thương tổn, biến thành mười phần, tình cảnh trong mơ lại hiện lên, nàng không khống chế được khóc òa, vừa khóc vừa đẩy Ngu Quân Duệ.

“Ngu Quân Duệ, ngươi vô lại, ngươi buông ta ra, ta không muốn...”

Nhập diễn nhanh như thế, Tố Tố còn diễn thực hơn mình kìa, Ngu Quân Duệ vui thầm, trầm mặt nói: “Không thích ư? Ta sẽ để

muội thật thoải mái.” Dứt lời thẳng lưng húc vào, côn thịt thô dài đâm sâu vào, Diệp Tố Huân khóc rống lên, hai tay vô lực rũ xuống, đau tưởng muốn ngất.

Thứ kia của Ngu Quân Duệ thô dài hơn trước rất nhiều, lần trước (khi Diệp Tố Huân trúng độc) vừa làm vừa to lên, nơi đó Diệp Tố Huân cực kỳ ướt át, thoải mái chẳng khác dục tiên dục tử, Ngu Quân Duệ có kinh nghiệm phong phú, chưa nhận ra thứ kia của hắn quá lớn, không khởi đầu đủ đã đi vào thì Diệp Tố Huân sẽ rất đau, thấy Diệp Tố Huân ngất đi, còn tưởng rằng nàng thích tới hôn mê bất tỉnh.

Làm nhanh khi mới vào, xem ra không chỉ mình kích thích khi giả cường bạo, Tố Tố cũng thấy đặc biệt, Ngu Quân Duệ mừng rỡ, cúi người hôn tỉnh Diệp Tố Huân, cự vật cấp tốc đâm vào.

Côn bổng thô to cứng rắn bị miệng huyệt non mềm bao lấy sít sao, có ít nước suối tràn vào trong, Ngu Quân Duệ chỉ nghĩ rằng mới đâm vài cái nơi đó của Diệp Tố Huân đã chảy nước, sảng khoái liên tục gầm nhẹ: “Tố Tố, nhập vai cường bạo muội thích thật...”

Diệp Tố Huân đau tới mức không nghe thấy Ngu Quân Duệ nói gì, khi sắp đau tới mức ngất đi lại bị một cơn đau khác kéo về.

“Ngu Quân Duệ, ta không muốn, huynh bỏ ra.” Diệp Tố Huân khóc rống, ngón tay gắt gao đâm vào bả vai Ngu Quân Duệ.

Nhìn cũng không giống đang diễn trò, Ngu Quân Duệ có chút chần chờ, nước suối tràn vào giảm bớt đau đớn mang đến khi vọ xát, cự bổng cuồng dã chạm vào một nơi nhạy cảm, Diệp Tố Huân vừa hô không muốn, cơ thể đã có phản ứng, vừa nói một câu

“Huynh bỏ ra” người co giật một trận, tiếp đó là tê liệt toàn thân, tay bấm trên bả vai Ngu Quân Duệ vô lực buông xuống.

Tố Tố khóc vì vui thích, Ngu Quân Duệ mừng rỡ, càng ra sức cày cấy.

Diệp Tố Huân đau đến chết đi sống lại, mỗi khi muốn lấy tay đẩy hắn ra thì một cơn vui sướng lại ập đến.

“Tố Tố thích không? Hài lòng chứ?” Ngu Quân Duệ định hỏi như thế, nhưng nhớ lại đang giả làm người cường bạo, tức thì tái mặt, không thể nói mấy câu tình cảm, chỉ có thể tục tĩu gầm.

“Đâm chết muội, xuyên chết muội...”

Sau đó, Ngu Quân Duệ càng không ngừng nói lời thô tục, chăm chỉ phô trương giày vò, vật dưới khố trải quả rèn luyện lần trước, chưa từng mềm đi chút xíu, manh liệt như giao long về biển, tàn sắt bừa bãi đánh phá, khiến cơ thể Diệp Tố Huân từ trong ra ngoài đỏ ửng, khiêu khích mỗi một tấc da thịt đắm trong dục vọng, tiến vào dòng chảy ham muốn vô cùng vô tận.

Nước suối ấm áp nóng bỏng như nước sôi, Diệp Tố Huân cảm thấy người như bị xé nát rồi ném vào trong biển ham muốn đục ngầu, cây gậy kia tựa như dũng sĩ xung phong chiến trường, cứ chiếm lĩnh không biết mệt, mỗi một cái đều tiến vào chỗ sâu nhất, mỗi một cái húc đều mạnh mẽ có lực, kích thích Diệp Tố Huân thét chói tai, khoái cảm kịch liệt nhanh chóng chiến thắng đau đớn ban đầu, lời thô tục khàn khàn từ miệng Ngu Quân Duệ vừa khiến người ta tức gận, lại càng sung sướng không nén được, chẳng biệt tự lúc nào, hai chân thon dài của nàng đã quấn quanh eo hắn, ưỡn mông

lên cao, cực lực phối hợp với tiết tấu nhanh lẹ của cây gậy, toàn lực nghênh đón va chạm khiến nàng tâm tan thần rã.

“A... Tố Tố, thật thích quá...” Ngu Quân Duệ giữ chặt eo nhỏ Diệp Tố Huân, tay sờ soạng nơi hai người liên kết, hưng phấn kêu loạn: “Tố Tố, giỏi quá, nơi này của muội rất chặt, huynh sung sướng tới mức muốn cùng muội chết luôn bây giờ...”

Diệp Tố Huân càng không ngừng khóc, cảm giác này rất khủng bố, gậy sắt húc vào vừa mạnh mẽ vừa hung tàn, nàng thực nghi ngờ bụng mình có bị nó chọc thủng không... Tuy nhiên, khoái cảm mãnh liệt như thế, khiến người ta cảm thấy, bị chọc thủng cũng đáng...

Toàn bộ thế giới quan chỉ còn sung sướng vô tận, ngón tay mang theo vết chai vân vê hai nụ hồng thẳng tắp, gây sắt phía dưới chọc ngày càng sâu hơn. Sung sướng mãnh liệt quá mức khiến người ta khó chịu đựng, Diệp Tố Huân run run người, trong mắt là vẻ mờ mịt, thoải mái không ngừng lên men rồi bành trướng trong cơ thể nàng, cũng không biết qua bao lâu, hai cái tròn tròn của Ngu Quân Duệ đột nhiên co rút lại, thân gậy nhảy dựng, ra vào với tốc độ gần như gió bão, nơi tư mật của Diệp Tố Huân như bị sắt đỏ nung đốt, cơ thể đột nhiên cứng ngắc, một tiếng kêu sắc nhọn đau đớn vang lên, như bị ai đánh ai đập, trực tiếp rơi vào hôn mê....

“Tố Tố, đủ thoải mái chứ?” Khi tỉnh táo lại, nhìn mặt mày tươi tỉnh trước mặt, Diệp Tố Huân hoảng hốt, mơ mơ hồ hồ cho rằng đã ngủ mơ, tim đau đớn khôn cùng, mùi vị giờ khắc này, nàng lại không biết phải hình dung như thế nào.

“Tố Tố, không ngờ huynh vờ cường muội lại khiến muội thoải mái như thế? Lần tới chúng ta làm tiếp nhé?” Một tay Ngu Quân Duệ ôm

Diệp Tố Huân, tay kia vuốt mái tóc đen đang trôi lềnh bềnh trên mặt nước, thích ý lấy mặt cọ cọ mặt nàng.

“Ngu Quân Duệ, vừa rồi chẳng biết sao muội cảm thấy rất hận huynh, rất hận ấy, không phải giả vờ đùa với huynh đâu.” Diệp Tố Huân nhẹ nhàng đẩy Ngu Quân Duệ ra, cơ thể nàng không chịu được kích thích, mái tóc đen nhánh khiến gương mặt càng thêm bệch bạt trong không khí, căn bản không giống người vừa trải qua tình dục.

Ngu Quân Duệ ngây người, chuyện đời trước, Diệp Tố Huân chỉ nhớ mơ hồ, nhưng hắn lại nhớ rất rõ, sau khi Diệp Tố Huân khôi phục tinh thần và trí tuệ không còn ngu ngốc nữa, lại biết chuyện hắn diệt Diệp gia, luôn luôn muốn rời khỏi hắn, hắn vẫn sám hối mãi, làm dịu hồi lâu nhưng vẫn không được tha thứ, lại không muốn buông người, chỉ có thể dùng cơ thể lấy lòng Diệp Tố Huân, không để nàng rời đi, khi đó, mỗi lần làm xong, cơ thể Diệp Tố Huân sung sướng, nhưng miệng vẫn nói hận hắn.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nóng Lạnh

“Tố Tố...” Ngu Quân Duệ hoang mang lo sợ, vùi mặt vào giữa hai ngọn núi, thì thào: “Tố Tố, không phải huynh cố ý đâu...”

Đó là chuyện đời trước, kiếp này huynh sẽ tận lực đền bù, Ngu Quân Duệ không kể nỗi buồn đau trong lòng ra, miệng chỉ lặp đi lặp lại một câu huynh không cố ý đâu Tố Tố.

Ban đầu, Diệp Tố Huân chỉ hơi đau ngực, đợi tới lúc Ngu Quân Duệ cứ nói mãi câu kia, không khỏi sinh nghi, sờ soạng tóc Ngu Quân Duệ, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Ngu Quân Duệ, huynh có chuyện giấu muội?”

Hai cơ thể quấn nhau không một khe hở chìm trong nước, Ngu Quân Duệ lại có cảm giác như sắp chết đến nơi.

Trong cơn hoảng loạn lại muốn dùng thủ đoạn đời trước: dùng cơ thể lấy lòng Diệp Tố Huân, nhưng vừa dừng công kích, đại điêu vẫn đang ngủ say, không thể đứng dậy ngay tức thì. Ngu Quân Duệ mặc kệ nó đang ngủ, cũng không quan tâm có đúng thời cơ không, nhẹ nhàng nâng Diệp Tố Huân nằm trên bờ ao, vùi đầu vào trong rừng cỏ thơm mát...

“Ngu Quân Duệ, huynh làm gì?” Diệp Tố Huân buồn bực, định đập hắn lại không có sức.

Ngu Quân Duệ có lòng khiêu khích, lại quen thuộc cơ thể Diệp Tố Huân, đầu lưỡi đảo quanh rốn lốc xoáy, ngón tay nhào kẹp rồi kéo nhẹ anh đào nhỏ, Diệp Tố Huân than nhẹ một tiếng, cơ thể mệt mỏi cực độ không ngờ lại bắt đầu ngưa ngứa.

Tiếng than nhẹ như có như không cổ vũ Ngu Quân Duệ, hắn không do dự nữa, đầu lưỡi một đường thẳng xuống, bắt đầu liếm hút chọc ghẹp hoa huyệt, lúc thì dùng đầu lưỡi như linh xà thăm dò trong vách tường trơn bóng mềm mại, khi lại cắn cắn múi thịt non mềm. Nơi đó của Diệp Tố Huân vừa dục tiên dục tử, vẫn còn mẫn cảm, bị hắn chơi đùa như thế, chưa tới một phút, trong huyệt đã tê liệt một mảnh, đôi má thắm ngậm xuân, tình sinh ý động.

Khiêu khích chọc ghẹo cũng khiến cho đại điêu bừng tỉnh, oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, Ngu Quân Duệ giương mắt thấy Diệp Tố Huân đã động tình, không chần chừ, ôm Diệp Tố Huân vào trong suối, đỡ gậy lớn thúc vào.

“A! Đau quá!” Diệp Tố Huân chỉ thấy hạ thân đau xót, không kìm được kêu lên.

“Sao rồi? Đau lắm hả?” Ngu Quân Duệ ngẩn ngơ, rõ ràng trong đó Tố Tố rất ướt mà, bình thường như vậy hắn có làm thế nào cũng chẳng thấy nàng kêu đau.

Tuy hoa tâm trơn ướt, nhưng vật này của Ngu Quân Duệ thô dài khác thường, lại còn đi vào trong trạng thái cứng như đá, dù cánh hoa không căng nứt, nhưng vẫn làm Diệp Tố Huân đau tới mức rơi cả nước mắt, nàng rầu rĩ mắng: “Huynh không thể chậm một chút à?”

Vào cũng vào rồi, lại không thể rút ra một cách nhanh chóng, Ngu Quân Duệ hít hít khí, hòa nhã nói: “Nó sẽ chậm từ từ, muội nhịn tí.”

Miệng thì nói chậm từ từ, trong lòng cũng muốn chậm một chút, nhưng khe thịt non mềm sít sao cắn hút, khó mà chậm chạp, động tác Ngu Quân Duệ càng cuồng dã, Diệp Tố Huân chịu không nổi, khóc rống lên, mới kêu mắng vài tiếng, đau xót đã biến mất, thời kì cực khổ trôi qua, hoa đạo gắt gao bao lấy cây gậy, dây dưa đủ loại, đã quên đau đớn lúc trước, chỉ nhớ sung sướng và mãn nguyện khi hoan ái...

Vô tri vô giác, tới lúc ra khỏi suối, mặt trời đã ngả về phía tây, hai người tận tình làm trong hang động những ba, bốn canh giờ. Cả eo lẫn chân Diệp Tố Huân đều nhũn ra, đầu mơ mơ màng màng, mắt cũng chẳng mở ra được, nghi ngờ lúc đầu dĩ nhiên càng không phải nói, quên sạch. Hôn mê để Ngu Quân Duệ ôm lên lưng ngựa, nằm trong ngực hắn ngủ.

Mi Sơn cách Thái châu không xa, Ngu Quân Duệ say mê nhìn Diệp Tố Huân rã rời, trong lòng thỏa mãn vô cùng, cũng không vội vã ra roi thúc ngựa, hơi kéo dây cương, mang theo một người một ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Bốn người ra ngoài đều có thu hoạch khác nhau, Hoa Ẩn Dật khôi phục dung nhan, Trình Sâm có được cơ thể người ái mộ từ tấm bé, trong Giang Ninh thanh, tai biến trong Ngu phủ đã được san phẳng, trong Trình gia: Trình phu nhân và Lưu Uyển Ngọc tranh đấu, tình cảnh như nước với lửa.

Lần đầu tiên Trình phu nhân so chiêu với Lưu Uyển Ngọc, Trình phu nhân cho Lưu Uyển Ngọc tới một gian phòng dành cho con ở, Lưu Uyển Ngọc thất bại thảm hại. Ả ta không cam lòng, định lợi

dụng sự sủng ái của Trình Phủ để trở mình thì tin tức Ngu Diệu Sùng tìm được đường sống trong chỗ chết, tước hầu chưa bị rung chuyển truyền đến tai ả.

“Phải làm sao đây?” Trình Phủ không có chủ ý, Lưu Uyển Ngọc là thiếp thất chạy trốn khỏi Ngu gia, nếu Ngu Diệu Sùng chất vấn, ngay cả ông ta cũng khó gánh vác. Trình Sâm - núi dựa hay bày kế bảo toàn cả nhà - lại đi vắng, ông ta gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

“Lão gia, chuyện đến nước này, còn có thể làm thế nào, đưa người về Ngu gia thôi.” Trình phu nhân khuyên nhủ.

Trả về Ngu gia? Trình Phủ ngẩn ngơ, nhớ tới cơ thể mềm mại, dung mạo như hoa của Lưu Uyển Ngọc, cuối cùng vẫn có chút không nỡ, gục đầu không đáp.

“Lão gia chớ lo, thiếp về nói vài lời với dượng là được.” Lưu Uyển Ngọc cười nhạt nói, dù Ngu Diệu Sùng có truy vấn, cô ả cũng không lo lắng.

Ban đầu Ngu Diệu Sùng nạp thiếp, Ngự sử từng cáo buộc ông ta đức hạnh thiếu sót, ngày đó Ngu Quân Duệ ra chủ ý, để Ngu Diệu Sùng dâng thư cho Hoàng đế, nói lưỡng tình tương duyệt với cô ả, song vẫn tuân thủ nghiêm ngặt, cô ả vẫn mang tấm thân xử nữ, xin nghe theo quyết định của hoàng đế, dù gả cô ả tới nhà khác cũng được.

Khi đó Ngu Quân Duệ muốn ép cô ả thừa nhận lưỡng tình tương duyệt với Ngu Diệu Sùng trước mặt người khác, chặt đứt đường lui của cô ả, cô ả lại lợi dụng sự tin cậy của hoàng đế với phụ thân, không thừa nhận chuyện này trước mặt mọi người, nhưng Ngu Diệu

Sùng đã nói cô ả gần như trong sạch, đồng ý để cô ả gả cho người khác, lời này ai trong kinh cũng rõ ràng.

Hôm nay, cô ả chỉ cần lôi lời này ra chặn miệng lưỡi thiên hạ, mà nơi đó của Ngu Diệu Sùng, cô ả cũng có hẳn một kế khác khiến ông ta ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được.

Lúc Lưu thị nghe tin cháu gái theo Trình Phủ, đang buồn bực cũng phải thở phào, cuối cùng cũng thoát khỏi cục diện khó coi: cô cháu chung chồng, song nghĩ tới cháu gái đi rồi nhưng vẫn còn Diệp Dương thị và Hoa Ẩn Dật, vừa vui lại buồn.

Ngày Lưu Uyển Ngọc tới nhà, nghe hạ nhân báo Ngu Diệu Sùng chờ cô ả ở Trọng Hi Đường, Lưu thị liền phát hoảng, vội vàng chạy tới Trọng Hi Đường.

“Uyển Ngọc, sao cháu còn.... Cẩn thận dượng nhé...”

“Cẩn thận dượng thì sao?” Lưu Uyển Ngọc lạnh lùng cười, nói: “Cô mụ sợ ông ta, cháu lại chẳng thèm để ý, ông ta dám đụng tới cháu sao?”

“Ta không dám động ư?” Một câu hỏi lạnh lùng vang lên, Ngu Diệu Sùng xuất hiện ở cửa.

“Dĩ nhiên không dám.” Lưu Uyển Ngọc ưỡn bụng, thị uy nhìn Ngu Diệu Sùng.

“Uyển Ngọc, bụng cháu lớn như thế, đứa bé này?” Lưu thị ngây người, lúc này bà ta mới chú ý tới cái bụng khác thường của Lưu Uyển Ngọc.

Ngu Diệu Sùng thấy cái bụng của Lưu Uyển Ngọc lồi ra, tay vung lên định đánh buông thõng xuống.

“Đứa trẻ cô mang là của ta?” Nhìn cái bụng này, ước chừng đã được ba tháng, lần cuối cùng của ông và Lư Uyển Ngọc, vừa đúng cách đây ba tháng rưỡi.

“Ta đã uống thuốc làm mạch rối loạn, đại phu nào cũng chẩn đoán mang thai nửa tháng, nhưng đứa nhỏ này, xác thực đã được ba tháng rưỡi.”

“Cô mang hài tử của ta còn cùng Trình Phủ...?” Ngu Diệu Sùng tức giận đến phát run.

“Ta không bám lấy Trình Phủ, Ngu Quân Duệ có thể để ta sống sao?” Lưu Uyển Ngọc nghiến răng nghiến lợi hỏi. Ném nải đồ trong tay ra, nút buộc tay nải lỏng lẻo, ngoại bào tím nhạt bên trong tức thì lộ ra. “Ngu Quân Duệ ném ngoại bào này vào căn phòng Trình Phủ mua cho ta ở, nếu không phải ta sớm đã phát hiện thì đã bị ông ta trị chết từ lâu rồi!”

“Bất kể thế nào thì giờ cô đang mang đứa bé của ta, về Ngu gia ngay cho ta!” Để con mình nhận người khác làm cha, Ngu Diệu Sùng không thể tha thứ, người đến tuổi trung niên lại đột nhiên có đứa bé, tuy đứa trẻ này đến bất ngờ, cũng không phải do nữ nhân bản thân yêu thương hoài nó, nhưng vẫn khiến ông ta đắc ý, vui sướng từ tận đáy lòng.

Xử sự của Ngu Diệu Sùng khiến Lưu Uyển Ngọc mừng thầm.

“Muốn đứa nhỏ này thì phải làm theo lời ta, nếu không, tùy lúc ta đều có thể khiến nó biến mất.”

Rời khỏi Ngu gia, Lưu Uyển Ngọc thở thật dài một hơi khoan khoái, sau này, Ngu Diệu Sùng sẽ vì đứa bé của ông ta, nghe theo sắp xếp của cô ả. Xem ra quyết định không uống thuốc phá thai là chính xác. Giờ đây cô ả càng thêm may mắn, Ngu Quân Duệ không ở Giang Ninh, kế hoạch của cô ả tất không có ai phá hủy được.

Giống như ngày tổ chức yến tiệc nạp thiếp oanh động Giang Ninh, tin thiếp thất Ngu gia gả cho người khác làm khắp Giang Ninh chấn động, cùng lúc đó, một thánh chỉ tứ hôn của hoàng đế khiến địa vị Ngu gia cao quý hơn trong triều đình.

Diêu Ý Chân được thái hậu nhận làm nghĩa nữ, gia phong trưởng công chúa Ý Ninh, xây dựng phủ công chúa, tứ hôn cùng Ngu Quân Duệ.

Sau cơn mưa trời quang đãng, vừa thoát khỏi cảnh ngục tù, trời lại giáng việc vui như vậy, Ngu Quân Duệ là Phò mã, sau khi thành thân sẽ ở tại phủ công chúa cùng Diêu Ý Chân, tước vị Ân Bình hầu gia, dĩ nhiên hắn sẽ không có quyền kế tục nữa.

Không cần lo lắng Ngu Quân Duệ kết thân với Diêu gia uy hiếp tước vị của Ngu Quân Diệp nữa, Ngu Diệu Sùng mừng khôn tả xiết, không ít quan viên trên chiều xuôi theo hướng gió, trong khoảng thời gian ngắn, cửa Ngu phủ gần như bị người ta giẫm nát.

Ngu Diệu Sùng vừa lòng, Diêu Nghiệp lại bị Diêu Ý Chân giày vò đến mức bạc tóc.

Hai ngày, Diêu Ý Chân chưa ăn cơm.

“Ai bảo các người xin hoàng thượng tứ hôn cho ta? Các người mau bảo hoàng thượng thu hồi ý chỉ, ngày nào chưa thu ý chỉ, ngày

đó ta còn không ăn cơm."

"Tiểu tổ tông của ta ơi, cha xin con, ăn cơm rồi chúng ta thương lượng từ từ sau."

"Không bàn bạc gì hết, các người làm vậy, không phải khiến ta chế nhạo Ngu Quân Duệ ư? Không thu hồi ý chỉ tứ hôn, ta sẽ tuyệt thực đói chết."

"Phu nhân, vậy phải làm sao bây giờ?" Diêu Nghiệp cũng lo âu không ăn được cơm, người nói cho thái hậu Diêu Ý Chân thích Ngu Quân Duệ, người xin hoàng đế tứ hôn cũng là ông, thánh chỉ đã hạ, miệng vàng lời ngọc, lại kêu ông đi xin Hoàng đế thu hồi ý chỉ, cho ông mười lá gan ông cũng không dám.

Diêu phu nhân cũng không có cách nào, rõ ràng nữ nhi thích Ngu Quân Duệ, tứ hôn cho Ngu Quân Duệ, không phải đã như ý nàng rồi ư? Sao trái lại làm ầm ĩ lên.

Bất kể như thế nào, để Hoàng đế thu hồi ý chỉ là không có khả năng, nhưng cũng không thể tận mắt nhìn nữ nhi đói chết, nếu chết đói thật, cả Diêu gia cũng sẽ chôn cùng với nàng ta.

Diêu phu nhân không còn kế sách, nhớ tới Diêu Ý Chân cũng không chán ghét Ngu Quân Diệp, tạm thời chữa ngựa chết thành ngựa sống thôi, bèn đề nghị: "Lão gia, không thì gọi Ngu đại thiếu gia tới khuyên Chân Nhi đi."

"Thế có được không?" Nữ nhi phải gả cho Ngu Quân Duệ, trước khi thành thân lại gặp riêng đại bá (anh trai chồng), không hợp quy củ, hơn nữa đại bá này còn từng đính thân với nàng ta, nếu để người biết, miệng lưỡi lại không ít lời gièm pha.

“Chân Nhi còn bị ít người đàm tiếu ư?” Diêu phu nhân hỏi ngược lại. Bà ta bảo Diêu Nghiệp mời Ngu Quân Diệp đến, chính vì Ngu Quân Diệp từng đính thân với Diêu Ý Chân, khi đó Diêu Ý Chân đồng ý đính thân với y, mặc dù không thích y, nhưng cũng chắc hẳn không ghét y. Chỉ cần có thể khuyên nữ nhi ăn cơm, thêm mấy lời đồn thổi linh tinh cũng chẳng ngại gì.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Nam nhân chỉ cần nói một lần, thông thường đều là lời đầu tiên không dự tính trước, song nữ nhân lại luôn cho là thật.

Hoa Ẩn Dật nhất thời thất trí ở Mi Sơn, để Trình Sâm có được cơ thể, xuống núi, bà không biết phải đối mặt với Trình phu nhân, rồi cả Trình Sâm chỉ nhỏ hơn con trai mình có một tuổi, nghĩ vậy, không ngừng hối hận.

Trình Sâm lại không giống thế, lúc trước chưa có được cơ thể Hoa Ẩn Dật còn có thể kìm nén, giờ đây cơ thể coi giữ đã 21 năm vừa được xóa bỏ lệnh cấm, lại đối mặt với người con gái thoạt nhìn ngang tuổi Diệp Tố Huân, gương mặt như hoa tựa ngọc y ngày nhớ đêm mong, vật dưới khố lúc nào cũng trướng lên, mỗi một khắc cũng ngẩng cao trông thấy.

Đêm xuống, dĩ nhiên Hoa Ẩn Dật sẽ không ở cùng một phòng ngủ với y, ban ngày thì lại ngại xa phu ở ngoài, Trình Sâm cũng không dám làm càn, đành cắn răng nhẫn nại, không không thể tả.

Hoa Ẩn Dật ngày đêm rối rắm, ba đêm sau khi rời Mi Sơn đều trằn trọc mất ngủ, hôm đó có chút khốn đốn, buồn ngủ trong xe, Trình Sâm luôn luôn chú ý, thấy bà hơi hí mặt, cơ thể nghiêng ngả, nhẹ nhàng ôm lấy, Hoa Ẩn Dật mơ mơ màng màng cảm thấy thoải mái, tựa đầu lên vai Trình Sâm, mấy ngày liền ỉu xìu mất ngủ, rất nhanh đã chìm vào trong giấc mơ.

Ôm cơ thể mềm mại trong lòng, Trình Sâm khó kìm lòng nổi, đỉnh trướng đau đớn chọc vào Hoa Ẩn Dật, hơi hơi động cọ xát cơ thể Hoa Ẩn Dật, sau từng đợt chọc chọc, tư vị tuyệt không thể tả, song chậm rãi dần dà không thể thỏa mãn lòng tham, Trình Sâm dần dần quên mất đang trên đường đi, thậm chí quên cả xa phu bên ngoài.

Trong mơ màng, Hoa Ẩn Dật mơ hồ cảm thấy có một đôi tay linh hoạt vuốt ve an ủi, mang theo lửa nhiệt xoa nắn thân thể mình, tay kia nhẹ nhàng ma sát đỉnh núi, trượt đến nơi tư mật, cách vải dệt mỏng manh gẩy khiêu khích, nhào nặn, dụ dỗ chơi đùa, khiến từng đốm lửa bừng lên mỗi chỗ bị nhào nặn, phía dưới ẩm ướt khó chịu, Hoa Ẩn Dật trong mơ bắt đầu rên rỉ ngâm nga.

Tay kia được tiếng rên rỉ cổ vũ, động tác nhanh hơn, dừng lại, đẩy quần ra, trực tiếp dán lên hoa tâm cọ xát, một bàn tay ôm cổ bà dò xuống dưới tìm kiếm, ấn lên nụ hoa, không ngừng xoa nắn theo tiết tấu ở dưới.

Hoa Ẩn Dật ưm một tiếng, nước ở dưới tràn ra ngoài, lửa mạnh hừng hực đốt cháy thể xác và tinh thần bà, vui sướng dẳng dai đến cực độ.

Quần bị tuột cả xuống, khí lạnh để Hoa Ẩn Dật hơi tỉnh táo, trợn mắt, sau khi thấy rõ người đang ôm mình, Hoa Ẩn Dật cơ hồ muốn thét lên, ngay sau đó, chân bà bị người nọ tách ra, vậy là, ở trong xe ngựa, trên đường người đi kẻ đến tấp nập, đỉnh vật nọ tiến vào nơi trơn ướt của bà.

“Trình Sâm, ngươi!” Hoa Ẩn Dật tức giận đến tím mặt, lại sợ bị người ta biết, không dám mắng càng chẳng dám giãy dụa.

Bắt đầu Trình Sâm còn khắc chế chút, chỉ chậm rãi rút ra xuyên vào, sau một lúc liền phát điên, dùng sức thúc sâu vào, Hoa Ẩn Dật cắn chặt môi, nuốt tiếng kêu rên và khuất nhục vào trong họng, một tay Trình Sâm giữ eo bà, tay kia nắm thỏ trắng xoa xoa nắn nắn, bên dưới liều mạng chen lách, trên dưới cùng động, không ngừng ma sát, rút xuyên. Hoa Ẩn Dật cảm thấy bị áp bức và lăng nhục, ân hận tới mức muốn cắn lưỡi tự vẫn, thân thể lại cứ hứng thú, không thể khống chế mà thở dồn dập.

Sau trăm cái như thế, Hoa Ẩn Dật lệ rơi đầy mặt, hai gò má đỏ bừng, không giãy dụa nữa, tùy Trình Sâm bất chấp làm càn, Trình Sâm đột nhiên ẩy cơ thể bà ngã xuống, người nắm sấp trên người bà rong ruổi.

Hai tay Hoa Ẩn Dật níu chặt hai tay của Trình Sâm, tóc tai tán loạn, rối tung, vẻ mặt ửng đỏ, mày nhíu chặt lại, vừa đê mê vừa bất đắc dĩ thừa nhận.

Sắc xuân oan ức xấu hổ càng thêm động lòng người, Trình Sâm động tình không dứt, trầm mê trong bể ham muốn khôn cùng.

...

Ngoài cửa sổ, tiếng người sôi nổi, Hoa Ẩn Dật trong mê tình rên một tiếng, thân mình cuộn lại co rút, Trình Sâm cũng đồng thời lên đỉnh, nắm chặt eo Hoa Ẩn Dật, dùng sức va chạm mấy chục cái, hai người đồng thời lên đỉnh hoan lạc.

Hơi hơi tỉnh táo lại, Hoa Ẩn Dật đã giơ tay định tát Trình Sâm, lại đột nhiên nghe thấy y nói nhỏ, không khỏi sửng sốt, môi Trình Sâm dán lên tai bà.

Y nói: “Tuyết Nghi, gọi tướng công.”

“Ngươi...” Trên mặt Hoa Ẩn Dật một mảnh nóng bỏng, trên Mi Sơn y nói gả cho y, lúc đó chỉ là lời vô ý khi động tình, nào ngờ lúc này y lại dẫn ra, nhớ tới nhi tử nhớ tới Trình phu nhân, không khỏi buồn bực một trận, cắn lỗ tai Trình Sâm, mắng nhỏ: “Khi đó ngươi nói chỉ cần một lần, lật lọng, nói không giữ lời...”

Tiếng mắng nhỏ như tiếng muỗi vo ve, chẳng khác chọc ghẹo khiêu tình là mấy, hơi thở nóng ấm phả vào lỗ tai, Trình Sâm lại bất chấp Hoa Ẩn Dật sẽ tức mình, cần gì phải tranh cãi với bà, dù sao có được người mới quan trọng, Trình Sâm quay mặt ngậm chặt vành tai Hoa Ẩn Dật, bàn tay to lập lại chiêu cũ, nắm giữ thỏ trắng nhỏ xoa nắn.

Chọc ghẹo như thế cơ thể vừa chịu kích động xong làm sao trụ được? Nhất thời cơn tê ngứa như kiến cắn đánh úp về phía Hoa Ẩn Dật, Hoa Ẩn Dật chỉ cảm thấy hạ thế ngứa vô cùng, đành ngóng trông vật bên trong ngẩng đầu năng động, cho bản thân được giải thoát."

Tuy rằng Trình Sâm không có kinh nghiệm, cuối cùng nhờ hiếu học mà tiến bộ, chuyện gì cũng đều phải nghiên cứu cẩn thận, chỉ làm vài lần với Hoa Ẩn Dật, ra tay không hề kém tay sành điệu bụi hoa, mắt thấy Hoa Ẩn Dật cau chặt mày, hoa tâm rung động, biết bà động tình khó tự kìm chế, ôm bà chuyển sang vị trí khác, đổi thứ tự trên dưới, một tay giữ chặt đề phòng Hoa Ẩn Dật thoát ra, một tay vuốt ve nhu tình trên lưng bà, chậm rãi gạt hết áo khoác ra.

Không khí lạnh thấm vào da thịt, Hoa Ẩn Dật hoàn hồn, cắn răng giãy dụa hòng thoát khỏi Trình Sâm, Trình Sâm để bà ngồi dậy, tay

kẹp eo nhỏ càng siết, đồng thời dùng sức xoa nắn, một đỉnh đầu hướng lên trên chọc ghẹo.

“Phu xe đang ở ngoài đấy.” Hoa Ẩn Dật đỏ mặt hướng miệng ra ngoài kêu la, trong lòng vô cùng căm tức. sao Trình Sâm có thể thản nhiên tự tại làm chuyện này ở trường hợp như thế?

“Chúng ta nhẹ chút, Tuyết Nghi, nàng động đi.” Trình Sâm khom lưng cắn lỗ tai Hoa Ẩn Dật nói. Gậy cứng chọc vào trong, bàn tay to buông tha nhào nặn thỏ trắng nhỏ xinh xắn tìm dến cái mông mượt mà, vì đang cong người, ngón tay dò theo khe đùi, thế mà dán vào vật kia cùng chen lách vào tiểu huyệt.

Cơ thể Hoa Ẩn Dật run lên, gò má phiếm hồng, cơ thể mềm oặt, động tình chọc người như vậy càng khiến Trình Sâm không kiêng nể gì, ngón tay động khẽ, môi dán lên tai Hoa Ẩn Dật gọi khẽ: “Tuyết Nghi, nơi này của nàng thật chặt, làm ngón tay và vật kia đau quá.”

“Ngươi!” Ngón tay khô khốc của y cọ xát làm bà nóng bừng, Hoa Ẩn Dật túng quẫn xấu hổ vô cùng, Trình Sâm thấy bà e lệ thì càng hưng phấn. Thấp giọng rên rỉ, dụ dỗ: “Tuyết Nghi, nhanh nào, đứng lên đi...”

Hoa Ẩn Dật sao có thể chủ động làm việc này? Trình Sâm không đợi được, hạ thân cũng sốt ruột chẳng kém, thở hổn hển uy hiếp: “Tuyết Nghi, nhanh chút, đứng lên nào, nàng không đứng ta sẽ kêu...”

Y muốn gào lên? Hoa Ẩn Dật chưa nghĩ rõ ràng, cơ thể đã sợ tới mức phập phồng, Trình Sâm choáng váng, buông tay giữ eo bà, tay ở dưới cũng bỏ ra. Hoa Ẩn Dật mất đi trói buộc, trong giây lát đã định tránh Trình Sâm lại không thoát được, Trình Sâm đỡ bà ngồi

dậy, hai tay bóp hai thỏ nhỏ liều mạng xoa nắn, thẳng lưng thúc gốc rễ cứng rắn đánh phá hoa tâm.

“Tuyết Nghi... nhanh...”

“Đừng nói chuyện...” Hoa Ẩn Dật cắn răng trừng Trình Sâm, bên dưới căng không chịu nổ, hai tay Trình Sâm giữ ngọn núi của bà nhào mạnh, khiến bà muốn trốn cũng chạy không thoát, chỉ đành nhẫn nại, người căng tới hồng hồng.

“Tuyết Nghi, Tuyết Nghi...” Trình Sâm thấy Hoa Ẩn Dật ngượng ngùng, càng thêm mê thích. Nâng thắt lưng tận tình xông lên, chọc ghẹo cả người Hoa Ẩn Dật loạn chiến, chỗ giao hợp nước chảy đầm đìa.

Bị chọc ghẹo trên dưới đồng thời, Hoa Ẩn Dật lại không có nửa sức chống cự, tùy Trình Sâm ra vào hưởng thụ, chỉ trông cuộc hoan lạc nhanh kết thúc. Trình Sâm mới tiết có một lần, lại đương lúc tinh lực tuổi trẻ tràn đầy, hơn nữa lần đầu vốn sẵn hứng thú, nhiệt tình không dứt, trêu chọc hồi lâu lại tiết ra, thắt lưng Hoa Ẩn Dật mềm mại không thể động đậy, đợi tới lúc lại sức, vật kia của Trình Sâm đã trướng phi thường.

Làm liên tiếp ba lần, sau hai canh giờ, Trình Sâm còn chưa có ý để Hoa Ẩn Dật nghỉ.

Hoa Ẩn Dật hữu khí vô lực, chất lỏng ở dưới tràn ra ngoài, giữa chân chỉ có một màu đục ngầu.

Trình Sâm bò dậy, mở gói đồ cầm khăn vải lau cho Hoa Ẩn Dật, thấy nơi giao hợp tràn ra dòng chất lỏng trắng đục, khe thịt giấu

mình dưới bộ lông đen mềm ướt sũng, hạ thân run lên, lại hơi ngẩng đầu. Ném vải lau sang một bên, ngón tay lại dán lên.

Hoa Ẩn Dật vốn khép mắt ngủ vì mệt mỏi, bị y làm tỉnh lại, tức giận đến trừng mắt: “Làm tiếp thì sau này...”

Sau này ra sao? Hoa Ẩn Dật bỗng nhiên khàn giọng, nước mắt không nhịn được tuôn xuống, chẳng lẽ không làm giờ thì sau này có thể làm ư?

Cái gọi là được voi đòi tiên, chính là suy nghĩ lúc này của Trình Sâm.

Lúc trước chỉ hôn nhẹ đã cảm thấy có nụ hôn như thế đã chẳng còn gì hối tiếc, cho đến màn hoan lạc trên Mi Sơn, lại cảm thấy chỉ một lần đã quá tuyệt, sau này được ba lần, thầm nghĩ chết cũng đáng.

Đoạn đường này, lại muốn làm bạn vĩnh viễn không ngơi, một phen tận tình vừa rồi, cơ thể Hoa Ẩn Dật có phản ứng, khiến y như thấy ánh rạng đông trước mắt, không nhịn được liền nghĩ Hoa Ẩn Dật cũng thích y.

Lúc này thấy Hoa Ẩn Dật trừng mắt rơi lệ, rõ ràng trong mắt chỉ có hối hận, trong lòng oán hận, tức giận, bực bội đan xen, nghĩ Ngu Diệu Sùng vô ơn bạc nghĩa như vậy, hai mươi năm rồi Hoa Ẩn Dật còn nhớ mãi không quên, bản thân dâng cả trái tim, bà lại không quý trọng dù chỉ một chút.

Tuy oán giận nhưng cuối cùng vẫn là người mình đã tâm tâm niệm niệm nhiều năm, Trình Sâm cũng nguôi đi, ném khăn vải dơ

bẩn vào một góc, vòng qua cổ Hoa Ẩn Dật, ôm eo bà, muốn vuốt ve an ủi.

Hoa Ẩn Dật không theo y, hung hăng hất tay y ra, Trình Sâm ngẩn ngơ, cố chấp làm theo ý mình, lấy lòng khẽ vân ve phần eo Hoa Ẩn Dật, Hoa Ẩn Dật tâm phiền ý loạn, nhịn không được hung ác hất tay Trình Sâm, ngồi dậy tìm xiêm y để mặc.

Ánh mặt trời xuyên qua màn xem tim tím tiến vào bên trong, trên mặt Hoa Ẩn Dật là màn sương giá lạnh nhạt, sau khi Trình Sâm sau khi ngẩn ngơ, mạnh mẽ nhào tới Hoa Ẩn Dật, kéo tay bà lên đỉnh đầu, hai chân áp chế nửa thân dưới của bà, xiêm y vừa mặc bị y dùng răng nanh cắn kéo xuống, chưa có bước dạo đầu đã thẳng lưng, mạnh mẽ vọt vào, sau đó, cực nhanh di động.

Cơ thể Hoa Ẩn Dật khẩn trương căng thẳng, nghiến răng ngà, lúc trước làm nhiều lần như vậy, bên trong sớm đã không khô rát, máu trên người tách khỏi lí trí mà không ngừng sôi trào theo từng cái va chạm, khoái cảm khiến người ta muốn hỏng luôn trướng ra như thủy triều, nhưng tuyệt vọng khiến cuối cùng bà cũng không nuốt trôi được, nước mắt cứ mãnh liệt trào ra.

Bạn Niệm nghỉ hè rồi, nhưng mà bạn Niệm vẫn phải đi học thêm -.- Bạn Niệm thấy hè rồi nóng nên rất có ý thức đăng H cho mọi người “hot” thêm:)) Mọi người nhớ yêu thương Niệm nha:-”

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đau Lòng Như Thế...

Mãi đến khi một dòng nước xiết phun ra, Trình Sâm mới buông tha.

Cầm khăn lụa lau sạch sẽ, Trình Sâm lấy y phục của Hoa Ẩn Dật mặc vào thay bà, thấy mặt Hoa Ẩn Dật đẫm mưa, lòng bất giác vừa ân hận vừa đau đớn, ôm người vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt bà trấn an.

Hoa Ẩn Dật nhắm chặt hai mắt, từ đầu đến cuối lại chẳng phản ứng lại, đến tận khi xe dừng lại, cũng trầm mặt không nói lời nào, khi Trình Sâm hỏi han, ngại xa phu mới miễn cưỡng câu được câu chăng, giọng điệu lạnh như băng.

Sau mười ngày đi đường, chỉ còn một ngày cuối cùng này là tới Giang Ninh, Trình Sâm nôn nóng khôn kể, sau khi thuê phòng trọ, biết rõ tìm Hoa Ẩn Dật giờ đây chẳng khác tự rước lấy nhục, nhưng vẫn nghiến răng đi gõ cửa phòng Hoa Ẩn Dật.

Trong phòng im ắng không một tiếng động, Hoa Ẩn Dật đoán người tới là Trình Sâm, căn bản không đáp.

“Tuyết Nghi, mở cửa đi.” Trình Sâm gõ hồi lâu, cửa phòng vẫn chẳng hé ra.

Trình Sâm bất đắc dĩ trở về phòng, ngồi phịch xuống giường, nghĩ tới tương lai của bản thân và Hoa Ẩn Dật, tâm loạn như ma,

theo tình thế này, y và Hoa Ẩn Dật chỉ có thể tuân theo lễ giáo, mong muốn phải bỏ qua từ đây, thật không nỡ dứt bỏ.

“Tuyết Nghi, mở cửa, không mở cửa ta sẽ hô to lên đấy.” Trình Sâm lại tới trước cửa phòng Hoa Ẩn Dật.

“Ngươi còn biết xấu hổ hay không?” Kêu thật thì mọi người sẽ biết, mặt mũi biết để vào đâu? Hoa Ẩn Dật hơi hé cửa ra.

Trình Sâm kẹp một chân vào cửa, muốn chen lách vào phòng.

Để y tiến vào, sẽ không giải quyết được như ý mình, Hoa Ẩn Dật cắn cắn môi, hạ giọng nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Hai người xuống lầu, cửa lớn khách điếm đã đóng lại, trong đại sảnh không một bóng người, nhưng trong quầy vẫn còn chưởng quầy đang ngủ gà ngủ gật, ở trong hành lang lại không tiện nói chuyện.

Trình Sâm nhìn nhìn, kéo tay Hoa Ẩn Dật đi xuống cầu thang, ở cuối cầu thang có một cánh cửa dẫn tới hậu viện.

Đã là nửa đêm, hậu viện rất yên tĩnh, trong chuồng lũ ngựa đã ngủ say, Hoa Ẩn Dật lẳng lặng đi tới, tiếng bước chân khẽ khàng gõ vào lòng Trình Sâm, mang đến tuyệt vọng, đồng thời làm y rối loạn, ngứa ngáy tê dại.

“Tuyết Nghi, nàng đừng trốn tránh ta nữa, được không?” Trước cối xay, Trình Sâm duỗi tay, ôm trụ phần eo Hoa Ẩn Dật từ đằng sau.

“Ta không trốn tránh ngươi.” Hoa Ẩn Dật đẩy tay Trình Sâm ra, nhìn chằm chằm mắt y: “Trình Sâm, ta ở cùng ngươi, sẽ có kết quả

thế nào, chẳng lẽ lúc đầu ngươi không hề nghĩ tới ư?”

Tay Trình Sâm cứng đờ, bất động.

Đã từng nghĩ tới chưa? Dĩ nhiên là đã từng, khi đó chỉ nghĩ, chỉ cần bà có thể hạnh phúc, y liền cảm thấy mĩ mãn.

Nhìn ánh mắt y lóe lên vẻ bàng hoàng, không từ bỏ, Hoa Ẩn Dật thở dài: “Trình Sâm, đừng hồ đồ nữa, quên ta đi, sau khi về Giang Ninh, tìm một nữ tử hiền thục biết chăm sóc thành thân, sau khi qua tân hôn, ngươi sẽ nhận ra, ta và ngươi, cũng chỉ là một giấc chiêm bao thôi.”

“Quên ư? Quên như thế nào?” Trình Sâm sửng sốt nhìn Hoa Ẩn Dật, nhìn dung mạo từ nhỏ đã đặt trong tim.

Hoa Ẩn Dật cười lạnh lẽo, giọng nói chua chát: “Dù ngươi có quên được hay không, ta vẫn muốn quên, xin ngươi đừng quấy rầy ta nữa.”

Quấy rầy! Trong nháy mắt ấy, mặt trăng bị mây đen che phủ, tim Trình Sâm cũng như rơi vào đáy hang động đen ngòm.

Mọi tiếng động đều biến mất, dưới lòng bàn tay là da thịt mềm mại đã từng vuốt ve, độ ấm trên da thịt quấn quít đầu ngón tay của y.

Cùng y ân ái, là làm phiền bà? Khuôn mặt tinh xảo của Trình Sâm đỏ như bị giáng một cái tát vào mặt, đá mạnh một cước vào cối đá ở cạnh, ra sức bóp vai Hoa Ẩn Dật: “Ta làm phiefn nàng? Lúc chúng ta hoan lạc, chẳng lẽ nàng không sung sướng ư?”

Người tựa trích tiên lại nói ra lời thô tục như vậy, Hoa Ẩn Dật hoảng hốt, giận dữ, vừa thút thít vừa mắng: “Đúng thế, ngươi khiến ta thoải mái, ngươi đã vừa lòng chưa?”

“Tuyết Nghi, ta...” Trình Sâm nhận ra bản thân đã lỡ lời.

Hoa Ẩn Dật tức giận đến mức đầu óc choáng váng, chưa suy nghĩ đã thốt, “Nhưng đâu phải chỉ mình ngươi làm ta thoải mái.”

Áy náy vừa dâng lên trong Trình Sâm biến mất, nhớ tới trở lại thành Giang Ninh, Hoa Ẩn Dật về Ngu gia, chắc chắn sẽ phải để Ngu Diệu Sùng... Gió đêm quyện lại trong không khí, đố kị ngút trời như lửa cháy lan ra đồng cỏ, hủy đi tất cả lí trí của Trình Sâm.

“Nàng chỉ thuộc về mình ta.” Trình Sâm tê liệt trong ma chướng (*), Hoa Ẩn Dật chỉ nghe thấy một tiếng roạt, hai chân chợt lạnh, váy và quần đều bị Trình Sâm lột, tiếp sau đó là một cơn đau ở mông, Trình Sâm không chút thương tiếc đè bà xuống cối đá.

(*) Một cách gọi của đạo Phật chỉ chướng ngại do ma quỷ gây ra

“Trình Sâm, ngươi điên rồi, đây là hậu viện của khách điếm, tùy lúc sẽ có người đến.”

“Có người đến thì càng tốt, để tất cả mọi người biết, quan hệ của ta và nàng là như vậy.” Trình Sâm lạnh giọng cười nhạo, vén ngoại bào lên, tụt quần xuống tới đầu gối, hung hăng thúc vào.

Dao sắc mang theo đau đớn, oán hận của chủ nhân, điên cuồng và bừa bãi tập kích mảnh trời bên trong.

Hoa Ẩn Dật đau đớn kêu thất thanh, giọng nói run rẩy: “Ra ngoài! Ngươi ra ngoài cho ta.”

“Ta sẽ không ra.” Trình Sâm nghiến răng nghiến lợi nói: “Trừ phi nàng đồng ý gả cho ta, không rời khỏi ta.”

Y điên rồi, Hoa Ẩn Dật trừng mắt nhìn Trình Sâm, không muốn nói thêm gì nữa.

“Tuyết Nghi...” Trình Sâm cúi đầu kêu, giọng nói rất đỗi dịu dàng, bên dưới lại tuyệt đối không hòa nhã, Hoa Ẩn Dật thừa nhận trong chết lặng, không nước tràn ra bôi trơn, lưỡi dao sắc bén nọ ra vào chà da thịt đau xót, từ eo trở xuống đau tới chết lặng, ngựa trong chuồng dường như bị ầm ĩ làm ồn, phát ra tiếng thở phì phì, kèm theo đó là tiếng tim đập thình thịch của Trình Sâm truyền vào tai bà.

Hoa Ẩn Dật rất muốn lên tiếng khóc thét, vì sao? Bà đâu muốn trêu chọc người không nên động vào? Nghiêm Long đã vậy, Trình Sâm cũng thế!

Song, Trình Sâm dù sao cũng không phải Nghiêm Long, sau cơn thịnh nộ phút đầu, thấy nơi đó của Hoa Ẩn Dật khô ráp, rất nhanh chậm lại.

Cọ sát khiêu khích khi sâu khi cạn, kích thích hạt đỏ hồng, Hoa Ẩn Dật chau mày, nước mắt chảy xuống, thân thể bà đau đớn nhưng lại có phản ứng khác thường, Trình Sâm lại khơi mào cảm giác điên cuồng, làm ngọn lửa cháy bừng thiêu đốt cơ thể Hoa Ẩn Dật, mang theo lực lượng muốn tàn phá tất cả, cắn nuốt bà, bức ép bà thần phục.

“Không!” Hoa Ẩn Dật điên cuồng hét lên trong đầu, móng tay thật dài hung hăng cấu Trình Sâm, răng nanh sắc nhọn cắn lên người y.

Không thể như vậy! Phá hoại y, phá hủy chính mình, đồng thời hủy đi tiền đồ và thanh danh của con trai, cơ hội nhận lại con trai cũng sẽ không còn nữa.

Hoa Ẩn Dật liều mạng kháng cự cảm giác khiến bà tuyệt vọng kia, lại phát hiện bản thân giống như nai con bị lún sâu trong đầm lầy, không có kế sách, không tài nào chống lại cái chết đang kề cận, Trình Sâm mạnh mẽ, điên cuồng cùng nhiệt liệt xuyên vào, dẫn dắt khoái cảm như núi lửa phun trào.

Va chạm cứng rắn cuồng loạn, Trình Sâm mặc Hoa Ẩn Dật hết cắn lại bấu, y tuyệt không buông tay, dù bà hận y, cũng không buông.

Dòng nước xiết tuôn ra từ nơi kết hợp của hai người, Hoa Ẩn Dật cong người lên, tiếng thét chói tai tuyệt vọng bị nụ hôn kịp thời của Trình Sâm nuốt trọn, tiếng kêu chấn động lòng người trở nên trầm đục trong cổ họng Trình Sâm, thân thể Hoa Ẩn Dật bất lực sợ run, linh hồn chao đảo trong vực sâu mang tên dục vọng không tìm thấy đường về...

Hoa Ẩn Dật thê thảm bất đắc dĩ, bọn họ không có khả năng.

Đè nén cảm xúc phức tạp trong lòng, Hoa Ẩn Dật bình tĩnh hỏi: “Ngươi thư thái chưa? Có thể thả ta đi chưa?”

“Tuyết Nghi, tại sao như thế? Ta không tốt ư...” Trình Sâm không buông người, ôm Hoa Ẩn Dật thao thao bất tuyệt, dán lên cổ Hoa Ẩn Dật, tựa như đứa trẻ mù mờ không tìm thấy đường về, “Tuyết Nghi, ta thật sự thích nàng! Từ nhỏ, mẫu thân đã thờ ơ ta, bà ấy thích Trình Hạo, thương Trình Hạo, ở cùng ta, chỉ có bức tranh vẽ nàng...”

Tim Hoa Ẩn Dật co rút đau đớn một trận, bà thật không ngờ, Trình Sâm có ý như vậy. Vốn cho rằng, cái Trình Sâm thích chỉ là một cái bóng. Vì không chiếm được Diệp Tố Huân nên coi bà là cái bóng của Diệp Tố Huân, giờ xem ra, người bị coi là cái bóng mới là Diệp Tố Huân.

Y đã có thể xác của bà, lại không hề khinh thường, y và Nghiêm Long, Ngu Diệu Sùng đều khác nhau, khi y ép buộc mình hoan lạc, mình vẫn là kẻ quái dị.

Nhưng, cho dù có tình cảm thật, bà vẫn không chịu nổi lời đồn xấu và ánh mắt miệt thị của người đời, bà không thể làm hỏng tiền đồ của y.

Gió bắc lạnh thấu xương vô tình thổi mạnh, thì ra, thu đã qua, trời đông giá rét bất tri bất giác đã tới. Hoa Ẩn Dật nhấc màn xe lên, yên lặng nhìn những tòa lâu cao lớn trong Giang Ninh. Lần trước trở về, người mang dung nhan xấu xí, trong lòng bất an vô hạn. Giờ đây, khôi phục dung mạo, lòng lại càng đau đớn không yên.

Sau trời đông buốt giá, xuân sẽ tới quét sạch hơi lạnh băng tuyết mang đến, mặt đất chào đón một mùa xuân đầy sức sống, mà bản thân mình, chỉ e mỗi một ngày sau này đều là ngày đông tuyết rơi, cố gắng vượt qua trong cơn hành hạ đau khổ.

Cách Trình phủ một con phố, Trình Sâm đột nhiên quát to: “Trình Ngũ, dừng xe bên đường đi.”

Y sao rồi? Còn không cam tâm ư? Hoa Ẩn Dật cảnh giác nhìn Trình Sâm, trở lại thành Giang Ninh, quay về với thế tục, bà không cho phép y mạo phạm dù chỉ mảy may.

“Mang cái mặt nạ này vào, đừng nói cho bất kì ai nàng khôi phục dung nhan, nhé?”

Trình Sâm lại không động tay động chân, y lấy mặt nạ xấu xí thần y giao cho ra, hai tay giơ trước mặt bà, mắt rũ xuống, cũng chẳng nhìn bà.

“Mặc kệ phản ứng của ông ta như thế nào, vì thể diện của Diệp Nhi trước mặt người khác, ta... ta sẽ không so đo...” Hoa Ẩn Dật khẽ cắn răng, bà suy nghĩ rất nhiều, Ngu Diệu Sùng vô ơn bạc nghĩa, nhưng ông ta vẫn là phụ thân của nhi tử, muốn nhận lại nhi tử, bắt buộc phải nhận lại phu quân này.

Bàn tay trắng muốt của Trình Sâm áp tấm mặt nạ vào khá nhanh, thình lình buộc chặt lại, hô hấp Hoa Ẩn Dật bị ngăn chặn, sau một hồi, thở một hơi bất đắc dĩ: “Ngươi dán lên đi.”

Kể cả có dán lên, nhưng xa phu đã thấy dung mạo được khôi phục của bà, tin này khó mà giấu kín, đợi Trình Sâm dán xong, Hoa Ẩn Dật nhìn nhìn màn xe, không tiếng động nói ra lo lắng trong lòng.

Trình Sâm hiểu được, hờ hững lắc đầu, trong Trình phủ, tuy y không phải gia chủ, nhưng kẻ dám cãi lời y, chưa từng tồn tại.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Trình phủ, Trình Sâm nhảy xuống trước, xoay người đỡ Hoa Ẩn Dật xuống xe, Hoa Ẩn Dật chú ý nhìn nhìn xa phu, quả nhiên thấy người nọ coi như không thấy, vẻ mặt bình tĩnh không chút xíu kinh ngạc.

Trình phu nhân thấy Trình Sâm, Hoa Ẩn Dật từ xa, phấn chấn không thôi, vội chạy ra.

Mấy ngày nay bà tranh đấu với Lưu Uyển Ngọc, mỗi trận đều lép vế, tuy được Trình Hạo giúp đỡ lại vẫn liên tiếp bại lui, đang cần con cả về làm chỗ dựa thay bà.

Cùng lúc, bạn thân đi chữa trị về, niềm vui dâng lên gấp bội.

“Tuyết Nghi, mặt của muội? Sao còn chưa đổi mặt?” Thấy Hoa Ẩn Dật vẫn thế, phu nhân sửng sốt, trợn mắt nhìn về phía Trình Sâm: “Sâm Nhi sao lại thế này? Con lại luyến tiếc Diệp Tố Huân?”

“Thu Tuyền, tỷ hiểu lầm rồi.” Đến đây, cuối cùng Hoa Ẩn Dật đã rõ địa vị Trình Sâm trong lòng Trình phu nhân thật sự chẳng có mấy phần.

“Mẫu thân, thần y đã cho dì Mạnh uống thuốc, qua vài ngày, dì Mạnh có thể khôi phục dung mạo vốn có, hơn nữa còn là dung mạo trước kia của dì ấy.” Trình Sâm nhẹ giọng giải thích. Trước khi Trình phu nhân cất tiếng hoan hô đã nhắc: “Mẫu thân, tuy rằng thần y nói thế, nhưng chưa chắc mười phần, tin tức này, tạm thời mẫu thân đừng để lan ra, miễn cho...”

Miễn cho phấn chấn vô ích. Trình phu nhân gật đầu, giữ chặt Hoa Ẩn Dật cười nói: “Tuyết Nghi, Quân Diệp là đứa nhỏ không chịu thua kém, trong ba danh của thi Đình lần này, dù không đậu Trạng Nguyên, thì cũng chẳng vụt mất cái danh Thám Hoa.”

“Thật sao!” Hoa Ẩn Dật rất hoan hỷ, cầm tay Trình phu nhân, “Diệp Nhi tới đây à? Có tìm muội không? Mấy ngày này nó...”

Tình địch của mình không phải Ngu Diệu Sùng, mà là Ngu Quân Diệp, bàn tay trong ống tay áo của Trình Sâm nắm chặt.

“Nương, con rời đi lâu ngày, phải tiến cung diện thánh.” Trình Sâm hành lễ cáo lui với Trình phu nhân.

“Đi đi, hoàng thượng có sai người hỏi con mấy lần, sau khi về, mẫu thân còn có mấy việc cần con hỗ trợ xử lí.” Trình phu nhân vẫy tay, con cả đã về, bà muốn trị Lưu Uyển Ngọc nhưng cô ả lại lắm thủ đoạn, chỉ biết dựa vào sự sủng ái của Trình Phủ, tuy nhiên, đương gia chân chính là con trai bà ta~

Chỉ cần Trình Sâm ở nhà, Trình Phủ cũng không dám chống lại ý của bà!

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 83

“Trình Sâm, cuối cùng khanh đã quay lại.” Hoàng đế thấy Trình Sâm thì rất mừng, mỗi ngày, trước các vị triều thần, vì duy trì vẻ uy nghiêm của bậc quân chủ, đều phải trầm mặt nói chuyện, cũng chỉ trước mặt thư đồng từ thuở bé là Trình Sâm mới tự do tự tại phóng túng bản thân.

“Thoạt nhìn, vẻ mặt hoàng thượng khá tốt.” Trình Sâm mỉm cười nói, khóe mắt liếc bài thi đặt trên ngự án.

Hoàng đế phất tay để thái giám và cung nữ rời khỏi, thư thái thở hắt ra.

“Gần đây cái gì cũng khiến trẫm hài lòng mà!”

“Trên đường đến đây, thần có nghe qua, nay Khương tướng gia vừa ngã một cú thật đau.”

“Đúng vậy, vẫn là khanh lợi hại, chỉ một chiêu êm ái đã để Khương lang ngậm bồ hòn, đã thế còn phải liều mạng nịnh hót trẫm anh minh thần võ...” Hoàng đế đắc ý cười lớn tiếng, chính ông ta để lộ đề thi truyền ra ngoài, còn mượn cơn giận dữ này, gây phiền phức cho Lục bộ, tẩy sạch vài cái móng của Khương lang, mặc dù không phải là quan viên vị trí cao to, nhưng vị trí dọn ra này, vừa khéo để xếp vào cử tử trúng tuyển đi theo ông ta.

“Hoàng thượng, một chiêu này, thật ra không phải thần bày, người nghĩ ra là Nhị công tử của Ân Bình hầu gia Ngu Quân Duệ.” Trình Sâm cười nhạt.

“Là hắn sao! Xem ra cũng là một nhân tài, khó trách Ý Chân đem lòng cảm mến, chờ hắn về Giang Ninh, phải gặp mặt một lần mới được.” Hoàng đế cân nhắc, ông ta muốn ban cho Ngu Quân Duệ một chức quan, muội phu của mình, không thể buông tha, phải bắt hắn ra sức cho triều đình mới phải.

“Hoàng thượng, nghe nói Diêu nhị tiểu thư được ban tước công chúa, tứ hôn cho Ngu Quân Duệ ạ?” Trình Sâm hỏi, đây là một trong những nguyên nhân y vội vội vàng vàng tiến cung diện thánh.

“Chính xác!” Hoàng đế rất vui vẻ, cuối cùng đã gả được một củ khoai lang phỏng tay là muội muội mình ra ngoài, không cần nghe thái hậu suốt ngày lải nhải nữa.

“Hoàng thượng, Ngu Quân Duệ đã có người trong lòng.” Trình Sâm cân nhắc từng câu từng chữ, nói.

“Trẫm biết, lúc Ân Bình hầu gia tiến cung tạ ơn có đề cập tới, Ngu Quân Duệ có hôn ước với Diệp thị.” Hoàng đế phất phất tay, nghe nói Diêu Ý Chân thích Ngu Quân Duệ, ông ta không nói hai lời tức thì hạ thánh chỉ tứ hôn, cũng mặc kệ Ngu Quân Duệ có hôn ước hay không, cho dù hắn đã thành thân, cũng phải hưu thế lấy Diêu Ý Chân.

“Hoàng thượng, như vậy là phá hủy nhân duyên của người khác.” Trình Sâm khuyên nhủ.

“Chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhi nhà thương nhân, sao có thể sánh với công chúa?” Hoàng đế không cho là đúng, nghiêng mắt liếc Trình Sâm, ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng, “Trình Sâm, khanh đừng xen vào việc của người khác, nếu không, sau này, Thái hậu muốn trẫm tứ hôn cho khanh, trẫm cũng không gánh được đâu.”

Đã nói đến mức này, Trình Sâm không tiện nói thêm gì, Hoàng đế không muốn trở mặt với y, đứng dậy lấy bài thi trên ngự án, cười nói: “Khanh xem, huynh đệ Ngu gia đều không phải người bình thường, bài thi của Ngu Quân Duệ trẫm đã tự thân xem qua, tuy có chút lí tưởng hóa, hơi hồn nhiên, cũng không giấu được tài thực, trẫm tính khâm điểm cho danh Trạng Nguyên.”

Trình Sâm “a” một tiếng, Trình phu nhân yêu thương Ngu Quân Diệp, quan hệ giữa y và Ngu Quân Diệp, có thể nói là cùng nhau trưởng thành, biết sơ sơ, Ngu Quân Diệp trúng tuyển cũng ở trong dự liệu của y, cầm bài thi nhìn lướt qua, y thản nhiên nói: “Hoàng thượng, thần không vừa mắt Ngu Quân Diệp.”

“Cái gì?” Hoàng đế nghiêm mặt, lời nói của Trình Sâm ngắn gọn nhưng toan tính lại khiến người kinh hãi, y muốn nói gì ông ta rõ ràng, đây là Trình Sâm muốn lợi dụng quan hệ cá nhân, ép ông ta buông bỏ Ngu Quân Diệp, không chỉ không khâm điểm Ngu Quân Diệp làm Trạng Nguyên mà còn không để y đặt chân vào con đường làm quan.

“Thần không vừa mắt Ngu Quân Diệp.” Trình Sâm nghiến răng, nặng nề lặp lại câu nói vừa rồi.

“Trình Sâm, khanh... không phải khanh có quan hệ tốt với Ngu phu nhân đã qua đời ư? Không phải các khanh là biểu huynh đệ sao?” Hoàng đế phiền chán đứng lên đi lại.

“Hoàng thượng, hôm nay thần vừa về đã vào cung, hơi mệt, thần xin cáo lui.” Trình Sâm vội vàng cúi người thi lễ, không chờ Hoàng đế lên tiếng đã lui ra ngoài. Tiếp tục nán lại, có lẽ y sẽ không kiên trì nổi nữa.

“Trình Sâm, hượm đã, khanh chờ một chút, mai công thi Đình rồi (*), khanh chậm một chút đi!” Hoàng đế sốt ruột kêu ở phía sau, người đi trước lại mặc kệ.

(*) kì thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì.

“Hoàng thượng, có cần nô tài ra ngoài chặn Trình đại nhân lại không ạ?” Thái giám thân tín dè dặt cẩn trọng đi tới hỏi.

“Chặn gì mà chặn, đi truyền chỉ, sức khỏe trẫm không tốt, tạm thời hoãn thi Đình lại.”

“Vậy ngày nào tiến hành ạ?” Thái giám nhỏ giọng hỏi.

“Ngày nào ư?” Hoàng đế xoay người, phẫn nộ quét toàn bộ bài thi trên ngự án xuống đất.

Trình Sâm khí thế bức người như vậy, nếu không thuận theo y, y sẽ từ quan ư?

Y không có trên triều đình, bản thân sẽ chẳng con ai trút bầu tâm sự, một mình cô đơn (-_- ahuhu, ta nghi ngờ ông này có ý với Trình ca lắm í)

Trong lòng Hoàng đế có chút cáu Trình Sâm lấy sủng ép vua, không muốn cứ thế mà nhượng bộ Trình Sâm.

Ánh nắng chiều tan dần, một đàn chim uể oải bay về tổ lướt qua đỉnh đầu, Trình Sâm suy sụp dựa vào tường cung, thất thần nhìn lên trời.

Hủy tiền đồ của Ngu Quân Diệp, khiến y mất trắng, có thể làm Hoa Ẩn Dật ngừng yêu thương y (NQD) sao?

Đó là con trai của bà, huyết mạch tương liên sao mà dứt bỏ được?

Trong mắt nàng, dù Ngu Quân Diệp có ra sao cũng đều là tốt cả thôi. Trình Sâm đấm lên tường cung, máu tươi đỏ sẫm rơi xuống từng giọt.

**** Dụ Quân Hoan - Tự Thị Cố Nhân Lai - Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn lê quý đôn, mọi trang web khác đều là copy không xin phép editor ****

Tiếng nói tiếng cười truyền ra từ nhà chính, Trình Sâm lấy tay không bị thương vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi vào.

Ngu Quân Diệp đến đây, thậm chí còn có cả Diêu Ý Chân, ngay cả Trình Phủ và Lưu Uyển Ngọc cũng ngồi trong nội đường.

“Cha, nương, con đã về.”

Trình phu nhân gật gật đầu, cười hỏi: “Sâm Nhi, hoàng thượng có nhắc tới Quân Diệp không?”

“Dạ không.” Trình Sâm lắc đầu, nhìn về phía Diêu Ý Chân, nhíu mày hỏi: “Công chúa điện hạ, Ngu Quân Duệ thích Tố Huân, không phải ngài không biết chứ?”

“Ta biết, nhưng trước khi hoàng thượng tứ hôn có hỏi ta trước đâu, liên quan gì tới ta chứ?” Diêu Ý Chân bĩu môi. Nàng ta tuyệt thực hai ngày, ngày ấy Ngu Quân Diệp đến gặp, câu đầu tiên đã hóa giải rối rắm của nàng ta, Ngu Quân Diệp nói: “Thánh chỉ đã hạ rồi, cô có chết đói thì Ngu Quân Duệ vẫn là Phò mã, ngay cả muốn nạp Huân Nhi làm thiếp cũng không thể, chi bằng chờ nó về, nghe ý của nó xem sao.”

Diêu Ý Chân thấy có lí, nếu bản thân chết đói thật, nói không chừng Ngu Quân Duệ còn oán trách nàng ta vì phải thủ tiết suốt đời.

Mấy ngày nay rảnh rỗi không có việc để làm, ngày ngày Diêu Ý Chân chạy tới Ngu gia xem Ngu Quân Duệ về chưa, nhưng không tìm thấy Ngu Quân Duệ, đành tìm Ngu Quân Diệp nói chuyện, đi theo Ngu Quân Diệp tới khắp chốn, trong Giang Ninh lại không ít lời đàm tiếu, chỉ là nàng ta còn chưa phát hiện."

Diêu Ý Chân không muốn đi tìm Hoàng đế bảo hoàng đế sửa lời, chỉ có thể chờ Ngu Quân Duệ trở về nghĩ cách, Trình Sâm trầm mặc, tay phải của y bị thương, nhưng không muốn cho mọi người biết, giấu bàn tay dính máu vào trong ống tay áo, cúi người thi lễ với Trình Phủ và Trình phu nhân liền muốn xoay người về phòng.

“ Sâm Nhi, chờ một chút.” Trình phu nhân gọi y, nói: “Sâm Nhi, con nắm rõ pháp luật, nương có chuyện cần hỏi, thiếp thất có chia ra địa vị cao thấp không?”

“Thiếp là thiếp, sao còn chia địa vị cao thấp?” Trình Sâm thản nhiên nói, liếc Lưu Uyển Ngọc một cái, ánh mắt dừng trên mặt Trình Phủ, nói: “Cha, hoàng thượng nói với con, muốn ban phủ riêng cho con, cha thấy thế nào?”

Quả thật hoàng đế từng nói ban thưởng phủ riêng cho Trình Sâm, chỉ là y lưu luyến tranh vẽ mỹ nhân của y trong Mộc Tuyết cư, luôn luôn không đồng ý.

Ban phủ riêng, Lưu Uyển Ngọc mừng thầm, qua lời nói của Trình Phủ, cô ả biết Trình Phủ có phần kiêng kị con cả này, núi dựa của Trình phu nhân cũng là đứa con cả này, không có Trình Sâm trong phủ, cô ả có thể khống chế Trình Phủ phát uy với Trình phu nhân một cách đơn giản.

Trình Phủ nghe vậy, trên mặt lại biến sắc, bổng lộc Quốc Công không ít nhưng chi tiêu trong phủ cũng nhiều, nếu không có bổng lộc Trình Sâm đỡ lại, muốn duy trì thể diện như trước ắt không còn dễ dàng.

“Người một nhà ở cùng nhau, chẳng lẽ còn không tốt bằng chia ra hai phủ riêng? Thế chẳng khác bỏ nhà sống một mình ư.” Trình Phủ ngập ngừng nói.

“Đúng thế, cả nhà sống cùng nhau dĩ nhiên tốt hơn sống độc lập. Nhưng mà, lão gia à, người mới của ngài trẻ măng, tuổi tác sánh ngang Sâm Nhi, Hạo Nhi, chúng nó ở trong phủ sẽ không tự nhiên!” Trình phu nhân lườm Lưu Uyển Ngọc, dáng vẻ lo lắng trùng trùng nói.

“Đúng thực không tự nhiên.” Trình Sâm phụ họa Trình phu nhân. Cho dù Trình phu nhân nói đúng hay sai, với quan hệ của bà và Hoa Ẩn Dật đã đủ để y không suy nghĩ mà đứng về phía Trình phu nhân.

“Phu nhân, vậy bà nói xem nên làm thế nào?” Trình Phủ tỏ vẻ đau khổ, không dám nhìn Lưu Uyển Ngọc.

“Chỗ ở lúc trước chọn rất tốt, Sâm Nhi và Hạo Nhi đều không dị nghị, tốt nhất là cứ chuyển về đi. Hơn nữa, Sâm Nhi đã nói, thiếp thất chỉ là thiếp, đâu có phân chia địa vị mà sống, lão gia xem ý ta nhé, tốt nhất cứ gọi là Uyển di nương, gọi nhị phu nhân không thích hợp lắm.”

“Vậy thì theo lời phu nhân nhé, Uyển Ngọc, dùng xong bữa tối, nàng liền chuyển về chỗ cũ.”

Lưu Uyển Ngọc căm hận muốn mắng ầm lên, cô ả nỗ lực cả một tháng trời, đùa giỡn vô số thủ đoạn lấy lòng Trình Phủ, Trình Sâm vừa trở về, tất cả tức thì vỡ tan, quay lại như lúc đầu.

Lưu Uyển Ngọc biết, cho dù cô ả cố gắng ra sao, chỉ cần Trình Sâm còn tồn tại, trong Trình Phủ cô ả chỉ có thể bó tay chịu trói.

“Ta không tin, Ngu gia có Ngu Quân Duệ ép ta không thể nhúc nhích, trong phủ này ta còn phải tủi tủi hờn hờn sống qua ngày.” Lưu Uyển Ngọc âm thầm thề, cô ả nhất định phá hủy cái chướng ngại vật mang tên Trình Sâm này.

Trình phu nhân mượn sức Trình Sâm, nhẹ nhàng uyển chuyển đánh Lưu Uyển Ngọc về nguyên dạng, phấn chấn không ngớt, Trình Sâm nói đã dùng bữa tối nên không cùng ăn với gia đình được, bà ta cũng chẳng để ý, khua khua tay để Trình Sâm lui ra, kéo Hoa Ẩn Dật, Trình Hạo, Ngu Quân Diệp dùng bữa, lại buộc Trình Phủ làm theo quy củ, để Lưu Uyển Ngọc hầu hạ mọi người ăn uống.

Dùng bữa xong, Trình Hạo và Ngu Quân Diệp rời đi, Trình phu nhân kéo Hoa Ẩn Dật đến Mộc Tuyết cư nói chuyện.

“Tuyết Nghi, muội tính bao giờ công khai thân phận, nhận lại Quân Diệp?”

“Chờ thêm đã.” Hoa Ẩn Dật vô lực nói.

“Tuyết Nghi, có thể khôi phục dung nhan là chuyện tốt, sao muội trái lại như có tâm sự nặng nề vậy?” Trình phu nhân nhạy cảm thấy dường như khuê mật có tâm sự.

Hoa Ẩn Dật lắc lắc đầu, đi châm đèn lên.

Gặp mặt trước khi dùng cơm, tuy bà không muốn nhìn Trình Sâm lại vẫn không tự chủ được chú ý tới y, tay Trình Sâm giấu vào ống tay áo làm nó xuất hiện vài vết máu bị Hoa Ẩn Dật thấy, tim nhói lên, muốn hỏi nhưng vẫn nhịn xuống, trong lòng trông mong Trình phu nhân phát hiện ra, bản thân cũng biết được lí do tại sao y lại như thế, nhưng trong phòng nhiều người như vậy, cha, mẹ, đệ đệ của Trình Sâm lại chẳng một ai phát hiện ống tay áo của y nhuốm máu.

Ánh nến cháy hơi lớn, trong gian phòng sáng trưng, Hoa Ẩn Dật nhìn bức họa bản thân trên tường, nhớ tới lời nói của Trình Sâm, đáy lòng có chút mờ mịt, nhịn không được hỏi: “Thu Tuyền, sao muội thấy tỷ còn thương Trình Hạo hơn cả Trình Sâm thế?”

Trình phu nhân trầm mặc, một lúc lâu sau, khi Hoa Ẩn Dật cho rằng bà không trả lời thì lại mở miệng nói.

“Nó không phải con tỷ, cũng chẳng phải đứa nhỏ của Trình gia.”

“Sao có thể chứ?” Hoa Ẩn Dật ngây dại, khi Trình phu nhân mang thai, bà tận mắt nhìn thấy. Lúc Trình phu nhân sanh ra, bà còn vào phòng hỏi thăm, ôm thử đứa bé còn quấn tã lót cơ mà.

Trình phu nhân thình lình bật khóc, nghẹn ngào nói: “Tuyết Nghi, việc này muội không biết thì tốt hơn.”

“Nếu muội vẫn muốn tìm hiểu?” Hoa Ẩn Dật do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Trình phu nhân.

“Tuyết Nghi, tỷ không nói, chỉ vì tốt cho muội thôi.”

“Nhưng muội thực sự muốn biết.” Hoa Ẩn Dật thì thầm. Bà nhớ tới biểu cảm cô độc buồn bã của Trình Sâm khi nói Trình phu nhân không yêu thương y, nhớ tới y dè dặt trầm ổn khác hẳn đệ đệ Trình Hạo, nếu có thể tìm được phụ mẫu thân sinh cho y, có phải có thể đền bù cho y không? Như vậy, bản thân cũng sẽ yên tâm được phần nào.

Trình phu nhân đấm lên mặt bàn, khuôn mặt khuất bóng âm u lạnh lẽo, nghiến răng đầy thù hận, dừng lại, bà ta ghé vào tai Hoa Ẩn Dật, thì thào mấy chữ.

Hoa Ẩn Dật che miệng lại, hoảng sợ “A” một tiếng.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đêm Lạnh Tiễn Xuân

Trình Sâm không phải con cháu Trình gia là bí mật người ta khó mà tưởng tượng được, khi Hoa Ẩn Dật và Trình phu nhân thì thầm, Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ cũng đang bàn bạc.

Lúc Ngu Quân Duệ mang Diệp Tố Huân tới Thái châu, Diệp Bác Chinh đã quay lại Thông châu, hai người lại chạy về Thông châu. Vừa bước vào cổng, Diệp Bác Chinh đã nhanh chóng nói cho họ, Ngu Quân Diệp gửi thư, nói rằng hoàng đế đã tứ hôn cho Ngu Quân Duệ, bảo hắn về Giang Ninh.

Ngu Quân Duệ không muốn rời Diệp Tố Huân, nói với Diệp Bác Chinh muốn đưa Diệp Tố Huân gặp thánh bày tỏ ý kiến, Diệp Bác Chinh đồng ý, vì thế hai người lại cùng nhau về Giang Ninh.

Chiều đến, họ dừng chân ở một khách điếm, nằm trên giường tán gẫu, bất giác nói đến tình cảm khác luân thường đạo lí của Trình Sâm và Hoa Ẩn Dật, Ngu Quân Duệ cảm thấy hơi khó hiểu, Trình Sâm nọ, nói dễ nghe thì là kiểu người dè dặt ổn trọng, nói khó nghe thì là không tim không phổi, không có tình cảm, lại chẳng có ước muốn, làm sao có thể yêu Hoa Ẩn Dật?

“Có thể vì ở nhà bị lạnh nhạt, mà Hoa phu nhân lại dịu dàng lương thiện, nên y cứ vậy mà thích.” Diệp Tố Huân lắc đầu thở dài không thôi, kể lại tình cảnh đã thấy trước đó mình đến ở Trình gia: Trình phu nhân lạnh nhạt Trình Sâm, yêu mến Trình Hạo.

“Tính tình hai huynh đệ nhà ấy cũng rất khác nhau.” Ngu Quân Duệ gật đầu, đề tài nói chuyện chuyển sang Trình Sâm, đột nhiên hắn nhớ tới một chuyện.

“Lúc lên tám, đương kim hoàng thượng tuyển thư đồng, nhóm nhi tử ở độ tuổi tương đồng của các công hầu, tướng lĩnh đều nằm trong hàng ngũ tuyển chọn, khi ấy, ta, đại ca, Trình Sâm đều trong hàng ngũ dự bị, hôm ấy, vẻ ngoài của Trình Sâm thiếu chút nữa mang tới họa diệt thân.”

“Vì quá đẹp ư?”

“Không phải, vì dáng vẻ y có chút tương tự tiên hoàng hậu.”

“Tiên hoàng hậu nào? Thái hậu không phải hoàng hậu sao? Hình như hoàng thượng không phải con trưởng, cũng không phải đứa trẻ sinh ra từ trung cung (do hoàng hậu sinh ra), sao có thể lên làm hoàng đế? Mà sao hoàng thượng tám tuổi mới tuyển thư đồng, không phải nhóm hoàng tử đều lên lớp lúc năm tuổi ư?

Diệp Tố Huân cực kì tò mò, nghi vấn cũng nhiều hơn.

“Chi tiết thì ta không rõ lắm, khi đương kim hoàng đế còn đang là hoàng tử, tương truyền rất được lòng tiên đế, mẹ quý nhờ con, sau khi sinh thái hậu mới đang ở Tần vị, sau này thánh sủng dày hơn, trong vài năm ngắn ngủi đã leo lên ghế Quý phi. Tiên hoàng hậu vẫn luôn không được sủng ái, không biết làm người như thế nào mà bị hoàng thượng cực kì chán ghét, lúc tiên hoàng hậu lâm chung thì tiên hoàng hạ chỉ lập đương kim hoàng thượng bấy giờ làm thái tử, đồng thời còn truyền chỉ ban chết cho nhị hoàng tử được hoàng hậu sở sinh. Đợt tuyển thư đồng đó là hoàng thượng đã đăng cơ, thư đồng lúc trước ông ta không vừa ý, muốn chọn người khác.”

“Vậy sau đó Trình Sâm giữ mạng bằng cách nào?”

“Kể từ lúc Trình phu nhân mang thai đến khi sinh đẻ, quyền quý trong kinh và quan lại có mắt đều thấy, tuy ngày sinh vì có chút khó khăn, còn mời thái y trong cung tới phủ Quốc Công, chứng cứ vô cùng xác thực chỉ ra Trình Sâm là con thân sinh của Trình phu nhân, trùng hợp khi ấy hoàng thượng vừa thấy Trình Sâm đã thích, thoáng cái đã khâm điểm y bầu bạn ở cạnh, giở trò xấu khóc om sòm không cho Thái hậu xử lí Trình Sâm, cứ thế, mạng của y được bảo vệ.”

“Nói thế thì hoàng thượng là ân nhân cứu mạng Trình Sâm rồi!” Diệp Tố Huân cười nói.

“Ừm, Trình Sâm hẳn là người được thánh sủng nhất trong các triều thần, y và hoàng đế có giao tình thuở thiếu niên.”

“Vậy sao y còn là đại thần quản lí Quốc Tử Giám?” Diệp Tố Huân có chút không hiểu.

“Chuyện này không khó đoán, lúc hoàng thượng đăng cơ, nghe nói có thể đăng đại bảo là đều nhờ sức Khương tướng, vài năm trước chính là Khương tướng xử lí triều đình, vài năm nay tuy hoàng thượng muốn thu lại đại quyền, hành động cũng khá là như ý, nhưng nếu Trình Sâm đứng ở địa vị cao quá sớm, chỉ e sẽ là người đầu tiên Khương tướng muốn loại bỏ.”

“Tức là hoàng thượng đang bảo vệ y?”

“Theo huynh đoán, dựa vào những việc xảy ra gần đây, hơn nữa còn Diêu phi thịnh sủng không suy, xem ra người càng được hoàng thượng để ý thì càng bị gây khó dễ có chừng mực.”

“Làm hoàng đế mệt thật, dù đã lên ngôi cửu ngũ, cơ bản vẫn không thể làm theo ý mình.” Diệp Tố Huân bùi ngùi nói: “Như vậy cho thấy, Trình Sâm là con ruột của Trình phu nhân rồi.”

“Chưa chắc, Trình Sâm và Trình phu nhân, Trình Phủ cũng chẳng giống nhau chút nào, nói không chừng thật sự không phải con trai của Trình phu nhân.” Ngu Quân Duệ cười nói.

“Con cái không giống nhà mẹ cũng không phải khan hiếm.” Diệp Tố Huân lắc đầu, nhìn nhìn Ngu Quân Duệ, cười nói: “Chẳng nói đâu xa, như huynh cũng đâu có giống cha mẹ huynh.”

Lưu thị mặt tròn, Ngu Diệu Sùng và Ngu Quân Diệp giống nhau, ngũ quan tương đối dịu dàng nhã nhặn, mặc dù Ngu Quân Duệ hào sảng, mặt mày cũng anh tuấn, nhưng trước mặt người khác vẻ mặt hắn lạnh lùng, thoạt nhìn sát khí rất nặng, không hề giống với Ngu Diệu Sùng và Ngu Quân Diệp hoạt bát, ấm áp.

“Trái lại huynh hi vọng mình không phải con của họ.” Ngu Quân Duệ than nhẹ. Hồi nhỏ, Ngu Diệu Sùng cưng chiều Ngu Quân Diệp chẳng hề che giấu, mỗi ngày Lưu thị không đánh thì mắng hắn. Không chỉ một lần, hắn hi vọng bản thân không chui ra từ bụng bà ta, ôm mộng tưởng rằng mẹ ruột của mình là một người khác, cho rằng mẹ ruột mình rất dịu dàng từ ái, đối xử với bản thân cực kì tốt.

Diệp Tố Huân nhẹ nhàng cầm tay Ngu Quân Duệ, an ủi hắn trong im lặng.

“Tố Tố, huynh định thế này: sau khi chúng ta thành thân, sẽ chuyển ra ngoài sống độc lập.” Ngu Quân Duệ ôm chặt Diệp Tố Huân, thấp giọng nói.

Diệp Tố Huân cũng đang định bảo Ngu Quân Duệ ra riêng, Ngu Diệu Sùng dòm ngó mẫu thân nàng, già mà không kính (*), nàng thực không muốn ở cùng một cái nhà với ông ta rồi sớm chiều cung phụng.

(*) là thành ngữ có ý chỉ những hành động, việc làm không đúng với tuổi tác/địa vị khiến người khác không tôn trọng.

“Mẹ huynh thì sao? Muội cũng không muốn sống chung với bà ấy.”

“Dĩ nhiên là không ở cùng chúng ta rồi.” Ngu Quân Duệ lạnh lùng nói, tuy không thể tính sổ chuyện kiếp trước, nhưng hễ nhớ tới Lưu thị vu tội cho Diệp Tố Huân, nhớ tới đứa nhỏ vô duyên của mình, phẫn uất trong lòng khó có thể loại bỏ.

Diệp Tố Huân yên tâm hẳn, vùi vào trong ngực Ngu Quân Duệ, hai người tình cảm bịn rịn, đã hành tẩu trên đường nhiều ngày, Diệp Tố Huân có chút mệt mỏi, hai người cũng không ân ái, Ngu Quân Duệ nghẹn mà khó chịu, Diệp Tố Huân vuốt đại điêu cười trêu: “Không thì băm nó đi, muội thấy, chắc hẳn nó sẽ to lại đó.”

“Vậy sao?” Ngu Quân Duệ thấy Diệp Tố Huân có ý khen vật đó cường tráng, đắc ý không kìm được, bên dưới di động theo tay Diệp Tố Huân, mặt dày phô trương: “Muội xem nó rất đẹp nè, đỏ bừng đầy sức sống, xinh xắn như thế, ra hình ra dáng, mê người y chang ca ca của nó là ta đây, sao có thể băm nó được...”

Không biết xấu hổ! Diệp Tố Huân lấy tay chọc vài mặt hắn, Ngu Quân Duệ đứng lên, cố ý cởi quần vặn vẹo thắt lưng để đại điêu khiêu vũ, Diệp Tố Huân cười đến không thở nổi, ôm bụng kêu đau,

Ngu Quân Duệ vội nằm xuống xoa bụng hộ nàng, tiện thể xoa bóp ăn đậu hũ.

Sau một lúc cười đùa khá lâu, dù đang đông cũng toát hết cả mồ hôi, Ngu Quân Duệ thấm ướt khăn vải lau người cho Diệp Tố Huân, không thiếu được một phen thở dồn dập vì hôn môi.

“Huynh nói xem, Trình Sâm và Hoa phu nhân có như chúng ta không?” Diệp Tố Huân thấy hắn hô hấp dồn dập, sợ hắn nín hỏng, đành chuyển đề tài nói chuyện.

“Trình Sâm nào có tốt đẹp như huynh? Hoa phu nhân cũng đâu có nghịch ngợm gây sự giống muội.” Ngu Quân Duệ vừa thỏa mãn vừa đắc ý, cực kì vui vẻ buông Diệp Tố Huân ra đùa giỡn đáp lại.

Diệp Bác Chinh còn sống mạnh khỏe, Diệp Trần thị bị Diệp Bác Chinh đuổi khỏi Diệp phủ, cùng với hai người Diệp Tố Vân, Diệp Tố Nguyệt bị Thương gia đuổi vợ, sắp xếp cho ba mẹ con bà ta một sân viện hai cổng, rồi không quan tâm đến nữa. Diệp Dương thị đương bệnh vừa thấy Diệp Bác Chinh liền tốt lên, giờ Diệp Tố Huân không còn lo trước lo sau, nhớ ân cứu phụ thân của hắn, đối xử với hắn cực kì dịu dàng, trong lúc ngủ, mặc hắn chọc ghẹo thế nào thì đùa giỡn thế ấy, Ngu Quân Duệ sung sướng như tiên, chỉ mong ngày sau vĩnh viễn như thế.

Diệp Tố Huân nói: “Tình cảm giữa Trình Sâm và Hoa phu nhân cũng khó mà thành.”

“Mặc kệ Trình Sâm đi.” Ngu Quân Duệ hơi khó nhịn, kéo áo trong Diệp Tố Huân ra, nằm đè lên.

Đỏ hồng trước ngủ đi vào khoang miệng nóng ẩm, xúc cảm thấm ướt khiến người ta mê loạn, bị nhấm nháp trêu đùa như thế nhiều lần, cơ thể cứ một mực không thể chống cự, Diệp Tố Huân thấp giọng rên rỉ, tay lớn ấm áp của Ngu Quân Duệ nắm lấy một bên khác xoa nắn, bàn tay mang theo vết chai nhanh chóng ma sát, chưa đợi nàng thưởng thức kĩ càng cảm giác ngứa xốp này, đỉnh cứng rắn đã áp vào khe hở giữa hai chân nàng.

“Quân Duệ ca ca, muội không muốn.” Ngày mai còn phải lên đường mà, từ sau khi xuống Mi Sơn, vật này của Ngu Quân Duệ rất khác thường, vừa to quá khổ vừa cứng rắn, mỗi lần giải quyết đều cần thời gian rất dài để phóng ra, tất cả đều làm Diệp Tố Huân không xuống nổi giường vào ngày hôm sau.

“Huynh biết, chỉ cọ cọ thôi, nó trướng khiến huynh khó chịu.” Tay vân vê đỏ hồng buông lỏng, vuốt ve vòng eo êm ái của Diệp Tố Huân, nhấc bổng nàng lên, tay dọc theo xương sống tới cặp mông mềm mại, vỗ về chơi đùa, yêu thích không buông tay.

“A...” Giọng nói Diệp Tố Huân run run, động tình khó có thể tự ức chế.

Ở nơi tư mật mẫn cảm, sức nóng từ cây gậy tràn ra bốn bề, mông không ngừng va chạm theo động tác nhào nặn của hắn, chất lỏng bắt đầu tràn ra không ngớt.

“Quân Duệ ca ca...” Cơ thể mẫn cảm không thể chịu được sự trêu giỡn của hắn, Diệp Tố Huân kéo khăn trải giường hỗn độn cho vào miệng cắn, định che giấu tiếng rên rỉ dọa người.

Miệng kêu không thành tiếng dường như làm cơ thể nhạy cảm hơn, sức nóng của cây gậy như muốn xuyên qua lớp vải dày, đâm

thẳng vào trong da thịt. Diệp Tố Huân khó chịu rơi nước mắt, nàng phá lệ muốn làm vài chuyện vui sướng kích thích.

Ngu Quân Duệ cũng rất khó chịu, vài đêm làm được nửa vời, hắn đã nghẹn mấy ngày, hơi khó nhịn, nếu không phải sợ dán lên làm Diệp Tố Huân quá mệt vào ngày mai, hắn đã xông vào rồi.

Tay chen lách mò mẫm đi về phía trước, đưa ngón tay tìm được cánh hoa, xúc cảm tiếp xúc da thịt nơi tay rất tuyệt, ngón tay bỗng chốc chen vào, chặt quá, Ngu Quân Duệ ngẩng đầu nhìn Diệp Tố Huân, khàn giọng hỏi: “Tố Tố, không bằng, ngày mai chúng ta nghỉ một ngày, không đi tiếp, nhé?”

“Sẽ làm trễ nải chính sự đó.” Diệp Tố Huân đỏ mặt.

“Chỉ một ngày thôi.” Giờ mà cố nén thì thật có lỗi, Ngu Quân Duệ có mấy phần tung tăng, bò xuống giường yêu cầu chưởng quầy khách điếm mang nước tắm rửa lên phòng.

Ngón tay vốc nước thăm dò vào trong, ma sát tê liệt nóng rực làm Diệp Tố thét lên, người làm đưa nước vừa đi được vài bước, nghe thấy tiếng thét chói tay vội chạy tới, gõ cửa cộc cộc: “Khách quan, có phải nước quá nóng không ạ? Có cần mang thêm ít nước lạnh không ạ?”

Ngón tay Ngu Quân Duệ hòa nhã nhào lộng huyệt miệng tư mật run lên, đột nhiên ấn cả ngón tay vào.

Lí trí vừa khôi phục khi nghe tiếng người lạ lại tức thì biến mật vì đột kích bất ngờ, nhất thời la ầm lên “A!”

“Tố Tố ngoan, đừng kêu.” Ngu Quân Duệ vội vàng hôn Diệp Tố Huân, nuốt sạch tiếng rên rỉ đã ra tới môi nàng, vừa nói chuyện, vừa

động ngón tay dưới làn nước ấm, tẩy rửa nửa hoa tâm bên ngoài của Diệp Tố Huân, nước ấm ướt át và cảm giác xen lẫn khó chịu và sung sướng tràn ngập cửa huyệt, Diệp Tố Huân víu vào bả vai Ngu Quân Duệ, cúi đầu rên khẽ...

“Khách quan, có cần mang nước lạnh tới không ạ...” Người làm thấy không ai trả lời, theo phận sự hơi hé cửa ra.

“Không cần.” Ngu Quân Duệ cắn răng thốt ra hai chữ, người không cách nào kìm chế mà chìm trong xuân sắc say lòng người.

Lau khô người cho Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ ôm cơ thể trần như nhộng của nàng lên giường.

Bộ lông đen bóng mềm mại che giấu khe hở hẹp đỏ bừng mê người, huyết mạch Ngu Quân Duệ sôi trào, lại vuốt ve không ngừng. Cơ thể Diệp Tố Huân đã đói khát mấy ngày cực kì mẫn cảm, hoa tâm co rút một trận, chất lỏng trắng đục chảy ra, Ngu Quân Duệ càng cảm thấy kích thích, ngón tay dụi nhanh hơn, một tay dò xét lên trên, đong đưa đỏ hồng trên ngọn núi.

Ê ẩm tê dại, rã rời ngày càng nhiều thêm, đôi tay linh hoạt đùa giỡn Diệp Tố Huân khô nóng khó nhịn, đầu óc mơ màng đắm trong dục vọng sục sôi. Thong thả, bập bềnh, thể xác và tinh thần như bị bắt lửa, lại khó dập tắt, không khỏi sốt sắng vặn vẹo: “Quân Duệ ca ca... Ừm...A””

Hắn đã nói muốn, ngày mai còn nghỉ hẳn một ngày không vội đi, sao còn chưa?

Ngu Quân Duệ hé khe huyệt run run đói khát, hít sâu một hơi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chen vào.

“Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân rên khẽ, tiếng kêu thốt theo tiết tấu của ngón tay Ngu Quân Duệ: “A... Ừ... Ô...”

Khe thịt hẹp nhỏ, múi thịt mềm nhẫn hút vào rồi cắn, đại điêu trông thấy mà thèm, cứng rắn sẵn sàng ra trận, Ngu Quân Duệ nhớ trước đó Diệp Tố Huân trách vật này của hắn quá lớn, vào quá nhanh khiến nàng đau, nên lần này hắn đã chuẩn bị bước dạo đầu đầy đủ rồi mới tính xông vào, lần lượt cọ xát.

“Quân Duệ ca ca...” Giọng Diệp Tố Huân như người khát khô cổ, tê liệt tràn khắp cơ thể, cảm giác kì dị vì không được giải thoát làm người ta đau đớn.

Thoạt nhìn, huyệt miệng phấn nộn quá nhỏ, Ngu Quân Duệ cầm cây gậy toan đi vào, nhìn nhìn, cuối cùng bỏ qua.

“Ngoan, Tố Tố, chờ thêm nhé! Đi vào sớm muội sẽ đau lắm.”

Chất lỏng mãnh liệt trào ra không nớt, Ngu Quân Duệ lại di động, ngón tay chậm rãi đi vào, khẽ khàng xoay tròn, thịt non ẩm nóng bên trong tức thì sốt ruột mà hút cắn ngón tay hắn, cảm giác khiến người ta muốn phát cuồng, đại điêu trướng một trận, phẫn nộ đứng lên.

Chậm rãi cho thêm ngón tay vào, đợi cho đến khi đã nhét vào bốn ngón, bên trong dường như có thể chấp nhận, còn co dãn, theo số lượng ngón tay tăng dần sẽ khuếch trương hơn, Diệp Tố Huân cũng không thấy khó chịu, chỉ rên rỉ ô ô, vặn vẹo người vì khó nhịn, chất lỏng càng ngày càng nhiều, trơn tuột, cứ mỗi lần ngón tay hoạt động là tiếng nước phạch phạch vang lên.

Ngu Quân Duệ không do dự nữa, lật người Diệp Tố Huân lại, để nàng nằm sấp xuống, nâng cây gậy nóng chậm rãi tiến vào.

“A...Huynh mau ra ngoài...” Bụng chướng lên, đau đớn tê dại, Diệp Tố Huân bị xuyên vào suýt ngất lịm, liều mạng bò về phía trước hòng thoát khỏi cự bổng.

“Tố Tố... Muội nằm yên nào.” Thông đạo căng đầy xoắn lấy cây gậy, sao có thể đi ra? Ngu Quân Duệ giữ Diệp Tố Huân, thở dốc không dừng được: “Tố Tố, nằm yên, nó sẽ chậm, muội cứ động đậy, nó không chậm được.”

Gậy sắt hung hãn đâm về phía trước một cái tựa như muốn chọc thủng cả người nàng, Diệp Tố Huân trướng (*) tới nước mắt chảy ròng: “Quân Duệ ca ca... Huynh ra ngoài...Sâu lắm... To nữa... Hức hức... Đừng mà...”

(*) trong thân thể bị dồn nén, gây cảm giác khó chịu.

“Lại thêm ít nữa, chỉ cần vài cái, muội còn không thích nữa sao?” Diệp Tố Huân vô lực thừa hoan và yểu điệu cự tuyệt chẳng khác vừa giãy dụa vừa nghênh đón, càng làm Ngu Quân Duệ tình loạn ý mê. Hai tay đẩy mông nàng, mở cái miệng hoa ra thật to, chậm rãi rút ra, lại nhẹ nhàng đâm vào, cứ thế hơn mười lượt, tiếng kêu của Diệp Tố Huân thay đổi, tiếng nào tiếng nấy sung sướng mê li, một tay chống người, tay kia duỗi ra cào loạn.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Cảnh Xuân Sau Bức Bình Phong

Hạ thân dinh dính, toàn chất lỏng dính ngấy, Diệp Tố Huân vừa quẫn lại thẹn thùng, hai chân vô ý thức kẹp chặt. Cây gậy của Ngu Quân Duệ tựa như bị bẻ gãy, gầm một tiếng, buông tay Diệp Tố Huân ra, tách hai chân nàng, vừa thở dồn dập vừa hung mãnh thúc vào.

Diệp Tố Huân bị thúc đã chết đi sống lại mấy lần, linh hồn nhỏ bé đã chịu đựng quá mức, chỉ đành xin tha: “Quân Duệ ca ca... Thôi đi mà... Huynh mau đưa nó ra...”

“Không thoải mái hả? Không muốn nữa hả?” Cái giọng điệu ngọt ngào tinh tế này chỉ biết làm người ta phát khùng, một tay Ngu Quân Duệ mò mẫm bụi cỏ ướt át, chà xát cửa ra vào hoa tâm, côn bổng hung ác chọc vào, từng lượt đều dẫn theo một dòng nước xiết.

Toàn thân Diệp Tố Huân run rẩy từng đợt, cổ họng rên tới cỡ khàn khàn, không hề chống cự, giang chân mặc Ngu Quân Duệ đòi lấy tuỳ tiện.

Ngu Quân Duệ thúc vào mấy trăm cái, một tay giữ hông nàng để tránh khó khăn, cây gậy lui ra ngoài, đổi hướng ngồi cho Diệp Tố Huân đang xụi lơ thoát lực, đặt hai chân nàng trên vai mình, đại điêu hung mãnh xuyên vào, vừa thỏa thích hưởng dụng sự chặt chẽ khít khao của nàng, vừa vươn tay làm cho hồng anh ưỡn ra, nổi bần bật trên ngọn núi no đủ trắng noãn.

Diệp Tố Huân bị hắn đánh gọng kìm, liên tục co rút run rẩy, khóc lã chã, vô thức không ngừng nói: “Không muốn, đừng.”

Ngu Quân Duệ xuyên chọc hồi lâu mới dừng lại, chăm chú trêu chọc nhào niết hai hạt đỏ hồng, cười khẽ nói: “Tố Tố, đừng là sao? Đừng làm việc này hả?” Gậy côn chậm rãi rút ra, lại bất ngờ thúc mạnh vào sâu bên trong.

Diệp Tố Huân thét lên, sảng khoái muốn bất tỉnh. Ngu Quân Duệ dừng lại, niết đỏ hồng, nhấn hoa tâm một cái, lại hỏi: “Hay đừng thế này?”

Cái nào cũng muốn! Diệp Tố Huân bị khơi lửa khó nhịn kích động, dục vọng trong người điên cuồng xung kích, thế nào cũng không muốn dừng, nhưng Ngu Quân Duệ lại “ngoan ngoãn” đến lạ, dục vọng cấp bách tựa núi lửa sắp phun trào, Diệp Tố Huân hết cách, bèn gọi yếu ớt: “Quân Duệ ca ca... Tố Tố khó chịu...”

“Khó chịu thế nào? Không phải bảo đừng à?” Ngu Quân Duệ thả hai chân đang đặt trên vai mình xuống, lại ôm nửa thân trên của nàng, mặt đối mặt, hai chân đan xen nhau.

Hai quả hồng đối nhau, Diệp Tố Huân nóng nảy muốn vùi mặt vào trong lòng Ngu Quân Duệ, hắn lại không để nàng như ý, đôi môi nóng bỏng hổn lên cánh môi hồng hào khẽ nhếch ra thở hổn hển, ngón tay mò xuống tìm da thịt mềm mại trơn nhẵn bên dưới, chậm rãi vòng quanh, kéo nhẹ, vuốt ve bộ lông ướt sũng, dụ dỗ người ta nóng như lửa, nhưng cây gậy lại cứ đứng im bất động.

Diệp Tố Huân khát khô cổ, động mông truy đuổi cây gậy nóng, Ngu Quân Duệ cười hỏi: “Tố Tố, có muốn không?”

“Muốn... Cho muội đi...” Diệp Tố Huân đã hoàn toàn mất lí trí, vô số con sâu con kiến bò trong người, mỗi tấc da thịt đều ngứa ngáy, khiến nàng hận không thể để Ngu Quân Duệ thúc vào điên cuồng hơn lúc đầu.

“Có muốn nhiều không?” Ngu Quân Duệ nhấm nháp hôn môi nàng, rất dịu dàng hỏi thăm, cây gậy phía dưới khẽ cách xa nàng ra một chút, săn sóc khuyên nhủ: “Nếu làm tiếp, lỡ muội bị chết thì sao? Thôi Quân Duệ ca ca cứ lui ra vậy nhé?”

Diệp Tố Huân tức tối, đôi tay trăng muốt như ngọc đấm hắn, nghẹn ngào khóc nấc lên: “Quân Duệ ca ca, Tố Tố thích bị huynh làm chết, mau tới đây...”

“Tố Tố...” Ngu Quân Duệ suýt chút bắn ra vì tiếng khóc lóc cầu hoan kia, không dám trêu người nữa, đỡ vòng eo đang vặn vẹo của Diệp Tố Huân, lại thơm một cái rồi lừa gạt: “Ngoan, Tố Tố, với tư thế này của chúng ta, muội cũng có thể nắm quyền chủ động mà.”

Diệp Tố Huân hơi ngẩn ngơ, vịn vai Ngu Quân Duệ, bắt đầu lên cao xuống thấp.

“Tố Tố...” Ngu Quân Duệ gầm lên một tiếng, thẳng lưng đón đưa.

Hai người nhẹ nhàng vui vẻ hưởng lạc, mặc sức truy đuổi, chẳng bao lâu sau, Ngu Quân Duệ ôm thân thể đã xụi lơ của Diệp Tố Huân nằm nghiêng xuống, cắn cổ nàng, co rút dữ dội từ phía sau...

Lúc xong việc Diệp Tố Huân đã chẳng thể mở nổi mắt, cơ thể xụi lơ để kệ Ngu Quân Duệ giải quyết hậu quả.

Kéo người vào lòng, Ngu Quân Duệ vẫn chưa thỏa mãn, thở ồ ồ hỏi: “Tố Tố, có đủ thoải mái chưa?”

“Muốn chết rồi...” Diệp Tố Huân nói nhỏ, khắp người mãn ý tới tận xương.

“Sau này chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa, ngày nào cũng cho muội thích ý.” Ngu Quân Duệ mỉm cười, điềm đạm thơm má nàng.

“Cũng không sợ mệt muốn chết!” Diệp Tố Huân hí mắt liếc Ngu Quân Duệ, oán trách phản bác.

“Không sợ!” Ngu Quân Duệ đắc ý cãi lại. Mới không bao lâu, vật kia đã bạo trướng.

“Không thể làm tiếp đâu.” Diệp Tố Huân xì xào.

“Được, không làm.” Ngu Quân Duệ cũng biết đến điểm dừng, mặc kệ đại điêu kháng nghị, không chọc ghẹo Diệp Tố Huân nữa. Thừa dịp nàng chưa ngủ thì nói chuyện chính: “Tố Tố, sau khi vào thành, muội tới nhà kia của chúng ta mà ở, không cần về nhà cùng huynh đâu.”

“Được.” Không phải đi gặp Ngu Diệu Sùng và Lưu thị, Diệp Tố Huân càng vui vẻ. Ngu Quân Duệ không để mình lộ diện, ắt có tính toán của hắn, Diệp Tố Huân híp mắt hỏi: “Chuyện thánh chỉ ban hôn, huynh định giải quyết ra sao?”

“Miệng vàng lưỡi ngọc khó sửa, chỉ có thể ra tay chỗ Diêu Ý Chân.” Ngu Quân Duệ ôm chặt Diệp Tố Huân, vỗ vỗ lưng của nàng, hôn một cái trấn an, cười nói: “Muội yên tâm, huynh có thể giải quyết mà.”

Diệp Tố Huân ừm một tiếng, ghé vào Ngu Quân Duệ, ngọt ngào ngủ, nàng có lòng tin với năng lực của hắn.

Giải quyết hôn sự với Diêu Ý Chân như thế nào, trong lòng Ngu Quân Duệ thật ra cũng không nắm chắc mười phần, nhưng có một chuyện hắn chắc chắn, đó là tìm cách trên người Diêu Ý Chân.

Đêm đó, Ngu Quân Duệ lại làm hai lần, tùy ý thúc vào, khiến tinh thần Diệp Tố Huân hoảng hốt kêu to, cơ thể mềm oặt, đón đưa theo tiết tấu của Ngu Quân Duệ, hôm sau xụi người, mí mắt cũng không mở ra được, ngủ mê mệt cả ngày, ngay cả cơm cũng bỏ.

Ba ngày sau hai người mới tới Giang Ninh, đầu tiên là tới tiểu viện của Ngu Quân Duệ.

Tân thúc và Tân thẩm do Trình Sâm dẫn tới vẫn luôn trông coi tiểu viện, ngày ngày quét dọn, gian phòng đều sạch sẽ ấm áp, Ngu Quân Duệ dặn đi dặn lại mới lưu luyến không rời từ biệt Diệp Tố Huân quay về Ngu gia.

“Huân nhi không tới ư?”

Ngu Diệu Sùng và Ngu Quân Diệp cùng lên tiếng hỏi, hai người ai nấy một tâm sự, Ngu Diệu Sùng ngóng trông hôn sự nhi tử không thành, bản thân còn có thể nghĩ cách chiếm đoạt Diệp Dương thị, tâm trạng Ngu Quân Diệp lại phức tạp hơn, Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ đã...., nếu không gả được cho Ngu Quân Duệ, đã thế lại thất thân, không phải rất đáng thương sao?

Ngu Quân Diệp tin tưởng lời của Ngu Diệu Sùng, cho rằng Diệp Dương thị là mẹ ruột của mình, còn Diệp Tố Huân là muội muội.

Ngu Quân Duệ nhìn lướt qua mọi người, không thấy Hoa Ẩn Dật, suy nghĩ một chút, quyết định không nói tin Diệp Bác Chinh chưa chết.

“Trình Sâm, coi như nể tình cảm si mê của ngươi, ta tạm thời không tính nợ cũ, giúp ngươi một chút.” Ngu Quân Duệ thầm nhủ.

“Tố Tố giận con.” Ngu Quân Duệ không nói thẳng.

“Vậy các con... chuyện chung thân còn thành được không?” Con mắt Ngu Diệu Sùng sáng ngời.

“Tố Tố nói, nếu con không thể chỉ lấy mình nàng, hôn sự liền thôi.”

Thôi càng tốt! Lưu thị hò hét trong lòng, Diệp Dương thị chỉ được cái mỹ mạo, tính tình nhu nhược, dù vào phủ có được Ngu Diệu Sùng sủng ái, cũng không phải đối thủ của bà ta, không thể so với Hoa Ẩn Dật, thân phận vợ cả vẫn còn đó.

Ngu Quân Duệ kéo Ngu Quân Diệp đi tìm Diêu Ý Chân cùng hắn, Lưu thị nhìn về phía Ngu Diệu Sùng, lắp bắp nói: “Lão gia, tâm nhãn Duệ Nhi nhiều, hôn sự với Diêu gia, chỉ e nó vẫn còn cách lui lại.”

Ngu Diệu Sùng biết mình có thể thoát tội đều nhờ con thứ, trong lòng biết dù chuyện lớn cỡ nào cũng không làm khó con, lời của Lưu thị cũng là điều ông ta lo lắng, lập tức im lặng, nghĩ đến dung nhan như hoa như ngọc của Diệp Dương thị trong mơ, quả là khó bỏ.

“Lão gia, không bằng thừa dịp Duệ Nhi đang bận bịu nhiều chuyện, lén lút đón người (Diệp Dương thị) vào phủ nhận danh phận trước.” Lưu thị nghĩ kế thay Ngu Diệu Sùng.

Đúng ha! Cho danh phận trước khi nhi tử thành thân với Diệp Tố Huân, vậy là nhi tử sẽ không phản đối, vừa khéo có thể giữ mối thông gia tốt cùng Diêu gia, Ngu Diệu Sùng động lòng.

“Ngu Tân, phái người tới Diêu gia gọi đại thiếu gia về đây.”

“Diệp Nhi, gạt Quân Duệ, con tới Thông châu đón mẫu thân về. Nhớ kĩ, mẫu thân còn mất trí nhớ, không nhớ được con, nếu bà ấy không thừa nhận thì con đừng tin, gạt Huân Nhi lặng lẽ đón về, nếu để nó biết chỉ sợ không để con mang đi đâu.”

“Như thế có ổn không ạ?” Ngu Quân Diệp do dự hỏi lại.

“Con có muốn nhận lại mẫu thân không? Nếu Quân Duệ cưới Huân Nhi, mẫu thân con sẽ không thể khôi phục thân phận ban đầu nữa.” Ngu Diệu Sùng xụ mặt lừa bịp.

“Nhưng mà, sao con không cảm thấy Diệp bá mẫu giống mẫu thân?” Ngu Quân Diệp nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Cha à, con cảm thấy dì Mạnh mới là nương con, bà ấy thương con giống như con bà rứt ruột đẻ ra vậy.”

Ngu Diệu Sùng thầm thở dài, nhớ tới ân ái ngày xưa lại có chút do dự, nhưng trong giây lát, người ân ái trong kí ức lại thay đổi, trong đầu xuất hiện khuôn mặt xấu xí dọa người của Hoa Ẩn Dật, lòng lại lạnh đi.

Diệp Dương thị khóc nức nở xin tha, khuôn mặt hoa lê đẫm mưa càng ngày càng rõ ràng, Ngu Diệu Sùng cắn răng, hạ giọng nói: “Diệp Nhi, đó là vì con chưa ở chung với nương, con không muốn nhận lại mẹ ruột của mình ư?”

Dĩ nhiên muốn Ngu Quân Diệp dĩ nhiên muốn nhận lại mẹ, chỉ là, bỏ qua nghi vấn, hắn còn công danh tại thân, còn chờ thi Đình, sao có thể rời khỏi Giang Ninh?

“Cha, con phải thi Đình đó!”

“Con đừng cưỡi ngựa hoặc ngồi xe ngựa nhà mình, tới tiêu cục, mời một người hộ tống, ngựa của họ khá tốt, đi chỉ mất nửa tháng thôi. Ta có nghe ở chỗ Diêu Nghiệp rồi, tâm trạng Hoàng Thượng không tốt, nửa tháng này khó mà triệu cử tử thi Đình.”

Lưng đeo tay nải chứa hai bộ xiêm y, lấy ngân phiếu rồi ra cửa, Ngu Quân Diệp dừng lại trước cửa tiêu cục, quay người đi đến Trình phủ.

Những ngày này Hoa Ẩn Dật chịu đủ tra tấn, Trình Sâm sinh bệnh, cơ thể hết nóng lên rồi lạnh xuống, chóng mặt nặng nề, chỉ nằm trên giường. Hoa Ẩn Dật không dám đi nhìn, lại không dám nghe ngóng quá rõ ở chỗ Trình phu nhân, song Trình phu nhân một chút cũng chẳng thèm để ý Trình Sâm, mỗi ngày chỉ qua nhìn một lần theo quy củ, rốt cuộc bệnh tình Trình Sâm thế nào, cũng chẳng nói một câu với Hoa Ẩn Dật.

Lúc Ngu Quân Duệ tới Mộc Tuyết cư, Hoa Ẩn Dật đang không yên lòng nói chuyện với Trình phu nhân.

“Con muốn đi đâu thế?” Trông thấy nhi tử, Hoa Ẩn Dật hồi phục thần trí, thấy tay nải đeo trên lưng y, cười hỏi.

“Con phải tới Thông châu đón mẫu thân về nhà.”

“Con nói cái gì?” Hoa Ẩn Dật và Trình phu nhân đồng thanh kêu lên sợ hãi.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 86

"Con phải tới Thông châu đón mẫu thân về, dì Tuyền, dì Mạnh, cha con nói mẫu thân chưa chết, vẫn còn sống, chỉ là bị mất trí nhớ, là mẫu thân của Huân Nhi muội muội ấy ạ." Ngu Quân Diệp nói hết tất cả mọi chuyện trong một lời.

Cả Trình phu nhân lẫn Hoa Ẩn Dật đều cực kì kích động, mặt Hoa Ẩn Dật lúc xanh lúc trắng, người đần đi hẳn.

Một lúc sau, Trình phu nhân phẫn nộ hét to: "Tuyết Nghi, muội nói, gã Ngu Diệu Sùng này muốn làm gì?"

Ngu Diệu Sùng muốn làm gì? Hoa Ẩn Dật vừa động não đã hiểu, chỉ thấy lòng đau như cắt, đứt từng đoạn ruột.

Trượng phu đã từng tình nồng thắm đượm, vì chiếm đoạt Diệp Dương thị, ngay cả sự tồn tại của mình cũng muốn gạt bỏ, lại không muốn để mình nhận lại nhi tử. Hoa Ẩn Dật khuỵu xuống đất, che mặt khóc đau khổ.

Ngu Quân Diệp đảo mắt nhìn từ Trình phu nhân phập phồng đến trên người Hoa Ẩn Dật khóc không thành tiếng, chỉ thấy máu chảy trên người như bị đông cứng lại, tim cũng ngừng đập.

Y đã ghé qua Diệp gia mấy lần, vì có thân phận là con rể tương lai, lần nào cũng gặp mặt Diệp Dương thị, cho tới giờ cũng chưa

từng cảm nhận tình mẫu tử nơi Diệp Dương thị, cũng chẳng có một chút cảm giác thân thiết.

Ở trong cảm giác của y, dì Mạnh mới là thân mẫu. Tình cảnh trước mắt y hiện tại càng khiến y càng thêm nghi ngờ sâu sắc.

"Dì Tuyền à, dì Mạnh bị sao thế ạ?" Ngu Quân Diệp kìm chế xúc động muốn gọi nương, thấp giọng hỏi.

"Quân Diệp, Tuyết Nghi mới là thân mẫu con." Trình phu nhân căm phẫn lớn tiếng nói, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt trắng bệch đầy hoản loạn của Hoa Ẩn Dật.

Nghi ngờ trong lòng là đúng, Ngu Quân Diệp ngây người trong nháy mắt.

Lệ rơi đầy mặt Hoa Ẩn Dật, bà vịn mặt bàn toan đứng lên, muốn ôm nhi tử đang ngây ra như phỗng, hai chân lại nhũn ra, có thế nào cũng không đứng dậy nổi.

Ngu Quân Diệp ngã quỳ xuống đất, trước mắt từ từ biến thành khung cảnh mơ hồ.

Dì Mạnh thật sự là mẫu thân mình ư? Vậy sao nhiều năm như thế vẫn không về gặp y? Đã về lâu như vậy sao không nhận lại y?

Phụ thân có biết dì Mạnh là mẫu thân không? Chắc chắn biết rồi. Ngu Quân Diệp mờ mịt một hồi, ngực giằng xé đau đớn, cha biết rõ dì Mạnh là thân mẫu mình, lại ngại dì Mạnh xấu xí, không muốn nhận lại, còn lừa gạt mình hồ đồ!

Nếu trước đó mình không nghi ngờ, thật sự tới Thông châu, đón Diệp Dương thị về, mẫu thân vốn ngại dung mạo xấu xí, nếu cứ thế

mà lặng lẽ rời đi...

Ngủ mơ cũng ngóng trông, thân mẫu mình còn sống, nay người trở về, nhưng cha lại không chịu, Ngu Quân Diệp si ngốc quỳ, trong đầu không ngừng phản bác, hi vọng trí nhớ của mình có vấn đề, phụ thân không ghét mẫu thân, cũng không lừa y rằng Diệp Dương thị là mẫu thân....

"Quân Diệp, Tuyết Nghi thật sự là nương của con." Trình phu nhân thấy Ngu Quân Diệp mãi không gọi nương, nghĩ rằng y không tin, lớn giọng lặp lại.

"Diệp Nhi, con ngại mẫu thân tướng mạo xấu xí ư?" Hoa Ẩn Dật đau khổ ngẩng đầu nhìn nhi tử, tóc mai tán loạn bị nước mắt làm ướt, dính vào gò má, càng tăng sự kinh khủng cho khuôn mặt đầy vết máu.

Ngu Quân Diệp nhìn gương mặt xấu xí trước mắt mình, rất muốn gọi một tiếng nương thật lớn thật to và rõ ràng, nói cho mẫu thân y biết, rằng mình không chê bà xấu. Nhưng yết hầu như có vật gì đó chặn lại, môi như bị dính vào nhau, không nhúc nhích được mảy may.

"Diệp Nhi, con không tin ta là thân mẫu con ư?" Hoa Ẩn Dật vô lực xì xào: "Diệp Nhi, ta thật sự là nương của con mà..."

"Tuyết Nghi, tỷ về cùng muội, hỏi Ngu Diệu Sùng, xem vì sao ông ta phải lừa gạt Diệp Nhi." Trình phu nhân kéo Hoa Ẩn Dật ra cửa.

**** Dụ Quân Hoan - Tự Thị Cố Nhân Lai. Bạn đang đọc truyện tại ****

Diêu Ý Chân tức điên người, cô nàng đã nói hết cả nước bọt mà Ngu Quân Duệ vẫn không tin chuyện tứ hôn không liên quan tới cô nàng.

"Ta nói rồi đó, mãi đến khi thánh chỉ đã hạ ta mới biết mà, huynh muốn ta phải làm sao mới chịu tin đây?"

"Nói thế nào ta cũng không tin cô." Ngu Quân Duệ cũng rất phẫn nộ, giơ nắm đấm lên với Diêu Ý Chân, "Trừ phi cô xin hoàng thượng thu hồi ý chỉ."

Diêu Ý Chân muốn gầm lên, cô nàng cũng đã tiến cung nói với Thái hậu xin hoàng đế thu hồi thánh chỉ, bình thường cái gì thái hậu cũng theo ý cô nàng, giờ lại thẳng thừng từ chối, cô nàng cũng hết cách rồi.

Ngu Quân Duệ không để ý Diêu Ý Chân khổ sở, mặt càng nghiêm hơn, lạnh lùng nói: "Cô không xin hoàng thượng thu hồi thánh chỉ cũng được, dù sao thê tử ta thừa nhận cũng chỉ có Tố Tố, mỗi ngày cô phải quỳ xuống thỉnh an Tố Tố, múc canh chia thức ăn, tự mình hầu hạ, không được biếng nhác, hừ."

Dứt lời, Ngu Quân Duệ xoay người rời đi, Diêu Ý Chân tức tối đập phá toàn bộ đồ vật trong sảnh, thở hổn hển hồi lâu song cơn tức khó lui, giận dữ ra phủ, đi về phía Ngu gia, muốn mắng Ngu Quân Duệ một trận xả tức.

Ngu Quân Duệ rời khỏi Diêu phủ lại không về Ngu gia mà tới tiểu viện gặp Diệp Tố Huân luôn. Diêu Ý Chân vồ ếch, không tìm được Ngu Quân Duệ nhưng lại đụng phải Ngu Quân Diệp đang thất hồn lạc phách.

"Diêu Ý Chân, đi uống với ta đi."

"Sao huynh chật vật thế này?" Diêu Ý Chân lấy làm lạ. Tóc tai y xiêu vẹo, cổ áo lệch ra, trên cổ còn có một đường máu, giống như vừa bị ai đánh, nhưng y luôn có thói quen phong tư ưu nhã cơ mà, sao có thể để bản thân xộc xệch như thế này?

"Đi uống thì uống thôi, hỏi nhiều thế làm gì." Hiện giờ Ngu Quân Diệp chỉ muốn để mình say khướt, y không biết phải tin ai. Trình phu nhân kéo dì Mạnh tới nhưng phụ thân lại phủ nhận không phải dì Mạnh là thân mẫu y, còn lấy bức họa nọ cho y xem, son sắt thề với y, người trong tranh mới là mẫu thân.

Sau đó, Trình phu nhân đã nói rất nhiều, y tình nguyện cái gì mình cũng chưa nghe, y khó mà tin được, chuyện dơ bẩn tới cỡ đó sẽ xảy ra trên người mẫu thân, cũng không tin, hành vi nhu nhược như vậy sẽ được làm bởi phụ thân mình.

"Cho một phòng riêng, một vò rượu." Ngu Quân Diệp vung ngân lượng định làm lộ phí tới Thông châu lên quầy.

Ngân phiếu năm trăm lượng!

Dù thuê một gian phòng, một vò rượu cùng thịt thà và thức ăn, mười lượng cũng đã dư khá nhiều, chưởng quầy trợn trừng mắt, nhìn nhìn Ngu Quân Diệp, lại nhìn về phía Diêu Ý Chân. Cô nàng là người mặt hoa da phấn, xinh đẹp không gì sánh được, chỉ là mắt phượng trời sinh hơi uy nghiêm, cực kì yêu kiều.

Chợt hiểu ra, chưởng quầy cười trộm gật đầu, ngoắc tiểu nhị trong điếm đưa khách lên lầu, "Khách quan lên phòng trước đã nhé, rượu và thức ăn sẽ mang tới ngay thôi."

Khách điếm thường xuyên tiếp một vài vị khách cần phục vụ đặc biệt, lúc nào chưởng quầy cũng chuẩn bị sẵn, sau khi Ngu Quân Diệp và Diêu Ý Chân lên lầu, chưởng quầy cúi đầu lấy một bao giấy trong tủ ra, rắc vào vò rượu, lắc lắc, nâng cốc mang vào phòng, lại cẩn thận đóng cửa lại, quay người dặn dò tiểu nhị: "Đừng quấy rầy khách trong phòng."

Ngu Quân Duệ không trong lúc vô tình Ngu Quân Diệp đã thay mình may giá y, giải quyết khó khăn của hắn, lúc này đang ôm Diệp Tố Huân bồi dưỡng tình cảm.

"Diêu Ý Chân có thể hành động theo ý huynh: đi bức hoàng thượng thu hồi ý chỉ ư?" Diệp Tố Huân rầu rĩ ôm eo Ngu Quân Duệ, vùi mặt vào trong lòng hắn, cảm thụ hơi thở ấm áp, che dấu bất an trong lòng.

"Sẽ mà, cô nàng tính tình cao ngạo, không chịu được kích động." Ngu Quân Duệ cười siết chặt Diệp Tố Huân, cúi đầu thơm một cái, nói: "Yên tâm đi, huynh nghe nói thái hậu rất sủng ái cô nàng, chỉ cần đi tới chỗ thái hậu làm ầm ĩ hơn mấy lần trước, không sợ không thành."

"Nhưng mà lời vua quý như vàng, thu hồi ý chỉ, đối với thanh danh của nàng ấy..."

"Cô nàng nọ có thanh danh gì đâu?" Ngu Quân Duệ lắc đầu, nhẫn tâm đáp: "Nay huynh đã tới cửa hàng rồi, Trình Hạo nói, mấy ngày nay cô nàng rất thân thiết với đại ca huynh, lời đồn trong thành Giang Ninh rất khó nghe, nếu không phải vì tình nghĩa, huynh đã bày kế để cô nàng và đại ca thành chuyện tốt rồi."

Diệp Tố Huân trầm mặc, lúc lâu sau chỉ có thể than thở, chợt nhớ tới Hoa Ẩn Dật và Trình Sâm, không biết hai người bọn họ ra sao rồi, họ đối mặt với khó khăn thế nào, vội hỏi: "Huynh gặp Hoa phu nhân chưa?"

"Chưa, huynh đã hỏi kẻ hầu, sau khi Hoa phu nhân xuống Mi Sơn vẫn chưa về nhà. Theo lời Trình Hạo thì bà ấy vẫn giữ dáng vẻ xấu xí lúc đầu."

"Như vậy, xem ra có phải Hoa phu nhân có ý định không công bố thân phận, làm bạn với Trình Sâm hả?"

"Muội nói chuyện của người ta làm gì?" Ngu Quân Duệ ghen, chua chát nói.

"Huynh!" Diệp Tố Huân im lặng, liếc Ngu Quân Duệ một cái, nhanh chóng ngẩng đầu lên hôn mạnh lên khóe môi Ngu Quân Duệ.

Ngu Quân Duệ choáng váng, mãi sau mới phấn chấn la lên: "Tố Tố, muội chủ động hôn huynh rồi..."

Chuyện này cũng khiến hắn vui vẻ như thế! Diệp Tố Huân nghiêng mắt nhìn hắn, xuân thủy nhộn nhạo trong mắt. Linh hồn nhỏ bé của Ngu Quân Duệ phiêu bạt, quanh thân nóng lên, đại điêu lập tức đứng lên. Giờ lại không cố kị gì, ôm ngang Diệp Tố Huân, đặt xuống giường nhào tới.

"Mỗi ngày chỉ nghĩ tới chuyện này, cũng không sợ chết vì làm nhiều quá." Diệp Tố Huân giãy dụa, cố ý không cho Ngu Quân Duệ thành công.

"Sao không muốn nhỉ?" Ngu Quân Duệ áp chế Diệp Tố Huân, nhanh chóng giữ chặt tay nàng, trong lòng chua chát từng đợt. Hai

kiếp quanh đi quẩn lại vô số từng khúc ngoặt, thấp tha thấp thỏm suy đoán, hoảng loạn... Nay cuối cùng đã mây tan trăng sáng, hai người đều có nhau trong lòng.

Chỉ mong, Tố Tố mãi mãi không nhớ mối thù diệt môn kiếp trước...

"Tố Tố, sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng đừng bỏ huynh, nhé?" Nâng mặt Diệp Tố Huân lên, say đắm thâm tình nhìn nàng.

"Chỉ cần huynh không có lỗi với muội, muội sẽ không bỏ huynh..." Diệp Tố Huân kéo Ngu Quân Duệxuống, nhỏ giọng thân mật nói tiếp: "Huynh phải cam đoan đối xử rất rất tốt, mãi mãi tốt với muội trong hai kiếp..."

"Dĩ nhiên." Ngu Quân Duệ hân hoan đến nói lắp bắp: "Muội đã hạ độc lên người huynh rồi, huynh nhìn ai cũng chẳng vừa mắt nữa, không tin muội cứ xem, huynh thích mỗi muội thôi."

"Toàn lời ngon tiếng ngọt không." Diệp Tố Huân cọ xát, duỗi tay nắm chặt đại điêu của Ngu Quân Duệ, ngọt ngào nói: "Quân Duệ ca ca, huynh thích muội, còn nó thì sao?"

Chớ quyến rũ người thế chứ, Ngu Quân Duệ nhịn không được, bàn tay lớn khó dằn nổi mò xuống khe hẹp giữa hai chân Diệp Tố Huân: "Tố Tố, nó cũng thích muội, để nó thân thân mật mật với chỗ này của muội thôi."

"Không cho thân mật thì muội bị nó ghét hả?" Diệp Tố Huân giỡn.

"Vẫn thích nhưng mà, cho nó thân mật, nó sẽ thích muội nhiều nhiều hơn." Ngu Quân Duệ thở dồn dập, sử dụng cả tay và chân, hạ

thân Diệp Tố Huân chợt lạnh, nàng thất thủ trong mơ màng, gậy lớn hung hãn ngang ngược lách vào.

Đau đớn, bụng lại chướng, Diệp Tố Huân rung động run rẩy một hồi, tức giận nói khẽ: "Đau... nhích ra ngoài một chút..."

Kể từ khi ở trên Mi Sơn, vật kia đã trưởng thành một cách li kì: vừa to vừa thô cứng, mỗi lần bắt đầu vào Diệp Tố Huân đều nói một câu như thế, Ngu Quân Duệ có kinh nghiệm, biết sau khi ra vào vài lần, Diệp Tố Huân mới sảng khoái, dù sao đau đớn lúc ban đầu là điều không thể thiếu, vậy nên hắn chẳng những không lui ra ngoài mà còn bắt đầu ra vào nông sâu, quả nhiên, sau một lúc, Diệp Tố Huân đã không còn bực tức nữa, rên rỉ thành tiếng, nhiệt tình đón ý nói hùa hắn...

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ráng Mây Rực Rỡ

Màn đêm dày đặc, bên ngoài gió Bắc gào thét, trong phòng ấm áp tựa mùa xuân, không khí sôi nổi.

Ngu Quân Diệp khoan khoái dễ chịu thở ra một hơi, hắn đã mơ một giấc đẹp, trong mơ, bản thân ôm Diệp Tố Huân không phải muội muội mình, cuồng dã thực hiện một chuyện chưa từng dám làm.

Hơi thở ấm áp lướt qua tai, trong lòng còn ôm một cơ thể mềm mại, cảnh tượng trong mơ chân thật tới thế, khiến y không muốn tỉnh lại.

Bên tai có tiếng lẩm bẩm: “Thoải mái quá, lại tới một lần nữa đi.”

Cái tay mềm mại không xương vuốt ve mặt y, lại nhẹ nhàng xoa xoa gáy y, trong không gian tràn ngập mùi thơm cơ thể say lòng người.

Ngu Quân Diệp nhắm mắt lại, nhu tình và dục vọng mãnh liệt trào dâng.

Chạy nước rút, thẳng lưng, động tác tuy lạ lẫm nhưng đã diễn tập trong mơ mấy lần, dần dần trở nên thuần thục, người dưới thân khàn giọng rên rỉ, giọng tuy không còn thanh thúy như trong mơ, cơ thể mềm mại kiều diễm nhũn ra, giống như hoa lê đầu cành muốn gãy trong mưa.

Tiếng nước phạch phạch và tiếng va đập lớn dần, trước mắt trăm hoa đua nở, ráng mây rực rỡ, Ngu Quân Diệp đã dục tiên dục tử mấy lần.

Giây phút cao trào, người dưới thân thét một tiếng cuồng nhiệt, tiếng thét chói tai này đánh y rơi từ miền cực lạc xuống dưới mặt đất.

Người dưới thân kêu: “Ngu Quân Duệ, huynh thật lợi hại!”

Gọi y là Ngu Quân Duệ cũng không sao, Diệp Tố Huân vốn thích Ngu Quân Duệ, nhưng, điều khiến Ngu Quân Diệp hồn phi phách tán là: dù giọng nói này khàn khàn khó biết là của ai, nhưng y rõ ràng, đó là giọng của Diêu Ý Chân.

Mò mẫm tìm cửa sổ, gió lạnh và ánh trăng chen nhau xông vào phòng, Ngu Quân Diệp sững sờ ngơ ngác nhìn nữ nhân trên đất, đúng là Diêu Ý Chân.

“Tại sao lại là huynh?” Diêu Ý Chân cũng ngây người, người ôm cô nàng ra sức ra vào trong mơ rõ ràng là Ngu Quân Duệ cơ mà!

Gió rít từng cơn, lạnh quá!

“Ngu Quân Diệp, đóng cửa sổ vào.” Diêu Ý Chân hồi thần trước Ngu Quân Diệp.

Đóng cửa, châm nến, Ngu Quân Diệp không biết làm gì cho phải, Diêu Ý Chân định lấy xiêm y mặc, nhưng trên đất chỉ toàn nhúm vải rách lẻ tẻ, cô nàng căm tức đá mấy cước, hô: “Ngu Quân Diệp, sao lại thế này, huynh không biết nhẹ nhàng một chút à?”

Sao không nhẹ nhàng hơn? Ngu Quân Duệ nào nhớ được, nhìn cơ thể trải rộng vết đỏ của Diêu Ý Chân, chỉ nhớ được trong lúc mơ màng, buồn chán, cơ thể hơi nóng lên, phát nhiệt, vật mềm nhũn có xu thế ngẩng đầu... Ngu Quân Diệp xấu hổ, nóng nảy, ngồi xổm xuống, vừa che dấu hạ thể, tiện thể giúp Diêu Ý Chân tìm một xiêm y có thể mặc tạm, đột nhiên ngây dại, một trong đống váy áo không sạch sẽ trên đất, rõ ràng có một vũng máu tươi.

Ngu Quân Diệp cầm cái xiêm y kia lên, không kìm được hỏi: “Diêu Ý Chân, cô vẫn là cô nương?”

“Ta còn chưa thành gia lập thất, dĩ nhiên là cô nương.” Diêu Ý Chân tức giận mắng. Giờ mới cảm giác được, hạ thân đau đớn như bị đá tảng đè lên.

“A, đau quá.” Diêu Ý Chân hiếm khi khóc lóc.

“Đau ở đâu?” Ngu Quân Diệp lấy làm lạ, hoảng sợ.

“Ở đây.” Cơ thể cũng đã cho người ta, Diêu Ý Chân cũng không thẹn thùng nữa, giang chân chỉ khe hở dính đầy chất lỏng trắng đỏ của mình.

Ngu Quân Diệp đỏ mặt, sợ hãi không dám sờ lên.

Diêu Ý Chân trừng mắt lạnh lùng nhìn: “Đầu gỗ, huynh mau xoa giúp ta đi chứ!”

Ngu Quân Diệp xấu hổ sờ soạng, ngây ngốc vuốt ve.

“Nhẹ một chút.” Mắt hạnh trừng trừng.

Ngu Quân Diệp thả nhẹ tay, Diêu Ý Chân lại cáu kỉnh, nói: “Huynh nhẹ như thế là muốn làm gì?”

Vừa dứt lời, đã bị Ngu Quân Diệp kẹp chặt, vật cứng thúc vào trong cư thể, nóng hầm hập.

Diêu Ý Chân ngừng mắng, vui sướng rên rỉ đón đưa.

...

Thật lâu sau, khi mọi chuyện đã thành, Diêu Ý Chân oán giận kêu: “Chỗ đó của người ta đau lắm rồi, huynh còn?”

Ngu Quân Diệp liếc cô nàng, đáp: “Không thế, muội lúc nhẹ lúc nắng, ai biết muội muốn gì?”

Diêu Ý Chân đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Ngu Quân Diệp lau người Diêu Ý Chân xong, nhìn đống te tua dưới đất, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm đã khuya, bèn kéo Diêu ý Chân: “Lên giường ngủ thôi, mai lại gọi chưởng quầy mua giúp hai bộ xiêm y sau.”

Sóng vai nằm cùng một chiếc giường, trùm cùng một cái chăn, Diêu Ý Chân hơi ngại, khuỷu tay huých Ngu Quân Diệp, nhỏ giọng hỏi: “Ngu Quân Diệp, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Làm sao bây giờ? Ngu Quân Diệp mở to mắt nhìn màn thêu hoa, mãi lâu sau, trả lời: “Muội đi nói với hoàng thượng, bảo ngài ban thêm một thánh chỉ, nói rằng nhầm tên.”

“Lấy thiếp, chàng tình nguyện ư?” Diêu Ý Chân tựa đầu lên ngực Ngu Quân Diệp.

“Gả cho ta, nàng có bằng lòng không?” Ngu Quân Diệp hỏi lại.

“Thiếp không ghét chàng.” Diêu Ý Chân thấp giọng nói. Đúng như Diêu phu nhân đã nghĩ, lúc trước Diêu Ý Chân đồng ý thành thân với Ngu Quân Diệp cũng vì cô nàng có ấn tượng khá tốt về y.

“Ta cũng không ghét nàng.” Ngu Quân Diệp vươn tay ra, ôm Diêu Ý Chân, thầm nhủ trong lòng: ta tuyệt đối không rũ bỏ trách nhiệm như cha ta đâu.

Hoàng đế chỉ cần Diêu Ý Chân có thể gả ra ngoài, lang quân lại được chính cô nàng chọn, dĩ nhiên không phản đối.

Vậy là một thánh chỉ lại ban xuống, nói rằng lúc trước nhớ nhầm tên, nay tứ hôn Ninh trưởng công chúa cho Ngu Quân Diệp.

Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân mừng rỡ, hai người đã có hôn ước, nay càng không chướng ngại, dĩ nhiên có thể bắt đầu chuyện thành thân.

Lưu Uyển Ngọc đang suy tính trăm ngàn kế đối phó Trình Sâm nghe được tin tức, tức muốn nổi điên. Bản thân lưu lạc phải chịu hậu quả thế này, Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân lại tình chàng ý thiếp, hoàn hoàn mỹ ỹ không có bất kì trở ngại gì thành thân.

Lưu Uyển Ngọc chạy tới Ngu gia, cô ả muốn dùng đứa trẻ trong bụng uy hiếp Ngu Diệu Sùng, ép ông ta không đồng ý hôn sự giữa hai người họ,

Ngày ấy, Ngu Diệu Sùng không thừa nhận thân phận Hoa Ẩn Dật, bị Trình phu nhân nhục mạ, vạch trần chuyện cũ xảy ra nhiều năm trước, mắng ông ta không có trách nhiệm, nay lại vô ơn bạc nghĩa, phụ bạc ngay trước mặt Ngu Quân Diệp, bộ mặt thật ẩn sau

lớp da bên ngoài bị phá tan thành từng mảnh, hai ngày này Ngu Quân Diệp vẫn luôn ở trong phủ công chúa của Diêu Ý Chân không thèm về nhà, không nhận người cha là ông ta nữa.

Bên này, Ngu Quân Duệ nghe xong tai mắt trong phủ báo cáo, biết phụ thân hắn đã phản bội Hoa phu nhân, lại vô tình thả tin Diệp Bác Chinh còn sống, Ngu Diệu Sùng vừa đau vừa thẹn, hung ác tổn thương Hoa Ẩn Dật, mất đi sự tôn kính của con cả, lại không chiếm được Diệp Dương thị, hối đến nôn ra máu. Lưu Uyển Ngọc muốn gặp ông ta nhưng đều bị ngó lơ, ông ta đều trốn trong Cúc Viên không ra gặp mặt.

“Uyển Ngọc, con về đi, dượng có phản đối cũng vô dụng thôi.” Lưu thị nhìn Lưu Uyển Ngọc, khuyên chân tình, bà sợ Lưu Uyển Ngọc chạy đến đây quá nhiều khiến Trình Phủ phát hiện, rồi đưa cô ả về Ngu gia.

“Diệp Tố Huân là cái gì?” Lưu Uyển Ngọc đột nhiên khóc, “Nếu không phải nàng ta quyến rũ, làm biểu ca mê mệt, con...”

Không có Diệp Tố Huân, tất cả sẽ không xảy ra, cô ả sẽ không thảm như bây giờ, Lưu Uyển Ngọc kêu la trong lòng. Trước khi Diệp Tố Huân chưa xuất hiện, mặc dù Ngu Quân Duệ lạnh nhạt cô ả, nhưng tính hắn lạnh nhạt với tất cả mọi người, chỉ cần qua một hai năm, ắt sẽ tuân theo lệnh của phụ mẫu thành thân với cô ả.

Vẻ mặt Lưu thị ảm đạm, lắc đầu nói: “Chúng nó là tiếp nối nhân duyên kiếp trước, ai cũng không phá hỏng được đâu.”

“Ý cô là?”

“Cô nghe nô tài Lê Viên nói...” Lưu thị hạ giọng, trước đó bà ta có để kẻ hầu giám sát Diệp Tố Huân, mơ hồ nghe thấy lúc Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân nói chuyện với nhau đều nói cái gì mà kiếp trước.

“Con có nhớ không, kể từ sau khi biểu ca con rơi xuống nước, tỉnh lại thì càng lạnh nhạt với chúng ta, chẳng mấy ngày thì tới Bạch gia xin dây chuyền noãn ngọc, sau đó lại tới Thông châu cùng Quân Diệp.”

“Tức là, người được cứu lên dưới nước là biểu ca đã chuyển thế ư?” Lưu Uyển Ngọc cũng phát hiện Ngu Quân Duệ không được bình thường, bừng tỉnh đại ngộ.

“Ừm, giống như Diệp Tố Huân giả ngốc đấy.”

“Nhưng nhìn Diệp Tố Huân có vẻ không thích biểu ca thì phải.” Lưu Uyển Ngọc nhíu mày, nếu nói là nhân duyên kiếp trước, nhưng lúc đó, cô ả rõ ràng, dường như chỉ có Ngu Quân Duệ quấn quít Diệp Tố Huân.

Lưu Uyển Ngọc suy nghĩ, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, yên lặng nhìn Lưu thị: “Cô mụ, xin cô giúp con một lần cuối cùng này thôi.”

“Con cần ta làm gì?” Lưu thị do dự hỏi.

“Con nghe nói Diệp Tố Huân đang ở Giang Ninh?”

“Ừm.” Thánh chỉ tứ hôn được giải quyết, hai ngày này Ngu Quân Duệ đều dẫn Diệp Tố Huân đi lại du ngoạn trong thành, Lưu thị cũng nghe thấy tin tức này.

“Vậy cô mụ tìm cớ gọi Diệp Tố Huân đến đây đi, con muốn nói chuyện với nàng ta.”

Nói gì chứ, chẳng qua là muốn phá hư hôn sự Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ thôi, bụng dạ Lưu thị biết, bà ta không thích Ngu Quân Duệ lấy Diệp Tố Huân, Ngu Quân Duệ vốn đã bất hòa với bà ta, giờ lại lấy Diệp Tố Huân, về cơ bản bà ta đã mất đi đứa con trai này.

“Con chờ, chúng nó đang đi lựa đồ thành thân, chắc đang trong cửa tiệm, cô mụ phái người tìm là được.”

“Vâng.” Lưu Uyển Ngọc gật đầu, đáp: “Cô mụ, con chờ ở Liễm Ba Trì sau vườn nhé, Diệp Tố Huân có đến, cứ để nàng ta tới đó.”

Đến Liễm Ba Trì? Nhi tử cũng thay đổi kể từ sau khi rơi xuống Liễm Ba Trì, Lưu thị có chút lo sợ, nghĩ lại, Diệp Tố Huân tới, Ngu Quân Duệ ắt sẽ đi theo, cho dù gặp chuyện không may, cũng không đổ hết tội lên đầu bà ta được.

“Không phải nói người ở Thông châu tới ư? Sao lại để Tố Tố đi gặp ả?” Ngu Quân Duệ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu thị.

Nhiều ngày không gặp, ngũ quan Ngu Quân Duệ càng rõ như khắc, mày rậm như nước sơn, mắt sâu tựa đầm, trong lời nói mang theo khí thế lạnh thấu xương bức người. Lưu thị chột dạ, nén run rẩy, bình tĩnh trả lời: “Biểu muội đã yêu con nhiều năm như thế, nay rơi vào kết cục bi thảm, nó nói vài câu với Diệp Tố Huân, mẫu thân cũng đâu thể không đồng ý một cái tâm nguyện nhỏ nhoi này chứ?”

“Muốn nói cái gì?” Ngu Quân Duệ ôm Diệp Tố Huân, đề phòng nhìn Lưu Uyển Ngọc.

“Sao nào? Sợ ta làm tổn thương Tố Tố của huynh?” Lưu Uyển Ngọc khẽ khàng vuốt bụng, cười nhạt nói: “Ta đã bụng mang dạ chửa, có thể làm nàng ta bị thương ư? Hay là huynh sợ ta vạch trần mọi chuyện?”

“Ta có tội lỗi để cô vạch trần sao?” Ngu Quân Duệ cười to, ôm sát Diệp Tố Huân, dịu dàng nói: “Tố Tố, chúng ta quay lại đi.""

Diệp Tố Huân gật đầu, nghĩ cũng biết nhất định là Lưu Uyển Ngọc không cam lòng nàng và Ngu Quân Duệ sắp thành thân, muốn phá hoại tình cảm nàng và Ngu Quân Duệ, nàng tuyệt không muốn nghe.

“Diệp Tố Huân, cô không muốn biết, kiếp trước Ngu Quân Duệ đã làm gì sao?” Lưu Uyển Ngọc cười the thé, lớn tiếng nói.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Tay quàng trên vai mình run run, rất nhỏ, cơ hồ không thể cảm nhận được. Diệp Tố Huân nhăn mày nhìn Ngu Quân Duệ, hắn còn giấu mình chuyện gì ư?

Ánh mắt Ngu Quân Duệ hấp háy, môi mấp máy, nhìn Diệp Tố Huân không nói gì.

Hắn đang ra vẻ bình tĩnh, Lưu Uyển Ngọc cực kì hân hoan, mình đoán đúng rồi, xem ra, kiếp trước Ngu Quân Duệ có lỗi với Diệp Tố Huân, là cái gì chứ? Lưu Uyển Ngọc suy nghĩ nhanh như chớp, cười nhẹ nói: “Ngu Quân Duệ, huynh không ngờ ta cũng tái sinh đúng không, chuyện có lỗi của huynh với Diệp Tố Huân, ta đây tinh tường đấy.”

Lưu Uyển Ngọc nói bừa nhưng lại khiến Ngu Quân Duệ luống cuống, có một câu nói là “quan tâm quá sẽ bị loạn”, có lẽ là chỉ tình cảnh hắn bây giờ, tay ôm Diệp Tố Huân run rẩy xiết chặt, kéo Diệp Tố Huân vào trong ngực, sít sao bóp chặt, dùng hết sức dường như sợ Diệp Tố Huân giãy giụa.

“Tố Tố, muội đã đồng ý với huynh, dù huynh làm gì, muội đều không rời khỏi huynh.”

Giọng hắn khàn khàn, trầm trọng đến khiến Diệp Tố Huân rơi vào cái động không đáy. Nàng không muốn hắn đau thương hoảng sợ

như thế này, cái nàng cần là hắn lớn tiếng nói cho nàng nghe, Lưu Uyển Ngọc đang nói bậy.

“Diệp Tố Huân, cô và kẻ địch chàng chàng thiếp thiếp, thậm chí còn sắp thành thân, có buồn cười không?” Lưu Uyển Ngọc tiếp tục nói, đắc ý khiêu mi nhìn Diệp Tố Huân.

“Nếu Ngu Quân Duệ được tính là kẻ thù của ta, vậy còn cô?” Diệp Tố Huân không muốn nghe cô ả tiếp tục kiếm chuyện, đẩy Ngu Quân Duệ ra, mỉm cười nhìn cô ả, châm chọc lại: “Cô đẩy ta xuống Liễm Ba Trì, hại chết ta, nhưng cô vẫn không chiếm được Quân Duệ ca ca, kiếp trước là vậy kiếp này cũng thế, hắn chỉ yêu mình ta.”

Kiếp trước bản thân đẩy Diệp Tố Huân vào Liễm Ba Trì, Lưu Uyển Ngọc ngây ra một chút, rồi cười to đáp: “Kiếp trước cô chết trước, làm sao biết được biểu ca không lấy ta?”

“Sau khi Tố Tố chết, ta ôm nàng chìm xuống Liễm Ba Trì tự vẫn, nào có chuyện lấy ngươi.” Ngu Quân Duệ cười lạnh nói, quay đầu nhìn Diệp Tố Huân, con mắt băng lãnh lại dâng lên ngàn vạn nhu tình.

Sau khi mình chết, Quân Duệ ca ca ôm thân xác mình nhảy xuống nước tự vẫn! Nước mắt Diệp Tố Huân lã chã rơi xuống, tim như bị xé nứt ra, hắn thế mà bằng lòng cùng sống cùng chết với mình.

“Quân Duệ ca ca...” Diệp Tố Huân trầm thấp kêu, ỷ lại nằm trong vòng ôm của Ngu Quân Duệ.

Lưu Uyển Ngọc kiếm chuyện không, thấy Diệp Tố Huân và Ngu Quân Duệ nhu tình mật ý, trong nháy mắt ghen ghét dữ dội, đầu

muốn ngất đi, cơ thể hơ lay động. Khóe mắt liếc thấy Diệp Tố Huân đang nhìn mình, nhướng mày, quyết định đánh một ván cờ, lùi dần, chậm rãi như muốn rơi xuống ao.

Diệp Tố Huân nhác thấy Lưu Uyển Ngọc sắp rơi xuống, vô thức định chạy tới đỡ cô ả, vừa đi được vài bước, lại bị Ngu Quân Duệ giữ vai lại.

“Tố Tố, đừng để ý nàng ta.”

Ngu Quân Duệ còn chưa dứt lời, Lưu Uyển Ngọc đã rơi bùm một cái vào trong ao.

“Biểu...ca...cứu...muội...”

Có cứu không đây? Ngu Quân Duệ do dự, Lưu Uyển Ngọc rất nhiều mánh khóe, hắn sợ xuống nước cứu người lại rơi vào bẫy do cô ả sắp xếp.

Lưu Uyển Ngọc chìm cả người vào trong nước, gợn sóng trên mặt nước ít dần, bọt khí cũng tan non nửa.

Tình cảnh quen thuộc đến thế, dường như có nước ao lạnh như băng vây quanh nàng, chậm rãi nhấn chìm đỉnh đầu, lại hình như có độc xà chui vào trong máu, âu sầu tuyệt vọng, hối hận tự trách, mờ mịt bất lực, đủ loại cảm xúc đánh úp lại, rất nhiều tình cảnh chợt hiện ra trước mắt, Diệp Tố Huân quanh thân run rẩy, rùng mình một cái, người cương cứng bất động.

“Uyển Ngọc à, người tới, mau cứu người...” Lưu thị đứng nhìn cách đó không xa, thấy Lưu Uyển Ngọc rơi xuống ao, khóc lóc la hét gọi người, Ngu Quân Duệ không còn băn khoăn nên cứu người hay không nữa, vươn tay ôm Diệp Tố Huân, định mang nàng rời đi.

“Đừng chạm vào ta!” Tiếng nói bén nhọn nghiêm túc, tay Ngu Quân Duệ bị nàng hung hăng hất ra.

Con mắt đỏ như máu đầy lửa thù hận, Tố Tố căm hận khóc mắng hắn kiếp trước xuất hiện. Khí lạnh buốt từ tim, rất nhanh tràn ra khắp cơ thể, Ngu Quân Duệ run rẩy nhìn xem Diệp Tố Huân, nói với giọng nhỏ đến không thể nhỏ hơn: “Tố Tố, muội... muội nhớ rồi?”

Diệp Tố Huân cỡ nào hy vọng bản thân cứ thế quên đi, gió lạnh như băng tạt vào mặt, mang theo đau đớn rất nhỏ, lạnh như thế nhưng không triệt tiêu được cái buốt giá thấu tận xương tỏng lòng, nàng muốn lớn tiếng khóc thét, nhưng dù cố thế nào cũng không nặn ra được một giọt nước mắt.

“Tố Tố, những chuyện đó xảy ra trước khi huynh quen muội, hơn nữa đã là chuyện kiếp trước rồi, kiếp này huynh đã không để nó xảy ra nữa rồi, muội tha thứ cho huynh, được không?” Ngu Quân Duệ thấp giọng cầu khẩn. Chuyện hắn muốn liều chết đè xuống, không ngờ vẫn bạo phát, đột nhiên xuất hiện, như đập hắn một cái đến đầu rơi máu chảy.

Tha thứ hắn, để tất cả trở thành quá khứ ư? Trước mắt Diệp Tố Huân hiện lên cảnh Lục La, Tử Điệp bị giày vò muốn sống không được muốn chết không xong, hiện lên gia viên hoang vu của nhà mình. Người này đã hại chết phụ mẫu đệ đệ của mình... Tha thứ cho hắn như thế nào?

Nhưng hắn thật sự yêu mình, sủng ái mình, nâng trong tay sợ mất, ngậm trong miệng sợ tan. Hắn đã hết sức đền bù ở kiếp này, nếu không có hắn, phụ thân cũng sẽ không bình yên vô sự như bây giờ.

Trong người Diệp Tố Huân có hai người đang giằng co, một người kêu gào không thể tha thứ, thù cha hận mẹ không đội trời chung, người kia lại khóc lóc bảo tha đi, hắn đã bằng lòng sống chết cùng cô, đền bù hết sức rồi, còn gì không thể tha thứ.

Diệp Tố Huân mờ mịt một hồi, đầu đau như búa bổ, hai tay không tự giác siết chặt lại, tiếng xương tách tách giòn tan, cực kì đáng sợ.

“Tố Tố, chúng ta về nhà đã rồi từ từ nói chuyện, được không?” Ngu Quân Duệ run run vươn tay về phía Diệp Tố Huân.

Về nhà? Quay trở lại nhà của bọn họ ư, hắn nói hay lắm, bái đường thành thân trong Ngu phủ, sau đó sẽ ở trong căn nhà nhỏ của hai người, sống cuộc sống chỉ có một đôi người.

Trong nhà của họ, đâu đâu cũng dán chữ hỷ đỏ thâm, phòng cho tân hôn đã treo bình phong ong bướm vờn hoa, kính trang điểm khảm nạm làm từ ngà voi, ga giường và chăn thêu đỏ thẫm ngụ ý con cháu đầy đàn, mành còn treo túi thơm ngát...

Diệp Tố Huân mặc Ngu Quân Duệ kéo, lảo đảo đi tới căn nhà nhỏ của họ.

“Tố Tố, huynh đi làm cơm cho muội ăn.” Hôm nay vợ chồng Tân thúc có chuyện nên không đến, nom đã đến lúc dùng bữa, Ngu Quân Duệ vặn áo thấp giọng nói.

Diệp Tố Huân hình như không nghe thấy, ánh mắt chỉ nhìn vào một chỗ hư vô. Ngu Quân Duệ đứng đó một lúc lâu, duỗi tay muốn ôm Diệp Tố Huân, người nàng run lên như cắm gai nhím, ánh mắt sắc bén như mũi tên nhọn hoắt nhìn hắn. Ngu Quân Duệ rút tay về, tập tễnh bước đến nhà bếp.

Còn có thể vãn hồi ư? Hay là vứt bỏ?

Ngu Quân Duệ bỏ thêm củi vào bếp, lửa cháy thêm vượng, trong ngọn lửa, khuôn mặt Diệp Tố Huân hiện ra trước mặt, khi thì ngọt ngào gọi Quân Duệ ca ca, ra vẻ vô tội chọc ghẹo hắn, lúc ôm hắn chơi xấu làm nũng, còn có đôi mắt ngập sương, cơ thể hồng hào mềm mại không xương, thuận theo đón ý nói hùa lửa nóng,...

Không, hắn tuyệt không buông tay, cho dù phải đi lên con đường kiếp trước: giam cầm Diệp Tố Huân bên người, hắn cũng không buông tay.

“Tố Tố, nào, ăn cơm thôi.”

Phòng không một bóng người, Ngu Quân Duệ vọt ra ngoài cửa.

Không thấy người trong nhà, Diệp Tố Huân đi rồi.

Hai tay Ngu Quân Duệ ôm đầu, ngã khuỵu.

Không, hắn phải tìm Tố Tố đưa về, chết cũng không rời nhau. Ngu Quân Duệ mạnh mẽ xông ra ngoài.

“Không có cô nương trẻ tuổi nào thuê xe ngựa cả.”

“Không có...”

Đã hỏi qua xa phu trong thành, ai cũng nói hôm đó không có cô nương trẻ tuổi nào đến thuê xe.

Tố Tố chưa về Thông châu, nàng đang ở trong Giang Ninh, ngoại trừ Ngu gia, nàng chỉ quen Trình gia và Diêu Ý Chân, chắc chắn nàng không tới Ngu gia, Ngu Quân Duệ định tới Trình gia, Diêu gia và phủ công chúa của Diêu Ý Chân.

“Hôm nay một người ra vào cửa phủ cũng không có.” Thủ vệ giữ cửa phủ công chúa nói.

Thủ vệ của Diêu phủ cũng lắc đầu, Diệp Tố Huân chưa từng đến.

“Diệp cô nương không tới ạ.” Thủ vệ Trình phủ lắc đầu.

Ngu Quân Duệ muốn vào hỏi thăm Trình Sâm và Trình phu nhân, Hoa Ẩn Dật, nào ngờ người kia chỉ biết lắc đầu: “Ngu Nhị công tử, nay người đừng vào, trong phủ rất lộn xộn.”

Sao mà loạn? Ngu Quân Duệ không có tâm trạng hỏi tiếp, trong ba phủ Diệp Tố Huân biết nàng đều chưa đặt chân tới, lại không về Thông châu, vậy sẽ đi đâu đây? Ngu Quân Duệ lại tới khách điếm thăm dò.

Nửa đêm, mỗi khách sạn đều đã hỏi, tất cả đều nói không có người như hắn miêu tả dưng chân trong khách điếm.

Có lẽ Tố Tố chỉ ra ngoài tản bộ, sẽ về nhanh thôi. Nghĩ thế, lòng Ngu Quân Duệ lại tung tăng như chim sẻ, nhanh chân bước về phía nhà của họ như đang chạy trốn.

Cả tiểu viện đen kịt, Diệp Tố Huân căn bản chưa trở về. Ngu Quân Duệ ngơ ra đứng trước cửa, lâu sau, vẫn không tin, cầm ngọn đèn lật tung từng căn phòng.

Vẫn không có ai.

“Tố Tố, muội nhẫn tâm tới mức này sau? Thật sự bỏ huynh ư?” Ngu Quân Duệ nhoài xuống giường, tứ chi chết lặng như chìm vào hôn mê, động một chút cũng không được.

Hắn lờ mờ thấy Diệp Tố Huân đang giận dỗi ngồi ở mép giường, định vươn tay kéo nàng vào lòng, lại chạm vào khoảng không, chợt nhớ tới dáng vẻ lạnh như băng của nàng kiếp trước: “Ngu Quân Duệ, ta muốn gả cho Trình Sâm, người đừng nằm mơ, sau này ta và ngươi không còn quan hệ gì nữa.”

“Không thể nào, Tố Tố, sao muội có thể bọ lại huynh, hơn nữa, người Trình Sâm thích là Hoa phu nhân mà.”

“Ai bảo không thể? Ngươi hại chết cả nhà ta, sao ta có thể gả cho ngươi?”

Đương lúc nói chuyện, Diệp Tố Huân đứng lên, quay lưng đi, đi thẳng không chút nào quyến luyến, càng đi càng xa...

“Tố Tố, Tố Tố muội không thể như vậy.” Ngu Quân Duệ bừng tỉnh, nhảy dựng lên trên giường, ngoài cửa sổ đã tối hơn trước, tim trong lồng ngực lại đập như sấm.

Tình cảnh trong mơ thật đến thế, đau đớn như bị khoét tim như vậy... chỉ là mơ thôi? Hay không phải mơ? Cổ áo hắn ướt lạnh, tim vẫn đập loạn không dứt.

Sau cơn hoảng hốt, Ngu Quân Duệ mù mịt mở cửa sổ ra, nhìn vầng trăng lưỡi liềm mờ ảo trên bầu trời.

“Ngu Nhị công tử, nay người đừng vào, trong phủ rất lộn xộn.” Giọng nói thủ vệ nọ đột nhiên vang lên, tim hắn nhói lên, lúc mới ngeh những lời này, hắn dựa theo trực giác cho rằng vì chuyện Lưu Uyển Ngọc rơi xuống nước ở Ngu gia, nhưng cũng có thể là chuyện khác mà? Trong mơ Diệp Tố Huân nói nàng muốn gả cho Trình

Sâm, chẳng lẽ không phải mơ? Mà là cảm ứng trong tiềm thức của mình?

Ngu Quân Duệ chạy gấp tới Trình phủ.

Một bóng người đi lại trong phủ cũng không có, tất cả đều im ắng. Ngu Quân Duệ tới viện của Trình Sâm, hắn cũng không gọi người gác cổng tới bẩm báo, trực tiếp leo tường vào.

Vì sao cửa phòng chỉ khép hờ mà không cài? Ngu Quân Duệ nhíu mày đẩy cửa ra.

Trên giường không có người, đệm chăn được gấp lại chỉnh tề.

Trình Sâm không ở nhà, chẳng lẽ thật sự đang ở cùng Tố Tố?

Ngu Quân Duệ đấm một quyền lên bàn, hắn cảm giác mình sắp chết vì tức mất.

“Trình Hạo, sao Trình Sâm không ở nhà?” Ngu Quân Duệ tới chỗ của Trình Hạo, kéo chàng ta ngồi dậy trên giường.

“Là huynh à, dọa chết người rồi đấy.” Trình Hạo kinh hô một tiếng, thấy là Ngu Quân Duệ mới bình tĩnh lại.

“Sao không thấy Trình Sâm?”

“Huynh chưa nghe nói gì à? Việc này e là truyền khắp thành Giang Ninh rồi đó. Trời mới biết, thì ra đại ca ta không phải con của phụ mẫu ta đấy...”

Trình Sâm là con trai của tiên hoàng hậu, chuyện này, hôm nay bị Hoa Ẩn Dật nói ra khi tiến cung gặp Thái hậu, Thái hậu muốn làm

theo di ngôn của tiên đế, xử tử Trình Sâm, nhưng bị hoàng đế ngăn lại.

“Làm sao có thể? Sao Hoa phu nhân có thể vạch trần chuyện có liên can đến sống chết của Trình Sâm chứ?” Ngu Quân Duệ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, dù cho Trình Sâm thật sự là con của tiên đế và tiên hoàng hậu, Hoa phu nhân cũng không có lí do để nói ra loại chuyện này.

Trình Hạo lần ra manh mối, cũng hơi khó hiểu, theo lí thuyết mà nói, chuyện như vậy bị vạch trần, Trình gia cũng sẽ rước họa vào nhà, không biết Hoa phu nhân đã nói với Thái hậu thế nào, tới nay Trình gia vẫn chưa gặp chuyện không may gì...

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Ngu Quân Duệ nhớ tới lời Diệp Tố Huân trong mơ, trong đêm đen rét buốt, trán lại mướt mồ hôi. Trước đó Trình Sâm mập mờ không rõ với Diệp Tố Huân, nay Hoa Ẩn Dật làm y bị thương, hai người không được như ý ở chung, không biết sẽ làm ra chuyện gì khó lường trước.

“Vậy giờ Trình Sâm kia ở đâu?”

“Ta có biết đâu, sau khi huynh ấy rời khỏi cung, vừa vặn nhà huynh đưa Lưu Uyển Ngọc tới, Lưu Uyển Ngọc bị sảy thai, trong bụng là một nam thai đã thành hình, trông giống như đã mấy tháng rồi, dù nhìn thế nào cũng không phải đứa bé của cha ta, lúc ấy nương ta định đuổi Lưu Uyển Ngọc đi, người Lưu gia lại đến, ta phải giúp mẫu thân, không chú ý huynh ấy, sau này cũng chẳng thấy tăm hơi đâu.”

“Huynh đoán xem y sẽ tới đâu?” Ngu Quân Duệ một khắc cũng không muốn ngừng, hắn phải tìm người ngay tức khắc.

“Huynh vội vã tìm huynh ấy làm gì?” Trình hạo khó hiểu hỏi.

“Không thấy Tố Tố đâu, rất có thể đang ở cùng y.”

“Ở cùng cũng chẳng sao, theo nhận định của ta về Tố Tố nhà huynh, sẽ không làm ẩu với người khác đâu mà.” Trình Hạo không cho là đúng, kéo chăn định ngủ tiếp.

“Đừng ngủ, tìm người giúp ta đã.” Ngu Quân Duệ kéo Trình Hạo xuống đất.

“Đi đâu mà tìm chứ?” Trình Hạo vừa ngáp vừa trả lời: “Đại ca ta ấy à, thoạt nhìn thì tình bằng hữu khá tốt, nhưng thực ra bên trong chẳng có gì, không bạn không bè, người lui tới cũng toàn triều thần, nay có chuyện như thế, huynh ấy sẽ không tới nhà ai đâu.”

Trình Sâm qua lại cũng đâu chỉ có triều thần, hai mắt Ngu Quân Duệ tỏa sáng, mỗi ngày Tân thúc và Tân thẩm đều tới nhà hỗ trợ, chỉ hôm nay không tới, nhất định là Trình Sâm đang ở chỗ họ.

Nhưng, hắn cũng không biết chỗ ở của vợ chồng họ.

“Nàng ấy thế mà ác với ta như thế! Nếu không phải hôm nay hoàng thượng nhớ ân tình xưa, giờ ta đã là một thi thể...” Trình Sâm thì thào kể, dung nhan tái nhợt đỏ ửng bất thường, ngón tay trắng như băng tuyết hơ trên chậu than rừng rực lửa.

Diệp Tố Huân im lặng, Trình Sâm mà nàng biết, dù là chật vật hay đoan trang ngay thẳng, vĩnh viễn là trích tiên bình tĩnh, trong trẻo mà lạnh lùng, tựa như không có gì khiến y phiền hà.

Yêu, thật sự làm cho con người ta mất đi tự tin và tự tôn - những bản tính tối thiểu nhất của mỗi người.

Giờ Ngọ, nghe thấy tiếng động dưới nhà bếp, trong lòng Diệp Tố Huân chỉ toàn đau khổ, Ngu Quân Duệ bằng lòng buông bỏ tất cả vì nàng, thậm chí ngay cả chuyện “nam nhân tránh xa bếp núc”, hắn cũng chưa từng để ý.

Nỗi lòng băn khoăn xoắn xuýt, trong lúc nhất thời không biết phải đối diện với ánh mắt trông mong của Ngu Quân Duệ thế nào, Diệp

Tố Huân hốt hoảng ra khỏi tiểu viện, trên đường lại gặp Trình Sâm đang thất hồn lạc phách, lúc ấy y giữ chặt tay áo nàng, đột nhiên liền khóc như mưa, sau đó, y kéo nàng tới nhà của Tân thúc Tân thẩm, kể không ngừng, y nói y không thèm để ý tiền đồ, không thèm quan tâm có thể sống hay không, nhưng y để trong lòng chuyện Hoa Ẩn Dật bỏ mặc y.

“Trong mắt nàng chỉ có Ngu Quân Diệp, ta là gì không quan trọng!”

“Bà ấy vẫn là một người mẹ.” Diệp Tố Huân thở dài: “Huynh không nên hủy tiền đồ của Quân Diệp ca ca, đứa bé là điểm mấu chốt không thể chạm vào, là ranh giới cuối cùng của một mẫu thân.”

“Nhưng mà, Ngu Quân Diệp càng hăng hái tranh giành, nàng lại càng để ý Ngu Quân Diệp.” Trình Sâm ngừng lẩm bẩm.

“Cho dù Quân Diệp ca ca không nổi bật trên con đường làm quan, cả đời tầm thường thuận theo tự nhiên, Hoa phu nhân vẫn để ý tới huynh ấy.” Diệp Tố Huân lắc đầu, nói: “Trình Sâm, bước này của huynh sai rồi tinh rồi mù, nếu huynh tiến cử hiền tài là Quân Diệp ca ca trước mặt hoàng thượng, Hoa phu nhân sẽ cảm thấy áy náy, nói không chừng...”

Yêu ai yêu cả đường đi lối về! Vì sao y không hiểu đạo lí này? Diệp Tố Huân thầm nhủ: Giống Quân Duệ ca ca kìa, mình quan tâm người nhà, huynh ấy liền chú ý người nhà mình, huynh ấy chưa ở chung với phụ thân, không thể nói cảm tình nông hay sâu nhưng chỉ vì đó là phụ thân mình, liền nghĩ mọi cách cứu phụ thân ra. Phụ thân huynh ấy thích mẫu thân nàng, nhưng vẫn vì mình, mang mẫu thân rời khỏi.

Diệp Tố Huân so sánh Ngu Quân Duệ và Trình Sâm trong lòng xong càng thêm rối loạn.

Két... Cửa phòng mở ra, Tân thẩm mở cửa bước vào, một cơn gió lạnh ập vào, ánh nến lắc lư vài cái rồi tắt ngấm.

Ánh sáng chiếu vào phòng, trời sáng rồi, họ thế mà ngồi trước chậu than cả một đêm.

“Trình công tử, Tố Huân tiểu thư, ta đã làm điểm tâm, hai người mau tới ăn thôi.”

Ngồi cả đêm, chân cũng tê rần hết, Diệp Tố Huân lảo đảo một cái, may mà Tân thẩm nhanh mắt đỡ nàng, cười nói: “Nếu nhị thiếu gia ở đây, chắc chắn sẽ xoa bóp chân cho cô nương.”

Trình Sâm nghe vậy mới hoàn hồn trong những cảm xúc căm uất của mình, nhìn Diệp Tố Huân, nhận ra hốc mắt nàng sưng đỏ, có lẽ đêm qua cũng khóc khá lâu. Chợt nhớ tới hôm qua Diệp Tố Huân không quay lại, thậm chí còn không yêu cầu quay về nhà, liền sinh nghi.

“Tố Huân, muội và Quân Duệ xảy ra chuyện gì ư?”

Diệp Tố Huân lắc đầu, nước mắt suýt chút nữa tuôn ra, nàng và Ngu Quân Duệ, nếu xảy ra chuyện gì còn may, tối thiểu vẫn có thể nghĩ cách giải quyết, nhưng đây lại là chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, sức người khó đổi.

“Có phải muội chia tay với Ngu Quân Duệ rồi không?” Trình Sâm hỏi.

Chia tay? Có không? Diệp Tố Huân cũng không biết, nghĩ đến phải cách xa hắn, tim lại nhói tới nao lòng, không bằng lòng chia cách. Nếu không xa rời nhau, đủ loại chuyện kiếp trước, lại không thể không buông tay.

Cháo Tân thẩm nấu rất thơm, vừa thanh đạm lại ngon miệng, ngày trước Diệp Tố Huân cực kì thèm ăn, nhưng nay lại không cảm nhận được chút mùi vị, tay cầm thìa múc mãi vẫn chưa ăn.

“Tố Huân, hay là chúng ta giả thành thân đi?” Lời Trình Sâm lạ thường.

“Giả thành thân ư?”

“Ừm, chẳng phải muội tức giận Ngu Quân Duệ sao? Muội giả thành thân với ta, để Ngu Quân Duệ hiểu lầm chúng ta không trong sạch nữa, nếu huynh ta có thể không so đo, mặc kệ huynh ta đã làm nên chuyện gì, muội cũng sẽ tha thứ hết, được không?”

“Huynh muốn lấy chuyện này kích thích Hoa phu nhân à? Nếu bà ấy yêu huynh, sau khi nghe nói huynh thành thân, ắt sẽ hồi tâm chuyển ý ư?” Diệp Tố Huân tiếp lời, mắt hơi trừng ra, không phải vì ý nghĩ kì lạ giả thành thân của Trình Sâm mà là vì Hoa phu nhân đã tố giác thân thế của y trước mặt người khác, hại y suýt chút xuống hoàng tuyền, vậy mà y còn nghĩ vãn hồi tình duyên với Hoa phu nhân.

“Ừ, ta không tin, trong lòng Tuyết Nghi ta chẳng là cái thá gì.”

“Nếu Hoa phu nhân biết ta và huynh thành thân, chỉ e càng cách huynh xa hơn thôi.”

Diệp Tố Huân cũng không cho rằng Hoa phu nhân bị kích động sẽ đổi thái độ với Trình Sâm, dù bà ấy có thích Trình Sâm đi chăng nữa thì tuổi tác hai người vẫn còn đó, muốn Ngu Quân Diệp nhận một người chỉ lớn hơn y có một tuổi là cha dượng, ai mà chịu nổi!

“Cho dù có cách ta xa nữa, ta cũng phải thử một lần chứ?” Trình Sâm nghiến răng, y tính tìm đường sống trong cõi chết, nếu Hoa Ẩn Dật không thèm chú ý tới y, y sẽ cứ thế mà buông tay.

“Tuy vậy, chỉ có hai ta biết là giả, nhưng người ngoài không biết, ừm, mặc dù sau này chúng ta bằng lòng nhưng mà miệng lưỡi người đời đáng sợ...”

“Ta không sợ miệng lưỡi thiên hạ, dù sao tiền đồ cũng chẳng còn gì, thân thế như vậy, cuộc đời này đã vô duyên trên quan lộ, nếu có thể làm bạn với Tuyết Nghi, mấy lời đồn linh tinh thì đã sao? Nhưng muội với Ngu Quân Duệ lại khác, theo kế hoạch của ta, chúng ta không cần làm nghi thức thành thân gì cả, muội cứ biến mất vài ngày, sau đó, sơ búi tóc của phụ nhân, cài bông hồng lên tóc, chúng ta mặc xiêm y đỏ thêu hoa văn giống nhau, đi đi lại lại trước mặt họ...”

Quân Duệ ca ca sẽ không thay lòng, Diệp Tố Huân thầm nghĩ, lần trước nàng bị Lưu Uyển Ngọc hãm hại, lại bị Trình phu nhân hạ thuốc mất kí ức, mất tích nhiều ngày như vậy, Ngu Quân Duệ còn cho rằng nàng bị bắt vào thanh lâu, vẫn không chán ghét nàng.

Diệp Tố Huân suy nghĩ rất nhiều, trong đầu chợt sáng hẳn lên, chuyện kiếp trước sức người không thể thay đổi, giờ chi bằng bỏ qua, cứ theo đề nghị của Trình Sâm, dò xét hắn lần cuối.

Trình Sâm nói ba ngày sau mới xuất hiện, cũng không cho vợ chồng Tân thúc tới tiểu viện của Ngu Quân Duệ nữa.

Ngày đầu tiên Diệp Tố Huân ngồi cạnh chậu than cùng y, hai người ai nấy một tâm sự, đều im lặng không nói gì. Ngày thứ hai Diệp Tố Huân có chút ngồi không yên, nhớ tới khi đó mình mất tích, gặp lại Ngu Quân Duệ trong núi Huyền Không thì bộ dạng hắn rất võ vàng, không biết hai ngày qua hắn đã gấp gáp như thế nào? Hắn có khỏe không? Cứ nghĩ tới hắn sẽ sốt sắng đi tìm mình, nàng lại thấy bất an, mặt ghế đang ngồi bỗng trở thành nồi sắt nung, nhiệt độ nóng bỏng khiến người khác khó chịu không thôi.

“Muội nhớ Ngu Quân Duệ lắm à?” Trình Sâm hỏi yếu ớt.

“Ừm, ta sợ huynh ấy lo lắng.”

“Không biết Tuyết Nghi có nhớ ta giống muội nhớ Ngu Quân Duệ không?” Trình Sâm than nhẹ một tiếng, đứng lên rời đi.

Ngu Quân Duệ chờ cả ngày trong tiểu viện cũng không thấy Tân thúc Tân thẩm tới, hai ngày nay như ruồi mất đầu, bôn ba khắp nơi trong Giang Ninh. Tân thúc Tân thẩm có thể tới chỗ họ giúp đã, chắc hẳn gia cảnh cũng thường thường. Ngu Quân Duệ bỏ qua những nhà giàu có, chỉ tìm ở khu ở của người dân.

Trình Sâm mở cửa viện ra, nhác thấy Ngu Quân Duệ đang hỏi thăm ở cách đó không xa, y vội lui về, đóng sầm cửa lại, nhanh chóng cài then vào.

Y đã dặn Tân thúc Tân thẩm, bảo họ nhắc nhở hàng xóm, nếu có người dò xét họ chỉ nói không biết, nếu Ngu Quân Duệ gõ cửa, chỉ

cần mình không mở, chắc chắn hắn không thể chạm mặt Diệp Tố Huân được.

Tiếng đập cửa không vang lên mà thay vào đó là tiếng lê bước như đang kéo vật nặng, càng đi càng xa, theo thời gian trôi qua ngày càng mơ hồ, cuối cùng chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Ngu Quân Duệ đi rồi! Suy nghĩ ấy khiến Trình Sâm mừng rỡ một phen, cùng với nó là một cảm xúc không rõ tên: nếu giờ mình đi tìm Tuyết Nghi thì sao?

Diệp Tố Huân đang bận lòng về Ngu Quân Duệ, nếu lúc này gặp hắn, chỉ e sẽ cùng về với Ngu Quân Duệ, không chịu giả thành thân với mình nữa.

Trình Sâm tựa vào ván cửa, trong đầu đấn đo kịch liệt, vừa liếc thoáng qua, y đã không nhận ra Ngu Quân Duệ của ngày trước nữa, Ngu Quân Duệ mà y quen cơ thể cao dong dỏng, lưng như cán bút, bất cứ lúc nào cũng thong dong hờ hững, lạnh lùng bễ nghễ. Ngu Quân Duệ ban nãy, lưng hơi còng xuống, nở nụ cười hèn mọn...

Một con quạ bay trên trời kêu quang quác khiến người ta rợn người, màn trời độc một màu xám tro, Ngu Quân Duệ giống như âm hồn phiêu đãng, máy móc lặp lại câu hỏi: “Cho hỏi đại thẩm đã từng gặp vị cô nương này chưa? Đại thẩm biết vợ chồng này chứ?”

Lại bị một cái lắc đầu không biết đả kích, một tay Ngu Quân Duệ chống lên vách tường, rồi mệt mỏi dựa vào. Mải bôn ba tìm mấy ngày liên tiếp chưa nghỉ ngơi, hai chân của hắn nặng như chì, con mắt thâm thúy đỏ hằn tia máu.

Gió lạnh gào thét, càn quét lá rụng và bụi đất quay cuồng, chúng bay về phía chân trời không ai biết, gió lạnh đem theo cát xông vào cổ họng, cứ mỗi một lần nói là một lần giằng co với đao cùn trong cổ họng.

Đây là căn nhà cuối cùng trong ngõ nhỏ này rồi, vừa rồi những người xung quanh đều nói chưa từng gặp Tố Tố, nhìn tranh vẽ Tân thúc Tân thẩm cũng nói chưa từng thấy. Tay Ngu Quân Duệ đặt trên ván cửa, nhưng vẫn chậm chạp không chịu gõ.

Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, cách một tấm ván gỗ, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của Ngu Quân Duệ, thậm chí còn cảm nhận được cả sự tuyệt vọng đau thương của hắn, Trình Sâm vừa giữ cửa vừa run rẩy dữ dội.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Trình Sâm bất ngờ kéo cửa viện ra, phía xa xa, bóng Ngu Quân Duệ vừa mới bước vào khúc rẽ. Trình Sâm mấp máy môi, hít một hơi thật sâu, đuổi theo hắn.

“Trình Sâm, huynh vừa đi đâu thế?” Diệp Tố Huân lật than trong chậu, thuận miệng hỏi.

Không có ai đáp lại, bên tai vang lên tiếng thở dốc dồn dập, cặp giày màu tím đập vào mắt, không đúng, Trình Sâm toàn thân là màu trắng, vì sao giờ lại thấy màu tím? Dưới ánh sáng heo hắt, nàng tờ mờ thấy dáng người kiện tráng, đường cong rõ ràng, chân thon rắn chắc, vòng eo hữu lực, Diệp Tố Huân sửng sốt, không tài nào tin tưởng, nhưng cơ thể lại run rẩy khó nén, sau một lúc, mới chậm rãi ngẩng đầu.

Nàng đứng phắt dậy, vẻn vẹn ba ngày không gặp, Ngu Quân Duệ gầy đi nhiều lắm, cằm hắn nhọn hoắt, râu ria che phủ cả môi.

Diệp Tố Huân chậm rãi đưa tay xoa xoa, gai góc, cương cứng nưng lại khiến người ta an tâm khác thường.

“Quân Duệ ca ca...”

“Tố Tố...”

Không biết ai nói trước, cũng chẳng hay ai bước tới trước, hai người ôm nhau sít sao.

“Tố Tố, tha thứ cho huynh, đừng rời bỏ huynh, được không?”

Diệp Tố Huân không nói gì, nàng nhón chân, đôi môi ấm áp run rẩy áp trên bờ môi rạn nứt vì lạnh của Ngu Quân Duệ.

Ráng chiều rực rỡ đỏ tươi, tiếng tim đập liên hồi như âm thanh nổ vang của pháo, trong không khí rét lạnh như thoang thoảng hương rượu nồng say lòng người. Trải qua hai đời người, họ ôm chặt nhau, nước mắt chua xót trút xuống, rồi dần hòa vào một chỗ.

Đôi môi kề cạnh lạnh buốt, cũng không biết Quân Duệ ca ca đã bôn ba trong gió rét bao lâu, Diệp Tố Huân đau lòng ngậm lấy, nhẹ nhàng thè lưỡi liếm cọ xát, dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình bão hòa nó.

Tố Tố tha thứ cho mình rồi! Ngu Quân Duệ rốt cuộc cũng có thể bỏ suy nghĩ lo lắng xuống, cánh tay sắt ôm vòng eo nhỏ xinh ngày càng siết hơn. Ôm cơ thể mềm mại đã mong mỏi bấy lâu, người Ngu Quân Duệ dần nổi phản ứng, gậy gộc cứng rắn bỗng đứng thẳng lên giữa hai cơ thể đang quấn quýt, đại điêu tiếp xúc đòi hỏi biểu đạt dục vọng chân thật của chủ nhân nó, đủ nóng để đánh tan phòng tuyến vốn tan rã của Diệp Tố Huân.

Tay Ngu Quân Duệ buông lỏng eo của Diệp Tố Huân, khát khao chạy dọc trên lưng nàng, Diệp Tố Huân mềm mại thuận theo, dựa vào người hắn, khẽ rên rỉ, nụ hôn nồng nhiệt triền miên, nhiệt độ nóng dần lên, cơ thể Diệp Tố Huân nhũn ra, không thể đứng vững, Ngu Quân Duệ muốn thò tay vào trong áo, phủ lên da thịt ấm áp kia, lại sợ bàn tay băng của mình làm Diệp Tố Huân bị lạnh.

Lửa trong chậu than kêu tách một tiếng giòn tan, đánh thức hai con người đang trầm mê phục hồi lại tinh thần, Diệp Tố Huân nóng nảy đến đỏ bừng cả mặt, hai người đang ở trong nhà người khác, thậm chí còn ở chính sảnh đó!

Khẽ đẩy Ngu Quân Duệ ra, nhìn vẻ mặt đầy mệt nhọc của hắn, Diệp Tố Huân xót cả lòng, hạ giọng nói: “Quân Duệ ca ca, muội lấy nước ấm cho huynh lau mặt đã.”

“Chúng ta về nhà đi.” Ngu Quân Duệ nắm cổ tay Diệp Tố Huân, lẳng lặng nhìn, hắn sợ nếu mình nháy mắt một cái, Diệp Tố Huân đã chẳng còn tăm hơi.

“Được, muội nói mấy lời với Trình Sâm đã.”

“Còn gì phải nói với hắn chứ?” Lòng Ngu Quân Duệ rơi xuống đáy cốc.

“Giấm chua.” Đẩy nhẹ hắn một cái, Diệp Tố Huân chậm rãi kể lại kế hoạch giả thành thân để kích thích Hoa Ẩn Dật.

“Hoa phu nhân đã đối xử với hắn ta như thế mà hắn còn nghĩ đến việc ở cùng nhau? Vạch trần thân thế của hắn có khác gì đưa hắn lên đài hành hình đâu chứ.” Ngu Quân Duệ ngạc nhiên không thôi.

Lấn vào tình cảm, có lẽ chính là chấp mê bất ngộ như thế! Diệp Tố Huân than nhẹ, nói: “Quân Duệ ca ca, muội nghĩ, hay cứ giúp huynh ấy một lần này? Nếu Hoa phu nhân không quan tâm huynh ấy, thì để huynh ấy hết hi vọng cũng là chuyện tốt.”

“Ừm, được.” Ngu Quân Duệ đồng ý, thầm nhủ, tốt nhất là có thể kích thích Hoa phu nhân, hắn vẫn lo lắng về Trình Sâm, chỉ sợ y thích Tố Tố của mình.

Gió lạnh thấu xương dường như bị biến đổi, dịu dàng thắm thiết, tảng đá bự đè trong lòng cuối cùng đã biến mất sau khi khiến mình đầy thương tích, Ngu Quân Duệ cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

“Vui lắm hả?” Nhìn hắn cười đến khóe mắt khóe môi đều biến dạng, Diệp Tố Huân kiễng chân ghé vào tai hắn, cười khẽ hỏi: “Vui gì chứ?”

“Vui vì đêm nay nó không cần trông phòng một mình nữa.” Ngu Quân Duệ cười xấu xa, tay che lại, tay vụng trộm chỉ chỉ bộ phận trong khố.

“Đây chính là đường cái đấy.” Diệp Tố Huân lấy tay che mặt xấu hổ: “Quân Duệ ca ca, trong đầu huynh toàn cái gì vậy?”

“Toàn là muội thôi!” Ngu Quân Duệ ủy khuất không thôi, bình tĩnh nghiêm mặt nói: “Tố tố, lại không tìm thấy muội lần nữa, ta sẽ điên mất, không được, ta phải làm một cái đai lưng thật dài, buộc muội vào cạnh ta, hai chúng ta đi đến đâu cũng không cách xa nhau.”

“Đồ ngốc, sau này sẽ không xa huynh nữa.” Diệp Tố Huân nghẹn ngào, nước mắt đong đầy như muốn rơi xuống.

Căn nhà quen thuộc vẫn ấm áp như thế, Ngu Quân Duệ đốt than, kéo Diệp Tố Huân ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng ma sát mặt nàng, hai người ngơ ngẩn nhìn nhau, thật lâu sau, Diệp Tố Huân nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay huynh ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Vậy mau đi nấu cơm.”

“Được, ăn no xong mới có sức lực.”

“Quân Duệ ca ca, hai đêm nay nó có nhớ muội không?” Diệp Tố Huân bắt được đại điêu, giọng nói ngọt ngào lạ thường.

Ngu Quân Duệ nào chịu được nàng vừa trêu vừa hành động, tái sinh đã khiến hắn hạnh phúc váng đầu, Diệp Tố Huân nhiệt tình như vậy khiến hắn không muốn nhịn nữa, mà thực ra hắn cũng chẳng muốn nhịn.

Bổ nhào người lên giường, màn che bằng gấm lập tức che khuất hai cơ thể rực lửa.

Từng nụ hôn cháy bỏng đốt máu chảy nhanh hơn, xiêm y rơi xuống đất từng cái từng cái, bên dưới tấm chăn hoa gấm, hai cơ thể trần truồng ma sát nhau, dán vào nhau chặt chẽ không kẽ hở, dường như muốn hòa tan người mình vào cơ thể đối phương.

“Quân Duệ ca ca...”

“Ừ.”

“Muội không thở nổi...A”

“...”

Môi lưỡi nóng rực rời khỏi bờ môi Diệp Tố Huân, trượt xuống, đáp ở xương quai xanh, giao quanh chỗ lõm xuống, Diệp Tố Huân thẳng người, ngẩng cổ thở dốc.

Đầu lưỡi nọ lại chậm rãi đi xuống, ngậm lấy vật đỏ hồng, cắn nhẹ, rồi thè lưỡi liếm, cắn nó sưng lên lại dùng đầu lưỡi chơi đùa, Diệp Tố Huân tê dại, không nhịn được khẽ hô, Ngu Quân Duệ nghe

tiếng ngâm nga kiều mị, càng kịch liệt thở dốc, một bàn tay lần mò trên người Diệp Tố Huân một lúc, đi vào chà xát giữa bụi cỏ.

Mới vuốt ve mấy cái, Diệp Tố Huân hốt hoảng, cây gậy nóng bỏng cứng rắn đã chống ở cửa huyệt, nàng run lên từng hồi, nhớ đến côn sắt thô cứng, có chút sợ hãi cảm giác đau đớn khi bị nó đâm vào.

“Tố Tố ngoan, đừng sợ, ta chậm một chút.” Cảm thấy nàng cứng nhắc, Ngu Quân Duệ ngẩng đầu hôn khóe môi nàng, dịu dàng vuốt ve, tên đã lên dây nhưng lại ẩn nhẫn không bắn, chỉ không nhanh không chậm đẩy, đợi chỗ đó nước chảy mãnh liệt, mới chậm rãi chen đỉnh vào.

Nơi đó của Diệp Tố Huân đã chảy rất nhiều nước, động tình không thôi, thấy phần đầu đi vào không đau nhức thì bất giác vặn vẹo eo nhỏ, cây gậy của Ngu Quân Duệ bị huyệt non hết hút rồi cắn, hắn không nhịn được, dùng sức đâm vào, thoáng cái, cự long đã đạt đến nơi sâu nhất, Diệp Tố Huân đau đớn thét lên một tiếng, khóc lóc đánh Ngu Quân Duệ: “Tự nhiên biến to như vậy làm cái gì...”

Chuyện trở nên lớn hơn này không phải Ngu Quân Duệ có thể khống chế, hắn gắng sức dừng lại, không dám để đại điêu làm ra hành động thiếu suy nghĩ, cúi đầu mút vành tai rồi chuyển xuống cần cổ duyên dáng, bàn tay lớn cũng chẳng hề nhàn rỗi, trái phải day day hai hạt đỏ hồng đứng thẳng.

Tê dại như cơn sóng trào lên từ mỗi nơi hắn chạm vào, quấy nhiễu cơ thể, đau đớn nơi giao hợp giữa hoa tâm và côn gậy lại bùng lên một ngọn lửa không tên. Dù thứ đó đã dừng lại, bất động nhưng đau đớn nào có thể tiêu tan, thực tế là có làm gì cũng bị đau,

Diệp Tố Huân không chịu nổi kêu lên: “Quân Duệ ca ca, khó chịu, bảo nó động đi mà.”

Ngu Quân Duệ cũng đến mức khó chịu, nghe Diệp Tố Huân nói vậy, trong lòng nghĩ vừa nãy mỗi lần động đều bị đau, nhưng không do dự, nhẹ nhàng rút ra chọc vào.

Trong đau đớn, dường như cũng có tư vị tiêu hồn thực cốt, theo tiết tấu ra vào của cự xử nọ, trong hoa đạo ngày càng ướt át trơn trượt, sau chốc lát, thậm chí còn có tiếng nước bạch bạch vang lên.

Đau đớn dần biến mất, thay vào đó là tê dại nóng bỏng, Diệp Tố Huân mơ mơ màng màng vòng hai chân lên lưng Ngu Quân Duệ, uốn éo đón ý nói hùa, miệng bắt đầu bật thốt những tiếng rên rỉ yêu kiều. Ngu Quân Duệ thấy nàng có hứng, càng thêm ra sức, giữ phần eo mềm oặt của nàng, liều mạng hung ác thúc vào, Diệp Tố Huân sau khi chịu đựng trên dưới trăm cái liền mặc hắn làm gì thì làm.

Da thịt mềm mại co rút ạnh mẽ, Ngu Quân Duệ thở gấp không thôi, nếu là dĩ vãng, chỉ chưa làm ba ngày, giờ đã tiết. Nào ngờ sau khi ngâm ôn tuyền trên Mi Sơn, đại điêu cũng được thay đổi bộ xương mới, ngay cả hút khí nhẫn nại hắn cũng không cần, nó vô cùng dũng mãnh, tinh lực dồi dào, không làm hơn nửa canh giờ tuyệt không mềm.

Hai người êm ái dao động, Diệp Tố Huân lại trải qua cảm giác rơi từ đám mây xuống đất, hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu, mềm nhũn tùy Ngu Quân Duệ lật qua lật lại, khi thì bất chợt chạy nước rút ở chính diện, lúc đột ngột mãnh liệt thúc vào từ phía sau lưng, eo và đầu gối bủn rủn đương không còn sức thừa nhận, Ngu Quân Duệ gầm lên một tiếng, dịch thể nóng bỏng phun ra, lần cá nước thân mật này mới được tính là ngừng.

Cảm giác tê tê lan khắp người, Diệp Tố Huân thoải mái không nói thành lời, trầm thấp rên rỉ một tiếng, mơ mơ màng màng ngủ, dường như cảm giác được Ngu Quân Duệ xuống giường rồi quay lại không lâu sau đó, ôm nàng đặt vào thùng tắm, vừa vuốt ve xoa nắn vừa lau rửa cho nàng.

Chìm vào hôn mê lại cảm nhận được lửa đang bén dần, hai hạt đỏ hồng bị ma sát, ngứa ngáy hết sức, phía dưới lại nóng dần lên...

Ngu Quân Duệ vốn sợ Diệp Tố Huân không ngủ được vì mồ hôi dính lên người, mới nấu nước ôm nàng tắm rửa, cũng không có ý lại tới thêm một lần, lúc này nghe thấy nàng nhỏ giọng rên rỉ còn mang theo ngái ngủ, gò má như trái đào, tư dung mỹ lệ, yêu kiều không nói nên lời, đại điêu vừa được làm lạnh lại không đứng yên.

“Tố Tố, lại tới một lần nữa nhé?” Ngu Quân Duệ nhỏ giọng xin chỉ thị.

Diệp Tố Huân chậm rãi tỉnh lại, đưa tay với tới sờ, đại điêu kia đã chuẩn bị chờ phát động, quá thô to, tràn đầy sinh lực nảy lên trong tay nàng, trong huyệt bất giác càng ngứa hơn, nước ấm trong thùng tắm thấm vào da thịt, thật sảng khoái, miệng nàng ngâm nga, hai chân hơi động đậy, Ngu Quân Duệ hiểu ý, ôm lấy nàng, tại ngay trong thùng tắm, hai chân họ giao nhau, giúp đỡ cây gậy nọ tiến vào.

Phía dưới nơi thân mật chậm rãi nóng lên do cọ xát, bên trên mặt đối mặt dịu dàng cọ cọ lẫn nhau.

Diệp Tố Huân hạ giọng gọi một tiếng: “Quân Duệ ca ca...”

“Tố Tố nghe lời nào...”

“Râu mép của huynh chọc mặt muội đau quá!”

“Ngày mai huynh cạo sạch ngay.”

“Muội muốn huynh cạo ngay bây giờ...” Diệp Tố Huân chơi xỏ lá.

Dưới đáy đang kết hợp, Ngu Quân Duệ sao có thể bỏ nổi, nhìn xung quanh một lượt, cầm trường bao trên đất, hất lên khung bình phong, một cái kéo đã vào trong tay hắn.

Diệp Tố Huân nghe thấy tiếng xoạch xoạch, trợn mắt nhìn rồi bật cười ngặt nghẽo.

“Quân Duệ ca ca, cạo râu bằng kéo, xưa nay chưa từng có ai làm đâu đấy.”

“Chúng ta lại làm thêm một chuyện càng chưa từng ai làm nhé.” Ngu Quân Duệ cười xấu xa, hạ kéo xuống nước....

“A!” Diệp Tố Huân sợ hãi thét lên, Ngu Quân Duệ cầm kéo cạo lông ở chỗ đó của nàng! Không thấy biết cạo thế nào? Đã cạo rồi, đại điêu kia còn không ngừng thúc vào. Lỡ tay một cái, cái kéo kia đâm vào bụng mình có phải đau lắm không? Hoặc là cắt một cái ở đại điêu, nó có thể bị tàn phế không?

Trong đầu Diệp Tố Huân suy nghĩ khá nhiều, cơ thể cứng ngắc vì hoảng sợ, lại phát hiện ngoài dự liệu, rằng kinh sợ như thế càng khiến nơi gắn kết tê dại thoải mái hơn.

Ngu Quân Duệ chọc Diệp Tố Huân cuống cuồng một lúc, bản thân dù bận vẫn thong thả, tay trái lôi kéo nhổ lông Diệp Tố Huân, tay phải nắm kéo, di động, linh hoạt khua tay, tùy ý làm bậy, vô cùng kiên nhẫn cạo sạch.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thế Sự Khó Đoán

Ngu Quân Duệ đồng ý để Diệp Tố Huân giúp đỡ Trình Sâm dò xét Hoa phu nhân, hai người tạm thời không lộ diện, Ngu Diệu Sùng xưa nay chẳng hề để ý bọn họ, cũng không nhận ra đã mấy ngày Ngu Quân Duệ chưa về nhà, hiện tại ông ta còn đang căm uất: Lưu Uyển Ngọc sảy thai rồi, cái thai là một đứa bé trai đã thành hình, đó là con của ông ta!

Lưu thị cũng hối đứt ruột, mấy ngày nay bà ta bị tẩu tử chỉ trán mắng mỏ nhiều lần, bà ta hơi hối hận, ngày ấy phát hiện Lưu Uyển Ngọc có máu sau khi sai người cứu cô ả từ dưới nước lên, thì không nên đưa tới Trình gia mà phải tranh thủ thời gian mời huynh trưởng đến cứu mới phải đạo.

Ngày ấy, Lưu Uyển Ngọc bị đưa đến Trình gia, Trình phu nhân vốn muốn bắt thóp cô ả, thấy khuôn mặt Lưu Uyển Ngọc trắng bệch, hỏi thì biết cô ả mới về từ Ngu phủ, liền châm chọc khiêu khích một trận.

Trước khi rơi xuống nước, Lưu Uyển Ngọc thấy Ngu Quân Duệ và Diệp Tố Huân huynh huynh muội muội, sau đó Diệp Tố Huân ầm ĩ một trận với Ngu Quân Duệ, nhưng cô ả không biết, trong lòng lửa giận khó dập, lại thêm Trình phu nhân buông lời nhục nhã, nhất thời bụng đau như xoắn lại, muốn sai a hoàn đi mời phụ thân mình, Trình phu nhân thấy cô ả có dấu hiệu sảy thai, dĩ nhiên không đồng ý, trái lại càng lớn tiếng chửi rủa. Trình Phủ biết Lưu Uyển Ngọc tới Ngu

phủ, trong lòng không thoải mái, cũng không giúp Lưu Uyển Ngọc nữa.

Lưu Uyển Ngọc xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, người run lên một cái, nhào người lên định đập Trình phu nhân.

“Phản rồi à!” Trình phu nhân nghiêng người, tránh khỏi Lưu Uyển Ngọc, lớn tiếng mắng: “Con tiện nhân này! Dám ra tay đánh ta?”

Trình phu nhân khoát tay ra lệnh, người hầu trong nhà họ Trình tiến lên giữ Lưu Uyển Ngọc không cho nhúc nhích, từng cú đấm, đá không ngừng rơi xuống người cô ả.

Lưu Uyển Ngọc bị nhiễm lạnh sau khi rơi xuống nước, lại thêm không khống chế được cảm xúc, hơn nữa còn bị đánh, bụng đau đớn như bị người rạch ra, chỉ trong nháy mắt, phía dưới máu tuôn như nước.

Đứa bé không còn, Lưu Uyển Ngọc vốn có thể mượn chuyện này khiến Trình Phủ thương tiếc, sửa trị Trình phu nhân, ai ngờ Trình phu nhân cũng chẳng phải loại người hiền lành, thấy khối thịt bị sảy đã được khá nhiều tháng, tức thì sai người mời đại phu trong y quán tới, đến lúc này, hài tử Lưu Uyển Ngọc mang trong bụng là của Ngu Diệu Sùng không thể giấu diếm nổi nữa.

“Lão gia, ả đàn bà này rõ ràng mang dòng giống Ngu gia, lại lừa gạt chúng ta vào cửa nhà họ Trình, thật vô liêm sỉ, ai biết sau này ả ta còn làm gì xấu mặt Trình gia ta nữa, tuyệt không thể giữ lại.”

Lưu Uyển Ngọc trẻ trung lại xinh đẹp, thủ đoạn phong phú, sau này chỉ e sẽ leo lên đầu mình ngồi, Trình phu nhân ép sát từng bước, muốn mượn cớ này đuổi Lưu Uyển Ngọc ra khỏi cửa.

Đã mang dã chủng, lại năm lần bảy lượt bịp bợm, hôm nay còn chạy tới Ngu gia, chắc lại về phóng đãng với Ngu Diệu Sùng hoặc Ngu Quân Duệ, Trình Phủ tuy tham luyến sắc đẹp nhưng lần này để mặc Trình phu nhân bới móc, ông ta cũng lựa chọn xem nhẹ và vứt bỏ Lưu Uyển Ngọc.

“Trình Phủ, nữ nhi ta nhất thời không tuân thủ phẩm hạnh con gái, nhưng cũng đã vào cửa nhà họ Trình, mong rằng ông cho nó một cơ hội.” Lưu phụ chạy tới kịp, nhưng không muốn đón Lưu Uyển Ngọc quay về nhà ngay lúc này, muốn đón, cũng phải đón khi không xảy ra chuyện, cần thời gian để kiếm cớ, tìm bậc thang, giữ được mặt mũi mới đón về.

Trình phu nhân sao chịu bỏ qua như thế, lớn tiếng chế giễu: “Ông không muốn đón nữ nhi về cũng phải, theo lí mà nói, lệnh thiên kim sảy mất đứa bé của Ngu gia, dĩ nhiên sức khỏe cũng nên ở nhà họ Ngu chăm sóc mới đúng, A Tân, tới Ngu gia báo tin, sai người nhà đó tới mà đón di nương nhà mình về.”

Nếu Ngu gia chịu chăm sóc cho Lưu Uyển Ngọc, ắt không đưa người về Trình gia, Lưu phụ không tài nào tìm muội muội mình lí luận, chỉ có thể cố sức nói mấy câu có ích, xin Trình Phủ giữ lại nữ nhi mình.

Trình Phủ là người không có chủ ý, Trình phu nhân lại không nhường dù chỉ một bước, kiên trì muốn Lưu phụ mang Lưu Uyển Ngọc đi, còn tuyên cáo, sau này, Lưu Uyển Ngọc không phải thiếp thất Trình gia nữa.

“Trình phủ, tốt nhất ông đừng có hối hận.” Để lại những lời này, Lưu phụ hầm hầm mặt mang Lưu Uyển Ngọc đi.

“Phu nhân, lão Lưu có mấy phần tin tưởng củ hoàng thượng, chúng ta làm vậy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Lưu phụ và Lưu Uyển Ngọc đi rồi, Trình Phủ mới sợ hãi, xoa xoa tay đi qua đi lại, tức giận nói: “Nếu không phải Sâm Nhi gặp chuyện không may, dựa vào lòng tin tưởng trăm phần của hoàng thượng với nó, mười lão Lưu chúng ta cũng chẳng cần sợ, đều tại Hoa phu nhân, sao có thể bóc trần thân thế của Sâm Nhi ngay chỗ thái hậu chứ? Sáng nay bà tiến cung với bà ta, lúc ấy vì sao bà không ngăn bà ta lại?”

“Cản muội ấy ư?” Trình phu nhân cười lạnh, đáp: “Người nói ra thân phận của súc sinh kia, là ta.”

“Cái gì?” Trình Phủ trợn mắt há hốc mồm, sau hồi lâu thì gầm lên: “Phu nhân, sao bà hồ đồ như thế? Sâm Nhi được lòng hoàng thượng đến cỡ nào, theo quan sát của ta, Khương Lang có sụp xuống thì vị trí kia ắt là của Sâm Nhi, bà...bà! Đây có khác gì vứt sạch vinh hoa phú quý trong tương lai chứ?”

“Là vinh hoa phú quý, nhưng cũng không khác gì đặt một thanh đại đao lên cửa nhà họ Trình, nếu ta không tố cáo, sau này có lộ ra, cả Trình gia đều phải chôn cùng, ông có hiểu hay không?”

“Cứ cho là vậy, nhưng chuyện đã chôn vùi bao nhiêu năm như thế, còn ai biết?” Trình Phủ ấp úng.

“Biết đâu vào một ngày nào đó, chuyện cứ thế lộ ra ngoài, ai biết trước được.” Trình phu nhân đáp trả lạnh như băng.

“Vậy sao lại để Hoa phu nhân nói ra?” Trình Phủ khó hiểu.

Sao lại để Hoa Ẩn Dật vạch trần? Trình phu nhân cười như điên, dưới ánh nhìn khó hiểu của Trình Phủ, vọt ra khỏi đại sảnh.

Trình phu nhân chạy vào Mộc Tuyết Cư, nhìn bức vẽ Hoa Ẩn Dật treo trên tường, khóc òa.

Mặc dù không phải thân sinh của bà, thậm chí còn hận Trình Sâm, vì y mà con ruột của mình bị tráo đổi, chết trong đấu tranh ở cung đình. Nhưng dù không thương, dù hận thì Trình Sâm cũng là đứa trẻ nhỏ trưởng thành từng bước, ngày qua ngày dần trở thành thanh niên phong thái vượt bậc, hai mươi mốt năm qua, tuy bà lạnh nhạt y, nhưng Trình Sâm lại thừa nhận trong im lặng, với bà chỉ càng thêm kính cẩn, chưa từng bất hiếu, vạch trần thân thế của Trình Sâm cho người ngoài, đó là đâm một nhát dao vào nơi trí mạng của y.

Trình phu nhân đúng là muốn khiến Trình Sâm không còn đường sống, bởi vì, bà phát hiện tư tình của Trình Sâm và Hoa Ẩn Dật.

Trình phu nhân không ngờ rằng, ý muốn bảo vệ Trình Sâm của hoàng đế lại đến nước này, Thái hậu đã có ý ban chết, thế mà hoàng đế lại nói: Nếu ban chết cho Trình Sâm thì ban luôn cho Hoàng đế ta đây một ly rượu độc.

Trình Sâm đã không thể chết, vậy chỉ có thể làm y hết hi vọng, Trình phu nhân bảo Hoa Ẩn Dật nói với bên ngoài, rằng chính bà nói ra thân thế của Trình Sâm.

“Thu Tuyền, muội không đồng ý đâu. Nếu Trình Sâm nghe tin muội bóc trần thân thế của y, thương tổn tạo nên cho y quá lớn rồi.”

“Tuyết Nghi, tỷ chỉ muốn tốt cho muội thôi, không để nó hết hi vọng, sao muội có thể kết thúc với nó? Muội nhẫn tâm nhìn Quân Diệp không ngẩng đầu lên được với người khác ư?”

“Muội không thể, Thu Tuyền, như vậy là giết Trình Sâm đấy.”

“Nó không quan tâm tiền đồ của Quân Diệp, phá hủy con đường làm quan của Quân Diệp, muội không đặt Quân Diệp trong lòng ư?”

“Muội...”

“Đi thôi, chúng ta tới nói cho hoàng thượng và thái hậu, xin họ truyền ra ngoài là muội vạch trần, lưu mấy phần tình cho mẫu tử tỷ.”

Trình phu nhân phiền muộn Trình Sâm, cho rằng y phạm thượng, bôi nhọ Hoa Ẩn Dật, dưới cơn tức giận, muốn đưa Trình Sâm vào chỗ chết, bà lại không ngờ được, bà tố cáo thân thế Trình Sâm, lại chạm vào vảy rồng của hoàng đế.

Ánh mặt trời thưa thớt rọi vào trong tẩm điện cũng không gột rửa nổi bầu không khí âm lãnh do tâm trạng tồi tệ của hoàng đế tạo nên, trái lại càng thêm kìm nén căm phẫn và chán nản. Hoàng đế ngồi xiêu vẹo trên giường êm, tận lực suy nghĩ cách trị cho Trình phu nhân một bài học.

Bí mật Trình Sâm là con của tiên hoàng hậu, năm đó Thái hậu không tra được, nhưng hoàng đế đã rõ từ một năm trước.

Một năm trước, vị hôn phu của Diêu Ý Chân qua đời, Trình Sâm dung mạo vượt bậc, con cháu danh môn lại có cách ăn nói ưu nhã, nghiễm nhiên trở thành người chọn lựa tốt nhất cho cái ghế hôn phu của Diêu ý Chân. Diêu gia cũng từng sai người đến cầu hôn lại bị Trình phu nhân từ chối, khi đó, Diêu Nghiệp không từ bỏ ý định, đề nghị kết thân trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế nhắc tới với Trình Sâm, Trình Sâm hết sức phản đối, thậm chí còn đe dọa từ quan để bức bách, hoàng đế chỉ có thể theo

ý y, song nghi ngờ nảy mầm trong lòng. Thoạt nhìn, Trình Sâm như vũng nước đọng, không tình cảm chẳng có dục vọng, với gia thế và địa vị của y, đối tượng thành thân tất nhiên là tiểu thư môn đăng hộ đối, đã vậy, sao không thể lấy Diêu Ý Chân? Vì sao phản đối gay gắt như thế?

Hoàng đế cảm thấy Trình Sâm không có người trong lòng, hai người có giao tình thuở niên thiếu, hắn muốn giúp Trình Sâm một tay, vì vậy ra lệnh ám vệ âm thầm điều tra, cuộc điều tra này lại để hắn phát hiện một điểm đáng ngờ: Trình phu nhân rất thương Trình Hạo, đối xử cực kì lạnh nhạt với Trình Sâm.

Diệp Tố Huân chỉ nhìn cảnh bề ngoài còn có thể sinh nghi, hoàng đế ắt càng tỉnh táo hơn, mà ám vệ điều tra lại dò xét sinh hoạt thường ngày của Trình Sâm trong một tháng.

Ám vệ không tra được Trình Sâm có lui tới với bất cứ nữ tử nào, sợ hoàng đế trách phạt, bèn qua loa nói về chi tiết cuộc sống hằng ngày của Trình Sâm, trong đó bao gồm vô số lần Trình phu nhân vắng vẻ Trình Sâm.

Theo tình huống bình thường, bất kì mẫu thân nào, đều khó tồn tại khả năng yêu thương nhi tử do tiểu thiếp của trượng phu sinh hơn con ruột, chuyện hoàng đế say rượu nói ra thân thế của Diêu Ý Chân, mặc dù hắn không nhớ rõ, nhưng vẫn có ấn tượng mờ nhạt, chợt nhớ tới chuyện xảy ra lần đầu gặp Trình Sâm, liên hệ với sự phản đối gay gắt của Trình Sâm với việc lấy Diêu Ý Chân, lòng nghi ngờ với thân thế Trình Sâm càng nặng, vì vậy hắn ra lệnh ám vệ điều tra chuyện cũ năm đó.

Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm. Sau khi kiểm tra cẩn thận, hoàng đế đã tra được chân tướng.

Năm đó Trình phu nhân bị khó sinh, xin hoàng ân mời thái y tới phủ, thái y nọ vừa khéo là người thân tín của hoàng hậu, lúc đó hoàng hậu mới sinh không lâu, tiên hoàng không biết vì lí do gì mà cực kì chán ghét, có ý vứt bỏ tiên hoàng hậu, khi ấy tiên hoàng hậu ước chừng đã lường trước được vận mệnh bị ban chết, vì bảo vệ con mình cũng muốn cho con cả đời sống bình an, sai thái y đánh tráo hai đứa trẻ.

Thật ra Trình Sâm cũng không biết thân thế của mình, y từ chối kết thân là vì yêu thích mỹ nhân trong tranh, hoàng đế lại cho rằng Trình Sâm từ chối, không phải vì ghét bỏ Diêu Ý Chân, mà là, y đã biết hoặc nghi ngờ về thân thế của mình, mà Diêu Ý Chân là công chúa, là muội muội của y.

Huynh đệ của hoàng đế năm xưa đã bị thái hậu và Khương Lang diệt trừ toàn bộ, Trình Sâm là huynh đệ duy nhất còn sống trên đời này của hoàng đế, hai người thân thiết vài chục năm, Trình Sâm biết rõ thân thế lại yên phận, không có ý làm phản, hoàng đế ắt không muốn mạng của y, trái lại càng thêm tin tưởng.

Trình phu nhân tố cáo, suýt chút hại chết Trình Sâm, nay tuy đã giữ được mạng, nhưng phải rời khỏi triều đình vĩnh viễn, càng không có khả năng tiến cung trò chuyện cùng hoàng đế, ra mưu hiến kế thay hắn, trong lòng hoàng đế hận không thể phanh thây xé xác Trình phu nhân, khổ nỗi chưa tìm được cớ.

“Hoàng thượng, Trình gia làm thần mất mặt như thế, còn khinh rẻ nữ nhi hạ thần, xin hoàng thượng làm chủ cho kẻ bề tôi này.” Ngày hôm đó, Lưu phụ, tức Lưu Kính chạy đến trước mặt hoàng đế khóc lóc kể lể.

“Đây là chuyện riêng của Trình gia, trẫm ra mặt quả là không tiện, nhưng có điều...”

Hoàng đế thấy Lưu Kính khóc lóc kể lể thì cực kì hoan hỉ, bày cờ cho Lưu phụ, ám chỉ Lưu phụ tới quan phủ kiện, nói nguyên do Lưu Uyển Ngọc sảy thai là vì Trình phu nhân đố kỵ hạ độc. Đồng thời để lộ tin tức không rõ ràng, chỉnh Trình phu nhân, hắn sẽ tạo áp lực cho Trình Phủ, để phù chính Lưu Uyển Ngọc lên làm chính thất.

“Cha, kiện cáo như vậy, lỡ bà ta nói chuyện nữ nhi mang thai dã chủng Ngu gia ra, nữ nhi sẽ chẳng còn mặt mũi nào, không bằng...”

“Cái gì? Có chuyện như vậy ư?”

“Chính xác đó ạ, nữ nhi tận mắt chứng kiến.” Lưu Uyển Ngọc muốn đối phó Trình Sâm, đến viện của y điều tra trong đêm, lại thấy Trình Sâm che che giấu giấu ra ngoài, đành theo sau, phát hiện tư tình của Hoa Ẩn Dật và y, dĩ nhiên, Trình phu nhân nhận ra chuyện này cũng vì nàng ta để lộ vài chi tiết.

Lưu Kính không biết, hoàng đế bày mưu để ông ta kiện là vì báo thù Trình phu nhân tố cáo Trình Sâm. Chuyện Trình Sâm là hoàng tử, hoàng đế nén xuống, Lưu phụ chỉ biết Trình Sâm bất ngờ bị giáng chức, vĩnh viễn không bước vào triều nữa, cho rằng hoàng đế giận chó đánh mèo lên Trình gia, trong lúc nhất thời, ông ta cũng quên béng đi, Hoa Ẩn Dật là bà bà (mẹ chồng) tương lai của Ninh trưởng công chúa Diêu Ý Chân - nghĩa nữ thái hậu mới nhận.

Vạch trần chuyện Trình Sâm và Hoa phu nhân, hành động một mũi tên trúng hai con chim, Trình gia và Ngu gia đều mang tiếng xấu, Ngu Quân Diệp và Ngu Diệu Sùng đều không thể ngẩng đầu lên trước mặt mọi người, Ngu Quân Duệ - một thành viên trong Ngu

gia, ắt cũng không còn mặt mũi. Lưu Uyển Ngọc đắc ý chờ xem kịch vui, có thể trở thành phu nhân chính thất của Trình Phủ hay không, cô ả còn chẳng thèm để ý, cô ả muốn báo thù, trị chết những người có lỗi với cô ả.

Hoàng đế vui thích nghĩ, bị ghen tị làm mờ mắt giết chết đứa trẻ của phu quân, tội danh này đủ để ban chết, rốt cuộc nên cho Trình phu nhân một bình rượu độc, hay là ba thước lụa trắng đây?

“Hoàng thượng, phủ doãn Giang Ninh có chuyện cần tấu, Lưu Kính thay nữ nhi kiện phu nhân Anh Quốc công, phủ doãn không có cách giải quyết nên xin hoàng thượng ra chỉ thị.” Quan nội giám đi tới, bẩm báo cẩn thận từng li từng tí.

Phủ doãn Giang Ninh là quan ngũ phẩm, không dám thẩm tra chuyện Hầu gia là trong dự liệu của hoàng đế, hoàng đế cầm qua tấu chương, mở ra liếc qua rồi khép lại, căn bản không thèm nhìn nội dung, tựa lưng vào mặt ghế, thỏa mãn nói: “Theo luật, ban thưởng Trình Mạnh thị ba thước lụa trắng.”

Thái giám ghi lại, hỏi: “Hoàng Thượng, vậy Trình Sâm và Hoa phu nhân ạ?”

“Liên quan gì đến Trình Sâm và Hoa phu nhân?” Hoàng đế khó hiểu, mở ra nhìn kĩ tấu chương.

Lưu Kính đến Giang Ninh phủ kiện, kiện Trình phu nhân gia giáo không nghiêm, để trong nhà rối loạn, dung túng nhi tử Trình Sâm dâm loạn hảo hữu Hoa phu nhân, bị nữ nhi ông ta phát hiện thì sinh ý diệt khẩu, hạ độc giết bào thai trong bụng cô ả.

“Lưu Kính, ngươi muốn chết ư!” Hoàng đế khí huyết cuồn cuộn, vọt dậy khỏi ghế, hung hăng ném tấu chương trên tay xuống đất.

-----:D2 Đột kích đêm khuya!

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Khanh Khanh Bạc Mệnh

Giờ phải làm gì đây? Dàn xếp như thế nào? Trình Sâm và Hoa phu nhân có tư tình hay không, hoàng đế cũng không quan tâm tới, lo lắng của hắn là thể diện của Ngu Quân Diệp, hắn đang định trọng dụng Ngu Quân Diệp mà! Hơn nữa, cái gì mà vĩnh viễn không cho y quay lại triều đình, đó là do thái hậu ép hắn hạ chỉ như vậy, nếu thái hậu hoăng, dĩ nhiên Trình Sâm sẽ được triệu về, xảy ra chuyện thế này, Trình Sâm biết đứng ở nơi nào trong triều đường này?

“Ngươi im lặng tới phủ Giang Ninh, ra lệnh nén việc này xuống, truyền đích danh Lưu Kính tới gặp trẫm.” Sau khi nghĩ kĩ, hoàng đế dù biết sẽ không giấu được, nhưng vẫn quyết định ép chuyện này xuống.

Hoàng đế muốn giải quyết trong thầm lặng, Khương Lang làm sao có thể để hắn như ý, Ngu Quân Diệp sắp tới sẽ giữ địa vị cao quý trong triều đình, việc này ai có mắt đều rõ ràng, sao Khương Lang có thể để Ngu Quân Diệp vùng dậy đây? Tuy không biết vì tội gì khiến Trình Sâm bị giáng chức quan, nhưng xét đến lòng tin của hoàng thượng với y, khó trách sẽ dùng lại khi nào, vì vậy phải một đòn diệt sạch cỏ tận gốc.

Khương Lang lợi dụng quyền lực trong tay, vào buổi triều ngày hôm sau, sai thuộc hạ mang hết những người liên can đến điện Kim Loan, để chuyện này bại lộ trước mắt mọi người.

“Hoàng thượng, Trình Mạnh thị không biết cách dạy con, Trình Sâm khinh nhục thê tử người khác, Ngu Hoa thị không tuân thủ nữ tắc, theo luật không thể tha.”

Ẩn Dật thế mà **** với Trình Sâm, Ngu Quân Duệ nghe Khương Lang nói vậy, huyết áp tăng vùn vụt, tiếng bàn tán của đồng liêu trong triều ong ong như tiếng ong vang bên tai, ánh mắt xem thường chế nhạo khiến ông ta hận không thể giấu mặt vào trong ngực.

Ngu Diệu Sùng run rẩy bước ra khỏi hàng: “Hoàng thượng, thần và Hoa thị đã ân đoạn nghĩa tuyệt từ hai mươi năm trước, bà ta không xứng mang họ Ngu.”

“Phụ thân! Người!” Ngu Quân Diệp khẽ hô, cơ thể hơi run run, dừng lại, chạy qua đỡ lấy Hoa Ẩn Dật lệ rơi đầy mặt đang lung lay như cây sắp ngã.

“Hoàng thượng, cha con Lưu Kính Lưu Uyển Ngọc vu cáo, nhi tử thần và Tuyết Nghi hoàn toàn trong sạch, không hề có chuyện tằng tịu.” Trình phu nhân thề thốt phủ nhận. “Xin hoàng thượng xử Lưu Uyển Ngọc tội vu cáo, cô ta mang thai dòng giống của Ngu gia, nhưng lại gả cho lão gia nhà thần, sau khi bị nhìn thấu, còn không biết ăn năn hối cải, trái lại còn nói bậy mưu hại người khác...”

Trình phu nhân giội toàn bộ chậu nước bẩn này lên đầu Lưu Uyển Ngọc, hoàng đế nghe thật hợp ý, mặc kệ ý muốn sửa trị Trình phu nhân đang sục sôi trong lòng, so sánh với Trình Sâm thì địa vị của Lưu Kính trong lòng hoàng thượng không phải chỉ thua nửa hay một phần, nhân tiện lúc này nói: “Nói vậy, Lưu Uyển Ngọc bấu víu lung tung, vu cáo người khác, quả là đáng giận, người tới, truyền ý chỉ của trẫm, ban chết cho Lưu Uyển Ngọc.”

“Hoàng thượng, ai có thể biết không phải vì muốn thoát tội mà Trình Mạnh thị vu khống lại cho Lưu Uyển Ngọc, thần xin hoàng thượng truyền Lưu Uyển Ngọc lên điện trần tình (*)” Khương Lang bước ra khỏi hàng, tấu, nhất thời có thêm mười quan viên đứng ra lên tiếng ủng hộ, trăm miệng một lời xin hoàng đế truyền Lưu Uyển Ngọc lên điện trần tình.

(*) Phát biểu ý kiến.

Hoàng đế thầm suy xét, hôm qua đã dạy cho Lưu Kính một bài học, chắc chắn lúc về ông ta cũng đã nghiêm túc dặn dò nữ nhi, triệu Lưu Uyển Ngọc lên điện cũng không sao, bèn đồng ý.

“Truyền Lưu Uyển Ngọc lên điện.”

Hôm qua Lưu Kính bị hoàng thượng giáo huấn, sau khi về nhà thì buồn bực đến thổ huyết, nay còn đang mê mang chóng mặt, Lưu Uyển Ngọc không rõ tình hình, thấy phụ thân bệnh nặng sau khi tiến cung, trong lòng càng ghi hận Trình phu nhân, sau khi lên đại điện, quỳ xuống hành lễ, liền thuật toàn bộ cuộc trò chuyện của Trình Sâm và Hoa Ẩn Dật vào đêm nọ mà cô ả nghe được.

- Tuyết Nghi, nàng mở cửa đi, có được được không? Nàng nghe ta nói vài câu đã.

- Trình Sâm, chúng ta không thể sai lầm nối tiếp sai lầm được, ngươi về đi.

- Trong mắt nàng, những lần đằm thắm, vui vẻ kia chỉ là sai lầm ư?

....

Lưu Uyển Ngọc thay đổi giọng điệu, học theo tiếng của Trình Sâm và Hoa Ẩn Dật lúc đó, đúng là đoạn tình cảm thân thiết bi thương vô hạn. Ngày hôm đó Trình Sâm trốn ở nhà Tân thúc Tân thẩm, không ai tìm được y nên không có mặt trên đại điện, một mình Hoa Ẩn Dật đối diện với ánh nhìn khác thường của mọi người, lại thấy nhi tử ở đây, chỉ cảm thấy trước mặt là làn sương u ám, xấu hổ tới mức muốn cầm đao giết chết bản thân.

Trình phu nhân thấy Hoa Ẩn Dật nức nở, cơ thể run run, hung ác trừng Lưu Uyển Ngọc, quỳ phịch xuống: “Hoàng thượng, vừa rồi lão thân đã nói dối, xin chịu mọi sự trách phạt của hoàng thượng, tình hình thực tế là nghịch tử cưỡng ép Tuyết Nghi, Tuyết Nghi sợ lão thân đau lòng, vẫn luôn không nói ra, sau đó nghịch tử xích mích nhiều lần, Tuyết Nghi vẫn luôn tránh nó, xin hoàng thượng làm chủ cho Tuyết Nghi, phạt nặng nghịch tử.”

Theo lời nói của Lưu Uyển Ngọc, kiến giải của Trình phu nhân khá ổn thỏa, nếu xử lí như vậy, có trách cũng chỉ có thể xử lí một mình Trình Sâm, tuy thanh danh Hoa Ẩn Dật hơi bị tổn hại, nhưng tốt hơn so với tội thông gian, nếu thế, thể diện của Ngu Quân Diệp cũng đẹp hơn một chút. Hoàng đế suy trên nghĩ dưới, khẩu cung nào cũng bất lợi với Trình Sâm, đã không còn cách bảo vệ Trình Sâm, chi bằng giữ thể diện cho Ngu Quân Diệp, hắn nhìn về phía Hoa Ẩn Dật.

“Hoa thị, bà còn biện bạch gì không?”

Nếu lời nói của Trình phu nhân được mọi người chứng thực, Trình Sâm sẽ không bằng cầm thú, dù không có nguy hiểm tính mạng, sau này ắt không ngẩng đầu lên được trước mặt người khác. Hoa Ẩn Dật liều mạng cắn môi dưới, một câu cũng không nói thành lời.

“Tuyết Nghi, muội mau nói đi, súc sinh kia cưỡng ép muội, muội chỉ đành trốn tránh nó, không phải sao?” Trình phu nhân kéo tay áo Hoa Ẩn Dật.

“Hoa thị, bà nói đi, bà và Trình Sâm, là cưỡng gian hay thông gian?” Khương Lang ép sát từng bước.

Nói cưỡng gian, sẽ khiến thanh danh Trình Sâm mất hết, trả lời thông gian, nhi tử biết để mặt mũi nơi nào?

Những ánh mắt không hề che dấu khinh thường như lưỡi đao vô hình bổ vào đầu Hoa Ẩn Dật, thể diện và tự tôn bị phá thành từng mảnh nhỏ một cách nhục nhã, Hoa Ẩn Dật run người, đứng không vững, ngũ tạng như bị lửa thiêu, mọi cảm giác đều mất, chỉ cảm thấy đáng ra mình không nên còn sống, đáng nhẽ nên chết đi từ hai mươi năm trước, nếu không tham lam nhớ nhung thế giới này, để rồi sống tiếp vì tham sống sợ chết, sẽ không phá hủy Trình Sâm, làm hại nhi tử không ngẩng đầu lên được với người ngoài.

Hoa Ẩn Dật rơi lệ, giương mắt quyến luyến nhìn Ngu Quân Diệp, hung ác cắn môi, lớn tiếng trả lời: “Hoàng thượng, các vị đại nhân, xin hãy nhìn khuôn mặt này của dân phụ, Trình Sâm có cần phải cưỡng éo không?”

Trên điện im ắng toàn bộ, Trình Sâm phong hoa tuyệt đại, nữ tử yêu mến y khắp thành Giang Ninh cũng không đếm hết. Hoa Ẩn Dật có khuôn mặt khủng bố thế kia, tùy tiện mang một cô gái ra, cũng đẹp hơn bà, còn chưa nói đến bà hơn Trình Sâm những mười bốn tuổi.

Trong im lặng, Ngu Quân Diệp mấp máy môi, nghiêm mặt tái nhợt, chua chát hỏi: “Mẫu thân, người thích Trình Sâm ư?”

Có thích Trình Sâm không? Bản thân Hoa Ẩn Dật cũng không hiểu, bà chỉ không muốn khiến người si tình kia bị hãm trong vòng vây của lửa.

“Diệp Nhi, mẫu thân rất có lỗi với con, mẫu thân không xứng là một người mẹ.” Hoa Ẩn Dật vẫn nhìn nhi tử, chậm rãi lui bước. Lùi dần, lùi dần, trong làn váy áo tung bay, bà thả người một cái, mạnh mẽ đập vào cột Bàn Long trong đại điện.

Biến hóa bất ngờ xảy ra trong chớp mắt, vừa mới nhận lại đã mất đi thân mẫu, Ngu Quân Diệp ôm lấy thi thể đầy máu của Hoa Ẩn Dật, nghẹn ngào khóc rống. Chốc lát sau thì thả lòng bà xuống, hai tay nắm lại thành quyền, nghiến răng ken két, đi từng bước về phía Lưu Uyển Ngọc.

Lưu Uyển Ngọc đối diện với đôi mắt hằn máu, sợ tới mức lảo đảo lùi về sau.

Đang khi Ngu Quân Diệp muốn cho Lưu Uyển Ngọc một nắm đấm thì hoàng đế chán nản mở miệng vàng: “Lưu Uyển Ngọc thân là nô tài cáo trạng chủ, tội khó thoát, niệm tình phụ tử Lưu Kính có công với triều đình, nên miễn tội chết, song tội sống khó tha, người tới, kéo nàng ta xuống chặt chân, lập tức hành hình.”

Chặt chân! Sau này, cô ả không thể đi đứng được nữa, Lưu Uyển Ngọc nhũn cả người, hôn mê bất tỉnh. Thái giám tiến lên, một lát sau, bên ngoài vang lên những tiếng kêu la thảm thiết.

Trình phu nhân ngơ ngác nhìn thi thể Hoa Ẩn Dật, bi thương phẫn nộ tới cực điểm, lao lên định đánh Ngu Diệu Sùng.

“Ngu Diệu Sùng, đồ heo chó không bằng, nếu không tại ngươi, sao cả đời Tuyết Nghi bấp bênh, toàn phải gánh một đống tai họa xui xẻo!”

Ngu Diệu Sùng ngơ ngác đứng, linh hồn như đã thoát khỏi cơ thể. Ẩn Dật chết rồi! Chết rồi! Dù ông ta ghét bỏ dung nhan xấu xí của bà, nhưng, những khoảnh khắc ân ái quấn quýt, nụ cười duyên dáng của Ẩn Dật đã khảm sâu trong trí óc ông ta, Ngu Diệu Sùng dường như không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, cũng chẳng nhìn thấy gì, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, trước mắt đen kịt, lòng cũng vì nghe Hoa Ẩn Dật qua đời mà hóa thành đống tro tàn.

Trình phu nhân nhào lên đánh ông ta, Ngu Diệu Sùng cũng không biết né tránh, mũ ô sa rơi xuống đất, đai lưng lệch lạc, quan bào bị xé, vô cùng chật vật.

Trải qua lần gièm pha này, Trình Sâm vô vọng quay lại, trong lòng hoàng đế vẫn đang suy nghĩ cách trị Trình phu nhân, giờ Trình phu nhân đánh mệnh quan triều đình ngay trên điện, là chính bà ta tự nguyện chịu tội, nếu xử tử, quá sảng khoái, mối hận này của hoàng đế vẫn chưa tiêu tán.

Hoàng đế đang phiền não suy nghĩ, thì Ngu Quân Diệp rơi lệ dập đầu: “Xin hoàng thượng truyền thái y cứu chữa, biết đâu mẫu thân thần còn có thể cứu chữa.”

Dù thông gian, hơn nữa Ngu Diệu Sùng còn nói Hoa Ẩn Dật đã không phải người nhà họ Ngu, nhưng tội bà không đáng chết, hoàng đế cảm động, đồng thời thương tiếc bà tự bôi đen thanh danh vì Trình Sâm, liền không do dự, lập tức cho truyền thái y.

Bắt mạch, thái y ơ một tiếng, hé mắt bà lên kiểm tra, mặt Hoa Ẩn Dật toàn là máu, Ngu Quân Diệp vội lấy khăn ra lau hộ bà, ai ngờ lau một lúc, vẻ mặt kì quái của thái y càng rõ, đưa tay chạm vào thái dương của Hoa Ẩn Dật dò xét, trong giây lát, đã lột ra một tầng da mỏng trên mặt Hoa Ẩn Dật, dưới lớp da xấu xí, là một khuôn mặt tuyệt mỹ như được gọt giũa từ châu ngọc.

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đường Sống Trong Cõi Chết

"Mẫu thân!" Ngu Quân Diệp sợ hãi kêu, thất thần, trơ ra nhìn Hoa Ẩn Dật, Ngu Diệu Sùng hét lên một tiếng "Ẩn Dật", lao về phía Hoa Ẩn Dật.

Đây mới là Ẩn Dật của ông ta, thì ra Ẩn Dật vẫn thế, Ngu Diệu Sùng nhìn qua hàng mi dày rũ xuống dung nhan tuyệt sắc vô song, trong lòng vỡ thành từng mảnh, chua xót, xấu hổ trào dâng mãnh liệt.

"Ồ?" Triều thần vây tới, có người nói: "Bảo sao đệ nhất mỹ nhân vang danh Giang Ninh lại thành kẻ quái dị, thì ra là vậy."

Hoàng đế nhìn da mặt trong tay thái y, môi nở nụ cười lạnh, hắn đã nghĩ ra một cách khiến Trình phu nhân dằn vặt suốt quãng đời còn lại, sống không bằng chết.

Thái y nói không dò được mạch đập, không tài nào cứu được nữa.

Buổi tảo triều vì chuyện này mà tan sớm, Ngu Quân Diệp ôm thi thể mẫu thân ra đại điện, Ngu Diệu Sùng ngây ngốc nhìn theo, vừa rồi ông ta muốn ôm Hoa phu nhân, nhưng bị nhi tử đẩy ra, nhi tử nói tang sự của thân nương y sẽ được y phát tang ở phủ công chúa, không cần làm phiền Ngu gia.

Trình phu nhân hồn bay phách lạt thất thểu đi theo Ngu Quân Diệp, lúc ra đến cửa thì có thái giám đuổi theo.

“Trình phu nhân, hoàng thượng sai nô tài truyền cho ngài một câu.”

“Hoàng thượng vốn nói rằng: sở dĩ trẫm buông tha Trình Sâm là bởi vì, Trình Sâm và Hoa phu nhân đã hôn mê giống nhau, khuôn mặt hiện tại không phải tướng mạo ban đầu của ngài ấy.”

Vì sao hoàng đế phải sai người nói với mình những lời này, Trình phu nhân không còn tỉnh táo để suy đoán nữa, bà bị một câu chói tai này đánh vào tầng mười tám trong địa ngục, trọn kiếp không được siêu sinh.

Bà đã từng tự hỏi vì sao hoàng đế có thể bỏ qua cho Trình Sâm, phải biết, Trình Sâm là hoàng tử, thậm chí là trưởng tử trung cung, tùy lúc có thể bức vua thoái vị. Thì ra năm đó hoàng hậu nói muốn đánh tráo hai đứa bé, nhưng không làm vậy thật mà chỉ động tay chân, thay đổi dung mạo hai đứa bé.

Lồng ngực Trình phu nhân như bị ai cào xé, nhói đau lan đến tận xương tùy, hai mươi mốt năm qua, nhi tử thân sinh vẫn ở bên người, nhưng lại bị mình đối xử như thù địch, chưa bao giờ yêu thương chút xíu, hiện giờ, còn chôn vui tiền đồ của nó.

Vô số hình ảnh ngắt quãng hiện lên trước mắt Trình phu nhân, có Trình Sâm cầm sách đọc chăm chú, có Trình Sâm kính cẩn thỉnh an bà, có Trình Sâm cười nhạt tiếp khách trò chuyện... Hai chân Trình phu nhân nhũn cả, sau đó, cái gì bà cũng không nhớ nổi, ngã khuỵu xuống, trước khi ngã xuống, ý nghĩ duy nhất trong đầu bà là: Bà có chết, cũng không đáng được nhi tử tha thứ!

Trình Sâm cúi đầu, không có tinh thần ngồi trong sân, ánh mặt trời phá sương mù, chói chang khó che phủ, cực kì rực rỡ, nhưng không chiếu sáng được trái tim mệt mỏi thiếu sức sống của y.

Phịch một tiếng thật lớn, hai ván cửa sân rơi xuống đất, Ngu Quân Duệ chạy gấp vào.

“Ngu Quân Duệ, không phải Tố Huân đã về nhà với huynh rồi à?” Nhìn Ngu Quân Duệ thở dồn dập, nhễ nhại mồ hôi, Trình Sâm khó hiểu hỏi thăm.

“Ta vừa đến trong tiệm hỏi, nghe Trình Hạo nói, nay Khương Lang phái người đến Trình phủ, ép buộc Trình phu nhân và Hoa phu nhân mời vào trong cung rồi.”

“Khương Lang mời họ vào cung có mục đích gì?” Trình Sâm bất ngờ đứng dậy, lại vô lực ngã ngồi xuống, suy sụp lắc đầu, đắng chát nói: “Nàng sẽ không có việc gì, nàng là thân nương của phò mã, bà bà của công chúa.”

Ngu Quân Duệ hừ lạnh một tiếng, đáp: “Nói vậy là huynh không muốn tiến cung nhìn thử hả?”

“Người như ta bây giờ không vào được cung.” Trình Sâm cười khổ, Ngu Quân Duệ thấy y không nóng nảy, hơi tiếc nuối, bản thân vừa rồi nghe tin gấp muốn chết, người ta vốn không chú ý tới việc này, đang định xoay người quay về, đột nhiên, một cơn gió xẹt qua người hắn, Trình Sâm vọt ra cửa như nổi điên.

“Không phải huynh nói không sao à?” Ngu Quân Duệ đuổi theo.

“Ngu Quân Duệ.” Trình Sâm hơi chậm chân lại, duỗi tay nắm chặt bả vai Ngu Quân Duệ, đôi tay ấy run rẩy lợi hại, khuôn mặt vốn trắng

càng tái nhợt, môi run rẩy, thật lâu, sau khi hít sâu một hơi tự khống chế, mới nói nên lời: “Ngu Quân Duệ, Tuyết Nghi dịu dàng lương thiện, không nỡ đả thương người khác, tuy rằng ta phỉ báng trước mặt hoàng thượng, cản con đường làm quan của Ngu Quân Diệp, nhưng chỉ một câu như thế, không vu oan giá họa cái gì, cuối cùng quyết định vẫn nằm trong tay hoàng thượng, dù Tuyết Nghi giận ta, nhưng chưa hẳn đã muốn đưa ta vào chỗ chết.”

“Ý huynh là, Hoa phu nhân tố cáo huynh là vì có ẩn tình, có lẽ liên quan đến Trình phu nhân được mời vào cung cùng Hoa phu nhân.” Ngu Quân Duệ vừa được gợi ý đã nhận ra.

“Ừ, Ngu Quân Duệ, huynh có võ công, chạy nhanh, huynh có thể đến trước xem đã xảy ra chuyện gì, nếu Tuyết Nghi gặp nguy hiểm, xin huynh ra tay giúp đỡ, có được không?”

Dù cho hắn có chạy tới được hoàng cung vốn cũng chẳng vào được, Trình Sâm tuy đã phạm vào trọng tội, nhưng thể diện vẫn còn đó. Phải tiến cung nhanh một chút, tốt nhất là thuê xe ngựa, nhưng gần đó không có xe ngựa qua lại, Ngu Quân Duệ mấp máy môi, không nói lời nào đã túm cổ áo Trình Sâm, nhấc cả người y lên, điểm mũi chân bay về phía hoàng cung.

Mặt trời trên không trung tản ra không khí ấm áp, đỏ rực nóng bỏng, hoàng cung lộng lẫy hiên ngang dưới mặt trời vừa huy hoàng vừa chói lọi.

Nhưng tất cả sự tốt đẹp ấy đều biến mất sau khi họ nhìn thấy người không có sức sống được Trình Sâm ôm trong lòng.

Trình Sâm ngơ ra, đau đớn lan tràn từ ngực ra khắp người, như bị kim châm từng nhát vào trái tim vốn héo úa, không để lại vết

thương, nhưng đau khiến người ta không tài nào thở được.

“Đại ca, Hoa phu nhân?” Nhìn Hoa phu nhân mềm nhũn dị thường, Ngu Quân Duệ khổ sở hỏi.

“Chết rồi.” Ngu Quân Diệp mờ mịt trả lời.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bị người ta hại chết.”

“Ai hại chết bà ấy? Chúng ta cùng báo thù hộ bà.” Ngu Quân Duệ nghiến răng nói. Hoa Ẩn Dật tốt bụng như thế, đáng nhẽ không nên nhận kết quả này.

“Ai hại chết ư?” Ngu Quân Diệp lẩm bẩm, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó lại khóc hu hu như đứa trẻ, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Hại chết mẫu thân, có rất nhiều người, ta là một trong số đó.”

“Đại ca, huynh đừng nói nhảm.” Ngu Quân Duệ thấy Ngu Quân Diệp điên điên khùng khùng, nói năng lộn xộn, thầm lấy làm kinh hãi.

“Ta không nói bậy.” Ngu Quân Diệp nhớ tới ngày ấy Trình phu nhân mắng chửi cha y, nếu nương không phải vì suy nghĩ cho y, năm đó dù chết cũng không mặc Nghiêm Long ô nhục, nay trên đại điện, nếu không sợ lời đồn đãi ảnh hưởng xấu đến y, giữ lại mấy phần mặt mũi cho y, cũng sẽ không tự tử, mẫu thân chắc hẳn có thích Trình Sâm, nhưng lại bởi vì sợ y không có cách chấp nhận, phải đè nén đau khổ.

Tuyết Nghi cứ thế mà chết! Trình Sâm muốn khóc, lại không một giọt nước mắt nào tuôn ra, muốn hét lên, môi lại như dính chặt vào

nhau không tài nào mở, hắn kinh ngạc nhìn người đoạt lấy toàn bộ ánh mắt mình giờ đang nằm trong tay Ngu Quân Diệp, cơ thể hơi run, hai tay trong tay áo rộng siết thành quyền.

Hắn rất muốn mở miệng, xin Ngu Quân Diệp đưa Hoa Ẩn Dật cho hắn, nhưng lại không dám, hắn vẫn nhớ như in Hoa Ẩn Dật hết lần này tới lần khác khóc lóc xin hắn bỏ qua nàng, trong lòng của nàng, nhất định chỉ cần nhi tử xử lí hậu sự cho mình, đúng không?

Trình Sâm vẫn không nhúc nhích, hắn đứng như trời trồng, vóc người cao lớn in trên mặt đất một cái bóng thật dài, sao mà đau đớn khốn khổ đến thế!

Ngu Quân Duệ nhìn Trình Sâm, lại quay đầu nhìn Ngu Quân Diệp, bất thình lình vươn tay ra phía Ngu Quân Diệp, “Đại ca, giao Hoa phu nhân cho Trình Sâm, nhé?”

“Giao cho Trình Sâm?” Vệt nước mắt trên mặt Ngu Quân Diệp còn chưa khô, nhưng nguội lạnh lan tràn trong mắt, “Ngu Quân Duệ, ngươi có ý gì? Ngươi muốn nương ta chết rồi mà vẫn tiếng xấu muôn đời sao?!”

“Đây không thể cho là tiếng xấu.” Ngu Quân Duệ yên lặng nhìn Ngu Quân Diệp, nói từng chữ: “Đại ca, Hoa phu nhân thích Trình Sâm, khi còn sống, bà ấy vì thanh danh của huynh mà đau khổ nhẫn nại, chẳng lẽ huynh không thể âm thầm để bà ấy đoàn tụ cùng Trình Sâm ư?”

“Đoàn tụ? Có ý gì? Đệ cho rằng, Trình Sâm sẽ cùng sống chết với mẫu thân ư?”

“Sẽ.” Trình Sâm mở miệng, chậm rãi đi về phía Ngu Quân Diệp. “Quân Diệp, nếu giờ ta có xuống suối vàng, huynh có thể... có thể hợp táng cho chúng ta không?”

“Trình Sâm, vì sao huynh yêu mẫu thân ta?”

“Yêu thì yêu thôi, cần gì lí do chứ.”

“Bởi vì mỹ mạo của bà ấy ư?”

“Lần đầu của ta và Tuyết Nghi, nàng ấy vẫn mang dung nhan xấu xí kia.” Trình Sâm nhỏ giọng xì xào, có lẽ, y đúng là yêu bởi mỹ mạo, nhưng yêu rồi, liền chẳng thèm để ý đẹp hay xấu nữa.

Một chiếc xe ngựa đang hối hả chạy trên đường, rồi dừng lại trước mặt họ, Diêu Ý Chân nhảy xuống xe ngựa.

“Nhanh, mau lên xe ngựa.” Diêu Ý Chân gào to.

Ngu Quân Diệp còn đang ngơ ra, đáy mắt Ngu Quân Duệ đã sáng ngời, đẩy Trình Sâm và Ngu Quân Diệp, hô: “Lên xe.”

Mấy người vừa ngồi xuống, xe ngựa phi như bay về phủ công chúa, đương khi Ngu Quân Diệp và Trình Sâm còn ngây ngẩn, Ngu Quân Duệ đã hỏi: “Diêu Ý Chân, có phải Hoa phu nhân chưa chết hay không?”

“Mẫu thân chưa chết?”

“Tuyết Nghi chưa chết?”

Trình Sâm và Ngu Quân Diệp đồng thời kêu to.

“Ngu Quân Duệ, huynh có cần thông minh thế không?” Diêu Ý Chân căm tức liếc Ngu Quân Duệ, quay đầu nói với Ngu Quân Diệp: “Phải, chưa chết...”

Mấy ngày nay Diêu Ý Chân và Ngu Quân Diệp ngọt ngào như đường mật, nay Ngu Quân Diệp vào triều sớm, cô nàng không ngủ được, rời giường tiến cung, định cùng hồi phủ sau khi Ngu Quân Diệp hạ triều, cô nàng hoành hành quen nẻo trong cung, đi đến đâu không ai dám cản, lén lút tới sau mảnh vải che sau lưng ghế rồng của hoàng đế nhìn tảo triều, cũng thấy rõ chuyện đã xảy ra trong triều, lúc hoàng đế truyền thái y, cô nàng vội chạy ra ngoài cửa điện, ngăn thái y lại, dặn dò thái y, nếu Hoa phu nhân vẫn còn sống cũng không được nói ra.

Vì sao không được nói chuyện Hoa phu nhân còn sống, những người trong xe ngựa đều thông minh, Trình Sâm đứng lên, lạy cô nàng: “Trình Sâm đa tạ ân tái tạo của công chúa!”

“Đừng đa tạ ta, bà bà ta có đồng ý theo huynh hay không, ta không thể làm chủ được.” Diêu Ý Chân vô cùng hung hãn đap, trong nháy mắt lại đổi hình dạng mới, y như chim non khép nép cần người bảo vệ dựa vào vai Ngu Quân Diệp, thân mật nồng nàn nói: “Quân Diệp, thiếp thông minh không? Nếu mẫu thân thích Trình Sâm, thì để bà giả chết rời đi cùng Trình Sâm, nếu không thích, vậy chúng ta sẽ để bà ấy tái sinh.”

“Nàng không chê cười mẫu tử ta ư?” Ngu Quân Diệp hỏi, giọng y như tiếng dây tóc đồng hồ, nhỏ tới mức người ta như không nghe thấy.

“Chê cười chàng và mẫu thân? Vì sao?” Diêu Ý Chân kỳ quái hỏi lại, Ngu Quân Diệp trầm mặc, thật lâu sau Diêu Ý Chân mới giác

ngộ, ngồi thẳng lưng, tức giận hỏi: “Vì sao phải chê cười mẫu thân? Mẫu thân đã về Giang Ninh bao lâu? Phụ thân vẫn mãi không nhận lại rồi đón bà ấy về nhà, có thể nghĩ... Hơn nữa, cho dù cha chàng không phụ bà ấy, nếu mẫu thân không thích phụ thân huynh nữa, sống tốt với Trình Sâm cũng không phải không có khả năng.”

Diêu Ý Chân rất anh dũng khua tay làm động tác vật lộn, nói: “Chàng yên tâm, ai dám chê cười chúng ta, thiếp sẽ...”

Cô nàng không nói tiếp được nữa, bởi vì Ngu Quân Diệp nhìn chăm chú cô nàng thắm thiết, trong mắt là sự nóng bỏng, Diêu Ý Chân đỏ mặt cúi đầu, một lúc sau thì ngẩng đầu lên, ngay tại trước mặt Ngu Quân Duệ và Trình Sâm, kiễng chân, hôn một cái thật kêu lên má Ngu Quân Diệp.

--- -------

Khảo sát tí, dạo này ta thấy nhiều readers kêu Pic của diễn đàn khó nhìn. Các nàng có thấy khó chịu khi ta để pic không?

DỤ QUÂN HOAN

Tự Thị Cố Nhân Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Bất Kể Sống Chết Vẫn Nương Tựa Nhau

Diêu Ý Chân đã dặn thái y tới phủ công chúa chờ từ trước.

“Khởi bẩm công chúa, không có gì đáng ngại, chỉ là đầu bị va đập, quá đau đớn nên nhất thời bị hôn mê, vi thần đắp thuốc lên vết thương rồi băng bó một chút, lại đi sắc một thang thuốc, chiều nay Hoa phu nhân sẽ tỉnh lại ngay.”

Ngu Quân Diệp mừng đến mức ôm Diêu Ý Chân lắc điên cuồng, Trình Sâm tựa vào giường, ôm Hoa Ẩn Dật ảm đạm tang tóc khóc rống lên. Ngu Quân Duệ cười lắc đầu, làm thế tay với thái y, đưa thái y ra ngoài.

“Đại nhân, chuyện Hoa phu còn ở nhân thế, mong rằng đại nhân có thể giữ bí mất.” Ngu Quân Duệ lấy một tờ ngân phiếu từ trong ngực ra nhét vào tay thái y, cười nói, “Đây cũng là ý của công chúa.”

“Hạ quan đã rõ, Ngu nhị công tử hãy an tâm, xin chuyển lời cho công chúa, hạ quan nhất định sẽ giữ kín miệng.”

Diêu Ý Chân kéo Ngu Quân Diệp rời đi, Trình Sâm ngồi trước giường, ngẩn ngơ ngắm Hoa Ẩn Dật.

Đồng hồ cát phát ra tiếng tích tắc nhỏ, ánh nến lập lòe trong màn đêm tĩnh lặng, đêm sâu dần, Trình Sâm chậm rãi úp mặt xuống mép giường.

Trong mơ màng, Trình Sâm nghe thấy Ngu Quân Diệp nói Tuyết Nghi chết rồi.

“Ngươi nói dối, không thể nào, rõ ràng Tuyết Nghi chưa chết, thái y nói nàng còn sống cơ mà.”

“Mẫu thân ta vẫn sống khi rời điện Kim Loan, nhưng sau khi tỉnh lại, bà ấy nói mình không đáng sống tiếp, bà ấy không muốn làm lỡ huynh, cũng không muốn khiến ta bị người khác chế nhạo, bà lại tự vẫn rồi.” Ngu Quân Diệp the thé gào thét, giọng y giống như tiếng rống đau đớn của sói!

Trình Sâm như người mất hồn, tự lẩm bẩm một mình: “Ta không tin, ta không tin Tuyết Nghi thực sự đã chết.”

“Thật sự đã qua đời rồi, huynh xem đi, đó là phần mộ của mẫu thân.”

Trong giây phút ấy, Trình Sâm mới phát hiện, y và Ngu Quân Diệp đang đứng dưới chân núi Huyền Không, nhìn theo hướng tay Ngu Quân Diệp chỉ, đúng là có một gò đất mới, trên bia mộc giản dị có viết: Mộ của mẫu thân Hoa thị Tuyết Nghi.

Máu toàn thân Trình Sâm như đông lại, khối bia mộ kia biến thanh cái vừa sắc vừa nhọn ghim sâu vào trái tim y, tự động châm sâu dần sâu dần, mãi đến khi trái tim ấy đầm đìa máu tươi.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, trời đất u ám, bầu không khí nặng nề bao trùm khắp nơi, không chút sức sống. Đau khổ tựa như một cơn lốc xoáy, quấn phăng y vào trong nó.

Trình Sâm bây giờ bất lực giống như một đứa bé vậy, chỉ biết ngơ ngác ôm chặt lấy bia mộ.

“Trình Sâm, huynh còn trẻ, mẫu thân ta nói, sau vài năm, huynh sẽ quên lãng bà ấy, sau đó, lấy một cô nương có tuổi tác và diện mạo tương xứng, cùng nhau trải qua một cuộc sống hạnh phúc.” Dù mặt mũi tái nhợt, nhưng Ngu Quân Diệp vẫn an ủi y.

“Tuyết Nghi nghĩ thế ư, vậy ta sẽ hành động, để chứng minh cho nàng ấy biết, ta chỉ yêu nàng, không tài nào quên nàng.” Trình Sâm kéo tầng xiêm y bên ngoài ra, móng tay hóa thành đao nhọn sắc bén, thoáng cái đã đâm xuyên ngực mình, móc ra một trái tim máu tươi đầm đìa.

“Ngu Quân Diệp, ta đi theo Tuyết Nghi đây, xin huynh chôn cất ta và nàng ấy cùng một chỗ, được không?”

“Đừng hòng, mẫu thân ta cũng không nói sẽ để ngươi hợp táng, ta không đồng ý.” Ngu Quân Diệp xoay người rồi cất bước đi xa dần.

“Ngu Quân Diệp, ta xin huynh mà, hợp táng cho ta và Tuyết Nghi.” Trình Sâm mang theo trái tim đầy máu dốc sức đuổi theo ở phá sau. Một cơn gió thổi qua, Ngu Quân Diệp đã biến mất, Trình Sâm thê thảm gào thét: “Ngu Quân Diệp, mau quay lại, ta xin huynh, hợp táng ta và Tuyết Nghi.”

“Trình Sâm, Trình Sâm.” Ai đó đẩy y, giọng điệu vừa gấp vừa rất đỗi dịu dàng.

“Tuyết Nghi.” Trình Sâm hoảng hốt ngẩng đầu, Hoa Ẩn Dật đang lo lắng nhìn y, Trình Sâm giữ lấy tay bà, buồn bã cầu khẩn: “Tuyết Nghi, nàng mau nói với Quân Diệp, để ta và nàng hợp táng, được không? Nàng thấy không, ta thật sự rất yêu nàng, đây là trái tim ta, ta cho nàng xem này.” Trình Sâm giơ tay lên, nhưng trên tay trống

trơn, “Trái tim ta đâu rồi? Rõ ràng ta đã móc nó rồi!” Trình Sâm tìm kiếm khắp nơi.

Tim Hoa Ẩn Dật nhói lên! Đau quá!

Rất nhiều năm trước, khi tỉnh lại ở chỗ thần y, khi đó bà thật hi vọng biết bao, giá mà phu quân ở bên cạnh, hôn môi an ủi bà, nhưng Ngu Diệu Sùng không có bên cạnh bà, khi đó, bà rất đau đớn, nhưng giờ, khi ở cạnh Trình Sâm, bà lại càng đau khổ hơn.

Khi tỉnh dậy sau hôn mê, bà nghe thấy Trình Sâm không ngừng la hét, y đang gặp ác mộng, rồi tự moi tim mình ra, không chút lưu luyến vứt bỏ mạng sống, chỉ vì để hợp táng với bà.

Mặt y tái nhợt, không chút máu, trán nhễ nhại mồ hôi, nhưng vẫn cố tìm trái tim đã bị mất trong mơ..

Hoa Ẩn Dật vô lực cầm chặt đôi tay đang run rẩy của Trình Sâm, hạ giọng nói: “Trình Sâm, vừa rồi ngươi nằm mơ thôi, đó là mơ...”

“Ta nằm mơ sao? Trong mơ, nàng chết, không, nàng chưa chết, đúng không?” Trình Sâm ngơ ngác cầm ngược lại tay Hoa Ẩn Dật, không dám tin.

“Phải, ta chưa chết.”

Chưa chết! Mới vừa rồi là nằm mơ, thật may, may sao chỉ là giấc mơ!

“Thế nhưng mà, Tuyết Nghi, sao trái tim ta nhói đau thế này?” Trình Sâm kéo tay đè Hoa Ẩn Dật đè lên nơi trái tim đang đập thình thịch.

Bàn tay đang giữ tay bà thon dài như được gọt giũa tỉ mỉ, rất đẹp, song lại có phần nhợt nhạt dưới ánh nến u ám, Hoa Ẩn Dật định rút tay lại, nhưng lại không có sức.

Sắc mặt Trình Sâm dần dần đỏ lên, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Hoa Ẩn Dật vừa sợ vừa đau, trong đau đớn xen lẫn si mê đắng chát khó tả.

“Tuyết Nghi, nàng chưa chết, tốt quá rồi.” Trình Sâm cởi giày, lên giường, Hoa Ẩn Dật hoảng loạn định đẩy y ra, Trình Sâm lại không hề lui bước, y giữ chặt vai bà, im lặng nhìn bà chăm chú, y dõng dạc nói: “Tuyết Nghi, có phải ta chết rồi, nàng mới tin tưởng ta yêu nàng vĩnh viễn không đổi?”

Từng chữ nồng nàn tình cảm nặng hơn nghìn quân, trong lúc nhất thời, Hoa Ẩn Dật giật mình, vô lực nghĩ: Dù vĩnh viễn không đổi thay thì đã sao? Miệng người đáng sợ, bà có thể thừa nhận, nhưng còn nhi tử? Bà không thể để nó không ngẩng đầu lên trước mặt người khác.

“Tuyết Nghi, đồng ý gả cho ta, nhé?” Trình Sâm ôm Hoa Ẩn Dật thật chặt, hỏi với giọng khàn khàn.

Trong chớp mắt ấy, Hoa Ẩn Dật rất muốn trả lời Trình Sâm một tiếng được, nhưng mà, ánh mắt khinh thường của chúng thần trong điện Kim Loan lại hiện lên trước mắt bà.

“Trình Sâm, nếu không vì ngươi tranh chấp đau khổ, không để ý luân lí làm người, hôm nay ta cũng sẽ không mang tiếng xấu, ngươi hại ta đến nước này còn chưa đủ ư?” Hoa Ẩn Dật đẩy Trình Sâm ra.

Vì khiến Trình Sâm tuyệt vọng, lần đẩy này Hoa Ẩn Dật dùng toàn bộ sức lực, Trình Sâm chưa kịp chuẩn bị, “A” một tiếng, ngã nhào từ trên giường xuống đất.

“Trình Sâm.” Hoa Ẩn Dật kinh hãi kêu lên, vọt ra méo giường, vươn tay muốn kéo Trình Sâm, đột nhiên nhớ tới mong muốn ban đầu, lại vội vàng rút tay về, rất nhanh lui người về chỗ vũ.

Lúc Trình Sâm rơi xuống đất, tâm như tro tàn, song tiếng kinh hô đầy hoảng loạn của Hoa Ẩn Dật lại giống như ánh sáng phá vỡ tầng mây đen chằng chịt trên bầu trời, khiến y dấy lên hi vọng.

Trình Sâm chậm chạp đỡ eo đứng dậy, chậm rãi cởi đai lưng xuống, Hoa Ẩn Dật lại càng hoảng sợ, đang định ngăn cản y, thì thấy Trình Sâm cũng không nhìn mình, chỉ kéo áo xuống qua vai, sau khi xiêm y được cởi bỏ, lộ ra một mảng máu ứ đọng lớn.

Da y rất trắng, khiến cho mảng bầm tím đó rất rợn người. Hoa Ẩn Dật xấu hổ một lúc, thấy Trình Sâm mấy phen đưa tay ra kiểm tra nhưng không với tới, Hoa Ẩn Dật đau lòng, cắn môi, nói: “Tới đây, ta xoa bóp hộ ngươi.”

Trình Sâm không nói lời nào, nhưng phục tùng úp sấp người xuống gối. Hoa Ẩn Dật kéo cổ áo y ra, chất vải mềm trơn trượt không được cố định, vì vậy bà vừa một tay kéo, tay kia nhẹ nhàng xoa bóp ở vùng máu ứ đọng, vừa mới chạm vào, Trình Sâm đã hít sâu một hơi, cơ thể hơi run rẩy.

“Đau lắm hả?” Ngón tay Hoa Ẩn Dật cũng run theo, cổ áo bị lới lỏng, lại rơi xuống.

“Đau.” Trình Sâm rên khẽ, ngồi dậy, cởi cả áo ngoài lẫn áo trong ra. Mặt Hoa Ẩn Dật đỏ tới mang tai, tim đập rộn, che mắt kêu: “Mau mặc vào, thời tiết lạnh như thế, coi chừng bị cảm.”

“Vậy nàng hãy làm nóng người cho ta.” Trình Sâm kéo tay đè Hoa Ẩn Dật đặt trên lồng ngực mình, rồi lại dời xuống từng chút từng chút một, xuống đến cổ, Hoa Ẩn Dật định co tay về nhưng bị Trình Sâm giữ chặt, mãi đến khi tới cái bao đang phình lên trên.

Trong lòng bàn tay là dục vọng nóng rực, Hoa Ẩn Dật hô hấp dồn dập, miệng đắng lưỡi khô.

“Tuyết Nghi...” Trình Sâm trầm thấp kêu, tiếng nói khàn khàn, trong mắt là tình cảm thắm thiết và ham muốn tột bậc, đầu độc Hoa Ẩn Dật.

Ngay lúc Hoa Ẩn Dật hơi lờ đờ, Trình Sâm nhanh như hổ đói vồ mồi, mạnh mẽ dùng sức ôm rồi áp đảo bà xuống giường.

“Trình Sâm...” Hoa Ẩn Dật bị mê hoặc bởi con mắt đen sâu hút của Trình Sâm, ý loạn tình mê, đầu óc trống rỗng.

“Tuyết Nghi...” Trình Sâm khẽ gọi một tiếng, kéo tầng xiêm y bên trên ra, môi lưỡi gấp gáp dán lên trong im lặng.

Hơi nóng bốc lên, cơ thể vừa đắm say, Hoa Ẩn Dật chợt thấy rét buốt trong lòng, cắn môi thở gấp đẩy Trình Sâm, y lại mất khống chế, xoay người một cái ôm lấy bà, mãnh liệt hôn bà với tốc độ nhanh hơn sét đánh, động tác ngang ngược thô lỗ, đầu lưỡi không ngừng càn quét trong miệng bà, dùng răng cắn môi bà ê ẩm, có mùi máu tươi tản ra trong miệng, không biết là của y hay của bà?

Hoa Ẩn Dật yên lặng khóc, vừa buồn vừa khó chịu, Trình Sâm dịu dàng hôn sạch nước mắt còn vương trên khuôn mặt ấy, ngón tay dài vuốt ve quả anh đào đứng thẳng, trầm giọng hỏi: “Tuyết Nghi, nàng không thích ta chút nào ư?”

Nếu không thích y, sao có thể mặc y làm ẩu hết lần này đến lần khác? Hoa Ẩn Dật không nói câu nào, chỉ cắn mạnh lên vai Trình Sâm một cái, lời nói tắc nghẽn nơi cổ họng, hai vai run rẩy không ngừng.

Vì sao không chặn chuyện này ngay từ đầu?

“Tuyết Nghi, chúng ta tới gian nhà trước đó nàng ở trong núi, nhé?” Trình Sâm gấp gáp ôm Hoa Ẩn Dật, dịu dàng hỏi ý kiến.

Y muốn quy ẩn nơi núi rừng cùng mình, Hoa Ẩn Dật hơi ngẩn ra, đột nhiên khóc òa lên, lạc cả giọng, khắp người bại liệt không có sức.

Trình Sâm hôn lên nước mắt bà, tiếng nỉ non của y vang lên bên tai: “Tuyết Nghi, không có nàng, ta sẽ chết mất.”

Suy nghĩ của Hoa Ẩn Dật rối như tơ vò, đau tới mức muốn lịm đi, nước mắt cứ trào ra như nước sông vỡ đê.

“Tuyết Nghi, đừng khóc, chúng ta đi thôi, rời khỏi Giang Ninh, đến chốn sơn lâm sinh hoạt, không ai quen biết chúng ta, nàng chẳng cần lo Quân Diệp sẽ bị người khác nhạo báng, tin tức nàng chưa chết vẫn không có ai biết đâu.”

“Không ai hay ta chưa chết ư?” Hoa Ẩn Dật hơi hé miệng, có chút không dám tin tưởng nhìn Trình Sâm.

“Ừm.” Trình Sâm kể lại một lượt chuyện Diêu Ý Chân dặn dò thái y giấu diếm tin Hoa Ẩn Dật còn sống, lại nói: “Quân Diệp cũng không phản đối hai chúng ta đến với nhau. Nếu nàng bằng lòng, bên hắn sẽ giả vờ xử lí tang sự, khiến cho thế nhân nghĩ rằng nàng đã qua đời, còn chúng ta, mai danh ẩn tích, ung dung tự tại sống trong núi, thế nào?”

“Diệp Nhi không phản đối hai chúng ta?” Hoa Ẩn Dật run rẩy hỏi.

Trình Sâm chắc chắn gật đầu, nói: “Nếu phản đối, sao ta có thể đứng canh trước giường nàng chứ?”

Nhi tử không phản đối, lại có thể giả chết ở ẩn, miệng Hoa Ẩn Dật mở rộng, có chút không làm sao cho phải.

Đầu lưỡi Trình Sâm thừa cơ lẻn tiến vào, khi Hoa Ẩn Dật thất thần, phía dưới bị một vật cứng chống lên.

“Ta lớn hơn chàng nhiều như thế, sau này chàng sẽ phải hối hận.”

Trình Sâm thoả mãn thở hắt ra, tiếng y nhỏ đi nhưng giọng điệu chắc nịch: “Ta thề với trời, ta đây tuy không sinh cùng một ngày với nàng, nhưng ta sẽ cùng chết với nàng.”

Yêu rồi, sẽ không oán không hối, tình này mãi chẳng đổi thay!

Cảm động, chua xót, ngọt ngào,... Trăm ngàn cảm xúc hội tụ, Hoa Ẩn Dật chặn môi Trình Sâm, cánh tay mềm mại vòng qua cổ Trình Sâm, đáp lại tình cảm nồng nàn thắm thiết của y!

Cuối cùng, họ phá tan lớp sương mù trùng trùng điệp điệp giữa trời và đất, dung hòa làm một....